

Giới thiệu [Tử Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya

Thể loại : trinh thám, kinh dị, thần quái

Độ dài: 112 chương + 2 phiên ngoại

Editor: Dura Nụ

An Dạ là một cây bút nổi tiếng của Tấn Giang, hiện tại cô đang hợp tác với tạp chí chuyên đề kinh dị [Tử Bất Ngữ].

Cô cảm thấy vị hàng xóm biên tập ở bên cạnh nhà cô rất kì quái.

(Tổng biên X Tác giả)

****Tác phẩm này do bạn Quỳnh Dao _Queenie_ Sk giới thiệu cho mình làm. Về gu truyện của bạn ấy thì khỏi phải bàn rồi-truyện nhà bạn ấy toàn trinh thám+kinh dị+rất hấp dẫn. Cảm ơn Queenie rất rất nhiều ạ!**

Bạn đang đọc truyện [Tử Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khe Hở (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dura nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Cho dù không nhìn, tôi cũng biết cô ta có mặt ở khắp nơi.

Hai ngón tay màu trắng xanh, đốt ngón tay gầy gò như que củi đang vươn ra bám vào vách tường và bên ngoài ngăn tủ.

Trong khe hở kia có một đôi tay, đang từ từ bò ra, toàn bộ thân mình đều có thể từ cái khe nhỏ hẹp mà chui ra. Chậm rãi, từng chút từng chút....

Tôi đã không thể dùng thêm bất cứ đồ vật nào để che lại cái khe hở kia, càng không phải nói tới nữ nhân đáng sợ đang ở bên trong.

Cùng với tiếng cười hề hề rùng rợn của cô ta, chân tay tôi luống cuống mà giãy giụa.

Tất cả một màn này đều rơi vào trong mắt cô ta, đôi đồng tử sâu thẳm mà thần bí khó lường..."

Đây là tác phẩm đang viết dở của An Dạ ở tạp chí [Tử Bất Ngữ]-một tạp chí viết về đề tài kinh dị, tên là "Khe Hở Trong Căn Phòng". Một đoạn ngắn kích thích rùng rợn này cũng là đoạn mà cô cho là xuất sắc nhất.

An Dạ chính là dựa vào tay nghề viết tiểu thuyết kinh dị để kiếm cơm. Là một tác giả đang nổi, mỗi tuần cô phải đăng lên ít nhất sáu nghìn chữ, nhưng năng lực kéo bản thảo của cô không phải mạnh bình thường - đôi mắt với sự thúc giục của tổng biên tập, cô vẫn có thể chưa ngoa đánh đá mà ứng biến, thậm chí có khi người ta cũng không làm gì được cô.

Thật không may, tạp chí lại thay đổi một người biên tập mới.

Tên của người này cũng thật dễ nghe, anh ta gọi là — Bạch Hành.

An Dạ không tự giác dùng bút viết xuống hai chữ "Bạch Hành" Cây bút cô dùng chính là loại bút máy bom mực, vết mực nước đậm đặc mà sền sệt dính vào giấy viết tron nhẵn giống như có ma lực, đem cái tên này khắc thật sâu vào trên giấy, thanh lệ uyển chuyển.

Bạch Hành?

Nghe thật quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Không để cho cô có quá nhiều thời gian tự hỏi, chuông cửa đã vang lên dồn dập.

An Dạ mở cửa, người đàn ông đứng trước mặt cô có vẻ ngoài thật đoan chính.

Đối phương giờ ra thế công tác treo trên cổ để chứng minh, nghiêm túc nói: " Xin chào! Tên tôi là Bạch Hành, là biên tập mới của tạp chí."

An Dạ chất vấn: "À! Thi ra là biên tập mới — Bạch Hành tiên sinh. Xin hỏi tại sao không gọi điện thoại cho tôi trước? Lỡ như tôi không có nhà thì sao?"

"Vị biên tập cũ có nói với tôi, thường là người hay kéo bàn thảo, nếu như gọi điện thoại đều sẽ lấy cớ là không có ở nhà hoặc là đang ở bên ngoài tìm tư liệu sống, vân vân.... qua loa lấy lệ. Cho nên hôm nay, cô là chuẩn bị ra ngoài hay là đang tìm tư liệu sống?"

Thái độ của anh ta nghiêm trang, một chút cũng không giống như là đang nói giỡn.

Trong lòng An Dạ rơi lệ đầy mặt, xem ra vị biên tập mới nhậm chức này thủ đoạn rất cao tay, cô muốn chấp tay quỳ lạy luôn rồi.

Cô phân bác: "Tại sao anh cho rằng tôi chưa viết xong bản thảo? Nói không chừng lần này tôi không có kéo, sớm đã viết xong rồi thì sao?"

"A! Như vậy... cô viết xong rồi?"

An Dạ chột dạ: "Không có....."

"Cho nên?" Bạch Hành nhướng mày, khoe miệng lại không có ý cười, xem ra là cảm thấy tính tình An Dạ quá trẻ con, nhưng lại không cho rằng tính trẻ con này có bao nhiêu đáng yêu, không chọc cho anh cười được.

"Khụ khụ... Tôi muốn ra ngoài thu thập tư liệu sống, phía trên hẳn là đã nói với anh đi? Khi tôi sáng tác đều có yêu cầu..." An Dạ vội lấy ba lô tùy thân đặt ở cửa, chuẩn bị mang vớ và giày.

Bạch Hành hình như đã từng xem qua tư liệu của An Dạ, lúc này đáp: "Tôi biết, yêu cầu cùng đi tìm tư liệu sống, chính là đi tìm truyền thuyết dân gian, mỗi một câu chuyện xưa đều có căn cứ, thậm chí là chân thật, đây là một điểm cộng rất lớn. "

An Dạ lộ ra một nụ cười không có ý tốt: "Anh biết một mà không biết hai. Có biết tại sao mấy vị biên tập trước đây từ chức hay không? Chính là bởi vì thấy được những thứ kia, bị ám ảnh...Chuyện xưa của tôi, cũng không phải đơn giản là chuyện hư cấu thôi đâu."

"Uhm"

Nghe thấy đối phương chỉ lãnh đạm "Uhm" một tiếng, tâm tình muốn treo cổ người ta của An Dạ liền giảm một nửa. Hiện tại không sợ hãi chỉ là vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng đi? Cô nói nhìn thấy quỷ quái cũng không phải là gạt người đâu nha.

Nghĩ đến thời điểm người này bị dọa đái ra quần, tâm tình An Dạ liền sung sướng hẳn lên.

Xe là Bạch Hành lái, An Dạ chỉ phụ trách ngồi kế bên đóng vai bé ngoan.

Cô đang ngồi ăn xâu cá nướng mua được ở ven đường. Bởi vì sợ lạnh nên đóng cửa kính xe, làm cho bên trong xe toàn bộ là mùi cá cùng mùi nước sốt, mùi vị này hoà cùng với mùi ghế da tạo nên một mùi "lạ" đến không còn từ nào tả nổi.

Bạch Hành nhíu mày, vừa định mở miệng có ý kiến đã thấy An Dạ đưa qua một cái gì đó làm anh ngậm miệng.

Món đồ kia là một tấm ảnh đen trắng được chụp từ năm 2007 — một toà nhà cao cao, vết tích xưa cũ, mơ hồ có thể thấy được cánh cửa kéo đã rỉ sét.

An Dạ ngậm một miếng đồ ăn, ngẫm ngẫm không rõ nói: "Um, anh nhìn nơi này đi, chủ nhà dọn vào năm 2005 đột nhiên chết, khoảng năm 2007 lại có người dọn vào, cũng đã chết. Có lời đồn là ngôi nhà này có quỷ bỏ ra từ bên trong khe hở, truyền thuyết "khe hở quỷ" nổi tiếng một thời chính là từ đó mà ra. Chúng ta tới đó xem?"

"Uhm" Bạch Hành kiệm lời, chỉ có một đơn âm bay vào tai cô.

An Dạ ăn xong xâu cá nướng, mút mút nước sốt trên đầu ngón tay, không cẩn thận một cái làm son môi dính lên, nhìn giống như đang chảy máu, diễm lệ mà chói mắt.

Tựa như vết máu khô dính trên da thịt, màu sắc âm trầm khảm vào từng đường vân tay. Cùng với bàn tay trong bức ảnh giống nhau như đúc....

An Dạ không tự giác lại từ chỗ sâu trong ba lô lục tìm ra bức ảnh, linh cảm "khe hở quỷ" chính là bắt nguồn từ đây cùng với một phong thư nặc danh.

Cô không tự chủ được mà lăm vào suy nghĩ sâu xa, bức ảnh kia chụp một bàn tay trắng bệch đang bám lên vách tường và một bên ngăn tủ, bên trong khe hở đen như mực. Nếu không chú ý nhìn sẽ cho rằng đây là tro đùa dai của ai đó, đem một bàn tay giả cắm vào, làm sao có ai có thể chui vào một khe hở nhỏ như vậy được?

Nhưng An Dạ lại không cảm thấy chuyện này đơn giản như vậy. Tuy rằng năm ngón tay này nhìn như năm thanh trúc khô cứng mà đông cứng, còn khe hở kia, nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện từ vô số sắc khối trong ánh, còn chứa đựng một cái gì khác nữa.

Đây chỉ là một loại trực giác của cô.

Mà An Dạ cũng thuận theo trực giác này, cẩn thận quan sát khe hở trên tấm ảnh kia: Đen như mực, rõ ràng cái gì cũng đều không có.

Thật sự là không có bất cứ một sắc màu nào, ngay cả các ngón tay kia đều là hai màu đen trắng trộn lẫn, càng khó phải nói khoảng cách trong cái khe kia, chỉ là một màu đen tuyền nối tiếp với khuỷu tay.

Nhìn kỹ một lần nữa, lại có thể phát hiện được thêm cái gì chẳng?

Đôi mắt An Dạ có chút choáng váng bởi vì đã nhìn chăm chú vào bức ảnh hơi lâu.

Cô theo bản năng dùng sức chớp chớp mắt, muốn làm dịu đi trông mắt hơi khô, hy vọng có thể nhìn rõ hơn một chút.

Một lần nữa mở mắt ra, dư quang khoe mắt liếc vào khe hở trong tấm ảnh kia.Đột nhiên, có một cái gì đó như một tia màu trắng xẹt qua.

An Dạ chớp mắt nhìn kỹ, lại giống như không có gì.

Chắc là vừa rồi do trông mắt chuyển động quá nhanh, đem hình ảnh hỗn hợp chồng lên nhau tạo ra ảo giác đi?

An Dạ có chút tiếc nuối mà đem tấm ảnh cất vào, thật thất vọng khi không có phát hiện gì mới.

Nhưng vào lúc này, tận đáy lòng có một loại ám chỉ mãnh liệt, điều khiển cô, thúc giục cô lại một lần nữa lấy tấm ảnh ra.

Loại cảm giác này rất mạnh mẽ, giống như khẳng định có cái gì đó sắp xuất hiện.

Cầm lấy bức ảnh, An Dạ nhìn thật chăm chú..

Cái khe hở kia không chỉ còn là một màu đen như mực nữa mà hình như còn có một cái gì đó màu trắng, phát ra tia lạnh lẽo, nhiễm một chút màu đỏ tươi.Nếu không cẩn thận quan sát chắc chắn sẽ không thấy được.

Cái màu trắng kia không phải do phản chiếu từ xung quanh bởi vì bốn phía trong tấm ảnh đều là màu đen hắc ám, không thể có nguồn sáng nào xuyên vào đó.

Nếu muốn suy đoán, theo như lời trong thư nặc danh mà nói về khe hở này thì... chẳng lẽ là tròng trắng của mắt???

Đây là một con mắt sao???

An Dạ bị hoảng sợ, ảnh chụp theo bàn tay thả lỏng mà rớt xuống.

Bạch Hành đã dừng xe, anh thần si mở cửa ở ghế phó lái cho An Dạ, lại trong lúc cô đang thần thờ mà lấy đi bức ảnh.

An gõ gõ lên cửa xe, nhắc nhở An Dạ: "Kể tiếp chắc cần phải hỏi đường, địa điểm của toà nhà này cũng không biết nên đi đường nào?"

Địa điểm?

An Dạ như nhớ tới điều gì: "Bức ảnh anh đang cầm phía sau có ghi địa chỉ, anh nhìn thử xem! Để tôi lục lại tờ báo, trên đó có thông tin của toà nhà."

Cô giống như đã gặp phải kinh sợ thật lớn, vội vội vàng vàng từ bên cạnh lấy ra tờ báo, trên đó có ghi một hàng địa chỉ: số 13, hẻm Hậu Thương, trấn Lâm An.

Bạch Hành cũng lật tấm ảnh lại: "Số 13, hẻm Hậu Thương, trấn Lâm An."

Cùng một địa chỉ? Thế..... đôi tay trườn qua khe hở chính là được chụp trong ngôi nhà kia sao?

Nhưng kỳ lạ chính là, nếu người gửi chỉ là một bạn đọc vậy thì người kia muốn cho cô thêm nguồn cảm hứng, thậm chí gửi một ít hình ảnh liên quan.

Đây là một tấm ảnh chụp, có nghĩa là người kia tự mình trải qua chuyện này, hơn nữa còn chụp được hình ảnh. Nhưng cổ tình người này dường như không muốn cho những người khác biết mình là ai, không đơn thuần chỉ là nặc danh, trên phong thư không có lưu lại bất cứ dấu vết nào, chỉ có mã hóa bưu điện của trấn Lâm An.

Nếu dòng địa chỉ phía sau bức ảnh này chính là nơi đó, nghĩa là người kia thật sự nhìn thấy hình ảnh kinh dị như vậy?

Người bạn đọc này cùng với toà nhà quý dị kia có mối quan hệ gì với nhau? Tại sao người nọ cứ chấp nhất muốn gửi thư cho An Dạ? Nếu chỉ là cung cấp nguồn cảm hứng cho cô, vì sao lại ghi thêm địa chỉ trên đó?

Hiển nhiên, người đó hiểu biết tường tận đối với thói quen chính mình phải đi tìm nguồn tư liệu của tác giả An Dạ ở tạp chí tiểu thuyết kinh dị [Tứ Bất Ngữ], thậm chí lấy bức ảnh này làm mồi hấp dẫn cô.

Hai chân An Dạ đang tê dại đột nhiên nóng lên, máu bị rút cạn, hai chân lập tức mềm nhũn, suýt nữa là đứng không vững.Cảm giác huyết khí đột nhiên dâng lên không biết là do hưng phấn khi thu hoạch được tư liệu sống hay là sự sợ hãi khi mọi chuyện quá trùng hợp.

Là có người cố ý thiết kế bẫy rập, dù dẫu cô đi tới tòa nhà kia sao? Bên trong đó lại thật sự có chuyện kỳ quái gì đây?

An Dạ nở một nụ cười tươi rói: "Vị biên tập này có lá gan cùng tôi trai đơn gái chiếc ăn ngủ ngoài trời hay không?"

Bạch Hành liếc cô một cái, không cho ý kiến.

An Dạ cũng không nghĩ tới cái hũ nút này sẽ mở miệng nói chuyện, cô bèn lấy son môi tô tô vẽ vẽ cho đôi môi mình có thêm sức sống một chút. Lại cảm thấy màu sắc tươi như vậy dường như sẽ mang đến xui xẻo, không tô màu gì cô lẽ còn tốt hơn.

Sắc trời tối dần, ánh đèn đường tàn mát, màu sắc âm đạm.

Thị trấn nhỏ nơi đây tương đối heo lánh, trên đường chỉ có vài người qua lại.

An Dạ cùng Bạch Hành băng qua đường, muốn đi tới khu dân cư cách đây hơn 10m hỏi thăm một chút, hoặc là tìm một căn nhà dân tá túc một đêm.

Bọn họ tìm được một quán trọ có treo một chiếc đèn tự chế bằng bình rượu, cánh cửa mở rộng, khách khứa bên trong không nhiều lắm, hương thơm của các món ăn theo không khí lan tỏa xung quanh.

Bụng An Dạ đói đến kêu vang. Cô dẫn đầu bước vào cửa, đối với ông chủ nói: " Tôi muốn thuê hai phòng, tốt nhất là hai phòng liền nhau."

Chủ quán trọ là một người đàn ông trung niên hơn 30 tuổi, thoạt nhìn có chút xuề xòa, không khó tính.

Ông ta nói: "Được! Hai người có muốn đặt cơm tối luôn không? Nếu đặt thì được giảm giá."

"Được! Cho thêm hai chai bia!"

"Mời hai vị vào bên trong chờ, đi vòng ra phía sau hành lang sẽ tới nhà ăn. Cảm phiền lưu lại giấy chứng minh nhé, khi tôi đăng ký phòng cho hai người xong sẽ trả lại."

An Dạ cùng Bạch Hành trình giấy tờ, sau đó hướng hành lang bên trong đi tới.

HẾT CHƯƠNG 1

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Khe Hở (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Thị trấn nhỏ này có khí hậu đặc biệt ẩm ướt, ngay cả tay vịn hành lang cũng có cảm giác này, nếu không phải thời tiết dần dần nóng lên, có thể mang giày xăng-đan thì chân có thể mọc nấm luôn.

An Dạ ngủ thấy mùi ẩm thấp mà nhũn lông mày, ôm cánh tay bắt mẫn ngồi trên ghế dựa ở phòng trong.

Bạch Hành đột nhiên lên tiếng: "Nhất định là mấy ngày hôm trước vừa mưa dầm, tiếng mưa rơi thường thường có thể che khuất được tiếng bước chân của người chết."

"Cái gì?"

"Truyền thuyết dân gian."

An Dạ đem những lời này ghi nhớ trong đầu, không chừng đây là một đề tài sáng tác hấp dẫn à nha.

Không bao lâu sau, ông chủ đã tự mình bung đồ ăn lên, có lẽ chỗ này buôn bán không được tốt lắm, ngay cả người phục vụ cũng không có.

Món thịt kho cá trích nóng hằm hấp được dọn lên bàn, còn có mấy món đặc sản ruộng như rau trộn rong biển với giá sống, hiển nhiên đây thật sự là một thị trấn vùng sông nước điển hình. Nhưng cho dù đồ ăn ngon đến đâu cũng không thể loại bỏ không khí ẩm ướt trong phòng.

An Dạ nhìn không được, hỏi: "Mấy ngày hôm trước trời đổ mưa sao ạ?"

Ông chủ sững sờ một chút: "À! Mấy ngày hôm trước trời đổ một cơn mưa rất lớn, dự báo hai ngày tới cũng sẽ có mưa."

Bạch Hành rót một ly bia cho ông chủ, mời ông ta cùng ngồi xuống nói chuyện phiếm. Hương vị của bia che đi bớt mùi ẩm thấp, cuối cùng mới có thể ngủ được một chút mùi đồ ăn.

An Dạ không rảnh mà lo được nhiều như vậy, cầm lấy đôi đũa liền to mồm ăn cơm. Trong bữa ăn chỉ có Bạch Hành cùng ông chủ trò chuyện với nhau.

Bạch Hành uống một ngụm rượu, gấp đồ ăn cho ông ta, làm bộ lơ đãng, hỏi: "Mấy năm trước hình như có đọc được trên báo về trấn Lâm An, nói là có một hộ gia đình toàn bộ đều chết hết?"

Ông chủ tiếp lời: "Chuyện này...các người đừng có đi hỏi thăm. Trong thị trấn cũng không có ai dám hỏi đâu, sợ mang họa về nhà."

"Chuyện như thế nào vậy? Cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, giết người cướp của hay là giết người vì tình thì nơi nào mà không có..."

Ông chủ làm một động tác im lặng, tròn mắt xoay chuyển, thật cẩn thận nói: "Chuyện này không giống nhau."

An Dạ đã ăn được lưng lưng bụng, bởi vì tò mò, cắn đầu đũa, hỏi: "Sao mà không giống? Còn không phải là người chết sao? Ông chủ à, anh họ tôi làm cảnh sát, chuyện cổ quái gì mà chưa từng thấy qua, lần đầu tiên tôi mới thấy nhắc tới mà cũng không dám."

Ông chủ cầm bấm câu gì đó bằng tiếng địa phương, thờ dài một hơi: "Tin tức đưa sai rồi, cả nhà kia đâu có tự sát, rõ ràng chính là bị hù chết!"

"Bị hù chết?" An Dạ cùng Bạch Hành hai mặt nhìn nhau.

"Đừng nói, đừng nói nữa! Chỉ cần là đứng xem bên ngoài toà nhà đó mà thôi, buổi tối về cũng phải khoá kỹ cửa phòng, có người còn bảo đảm là trong nhà kia còn có...." Ông chủ tựa hồ rất sợ bọn An Dạ lại hỏi han thêm nữa, uống xong ly bia liền buông chìa khoá phòng cùng giấy chứng minh của hai người rồi vội vã bỏ đi.

An Dạ: "Xem ra, chúng ta cần phải tự đi tìm tòa nhà kia rồi. Tôi đã ăn no, lên lầu trước."

"Cuối tuần này là hạn chót nộp bản thảo đấy!" Bạch Hành không chờ cô xoay người đã nhắc nhở.

"Đã biết, Bạch đại biên tập! Tôi nhất định sẽ sớm ngày viết xong, tuy rằng hiện nay một chữ cũng chưa có lời ra được."

"....." động tác uống bia của Bạch Hành ngừng lại một chút, dường như có chút bất đắc dĩ.

An Dạ ôm tâm tình sung sướng mà đi, cầm chìa khoá phòng của mình bước lên bậc thang.

Việc làm ăn ở quán trọ này thật sự rất vắng vẻ, ít nhất là trên đường về phòng của mình, một người cô cũng không thấy, cho dù đi ngang qua những căn phòng khác dành cho khách thì những nơi đó cũng rất im ắng, dường như không có ai ở.

Nhưng mà bên trong lại cũng không phải thật sự không có gì. Khi An Dạ đi ngang qua một ngọn đèn gắn trên tường, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "tê tê" như từ trong cổ họng bật ra, khàn khàn, không chú ý sẽ khó thể nghe được.

Âm thanh kia giống như chui vào trong cổ áo của cô làm cho An Dạ nổi một thân da gà.

Lạnh, thật là lạnh. An Dạ sờ sờ cánh tay, cả người phát run.

Cô nhủ mảy, quay đầu nhìn lại — chỗ ngọn đèn đó hình như đâu có ai.

Nhưng mà thanh âm vừa rồi...

Cô lẽ là cửa sổ phòng không đóng kín, vừa lúc có gió thổi qua cổ của cô mà thôi.

An Dạ cũng không suy nghĩ nhiều, nơi này không phải là tòa nhà kia, không thể nào có những chuyện kỳ quái như thể đâu.

Cô đi tới căn phòng của mình, không hề nghĩ ngợi liền ngã lên trên giường.

Chấn động có cảm giác tươi mới như vừa được phơi dưới ánh mặt trời, cũng không khí lạnh lạnh âm thấp đối chọi với nhau, chính là làm cho người ta muốn chết chìm trên cái giường này. Một ngày hôm nay thật là quá mệt mỏi, *nằm nghỉ một lát rồi lại đi tắm rửa*, An Dạ nghĩ như thế.

An Dạ cảm thấy mình như tỉnh tỉnh mê mê, giống như chìm trong đầm nước phập phồng lên xuống, không có sức lực, cả người mềm nhũn, mặc cho nước chảy bèo trôi.

Cô cố gắng giữ một tia thanh tỉnh, vang vọng trong đầu là lời nói của ông chủ — không chừng trong căn nhà kia có...

An Dạ cố gắng di chuyển nhưng không thể nhúc nhích được.Đây là chứng tê liệt trong lúc ngủ hay còn gọi là bị bóng đè.

Chỉ cần chịu đựng vài phút, cảm giác có thể nhìn quanh bốn phía, đừng nghĩ nhiều, tất cả đều là giả.... An Dạ ra sức động đập ngón tay, hy vọng có thể từ ngón tay nhanh chóng chi phối cả người.

Rõ ràng là hai mắt đang nhắm nghiền nhưng cô có thể nhìn thấy bốn phía xung quanh, bao gồm bản thân mình đang cố gắng động đập ngón tay, đầu ngón tay còn có một cái gì đó trắng trắng, hơi nước lượng lớn bên trên, ướt đầm.

Có người sao?

Không đúng! Là cái gì đó?!

An Dạ bỗng nhiên ngồi bật dậy, mồ hôi đổ đầm đìa. Cuối cùng cô cũng có thể cử động.

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên nhận được một tin nhắn, không hiển thị số, nội dung tin nhắn là: "Cô đã đến rồi sao?" Giống như bức thư nặc danh trước đây — hình chụp một đôi tay cứng đờ.

Có ai đó đang theo dõi cô, giống như đã đoán trước được cô nhất định sẽ đến.

Lại một tin nhắn nặc danh được gửi tới, thái độ chắc chắn giống như đã nắm chắc hành tung của cô.

Cô nghĩ rằng sẽ còn xảy ra nhiều chuyện nữa.

Rất cuộc An Dạ đã cảm nhận được một nỗi sợ hãi khôn kể, một sự bất an mãnh liệt.

Không biết đối phương ở đâu? Đang ở trong phòng này hay chỗ nào khác? Có phải hẳn vẫn đang nấp ở đâu đó nhìn lên cô?

Theo bản năng, An Dạ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, trên bức tường màu trắng có một chỗ hơi thẫm lại, có lẽ là mấy ngày hôm trước do trời mưa quá lớn, mái ngói bị dột, nước từ mái nhà thấm xuống lớp sơn tường trên trần.

_____ ngày mưa có thể che khuất bước chân của người chết, Bạch Hành hình như đã từng có nói qua chuyện này?

Mấy ngày hôm trước thật sự có người chết tới đây sao?

An Dạ cố gắng đè xuống những suy nghĩ linh tinh, sợ lại chính mình dọa mình.

Không biết vì cái gì, khi cô nghĩ đến Bạch Hành liền cảm thấy an tâm. Có lẽ là bởi vì anh ta thoát nhìn thực đáng tin cậy, lại có lẽ bởi vì anh ta là một người có đủ năng lực bảo vệ người khác chăng?

An Dạ không dám một mình ở trong phòng này, mang theo notebook cùng cái ba lô liền hướng phòng ở của Bạch Hành mà thẳng tiến.

Cô nâng tay gõ cửa phòng. Rất nhanh, Bạch Hành mang theo một đầu tóc ướt đầm đi ra, anh cũng không hỏi cô vì sao lại qua đây, trực tiếp nghiêng người để An Dạ vào cửa.

An Dạ còn có chút thờ hồn hển, hướng Bạch Hành liếc mắt một cái: "Tôi cảm thấy nơi này có chỗ nào đó kỳ lạ."

"Kỳ lạ?" Bạch Hành lau khô tóc, kiếm lời hỏi lại.

"Anh xem tin nhắn này đi, còn có tấm ảnh được gửi trước đây nữa, đều là nặc danh, giống như có ai đó đang dẫn dắt chúng ta tới tòa nhà kia, cũng có thể có khả năng đó không phải là người."

"Quý gia cùng quý thật chi khác nhau có một chữ."

Tìm An Dạ đã hơi yên ổn một chút, ngần ngừ hỏi: "Anh muốn nói là.... có thể có người đang giả quý?"

"Còn chưa biết."

"Vậy đêm nay tôi ở phòng anh....." như là sợ bị Bạch Hành cự tuyệt, cô bổ sung thêm: "Thức đêm viết tiểu thuyết đi."

"Giỏi lắm!" Đây là lời khen ngợi cấp max của Bạch đại biên tập rồi đấy.

Tiểu thuyết của An Dạ đã viết tới đoạn vai chính nhìn thấy khe hở quý, lại không biết chạy thoát như thế nào, thậm chí là khe hở quý sẽ theo vai chính như hình với bóng.

Cô suy nghĩ: vì sao khe hở quý đi theo vai chính? Bởi vì vai chính ở trong căn phòng đó, bất cứ ai cũng có thể hay chỉ có vai chính mới bị ám? Nếu căn phòng đó ám lên những người khác thì vai chính có thể sẽ không phải chết?

Khoan đã...

Nếu ám vào những người khác, có thể sẽ không phải chết?

Người gửi bức thư nặc danh này.... là đang sợ chết sao? Cho nên mới giả thân giả quý, muốn dụ dỗ bọn họ đi tới đó chết thay?

Nếu thực sự là một người có tâm hại người khác, cô rất muốn biết đó là thần thánh phương nào.

Khi An Dạ viết xong hai nghìn chữ thì đã quá 12h khuya, cô chậm rãi ghé vào trên bàn ngủ gục.

Bạch Hành vừa mới tắm xong, trở ra liền nhìn thấy một màn như vậy, anh hơi nhủu mày, sờn sóc mà đem cái chăn duy nhất trên giường đắp cho cô, bản thân mình thì nằm trên giường, hai tay ôm cuộn lại thành một cục mà đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, An Dạ cùng Bạch Hành từ biệt ông chủ quán trọ, bắt đầu đi xung quanh hỏi thăm địa chỉ.

Nơi đó tuy rằng khuất sâu trong con hẻm hẻo lánh nhưng không phải không thể tìm ra, đặc biệt sau khi trải qua những sự kiện cổ quái kia thì càng thêm nổi danh.

An Dạ cùng Bạch Hành đi gần hai giờ đồng hồ mới tìm được đến toà nhà kia, là một khu nhà vây xung quanh bởi phố xá tấp nập trong nội thành. Khi họ đến gần nơi đó bỗng nhiên trông thấy một cô bé mặc đồng phục học sinh đang ngồi xõm trên đất chơi với mấy viên bi màu.

Làn da cô gái này thật trắng, một màu trắng xanh nhợt nhạt, tuy vậy nhưng cũng không che lấp được hơi thở thanh xuân tươi đẹp của thiếu nữ.

An Dạ cúi xuống hỏi cô bé: "Em gái, em có biết ai trong khu chung cư này không?"

Cô bé ngẩng đầu, dưới đôi mắt là hai quả đòng thâm xanh đen giống như không được ngủ đủ giấc. Nghe thấy có người hỏi cũng không có phản ứng gì, thật lâu sau mới lắc đầu, đôi môi mím chặt, không dám nói lời nào. Cô gái bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sợ hãi mà nhìn thoáng qua khu nhà kia.

An Dạ theo ánh nhìn của cô bé quay đầu lại, trông thấy cửa sổ lầu hai của khu chung cư có một người phụ nữ đang đứng. An Dạ cùng cô ta đối mắt với nhau được một lúc, đôi phương lập tức kéo lại màn cửa sổ.

Cô gái trẻ quay lại, gật gật đầu, lí nhí: "Em có biết."

"Bọn chị muốn tìm người đang sống ở hẻm Hậu Thương, số nhà 13."

"Em dẫn hai người đi."

Trong thang máy, An Dạ hỏi cô bé: "Em tên gì?"

"Tên em là Tiểu Nhân, nhà số 13.... em và ba mẹ còn có chị gái đang ở đó."

"Hả? Thật vậy sao?" An Dạ kinh ngạc.

"Vâng ạ!"

Rất nhanh đã tới trước cửa nhà.

Tiểu Nhân ấn chuông cửa, một cô gái trông lớn hơn cô bé vài tuổi ra mở cửa, thoát nhìn giống như nữ sinh viên.

Cô gái này lớn lên cũng rất xinh đẹp, không được tròn vẹn chính là đôi mắt kia mang theo quả đòng thâm nhàn nhạt. Có thể giải thích lý do là vì hai chị em xem TV suốt đêm không ngủ đi?

An Dạ đưa ra danh thiếp của mình, mỉm cười nói: "Xin chào! Tôi là tác giả của tạp chí kinh dị [Từ Bất Ngữ], nội dung sáng tác lần này của tôi là "khe hở trong căn phòng", mấy năm trước có lời đồn xung quanh đây xuất hiện nữ quỷ trong khe hở, hôm nay tôi khảo sát thực địa một chút, hy vọng sẽ không quấy rầy đến mọi người."

Cô chị kia cười rộ lên, mang theo vẻ hoang nghênh: "Là tác giả Miêu Phạn phải không? Em chính là một fan cuồng của chị đấy, xin mời hai người vào."

Không sai, bút danh của An Dạ là Miêu Phạn (nghĩa là cơm chưa chín).

Cô chị chuẩn bị dép lê cho bọn họ, một bên tiếp tục nói: "Thực ra không có đâu, đều là những cụ già trong thị trấn ri tai nhau thôi, chúng tôi ở đây lâu như vậy cũng đâu thấy xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên, nếu chị muốn tìm tư liệu cho nguồn cảm hứng sáng tác thì cứ ở lại vài ngày, tìm hiểu xung quanh một chút không chừng sẽ có phát hiện gì đó."

"Quấy rầy mọi người rồi! Nếu có thể ở lại vài ngày thì không còn gì tốt hơn." Bạch Hành vào cửa lâu như vậy rồi cuộc mở miệng nói câu đầu tiên nhưng trong ánh mắt lại mang theo vẻ cảnh giác, giống như đang chú ý tới điều gì đó.

An Dạ nhìn theo ánh mắt anh thì thấy những đồ nội thất trong phòng này có dấu vết như đã từng bị thứ gì đó dấn lên.

HẾT CHƯƠNG 2

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Khe Hở (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Cô chị đem hai ly nước cho An Dạ bọn họ, Tiểu Nhân thì ngồi chỗ đối diện với An Dạ, hai đầu gối không ngừng ma sát vào nhau, lộ ra dáng vẻ co quắp bất an.

Chờ chị gái đi rồi, cô bé quay đầu nhìn theo hướng đó, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

An Dạ cảm thấy rất kỳ quái, nhìn nhìn bóng dáng cô chị lại nhìn nhìn cô em, thấp giọng hỏi: "Tiểu Nhân, em làm sao vậy?"

"Không có gì." Thanh âm cô bé thật mềm mại, lộ ra sự run rẩy nhỏ.

"Em sợ chị của em sao?"

Cô bé kinh ngạc ngẩng đầu nhìn An Dạ, nét sợ hãi trong mắt càng sâu, gấp đến độ muốn bật khóc.

Tiểu Nhân cúi đầu, chấm ngón tay vào ly nước viết lên bàn trà — đi mau.

Vết nước rất nhạt, sau một lát liền biến mất.

Vì sao cô bé kêu bọn họ đi mau?

Trong lòng An Dạ xuất hiện dự cảm không tốt, cứ cảm thấy trong căn nhà này đã xảy ra chuyện gì đó, chẳng lẽ phải đi sao? Cho dù có thể sẽ gặp phải nguy hiểm nhưng cứ như vậy mà bỏ đi, cô cứ thấy không cam lòng, còn Tiểu Nhân thì sao?

Đến khi cô chị trở lại thì nét chữ trên bàn trà đã bốc hơi, giống như vài phút trước chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Cô ta đặt điểm tâm trên bàn, cười khanh khách, nói: "Ha ha ha! Món bánh này là em vừa mua mấy ngày hôm trước ở một tiệm mới khai trương, tuy không phải là đồ quý giá gì nhưng hương vị cũng ngon lắm."

An Dạ cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng, tuy mùi mùi hoa quả rất thơm nhưng vỏ bánh thì mềm nhão ra, giống như có quá nhiều hơi nước, ăn vào không có vị xốp giòn, cũng may là hương vị không quá kém, An Dạ vẫn ăn ngon lành.

An Dạ hỏi: "Nơi này trước đây đã từng có người qua đời phải không?"

Tiểu Nhân đột nhiên cúi đầu, mái tóc đen thật dài che khuất hàng lông mi, gương mặt cô bé thoáng chốc biến thành một màu u ám.

Dường như cô chị rất hứng thú với đề tài này, nói dồn dập: "Đúng là có chuyện này, nhưng một nhà bọn họ có bệnh tim di truyền. Hơn nữa, không phải cả nhà chết một lượt mà liên tục trong vòng mấy ngày, có thể là do ăn phải đồ ăn ảnh hưởng không tốt tới tim hay sao đó. Cảnh sát cũng cho là như vậy. Chị muốn tìm hiểu chuyện này để làm đề tài mới sao? Rất hấp dẫn đó....."

An Dạ gật gù đầu, Bạch Hành nói: "Như vậy, địa điểm tử vong của bọn họ ở đâu?"

Cô ta cười tủm tỉm nói: "Ồ ngay tại phòng ngủ của em, hình như vậy, cụ thể như thế nào thì em không rõ lắm, hai người có thể tự mình đi xem. Tối nay An Dạ cứ ngủ ở phòng của em, em qua phòng ngủ cùng với Tiểu Nhân cũng được."

"Tiểu Nhân có nói là các em ở cùng với ba mẹ, vậy ba mẹ các em đâu? Họ ra ngoài làm việc rồi à?"

"Thân thể ba em không khỏe lắm, mấy ngày trước phải nhập viện nên mẹ đang ở đó chăm sóc cho ba. Gần đây không có về nhà."

An Dạ sững sờ, an ủi: "Vậy ngày thường các em cũng phải chú ý thân thể một chút."

Nếu ba bị bệnh, hai chị em chắc là lo lắng không ngủ được nên mới có quảng thâm dưới mắt như vậy đi?!

Tiểu Nhân bảo bọn họ "đi mau" là bởi vì cảm thấy căn hộ này mang đến đen đủi cùng không may, hy vọng người ngoài có thể nhanh chóng rời đi hay còn vì nguyên nhân nào khác?

Rất nhanh, cô chị dẫn An Dạ cùng Bạch Hành đi xem căn phòng được cho là nơi xảy ra án mạng. Căn phòng này đã được đổi thành kiểu khuê phòng nữ tính, khác xa so với hình ảnh hiện trường hung án trên báo chí đã đăng trước đây.

Khắp phòng đều là rèm đăng ten hồng nhạt, trên tường có dán poster của mấy ban nhạc, còn có vài quyển tạp chí [Tứ Bất Ngữ] và một số tạp chí tuổi teen khác, xem ra cô ta thật sự là fan của An Dạ.

Tiểu Nhân ngập ngừng hỏi: "Còn anh này tên gọi là gì vậy ạ?"

Cô bé hỏi chính là Bạch Hành.

An Dạ trả lời: "Anh ấy là biên tập của chị, tên là Bạch Hành, hai người cứ gọi anh ấy là Tiểu Bạch cũng được."

Tiểu Nhân lộ ra một chút ý cười: "Nghe giống chó con quá!"

Ảnh mất Bạch Hành trầm xuống có chút bất mãn.

"Đùa thôi đùa thôi! Kêu anh Bạch là được rồi. Anh ấy sẽ ở đây với chị, buổi tối còn phải viết bản thảo, anh ấy sẽ phụ chị xem xét chung quanh. Hai người đừng bận tâm tới tụi chị, làm phiền hai em vài buổi tối rồi bọn chị sẽ rời đi."

Cô chị thật hiểu khách: "Không vội không vội! Cứ từ từ. Nếu có thể sáng tác ra một câu chuyện có liên quan tới sự kiện ở nhà em thì quả thật rất thú vị."

An Dạ cười cười, vừa định lấy notebook đang để ở phòng khách đem vào, đột nhiên phát hiện trong góc có một gian phòng nhỏ bị khóa lại, căn phòng này so với những chỗ khác thì hơi nhỏ, có thể là nhà kho. Kỳ lạ ở chỗ.... bên ngoài treo một ổ khoá to đùng.

Trong nhà không có người lạ, cũng không phải là nơi quan trọng gì. Vì sao lại khóa kín như thế? Giống như là để phòng người trong nhà nhìn thấy đồ vật bên trong.

An Dạ hỏi: "Đồ vật trong phòng kia là cái gì vậy? Vì sao còn khóa lại?"

Nụ cười của cô chị hơi khựng một chút, rất nhanh khôi phục lại bộ dạng bình thường: "Không có gì, ngày thường được dùng làm nhà kho nhưng trong nhà có nhiều chuột, sofa để trong đó sợ bị chuột cắn cho nên mới khóa cửa lại."

Tiểu Nhân thì lộ ra vẻ hoảng sợ khó có thể che giấu, nắm ống tay áo của chị gái, môi dưới cắn chặt.

"À! Thì ra là như thế." An Dạ cười đáp. Cứ cảm thấy có cái gì đó là lạ, thái độ của hai chị em nhà này không khỏi quá kỳ quặc.

An Dạ vì không muốn quấy rầy đến nhà bọn họ, cô cùng Bạch Hành bèn đi ra ngoài ăn cơm.

Cô ăn cũng không nhiều lắm, tràn ngập trong đầu đều là căn phòng bị khóa lại kia. Thực giác nói cho cô biết, bên trong đó có khả năng chứa đồ vật không tầm thường.

Cô ngược lại hỏi Bạch Hành: "Cửa phòng bị khóa, phản ứng của cô em gái, còn bảo chúng ta chạy mau, đây là có ý gì?"

Bạch Hành nói một cách chần chừ: "Cô chị có bí mật."

"Đã có bí mật mà còn đem phòng ngủ của mình thoải mái hào phóng cho chúng ta ở lại cũng không khỏi quá...."

Nếu đã cất giấu bí mật, còn để cho bọn họ ở lại nơi đó — hoặc là cô chị đã nghĩ kỹ cách đối phó với bọn họ, hoặc là trong căn phòng kia không có bất cứ bí mật nào.

"Có thể bí mật không phải một món đồ mà là một sự kiện nào đó, chỉ có bọn họ biết." Bạch Hành trả lời.

Không sai, rất rõ ràng cô em có khả năng biết chuyện gì đó, nhưng không rõ ràng quá trình thực sự, do đó nên mới bảo chúng ta chạy trốn.

Nếu như vậy thì thư nặc danh có thể là do cô chị gửi đi? Có thể là cô ta dụ dỗ bọn họ tới nơi này? Hoặc là, trong nhà này thật sự có quỷ?

An Dạ lên mạng tìm tòi ảnh chụp về sự cố năm đó, thấy được bộ dạng chết thảm của cả gia đình kia, nguyên nhân là bị nhồi máu cơ tim cấp tính. Trong ảnh chụp lại cái chết của cặp vợ chồng trẻ, địa điểm là căn phòng mà bọn An Dạ sẽ tá túc lại đêm nay. Các bức rèm cửa trong đó bị kéo lại kín mít, hai vợ chồng ôm lấy nhau co cụm trong một góc, biểu tình trên gương mặt thật khủng hoảng, chết không nhắm mắt. Đối diện bọn họ là cửa ra vào, phía sau bức màn bên cạnh hai người là ngăn tủ.

Ngăn tủ?

An Dạ đem bức hình phóng đại lên, tuy rằng hình ảnh mờ mờ nhưng dường như có thể thấy được cái gì đó.

Ngăn tủ kia cùng khe hở chỗ vách tường bị dán kín, dường như muốn chặn lại cái gì, lại khuyết mất một mảng.

Cô không khỏi nhớ đến lúc vừa vào cửa, những đồ nội thất trong căn nhà có dấu vết ngang ngang dọc dọc. Chẳng lẽ là.....băng dán?

Hơn nữa, cái ngăn tủ này dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.....

An Dạ nghĩ đến phong thư nặc danh, bàn tay khô quắt bên cạnh ngăn tủ.

Cái ngăn tủ kia và cái này giống nhau như đúc.

Là chuyện đã phát sinh trong căn nhà kia!

Nhưng vừa rồi lúc bước chân vào căn phòng đó thì không xảy ra chuyện gì, cũng không thấy ngăn tủ nào..... Chẳng lẽ là bị khóa lại trong căn phòng nhỏ? Nếu chỉ do ngăn tủ kia tác quái, vậy tại sao toàn bộ đồ nội thất trong nhà đều có dấu vết bị dán lại?

Nếu thế thì chỉ có một khả năng — bức thư nặc danh kia là do người trong nhà này gửi đi. Vì không muốn An Dạ nhận ra cho nên đem ngăn tủ giấu đi, như vậy cô sẽ không đoán được mối liên hệ giữa đôi bàn tay kia và căn phòng nọ.

Nhưng mà.... cuối cùng cô ta muốn giấu giếm chuyện gì?

An Dạ cảm thấy phải tìm cơ hội đi xem cái phòng bị khóa kia, nếu không bọn họ rất có thể sẽ rơi vào bẫy rập.

An Dạ nói: "Căn phòng bị khóa kia khẳng định có bí mật, nhưng làm sao vào đó được đây?"

Bạch Hành: "Tôi từng học chuyên ngành cơ khí, có thể thử xem."

"Thật không ngờ anh lại là dân "pro" nha, chuyện này liền phiền chuyên gia anh đây giúp một tay."

"Đừng quên giao bản thảo sớm sớm!"

"Quả nhiên là không có nhân tính."

Chờ An Dạ cùng Bạch Hành ăn no rồi trở lại khu chung cư kia, cô chị đang rửa chén, còn Tiểu Nhân thì đang xem TV trong phòng mình.

Bạch Hành trước tiên trở lại căn phòng kia, có thể anh muốn tính toán số liệu một chút.

An Dạ cùng Tiểu Nhân sống vai ngồi trên thảm, trong TV đang chiếu một bộ phim tình cảm suốt suốt, chiếu tới cảnh các nhân vật chính gặp lại nhau sau bao nhiêu giông tố bão bùng. Thế nhưng, Tiểu Nhân không có biểu hiện ra một chút biểu tình đặc biệt kích động nào, chính An Dạ là một tiểu thuyết gia vậy mà xem cảnh này cũng không kèm được nước mắt lưng tròng.

An Dạ xoay qua nhìn Tiểu Nhân lại phát hiện cô bé kỳ thật cũng không có xem TV mà đang nương theo ánh sáng đó nhìn về nơi khác. Là đang nhìn lên trần nhà sao?

An Dạ ngừng đầu nhìn theo thì chỉ thấy từng chùm ánh sáng màu trắng nhấp nhua nhấp nháy, giống như ánh đèn flash chớp lên khi chụp ảnh, đem toàn cảnh xung quanh chiếu sáng thật rõ ràng. Nhưng trên đó cũng không có gì đặc biệt.

An Dạ xoay đầu lại hỏi: "Em đang nhìn cái gì vậy?"

"Nhìn tay....."

"Tay?"

An Dạ bỗng xuất hiện một dự cảm không tốt, cô lại nhìn về phía trần nhà một lần nữa.

Cô cố gắng nhìn xuyên qua luồng ánh sáng nhấp nhোang chớp tắt, muốn xem thử bàn tay theo như lời Tiểu Nhân đã nói nhưng cũng không phát hiện được gì.

Chẳng lẽ chỉ có Tiểu Nhân mới nhìn thấy — một loại đồ vật siêu thực gì đó....

Không đúng!

Lách tách, lách tách.

Có vài âm thanh như tiếng nước nhỏ giọt, rất khó nghe thấy.

An Dạ tự nhiên thấy lạnh, theo bản năng ôm lấy cánh tay mình, dư quang khoé mắt lại bắt được một bóng dáng màu trắng lướt qua bả vai của Tiểu Nhân, dừng ở đó khoảng một giây.

Hồi tưởng lại hình ảnh đó, nếu cô nhớ không lầm thì đó chính là..... một đôi tay dài mảnh!

HẾT CHƯƠNG 3

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 4: Khe Hở (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Tím An Dạ như ngừng đập, hơi thở bị tắc nghẽn trong yết hầu. Phản ứng trên mặt cô quá mức rõ ràng, cho dù cố gắng che dấu về sợ hãi nhưng vẫn lộ ra tia hoảng loạn làm người kẻ bên chú ý.

Tiểu Nhân chậm rãi xoay đầu, về mặt đồng cảm như rơi gỗ, dường như hơi sợ một chút thôi thì linh kiện ốc vít sẽ rơi khỏi người cô bé. Lúc này, trông Tiểu Nhân như con rối không hồn, ánh mắt trống rỗng mà lại ẩn chứa cảm xúc phức tạp.

Cô bé đi sát vào An Dạ, sát đến nỗi chóp mũi sắp đụng vào làn da cô.

Khoảng cách gần như vậy, An Dạ có thể thấy đồng tử bên trong đôi mắt kia như có vô số xúc tu tạo thành, từng vòng xoáy co rút lại, có thứ gì đó đang chuyển động trong điểm đen của đôi mắt. Đôi đồng tử càng lúc càng phóng đại, dường như bộ phận trong trắng mắt đang không ngừng thu nhỏ.....

Tiểu Nhân mở miệng hỏi: "Chị cũng thấy rồi?"

"Há há há....." Không biết từ đâu bỗng truyền đến tiếng cười sắc bén rất nhỏ, âm thanh như tiếng bé gái, từ phía sau An Dạ xẹt qua, nhanh như con gió.

An Dạ muốn mở miệng nhưng cổ họng khô khốc, ứ ứ mà không sao phát ra tiếng.

Không biết có phải do thần kinh quá mức khẩn trương hay không mà cô cảm thấy cả người rét run, muốn đứng dậy lại không không chế được tứ chi, chỉ có thể duy trì tư thế cứng đờ không nhúc nhích.

Tiểu Nhân lại hỏi một lần nữa: "Có phải chị.... đã nhìn thấy?"

"Không..." An Dạ gian nan mà phun ra một đơn âm. Cô cảm thấy cổ họng thật khó chịu, muốn duỗi tay xoa xoa một chút cho thoải mái nhưng cô không thể cúi đầu, cũng không có cách nào làm khoang miệng dễ chịu hơn một chút.

Tiểu Nhân đột nhiên nhếch khoé miệng, kỳ quái nói: "Nhưng mà em thấy được."

Thấy được? Thấy cái gì.....

An Dạ rất muốn hỏi như vậy.

Đột nhiên, tiếng cười sắc bén lại truyền đến: "Há há há há..."

Đây chính là.... tiếng cười của Tiểu Nhân sao?

An Dạ nhớ lại một chút.... không có bất cứ manh mối nào. Cơ thể của cô dần dần ấm lại, các mạch máu như đã được lưu thông, khả năng khống chế tứ chi cũng đã trở lại.

An Dạ thở một hơi dài nhẹ nhõm, lùi ra sau một chút, tránh xa Tiểu Nhân đang cúi gằm mặt.

Giờ này khắc này, cô như muốn bỏ chạy khỏi nơi đây. Rõ ràng đối diện chỉ là một cô bé con nhưng lại khiến An Dạ sợ hãi bởi vì sự quái gở của nó.

Trong tiềm thức, cô cố gắng ngăn mình không được đến gần Tiểu Nhân, không được đụng vào bất cứ thứ gì ở nơi này.

"Há há há....."

Lại nữa! Lại là âm thanh quái quỷ này.

Nó ở ngay phía trước An Dạ, dường như lỗ tai cô đã có thể quen với tiếng cười mông lung hư ảo đó. Lần này, An Dạ nghe được rất rõ ràng: là tiếng cười của phụ nữ.

Nhưng nó phát ra từ đâu?

Ngay trước mặt cô chăng?

An Dạ bước lên phía trước kiểm tra, tránh nhìn vào ánh mắt của Tiểu Nhân.

Tiếng cười kia.... hình như phát ra từ bụng cô bé.

Chẳng lẽ Tiểu Nhân mang thai? Không, tuy rằng cô bé đã phát triển nhưng cũng không có khả năng, phôi thai mới thành hình cũng không thể phát ra loại thanh âm này.

Vậy..... trong bụng cô bé có người sao?

An Dạ bị chính ý tưởng không đầu của mình làm cho hoảng sợ, cô vội vã đứng lên, không nói tiếng nào liền rời khỏi căn phòng.

Rõ ràng cảm thấy cô chị có bí mật, bây giờ cô cũng không dám cùng một chỗ với cô em.

Vẫn là ở cạnh Bạch Hành tương đối an toàn hơn.

Cô liền đi tìm Bạch Hành, chỉ có người đàn ông cùng đến đây với cô mới có thể cho cô một chút cảm giác an toàn.

An Dạ tìm trong phòng một lát nhưng không thấy Bạch Hành.

Cô vào WC rửa mặt, muốn loại bỏ những hình ảnh đáng sợ, không cần nghi thần nghi quỷ mà hù dọa chính mình.

Trong WC chỉ có một cái bóng đèn nên không được sáng cho lắm.

Ngoài cửa sổ bóng cây ngã nghiêng khắc vào như tô lên một tầng sương mù xám xịt, dưới tầng hắc ám lại như có gì đó đang sinh sôi nảy nở bằng tốc độ nhanh không thể tưởng....

An Dạ cảm thấy không khí xung quanh thật áp lực, ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt của mình đang phản chiếu trong gương.

Cô cảm thấy có gì đó không thích hợp, cảm giác khó chịu nơi cổ vẫn còn, cũng không phải bởi vì khát, vừa mới uống nước cũng không giảm bớt cảm giác khát khô nơi cổ họng.

An Dạ ngược cổ lên, duỗi tay xoa xoa cổ họng, nhìn trong gương xem có cái gì dị thường hay không. Làn da phản chiếu trong gương vẫn là hồng nhuận nhưng trên cổ lại dính gì đó như vết than chì.

An Dạ thử dùng nước rửa sạch, dấu vết kia vẫn còn dính lại trên da, giống như vết bầm do bị vòng cổ khóa lại. Không đúng, cách so sánh này cũng rất kập khiễng vì chỉ có hai bên cổ là có vết bầm, chính giữa trước cổ họng thì trống trơn không có gì.

Tối hôm qua không có bị sái cổ, lúc nằm nghiêng mà ngủ cũng đâu có bị thứ gì cắn ở dưới đâu?!

An Dạ đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cảm giác nói không nên lời hồi này đã khắc sâu ấn tượng trong cô.

Giống như.... bị cái gì siết lấy cổ.

Cô nhớ đến đôi tay mình nhìn thấy cũng là dạng tư thế đó: nhẹ nhàng đặt trên cổ Tiểu Nhân, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy gì.

Chẳng lẽ, đôi tay kia.... vừa rồi đặt trên cổ của cô sao?

Cốc cốc cốc!!!

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, An Dạ hoảng sợ, lại không dám trả lời. Lỡ như ở bên ngoài có cái gì đó thì sao?

Loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, giống như có một màn sương đen bao trùm lấy cô, cắn nuốt cô, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô, còn lại chỉ có sợ hãi và sợ hãi... cô thậm chí muốn bỏ chạy nhưng cũng vô cùng tò mò.

Bây giờ An Dạ giống như chiếc thuyền con trôi nổi bồng bềnh trong con sóng to gió lớn, không biết khi nào sẽ rơi xuống vực sâu, ảo tưởng muốn vượt qua con bão tố nhưng cũng chỉ có thể nắm chặt thân thuyền, âm thầm cầu nguyện, cầu cho qua cơn mưa trời lại sáng.

"Ai đó~~?"Cô run run hỏi.

"Là tôi, Bạch Hành."

An Dạ cảm thấy "thứ kia" cũng có thể giả làm Bạch Hành, vì thế lại mở miệng hỏi: "Là anh thật sao?"

"Thứ tư giao bản thảo!"

An Dạ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, mở cửa: "Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy "giao bản thảo" mà có thể cao hứng đến vậy."

"Cô làm sao vậy?" Bạch Hành nhàn nhạt nói: "Tôi nghe tiếng cô gọi liền từ ban công trở về, thấy cô và một người khác cùng đi vào WC....."

Bạch Hành còn chưa dứt lời, An Dạ đã đánh gãy: "Anh nói..... nhìn thấy tôi cùng một người nữa?"

"Không thấy rõ, chỉ nhìn thấy bàn tay của người đó."

"Có nghĩa là anh không nhìn thấy người, chỉ nhìn thấy một đôi tay cùng với tôi cho nên suy luận là hai người vào WC?"

"Ừ!"

An Dạ muốn hồng mắt, cô liếm liếm môi dưới, sắc mặt tái xanh: "Rõ ràng chỉ có một mình tôi, vậy thứ anh nhìn thấy là cái gì?"

Bạch Hành trầm mặc, không lên tiếng.

Đột nhiên, cô chợt đi đến, cô ta hỏi: "Làm sao vậy? Tôi nghe hai người đề cập đến "tay"? Cái gì tay? Tay ai bị thương hay sao?"

An Dạ bình tĩnh lại, trả lời: "Không có gì, không có gì. Vừa rồi Bạch Hành hoa mắt, nhìn thấy có người khoác vai tôi."

"Trời hôm nay đầy mây âm u, không đủ ánh sáng nên hoa mắt là bình thường. Đôi khi tôi còn tưởng tượng thấy phía sau cái TV mọc tay ra nữa kia! Thế nào? Đề tài tiểu thuyết kinh dị này không tồi chứ?"

"Ừ! Đúng là có giá trị tham khảo." An Dạ bán tín bán nghi đối với lời nói của cô ta, chưa biết chừng cô ta thấy được gì thật thì sao?

Tóm lại, bất kể như thế nào, cô cũng phải kiểm tra căn phòng bị khoá ngoài kia mới được.

"Chúng tôi xin phép vào phòng nghỉ ngơi một chút." Bạch Hành nói với cô chị xong, từ trong áo khoác lấy ra cặp mắt kính gọng vàng, anh vốn có vẻ ngoài anh tuấn nay lại mang nét nhơ nhũ ưu tú, trông như một anh chàng sinh viên.

Bạch Hành đi đến bên cạnh An Dạ: "Cho tôi xem bản thảo hôm qua của cô!" Cũng không đợi cô đáp lời liền nắm cổ tay cô kéo về phòng.

An Dạ vẫn như đang đi vào cõi thần tiên, cảm thấy sự tỉnh có chút cổ quái.

Chờ về tới phòng, cô mới mở miệng: "Tôi muốn đi xem căn phòng bị khoá, anh có muốn tôi theo đánh yểm trợ cho anh không? Kiểm tra cấu tạo ổ khoá?"

"Không cần đâu." Bạch Hành không biết đang suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Mỗi một ổ khoá đều có một vị trí đẩy vào để mở được lò xo bên trong, tuy cấu tạo bất đồng nhưng vị trí đó lại tương đối giống nhau."

"Hồng lẽ..... trước kia anh là ăn trộm hả?"

"....." Bạch Hành lại trầm mặc, nhìn nhìn An Dạ: "Không phải!"

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, An Dạ và Bạch Hành ở trong phòng giả bộ ngủ. Thời điểm gần rạng sáng,xác nhận trong phòng Tiểu Nhân không có tiếng động nào, lúc này bọn họ mới hành động, rón ra rón rén đi đến trước cửa căn phòng bị khoá ngoài.

An Dạ bật đèn pin trên điện thoại, ý bảo Bạch Hành mở khoá, chỉ thấy trên tay anh cầm một dụng cụ có vô số vòng xoắn ốc chậm rãi thọt vào ổ khoá, xoay trái xoay phải, lại đưa lỗ tai tới gần nghe ngóng, giống như thật sự có thể nghe ra động tĩnh gì đó.

An Dạ hạ thấp giọng, nói: "Anh cứ như vậy mà thẳng tắp đâm que thiết vô cái lỗ đó thì có ích lợi gì???"

"Nhỏ nhỏ mà có võ nha! Cái que này bên trên có vô số lỗ nhỏ, bên trong còn có một lò xo nhỏ hơn, có nút bấm đẩy bật lò xo ra, cắm vào giữa các khe hở, theo đó dò tìm chốt khoá."

"Vậy.... có thể mở được không?"

Bạch Hành dè dặt trở lên môi ra dấu im lặng.

Chỉ nghe lạch cạch một tiếng, ổ khoá bung ra.

An Dạ gỡ ổ khoá ra, duỗi tay đẩy cánh cửa thế nhưng bất kể cô dùng sức như thế nào thì cánh cửa cũng không chút suy sụp.

Bên trong cánh cửa không có dấu hiệu bị khoá lại, chướng ngại vật duy nhất chính là ổ khoá bên ngoài, nhưng mà vì sao.... không mở được?

Giống như có người đang ở bên trong giữ cánh cửa lại. Ai ở trong đó? Không có khả năng có người nào ở bên trong! Nếu có người bên trong, ổ khoá lại bên ngoài là như thế nào?

An Dạ nhìn nhìn Bạch Hành, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bỗng vào lúc này, căn phòng bên trái đột nhiên phát ra tiếng động "roẹt, roẹt" lao xao.

Trong bóng đêm, thanh âm này phá lệ rõ ràng.

An Dạ nhẹ chân nhẹ tay đi dần về hướng kia, cô phát hiện tiếng động là từ phòng Tiểu Nhân phát ra.

Chuyện gì đang xảy ra?

Cánh cửa phòng khép hờ, ánh sáng từ ngọn đèn phát ra yếu ớt.

Xuyên qua khe hở, bên trong chỉ có một ngọn đèn bàn nho nhỏ, cô chị đưa lưng về phía đèn bàn, vùi đầu dán dán cái gì đó, thanh âm "roẹt roẹt" liên tục phát ra, tiếng động quái đản làm người ta sồn tóc gáy.

An Dạ nổi một thân da gà, lông tóc dựng đứng, cả người căng thẳng.

An Dạ nhìn kỹ cô chị, muốn biết cô ta rút cuộc đang làm những gì....

Mơ hồ có thể nghe được trong miệng cô ta ni non: "Mây ở đâu? Mây ở đâu? Ở đâu vậy? Mây.... mây ở đâu???"

"Trốn không thoát, trốn không thoát đâu, mây ở đâu?"

Cô ta dường như lấy băng dán, dán kín các khe hở trên sàn nhà, lại xoay người dán tiếp mọi khe hở trên tủ quần áo cùng vách tường, không biết đang phòng bị cái gì, cô ta đem toàn bộ căn phòng dán kín mít.

Đột nhiên, cô ta như là đã nhận ra cái gì, hô to lên, bò về sau vài bước.

Phía trước mặt cô ta dường như có cái gì đó xuất hiện, đáng tiếc cô ta đang đưa lưng về phía bọn An Dạ, vừa lúc che khuất tầm mắt họ.

Đúng lúc này, Bạch Hành đột nhiên ôm An Dạ vào trong ngực. Anh thấp giọng nói: "Đừng tiến sát quá, hình như Tiểu Nhân phát hiện ra chúng ta."

"Vậy chúng ta trở về." An Dạ trả lời, tùy ý để Bạch Hành kéo cô về phòng.

Cả đêm nay cô chưa được chợp mắt chút nào, trong đầu chỉ toàn nghi vấn: dùng băng keo dán kín cả căn nhà như vậy, cuối cùng là vì cái gì? Rõ ràng ban ngày rất bình thường, hoàn toàn không tồn tại miếng băng dán nào, là không muốn cho bọn họ biết trong phòng có gì đó dị thường sao?

Nếu không phải do cô chị làm, căn phòng đã mở khóa tại sao cửa đẩy không vào, bên trong đến tốt cùng là có chứa cái gì?

An Dạ có chút bất an, cô nhớ tới tấm ảnh chụp khủng bố trước đây, giờ lại lấy ra xem hòng muốn tìm được chút dấu vết gì để lại.

Thế nhưng mà, thứ cô thấy lại không giống như trước.

Trong ảnh, đôi tay kia hình như đã thay đổi tư thế, mà trong khe hở..... cũng mơ hồ xuất hiện nửa khuôn mặt!

HẾT CHƯƠNG 4

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Khe Hở (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Chẳng lẽ khuôn mặt kia là muốn từ bên trong khe hở bò ra?

Loại ý tưởng quái đản này đang sinh sôi nảy nở trong đầu cô, toàn bộ đều là hình ảnh đôi tay gầy guộc đó.

Rốt cuộc đó là cái gì?

Hai chị em bọn họ nhìn thấy gì?

Có giống những gì cô đã nhìn thấy?

Bất cứ ai ở trong ngôi nhà này đều có thể thấy sao? Hơn nữa.... ông chủ quán trọ trước đây có nói rất nhiều người trong thị trấn cũng thấy.

Không phải chỗ nào cũng xuất hiện, vậy tại sao bọn họ có thể thấy? Chẳng lẽ họ đã từng ở trong căn phòng này nên mới nhìn thấy?

Nhưng vì sao bọn họ không chết?

Mọi chuyện cuối cùng là như thế nào?

An Dạ cảm thấy đầu đau như búa bổ, giống như bị rút gân, từng cơn đau liên tiếp không ngừng, từng trận co rút đau đớn.

"Đừng suy nghĩ nữa!" Bạch Hành không nấn không nhặt nói một câu, dường như đang muốn trấn an cô, nhưng ngữ khí lãnh đạm mà kỳ quái: "Không phải bất cứ ai cũng có thể thấy, chỉ có những trường hợp đặc biệt mới được. Cô chính là nên tìm kiếm cái cơ hội đặc biệt đó."

"Ý của anh là???" An Dạ cảnh giác, cảm thấy trong câu nói của Bạch Hành mang theo nhiều hàm nghĩa khác nhau nhưng lại không thể giải thích rõ, loại cảm giác này bành trướng bên trong cô, đè áp lực phủ ngũ tạng của cô, làm cô vừa sợ hãi lại vừa tò mò.

"Nói cách khác, không phải chỉ có ở trong phòng này mới thấy."

"Không đúng. Anh cũng chưa có thấy qua đôi tay kia."

Bạch Hành tự giễu cười cười, lần đầu tiên thấy thái độ của anh toát ra vẻ khinh miệt: "Tôi vốn dĩ có thể nhìn thấy."

"Là sao? Anh.....có thể thấy?" Dường như An Dạ hơi hiểu ra một chút, nếu là người bình thường cùng cô ở nơi này thì cũng chỉ có cô mới có thể thấy, bởi vì cô có ảnh chụp. Cả nhà Tiểu Nhân bọn họ ở nơi này trường kỳ vốn dĩ chính là bị nguyên rủa nên tất nhiên sẽ bị thứ này quấy rối.

"Không rõ ràng nhưng tôi có thể thấy." Bạch Hành nói: "Nó muốn di chuyển, nói cách khác chính là "khuếch tán", mà ảnh chụp chính là con đường trung gian."

"Nói vậy, "nó" không thể rời khỏi căn phòng nhưng có thể thông qua quay phim hay chụp hình để rời đi?" Sóng lưng An Dạ bỗng tê dại, lông tơ dựng ngược, "Nói cách khác, "nó" có thể từ một ấn tượng thị giác hoặc ký ức nào đó bò ra ngoài?"

Như vậy liên có thể giải thích: một số người có trí nhớ tốt, nếu đem hình ảnh bàn tay khắc thật sâu trong đầu, lại dùng đôi mắt nhìn đến bất cứ vật thể nào thì "nó" sẽ dính vào đó như bóng với hình, hoặc là bị quay phim hay chụp ảnh, có thể mượn hình ảnh đó để bò ra ngoài.

Một ngày nào đó "nó" sẽ từ trong bức ảnh trên tay cô bò ra ngoài sao?

Hoặc là từ đôi mắt của bọn họ mà "khuếch tán"....

"Nó" đến tốt cùng là thứ gì?

"Vì sao phải gửi cho tôi bức ảnh này?" An Dạ bắt an hỏi.

Bạch Hành nhú mày, thấp giọng nói: "Tôi không rõ lắm nhưng theo suy đoán của tôi, Tiểu Nhân bọn họ cũng không biết cách "nó" khuếch tán. Nói cách khác, bức ảnh này chính là mồi như chúng ta đến đây, mục đích của họ là dụ chúng ta đưa tới nơi này."

"Dụ chúng ta đến đây để làm gì?"

"Để chết thay! Còn phải chết hai người." Bạch Hành như cười như không nhếch khoé miệng.

"Cha mẹ bọn họ đã chết rồi sao?"

"Không biết, nhưng bên trong căn phòng bị khóa kia thoang thoang mùi máu tươi. Trước đây tôi làm công tác điều tra hình sự, bởi vì một ít nguyên nhân nên từ chức, sau này mới chuyển qua làm biên tập." Anh ta nói chuyện một cách lãnh đạm, giọng nói trầm ấm khàn khàn làm người khác tự nhiên cảm thấy an tâm.

"Nguyên nhân gì khiến anh từ chức vậy?" An Dạ bây giờ mới thả tim về lại lồng ngực, rốt cuộc có một nhân sĩ chuyên nghiệp bên cạnh, anh ta thậm chí có thể có khả năng thông linh? Mới nghe thực khó tưởng tượng nhưng lại phi thường thú vị.

"Bí mật." Anh cũng không thêm nhiều lời, nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Tôi đây cũng ngủ một chút." An Dạ cuộn mình bên mép giường, cách Bạch Hành một khoảng xa.

"Không quan hệ xác thịt với nhau, chỉ ngủ thôi thì không bị mang thai đâu." Bạch Hành nói một câu không đầu không đuôi, "Cho nên cô có thể nằm gần một chút."

An Dạ bất tri bất giác hiểu ra, đây..... đây là đang cười nhạo cô có sự hiểu biết bằng đứa bé ba tuổi sao? Cho rằng cùng nhau ngủ ngủ một chút liền sẽ mang thai gì đó?

Xem ra vị biên tập này cũng không nghiêm túc đạo mạo như trong ấn tượng của cô. Nghĩ như vậy, An Dạ vẫn không di chuyển, từ từ chìm vào giấc ngủ.....

Lách tách... lách tách....

Có gì đó đang chảy trên mặt An Dạ, ướt đầm, sền sệt, ngón tay sờ tới cảm giác như keo dính, nhớp nháp, lại còn khô đi rất nhanh trong không khí.

Giống như..... giống như máu vậy.

Cũng chỉ có máu mới mang lại cho người ta loại khuynh hướng cảm xúc như thế này.

Tâm trí An Dạ mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể cảm nhận được ánh sáng lơ lửng, dường như có gì đó chiếm lấy trái tim cô, nhịp tim đập không đồng đều, có loại cảm giác nhẹ nhàng dao động.

Bình bịch..... bình bịch....

Không còn giống như tiếng nước nhỏ giọt, âm thanh này giờ đang hòa cùng nhịp tim đập thành một thể.

Là tim ai đang đập sao?

Âm vang mòng manh không giống như tiếng tim đập của mình mà như của một sinh mệnh mới, hữu lực mà mong manh, như muốn chậm rãi bò ra....

Là cái gì vậy?

Chất lỏng ấm áp kia như muốn phá tan rào chắn tiến vào bên trong cô, giống như trong bụng cô đang mang một đứa bé.

Loại cảm giác này làm An Dạ nhớ tới khi đó, nghe được từ trong bụng Tiểu Nhân phát ra tiếng cười con nít, cảm giác như có gì đó muốn phá bụng chui ra.

Lách tách... lách tách....

Có thứ gì đó đang chậm rãi xoa cổ An Dạ, nhẹ nhàng như tơ, như gió, lại giống như sương mù, trôi buộc dày đặc, cuối cùng chiếm lấy toàn bộ hô hấp của cô.

Là tay ai?

Mềm mại, như trẻ sơ sinh.

"Nó" muốn bò ra từ trong bụng của cô?

Loại cảm giác này thật quá kỳ diệu!

"An Dạ!!!" Có ai đó vỗ vỗ vào mặt cô, lập tức làm cô tỉnh giấc.

An Dạ nhìn kỹ lại, thì ra là Bạch Hành.

"Sao vậy?" An Dạ cảm thấy cần cổ mình thật đau nhức, khắp người cũng có cảm giác tê rần như bị thứ gì đè lên.

"Có bị bóng đè?" Bạch Hành nhủ mày, đáy mắt có một tia chán ghét nhưng lại không phải đối với An Dạ.

"Tôi.... không nhớ nữa. Chắc là vậy?" An Dạ vừa đứng dậy đột nhiên cảm thấy đau đốn, rên lên một tiếng: "Đau quá!"

"Có "cái gì đó" tưng vào căn phòng này." Bạch Hành nhìn quanh bốn phía, "Có mùi hôi."

"Nhưng tôi không ngửi thấy được."

"Từ trên người cô truyền đến."

"Cái gì?" An Dạ khó chịu nhăn mày, liếm liếm môi dưới: "Tôi muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn họ chờ không được." Bạch Hành lăm bằm lầu bầu: "Rất nhanh thôi sẽ có kết quả."

"Kết quả của bọn họ hả?"

"Uhm. Còn có "nó" nữa" Bạch Hành dừng một chút, nói: "Còn phải đem ảnh chụp đốt đi!"

"Nếu không "nó" sẽ bò ra tới?" An Dạ lấy bức ảnh kia ra, "Được, tôi cũng muốn..... A!!!"

"Làm sao vậy?"

Mỗi An Dạ trắng bệch, run nhè nhẹ, mím thành một đường, ảnh chụp trong tay cũng bị bấu nắm nhúm.

"Có chuyện gì?" Bạch Hành đi tới cầm lấy bức ảnh, đột nhiên sắc mặt anh ngưng trọng hẳn lên.

Trong ảnh.... ngắn tú, đôi bàn tay hay là khuôn mặt gì đó đều biến mất như chưa từng tồn tại.

Nói cách khác, rất có thể "nó" đã bò ra ngoài.

Bởi vì An Dạ đối với "nó" có ấn tượng thị giác, "nó" đã mượn tiềm thức của cô để thực thể hoá hoặc bởi cô đã giữ hình ảnh "nó" trong đầu, "nó" có thể tiến vào thân thể của cô?

Cái cô nhìn thấy đến tột cùng là ảnh chụp thật sự hay chỉ là ký ức trong đầu của chính mình?

Hay căn bản không có gì hết, những thứ cô đã thấy là ký ức của "nó" đang sống nhờ vào cơ thể cô?

Những chuyện này là do "nó" cố ý tạo ra khiến cho cô hỗn loạn sao?

Thật muốn đem đôi mắt này móc xuống, đôi mắt này..... giống như không phải của chính cô.

"Tôi sẽ chết, tôi phải bắt được nó, nó ở đâu.... Tôi phải bắt được nó, không thể để cho nó chạy thoát...." An Dạ gần như điên cuồng mà lăm bằm, cảm xúc của cô có phần mất khống chế, đây là lần đầu tiên cô đi thực tế mà lại gặp phải sự tình quý dị khó giải quyết như thế này.

Không phải cô chưa từng gặp qua, nhưng những chuyện kia đơn giản chỉ là những cái bóng mờ hoặc là thanh âm ma quái. Lần này cô lại cảm nhận được sự uy hiếp, giống như tùy thời tùy chỗ sẽ phải chết.

An Dạ thật sự sợ hãi, loại cảm giác này rất khó để miêu tả.

Thậm chí là ghê tởm.

An Dạ ghê tởm "cái thứ kia", cô không thể kiềm chế mà xoay qua trái nôn khan, một lúc lâu không nôn ra được gì nhưng cảm giác ghê tởm thì vẫn còn đó.

Bỗng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ....

"Hai người có trong đó không? Em làm mực viên, hai người ra ăn nhé?" Là tiếng của cô chị.

"Được." Bạch Hành lăm lơ ánh mắt kháng cự của An Dạ, duỗi tay đè bả vai cô xuống, thay cô trả lời: "Chúng tôi ra ngay đây, làm phiền rồi."

"Không có chị, không có chị. Hai người không cần khách khí, cứ coi như đang ở nhà mình là được rồi, vậy tôi đặt thức ăn ở phòng khách nha."

Vừa dứt lời, An Dạ liền gian nan mà đỡ mép giường đứng lên. Cô xoa xoa cổ, uể oải cười cười: "Được rồi, tôi muốn đi WC.... Bạch đại biên tập nếu không ngại thì có thể đi cùng tôi."

"Ngại chứ!" Bạch Hành không có vẻ gì như đùa giỡn, "Nếu cô cầu tôi, tôi sẽ suy xét lại."

Anh nói đến phi thường nghiêm túc, giống như đây là một chuyện đúng lý hợp tình.

"Cầu anh đó!"

"Không cần cầu xin tôi, vậy quá khách khí rồi. Đi thôi!"

"....."

An Dạ cạn lời, còn ở dưới cái nhìn chăm chú của Bạch Hành mà rủa mạt.

Khi hai người vào phòng khách thì trên bàn quả nhiên có một đĩa mực chiên, mùi hương bay khắp phòng, bên trên còn được rưới nước sốt hấp dẫn.

Mà cái bàn bên cạnh có đặt một chiếc đi động, hình như là của cô chị.

Trí tò mò nổi lên, An Dạ rất muốn mở ra nhìn xem thế nào.

Những tin nhắn quý dị kia đến tột cùng có phải do cô ta gửi đi hay không?

Hoặc là..... bên trong cái điện thoại này còn chứa tin tức nào khác?

An Dạ đánh mất ý bảo Bạch Hành vào phòng bếp coi chừng.

Nhất định phải cẩn thận không thể rút dây động nòng, nếu không..... làm cô ta chú ý, tất cả đều sẽ thất bại trong gang tấc.

An Dạ cầm lấy di động, đầu ngón tay đều phát run.

Cô nhanh chóng kiểm tra hộp thư đi, bên trong quả nhiên có cái tin nhắn kia. Nói cách khác, những tin nhắn đó chính là do cô ta gửi.

An Dạ dùng một chút, lại mở ra album ảnh, cứ cảm thấy bên trong còn chứa bí mật gì đó.

Vào lúc này, cô ta trở ra từ trong bếp.

An Dạ nhanh chóng bấm điện thoại trở lại giao diện ban đầu rồi đặt xuống chỗ cũ, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

HẾT CHƯƠNG 5

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Khe Hở (6)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Cô ta nghi hoặc nhìn thoáng qua An Dạ, khoe miệng mang nụ cười gương gạo: "Sao chị còn chưa ăn?"

Lúc này An Dạ mới phản ứng lại trên bàn còn có mực viên mình chưa đụng tới, có thể là do cô tạt giặt mình, khi lấy tấm xia răng cắm vào mực viên hơi dùng sức tạo ra tiếng vang chói tai, suýt tí nữa là làm cho nước sốt văng tung toé.

Cô xin lỗi cười cười, hít sâu một hơi nhằm ổn định tinh thần. Vừa muốn xiên một viên mực nữa thì lại bị Bạch Hành nắm lấy mu bàn tay.

An Dạ nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn lại, không hiểu cho lắm dụng ý của anh.

Bạch Hành thì bình tĩnh tự nhiên đoạt lấy tấm xia răng trong tay cô, một hơi xiên lấy vài viên mực nhét vào miệng, tất cả thức ăn đều dồn qua bên má trái khiến nó phình lên như cái bọc nhỏ, thoát nhìn rất buồn cười.

Đường như anh hơi bất mãn khi bị An Dạ cười nhạo, lông mày nhăn tít lại như muốn quát cô thể nhưng chỉ làm cho anh trông càng khôi hài hơn nữa.

Vừa rồi anh làm như vậy xem như là giải vây cho cô nhĩ?!

An Dạ đột nhiên cảm thấy sung sướng, lại không biết niềm vui này xuất phát từ đâu, có lẽ bởi vì hai người các cô là hai con cháu cháu trên cùng sợi dây thừng, hỗ trợ lẫn nhau như thế này sẽ làm cho cô có cảm

giác an toàn đi?!

Cô chị cười hỏi: "Hương vị như thế nào ạ?"

Bạch Hành có chút khó xử, dường như anh cảm thấy đang ăn mà mờ miệng nói chuyện thì có chút xấu hổ, nín một hồi lâu mới trả lời: "Không tồi."

"Thích thì tốt rồi." Cô ta nheo mắt, nở nụ cười, nếp nhăn nơi khóe mắt khi cười làm cho quảng thâm dưới mắt càng thêm đậm. "Hai người ở đây đã có được linh cảm mới hay chưa? Về phương diện sáng tác ấy?"

An Dạ vốn định mở miệng hỏi thăm một chút về chuyện nữ quý trong khe hở, những chuyện ma quái xảy ra liên tục làm cho sự sợ hãi trong lòng cô càng lúc càng bành trướng.

Cái loại cảm giác sắp tìm được đáp án lại không thể đột phá tầng giấy mỏng cuối cùng làm cho cô muốn nổi điên. Cô rất muốn dùng ngón tay chỉ thẳng vào mặt cô ta, lớn tiếng hỏi chuyện đến tột cùng là như thế nào!!

Nhưng cô biết rõ là không được, cô cũng không dám, vì như vậy sẽ rút dây động rừng, sẽ chỉ làm cho bọn họ lâm vào hiểm cảnh nhanh hơn.

Hiện tại An Dạ không biết lập trường của cô ta như thế nào, tóm lại nhất định là không có thiện ý, cô ta có mục đích của chính mình mà An Dạ cũng hiển nhiên khó mà thoát thân.

An Dạ mở miệng: "Cũng chưa có...."

Lời cô vừa nói đến một nửa thì đã bị Bạch Hành chặn đứng: "Khuya hôm qua có khách tới nhà thì phải?"

Đôi mắt cô ta sáng rực một cách lạ thường, lộ lên cảm xúc khó có thể miêu tả: "Sao ạ?"

Phản ứng của cô ta như vậy tự nhiên làm cho An Dạ cảm thấy không thoải mái. Trong loại tình huống này có phải trước tiên cô ta nên cho một cái đáp án "có" hoặc là "không có", sau đó mới dò hỏi chuyện khác thường hay sao? Cô ta phản ứng như thế này dường như hiểu rõ chuyện gì đó nhưng lại không muốn giải thích.

"Thấy một người phụ nữ đi tới đi lui, tôi tưởng nhầm." Bạch Hành dừng một chút, "Là cha mẹ của các cô?"

Cô ta cắn môi ngập ngừng: "Có thể là.... mẹ của em trở về lấy đồ đạc gì đó."

An Dạ không hiểu lắm dụng ý của Bạch Hành, cứ như thể đem chuyện mình có thể nhìn thấy "nó" nói ra thì có cái gì tốt? Nhưng nếu như anh đã nói vậy thì không chừng còn có mục đích gì đó, cô cũng tiếp lời: "Buổi sáng tỉnh lại cứ cảm thấy trên cổ không thoải mái, đại khái chắc là lạ giường."

Bạch Hành thân nhiên nói: "Tu lịch sống về cơ bản thì chúng tôi đã thu thập xong rồi, không lâu nữa chúng tôi sẽ rời đi. Mấy ngày này thật là phiền toái chị em các cô."

Cô ta đột nhiên hoảng sợ, ánh mắt trốn tránh: "Không vội không vội, ở thêm vài ngày cũng tốt mà. Em... em ngưỡng mộ Miêu Phạn đại thần rất lâu rồi, hiện tại hai người tới đây tìm tư liệu sống làm em vui muốn hóng người, ở thêm vài ngày cũng không sao mà."

Bạch Hành ngăn cô ta lại, không nhanh không chậm trả lời: "Mấy ngày tới phải nộp bản thảo, cô ấy còn chưa có hoàn thành số lượng từ của kỳ này nên phải trở về làm gấp."

"Cũng nên ở lại thêm vài ngày nữa đi. Tối ngày mai em phải mang một số đồ đến cho ba mẹ, hai người có thể giúp em coi chừng Tiểu Nhân được không? Làm phiền hai người đến hôm sau lại đi cũng không muộn mà?" Tốc độ nói chuyện của cô ta thực nhanh, khuôn miệng máy móc đóng mở tạo cảm giác rất áp bách cho người đối diện.

"Cái đó...." An Dạ có phản chột dạ, liếc mắt nhìn Bạch Hành một cái.

Bạch Hành hiểu ý, tiếp lời: "Thôi được, nhưng mà cô phải mau chóng trở về. Sáng sớm hôm sau chúng tôi phải đi vì còn có kế hoạch khác nữa."

"Vâng vâng, em cảm ơn anh chị!" Cô ta như trút được gánh nặng, hai bên thái dương đã lấm tấm một tầng mồ hôi, dường như thực sự rất lo lắng cho Tiểu Nhân phải ở nhà một mình.

Cô ta với tay cầm điện thoại di động để trên bàn, ngón tay đột nhiên xoa xoa trên màn hình, nhàu mảy.

An Dạ kinh hồn tán đả, sợ bị cô ta nhìn ra manh mối, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không sao...." Bộ dáng thất thần của cô ta chỉ xuất hiện trong nháy mắt, rất nhanh chào tạm biệt hai người, ra cửa mua đồ ăn.

Cùng lúc đó, Tiểu Nhân cũng đã tỉnh ngủ. Cô bé ngẩng đầu, liếc mắt nhìn An Dạ một cái rồi bỗng đi như chạy vào WC.

An Dạ định nhắc chân đuổi theo nhưng cô bé đã sớm khóa chặt cửa.

Giọng nói cô bé vang lên đầy căng thẳng: "Hai người nhanh rời đi, không nên ở lại đây, nhanh nhanh rời đi!!!"

"Có chuyện gì vậy?"

"Xin hai người đây! Đi đi, cầu xin hai người hãy nhanh nhanh rời đi...."

An Dạ hưng hăng kéo tay nắm cửa nhưng hoàn toàn vô công.

Bên trong, Tiểu Nhân đã không còn phát ra tiếng động, làm An Dạ ngoài cửa thấp thòm lo âu.

"Tiểu Nhân?!"

"Tiểu Nhân!"

Bỗng nhiên An Dạ nghe thấy một tiếng động, dường như có thứ gì đó kéo lê trên đất, nghe giống tiếng đế giày ma xát trên bề mặt gạch men sứ.

Âm thanh truyền đến mơ hồ không rõ ràng càng làm người nghe cảm thấy sơn tóc gáy.

An Dạ dán lỗ tai lên cửa hy vọng nghe được tình hình bên trong đó.

Tiếng động kia dần dần trở nên kịch liệt, theo đó là tiếng rên rĩ, thờ dốc cùng với âm thanh nức nở rất nhỏ. Toàn bộ tình cảnh bên trong bị ngăn cách bởi cánh cửa, tạo thành hai thế giới song song.

Sẽ phải chết.....

Bây giờ trong lòng An Dạ chỉ có duy nhất một cái ý niệm này, cô cảm thấy cả người rét run, cảm giác ghê tởm và buồn nôn đã trở lại.

Một mùi hôi thối bay ra từ khe cửa, chui vào xoang mũi của cô, cô bị mùi thối kinh dị này hun tới mức muốn trợn trắng mắt.

"Tiểu Nhân!" An Dạ đột nhiên hô to một tiếng, động tĩnh bên trong phòng lập tức biến mất tăm.

Thật tốt quá! Rốt cuộc "nó" đã bỏ đi rồi sao?!

Lúc này cô mới an tâm được một chút, đứng dậy.

Thế nhưng An Dạ bỗng phát hiện, sự yên tĩnh hiện tại không giống như suy nghĩ của cô là đã thoát khỏi nguy hiểm mà xung quanh dường như có gì đó càng thêm quái đản.

Trong phòng ngoài phòng đều không có tiếng động nào, Bạch Hành vẫn luôn theo phía sau cô giờ đây cũng không thấy tung tích.

Lúc này cô mới bắt giác nhận ra, trong vô thức có kẻ đã đem cô dẫn tới nơi này.....

Thật ra cô vẫn luôn bị nhốt trong không gian này sao? Phía sau cánh cửa kia đã xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng mọi chuyện xảy ra rất tự nhiên, cô cho rằng bất quá chỉ là một chuyến đi thực tế tìm tư liệu mà thôi.

Hiện tại, An Dạ mới thực sự nhận thức được tình cảnh của chính mình, mấy ngày nay không phải cô vẫn luôn vì lòng hiếu kỳ mà ở chỗ này chịu đựng tra tấn hay sao?

Từng giờ từng phút lo lắng đề phòng, không biết "nó" sẽ bất ngờ xuất hiện vào lúc nào. Vì sao cô không rời đi? Vì cái gì lại không trốn đi chứ? Cứ tựa như đang bị bóng đè vậy!

Có phải cô đã điên rồi hay không??! Vì sao hiện tại mới phát hiện ra chuyện này.....

An Dạ bặm miệng, đôi mắt mở to trừng trừng.

Cô theo bản năng phủ tay lên bụng, cách một tầng máu thịt, cô cảm nhận được có thứ gì đó đang sinh sôi nảy nở bên trong.

Cô không dám nhìn ra phía sau bởi vì cảm giác nguy hiểm càng lúc càng rõ ràng. Sau lưng cô có người!

"Nó" vẫn luôn bám theo phía sau cô chẳng???

Cho nên làm thế nào cũng không tìm được, cho nên trên cô luôn có cảm giác đau mỏi, cho nên trong ánh chụp không còn lại gì.....

Kỳ thật "nó" vẫn luôn đi theo bên cạnh cô suốt bấy nay!

Bạn tuyệt đối không được xem nhẹ những chuyện tầm thường xảy ra xung quanh mình. Bất cứ chỗ nào cũng đều có khả năng có quỷ xuất hiện, một khi phát hiện chuyện gì không thích hợp thì rất có thể đó không phải do ảo giác của bạn mà do "nó" đã từng xuất hiện qua, hơn nữa đang ở đâu đó theo dõi bạn.

"Há há há....."

Lại là giọng cười the thé đó.

Là giọng phụ nữ! Ai vậy? Là ai vậy?

"Mày ở đâu? Mày đang ở đâu???"

An Dạ quả thực như muốn điên rồi? Có thô lỗ mà kéo tóc, chôn vùi gương mặt mình vào đầu gối.

Xuyên qua khe hở giữa hai chân, cô nhìn chăm chú vào khe cửa, nơi đó đen như mực, một vệt nước đang bắt đầu loang ra.....

Đột nhiên có thứ gì màu trắng xanh xuất hiện, dưới ánh sáng âm u lang tỏa là một ngón tay, một ngón tay gầy dẹt của phụ nữ.

Ngón tay kia chậm rãi, từng chút từng chút từ khe cửa bò tới, những đốt ngón tay giống như giò bọ đang cong mình đi chuyển, dần dần tiến sát tới bên An Dạ.

Không còn đường lui, không có lối thoát! Đây chính là số mệnh của cô sao?

An Dạ trợn mắt há hốc mồm, cả người cứng đờ không tài nào nhúc nhích được.

Bỗng nhiên, phía sau nổi lên một trận gió, theo khoeo mắt, cô trông thấy bức màn cửa lung lay, phiêu dật mà quỷ dị.

"An Dạ!!" Có người đang kêu tên cô ở sát phía sau.

Cô xoay đầu lại, phát hiện đó là Bạch Hành.

"Anh nhìn chỗ đó có...." An Dạ run rẩy nói, quay người lại chỉ nhưng ngón tay kia đã biến mất vô tung.

Cửa WC đột nhiên chấn động, tiếng động lớn đến mức làm màng nhĩ người ta phát đau.

Tiểu Nhân đứng ở nơi đó, cúi đầu, mái tóc dài phủ xuống che khuất đôi mắt âm u.

"Há há há....."

Cô bé đột nhiên phát ra tiếng cười ghê rợn, xoay người chạy về phòng mình.

An Dạ cắn môi, cắn mạnh đến mức muốn rách thịt chảy máu.

Cô gắt gao ôm lấy Bạch Hành tựa như đang tìm kiếm an ủi, vùi trong lòng anh hít sâu một hơi: "Tôi tưởng anh đã đi rồi. Tôi sợ lắm!"

Bạch Hành cũng không có trở tay ôm lấy An Dạ, không mờ lời trấn an, bộ dạng chính nhân quân tử không khỏi có chút bất cận nhân tình.

Qua một lúc lâu thật lâu, anh mới mở miệng: "Không sao đâu, cứ kiên nhẫn."

"Nếu phải chờ nữa tôi sẽ chết!"

"Sẽ không!" Bạch Hành ngữ khí chắc chắn: "Có tôi ở đây."

An Dạ cũng không muốn nhiều lời nữa, dư vị tìm được đường sống trong chỗ chết chưa tan hết, đôi chân cô vẫn còn mềm nhũn ra, nếu không phải bởi vì cố gắng cầm cự, cô đoán mình nhất định đã ngã lún ra đất bất tỉnh nhân sự mất rồi.

"Tôi cho cô xem một ít tư liệu." Bạch Hành đỡ An Dạ trở về phòng, xoay chốt cửa khoá chặt lại.

Anh lấy ra notebook, mở một website, nói: "Nhìn mấy topic trên diễn đàn này xem!"

An Dạ kéo xuống, phát hiện rất nhiều topic đều thảo luận về ảnh chụp bàn tay bò ra từ ngăn tủ, có người đăng ảnh, có người share ảnh, rõ ràng là một chuyện đáng sợ quý dị đến nhường nào lại bị cư dân mạng nghĩ ngờ rồi coi thường cười nhạo, thật có chút dở khóc dở cười.

"Thế thì sao?" An Dạ cười lạnh, "Ý anh muốn nói những thứ tôi nhìn thấy đều là ảo giác à? Mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết đều là do tinh thần tôi có bệnh, tự tưởng tượng ra? Mấy ảnh chụp đều do ai đó rảnh rồi sinh nông nổi ngồi ghép chơ?"

"Không phải." Bạch Hành cầm lấy con chuột, "Cô nhìn xem, mấy topic này tự xưng do chính chủ chụp được, địa điểm là trong căn nhà này, nhưng mà cô có để ý thấy không, bảy ngày sau đó đã xảy ra chuyện

gh...."

"Xảy ra chuyện gì?" An Dạ kéo chuột xuống. "Bọn họ...."

"Tất cả đều biến mất, những topic này không update nội dung mới nữa, giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Cô nói bọn họ có khả năng bị đột tử hay không?"

"Nguyên bản những người này trước đây luôn luôn update tình huống của mình, đều nói đã trông thấy hiện tượng kỳ quái, bảy ngày sau đều bất ngờ biến mất. Chuyện này đến tột cùng là như thế nào??" An Dạ không rét mà run.

"Đây là một hình thức "khuếch tán". Cô còn nhớ lời kể của ông chủ quán trọ không?" Bạch Hành dừng một chút, nói: "Người trong nhà này đều lần lượt chết đi."

"Nói cách khác, chỉ cần nhìn ảnh chụp thì sẽ bị "nó" ám lên người, sau đó sẽ... chết sao? Nữ quý cùng cái nhà này không có quan hệ, chỉ có quan hệ với người nào chứng kiến "nó", phải không?"

"Đúng."

"Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?"

"Ngày thứ sáu."

An Dạ hít sâu một hơi: "Chính là vào ngày mai?!"

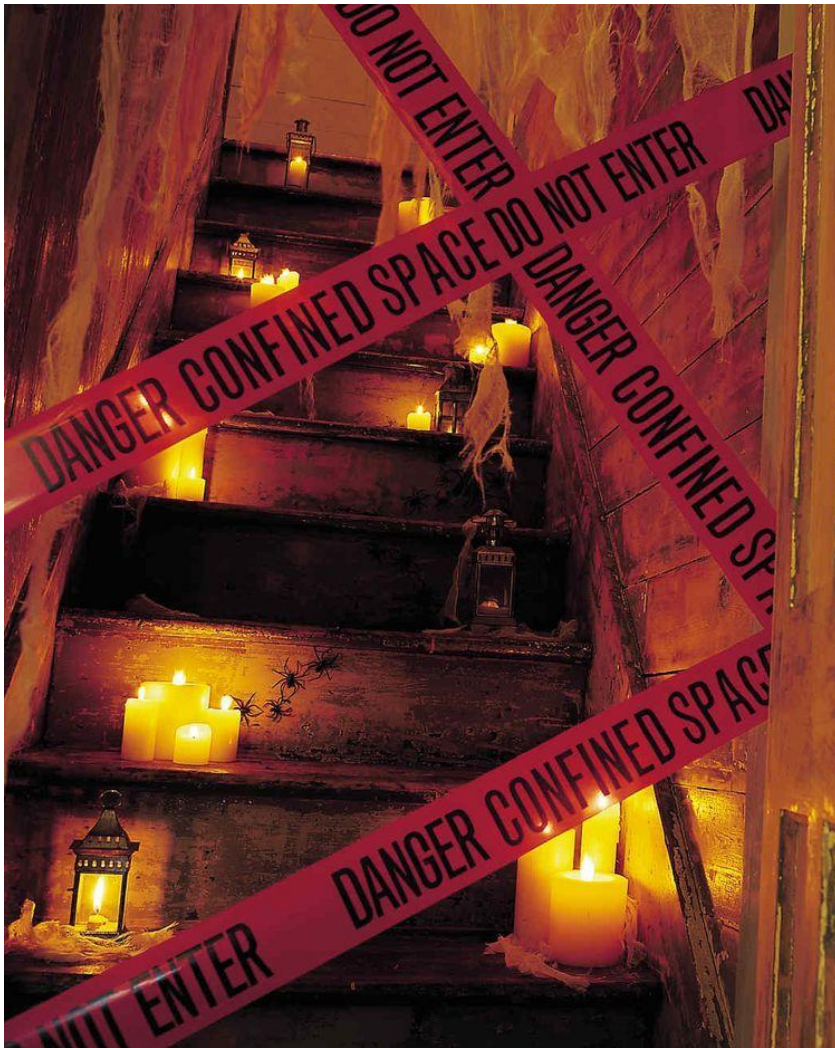
HẾT CHƯƠNG 6

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Khe Hở (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ nằm trên giường, trải nghiệm cảm giác đang đi gần đến cái chết!

Trước đây, không phải cô chưa từng gặp qua sự kiện ma quái nhưng tất cả đều chỉ là ảo ảnh bất bóng, thậm chí chỉ là một vài âm thanh hoặc là ảo ảnh mà thôi.

Thật sự là buồn cười đến cực điểm

Trước đây, tạp chí cũng đã từng xuất bản số đặc biệt. Đó là một phần ghi âm thần bí, gửi đến qua đường bưu điện, chuyện quý dị nhất cũng chỉ là cô đi thực địa tới chỗ WC đó gõ cửa, kết quả chứng thực có tiếng khóc của bé gái trong lời đồn.

Chuyện này lúc ấy có thể nói là nháo ra một trận sóng to gió lớn. Cũng có người hoài nghi do cắt ghép âm thanh tạo thành, mặc cho bọn họ hoài nghi như thế nào đi nữa thì thanh danh của cô càng lúc càng lớn, thậm chí được phong tặng danh hiệu tác giả đại thần có lực ảnh hưởng nhất trong giới.

Thế nhưng hiện tại thì sao?

Cô chưa bao giờ có thể cảm nhận cô lực lượng ma quái kia đang tồn tại rõ ràng như lúc này, không chỗ nào không có, muốn làm ngơ nó cũng không được.

Cô thật sự rất sợ hãi! Trước đây, cô luôn nghĩ rằng quý quái thì như thế nào? Nếu thật sự có hiện tượng quái dị thì sao? Những thứ này căn bản không có khả năng thực thể hóa, chỉ là những bóng dáng mơ hồ, một dấu hiệu kéo dài hơi tàn ở phạm thế mà thôi, đã từng cho rằng bất quá chỉ là như vậy.

Những oán khí hèn mọn đó cùng lắm cũng chỉ là mượn cảm xúc của con người để tồn tại, không có con người thì những thứ đó chẳng là gì cả. Thế nhưng trải qua mấy ngày này, thế giới quan của An Dạ đã hoàn toàn bị đánh vỡ, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được ác ý cùng sự khát máu của "hó".

An Dạ cảm thấy thật lạnh, cô cuộn tròn trong ổ chăn ôm lấy chính mình.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ. Cô từ trong chăn lộ đầu ra, vừa vận đối diện với ánh mắt của Bạch Hành.

Ánh liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng, nhanh chóng đi về phía cửa phòng, dường như muốn thăm dò tình huống bên ngoài một chút.

"Ai đó?" Bạch Hành hỏi.

Không có người trả lời, hoặc là có người nhưng họ không muốn lên tiếng.

Ánh đèn trong phòng ư ảm nhìn không rõ, Bạch Hành bèn bước ra ngoài cửa, đưa lưng về phía cửa phòng, cánh cửa bỗng nhiên tỏa ra những luồng sáng mờ lờ, tựa như muốn dẫn dụ người ta đi về phía này.

Trong lòng An Dạ đột nhiên cảm thấy yên tâm, đầu cũng có chút nặng nề, cô buồn ngủ rồi, ước gì cứ được như thế này yên lặng ngủ cả ngày thì hay quá!

Ánh sáng chói mắt nơi cánh cửa dần dần ảm đạm, xung quanh không có gió nhưng cửa tự động chậm rãi đóng lại.

"Bang!!"

Khi cánh cửa đã đóng lại hoàn toàn, bên trong phòng lâm vào một màu đen âm trầm, An Dạ mới như bừng tỉnh từ trong mộng.

"An Dạ?!" Ngoài phòng đột nhiên vang lên thanh âm nóng của Bạch Hành, anh nắm chặt tay nắm cửa kéo thật mạnh nhưng cánh cửa này giống như bị đóng đinh rồi vậy, kéo thế nào cũng không hề sứt mẻ.

Người ngoài phòng nôn nóng xoay xoay tay nắm cửa, phát ra âm thanh lách ca lách cách kích thích màng nhĩ của An Dạ, làm lòng người bất an.

Cửa không mở được....

An Dạ nhớ đến hôm trước bọn họ cố đẩy cánh cửa bị khóa của căn phòng nhỏ mà đẩy hoài không được, hiện tại bản thân mình chẳng lẽ... cũng bị nhốt bên trong như vậy sao?

Cô sồn tóc gáy ngay lập tức, té lộn nhào lao xuống giường mà chạy. Cô ghé vào trên cửa, dùng hết sức bình sinh mà lay cái chốt nhưng tất cả đều vô dụng, cánh cửa này một chút cũng không suy chuyển.

An Dạ cảm thấy thật hoảng loạn, cái loại bồn chồn trong lòng này rất khó chịu, cảm giác nóng này dồn ép khiến cô như một đứa bé bức bối không có chủ kiến, chỉ biết nỉ non lặp đi lặp lại: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ..."

"Mày ở đâu.... Mày ở đâu???"

An Dạ khó khăn hít từng ngụm từng ngụm không khí, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cô mở to hai mắt nhìn xung quanh nhưng lại không dám nhìn quá kỹ, sợ thực sự nhìn phải thứ đồ ma quái nào đó, một khi điều đó được khẳng định thì cô sẽ không còn khả năng sống sót.

"Dưới khe cửa? Trong ngăn tủ hay là phía dưới giường? Khe hở.... Mày là khe hở quý! Tao muốn giết mày! Tao muốn giết mày!!!!"

An Dạ như muốn phát rồ, một cổ dũng khí không biết đến từ đâu khiến cô đứng bật dậy, lục tung khắp phòng tìm băng dán.

Cô muốn dán hết tất cả khe hở trong phòng lại, dán kín mít hết!

Như vậy "hó" sẽ không có cách nào bò ra được, nhất định sẽ khiến "hó" ngạt chết.

Đột nhiên trong lòng An Dạ xuất hiện một cổ khoái ý, cô bình tĩnh trở lại một chút, lấy tất cả băng dán trong ngăn tủ ra.

"Há há há...."

Có âm thanh như tiếng cười con nít ần hiện, phản phát xung quanh căn phòng.

"Mày ở đâu?" An Dạ đem băng dán "roẹt" một cái kéo ra, dán lại ngăn tủ cùng khe hở trên tường. Dường như cô đã có thể nhìn thấy móng vuốt ần hiện cào cào bên dưới băng dán, dấu vết cào rất nhỏ mà bén nhọn chậm rãi rà xung quanh nhưng lại không cách nào xé rách.

"Ra không được hả?" Cô thật cao hứng, thậm chí cười rộ lên.

An Dạ tiếp tục lấy băng dán kín xung quanh, móng vuốt kia bò theo với tốc độ nhanh cực kỳ, nếu cô không dán cho nhanh, "hó" sẽ có thể theo kịp cô, sau đó từ bóng tối hắc ám phía dưới mà.... bắt lấy cổ tay của cô!

Phải nhanh lên một chút.... không thể cho "hó" có cơ hội bắt lấy tay!

Còn phải nhanh một chút mà dán kín phòng này, đem tất cả mọi nơi đều dán lại hết.

"Há há há..."

An Dạ quả thực muốn điên rồi! Cái thứ kia vẫn luôn ần hôn không tan mà đi theo cô, bất kể cô tìm cách nào, làm cái gì thì "hó" vẫn luôn ần lấy cô, chưa từng rời đi...

Chưa từng rời đi sao?

Cửa đột nhiên mở bập ra nhưng lại không có chút ánh sáng nào, chỉ có thể nghe được tiếng "ê ê a a" xôn xao.

Sự sợ hãi này thật không có cách nào miêu tả được. Giống như bạn bất ngờ bị ai đó che kín đôi mắt, rồi phía sau bỗng nhiên vươn ra một đôi tay, mãnh liệt mà nhanh chóng kéo bạn vào bóng tối ảm trầm.

Điều sợ hãi nhất không phải là cánh tay vươn ra từ bóng tối kia mà là cảm giác quen thuộc, quen thuộc như bạn tốt của bạn đang cúi xuống vành tai bạn mà nói nhỏ: "Xem này, tao bắt được mày rồi!"

An Dạ cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch như muốn tuỵ thời mà ngất đi.

"Tao bắt được mày rồi!" Như là hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô, phía sau có người nào đó cất tiếng nói với An Dạ.

"A a a a!!!" Rốt cuộc An Dạ không kiềm chế được mà hét lên. Trên vai cô bất ngờ xuất hiện một đôi tay! Đó là một đôi tay màu trắng xanh, đốt ngón tay xương xẩu như những đoạn đũa bị cắt rời ra, nhiễm một tầng bụi bặm, vừa cứng đờ lại trúc trắc lác lác.

An Dạ không dám quay đầu lại nhìn, sợ nhìn thấy thứ gì kinh dị, mà cả người cô cũng không thể nhúc nhích được.

Một bàn tay gầy guộc với những đường gân đen ngoằn ngoèo đang bịt miệng cô lại, đôi mắt cô mờ trùng trùng, hốc mắt đầy tơ máu.

Một cánh tay khác vỗ nhẹ trên cổ cô, nhẹ nhàng tình tế chạm vào động mạch cổ, phảng phất như yêu thương cực kỳ....

"Há há há...." Thứ gì đó ở phía sau cười rộ lên nhưng âm thanh rất mơ hồ, An Dạ dường như cảm nhận được... Đó kỳ thật không phải tiếng cười chân chính mà âm thanh đó phát ra từ sâu trong cổ họng, giống như tiếng thở dốc vọng lại từ hố sâu, hào hển, phiếm ý cười lại không bật ra từ miệng.

Bộ dáng này.... giống như không có miệng. Không, giống như.... không có đầu thì phải?

Hoặc là.... đầu "nó" đã bị chặt đứt? Chỉ còn da thịt nham nhở dính ở sau lưng??

An Dạ đột nhiên nghĩ tới hình ảnh đáng sợ nào đó, mồ hôi lạnh nháy mắt liền chảy ròng ròng.

Cô nhắm chặt đôi mắt, tự nhiên thân thể dần dần ấm lại, cảm giác sợ hãi trống rỗng từ từ lắng xuống, ý thức của cô trở nên mơ hồ yên tĩnh lại.

Thời điểm An Dạ mở bừng mắt thì thấy chính mình đã nằm trên giường, Bạch Hành đang ngồi ở đầu giường.

Cô cảm thấy an tâm hẳn lên, những lúc như thế này mà có một người đàn ông bên cạnh thật là tốt.

"Những chuyện vừa rồi... là thật?" Cô liếm liếm môi dưới khô khốc, có phần không thể tin.

Bạch Hành liếc mắt nhìn một cái ngắn từ bị dán đầy băng dán, nhắc nhở cô một màn kia hết thảy đều không phải nằm mơ.

An Dạ dần dần bình tĩnh lại. Cô nhớ đến đêm đầu ở trong nhà này, bất giác cô chị cũng đang dán dán, hẳn là lúc ấy cô ta cũng đã có thể thấy "nó" sao?

Nhưng hai chị em bọn họ rõ ràng đã quá bảy ngày, vì sao lại không chết?

Hay là....

Họ đã chết rồi??

An Dạ bị chính ý tưởng hoang đường này của mình dọa cho một cái.

Bạch Hành dường như đã nhìn ra nghi hoặc của cô lại không nói lời nào, một bộ dáng không tỏ ý kiến.

HẾT CHƯƠNG 7

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Khe Hở (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ trầm mặt ngồi bên mép giường, cô đột nhiên ngửi thấy hương vị dính dính dóp dáp, tựa như trước đây cô đã từng thấy qua món đậu natto (một loại đậu nành ngâm màu vàng)* ở nhà hàng X nọ. Khác với đậu douchi (đậu nành ngâm muối màu đen)** , trong món natto nhon nhót kia có rất nhiều tơ sợi dính dính, có thể khiến cho người ăn không quen bị khó ợ, cho nên An Dạ còn chưa có thử qua.

Mà hiện tại, cô lại cảm giác được cái loại hương vị này một lần nữa.

Từng sợi tơ nhóp nhép, dính trên vách tường, bởi vì trọng lượng nặng hơn nên những hạt đậu kéo theo một đồng tơ từ giữa không trung rơi xuống đất.

Lạch cạch, lạch cạch.

Cơ mang là đậu rơi trên mặt đất, kèm theo rất rất nhiều chất lỏng sền sệt, làm dạ dày người ta nôn nao trào lên vị chua, còn mang theo mùi tương ngâm hôi thối nồng đậm.

An Dạ cảm thấy chính mình ngửi được hương vị này nhưng trộn lẫn trong đó là mùi máu tươi nhàn nhạt.

Cô đột nhiên đứng lên, hướng ngoài cửa đi đến.

Cô nghe thấy một thanh âm nhỏ mà bén nhọn đang gọi tên mình, nghe không rõ lắm nhưng cô có thể cảm giác được tiếng gọi kia vẫn đang kéo dài.

Mùi vị món natto tràn ngập khoan mũi, mùi hương nồng đậm kích thích làm An Dạ cảm thấy rất khó chịu trong người.

Bạch Hành nói: "Đừng đi ra ngoài!"

An Dạ dừng bước, ngoảnh lại nói: "Có mùi natto."

"Natto? Là món tương đậu như douchi á hả?"

"Người trong nhà này trước đây thích ăn đậu natto sao?"

"Mùi hương phát ra từ chỗ nào?"

"Chỗ đó...." An Dạ chỉ vào cánh cửa ngay góc hành lang, bất giác phát hiện ra, đó không phải là căn phòng có cửa bị khoá đẩy hoài không ra đó sao?

"Lại đi xem thêm lần nữa vậy." Bạch Hành nêu ý kiến.

Ôm cả một bụng nghi hoặc, An Dạ cũng muốn đi xem bên trong căn phòng kia một chút, cứ có cảm giác bọn họ còn bỏ lỡ chuyện gì đó....

Còn có buổi tối ngày mai, cô chị nói có việc phải đi, liền để mặc bọn họ ở lại trong căn nhà này.

Nếu thật sự sau bảy ngày sẽ phải chết, chẳng lẽ cô ta muốn trốn đi, đem Tiểu Nhân ném cho bọn họ?

Một người có thể tham sống sợ chết đến như vậy, ngay cả em gái ruột của mình cũng nhẫn tâm bỏ rơi?

Cho nên cô ta mới dụ dỗ An Dạ đến đây, mục đích là muốn có người chết thay cho cô ta? Có phải cô ta cho rằng người nào được tiếp đón ở trong căn nhà này sẽ có thể chết cho nên mới sắp xếp tất cả rồi trốn đi, cho nên lúc mới gặp bọn An Dạ liền vờn vờ tiếp đón?

An Dạ có phần không kim nén được, đi từ trong phòng ra ngoài, thẳng đến phòng bếp, cô chị đang ở trong này nấu cơm.

An Dạ mang theo sự hoài nghi nhưng giọng nói thì rất bình tĩnh: "Em đang nấu cơm hả? Bữa trưa ăn món gì?"

Cô ta quay đầu lại, khuôn mặt vốn âm trầm miễn cưỡng kéo ra một chút ý cười: "Cà chua xào trứng, thịt gà kho tàu linh tinh, hồi này có mua một ít natto nữa."

Bỗng nhiên, cô ta như là phát hiện mình lỡ miệng, lập tức im bặt.

"Natto?" Sống lưng An Dạ tự nhiên nổi lên một tầng da gà, lông tơ dựng đứng, khó chịu muốn chết. Cô có một dự cảm rất không tốt, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó chẳng lành.

"Chị đã từng ăn qua chưa? Là một loại đậu tương ngâm." Biểu hiện kỳ quái mới vừa rồi của cô ta đã biến mất, thong dong bình tĩnh mà bổ sung: "Mẹ của em trước đây rất thích ăn món này."

An Dạ hỏi: "Trước đây?"

Cô ta rừ lông mày: "Hiện tại mẹ đều ăn cơm ở bệnh viện cho nên cũng lâu rồi không được ăn món này. Mẹ em hay làm đậu natto lắm, mẹ nấu ăn rất ngon."

"Ngày thường em có hay đi đưa cơm cho ba mẹ không? Ăn đồ ở căng tin hoài cũng không tốt lắm đâu?"

"Bọn họ không cần ăn cơm trong nhà." Cô ta nói một câu không rõ ràng, đột nhiên lại phát ra một tiếng cười dữ tợn: "Ừ, ăn bên ngoài tương đối tiện hơn cho nên rất ít khi về nhà."

An Dạ cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, hơn nữa tiếng cười ngắn ngủi mà bén nhọn vừa rồi làm trong lòng cô bỗng nhiên hốt hoảng.

"Nhưng mà chị chưa từng thấy qua mẹ của em..."

"Không, chị đã từng thấy rồi."

An Dạ nhíu mày: "Có sao?"

Cô ta mỉm cười: "Trước đây không phải có nhìn thấy một người phụ nữ nữa đó sao? Trong nhà này trừ bỏ em cùng Tiểu Nhân, đại khái chỉ có thể là... mẹ em."

An Dạ cảm thấy cô ta đang ám chỉ điều gì đó, người phụ nữ trước đây bọn họ nhìn thấy chẳng lẽ không phải là nữ quý hay sao? Nói như vậy.... Là có ý gì? Có ý đảo lộn trước sau, mục đích là muốn cô mơ hồ trong mọi chuyện sao?

Hướng hồ, nếu như mẹ của bọn họ về nhà thì cô chị chắc chắn sẽ biết. Mấy ngày nay, rõ ràng là không có ai về nhà, vì sao còn muốn cố tình ám chỉ với cô — ở trong nhà này còn có sự hiện diện của người khác?

Cô ta nghĩ rằng cái gì An Dạ cũng không biết sao? Không biết về sự tồn tại của nữ quý trong khe hở, cố ý nói rằng do mẹ cô ta về mới gây ra những thay đổi biến động trong nhà, khiến cho cô hoàn toàn không biết gì cả, chết một cách thảm liệng tức tưởi trong căn nhà này?

An Dạ đột nhiên muốn đùa ác với cô ta một chút, cô nói: "À, thì ra người kia là mẹ của em? Bà ấy dường như rất quan tâm đến em nha, nhiều khi bà ấy đi theo em một tấc cũng không rời nữa đó!"

Tròng mắt cô ta lập tức phóng đại, cả người phát run nhè nhẹ, ánh mắt trốn tránh, nói: "Đi theo.... em?"

"Đó không phải mẹ của em sao?"

"Đừng rồi." Cô ta đột nhiên buông cái xẻng xào rau đánh "cốp" một cái, "Em vào phòng một chút, hình như đi động của em hết pin rồi."

An Dạ nhìn cô ta chạy trốn chết, trên môi nở nụ cười tìm tòi. Đôi mắt đỏ bừng của cô đã nhạt đi, chỉ còn lại một lớp hồng hồng. An Dạ vờn ngón cái lau đi lớp son môi còn sót lại, cúi đầu đi trở về phòng.

Cô ta hoảng loạn như vậy đại biểu là trong lòng cô ta nhất định có quỷ đi?

Chờ An Dạ trở lại trong phòng, Bạch Hành đã chuẩn bị đầy đủ tua vít cùng một số dụng cụ để cạy cửa.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên động tĩnh.

Cách một cánh cửa, cô chỉ ở bên ngoài nói lớn: "Mẹ của em vừa rồi gọi điện thoại tới nói bệnh tình của ba chuyển biến xấu đi, phiên hai người trông chừng Tiểu Nhân dùm em, tối nay em phải ở lại đó không về nhà, đồ ăn em để trên bàn ấy, mọi người khi nào đói thì ăn nhé, em đi đây."

An Dạ đáp: "Được, em đi đi."

Vừa dứt lời, cô ta liền vội vã rời đi.

An Dạ cho Bạch Hành một cái liếc mắt ám chỉ, anh liền cầm lấy búa và một đồng dụng cụ rồi đi ra ngoài bắt đầu công cuộc cạy cửa. Trước khi đi, anh nói: "Khi cần thiết thì cô có thể nhốt Tiểu Nhân trong phòng."

An Dạ có chút bất an: "Chúng ta làm như vậy thật giống như ăn cướp vào nhà người ta quá đi?"

Bạch Hành trầm mặc trong chốc lát: "Cốt truyện yêu cầu phải vậy!"

"Ha ha...." An Dạ cười gượng một tiếng, cũng không cảm thấy chuyện này có bao nhiêu hài hước, việc quan trọng trước tiên là phải nhìn xem trong căn phòng kia đến tột cùng có cái gì, lại vì sao mà.... mở không ra.

Càng đến gần căn phòng kia, trái tim An Dạ càng thêm khủng hoảng.

Cô tựa hồ đối với cái chỗ này đặc biệt mẫn cảm, nhất là căn phòng bị khóa kia. Đường như cô không cần nhìn nhưng vẫn có thể biết được bên trong có cái gì sèn sệt, những thứ kỳ dị ma quái.

Đối với căn phòng kia cô thực sự rất mâu thuẫn, giống như khi còn nhỏ, đối với những sự vật không biết rõ luôn tràn đầy sợ hãi và tò mò.

Bạch Hành dùng tua vít trực tiếp vặn ra đỉnh ốc cố định cánh cửa, bên kia cửa cũng có cùng một kiểu thiết kế nên không khó mở. Không bao lâu sau, cánh cửa đã lung lay sắp đổ ập xuống, Bạch Hành đứng dậy đỡ lấy, đột nhiên.... một mùi tanh tươi phả thẳng vào mặt hai người.

Mùi tanh này khiến người ta muốn nôn mửa — một mùi xác thối lâu ngày cộng với mùi tương ngâm muối đặc trưng của natto, ai ngửi thấy thì đến mặt cũng phải nở ra cho bằng hết.

Bạch Hành một tay giữ cánh cửa, một tay thì mò trên vách tường tìm công tắc đèn bật lên....

Cảnh tượng đập vào mắt An Dạ suýt làm cho cô ngất đi: Trên sàn nhà trong căn phòng có hai người nằm sõng soài — một nam một nữ, gương mặt của người nam đã bắt đầu hư thối, sống lưng có dấu vết bị chém bằng một vật sắc bén, ấn ấn lộ ra xương sống lưng, người nữ còn lại thì trên trán có vết thương to cỡ miệng chén, đã thối rữa, có lẽ là vết thương chí mạng, bên khoe miệng còn dính vài hạt đậu natto.

Đậu natto?

Đây là.... người mẹ đây sao?

Nếu đây chính là người mẹ, người ở bệnh viện kia thì là ai?!

"Họ đều đã chết?" An Dạ không nghĩ đến sẽ phát sinh loại chuyện này, cô lập tức hoảng sợ, móc di động ra, run giọng nói: "Tôi muốn báo cảnh sát.... Đây là có chuyện gì chứ?"

Bạch Hành vươn ngón tay ra để ở trên mặt những người đó, trong ngoài kiểm tra một chút rồi nói: "Họ đã chết gần nửa tháng rồi."

"Hai người kia sinh hoạt cùng người chết nửa tháng???" Dạ dày An Dạ nhộn nhạo cả lên, cố gắng khống chế để không bị nôn ra.

"Các người.... đã thấy ba mẹ?" Không biết từ khi nào, Tiểu Nhân đã xuất hiện ở phía sau bọn họ.

An Dạ đối với biểu hiện bình tĩnh của Tiểu Nhân là thập phần khó hiểu: "Đây là ba mẹ của em?"

Tiểu Nhân mỉm cười: "Là ba đem mẹ để ở trong này, sau đó chị hai lại đem ba vào."

"Có ý gì?" Bạch Hành hỏi.

"Hai người đến đây!" Tiểu Nhân vẫy tay với bọn họ, dẫn họ ra khỏi căn phòng đang có hai người chết.

An Dạ đi theo Tiểu Nhân vào phòng của cô bé, ngồi vào trên thảm, nói: "Em... không sợ hả?"

"Bây giờ thì không sợ nữa." Tiểu Nhân nói: "Ba em mà còn sống mới đáng sợ hơn."

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ba thích uống rượu, vừa uống say liền đánh mẹ. Có một lần mẹ đang ăn cơm, ăn với một chén to đậu natto, ba say rượu về thì chộp lấy chén đậu nện vào đầu mẹ, sau đó ba kéo mẹ để vào trong phòng đó." Tiểu Nhân thuật lại câu chuyện như một người xa lạ, "Sau đó chị hai nói ba hư lắm, rất sợ ba, chị ấy cầm dao chém ba, rồi cũng đặt ba vào trong phòng ấy."

Cô bé nói một cách tùy ý, ngữ điệu nhẹ nhàng như đang nói giỡn. Chỉ là hiện tại, họ đang ngồi nói chuyện một cách âm áp, lời nói thì tàn nhẫn diễn tả cảnh tượng máu tanh làm người nghe cảm thấy sồn tóc gáy...

An Dạ hít sâu một hơi: "Chị muốn báo cảnh sát, loại chuyện này nhất định phải báo cảnh sát mới được."

"Vô dụng thôi! Chị hai đem hai người nhốt ở đây là để hai người chơi với em mà."

"Em có ý gì?" An Dạ có một dự cảm không tốt, vội vàng lui về phía sau vài bước, lúc cánh cửa chỉ còn cách vài bước chân thì đột nhiên cô lại không thể nhúc nhích được!

"Há há há..."

Lại là tiếng cười yếu ớt nhưng sắc bén như muốn đâm thủng màng nhĩ người nghe này.

An Dạ từ từ xoay đầu lại nhìn thì chỉ thấy Tiểu Nhân nằm bò trên mặt đất, run rẩy một cách thống khổ, trên người cô ta bây giờ nổi lên những đốm lấm tẩm màu đen giống như đốm mồi trên da của người già, bên trong đôi đồng tử loáng thoáng hiện có sương mù màu đen đi chuyển, chậm rãi tràn ngập toàn bộ hốc mắt, loé lên ánh nhìn quỷ dị và đáng sợ.

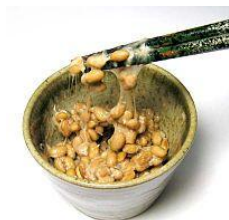
Ngón tay của Tiểu Nhân trở nên khô queo cần cỗi, thân thể cô ta đột nhiên vặn vẹo ngồi dậy, đôi tay kia thì vẫn bám sát trên mặt đất, lấy một loại tư thế kỳ lạ chậm rãi bò tới, như một sinh vật đáng sợ mang theo mùi hôi thối nhàn nhạt tiến đến gần An Dạ.

Thì ra, thứ mà An Dạ thấy từ trước đến giờ vẫn luôn là tay của Tiểu Nhân sao?

Vẫn luôn bám theo bên người cô không phải ai khác mà chính là Tiểu Nhân?

Điều này có nghĩa là... kẻ đáng sợ thật sự không phải cô chị mà chính là Tiểu Nhân!!!

*Đậu natto:

**Đậu douchi:

ChinaSichuanFood

HẾT CHƯƠNG 8

Bạn đang đọc truyện [Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Khe Hở (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

— Cảm giác cứ như luôn luôn bị người khác theo dõi.

Mỗi ngày đều có người ở đâu đó nhìn trộm An Dạ, ngẫu nhiên sẽ kẻ sát lên sống lưng cô, vỗ về làn da nhẵn nhụi của cô, khi thì tránh ở đầu giường hoặc khe hở từ quần áo, chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ tươi nhìn theo, hoặc là trốn dưới gầm giường, bám vào khung giường âm thầm nhìn trộm nhất cử nhất động của người nằm trên đó.

An Dạ chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Ngày thường, đa số thời điểm đều không nhìn thấy Tiểu Nhân là bởi vì cô ta... vẫn luôn bám theo bên cạnh mình sao?

Thứ này đến tột cùng là cái gì?

Khó trách An Dạ vẫn luôn có cảm giác bị người khác khống chế, thì ra tất cả đều là do Tiểu Nhân?

Cô ta vẫn ở sau lưng lẳng lặng nhìn An Dạ, thời thời khắc khắc vẫn luôn nhìn An Dạ.

"Há há há..." tiếng cười rùng rợn của Tiểu Nhân vang lên.

Cả người An Dạ đều đang run rẩy, cô muốn mở miệng nói chuyện nhưng dây thanh quản cứ như thể đã bị ai đó cắt đứt, chỉ có thể ứ ứ không thành lời...

"Há há há há..."

Là tiếng cười của Tiểu Nhân.

Thì ra, thanh âm lúc trước không phải do trong bụng Tiểu Nhân có người mà do chính cô ta tạo ra.

Tiểu Nhân cúi đầu, mái tóc thật dài loà xoà trước mặt, cản bản nhìn không rõ được mặt mũi.

Loáng thoáng cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đầy tròng đen quỷ dị, còn có tiếng thở dốc gần trong gang tấc tựa như những lưỡi dao sắc bén trong không khí, tiếng thở khi gần khi xa như muốn vờn người đối diện.

Cô ta như một con dã thú tùy thời sẽ phát động công kích, lấy từ thể dữ tợn phủ phục trên mặt đất.

An Dạ đột nhiên nghĩ tới những người đi săn tin thời sự vào ban đêm, khi cô đọc được những mẫu tin tức ma quái thì chỉ cười cho qua, bây giờ ngẫm lại chỉ cảm thấy sơn tóc gáy, không chừng mấy chuyện đó là có thật, giống như mấy thứ hiện tại cô đang gặp phải vậy.

Tiểu Nhân đến tột cùng là loại sinh vật gì thế???

An Dạ ra sức gãi gãi, cô thật sự rất muốn coi bỏ cái loại cảm giác bị cảm tù, bị trói buộc này.

Cô phải trốn nhanh mới được, nhất định không thể ngồi một chỗ chờ chết!

Bạch Hành đâu?

Anh ta có thể nhìn thấy tình cảnh của cô hay không? Hay là anh đang bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình, tuy rằng hai người ở cùng trong một không gian nhưng lại nghe không được cô đang kêu cứu, không nhìn thấy sự bất thường trong căn phòng này??

Đột nhiên An Dạ cảm thấy mình thật đáng buồn, chẳng lẽ cô sẽ phải đánh mất sinh mệnh quý giá của mình dưới loại tình huống này sao?

Những người đã từng gặp phải con quỷ này, họ chết như thế nào?

Bị kéo vào khe hở...

Là như vậy sao??

"Nó" âm thầm đứng trong một góc nào đó nhìn chăm chú nạn nhân bị những cánh tay khô quắt queo kéo vào bên trong khe hở, chết thảm trong đó hoặc bị đột tử ngay tại nhà?

Những chuyện như vậy đã từng phát sinh phải không?

Đầu óc An Dạ hỗn loạn cao lên, cô chưa từng có kinh nghiệm đối phó với những chuyện ghê gớm như thế này bao giờ.

Tiểu Nhân đang bò lại gần An Dạ, cô ta dùng cánh tay góm ghềc của mình làm điểm tựa để di chuyển, lấy một loại tư thế quái đản chậm rãi "đi" trên mặt đất, dường như mỗi một đốt ngón tay là một sinh mệnh riêng biệt, chặt chẽ bám trên mặt đất, khi thì nhanh chóng, khi thì thông thả mà tiến tới gần mục tiêu của nó...

An Dạ cố gắng dùng hết sức để giãy giụa, đột nhiên cô có thể di chuyển!

Cô cất bước liền chạy, chạy ra khỏi phòng tới bên ngoài hành lang.

Không nghe thấy tiếng động nào ở phía sau lưng, An Dạ quay đầu nhìn lại thì toàn thân nháy mắt muốn nổ tung!

Tiểu Nhân với tốc độ nhanh chóng, không đứng, phải là rất rất rất nhanh đang đuổi theo!

Lúc này, cô ta đang dùng mấy ngón tay gầy dẹt leo lên vách tường, cách An Dạ nhiều lắm cũng chỉ có nửa thước. Cô ta hơi hơi nghiêng đầu, dùng đôi mắt trống rỗng nhìn An Dạ, khóe môi cong lên một nụ cười ma quái như cô như không.

Nụ cười này như muốn tuyên cáo thắng lợi đi? Cô ta cảm thấy không một ai có thể chạy thoát được móng vuốt của mình!

An Dạ vẫn điên cuồng mà chạy. Cô muốn tìm Bạch Hành, thế nhưng trong căn nhà này không có gì cả.

Cô chạy đến chỗ cửa chính của căn nhà, muốn mở cửa lại phát hiện cánh cửa này đã bị khoá ngoài!

Nhất định là do cô chị làm. Cô ta thực sự muốn cho bọn họ bị vấy chết trong này!

Đây chính là chết thay!!!

Cô chị nhất định cho rằng chỉ cần bọn An Dạ chết, Tiểu Nhân cùng chính bản thân cô ta sẽ bình yên vô sự.

Nhưng mà Tiểu Nhân bây giờ... cô ta thực sự xem như còn sống hay sao?

An Dạ không dám suy đoán đến tột cùng "thứ kia" là cái gì, cô chỉ có thể dùng sức mà giật cửa, hy vọng có thể chạy thoát khỏi nơi đây.

Một nơi hoang đường như thế này, một phút An Dạ cũng không muốn ở lại!

"Bạch Hành! Bạch Hành!" An Dạ trong lúc nguy cấp chỉ có thể lớn tiếng kêu loạn lên. Cô định móc di động ra cầu cứu lại phát hiện di động đã không cánh mà bay!

Đã bị cô chị trộm đi rồi sao?

Cô phải làm thế nào bây giờ đây??

"Há há há..."

Tiếng cười quái gở này giờ đây đã không thêm kiêng nể gì.

"Há há há há..."

Một lần lại một lần, cô ta cười rộ lên, âm vực khó khè khó nghe, giống như mấy người bị bệnh suyễn không thể hô hấp vậy.

An Dạ vơ lấy từ bên cạnh một cây sắt, hung hăng mà nện vào tay nắm cửa, hy vọng có thể đánh gãy chốt khoá.

Nhưng tiếng cười của Tiểu Nhân càng lúc càng gần, An Dạ càng trở nên khủng hoảng hơn nữa.

"Ở đâu? Ở đâu vậy???"

Chỉ có tiếng cười quanh quẩn, cô ta đang ở đâu?

An Dạ nhìn quanh bốn phía, đột nhiên trông thấy chỗ khe hở cạnh cửa xuất hiện một đôi mắt — ảnh ngược của cô phản chiếu trong đôi đồng tử sâu thẳm mà thần bí khó lường kia, khóe mắt hơi cong lên, giống như là đang cười.

Cùng với tiếng cười mê mê rùng rợn của cô ta, chân tay An Dạ luống cuống mà giãy giụa. Cô tro mắt nhìn Tiểu Nhân đang từ trong khe cửa nhỏ hẹp kia chậm rãi, từ từ từng chút một chui ra....

Phải nhét vào, phải tìm thứ gì đó nhét vào khe hở kia, bịt kín nó lại!

Toàn bộ đầu óc An Dạ bây giờ chỉ có duy nhất một ý niệm này mà thôi. Cô tìm được từ trong tủ giấy một cuộn băng dán, dán liên tục lên trên khe hở, mặc cho ngón tay của Tiểu Nhân cào cào ở trong đó, đang tìm cách thoát ra ngoài.

Bỗng nhiên trong cô xuất hiện một cảm giác hưng phấn khó tả, nội tâm âm u mà ngất nếu có thể đem con quỷ kia phong ấn ở dưới tầng tầng lớp lớp băng dán này thì tốt rồi!

Đột nhiên, An Dạ nhớ tới buổi tối hôm trước, trong lúc bọn họ chủ định đi tìm hiểu căn phòng nhỏ bị khoá thì vô tình trông thấy cô chị dán băng dán ở trong phòng.

Lúc đó, cô ta đang... chống cự lại Tiểu Nhân hay sao?

Đến cuối cùng, cô ta vẫn rất thương em gái của mình, cho dù hoảng sợ như vậy cũng không chịu buông tay?

Rất rõ ràng, Tiểu Nhân không còn là con người nữa?!

Chẳng lẽ cô chị đang tìm cách cứu Tiểu Nhân sao?

"Bạch Hành! Bạch Hành!" An Dạ hoảng loạn kêu gào. Đột nhiên, từ cuối hành lang thật sự có một bóng người chạy tới.

Ánh trắng soi rọi lên bóng dáng anh, thoát nhìn như thiên sứ giáng trần.

Đó thật sự là Bạch Hành sao?

Cánh tay mạnh mẽ cầm chắc một cây búa, anh hung hăng bỏ xuống tay nắm cửa, đem cánh cửa đang bị khoá chặt đập tung ra.

An Dạ quay đầu lại, muốn nhìn Tiểu Nhân đang gầy gù phía dưới lớp băng dán nhưng lại phát hiện nơi đó căn bản chẳng có gì, một chút dấu vết nhỏ nhoi cũng không.

Những chuyện xảy ra vừa rồi... tất cả đều chỉ là ảo giác của cô hay sao vậy?

Không đâu! Có đôi khi, ảo giác xuất phát từ cảm giác chủ quan đối với những sự việc, đồ vật xung quanh ta. Có những lúc bạn cảm thấy sự quý dị dao động xung quanh, không cần hoài nghi, giác quan của bạn cảm nhận được có "thứ gì đó" đang núp trong bóng tối dõi theo bạn, chẳng qua bạn còn chưa kịp nhìn đến thì "nó" đã nhanh chóng biến mất.

Cánh cửa cuối cùng cũng đã bị phá vỡ.

An Dạ và Bạch Hành chạy thoát ra ngoài. Trước tiên, bọn họ vội vã gọi cho cảnh sát, chờ cảnh sát đến điều tra.

Đêm đã về khuya, không gian đầy hơi lạnh và sương mù dày đặc. Phóng mắt nhìn xung quanh, thị trấn nhỏ về đêm có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Không biết họ đã đợi bao lâu, xa xa mới vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Rất nhanh, một người cảnh sát mở cửa xe bước xuống, anh ta lên tiếng: "Là hai người báo cảnh sát?"

Bạch Hành cùng đối phương bất tay, tự giới thiệu: "Đã làm phiền các anh rồi. Chúng tôi là nhân viên công tác của tạp chí [Tứ Bất Ngữ], tôi là biên tập, còn đây là tác giả dưới quyền của tôi — An Dạ."

Người cảnh sát giống như đã hiểu: "Cứ gọi tôi là Tiểu Chu, tôi đã xem qua tạp chí [Tứ Bất Ngữ], hai người đây là đi tìm tư liệu để viết bài phải không?"

An Dạ còn chưa hết kinh sợ: "Đúng vậy, nhưng mà chúng tôi phát hiện một vài thứ đáng sợ, nên mới gọi báo cảnh sát."

Tiểu Chu gật gù đầu: "Hai người có thể lên xe nghỉ ngơi một chút, theo trình tự thì một chút nữa sẽ về đồn tiến hành thẩm vấn, mong hai người phối hợp!"

"Được."

An Dạ và Bạch Hành cùng nhau ngồi vào chiếc xe về đồn cảnh sát, cô đột nhiên cảm thấy như đã trút được gánh nặng, ở chỗ có nhiều người so với lúc này kêu trời kêu đất chẳng hay thì tốt hơn rất nhiều đi?

Không biết lại trải qua thêm bao lâu nữa, Tiểu Chu đã trở lại, thông báo với bọn họ: người bên trong căn nhà đó đều đã qua đời ít nhất là mười ngày, đứa con gái duy nhất may mắn còn sống sót thì cũng đã tìm thấy thi thể ở bên ngoài khách sạn.

An Dạ và Bạch Hành cùng trình ra chứng minh thư và cung cấp được chứng cứ ngoại phạm trong vụ án của cô chị, thậm chí liên hệ với người ở toà soạn, yêu cầu họ phối hợp chứng minh hai người đến thị trấn này vào sáu ngày trước để tìm tư liệu chỉ luôn luôn làm tròn công việc của mình, cuối cùng họ đã được cảnh sát thả ra.

Trước khi đi, Tiểu Chu bổ sung thêm một câu: "Ngày mai tôi còn phải hỏi hai người một số vấn đề, nếu anh chị không ngại..."

"Không sao, có việc gì anh cứ hỏi!"

"Đúng rồi, đêm nay hai người định ở đâu?"

Bạch Hành trả lời: "Chúng tôi sẽ tìm khách sạn ở xung quanh đây."

Tiểu Chu: "Cũng có thể ở lại nhà tôi, vừa lúc tôi có một số vấn đề riêng tư muốn hỏi anh chị một chút, được không?"

An Dạ nhìn nhìn Bạch Hành chưa nói gì, anh đã gật đầu đáp ứng rồi.

Bọn họ theo Tiểu Chu lên xe, rất nhanh đã tới một tiểu khu trong thị trấn.

Vào nhà, Tiểu Chu pha hai ly trà nóng đặt lên bàn mời An Dạ và Bạch Hành.

Anh ta đột nhiên hỏi: "Hai vị có thể kể lại tình huống cụ thể được không?"

An Dạ nhấp một ngụm trà nóng: "Cái gì?"

Ánh mắt Tiểu Chu loé loé: "Tôi cũng không tin lắm vào mấy lời đồn ma quỷ nhưng mà bạn gái của tôi đã từng chứng kiến, hơn nữa còn bị đột phát bệnh tim cấp tính mà chết, nói cách khác, rất có thể cô ấy đã gặp phải kinh hách dữ dội."

An Dạ cùng Bạch Hành hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, vẫn là Bạch Hành lên tiếng: "Anh tin sao?"

"Tôi..." trên mặt Tiểu Chu toát ra sự thống khổ đau đớn, nói: "Tôi cùng cô ấy thật ra đang bàn chuyện kết hôn, khi chuyện đó xảy ra thì tim cô ấy mới không tốt. Cha mẹ cô ấy cho rằng mọi chuyện chỉ là phát sinh ngoài ý muốn nhưng tôi lại không cho là như vậy, tôi tìm được nhật ký của cô ấy."

"Trong đó viết những gì, chúng tôi có thể xem được không?"

Tiểu Chu lấy ra một quyển sổ màu hồng nhạt đưa cho An Dạ, sau đó cùng ngồi xuống ghế.

Bên ngoài quyển nhật ký trang trí hoa cỏ được giữ gìn rất sạch sẽ, mang theo hơi thở đặc trưng của thiếu nữ, ký tên Đường Nhu.

An Dạ mở quyển sổ ra, phát hiện trang đầu tiên có dấu vết bị xé một cách thô bạo, từ một số đoạn ngắn còn lại chỉ có thể đọc được một ít chữ viết đầy oán độc: "*bị nhìn trộm*", "*đừng tới đây*", "*có thể nguyện rửa không?*"

Cô lật qua tờ giấy rách nát kia, phía sau hoàn chỉnh chỉ có một tờ, thời gian là vào tháng chín năm ngoái.

Trong nhật ký viết: "*Hôm nay, cứ đứng giờ này có ta lại xuất hiện. Cảm giác bị theo dõi lần này mãnh liệt hơn mấy lần trước rất nhiều, tôi vốn đang rất sợ hãi đột nhiên có một loại quyết tâm chịu chết! Có lẽ... có ta hiện đang nấp ở đâu đó trong một góc quan sát tôi với nhật ký cũng không chừng? Tôi quay đầu lại tìm kiếm, không nhìn thấy cô ta nhưng tôi có thể sẽ phải chết vào hôm nay sao? Thật sự rất muốn biết.... rút cuộc cô ta đang nấp ở chỗ nào ghê....*"

Hình như Đường Nhu chưa kịp viết xong thì đầu bút bi bị kéo dài một đường ngoằn ngoèo rồi đứt đoạn.

An Dạ hỏi: "Lúc ấy không điều tra ra được dấu vết của người khác xuất hiện hay sao?"

Tiểu Chu trả lời: "Không có, trong phòng chỉ có dấu vân tay của một mình cô ấy mà thôi."

Bạch Hành đột nhiên hỏi: "Vụ án mạng của cô gái bên ngoài khách sạn, nguyên nhân cái chết của cô ta là gì?"

"Bị đột tử do lên cơn đau tim cấp tính."

An Dạ trầm mặc một lúc: "Là bị hù chết?"

Tiểu Chu: "Không rõ."

Chuyện này như lâm vào một vòng tròn chết chóc tuần hoàn, không tìm ra được bất cứ manh mối nào.

An Dạ chỉ cảm thấy thật đáng sợ, hai chữ "từ vong" dường như là một chuyện rất xa xôi, thế mà bây giờ lại phát sinh một cách chân thật rõ ràng ngay bên cạnh mình.

Loại cảm giác gần gũi mà quái này làm cho cô cảm thấy mình thật thất bại, đồng thời nảy sinh cảm giác sợ hãi hoang mang đến ngút ngàn.

Tạm biệt Tiểu Chu, An Dạ cùng Bạch Hành chia nhau vào phòng dành cho khách để nghỉ ngơi chợp mắt sau một ngày dài mệt mỏi.

Ngủ một mạch cho đến khoảng 3-4 giờ sáng, An Dạ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Cô không nhớ được là mình đã mơ thấy ác mộng gì, chỉ biết là đầu đầy mồ hôi mà thức dậy.

Một bên mắt của An Dạ hơi bị quáng gà, nếu chỗ nào không có đủ ánh sáng thì con mắt đó không nhìn thấy rõ ràng, thậm chí có khi như mù hắc, không nhìn thấy gì.

Có thể do gần đây mệt nhọc cộng với sợ hãi quá mức, bệnh quáng gà của cô càng thêm nghiêm trọng.

Hiện tại, khi cô nhìn mọi thứ xung quanh đều cảm thấy nửa bên tối thui, rất khó chịu. Cô vươn tay sờ sờ bên cạnh giường, muốn đứng dậy đi rửa mặt cho tỉnh táo một chút.

Tất cả rèm cửa trong phòng đều bị kéo lại thật kín, làm cho người bên trong không nhìn ra được bên ngoài là ban ngày hay ban đêm.

"Há há há há...."

Cái gì vậy?

An Dạ không nghe được rõ ràng nhưng trong nháy mắt, cô liền nghĩ tới...

Không được! Nếu chỉ chạy thoát khỏi căn phòng kia thôi cũng vô dụng! Hôm nay... là ngày cuối cùng của thời hạn bảy ngày!

Cô cảm thấy hô hấp của mình dồn dập hẳn lên, nói không rõ là vì sao nhưng chỉ biết mình vẫn cứ đứng đó mà thờ dốc dồn dập.

Cái loại cảm giác bị bám theo vẫn còn ở bên cạnh, gần ngay trong gang tấc. Giống như cô vừa quay đầu lại là có thể đụng tới khuôn mặt hắc ám kia...

Đó có thể là một gương mặt như thế nào?

An Dạ chỉ nhớ rõ đôi mắt, là đôi mắt của Tiểu Nhân, một đôi mắt ngập tràn đen, thậm chí màu đen như muốn tràn ra ngoài!

Cặp mắt kia đang ở phía sau cô?

An Dạ thật sự không dám quay lại nhìn. Cô nhanh chóng từ trên giường bò dậy, hướng cửa phòng chạy tới.

Cô lập tức chạy đến trước căn phòng có Bạch Hành, còn chưa kịp gõ cửa thì đã cảm thấy "hố" ở ngay phía sau mình...

An Dạ quay đầu nhìn lại, khó có thể tin mà trợn to hai mắt.

Ngay tại khe hở ở chỗ sofa có thứ gì đó màu trắng trắng chậm rãi trôi ra, hình dáng mũi nhọn sáng loáng, hình như là một đầu móng tay màu xám trắng bệnh hoạn, như đã làm đông cứng mọi thứ trong bóng đêm...

Đôi mắt An Dạ không thể nào nhìn rõ thứ kia nhưng trực giác của cô mách bảo rằng đó không phải gì khác mà chính là.... Tiểu Nhân.

Tiểu Nhân — vẫn luôn luôn ám theo phía sau cô!

Bất kể cô đi tới đâu, chỉ cần chỗ nào có cô thì Tiểu Nhân sẽ chậm rãi xuất hiện, vẫn luôn vẫn luôn theo bên cạnh cô.

Đây là "yêu" sao??

Một loại bệnh trạng, cảm xúc quỷ dị!

An Dạ cảm thấy cơ thể mình dần trở nên vận vẹo nhăn nhúm, giống như đang bị ngâm bên trong chất dịch formalin sền sệt, phồng lên, mang theo mùi xác thối thắm trong không khí.

Mùi vị này khiến cho cô buồn nôn muốn chết.

"Có chuyện gì vậy?"

Cửa phòng Bạch Hành đột nhiên mở ra, An Dạ phục hồi tinh thần lại thì thân ảnh kia đã biến mất không thấy tung tích đâu nữa.

Cô không cho rằng đây là ảo giác, đây rõ ràng chính là trực giác của cô.

"Nó" vẫn còn ở đâu đấy, chực chờ cơ hội để xuất hiện một lần nữa...

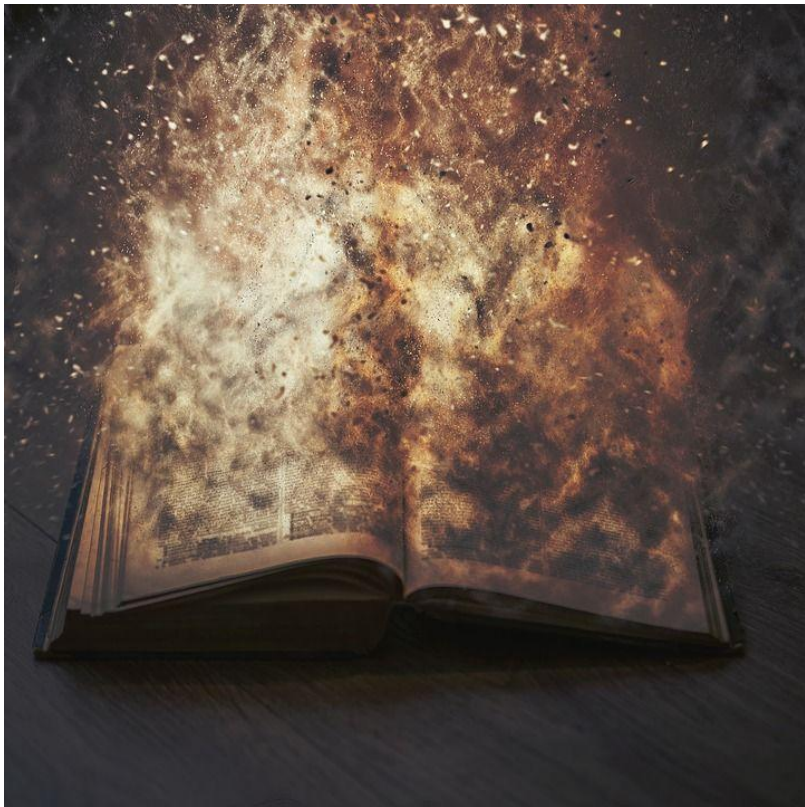
HẾT CHƯƠNG 9

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khe Hở (10)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Từ trước tới nay, An Dạ chưa bao giờ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều một môi như thể này, đây là lần đầu tiên, cô cũng hy vọng là lần cuối cùng.

Dường như nửa người trên của cô đã mềm nhũn, dựa vào lồng ngực của Bạch Hành, cô vươn tay đỡ tường, thì thào: "Cô ta vẫn còn xung quanh đây!"

"Là Tiểu Nhân!" Bạch Hành dùng là câu khẳng định chứ không phải câu nghi vấn, trong nháy mắt anh liền hiểu rõ hết thấy.

Anh vào phòng khoác vào áo gió màu xám đậm, cầm lấy di động, đối với An Dạ nói: "Chúng ta đi một chuyến đến cục cảnh sát của Tiểu Chu, thời gian không còn nhiều lắm."

An Dạ không có ý kiến gì, cô hiện tại không dám một mình ở nhà, đứng ra là không dám một mình ở bất cứ chỗ nào.

Cô và Bạch Hành thu thập xong xuôi liền ra cửa. Hiện tại là 8h30" sáng, Tiểu Chu đã đến cục để điều tra về vụ án của cô chị.

An Dạ gọi điện thoại cho Tiểu Chu, thông báo bọn họ đã đến đồn cảnh sát, Tiểu Chu nghe xong liền tức tốc trở lại đồn.

Tiểu Chu nhìn thấy hai người họ, nói: "Tôi còn định đi tìm hai người, không nghĩ tới hai người đã đến đây. Sự tình đã được điều tra rõ ràng, hiềm nghi của hai người đã được tháo gỡ."

"Đã điều tra rõ ràng? Hai cô thì ở trong nhà là của ai?" Lòng An Dạ vẫn còn sợ hãi hỏi, đột nhiên cô cảm thấy thật lạnh, cánh tay nổi một lớp da gà, cô chà xát hai cánh tay hy vọng ấm lên một chút.

Tiểu Chu đem ra một xấp ảnh chụp tại hiện trường, bày trên bàn cho Bạch Hành xem: "Hai thi thể một nam một nữ, trải qua kiểm nghiệm DNA, kết luận là hai vợ chồng sống trong căn nhà đó. Trên đầu người vợ bị một vết thương chí mạng, từ vị trí của miệng vết thương có thể phán đoán ra độ cao của hung thủ và vũ khí giết người. Vũ khí là một cây côn sặc, cái đó đã bị tìm được, bên trên có dấu vân tay của người chồng, có thể phán đoán là chồng đã giết vợ!"

An Dạ nhủ mảy: "Còn cái xác kia thì thể nào? Nguyên nhân cái chết ra sao?"

Người chồng là bị một cây dao chém trúng đầu, trên hung khí có vân tay của con gái bọn họ, có thể phán đoán là con gái giết cha, mà thông qua báo cáo nghiệm thi thi trên người cô ta có rất nhiều chỗ bị bầm tím, hẳn là thường xuyên phải chịu đựng bạo lực gia đình, người khởi xướng rất có thể là cha của cô ta, cho nên dưới tình huống mẹ bị giết, tinh thần của cô ta xuất hiện vấn đề mới có thể giết người cha. Hôn nữa, lúc cô ta còn sống có dấu hiệu của bệnh trầm cảm và bệnh thần kinh nhẹ." Tiểu Chu dùng một chút, ánh mắt thâm trầm, hắng giọng, nói: "Chỉ là... cô ta chết do phát bệnh tim cấp tính."

"Bị hù chết?" An Dạ tiếp lời.

Tiểu Chu mím môi, giữ im lặng.

An Dạ cảm thấy càng lạnh hơn, đôi môi cô trắng bệch, không còn huyết sắc.

Cô nhin không được đậm đậm chân, cứ cảm thấy cổ khí lạnh kia là từ phía dưới truyền lên, ngón chân dường như đã bị đông lại thành băng. Cảm giác lạnh lẽo này không rõ nguyên do, dù cô mang giày nhưng không phải cứ bao bọc lại là có thể ấm áp, là một cái gì đó rất khó hiểu.

Giống như cách một tầng không khí có thứ gì đó lạnh như băng bao trùm lên yết hầu của cô. Là cái gì vậy chứ??

An Dạ trong vô thức xoay đầu qua bên trái tìm kiếm, bên tai vẫn còn vang lên giọng nói của Bạch Hành và Tiểu Chu nhưng mọi thứ cứ lộn tung phèo cả lên, tất cả những hình ảnh xung quanh như chất lỏng rồi lại xoắn chặt vào nhau, chặt đến mức cổ họng của cô có chút ngứa ngáy.

Cô e hèm một tiếng, bỗng cảm thấy có một bàn tay đang đặt trên vai mình, phủ xuống xương quai xanh, truyền đến sự lạnh lẽo âm u.

Dư quan ánh mắt của cô dường như bắt được hình ảnh nào đó. Cô hoảng sợ, vội vàng vỗ vỗ vai.

"Sao vậy?" Bạch Hành hỏi.

"Không có gì." An Dạ lòng còn sợ hãi, trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh bàn tay trắng bệch không xương kia.

Thân thể của cô dần dần ấm lại, ý thức dần dần trở về với cô.

An Dạ ngẩng đầu, hỏi Tiểu Chu: "Vậy còn đứa con gái út đâu?"

"Con gái út? Là ai?"

"Nhà bọn họ còn một đứa con gái nữa." Bạch Hành nói.

Tiểu Chu nhíu mày: "Nhà đó chỉ có ba người, không còn ai khác."

An Dạ hoảng hốt, loại cảm giác không chân thật này suýt chút nữa đã làm cho cô sụp đổ.

Cái gì? Không có... đứa con nào khác ư?

Vậy Tiểu Nhân kia... là ai?

Tiểu Nhân không phải là người???

Vì sao cô ta nhận Tiểu Nhân là em gái của mình? Rồi lại vì cái gì mà yêu thương Tiểu Nhân như vậy?

Đại nào An Dạ trong một khắc này như đã ngừng hoạt động, cô mở hé miệng, muốn nói nhưng lại không nói ra lời.

Cô không dám tự hỏi bản thân, cũng không dám suy nghĩ sâu xa thêm nữa.

Ý tưởng trong đầu An Dạ không tự chủ càng lúc càng đi theo xu hướng kết luận đáng sợ, cô không muốn làm rõ cái kết luận này vì sợ nó có thể dọa cô hỏng mắt.

Chẳng lẽ....

An Dạ ngừng ngay cái ý niệm điên cuồng này.

Cô hít sâu một hơi, nghĩ thầm: chẳng lẽ... từ lúc bắt đầu, cô đã gặp quỷ?

Nói như vậy liền hợp lý.

Bạch Hành vẫn luôn có thể thấy quỷ.

Mà cô, ngay từ lúc đầu cô đã gặp quỷ.

Cho nên, Tiểu Nhân chính là quỷ!

Rất nhiều lúc, An Dạ không cần nói với Bạch Hành những suy nghĩ trong đầu, anh chỉ cần dùng một ánh mắt là cô có thể biết được cảm xúc cùng với suy nghĩ của cô, giống như anh có khả năng đặc biệt có thể biết trước kết quả.

An Dạ thậm chí còn cho rằng, Bạch Hành lúc sáng đã biết mọi chuyện xảy ra với cô nên mỗi lúc cô cảm nhận được nỗi hoang mang lo sợ thì anh luôn ban cho cô một ánh mắt thương hại an ủi.

Cũng tốt thôi, loại người hay thương hại kẻ yếu này cũng không làm cho cô phản cảm lắm.

Cô cố nén sự ghen tị, thấp giọng hỏi: "Có thu hoạch được chứng cứ nào khác hay không? Tôi tưởng rằng anh cũng rất muốn biết nguyên nhân cái chết của vị hôn thê cho nên mới giúp chúng tôi."

Tiểu Chu tỏ vẻ khó hiểu đối với thái độ đột nhiên trở nên nghiêm túc của An Dạ nhưng anh vẫn không hỏi gì. Thu hồi ngữ điệu trần thuật sự kiện nhẹ nhàng lúc trước, anh ta lấy mấy bao nylon đựng vật chứng được bọc kín bày trên bàn trước mặt bọn họ.

Một phần là cái di động của cô chị, một phần là quyển nhật ký còn được bảo tồn hoàn hảo và một phần nữa là bệnh án.

Bạch Hành đem sổ nhật ký mở ra đầu tiên, quyển nhật ký này so với quyển của bạn gái Tiểu Chu khác nhau hoàn toàn: chữ viết bên trong rõ ràng, được cất giữ hoàn hảo, dường như cô ta có thói quen viết nhật ký thường xuyên, sổ nhật ký chính chu như thế này tạo cảm giác người viết rất hường thụ quá trình lưu lại những chuyện hằng ngày của mình.

Anh lật giờ từng tờ từng tờ một, trên mặt giấy lưu lại từng dòng chữ rõ ràng:

[Thứ năm, ngày 7, tháng 6, trời nắng ráo.

Hôm nay tiết trời thật đẹp, ba không có ở nhà cho nên mình không ngại về nhà. Ngôi nhà này trước đây đã từng có người chết, trên thị trấn còn có lời đồn về quỷ nữa, mình cảm thấy nếu quỷ muốn giết người thì hãy giết ba của mình trước tiên đi, nói đùa thôi! Hiện tại, trong nhà chỉ có hai người chúng ta, mình vui lắm, cậu cũng sẽ xuất hiện phải không? Mình ngủ trưa một giấc, tỉnh dậy có lẽ cậu đã ở đây rồi, đây là bí mật của hai chúng ta, mình sẽ không nói với ai khác, cũng cầu xin cậu đừng rời khỏi mình nhé.:-D]

An Dạ không rõ lắm, cô ta nói hai người nghĩa là gì, chẳng lẽ cô ta có thể trông thấy Tiểu Nhân từ trước? Hay là sao? Hơn nữa ngữ khí lại quen thuộc như vậy, giống như đó luôn là bạn của cô ta, lại còn là "bí mật" nữa.

Cô nhanh chóng ngừng tự hỏi, tiếp tục đọc:

[Chào cậu! Tôi vui lắm khi chúng ta lại gặp mặt. Gần đây cậu có cô đơn hay không? Tôi vẫn luôn ở bên cạnh cậu, rất nhớ cậu, hy vọng cậu cũng vậy nhé.]

Trên quyển nhật ký rất nhanh liền có câu trả lời, giống như hai người trao đổi nhật ký, thế nhưng xét từ chữ viết thì đây rõ ràng là nét chữ do cùng một người viết ra.

Đây lại là chuyện gì chứ?

An Dạ kiềm nén cảm giác lạnh lẽo xuống đáy lòng, lại tiếp tục đọc, trong khi đó Bạch Hành ở bên cạnh lật xem hồ sơ bệnh án của cô ta.

[Thứ Sáu, ngày 8, tháng 6, trời mưa.

Thời tiết hôm nay không đẹp lắm, trời mưa, tâm trạng của mình cũng rất là bức bối. Mình sợ tâm trạng của mình sẽ ảnh hưởng làm cho cậu không muốn xuất hiện, mình vẫn cứ hay chờ đợi cùng cậu gặp nhau. Hôm nay mẹ lại bị ba đánh, mình sợ lắm, khóa cửa trốn ở trong phòng. Bây giờ vẫn còn có mẹ thay mình chịu đòn, nếu một ngày nào đó mẹ chết đi thì sao? Đây chỉ là một giả thuyết mà thôi, mình cũng không muốn mẹ chết đâu. Nhưng mà nếu thật sự có ngày đó, mình nghĩ mình rất nhanh cũng sẽ bị ông ta giết chết. Đêm nay mình vẫn như cũ chờ mong được gặp cậu, cho dù cậu chỉ có thể xuất hiện trong nhật ký của mình mà thôi.:-D]

[Chào cậu, tôi cũng sẽ không bối vì thời tiết ảnh hưởng mà không đến. Không cần lo chuyện ba mẹ đánh nhau, tôi sẽ bảo vệ cậu, cho dù không thể gặp mặt, tôi cũng sẽ yên lặng bảo vệ cậu mà!]

[Ngày 3, tháng 7, trời mưa.

Mình cũng sắp quên hôm nay là ngày nào trong tuần, đã sắp một tháng rồi không gặp được cậu. Gần đây ba mình càng ngày càng đáng sợ, mẹ giống như sinh bệnh nằm trên giường, ngay cả đậu natto mẹ thích ăn nhất cũng không ăn. Mình bối vì sợ hãi nên tránh ở nhà bạn học gần một tháng, thực xin lỗi vì đã không liên lạc với cậu, nhất định cậu vẫn còn chờ mình ở nhà phải không?]

[Xin chào! Cho dù một tháng không gặp cậu, tôi cũng sẽ không giận, thậm chí tôi có thể nhìn thấy bạn trong giấc ngủ, tôi vẫn luôn làm bạn ở bên cạnh cậu, đừng lo lắng!]

Tiếp đó có hơn mười ngày đều là những đoạn đối thoại không có ý nghĩa như vậy, An Dạ đơn giản trực tiếp đọc lướt qua, cô nhanh chóng lật lật, đột nhiên dừng lại:

[Ngày 3, tháng 10, trời quang đãng.

Cậu có nghe nói tới truyền thuyết trong căn nhà này không? Mấy năm trước đã từng có người chết, chỉ cần ai ở trong nhà này đều không thoát khỏi, bây giờ trong nhà có bốn người: cậu, mình, ba và mẹ. Mẹ thì bị ba dùng còn sắt đánh vào đầu, chảy nhiều máu lắm, bị đặt nằm trong căn phòng kia. Mình thấy sợ lắm, hình như ba cũng muốn giết mình luôn vậy, ông ta sợ mình tố giác ông. Mình nên làm cái gì bây giờ?]

[Không cần lo lắng! Tôi vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ cậu. Tôi giết ba cậu, vì bảo vệ cậu mà thôi, hy vọng cậu đừng chán ghét tôi, tôi vẫn sẽ luôn làm bạn bên cạnh cậu.]

[Ngày 4, tháng 10, trời nắng.

Ba mình đã chết, mình biết là cậu vì bảo vệ mình mới giết ông ta. Mình cũng không hận cậu, mình thậm chí biết cậu luôn ở bên cạnh mình, ngày hôm qua mình có quay phim lại, hy vọng có thể trông thấy cậu ở trong phòng. Hình như mình đã thấy rồi.]

[Ngày 5, tháng 10, trời mưa.

Đó có phải là cậu hay không? Cậu không xuất hiện nữa là bởi vì mình trông thấy cậu sao?]

[Ngày 6, tháng 10, trời trong xanh.

Mình biết mà, cậu vẫn luôn ở bên cạnh mình. Cậu tên là Tiểu Nhân đúng không? Mọi người trong nhà đều phải chết, đã chết hai người rồi, mình không muốn cậu cũng chết, mình sẽ đi tìm người tới làm cho bọn họ chết thay, mình sẽ vẫn luôn làm bạn với cậu.]

Nhật ký đã dừng ngay tại đây, từ đó về sau cũng không được viết tiếp.

An Dạ đoán, chẳng lẽ một phần đối thoại kia chính là Tiểu Nhân?

Như vậy thì không đúng! Nếu là ngày 6 cô ta gặp được Tiểu Nhân thì bây giờ sau đó sẽ chết, căn cứ vào ngày chết của cô ta tính ra vừa đúng, nhưng nếu đã gặp mấy tháng trước thì lại mâu thuẫn.

Đương nhiên còn có một khả năng nữa, chính là — trong nhà không chỉ có cô ta và Tiểu Nhân mà thôi.

Còn có... những người khác nữa sao?

An Dạ sợ hãi, sự thật tưởng như chắc chắn lại một lần nữa bị lật đổ, loại cảm giác này thật sự rất khó có thể chịu đựng.

Cũng giống như bạn vẫn luôn là một người tin vào thuyết vô thần, đột nhiên có một ngày, có người nói phía sau bạn có một con quỷ, bạn lên lút quan sát tìm kiếm, phát hiện giống như thật sự có quỷ. Bạn đương nhiên sẽ sợ những thứ như vậy, tìm cách tránh xa hoặc là xua đuổi nó, cho đến khi bạn tin tưởng tràn đầy vì đã tìm được phương thức đuổi nó đi, đột nhiên lại có người nói bên cạnh bạn không chỉ có một con mà thôi. Cái loại cảm giác bị ai đó nhìn chăm chú theo dõi nó đáng sợ và quỷ bí đến có thể làm cho bạn hồng mắt.

An Dạ sợ hãi loại cảm giác không xác định này, cũng là sợ hãi những thứ thần bí.

Cô nói: "Trong nhật ký tổng cộng xuất hiện ba người: là cô chị, Tiểu Nhân và một người nữa không biết tên."

Lời này là cô đang nói với Bạch Hành.

Bạch Hành cũng không có mở miệng đáp lời mà ngược lại, lật xem bệnh án, nói: "Cô ta mắc bệnh già tưởng nghiêm trọng, do đó chuyển sang bị tâm thần phân liệt."

An Dạ cũng không thể lý giải, mở miệng nói: "Có ý gì? Là nói... cô ta có hai nhân cách hả?"

Bạch Hành nói: "Con nít dưới năm tuổi có hiện tượng "người bạn già tưởng" là bình thường. Mà cô ta luôn luôn không có được sự yêu thương quan tâm của gia đình, cho nên trong tiềm thức liền đem "người bạn già tưởng" thực thể hóa, hơn nữa còn cưỡng bách chính tinh thần của mình phân liệt ra thêm một người nữa, để "người" này truyền tải suy nghĩ của "người bạn già tưởng", làm bạn với chính mình."

Anh dừng một chút, nói: "Người không biết tên kia cũng chính là cô ta."

An Dạ liếm liếm môi dưới, xanh cả mặt.

Cô cầm lấy di động trong bao vật chứng, mở ra tìm tới một phen, đầu ngón tay cuối cùng dừng ở phần hình ảnh.

Cô thấy trong đó có một đoạn ghi hình, rất có thể chính là đoạn video nói đến trong nhật ký.

Rõ ràng có thể bấm vào xem nhưng sắp đến lúc này, cô lại khiếp đảm chùng bước.

An Dạ sợ hãi những suy luận của mình đều là thật bởi vì chân tướng quá mức ghê gớm và đáng sợ.

Bạch Hành giúp cô ấn vào đoạn video, trong đó chỉ quay được khoảng 31 giây.

Hình ảnh bên trong có chút tối tăm, còn có giọng nói nhẹ nhàng của cô ta vang lên: "Mình bây giờ sẽ mở điện thoại ra nha, cậu trốn ở đâu, mình muốn nhìn thấy cậu một chút. Nhất định cậu luôn ở bên cạnh mình phải không? Nếu không thì làm sao viết vào nhật ký của mình được? Đừng sợ hãi, mình cũng không sợ cậu đâu mà!"

Chất lượng hình ảnh rất mờ, người quay phim còn hơi run rẩy nữa.

Bọn họ xem tới giây thứ hai mươi đều không phát hiện cái gì dị thường, cho đến khi bên trong di động đột nhiên được để xuống mặt đất, màn ảnh hướng lên trần nhà....

Chờ lúc cô ta cầm lên lại thì màn ảnh đột nhiên có cái gì đó... trong nháy mắt lại biến mất không thấy đâu nữa.

Trong nháy mắt kia, An Dạ bỗng nhiên nhận thấy có một hơi thở phun ngay trên vai cô, gần trong gang tấc. Cô tua lại hình ảnh một chút, ngay khúc có dị tượng. Đùng rồi! Là ở phía sau cô ta! Trên vai cô ta vẫn luôn có thứ gì đó bám vào!

Hình như là một khuôn mặt, trên khuôn mặt đó chỉ có một đôi mắt đen thui, so với mắt người bình thường thì lớn hơn gấp hai ba lần, đồng tử phóng đại, tròng mắt đen như mực chen đầy toàn bộ hốc mắt, dữ tợn mà khủng bố!

Là... Tiểu Nhân sao?

"Há há há..."

Lại tới nữa!!

An Dạ hoảng sợ, quảng luôn di động trên mặt đất.

Cô dường như cũng cảm thấy được trên vai mình đang có gì đó vẫn luôn bám vào, xúc giác vô cùng chân thật.

An Dạ đem những hồi tưởng và suy đoán sắp xếp lại một phen, cuối cùng đưa ra một kết luận: cô con gái đã giết cha ruột của mình, là nhân cách thứ hai đã làm việc đó.

Mà Tiểu Nhân... vẫn chính là Tiểu Nhân.

Cô con gái có Tiểu Nhân làm bạn, trong tiềm thức vứt bỏ nhân cách kia, thậm chí cho rằng Tiểu Nhân chính là nhân cách thứ hai của mình.

Cho nên trong nhật ký mấy ngày sau đó, "người bạn" kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Tinh thần của cô con gái đã đạt được sự thỏa mãn, không còn cảm giác cô độc.

Không, nói như vậy cũng không hợp lý!

Vì sao... Tiểu Nhân nói cô con gái là chị mình, nếu Tiểu Nhân là sinh vật siêu hiện thực vậy tại sao lại cùng cô con gái thành lập mối quan hệ chị em, hơn nữa còn khuyên bọn họ chạy trốn?!

HẾT CHƯƠNG 10

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 11: Khe Hở (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Tiểu Chu vừa đi pha hai ly cà phê, anh ta đưa cho An Dạ và Bạch Hành, nói: "Uống chút cà phê đi! Mắt thâm đen như vậy, ngủ không ngon hả?"

An Dạ nhũn mày: "Không ngủ được, nếu một ngày nào đó tôi bị phát bệnh tim chết đi giống như bạn gái anh, anh cũng đừng ngạc nhiên."

"Nói vậy là sao?" Tiểu Chu kinh ngạc hỏi.

"Không có gì, tôi chỉ nói đùa thôi." Cô mang biểu tình ngưng trọng, một chút cũng không giống như đang nói đùa.

Tiểu Chu nhấp một ngụm cà phê, nói: "Tôi biết rồi. Tôi xem hai người là bạn bè, có chuyện gì cần cứ nói với tôi một tiếng nhé!"

Bạch Hành đột nhiên mở miệng: "Anh có biết về vụ án mạng trước đây trong căn nhà đó hay không?"

Tiểu Chu suy nghĩ một chút, ngập ngừng nói: "Là... vụ án vào năm 2005?"

"Đừng vậy. Hồ sơ vụ đó có còn lưu lại hay không?" Anh nói: "Tôi muốn tham khảo một chút."

"Tham khảo thì cũng được, chỉ là..."

An Dạ thấy lời nói của anh ta vẫn còn có ẩn ý, bèn hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Tiểu Chu gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "Án từ từ đến nay vẫn chưa phá được, bởi vì vẫn chưa tìm thấy thi thể của con gái nhà đó. Có người hoài nghi là mất tích chứ không phải tử vong."

Đột nhiên An Dạ nảy sinh cảm giác hưng phấn và chờ mong. Cô cảm thấy hình như mình đã bắt được điều gì đó, gấp gấp nói: "Đưa con gái?"

"Đừng vậy. Cô cứ chờ ở đây, tôi đi lấy hồ sơ."

Tiểu Chu nói xong liền rời đi, trong văn phòng giờ chỉ còn lại hai người Bạch Hành và An Dạ.

An Dạ nói: "Tôi cứ luôn cảm thấy bất an sao sao ấy."

Bạch Hành cũng không biểu hiện ra bất cứ sự thông cảm nào mà chỉ lãnh đạm hỏi một câu: "Hồi hận không?"

"Cái gì?"

"Cô đã từng nói tôi sẽ sợ hãi, hiện tại thì sao? Có hồi hận hay không?"

An Dạ cảm thấy người đàn ông này thật sự là quá hẹp hòi, lập tức có chút giận dữ mà trả lời: "Vâng! Tôi đúng là có chút hồi hận! Ai mà ngờ anh gan lớn như vậy, cái gì anh cũng không sợ, nhưng mà tôi... sợ lắm!"

Bạch Hành thực ra không cố ý trào phúng cô, chỉ dừng một chút, mở miệng: "Đừng sợ!"

Rõ ràng là ngữ khí của anh lãnh đạm thế nhưng lại làm cho An Dạ có một sự an tâm khó lòng giải thích. Có lẽ là do vận mệnh an bài, cô đã bắt gặp trở nên tính nhiệm Bạch Hành rồi đi? Thậm chí tin tưởng vào năng lực của anh ta, giống như anh ta mà ở cạnh thì nhất định sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cũng có thể là trong tiềm thức, cô chỉ đang an ủi chính mình mà thôi.

Kể đó, hai người bọn họ chỉ im lặng lật xem tư liệu trong tay mình, muốn tìm thêm càng nhiều tin tức nhưng mà tìm cả nửa ngày cũng không có kết quả.

Rất nhanh, Tiểu Chu đã trở lại.

Trong tay anh ta đang cầm một tập hồ sơ thật dày, bên trong có một ít chứng cứ được sao chép lại, vật chứng còn lại thì một số được lưu lại, một số đã trả về cho người nhà kia, dù sao vụ án xảy ra cũng lâu rồi, nguyên nhân chết cũng đã điều tra rõ ràng, không cần thiết phải giữ lại.

Tiểu Chu nói: "Những thứ hai người muốn xem đều ở chỗ này. Vụ án trước kia cùng với vụ án hiện tại có khởi điểm tương tự, đều là người cha có khuynh hướng bạo lực giết chết người mẹ."

An Dạ mím môi, nói: "Cái gì? Tương tự?"

Trái tim cô đập thình thịch một cách kịch liệt, giống như gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ hoặc là rất hưng phấn. Có đôi khi, con người ta không nhất định có thể phân tích được cảm xúc của chính bản thân mình, giống như khi bạn gặp người yêu thì tim đập nhanh hơn, bạn không thể phân rõ đó là khẩn trương hay là rung động, bởi vì con người có cảm xúc bất đồng nhưng phản ứng sinh lý lại giống nhau, thậm chí là xếp chồng lên nhau. Chẳng qua con người có thói quen suy nghĩ dùng văn tự để diễn tả cho đẹp và đồng thời phân biệt sự khác nhau của cảm thụ tâm lý, để tiện cho việc ghi nhớ thêm nhiều xúc cảm.

Khoan đã, xếp chồng lên nhau...?

Đầu óc An Dạ tức khắc đình chỉ, cô cứ cảm thấy chính mình đã hiểu ra được điều gì, bờ môi khẽ nhếch, cứ lặp đi lặp lại hai chữ "xếp chồng" không ngừng.

Cô cảm thấy trong lúc vô thức, mình đã khám phá ra điều gì đó.

Tiểu Chu cười một tiếng, có chút không cho là đúng, anh ta mở ra hồ sơ, nói: "Tôi nhớ đây chính là án từ đầu tiên tôi nhận được khi chuyển về đây, cho nên đặc biệt có ấn tượng. Gia đình này có bốn người: cha, mẹ và hai đứa con gái. Người cha có thói quen uống rượu, hơn nữa có khuynh hướng bạo lực, thường xuyên đánh vợ, người vợ khi chết phát hiện trên người vẫn còn có rất nhiều vết thương mới — theo phán đoán khoảng 5-6 tiếng đồng hồ trước khi bị giết. Nguyên nhân chết là bị vật thể bén nhọn chém vào phần đầu, dẫn đến xuất huyết bên trong mà chết. Thi thể sau đó bị đặt trong một căn phòng nhỏ, cũng chính là căn phòng đựng xác hai vợ chồng của vụ án hiện tại."

Bạch Hành hỏi: "Dựa theo thời gian tử vong, người chết kế tiếp là ai? Nguyên nhân cái chết của người đàn ông cuối cùng là gì?"

Tiểu Chu liếc mắt nhìn anh, nói: "Ài dà, đừng nóng vội, tôi còn chưa nói hết. Người chết kế tiếp chính là đứa con gái lớn, chỉ chết sao người mẹ khoảng 2-3 tiếng đồng hồ, thời gian cách nhau rất gần. Không có dấu vết gãy gĩa, sau khi khám nghiệm hiện trường phán đoán là do người cha đánh lên từ phía sau tôi, giết chết con gái lớn của mình. Nghe tiếp nè, rất thú vị đó!"

"Hửm?" Bạch Hành lên tiếng, thật không hiểu một vụ án từ mà lại có chuyện gì thú vị đây.

"Lúc đầu, khi cảnh sát tới hiện trường gây án thì phát hiện trên mặt đất đã có dấu vết gột rửa qua. Khi bọn họ phát hiện ba cô thi thể thì đã là chuyện của 4-5 ngày sau, mặt đất xung quanh đều bám một lớp bụi mỏng, mà từ cửa cho đến gian phòng kia thì trên mặt đất rất sạch sẽ, còn có dấu hiệu để lại sau khi rửa sạch, có thể suy ra là người cha đã đánh lên con gái mình ngay bên cạnh cửa, một kích trí mạng, nạn nhân không có cơ hội hay dấu vết phản kháng, sau đó bị kéo từ cửa vào trong phòng. Hung thủ vì muốn che giấu hiện trường giết người nên cố ý rửa sạch sàn nhà, tẩy đi những vết máu. Hơn nữa, chúng tôi phát hiện một túi hành lý đựng một số vật phẩm quý trọng cùng tiền bạc ở cạnh cửa, người cha thì nằm ở ngay đó, nguyên nhân cái chết là bọc phát bệnh tim bất ngờ dẫn đến đột tử, cũng chính là... có khả năng chịu phải kích thích nào đó dẫn đến tử vong."

An Dạ nhếch môi: "Một người dám giết chết người thân của mình lại có thể bởi vì chịu một sự kích thích nào đó, thậm chí là sợ hãi gì đó mà chết?"

Tiểu Chu nói: "Cô cũng cảm thấy khó có thể tin? Cũng có chuyên gia cho rằng hẳn ta có vấn đề về tâm lý tiềm ẩn nào đó, sau khi giết chết vợ con thì đột nhiên "thanh tỉnh" lại, sau đó sinh ra cảm giác sợ hãi và tội lỗi nên không chịu nổi đã kích mà chết."

Bạch Hành không có hứng thú hay tranh cãi gì về đoạn đối thoại của hai người kia, anh thần nhiên kết luận: "Cũng chính là nói, sau khi chồng giết vợ thì muốn chạy trốn, sợ đứa con gái lớn tố giác cho nên giết hết cả nhà, che dấu thi thể, chính mình mang theo tiền tài đào tẩu?"

"Là như vậy!"

An Dạ ngập ngừng, muốn nói gì đó lại không biết mở lời như thế nào.

Cô khoanh tay ôm ngực, một bàn tay để lên môi, đầu ngón tay dấn lên chóp mũi cọ cọ, hành động như thế dường như có thể giúp cô bình tĩnh lại một chút, cô theo tiềm thức sờ vào ngũ quan của mình, cảm thụ được một chút lạnh lẽo từ làn da truyền tới.

An Dạ trong lúc lơ đãng nói: "Thật giống như "xếp chồng lên nhau" vậy, trước đây đã chết một nhà ba người, lần này cũng vậy, như là một sự trùng hợp."

Tiểu Chu nói: "Vậy cũng không giống nhau lắm. Lần trước người cha chết đột ngột, lần này người cha là bị con gái giết chết, sau đó đứa con gái mới là người chết đột ngột."

Cô giương môi, mỉm cười lại không mang một chút độ ẩm: "Kia cũng không nhất định, không phải... còn có đứa con gái nhỏ hay sao?"

Tiểu Chu như là nhớ tới gì đó, nói: "Đứa con gái nhỏ giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi vậy, không tìm được thi thể, theo lý thuyết thì hung thủ hẳn sẽ không bỏ qua cho đứa con nhỏ của mình. Nhưng cũng

có một khả năng, đó chính là cô ta không về nhà, mà hung thủ sau khi giết chết con gái lớn, sau đó nhả ra thời gian của mình không còn nhiều lắm cho nên không có nghĩ tới bắt lấy đứa nhỏ mà lựa chọn mau chóng thoát khỏi hiện trường. Nếu hắn có thể trốn được, thời gian bốn năm ngày cho hắn chạy trốn, chúng tôi đại khái ngay cả hung thủ đều không thể tìm được."

An Dạ cũng không tin lý do thoái thác của bác sĩ tâm lý đã nói. Cô không cảm thấy một người cha có tâm lý cường đại đến mức giết chết vợ con mà còn có thể bị thi thể hù chết, huống chi hắn ta còn có đoạn dài lịch sử bạo lực trong gia đình.

Hơn nữa, An Dạ là một người viết lách, không phải tác giả truyện ngôn tình bình thường mà là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám thần quái, rất nhiều câu chuyện cô đều phải tự mình đi thực tế để trải nghiệm, mọi việc có nhân thì mới có quả. Trong tiểu thuyết còn có thể không chú ý tới chi tiết, có sơ sẩy nào đó có thể hơi phi logic một chút nhưng trong hiện thực thì không như vậy, trong hiện thực chỉ có thể luận nhân quả. Cho nên, cô theo trực giác của mình, phán đoán trong chuyện này nhất định có vấn đề ở đâu đó.

Nếu như hung thủ có thể bị hù chết, chứng tỏ là... xuất hiện một thứ gì đó còn đáng sợ hơn so với thi thể của hai mẹ con nhà kia.

Chẳng lẽ là người chết sống lại sao? An Dạ tự giễu cười cười, sau khi cười xong thì cái nghi vấn này liền càng thêm mờ rộng. Cô không biết vì sao mình lại đối với suy nghĩ vô căn cứ như vậy mà sinh ra nghi ngờ, dường như toàn bộ thể giới quan của cô đều đã bị lật úp, bắt đầu hoài nghi cả thể giới.

An Dạ hỏi một câu: "Thi thể của hai mẹ con kia... được xử lý ra sao?"

"Hả?" Tiểu Chu không hiểu lắm nhưng cũng mau chóng trả lời vấn đề có chút không thể hiểu được của cô: "Sau khi điều tra xong thì đã mời người nhà của người vợ đến lãnh thi thể, cùng ngày liền đưa đi hỏa táng, vì vụ án này, người nhà của người chồng bị quấy tung lên."

"Vậy à!" Trong lòng An Dạ như được cắt đi một tảng đá lớn, yên tâm hẳn đi.

Ba người bọn họ nhìn nhau không nói gì, không khí nhất thời đột nhiên lâm vào sự trầm mặc dè dèn.

Vẫn là An Dạ lên tiếng trước: "Đừng rồi, nói đến đứa con gái bị mất tích kia, tên của cô ta là gì?"

"À! Cô ta tên là Vương Nhân."

Thanh âm của Tiểu Chu thật nhẹ nhưng câu nói không nhẹ không nặng của anh ta chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang đối với An Dạ.

Cô che miệng lại, phải cố gắng lắm mới không cất tiếng hét chói tai.

Wương Nhân? Tiểu Nhân?!

Không tìm thấy thi thể nhưng lại biến thành một thứ đồ đáng sợ như vậy — biến thành quỷ?!

Cô ta một bên thì quần lấy cô chị, một bên thì sắm vai nhân vật bảo vệ An Dạ. Sau khi cô chị chết lại âm hồn không tan mà bám lấy An Dạ?!

Đến tốt cùng cô ta... muốn làm cái gì đây?

Quả nhiên, Tiểu Nhân muốn giết chết mình ư?

Trông mặt An Dạ như muốn lòi ra ngoài, đôi mắt trừng lớn đến phát đau.

Chờ đến khi cô nhận thấy được sự khác thường của chính mình thì không gian trước mắt cô đã hiện lên trong trạng thái tối tăm mờ hồ. Qua lăng kính mờ mờ, cô có thể thấy được đám người Bạch Hành căn bản không phát hiện sự dị thường của cô.

Cô bỗng nhiên nhớ tới đôi loại chuyện đáng sợ trước đây: cô tìm kiếm Bạch Hành khắp nơi, mong anh tới giải cứu mình khỏi móng vuốt của Tiểu Nhân nhưng làm cách nào cũng không tìm thấy, sau khi tỉnh táo lại, cô rõ ràng phát hiện Bạch Hành ở ngay bên cạnh mình, thậm chí trong lòng còn oán trách anh vì đã không gờ tay cứu giúp.

Hiện tại, An Dạ đã hiểu ra rồi.

Không phải Bạch Hành không muốn cứu cô mà cô giống như là bị một lực lượng vô hình nào đó ngăn cách trong một không gian song song, Bạch Hành căn bản là không biết.

Cũng giống như.... bây giờ vậy!

Nói cách khác, Tiểu Nhân hiện tại đang ở bên cạnh cô sao?

Trong lòng An Dạ đột nhiên sáng tỏ. Quả nhiên! Cô ta vẫn luôn ở bên cạnh mình.

"Há há há há..."

Lại cười.

Nội tâm An Dạ đột nhiên dâng lên một cảm giác ấm áp mong lung, cô cảm thấy được chính mình đang cười với Tiểu Nhân, lấy một giọng nói ôn nhu khôn kể mà hỏi: "Cô đang cười cái gì vậy?"

"Há há há."

Trên mặt An Dạ hiện ra một nụ cười cứng đờ, chính cô đều không thể không chế.

Giờ đây, cô như là một người không liên quan, chỉ có thể đứng đó nhìn gương mặt của chính mình. Gương mặt quen thuộc kia mang biểu tình đồng cứng xa lạ, khóe miệng như đang bị một đôi tay vô hình kéo ra, cưỡng ép lộ ra một nụ cười quái đản.

Có ai đang bám trên vai của cô sao?

An Dạ nghĩ như vậy.

Cô cứng ngắc xoay đầu, qua dư quang ánh mắt, cô quả nhiên thấy được —

Sát bên cạnh mặt cô là một gương mặt quái dị bị ép bẹp đi, khuôn mặt kia có một đôi mắt cực lớn, không có tròng trắng, tối om như mặt giếng sâu, mang theo một mùi hôi thối nồng nặc và sự lạnh lẽo.

Là mặt của Tiểu Nhân! Đây là... gương mặt của cô ta!

N ngón tay dài ngoằng của cô ta móc vào miệng An Dạ, đem khóe miệng cô kéo ra, ép buộc khiến cô nở nụ cười.

"Ha ha ha."

Tiểu Nhân cười.

"Ha ha ha." An Dạ hoảng sợ phát hiện, cô hình như... cũng cười.

"An Dạ?!"

"An Dạ?!!"

"Nghe được không?" Bạch Hành hô lớn: "An Dạ!!!!"

"Cái gì?" An Dạ tỉnh táo lại, cả người run rẩy, như một đứa bé ngủ gật bị thấy giáo bắt gặp, ý thức của cô lập tức trở về.

"Vừa rồi cô bị sao vậy? Có sao không?" Tiểu Chu lo lắng hỏi.

"Không sao." An Dạ thất thần trả lời: "Không có gì!"

Cô nghĩ thầm quá nhiên bọn họ không nhìn thấy được?

HẾT CHƯƠNG 11

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Khe Hở (12)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ vẫy vẫy tay, đột nhiên cảm thấy không được khỏe.

"Tôi đi WC một lát." Cô nói.

Bạch Hành nhìn cô liếc mắt một cái, trong ánh mắt anh có một loại thần thái khác thường, mang một tia quyền luyến mờn lung, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng anh chỉ gật gật đầu, gì cũng không nói.

An Dạ chạy tới WC, cô nhanh chóng mau lẹ đóng cửa lại giống như có thứ gì đó đang đuổi theo sau lưng.

Cô muốn yên lặng một chút, cho dù cô rất sợ phải một mình ở đâu đó.

An Dạ cảm giác được một luồng hơi thở vấy quanh bốn phía, quyền luyến triển miên, mang theo hơi ẩm mờn lung lại làm người ta không rét mà run.

Đó chỉ là vô bực ngọt ngào bên ngoài mà thôi, nếu cô vén lên tấm màn ẩm áp kia thì lập tức sẽ bị Tiểu Nhân ăn tươi nuốt sống!

Cô biết rõ là như vậy!

An Dạ muốn bắt chấp tất cả, cô bỗng dựng sinh ra một loại dưng khí, cảm thấy đối mặt với tử vong cũng không có gì đáng sợ, chứ cứ tình hình quái đản như thế này sẽ làm cô hỏng mất. Nhưng sâu trong lòng cô vẫn rất rõ ràng, không tới một khắc cuối cùng thì cô không thể từ bỏ, cái loại dưng khí mù quáng này chính là ác ma, muốn cô cam tâm tình nguyện đi chịu chết, thoát ly khỏi tình cảnh thống khổ này.

"Làm sao mà mình lại bị cuốn vào chuyện này vậy chứ?" An Dạ ni non, cảm thấy mọi chuyện cứ như một cuộn lên rồi nùỉ khiến cô không có cả thời gian để mà tí mị phân tích.

Đầu tiên, cô nhận được một tấm ảnh chụp, trong ảnh là ngón tú, phía sau có một đôi tay.

Tiếp theo đó là cô chị gửi tin nhắn, dẫn dụ cô đến nơi đây, bởi vì cô ta nhận Tiểu Nhân thành "người bạn già tưởng" của mình, lại bị tin tức cha mẹ chết đi đánh sâu vào đầu óc, tin rằng trong nhà có quý, hơn nữa cả bốn người đều sẽ chết, lúc này mới mời cô và Bạch Hành vào nhà, muốn bọn họ thay thế cô ta và Tiểu Nhân đi chịu chết.

Mà vào ngày thứ bảy, cô ta nhốt bọn họ cùng với Tiểu Nhân, một mình chạy đi.

Cuối cùng chính là cô ta chết một cách đột ngột. An Dạ biết được tên đứa con gái nhỏ của vụ án đầu tiên là Vương Nhân.

Khoang đã! Có chỗ nào đó không đúng lắm.

An Dạ giống như quay phim ngược, cố gắng đẩy suy nghĩ của mình ngược lại phía trước một chút.

Nếu cô ta thương Tiểu Nhân, muốn tìm người chết thay vậy tại sao lại nhốt Tiểu Nhân cùng với bọn họ? Cô ta không sợ quý cũng sẽ giết Tiểu Nhân luôn hay sao?

Rõ ràng nên là cô ta và Tiểu Nhân cùng nhau chạy trốn mới phải, không thì vì sao?

Không đúng, không đúng!

An Dạ hưng phấn hẳn lên, dường như cô đã lần ra được đầu vết để lại. Cẩn chặt môi dưới, sắc mặt cô bởi vì kích động mà dần dần ửng hồng.

Đúng rồi! Cô còn nhớ rõ buổi tối hôm đó.

Tối đó, An Dạ cùng Bạch Hành vốn dự định lên mở khoá căn phòng nhỏ, trong lúc vô tình phát hiện cô chị đang dán băng dán, hơn nữa cô ta có vẻ cực kỳ sợ hãi. Trước khi trở về phòng, Bạch Hành cũng có nói một câu quan trọng lắm, anh ấy đã nói gì nhỉ?

An Dạ suy nghĩ muốn nát óc, bởi vì căng thẳng quá độ, đầu cô nhưc bung bung, cô ôm đầu, thống khổ nhớ lại: đúng rồi, anh ấy nói "Tiểu Nhân phát hiện ra chúng ta."

Lúc ấy cô chị đang đưa lưng về phía bọn họ, nói cách khác, có thể trông thấy An Dạ và Bạch Hành thì phải đứng đối diện bọn họ... cũng chính là đối diện với cô chị.

Cô chị lúc đó... là đang sợ hãi Tiểu Nhân đi?

Cho nên, sáng hôm sau cô ta liền biết Tiểu Nhân là quý? Bởi vì cô ta đối với "người bạn già tưởng" có mối dây liên hệ nên không nỡ bỏ Tiểu Nhân, lúc này mới đem bọn An Dạ khoá lại bên trong, để cho "người bạn" này giết chết bọn họ.

An Dạ phân tích cẩn thận động cơ của cô chị, giờ phút này cô không cảm thấy được sự nhẹ nhõm mà trái tim ngược lại phát đau, giống như đang bị ai đó giày xéo, cả người căng cứng.

Còn gì nữa không nhỉ?

Vì sao Tiểu Nhân muốn cứu bọn họ, hơn nữa còn sợ hãi bộ dáng của cô chị, rõ ràng Tiểu Nhân là quý, có thừa năng lực giết chết cô chị mà?

Rồi vì sao Tiểu Nhân cười?

Vì sao.... vẫn luôn bám sát phía sau An Dạ? Không! Là phía sau của tất cả mọi người!

Nguyên nhân do đâu?

An Dạ cố gắng nhớ lại, nhớ lại những cuộc trò chuyện với Tiểu Nhân.

Cô nhớ rõ khi hỏi Tiểu Nhân về hai thi thể trong phòng kia, Tiểu Nhân lấy một loại ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Ba thích uống rượu, vừa uống say liền đánh mẹ. Có một lần mẹ đang ăn cơm, ăn với một chén to đậu natto, ba say rượu về thì chộp lấy chén đậu nện vào đầu mẹ, sau đó ba kéo mẹ để vào trong phòng đó." Tiểu Nhân thuật lại câu chuyện như một người xa lạ, "Sau đó chị hai nói ba hư lắm, rất sợ ba, chị ấy cầm dao chém ba, rồi cũng đặt ba vào trong phòng ấy."

Chẳng lẽ Tiểu Nhân trông thấy cảnh cha mẹ mình chết đi sao? Trông thấy cái gia đình rách nát kia sao?

Không, thời gian không đúng!

An Dạ bỗng muốn hét to lên, cô rút cuộc biết không đúng ở chỗ nào rồi! Cô rút cuộc đã hiểu!

Thời điểm bà của cô chị giết vợ, Tiểu Nhân cần bản còn chưa có xuất hiện! Có chăng là "người bạn già tưởng" của cô chị, cũng chính là nhân cách thứ hai kia!

Nói cách khác, khi Tiểu Nhân nhắc đến "mẹ và chị" thì đó không phải cùng một người, mà chính là "mẹ ruột" và "chị ruột" của mình!

Rất có khả năng Tiểu Nhân đã thấy cô gái giết cha ruột, bởi vì thời gian trùng khớp với đoạn hồi ức cha(Tiểu Nhân) giết chết mẹ(Tiểu Nhân), hai đoạn hồi ức xếp chồng lên nhau làm cho hai sự kiện cách nhau mười mấy năm trông có vẻ như nối tiếp là một vụ án.

Nguyên bản lời kể của Tiểu Nhân là: ba giết chết mẹ, mà sau đó chị hai giết ba.

Như vậy chính là: nửa phần trước là chuyện xảy ra trong gia đình của Tiểu Nhân, nửa phần sau là xếp chồng — là chuyện trong gia đình cô gái sau này đi?

Mẹ ruột của Tiểu Nhân bị chồng giết chết, mà cô ta... đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Cũng chính là nói... Tiểu Nhân không bị mất tích, cũng ở trong căn nhà đó sao?

Và rất có thể... hiện tại Tiểu Nhân biến thành quý, có khả năng cũng bị chết trong căn nhà kia? Vậy thì thế đâu? Vì sao tìm không thấy?

Hơn nữa, cha cô ta làm sao lại bỏ qua cho cô ta? Làm sao ông ta chỉ giết con gái lớn lại không giết đứa em?

Việc này không khoa học! Trong lòng An Dạ bật ra một câu ngôn ngữ mạng, cảm thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Cô hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm trạng, sau đó ra khỏi WC.

An Dạ nhận thấy phía sau mình có người nhưng cô cũng không buồn quay đầu lại.

Tầm mắt kia theo cô như bóng với hình, cho đến khi cô khuất bóng trong văn phòng mới chấm dứt.

An Dạ đem những suy đoán của mình nói cho Bạch Hành và Tiểu Chu nghe, sợ Tiểu Chu không hiểu đầu đuôi câu chuyện nên vẫn luôn dùng "cô ta" thay thế cho Tiểu Nhân.

Gần cuối câu chuyện, Tiểu Chu hỏi một câu: "Cô ta là ai?"

An Dạ kéo kéo khoe miệng: "Hung thủ đã giết chết vị hôn thê của anh."

"Xittttt—" Tiểu Chu nhếch miệng, lộ ra dáng vẻ đau đầu: "Trông có vẻ là một thứ lợi hại."

"Không sai." Bạch Hành khó có khi phụ họa theo.

An Dạ mỉm cười, làm đôi mắt hiện lên một chút sắc đỏ, khiến khí sắc cô đỡ hơn một chút. Quảng thăm nơi mắt cô ngày càng đậm, giống như cô gái đã chết đi ngoài khách sạn vậy.

Bạch Hành nói: "Tôi điều tra được trong một trang web có một topic đưa tin về vụ án trước kia, có một comment hơi đặc biệt."

An Dạ và Tiểu Chu lại gần xem, câu trả lời vào năm 2005, nội dung là: Sao có thể... Tiểu Nhân sao có thể mất tích được?

An Dạ nói: "Có ý gì? Người đó nói 'sao có thể', hơn nữa gọi Vương Nhân là Tiểu Nhân, người này biết chuyện gì sao?"

"Trang web này là trang web nội bộ của một trường học, có đăng ký tên miền. Có thể chúng ta sẽ tìm được người này." Bạch Hành nói như vậy.

Anh click mở tư liệu cá nhân của người kia, là một học sinh trường trung học Sơn Ứng. Nếu năm 2005 là học sinh trung học, hiện tại có thể là sinh viên hoặc đã ra đi làm rồi đi? Chuyện đã xảy ra lâu như vậy, thật sự... còn có thể nhớ được sao? Huống chi, bọn họ chỉ biết tên ngôi trường, không biết có thể tìm người được hay không?

"Cứ coi như ngựa chết chữa thành ngựa sống đi! Vì không muốn làm người bạn gái quá cố của tôi thất vọng, tôi cũng muốn đánh cược một phen." Tiểu Chu nói đùa một câu, muốn hòa hoãn không khí một chút xui nhưng sau đó anh ta phát hiện cũng không có ai để ý đến mình.

Tiểu Chu sờ sờ cái mũi, khoắc áo khoắc, nói: "Được rồi! Lên xe thôi! Tôi mang hai người đi trường trung học Sơn Ứng hỏi một chút."

"Được." An Dạ không từ chối bởi vì hiện tại không phải là thời điểm để chậm trễ.

Thời gian không còn nhiều lắm, trước 12 giờ trưa nay, nếu cô không thể điều tra rõ chân tướng, cho Tiểu Nhân một cái công đạo thì đại khái cũng sẽ bị chôn cùng những người vô tội trước đây, chết oan chết uổng đi?

Hiện tại là 9:30 sáng, An Dạ nhìn nhìn đồng hồ.

Rất nhanh, bọn họ đã đến trường trung học Sơn Ứng.

Tiểu Chu có mang theo giấy chứng nhận công tác đưa ra, nói rõ là vì muốn tìm một người bạn của nạn nhân điều tra một chút, người gác cổng liền cho bọn họ vào.

Ba người được nhân viên giáo vụ đưa đến chỗ Hiệu trưởng. Tiểu Chu mang giấy chứng nhận ra, nói: "Xin chào anh! Tôi tên là Chu Minh, đây là thẻ công tác của tôi."

Hiệu trưởng đẩy đẩy cặp mắt kính lão, nghi hoặc nhìn bọn họ liếc mắt một cái, hỏi: "Xin hỏi là có chuyện gì không?"

Tiểu Chu đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn tìm một học sinh, năm 2005 cô ấy học ở đây, tên là Từ Văn Thiển."

Thầy Hiệu trưởng: "Tôi nhớ rõ học sinh này. Cô bé học cao trung xong thì thi đậu một trường đại học trọng điểm, điểm thi cao nhất trường. Nếu các anh chị muốn tìm có bé thì có thể đến phố Tây đối diện tìm, ba của cô bé mới qua đời, đang ở nhà chịu tang."

Trước khi đi, thầy Hiệu trưởng gọi bọn họ lại, sâu xa hỏi: "Cô bé học sinh kia phạm vào chuyện gì hay sao?"

Tiểu Chu phát tay,: "Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện về một người bạn của cô bé."

"À, vậy thì tốt. Các người đi thông thả."

Cả đám người An Dạ cũng không trì hoãn nhiều hơn, trực tiếp tìm đến phố Tây.

Từ thật xa bọn họ đã nghe thấy âm thanh khèn sáo và trống đám ma vang vọng, đây là đặc trưng của việc ma chay ở thị trấn nhỏ này.

An Dạ tìm được nhà, hỏi mấy vị bố lão xung quanh, cuối cùng ở phía sau cửa tìm được cô gái tên Từ Văn Thiển.

An Dạ chần chờ chào hỏi: "Chào em!"

Từ Văn Thiển buộc tóc đuôi ngựa thật dài, cười lên bên miệng có một lúm đồng tiền, cô ấy lễ phép mỉm cười chào lại: "Chào chị!"

"Chị có chút chuyện cần hỏi em một chút, có phiền em hay không?" An Dạ dò hỏi.

"Được chứ ạ!" Cô bé xoa xoa tay lên tạp dề, cùng ba người An Dạ tìm một quán trà sữa gần nhà ngồi xuống.

Tiểu Chu đưa ra văn kiện vụ án, hỏi: "Chúng tôi có một số chuyện cần hỏi em một chút, là chuyện xảy ra từ năm 2005."

Từ Văn Thiển xem văn kiện, có chút không hiểu vì sao cảnh sát sẽ tìm tới mình. Cô bé nhún mày trả lời: "Vâng? Là chuyện gì ạ?"

An Dạ nói: "Em còn nhớ rõ câu chuyện đó hay không? Chính là... chuyện của Vương Nhân."

Văn kiện trong tay cô bé rớt ở trên bàn, trong mắt có một tia khó có thể tin, tựa như không thể lý giải vì sao đám người An Dạ hỏi chuyện từ rất lâu về trước.

"Em còn nhớ không?" Bạch Hành lại hỏi một câu, anh đem văn kiện kia lại đẩy đến trước mặt cô bé, nói: "Đây là comment trả lời của em vào năm 2005, em hẳn là có quen biết Vương Nhân rồi?"

"Em biết cô ấy." Từ Văn Thiển nói: "Cô ấy là người bạn thân nhất của em."

Tiểu Chu hỏi: "Vì sao lúc ấy em nói cô ta không mất tích? Tin tức đều viết người một nhà bọn họ tất cả đều đã chết, không tìm thấy thi thể của Vương Nhân."

Từ Văn Thiển nói: "Bởi vì em chính mắt nhìn cô ấy về nhà, hôm đó cô ấy sinh bệnh, buổi chiều xin nghỉ về nhà, sau đó thì không có tới trường học nữa, mấy ngày sau liền nghe được tin cả nhà cô ấy đều đã chết, hơn nữa thời gian từ vong chính là buổi tối hôm đó." Cô bé dừng một chút, khó hiểu: "Rõ ràng ngày đó Tiểu Nhân có ở nhà, nhưng vì sao không tìm được thi thể?"

An Dạ: "Có khả năng cô ấy đã ra khỏi cửa cũng không chừng."

"Không có khả năng đó." Từ Văn thiển chém đinh chặt sắt.

An Dạ đối với thái độ này của cô bé thực sự kinh ngạc, chần chờ hỏi: "Vì sao em lại khẳng định như vậy?"

"Người nhà của Vương Nhân rất kỳ quái, tuyệt đối sẽ không cho cô ấy ra khỏi cửa. Hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

"Hơn nữa sau khi cô ấy về nhà có gọi điện thoại cho em, nói là cô ấy rất mệt, nếu ngày mai không có đi học thì nhờ em xin nghỉ dùm."

Bạch Hành nói: "Nếu cô ấy là người bạn thân nhất của em, vậy em có biết chuyện trong gia đình của cô ấy như thế nào hay không?"

Từ Văn Thiển lăm vào suy nghĩ sâu xa: "Em chỉ nhớ rõ cánh tay của cô ấy thường có rất nhiều vết bầm tím, em cảm thấy cô ấy rất có thể bị đánh thường xuyên. Sau đó trong tin tức nói là ba của cô ấy có khuynh hướng bạo lực, em đoán rằng cô ấy là bị ba mình đánh đập đi? Trước đây, em cũng đã từng hỏi cô ấy rằng có phải bị ba đánh hay không, cô ấy lắc đầu, nhưng sự sợ hãi toát ra trong mắt thì không lừa được ai. Tiểu Nhân rất sợ phải về nhà."

"Còn gì nữa không?"

"Để em xem... Tiểu Nhân cũng không thích nói chuyện, tan học liền phải lập tức về nhà cho nên em cùng cô ấy lên tiếp xúc cũng không nhiều." Từ Văn Thiển hồi tưởng.

"Được rồi. Cảm ơn em nhiều lắm!" An Dạ nói.

Nếu Tiểu Nhân thật sự vẫn ở trong căn phòng đó, vậy vì sao chị gái đã bị giết mà cô ta lại không bị?

Dựa theo cách nói của Từ Văn Thiển, người cha đối với hai chị em đều đánh đập tàn nhẫn, vậy có nghĩa là nếu hần muốn giết người, khẳng định Tiểu Nhân cũng sẽ bị giết chết.

Huống chi... Tiểu Nhân xác thật cũng đã chết!

HẾT CHƯƠNG 12

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Khe Hở (13)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Thi thể cô ta bị giấu ở đâu?

An Dạ lăm vào nỗi mê mang trước đây chưa từng có.

Hiện tại, tất cả ý tưởng có thể cứu mạng cô đều chỉ là phỏng đoán, nếu không tra ra chân tướng, cô sẽ phải chết rất thê thảm. Cho dù những thứ kia có phải là nguyên rủa oán niệm của Tiểu Nhân hay không thì ai gặp phải cô ta cũng phải chết, nếu là vậy thì cô còn hao tổn tâm cơ đi tìm kiếm chân tướng làm chi? Sao không quý trọng bảy ngày cuối cùng này, thật đúng là lãng phí! Có bây giờ nên ở bên cạnh người nhà đến một khắc cuối cùng mới phải!

An Dạ cùng với Bạch Hành ngồi trên một chiếc ghế trong công viên, Tiểu Chu thì đã đi mua bữa trưa.

Ánh mắt An Dạ trôi xa, dừng lại ở cảnh một đứa bé đang chơi đùa với cha của mình, tiếng cười như chuông bạc truyền đến, mang theo sự vui sướng của trẻ thơ, không trộn lẫn cảm xúc thê tục thật là làm cho người nghe khao khát.

Cô tự nhiên cảm thấy trái tim mình yên bình hẳn lại, cô hỏi: "Nếu tìm ra nguyên nhân từ vong cùng với thi thể của Tiểu Nhân, cô ta sẽ bỏ qua cho tôi sao?"

Bạch Hành nghiêng đầu nhìn có một cái, trông thấy ánh mắt An Dạ phiêu đảng đến phương xa, giống như đang lăm bầm lâu bầu, cũng không phải đang cố tình hỏi anh.

Bạch Hành hỏi: "Vì sao chỉ có Tiểu Nhân biến thành quỷ?"

An Dạ trả lời: "Bởi vì cô ta lòng mạn oán niệm?"

"Người có lòng oán niệm nhiều như vậy, vì sao chỉ có Tiểu Nhân mới bị?"

"Ý của anh là sao?" An Dạ nhủ mảy, khó hiểu. Thế nhưng cô có thể cảm nhận được Bạch Hành đang hướng dẫn cô từng bước, dẫn dắt cô suy tư vào điểm chính xác, lại không nói thẳng ra.

"Chị gái đã chết, mẹ ruột cũng chết. Nhiều người vô tội như vậy đều đã chết nhưng chỉ có Tiểu Nhân là thành quý, sự khác biệt của bọn họ nằm ở đâu?" Giọng nói Bạch Hành ẩn chứa một tia mềm mại, có một chút sùng nịch mờ hồ. Giống như cha mẹ giằng dề toán khó cho con cái, rõ ràng đã biết đáp án lại vẫn có kiên nhẫn một lần rồi lại một lần gọi ý, chờ đứa bé nói ra đáp án đúng thì sẽ được khen thưởng.

"Tiểu Nhân chết không rõ nguyên nhân? Thi thể của cô ta còn không có tìm được?"

Bạch Hành gật gật đầu: "Hiện tại chúng ta chỉ có một cái manh mối này, cô muốn từ bỏ sao?"

Cô đã hiểu ý anh, tuy rằng không biết kết cục cuối cùng là như thế nào, điều bọn họ có thể làm chỉ là cố gắng hết sức.

"Huống chi..." Bạch Hành dừng một chút, nói: "Oán niệm là thứ không xuất hiện một cách quang minh chính đại được."

An Dạ trầm nghĩ: anh ta nói rất đúng, oán niệm sở dĩ gọi là oán niệm là những thứ chỉ có thể tồn tại ở những nơi âm u hoặc là cảm xúc u tối. Những thi thể người chết đã hiện ra trước mắt mọi người thì không thể dựa theo cảm xúc của cơ thể đó mà thành quý thành ma. Cũng giống như những người hay tính toán người khác cũng chỉ dám đem những quý kẻ của mình trốn trong bóng tối mà mưu tính, một khi ở những nơi đông người, bọn họ liền không thể tập trung tinh thần, làm ra chuyện hại người. Đây gọi là "tâm lý phụ họa" của con người, cảm thấy dung nhập đại chúng mới có thể an toàn, sẽ không làm bản thân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Cô mỉm cười, đây là nụ cười đầu tiên phát ra từ nội tâm sau nhiều ngày căng thẳng như vậy.

Tươi cười của An Dạ đột nhiên cứng lại, cô nhìn đến chỗ kia, người cha đem đứa bé công lên trên lưng, đứa bé ôm cổ cha cười khanh khách không ngừng. Hình ảnh này làm cho cô cảm thấy chói mắt, lại cảm thấy quý dị. Cô theo bản năng quay đầu, không muốn nhìn hình ảnh đó nữa.

Cô đem tầm mắt dừng lại trên sườn mặt Bạch Hành, nói: "Chúng ta đã biết lúc ấy Tiểu Nhân rất có thể đang ở nhà, như vậy đã nói lên thi thể của cô ta hẳn là ở đâu đó trong căn nhà, chỉ là bị giấu ở một chỗ nào đó chưa ai biết mà thôi."

"Uhm!" Bạch Hành trầm ngâm.

"Cho nên tôi muốn đi tìm. Nhất định phải tìm ra thi thể của cô ta!"

Bạch Hành nói: "Có một chỗ. Tôi nghĩ có lẽ sẽ tìm được tin tức hữu dụng."

"Nơi nào?"

"Ba của Vương Nhân thích uống rượu, thường thường hay đi tiệm tạp hóa dưới lầu mua rượu. Tôi nghĩ có thể đến đó hỏi một chút, có nhiều thông tin sinh hoạt thường ngày của hắn ta, những thứ này cảnh sát cũng chưa chú ý tới."

Đúng, anh ấy nói không sai!

Những thứ mà cảnh sát chú ý đều là nhân chứng hoặc vật chứng có thể thúc đẩy tìm ra nguyên nhân cái chết, thậm chí là vũ khí sắc bén nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới tìm hiểu những sinh hoạt bình thường trong ngày của nạn nhân. Đám người An Dạ có thể lợi dụng điểm này hy vọng tìm thấy điểm đột phá.

An Dạ nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại là 1h30" chiều, đối với cô, thời gian chưa bao giờ trôi qua nhanh như vậy.

Chờ đến khi Tiểu Chu mua cơm trở về đã là chuyện của 10 phút sau đó.

Anh ta đưa cho An Dạ và Bạch Hành mỗi người một hộp thức ăn nhanh, ngồi xuống bên cạnh Bạch Hành, mở ra hộp của mình, bên trong là thịt xào ớt xanh, hai cái nem rán cùng với một phần cơm tẻ.

An Dạ bị mùi hương đồ ăn hấp dẫn mê người, trong bụng đột nhiên cũng cảm thấy đói, gấp không chờ nổi mở ra hộp đồ ăn của mình, bên trong có sườn heo chua ngọt cùng với thịt viên tứ hí (còn gọi là đầu sư tử kho) và một phần cơm.

Cô tách ra đôi đũa dùng một lần, gấp một đũa to sườn heo chua ngọt cho vào miệng, có cảm giác cả người đều được sống lại, cảm xúc cực đoan trước đây đều biến mất hơn phân nửa.

Quả nhiên đồ ăn là phương thuốc thần kỳ trị được bách bệnh à nha!

An Dạ mỉm cười: "Nếu tôi có thể còn sống trở về, tôi mời các người ăn cơm."

Tiểu Chu hỏi: "Đúng rồi, hai người sinh sống ở đâu?"

"Khu Lạc Thành Hoàng Sơn." Bạch Hành thay cô trả lời.

"Vậy sao? Vừa lúc, sau này tôi rất có khả năng sẽ được điều đến cục cảnh sát bên kia công tác, đến lúc đó có thể gặp mặt, bữa cơm này tôi ăn là cái chắc rồi." Ngữ điệu Tiểu Chu nhẹ nhàng trò chuyện.

An Dạ cảm kích mà cười một cái, cô biết Tiểu Chu là có tính tránh đi câu nói muốn chết muốn sống kia của cô, cô vũ tính thần cho cô, nhất định sẽ bình an trở về.

Bạch Hành khó có khi cũng cười một cái nhưng rất nhanh liền biến mất.

Sau khi bọn họ ăn xong cơm trưa liền theo kế hoạch của Bạch Hành, lái xe trở về dưới lầu hiện trường vụ án.

Cửa hàng tạp hóa kia đã mở rất nhiều năm, bảng hiệu trước cửa được làm từ gỗ, nhà là một căn nhà kiểu cũ, không giống như những căn nhà khác trong thị trấn cái tạo mới lại, nền nhà phủ đầy xi măng rơi rớt từ trên tường xuống theo năm tháng.

Trước cửa có một hàng ngăn tù như hàng rào, trong tủ bày đầy những hũ thủy tinh lớn, vài hũ đựng đầy bánh quy đường, mấy cái khác thì chứa kẹo bảy màu linh tinh.

Khi An Dạ còn nhỏ cũng thường lấy tiền mình để dành tới tiệm tạp hóa mua kẹo, trong tiệm có bán một loại rượu trắng mà ông của cô thích nhất.

Đám người An Dạ bước vào, rất nhanh có một cụ bà bước ra gặp bọn họ.

Cụ bà khoảng 60 tuổi, rất đẹp lão, có một đôi mắt sáng và rất có tính thần. Bà cười rộ lên, nếp nhăn trên mặt trông như một quả táo khô.

An Dạ hỏi: "Xin chào bà! cháu muốn hỏi thăm một chút chuyện được chứ ạ?"

Cụ bà cười cười: "Được chứ, được chứ. Các người là từ nơi khác tới?"

"Đúng vậy ạ." Tiểu Chu cũng không lấy ra vấn kiện, sợ người già không thích thấy cảnh sát, hơn nữa cũng chịu không nổi kinh sợ.

An Dạ chাম chước, chậm chạp không mở miệng, hiển nhiên là không muốn bà cụ bị cuốn vào, làm bà nhớ lại chuyện máu me như vậy.

Thế nhưng Tiểu Chu đã mở miệng: "Trước đây, có một người đàn ông tên là Vương Nam, ở trong căn nhà trên lầu kia. Anh ta thường tới chỗ này của bà mua rượu phải không? Mua loại rượu gì?"

Cụ bà nhú mày, nghĩ nghĩ nói: "Vương Nam đã chết kia? Đã qua nhiều năm rồi, khi đó con gái của tôi đều còn ở nhà."

Bà thăm thì một câu, dường như đang nhớ tới con của mình.

Sau đó, bà tiếp tục nhớ lại: "Hay mua bia Song Lộc, hiện tại không còn bán nữa, anh ta khi đó rất thích uống loại bia này, hay cùng với con gái khiêng từng két từng két trở về."

"Con gái của anh ta?" An Dạ hỏi.

"Chính là đứa bé tên Vương Nhân, thật đáng thương, hiện giờ không biết nó trôi dạt ở đâu nữa!" Cụ bà thở dài một hơi, nói không ra lời.

Tiểu Nhân cùng ba của mình hay tới mua bia? Quan hệ của bọn họ rất tốt hay sao?

Bạch Hành hỏi một câu: "Vương Nam rất thương đứa con gái út hay sao ạ?"

Cụ bà nói: "Cha con bọn họ rất tốt, vừa nói vừa cười, có đôi khi anh ta còn công con gái lại đây chơi."

Một người cha thích bạo lực lại có thể yêu thương đứa con gái út? Nghe như thế nào cũng cảm thấy không thông.

Trong đầu An Dạ đột nhiên đem hình ảnh hai cha con Tiểu Nhân cùng với hình ảnh mình nhìn thấy ở công viên xếp chồng lên nhau.

Tiểu Nhân ôm cổ cha mình, phát ra tiếng cười ha ha.

Tiếng cười vui vẻ như vậy, là đặc trưng của trẻ thơ.

Vậy trên người của Tiểu Nhân có vết bầm tím là như thế nào?

Là cô ta miễn cưỡng cười vui hay sao?

An Dạ nhớ rõ Từ Văn Tiến đã nói, Tiểu Nhân rất sợ phải về nhà.

Nếu nói Tiểu Nhân không sợ cha mình, như vậy cô ta sợ hãi cái gì?

Cô ta sợ ai trong nhà?

An Dạ nhớ lại trước đây Tiểu Nhân nhắc nhở kêu bọn họ chạy trốn, cô ta bảo bọn họ chạy trốn có nghĩa là cô ta biết có người muốn hại bọn họ, cũng chính là cô ta có thứ gì đó kiêng kỵ.

Biểu hiện lúc đó của Tiểu Nhân rất có thể chính là dấu hiệu lúc sinh thời, cô ta bất chước theo sinh hoạt trước đây của mình. Cho nên khi An Dạ hỏi đến hai thi thể kia thì Tiểu Nhân trả lời nửa chính xác nửa sai lầm. Cô ta dựa theo ký ức hiện tại và ký ức trước khi chết, bện ra cái gọi là "ba giết mẹ, chị hai giết chết ba".

Tiểu Nhân là người bị hại, nói cách khác, ở tình huống trước kia, cô ta cũng là người chết, một người chết làm sao biết được những người khác chết như thế nào đâu?

An Dạ biết là bởi vì sau khi sự kiện phát sinh, bọn họ đọc được tin tức, đối với sự kiện phân tích vụ án sau khi đó, cũng chính là "chồng giết vợ, rồi lại giết con gái lớn, con gái nhỏ thì mất tích".

Nhưng mà Tiểu Nhân từ đầu biết rõ tình huống như vậy?

Hơn nữa, cô ta nói: "Ba giết mẹ, chị hai giết chết ba."

Huống chi, ai nhìn thấy Tiểu Nhân chỉ có thể sống được bảy ngày, không thể sống lâu hơn nữa được.

Cho nên, dựa theo thời gian mà suy tính, có thể suy ra ngày Tiểu Nhân xuất hiện, vừa lúc là nhân cách thứ hai của cô gái kia giết cha mình. Không có khả năng trông thấy cảnh cha giết mẹ, nói cách khác hồn của Tiểu Nhân vừa lúc thấy một màn này.

Cũng chính là cảnh "chị hai giết chết ba".

Như vậy, cảnh "ba giết mẹ" này từ đâu mà có?

Căn cứ theo lời kể của Từ Văn Thiên, hôm đó Tiểu Nhân ở nhà, một phần nội dung của câu chuyện rất có thể là hồi ức lúc sinh thời của Tiểu Nhân, cũng chính là sau khi cha ruột giết mẹ ruột, cô ta chưa có chết, hơn nữa tận mắt nhìn thấy một màn này, cho nên trong ký ức xuất hiện một vết gãy, do đó nói ra một phần câu chuyện là bịa đặt.

Cho nên, mọi chuyện hẳn là như vậy —

Tiểu Nhân nói: "Ba giết mẹ (ký ức trước đây), chị hai giết chết ba (ký ức hiện tại)."

Mà vụ án sau này là: "Ba giết mẹ (sự kiện hiện tại), nhân cách thứ hai giết chết ba (sự kiện hiện tại)."

Bởi vì độ tương tự là một trăm phần trăm nên xuất hiện hiện tượng xếp chồng, làm cho bọn An Dạ suy đoán theo hướng khác.

Nói cách khác, Tiểu Nhân lúc còn sống thật sự chính mắt nhìn thấy cha mình giết mẹ ruột.

Mà khi đó, người còn sống trừ bỏ người cha thì còn có đứa con gái lớn.

Nếu người cha giết đứa lớn, như vậy rất có thể cất giấu thi thể trong cùng một phòng.

Nếu... hung thủ không phải là người cha thì sao?

Khoảng cách đứa con gái lớn chết cách ba tiếng so với người mẹ. Trong ba tiếng đồng hồ này có thể xảy ra chuyện gì?

An Dạ hỏi: "Bạch Hành, anh có còn nhớ bộ dạng sợ hãi của Tiểu Nhân khi nhìn thấy chị mình hay không? Nếu người cha yêu thương Tiểu Nhân, có thể có một khả năng, cũng chính là... người chị cũng có khuynh hướng bạo lực, bởi vì cha yêu thương Tiểu Nhân hơn cho nên sinh ra ghen ghét, vì thế giết hại Tiểu Nhân?"

Bạch Hành cười cười, không phát biểu ý kiến.

Mà An Dạ thì da đầu tê dại, nếu suy luận như vậy nghe cũng rất hợp lý.

Vì sao rõ ràng là quý hôn lạp sợ hãi chị gái, ngược lại kêu bọn họ rời đi, bởi vì bản năng Tiểu Nhân cho rằng chị mình mới là ác ma!

Mà người cha, cũng rất có thể là bị Tiểu Nhân sau khi chết ôm cổ, đang sống sờ sờ bị hù chết!

Cho nên, mọi chuyện hết thảy đều có căn cứ và nguyên nhân cụ thể.

Chỉ còn lại một điểm đáng ngờ duy nhất chính là: thi thể Tiểu Nhân đến cuối cùng dẫu ở đâu?

HẾT CHƯƠNG 13

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Khe Hở (14)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Sau khi đã hỏi xong một số tin tức, đám người An Dạ chào tạm biệt bà cụ kia.

Cô đứng dưới lầu do dự, không muốn đi lên, lại cảm thấy cần phải lên. An Dạ sợ rằng chỉ cần mình lên đó, nhất định Tiểu Nhân sẽ nghĩ mọi cách giết chết mình.

Hơn nữa, cô ta sẽ nhốt An Dạ trong một không gian khác, khiến cho cô không thể thoát thân.

Bạch Hành thản nhiên nói: "Bây giờ là 3h16" chiều, nếu cô đi lên còn có chín tiếng để tìm kiếm thi thể. Nếu sợ hãi, cứ đứng ở đây chờ, làm thời gian rút ngắn lại, thậm chí có thể chưa kịp phát hiện điều gì thì đã chết."

An Dạ vẫn sợ, cô do dự mà lắc đầu, hỏi Tiểu Chu: "Anh có thể điều vài cánh sát lại đây được không?"

Tiểu Chu cười khò một tiếng: "Người bây giờ chỉ tin vào khoa học mà không phải thần học. Cho dù tôi có giải thích cho bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không tin. Huống chi đây là án tử từ nhiều năm trước, cơ bản đã kết án, cho dù có điểm đáng ngờ, không tìm được thi thể cũng không thể tùy tiện hành động."

Ngụ ý chính là: hoàn toàn không có cách nào.

Định kêu thêm một ít người để tăng thêm dũng khí cũng không được, An Dạ có chút suy sụp.

"Tôi phải một mình đi lên đó sao?" Cô không muốn đi, nếu một mình đi lên mà gặp nguy hiểm thì kêu cứu cũng không có kết quả đâu?

Bạch Hành nói: "Tôi đi cùng cô."

Tiểu Chu cũng tiếp lời: "Tôi nữa, tôi cũng đi. Tôi rất quan tâm đến án tử này, muốn điều tra rõ ràng."

"VẬY... rất cảm ơn hai người!"

An Dạ cảm kích, cảm thấy chỉ mới quen biết Tiểu Chu mà anh ta có thể vươn tay hỗ trợ chuyện khó giải quyết như vậy thật sự là rất hiếm có. Nhưng mà nếu nói vừa mới quen biết, cô và Bạch Hành cũng biết nhau chưa được bao lâu đi?

Rõ ràng biết có nguy hiểm, anh ta là tổng biên tập trực tiếp, dưới tình huống như thế này mà cũng không có bỏ mặc cô, thật đúng là một người có trách nhiệm.

Nếu có thể sống sót trở về, cô nhất định sẽ thức suốt đêm viết ra thật nhiều tác phẩm hay để báo đáp anh ta!

Bọn họ đi tới trước cửa căn nhà kia, khóa cửa bị hai người Bạch Hành và An Dạ phá hư còn chưa được sửa chữa, bọn họ chỉ cần lách qua những tờ giấy niêm phong mỏng manh là có thể dễ dàng tiến vào hiện trường vụ án.

Thi thể bên trong đã bị chuyển đi, trong phòng tích một lớp bụi bặm, ánh nắng chiếu vào trông như bông tuyết vụn vạt bay phấp phới.

Muốn từ trong căn nhà cho người khác thuê tìm kiếm dấu vết của vụ án mười mấy năm về trước? Chuyện này nghe có chút giống như nghìn lẻ một đêm, không biết vì sao An Dạ lại muốn bật cười.

Aizzz! Nếu có thể tìm được gì mà nói, thật là tốt biết bao.

Nhất định Tiểu Nhân sẽ không ôm cô nữa, là... ôm cô sao?

An Dạ không dám nghĩ tiếp, cô đem suy nghĩ trong đầu đánh văng ra ngoài.

Như vậy, có thể người một nhà của cô gái sau này phát hiện ra thi thể sau đó ném vào thùng rác, bây giờ đang ở ngoài bãi rác hay sao?

Thi thể sau ngần ấy năm hẳn đã trở thành một đồng xương trắng rồi đi?

An Dạ cứ cảm thấy cách nói này không đáng tin, ngược lại hơi hoang đường, nếu thật sự là như vậy thì Tiểu Nhân căn bản không có năng lực xuất hiện trên thế giới này, cô ta vẫn còn tồn tại, mà phương pháp kéo dài oán niệm chính là ở một chỗ không ai biết duy trì chấp niệm của cô ta.

An Dạ kiểm tra tất cả mọi đồ vật trong phòng một phen, cô mở ngăn tủ ra, bên trong đều là quần áo của gia đình sau này.

Ngắm lại cũng đúng, sau khi vụ án kia được giải quyết thì người ta cũng đã dọn dẹp sạch sẽ hoàn toàn, làm sao còn có thể lưu lại đồ vật gì của chủ cũ được chứ?

Thật đúng là hoang đường!

An Dạ suy sụp ngồi trong một góc, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo.

Bạch Hành hỏi: "Cô cảm thấy, nguyên cả một thi thể thì có khả năng giấu được ở chỗ nào?"

An Dạ phiền muộn nói: "Tôi đâu có biết. Nơi này có bao nhiêu đồ vật đã bị đổi qua chúng ta căn bản là không rõ, nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại tìm như thế nào, làm sao đây?"

Tiểu Chu nói: "Lúc phá án, chúng tôi có liên hệ với chủ cho thuê nhà thì được cho biết trong nhà chỉ có gia cụ (đồ nội thất), không còn gì khác. Năm 2007 có người khác dọn vào ở, kết quả cũng là chết bất đắc kì tử. Sau vài năm bỏ trống, bởi vì có người chết, chủ cho thuê nhà cũng không dám ở. Gia đình thứ ba dọn vào đây cũng chính là hộ gia đình hiện nay, tất nhiên cũng đã chết."

Chỉ có gia cụ thôi sao? Nhưng chắc chắn họ cũng sẽ bày biện đồ trong nhà họ chứ làm sao còn chứa đồ vật mười mấy năm trước đây?

An Dạ nêu ý kiến: "Có thể giấu trong nệm không?"

Tiểu Chu đột nhiên run lên, anh ta nhũn mày nói: "Ngủ ngay bên trên thi thể?"

Bạch Hành trả lời: "Thử xem xem!"

Vì thế, mấy người bọn họ bắt đầu phá bỏ mọi khung giường trong nhà, dùng kéo cắt phẳng mặt trên vải dệt, kết quả chỉ tìm thấy bông cùng với lò xo.

An Dạ nhìn nhìn đồng hồ, đã 7h00 tối.

Cô ảo não, cảm thấy mình đã lãng phí quá nhiều thời gian. Kỳ thật bọn họ vẫn luôn luôn nỗ lực tìm kiếm, nhưng không đạt được kết quả gì, cho nên mọi người tự nhiên sẽ chủ động xem nhẹ loại tình huống này.

An Dạ đứng dậy, đi đến căn phòng đã phát hiện ra thi thể, quan sát.

Cô đem cánh cửa mở rộng, như vậy sẽ giảm bớt cảm giác sợ hãi của cô.

An Dạ thật cẩn thận bước vào, tuy rằng trong phòng hiện nay không có xác chết, cô cũng có thể cảm giác được một chút gì đó.

— Là ánh nhìn.

Một ánh nhìn từ trên xuống dưới, của một ai đó.

Khi cảm thấy như vậy, An Dạ theo bản năng quay đầu lại nhìn nhìn cánh cửa: vẫn còn tốt, cửa cũng không bị đóng lại.

An Dạ lại tiến tới vài bước, lòng bàn chân run run, cảm giác chân nhũn ra thật không dễ chịu, cứ như là đang nằm mơ, cho dù có gãy gập như thế nào cũng không thể tỉnh lại.

Cô nghiêng đầu, vừa vận nhìn thấy phía trước mặt là ngăn tủ cô đã từng nhìn thấy trong ảnh chụp được đặt ngay trong góc, trên mặt tủ thoáng hiện một chút phản chiếu khác thường.

An Dạ không ngăn được trực tiếp bước qua, bàn tay xoa xoa mặt tủ, cội lòng đầy ôn nhu.

Cảm xúc của cô đột nhiên rất mỏng lung, có một loại thôi thúc vô hình khiến cô bước gần tới ngăn tủ này.

Cô nhớ rõ, Tiểu Nhân đã từng ở mặt sau ngăn tủ bỏ ra...

Những ngón tay gầy guộc, gương mặt tái xanh đều ở phía sau ngăn tủ này đây.

Đáy lòng An Dạ thần nhiên dâng lên một sự hoài niệm, cô không bình thường mà đem mặt mình dán lên mặt tủ, muốn cảm thụ chút ấm áp còn sót lại đầu đây.

"Há há há." Chính cô cười rộ lên, vươn tay che miệng cười trộm, trong mắt thoáng hiện một tia ác ý không kiềm chế.

An Dạ không biết chính mình bị làm sao, chỉ cảm thấy cả người thật ấm áp, sự ấm áp kia bắt đầu nổi lên từ sâu trong lồng ngực, chậm rãi dâng đến cổ họng, tựa như bị thứ gì đó đè ép, mạch máu bành trướng đến nỗi muốn bùng nổ.

"An Dạ?!"

"An Dạ, mở cửa!" Là thanh âm của Bạch Hành.

"An Dạ, cô mở cửa ra đi, làm sao vậy? Mở cửa ra!!" Đây là tiếng của Tiểu Chu.

An Dạ cảm thấy bản thân mình không thể nhúc nhích, cô lưu luyến không rời mà nhìn ngăn tủ kia, đầu óc như muốn ngừng hoạt động, càng đừng nói đến chi phối cơ thể của mình để rời khỏi nơi đây.

Đồng hồ trên tay đúng lúc phát ra tiếng tích tắc, đó là do cô chỉnh thông báo lúc 9h30" tối.

Cách thời điểm từ vong chỉ có hai tiếng rười rứa thôi!

Vậy mà An Dạ không cảm thấy hoảng hốt chút nào, cũng không thể mở miệng nói chuyện. Yết hầu của cô giống như là bị một cục bông gòn thấm đẫm máu chặn lại, cũng có thể là do bị thương mà không thể mở miệng nói chuyện.

Cô há mồm, chỉ có thể phát ra tiếng hít thở ồ ồ, đầu giống như đã bị chặt đứt.

Trên tay An Dạ đột nhiên cảm giác được một dòng nước ấm, cùng với cảm nhận trong lòng giống nhau như đúc. Là cái gì vậy?

Cảm giác sền sệt mềm mại như thế — như là ảo giác mới sinh em bé.

Từ lúc bắt đầu, An Dạ liền đã cảm nhận được cảm giác này.

Là đang dựng dục Tiểu Nhân sao?

Là dùng sinh mệnh của mình chứa Tiểu Nhân, để cho cô ta có thể tiếp tục tồn tại trên thế giới này sao?

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng phá cửa mãnh liệt, là Tiểu Chu cùng Bạch Hành đang tìm cách tiến vào.

Không được, không được nha!

Cô còn muốn... cùng chơi với ba nữa.

"Ha ha ha..."

Cái gì? Cùng chơi với ba?

Trong đầu An Dạ đột nhiên nổi lên câu hỏi đó, cô có chút thanh tỉnh, như phát điên mà che lại đầu của mình.

Cô vui đầu sấu vào bên trong đầu gối, không biết nên làm gì. Cô không dám nhìn, cô rất sợ hãi!

An Dạ cảm giác được trên sống lưng mình có cái gì đó đang bò, thon dài, mang theo cảm giác ấm áp.

Là Tiểu Nhân?

Cô ta đã tới?

Không không không!!! Cô không thể ngồi chờ chết!

Cô rất xin lỗi Bạch Hành và Tiểu Chu, cô rất xin lỗi hai người bạn này!

An Dạ đột nhiên bò dậy, cô bỗng nhiên mở ra cánh cửa tủ ngay bên cạnh.

Ầ ầm, cô cảm thấy tầm mắt kia càng lúc càng thêm mãnh liệt, mang theo ý nghĩa xâm lược nào đó, dường như là muốn chiếm đoạt thân thể của cô.

Không thể được!

An Dạ nhớ đến bức ảnh kia — một đôi tay từ mặt sau ngăn tù chậm rãi bò ra...

Tiểu Nhân muốn từ trong khe hở ngăn tù chậm rãi bò ra!

Ngăn tù ngăn tù ngăn tù...

Khe hở khe hở khe hở...

An Dạ đã hiểu!

Cô từ trên mặt đất chụp được đồ gì đó, liền đập vào ngăn tù!

Cái từ phát ra âm thanh nặng nề, cũng không phải là loại tiếng động thanh thủy trống rỗng.

Cô ý thức được, bên trong rất có thể có chứa gì đó.

An Dạ càng thêm dùng sức mà đập, tấm ván gỗ dần dần xuất hiện một cái khe, vỡ ra một lỗ nhỏ.

Cô duỗi tay phui đi những vụn gỗ, bên trong lớp vỏ mỏng đã bị đập lẹ ra một lớp vải cũ nát dơ bẩn.

Thì ra là có hai lớp!

Cô nhìn bên trong tủ đen như mực lộ ra một đoạn xương trắng, rốt cuộc nở một nụ cười thoải mái.

Mà Tiểu Nhân bên trong dường như cũng đang cười... nhưng cũng không rõ ràng như vậy, có lẽ chỉ là ảo giác của An Dạ mà thôi.

Bạch Hành và Tiểu Chu rút cuộc cũng phá cửa mà vào, hai người thấy thi thể bên trong tủ thì nhu máy: "Không nghĩ tới có thể bị giấu ở chỗ này."

"Được rồi!" An Dạ thở hắt hển, quyết định thả lỏng cả người, mệt mỏi nằm trên mặt đất. Cô mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ, trước mắt là một mảnh tối đen.

Chờ đến khi An Dạ tỉnh lại thì đã là 4h00 chiều ngày hôm sau.

Bạch Hành thấy cô đã tỉnh thì đưa cho cô một quả táo đã được gọt vỏ.

Anh nhìn cô ăn xong, lại đem notebook để ở trước mặt An Dạ, lấy một loại ngữ khí quyết đoán nói: "Hạn cuối nộp bản thảo chỉ còn 37 tiếng thôi, cô có thể bắt đầu viết!"

An Dạ khoan thai dựng ngón giữa: "Anh còn có nhân tính hay không?"

Bạch Hành có chút không hài lòng, lại bồi thêm một câu: "Nếu như vậy, tiền thuốc men là 168 đồng, trừ vào tiền nhuận bút của cô."

Vì thế, cô cũng chỉ có thể rầu rĩ ngồi dậy đi viết tiểu thuyết. Có một cấp trên hăng hái như thế này tuy rằng rất đáng để dựa vào, thế nhưng tuyệt đối cũng không phải là một may mắn lớn trong cuộc đời đầu nha!

Trong lúc viết bài, An Dạ lại suy nghĩ cụ thể sự tình đại khái một chút: dựa theo cách nói của Tiểu Chu chính là Tiểu Nhân rất có khả năng bị chị của mình bị đầu lại, ngạt thở mà chết, lại còn bị bỏ vào bao nilông dán kín, cho nên bị đầu vào trong tủ quần áo cũng không có vết máu, hơn nữa từ là từ kếp, mùi xác phân hủy cũng không dễ bay ra ngoài, cảnh sát rất khó tìm được thi thể.

Động cơ giết chết Tiểu Nhân rất có thể là bởi vì người chị thấy được cảnh máu me cha giết mẹ, tính thần bị đã kích nghiêm trọng, lại thêm người cha rất yêu thương Tiểu Nhân, đối với đứa con gái lớn thì đánh đập tàn nhẫn nên tạo cho cô ta tính cách vận vẹo như vậy.

Người cha vì sao lại có tính tình đáng sợ như thế? Đại khái là bởi vì hấn ta phi thường cực đoan vận vẹo, cho rằng vết thương đã rách miệng là không thể khép lại.

Cái gọi là bất chấp tất cả, hấn ta biết không thể cùng vợ và con gái lớn hồi phục quan hệ như lúc ban đầu, không thể nhẫn nại tính cách bạo ngược của mình, cho nên dứt khoát tự sa ngã, đối với hành vi bạo lực không chút nào kiềm chế.

Cho đến khi sinh ra Tiểu Nhân, hấn ta mới ý thức được cảm giác tội nghiệt thống khổ hăm sâu, cho nên đối mặt với đứa bé mới sinh liền che giấu bản chất ác ma của chính mình, bày ra gương mặt thiên sứ. Đối với hấn, đây cũng là một cách "chước tội".

Đáng tiếc, bản thân của sự "chước tội" như vậy cũng không có bất luận ý nghĩa gì!

An Dạ viết kết cục của câu chuyện là nữ chính giải oan được cho nữ quý trong khe hở, lại phát hiện thời hạn đã tới rồi, vì thế nữ chính vừa cười vừa ôm thi thể của nữ quý vào trong ngực, dần dần đi vào cái chết.

"Tôi không bao giờ còn phải thấy những chuyện khủng bố như vậy nữa, ai yêu tôi, hay là tình yêu của tôi đối với ai, tất cả đều không còn ý nghĩa.

Đôi tay gầy guộc trở cả xương đặt ở trên cổ của tôi, mang theo cảm giác ỷ lại nào đó, lẳng lặng dựa vào trong lồng ngực tôi.

Cô ấy muốn cùng tôi ngủ, cùng đến cái thế giới tĩnh mịch bên kia.

Thời gian đã đến..."

Câu chuyện liền ngừng ở chỗ này, An Dạ rất nhanh đã giao bản thảo, không nghĩ tới chủ biên đối với câu chuyện này rất coi trọng, trực tiếp liền chiếm hơn phân nửa độ dài.

Lời khen ngợi ào ào như nước, An Dạ đem câu chuyện "Khe Hở Trong Căn Phòng" viết thành một bộ tiểu thuyết tâm trung, còn in ra bản in lẻ.

Một tháng sau, An Dạ lộ diện ở buổi ra mắt tiểu thuyết.

Fan phía dưới hỏi cô một vấn đề: "Miêu Phạn đại thần, nghe nói cô đi thực tế điều tra về khe hở quý, cô có thật sự thấy quý hay không?"

An Dạ không cho ý kiến chỉ mỉm cười, ngược lại làm cho các fan đối với việc cô thấy quý là tin tưởng không hề nghi ngờ.

Cô ký một cái tên uyển chuyển mà xinh đẹp vào quyển tiểu thuyết cho một fan hâm mộ, tuy tay đưa trở lại.

An Dạ xoay người muốn nhấp một ngụm nước, đột nhiên nghe được bên dưới truyền đến tiếng cười quen thuộc.

Cô vừa quay đầu lại, phát hiện thân ảnh một bé gái nào đó đang biến mất từ trong đám người.

An Dạ nhìn theo đứa bé kia, chỉ thấy nó đang ngồi trên cổ một người đàn ông, lại phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

"Ha ha ha."

HẾT CHƯƠNG 14

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Búp Bê (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Hôm nay, trời mưa bên ngoài thật lớn, từng giọt mưa cứ tí tách rơi không ngừng, tựa như quất thẳng vào da thịt người qua lại.

Tôi đang ngồi trong một quán cà phê tên "Ngư", lẳng lặng nếm thử vị cà phê mới sáng chế của quán, bỏ thêm mật ong cùng bạc hà, khi nhấp nhị thường thức có một hương vị sền sệt rất riêng biệt.

Tôi nhắm mắt lại, mơ màng sắp ngủ.

Đột nhiên, đầu đó vang lên tiếng ai kêu tên tôi nho nhỏ, như muốn tôi mở to mắt ra nhìn nó.

Tôi hí híp mắt, không nhận được mà bật cười.

Bởi vì tôi biết sẽ không có thứ đồ vật nào làm cho tôi hứng thú, chỉ là một suy nghĩ lướt qua trong chớp mắt mà thôi.

"Được rồi được rồi, tôi biết rồi, mở mắt thì mở mắt." Tôi trò chuyện với giọng nói đó.

Tôi chỉ là vui đùa mà mở mắt ra, ngoài cửa sổ vẫn là con đường đá xanh được nước mưa rửa sạch không nhiễm một hạt bụi.

Tầm mắt tôi hướng về phía trước, đột nhiên trông thấy một con búp bê — mang hình dáng của một bé gái thật bình thường. Nó híp mắt, cười một cách không có hảo ý, đôi môi đỏ tươi thoáng nhếch, lóe lên một tia sáng khác thường.

Tôi nhin không được vẫn luôn nhìn chăm chú vào nó, cho đến khi nó cười với tôi.

Nhưng tôi biết đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Tựa như ảo giác người trong ảnh chụp sẽ cười vậy đó."

Đây là tác phẩm mới nhất của An Dạ, tên là "Ngôn Ngữ Của Búp Bê".

Dần ý của tác phẩm này là được cải biên từ lời đồn mới xuất hiện gần đây gọi là "búp bê biết nói". Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, có lời đồn là nếu tình cờ gặp được một con búp bê kỳ quái thì sẽ bị nguyên rủa. Là một tác giả đại thần chuyên viết truyện kinh dị-trinh thám theo thị hiếu mới nhất của bạn đọc thì An Dạ đương nhiên sẽ không bỏ qua loại đề tài mới mẻ và thú vị như thế này rồi.

Thật là không uống không biết, vừa uống vào là muốn phun hết cả ra!

Cô đương nhiên không thể viết cảm nhận thực sự của mình về món đồ uống này vào tác phẩm, chỉ có thể coi như làm bối cảnh không khí, thoáng khen một chút cái hương vị "độc đáo" kia, hy vọng sẽ không làm cho đọc giả nghĩ rằng cả phê này uống ngon như thế nào.

An Dạ nhú mày rồi lại nhấp một ngụm, thật sự là chịu không nổi cái hương vị ghê tởm kia.

Vì thế, cô email sáu nghìn từ đầu tiên trong tác phẩm vào hộp thư của Bạch Hành liền lập tức bỏ chạy.

Không bao lâu sau, đi động của An Dạ có động tĩnh, cô lấy ra nghe: "Alo?"

"Là tôi." Đầu bên kia vang lên giọng của Bạch Hành.

"A... Bạch đại biên tập, lâu rồi không thấy anh, rất vui khi nghe thấy giọng anh nha!" An Dạ cố ý nói đùa.

Giọng nói của Bạch Hành truyền đến với một tia không vui, anh trả lời: "Lúc 4h 37 phút 18 giây chiều ngày hôm qua chúng ta đã từng gặp mặt nhau trong phòng khách nhà cô. Cho nên, hiện tại một chút cũng không xem như "lâu rồi không thấy"."

"....." An Dạ trầm mặc một chút, hỏi: "Được rồi, không nói giỡn nữa! Anh nghĩ sao về phần mở đầu tôi mới gửi cho anh?"

"Cái email nặc danh được gửi lúc 3 phút 14 giây trước?"

An Dạ hết chỗ nói rồi, im lặng một chút lại bổ sung: "Anh thật đúng là có quan niệm về thời gian nha. Không sai, chính là nó."

"Cũng được. Tôi vừa mới gửi qua cho chủ biên. Khi nào có về nhà thì kiểm tra email, tôi có gửi cho cô một số tư liệu về "con rối"."

Bạch Hành vừa muốn cúp điện thoại thì An Dạ đã chặn lại: "Chờ chút! Tôi viết như vậy có tốt không? Anh không thể khích lệ tác phẩm của cấp dưới siêng năng như tôi đây một chút hay sao?"

Đầu dây bên kia tựa hồ tràn ra một chút ý cười, hồi lâu sau anh mới cứng ngắt phun ra hai chữ: "Không tồi!"

Sau đó, Bạch Hành nhanh chóng ngắt điện thoại.

An Dạ về đến nhà liền lập tức mở email xem tư liệu. Lần này, địa điểm phỏng vấn thực tế còn chưa được xác định, chủ yếu là chưa xác minh được từ đâu truyền ra lời đồn, có một điều thú vị là những lời đồn đãi này có liên quan tới một vài trường đại học, trung học và tiểu học.

An Dạ mở ra một bức email, đa số được gửi từ một vài học sinh kể về vài chuyện cổ quái.

"Xin chào chị Miêu Mẽ.*

(Là Miêu Phạn, đứa nhỏ này thiệt là... An Dạ bắt đầu dĩ mà cười một chút.)

Em là học sinh lớp 4, trường tiểu học Nam Đường. Mẹ của em rất thích đọc tạp chí kinh dị [Từ Bất Ngữ] (chữ này là thầy giáo mới dạy em viết nên hơi khó coi chút).

Em muốn kể cho chị nghe về chuyện con búp bê, một bạn lớp bên cạnh nhìn thấy búp bê biết nói chuyện đấy."

Bạn học này còn vẽ một bức họa, bên trong là con búp bê xiêu xiêu vẹo vẹo, trông hơi giống người tuyết, chỉ là cặp mắt nheo lại kia thì đặc biệt có hồn, cong cong giống hai vành trăng non.

** Mẽ = gạo ; Phạn = cơm. Chắc bạn này còn nhỏ, không phân biệt được sự khác nhau giữa hai thứ (người edit).*

An Dạ lại đọc thêm một bức thư nữa, là của một học sinh trung học:

"Miêu Phạn đại thần, chị có khỏe không?

Đây là lần đầu tiên em gửi thư cho chị nên có hơi kích động chút ^v^, lời đồn về búp bê em cũng có biết một số. Có lời kể rằng có một học sinh ngẫu nhiên nhặt được một con búp bê, sau đó không thấy học sinh này đến trường nữa, rất có thể đã bị giết chết?

Rất mong đại thần viết một tác phẩm mới về búp bê nhé, đọc giả rất mong chờ!"

Cô đọc hết tất cả số email còn lại, đại khái đã hiểu được chút ít.

Qua khoảng một tuần, số mới của [Từ Bất Ngữ] đã được xuất bản.

Tác phẩm "Ngôn Ngữ Của Búp Bê" của An Dạ rất được chào đón, chủ biên yêu cầu cô tăng gấp đôi số lượng từ, nương theo độ nóng của lời đồn mà bán ra một số lượng ấn phẩm lớn.

Trước khi An Dạ tan ca, chủ biên báo Bạch Hành phải theo cô sát sao, còn đối với cô làm mặt quỷ nói: "Được rồi, tôi không quấy rầy thế giới riêng của hai người. Nam nữ phối hợp, làm gì cũng xong. Nói tóm lại, viết bài nhanh lên chút, có Bạch Hành thay tôi nhìn chăm chăm có đó nha!"

"Ha hà.." An Dạ cười chăm chọc.

Khi cô sắp về tới nhà thì trời đổ mưa rất lớn. An Dạ bắt đầu dĩ lại chạy tới quán cà phê tên "Ngư" kia tránh mưa.

Cô phui phui bọt nước mưa dính trên ống tay áo, cảm nhận được hơi ẩm trong căn phòng tràn ra từ máy sưởi, lúc này mới cảm thấy như được sống lại.

Người phục vụ bung lên một ly cà phê mới pha đưa cho An Dạ, nói hôm nay là sinh nhật của ông chủ, khách hàng đến đây được miễn phí một ly cà phê.

Cô gửi thấy hương vị quen thuộc kia, theo bản năng hơi nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, cô hình như trông thấy cái gì đó — một gương mặt nho nhỏ, đôi mắt hơi nheo lại và đôi môi anh đào sáng bóng.

Là một con búp bê!

Cô cảm thấy cảnh tượng như thế này có phần quen mắt, chưa kịp nghĩ nhiều liền nhìn thấy một cô bé mặc đồng phục học sinh đã nhặt lên con búp bê đó rồi rời đi.

Bóng dáng cô bé học sinh rơi vào trong tầm mắt An Dạ, trên cổ tay cột một sợi chỉ hồng, màu đỏ tươi như máu.

Không biết vì sao, tận sâu trong đáy lòng An Dạ đột nhiên dâng lên một tia hăm dọa.

Búp bê biết nói — cũng khá lợi hại nha.

Cô nghĩ như vậy.

An Dạ nhớ lại khi còn nhỏ, lúc đó cũng sẽ có một số ít bé gái khoe rằng mình có búp bê Barbie biết nói, còn thường xuyên làm bầm bầy vớ vẩn. Đây chính là xem búp bê như người bạn già tưởng đi, thật sự ra chỉ là một món đồ chơi, làm sao có khả năng biết nói chuyện được chứ?

Lúc 8h tối, An Dạ lên mạng xem tin tức, phát hiện chủ đề đang hot trên diễn đàn hiện nay là — Tôi Và Búp Bê Biết Nói Của Tôi.

"Chuyện Ma Quỷ" là diễn đàn nổi danh trong nước, có từ tiểu thuyết cho tới những sự kiện kỳ lạ thần bí, có rất nhiều thành viên tham gia và gửi bài.

Topic "Tôi Và Búp Bê Biết Nói Của Tôi" chỉ có những cuộc đối thoại giữa chủ thớt và chính búp bê của mình, ngoài ra không có hình ảnh nào khác. Phía dưới có một số comment nói rằng chủ thớt thích tạo sự chú ý, nhưng cũng có người cảm thấy thật quý dị quái đản, số lượng comment tiếp tục tăng lên.

An Dạ tuy ý kéo xuống một chút, khi cô thấy khung giao diện riêng của chủ thớt thì comment: "Xin chào. Tôi là Miêu Phạn, là tác giả viết tiểu thuyết kinh dị, tôi có thể mạo muội hỏi một số chuyện về con búp bê của bạn được chứ?"

Thật lâu sau mới có người trả lời: "Được."

"Bạn có thể để con búp bê của bạn nói chuyện cho tôi nghe một chút hay không?"

Đôi phương do dự, không biết là do chột dạ hay như thế nào: "Nhưng mà... nó giống như không thích nói chuyện cùng người khác."

"Thật sự không thể sao?"

"Để tôi hỏi lại một chút."

An Dạ ngồi trước máy tính đợi thật lâu, không khỏi cảm thấy cái ý tưởng này của mình thật hoang đường và buồn cười, làm sao có thể có con búp bê biết nói được đây chứ?

Tuy rằng như thế nhưng cô vẫn ôm tâm tình tò mò, tiếp tục chờ đợi: "Bạn ơi? Có thể không?"

"Từ từ. Tôi sẽ mở loa, chỉ là nó có nói hay không thì tôi không biết."

Rất nhanh, đầu bên kia đã vang lên một giọng nói.

Lúc đầu, rõ ràng là giọng của một bé gái, có chút mềm mại và ôn nhu.

An Dạ hỏi: "Nói thêm câu nữa đi?"

Vừa dứt lời, bên kia đột nhiên truyền đến âm thanh ồn ào, như là tín hiệu radio đột nhiên bị cắt đứt, nghe rè rè làm lỗ tai người ta ngứa ngáy.

An Dạ nhú mày nhăn nheo, cho đến cuối cùng cũng không nghe rõ được cái gì.

Cô rõ ràng cảm thấy mình bị chơi khăm, chỉ có thể chất vấn: "Cái gì cũng nghe không rõ mà!"

"Có a, nó nói 'không cần', tôi nghe được mà."

An Dạ lại đem đoạn ghi âm kia phát lại một lần, lần này cô điều chỉnh âm lượng lớn hơn, cố gắng cẩn thận nghe.

Chỉ tới hai giây cuối cùng, hình như cô thật sự nghe được tiếng thờ thật thấp, như một con gió nhẹ thổi vào cửa sổ bằng gỗ, không giống như là tiếng thờ của con người.

"Không cần...."

Cô hình như nghe được hai chữ này, chỉ là thanh âm không phải phát ra từ laptop trước mặt, mà là ở ngay phía sau An Dạ.

Cô run lên, sợ tới mức vội vàng tắt đi, đối với người bên kia nói: "Nếu vậy bạn có thể cho tôi phỏng vấn được không?"

"Được! Số điện thoại của tôi là xxxxxxx."

"Cảm ơn bạn! Vậy chúng ta sẽ liên lạc sau nhé." An Dạ trả lời.

Vài ngày sau, An Dạ nghe được tin tức từ TV có một vụ án mà hung thủ làm người ta rất bất ngờ.

Nạn nhân chết do ngạt thở, thi thể cô ta nằm trên giường, cổ họng bị một con búp bê bằng gỗ hung hăng xiết chặt.

Giống như... bị con búp bê đó giết chết vậy.

Cảnh sát điều tra mất khoảng thời gian nhưng vẫn không tìm được một chút tin tức nào về hung thủ. Sự kiện quý dị khó giải quyết như thế này là lần đầu tiên cảnh sát gặp phải. Ngay cả Tiểu Chu cũng nhận không được gọi điện thoại oán giận là gần đây anh ta mệt như cún.

An Dạ lại nhìn nhìn bức ảnh của nạn nhân, trên cổ tay cô gái này có đeo một sợi chỉ hồng, giống y như đúc người trước đây An Dạ đã từng trông thấy.

Cô đột nhiên cảm thấy da đầu mình tê dại, nhớ lại nội dung tiểu thuyết của mình cùng vụ án này có đến tám phần là tương tự.

—đều là nhặt được búp bê rồi bị giết chết. Điều khác nhau duy nhất chính là con búp bê trong tiểu thuyết biết nói chuyện, mà nạn nhân thật sự thì không rõ ra sao.

Cô lại nhớ tới topic trên diễn đàn lần trước về búp bê, nhận không được lại lên mạng tìm tòi lần nữa.

Trong lòng An Dạ luôn có một loại cảm giác khó giải thích, như là bị một thứ gì đó siết chặt trái tim, chỉ cần động một chút thôi đã cảm nhận được sự cọ sát, tuy không đau nhưng lại làm người ta thấp phần dẽ ý.

Cô vào topic kia và phát hiện chủ thớt đã mấy ngày rồi không online, có người cố ý đi tìm hiểu thì biết được nạn nhân bị búp bê siết chết trong bản tin chính là chủ topic này.

Khi mọi người nhìn thấy biểu tình dữ tợn của người bị con búp bê siết cổ trong tấm hình được post lên mạng thì ai cũng cảm nhận được một cỗ hàn ý, không rét mà run.

Bao gồm cả An Dạ!

Tốt quá rồi! Sự việc hiện tại cùng với tiểu thuyết của cô giống nhau một trăm phần trăm luôn rồi!

Nếu là do người làm, vậy thì hung thủ chắc chắn theo sát tiểu thuyết của cô.

Cũng có thể là... chính con búp bê biết nói kia đã ra tay.

An Dạ đột nhiên lại nhớ tới thanh âm kia: tinh tế, nhu nhược, như được phát ra từ yết hầu, lại như động tĩnh của một làn gió nhẹ thổi vào khe cửa sổ bằng gỗ.

HẾT CHƯƠNG 15

Bạn đang đọc truyện [Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Búp Bê (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ luôn có cảm giác bất an nhưng so với sự kiện khe hở quý thì vẫn còn kém xa.

Một tay cô cầm điện thoại gọi cho Bạch Hành, một tay thì bụng lỳ cà phê nhẹ nhàng nhấp một ngụm

"Có chuyện gì không?" Bạch Hành ở đầu dây bên kia dò hỏi.

An Dạ "uhm" một tiếng, nói: "Anh có còn nhớ chúng ta đã từng thương lượng về địa điểm để đi phỏng vấn thực tế hay không?"

"Vẫn nhớ."

"Đừng rồi! Khoan hãy nói tới chuyện đó, anh có xem tin tức không?"

"Vụ án búp bê?"

"Đừng vậy!" An Dạ dừng một chút, nói: "Chỗ tôi phát hiện một số chuyện rất thú vị, anh tới gặp tôi đi, chúng ta trực tiếp nói chuyện."

"Được." Bạch Hành đối với công việc thì luôn không từ chối, rất nhanh, anh đã cúp điện thoại.

Đáy lòng An Dạ bỗng nảy lên một ý tưởng lớn mật, cô định gia nhập điều tra vụ án giết người lần này, Bạch Hành nói trước đây anh đã từng làm công tác điều tra nên tìm anh ta có lẽ sẽ có một chút tác dụng, nếu không được thì có thể suy xét xuống tay từ chỗ Tiểu Chu.

Chi là... đáy lòng cô ần ần có chút bất an. Cứ cảm thấy vụ án này và cốt truyện tiểu thuyết của cô tương tự nhau không phải là một sự trùng hợp, giống như là... mô phỏng phương pháp giết người vậy.

Cũng có thể là có ai đó đang núp trong bóng tối độ sức với cô.

Rất nhanh, Bạch Hành đã bước vào nhà An Dạ.

Bên ngoài trời mưa rất to, cho dù Bạch Hành lái xe tới đây nhưng trên người cũng không khỏi bị ướt một chút.

An Dạ lấy khăn lông đưa cho Bạch Hành, để cho anh lau khô tóc và áo khoác.Tóc mái phía trước của anh bị nước mưa làm ướt, từ một màu đen âm đạm biến thành đen bóng, nghiêng nghiêng dán ở bên má, ngược lại phản chiếu ra đôi mắt thâm thúy cùng sống mũi cao thẳng của anh.

Nhìn anh như vậy lại thấy có chút gọi cảm, An Dạ lơ đãng cong cong môi.

"Sao vậy?" Bạch Hành nhàu mày, tỏ ý không thích ánh mắt đánh giá không kiên nhẫn gì của đối phương.

"Không có gì." An Dạ rũ mi mắt, đặt xuống notebook, mở topic kia ra cho Bạch Hành xem

Cô nói: "Anh xem cái này đi, rất thú vị!"

Bạch Hành ngồi bên cạnh cô, ngón tay đặt trên bàn trà bằng kính, nhẹ nhàng gõ gõ.

An Dạ nhin không được cũng theo ánh mắt của anh, đem nội dung trong topic nhìn thêm một lần nữa.

Mở đầu là như thế này —

[Tôi nhặt được một con búp bê ngay trước cửa quán cà phê "Ngư", mới đầu cũng không để ý lắm, nhớ đến lời đồn về búp bê nên cũng có chút tò mò. Thế nhưng rất nhanh, tôi phát hiện con búp bê này hình như có thể nói chuyện được.]

[Vì sao tôi lại dùng từ "có thể nói chuyện"? Đó là bởi vì chỉ có thính giác và trực giác của tôi cảm thấy như vậy, tôi cũng không thể một trăm phần trăm xác định nó có thể nói, ý tôi là.... rất có thể, thanh âm này chỉ có mình tôi nghe thấy mà thôi.]

[Hôm nay tiết trời rất tốt, tôi ở nhà khóa chặt cửa phòng, định dành thời gian cho búp bê. Có đôi khi nó sẽ cười, lúc cười thì đôi môi phỉếm sắc hồng, hồng như màu máu. Tôi cảm thấy nó thực sự có linh hồn.]

[Tôi nghe được búp bê nói chuyện, nghe thấy nó nói "không cần", nghe nó hát cả ca dao nữa.]

[Tôi không hề thấy nó hé miệng nhưng vẫn phát ra âm thanh, chỉ có thể nói rằng nghe được nó nói chuyện cũng là một loại may mắn của tôi.]

[Tôi cảm thấy sợ hãi, con búp bê này luôn có những hành động rất cổ quái, ví dụ như rõ ràng là nó đang ở trên bàn, tôi vừa quay đi uống nước một cái, quay lại thì nó đã rớt dưới chân giường.]

[Tôi nghe được rất nhiều người lớn tuổi nói rằng búp bê sẽ hấp thụ linh hồn, có phải là nó muốn linh hồn của tôi hay không?]

.....

Phần lớn nội dung trong topic đều được viết theo cách tự thuật vô nghĩa và tự giải thích sự cảm nhận được "thanh âm" của chủ topic. Cũng có người cho rằng, những thứ này có thể là do trong tiềm thức, người này có sự sợ hãi đối với búp bê nên mới xuất hiện ảo giác.

Biểu tình của Bạch Hành trở nên cao thâm khó đoán, cô biết anh sẽ không tin nên lại nói: "Tôi cho anh nghe cái này càng kỳ lạ hơn, đến lúc đó anh sẽ biết."

An Dạ đem đoạn thu âm của chủ topic phát lại cho Bạch Hành nghe, nhưng kỳ quái chính là cái gì cũng không nghe được, ngay cả tiếng bé gái cũng biến mất không thấy. Chỉ nghe được một loạt tiếng ồn, còn lại thì chẳng có gì hết.

"Sao lại thế này?" An Dạ không rõ, "Tôi rõ ràng nghe được mà."

Bạch Hành cong khoé miệng: "Bị ần luôn rồi."

"Cái gì?"

"Không có gì."Anh nhìn chăm chú vào An Dạ, nói: "Tôi cũng có một việc muốn nói với cô."

"Sao?"

"Cô bị người ở cục cảnh sát mời đến uống trà một chuyện."

"Cái gì?!" An Dạ không hiểu lắm, cô không có làm gì phạm pháp mà cũng bị mời đến cục cảnh sát "hỏi chuyện phiếm"?

Bạch Hành nói: "Có người so sánh vụ án búp bê cùng với tiểu thuyết của cô, phát hiện cô có tiềm nghi rất lớn đối với chuyện dựa theo cốt truyện giết người, cũng có thể là hung thủ bắt chước theo cốt truyện của cô để giết người. Tóm lại, nếu có thể, cảnh sát vẫn là hy vọng cô đi qua đó tâm sự với bọn họ một chút, vào ngay chiều hôm nay."

"Tôi một chút cũng không muốn đi." An Dạ có chút suy sụp, cô bất mãn mà bổ sung: "Tuy rằng tôi rất muốn nhúng tay vào vụ án này nhưng mà một chút xúi liên hệ nào với mấy vị sứ giả chính nghĩa kia tôi cũng không thích."

Ngoài trời mưa vẫn còn rơi tí ta tí tách, mưa suốt một ngày vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Lúc này là 3h chiều, đám người An Dạ đã đến cục cảnh sát Hoàng Sơn.

Tiểu Chu cũng ở trong văn phòng, thấy bọn họ liền dẫn đầu tiến lên chào hỏi.

Nội dung thẩm vấn tương đối đơn giản, chủ yếu là cảnh sát phát hiện trong laptop của người chết có lưu lại topic kia, vừa vặn trong đó có tin tức của An Dạ nên bọn họ hoài nghi hai người đã từng gặp mặt trước khi vụ việc xảy ra, thế nhưng thông qua đi động thì lại không tìm được số điện thoại lạ nào, và lại An Dạ cũng có chứng cứ ngoại phạm nên cô không nằm trong diện bị tình nghi.

Đến nỗi quá trình giết người có tám mươi phần trăm tương tự với tiểu thuyết, cũng chỉ có thể phán đoán hung thủ giết hại nạn nhân mô phỏng theo tạp chí [Từ Bất Ngờ].

Hơn nữa, nếu muốn đem tội danh đẩy cho cái gọi là lời đồn — một con búp bê biết nói? Nhóm cảnh sát cho dù như thế nào cũng sẽ không tin tưởng vào những việc phi khoa học như thế này.

An Dạ dò hỏi Tiểu Chu: "Vụ án này đến đâu rồi?"

Tiểu Chu nhún vai, nói: "Theo cảm tính thì tôi cho rằng có thể là quý, theo lý tính mà nói thì hung thủ chẳng những biến thái mà còn rất lợi hại."

Ánh mắt anh ta vừa chuyển chú mà lại sáng ngời, như là đang kể một câu chuyện ma khoa trương vậy.

Đối với loại người có ánh mắt này, bọn họ nói ra điều gì nhất định sẽ thêm mắm thêm muối, nói cách khác, trên cơ bản An Dạ đều không tin tưởng cho lắm những gì anh ta nói.

"Anh phải cẩn theo đúng sự thật mà nói, không được thêm thắt bất cứ điều gì!"

Tiểu Chu "a" một tiếng, mắt mát mà bổ sung: "Thôi được rồi, thì chính là..."

"Chu sư huynh, cà phê của anh..." Đột nhiên có người đánh gãy lời nói của Tiểu Chu.

"Đề đó đi. Tôi đang bận." Tiểu Chu không quá vừa lòng, phát phát tay ý bảo người đó im lặng.

An Dạ theo giọng nói kia nhìn lại, là một cô gái đội mũ lưỡi trai, cô nở nụ cười sáng lạng như ánh mặt trời, cũng không có bị ngữ khí không kiên nhẫn của Tiểu Chu ảnh hưởng, vẫn là vẻ mặt tươi tắn như hoa, bên má trái có một lúm đồng tiền nhân nhậ.

An Dạ mỉm cười với cô gái đó, gật đầu xem như chào hỏi.

Cô ấy cũng gật đầu đáp trả, ánh mắt dừng lại trên thẻ công tác trước ngực An Dạ một chút, cuối cùng đặt ly cà phê lên bàn, yên lặng rời đi.

"Cô ấy là ai vậy?" An Dạ tò mò.

"À! Cô ấy là nhân viên mới nhất của cục cảnh sát, còn chưa chính thức vào biên chế, xem như là... đang thực tập đi? Dù sao cũng không lợi hại bằng tôi."

An Dạ thờ hất ra một hơi, hiển nhiên không nghĩ rằng Tiểu Chu lại có thể mặt dày như vậy, chỉ có thể chuyển đề tài hỏi: "Vụ vụ án thì sao?"

"Uhm, tiếp tục chuyện vụ án. Đây là vụ án giết người trong phòng kín, lúc nạn nhân chết trên cổ chỉ có hai dấu bóp cổ, chiều dài và độ rộng đều ngẫu nhiên trùng khớp với bàn tay của búp bê gỗ, toàn bộ chứng cứ đều chỉ vào hướng búp bê giết người."

An Dạ nói: "Từ từ. Anh nói là giết người trong phòng kín?"

"Đúng vậy! Cửa là do cha mẹ của cô gái đó cạy ra, bị khoá từ bên trong, cửa sổ cũng khoá chặt nhưng hung thủ rõ ràng đã chạy thoát. Bởi vì từ lúc cạy cửa ra, cha mẹ của nạn nhân vẫn luôn ở trong phòng cho đến khi cảnh sát đến hiện trường, mà trong phòng đó căn bản không còn ai khác."

An Dạ cảm thấy thật quái lạ, lại liên tưởng tới câu nói búp bê sẽ hút linh hồn người sống.

Không gian bị khoá chặt, không có người thứ ba, mà vết thương trên cổ nạn nhân trùng khớp với dấu tay bằng gỗ của búp bê.

Đây không phải là đang nói... con búp bê biết nói đó đã giết người hay sao?

Mà con rối giết người, chẳng lẽ là thật sự muốn linh hồn của cô gái đó sao?

An Dạ hỏi: "Hung thủ có thể là cha mẹ của cô gái đó không?"

"Theo tôi thì không có khả năng, hướng hồ cũng không phát hiện ra bất cứ bằng chứng nào cho thấy cô ta bị cha mẹ mình giết chết, chủ yếu là vết thương kia quá mức kỳ lạ. Hơn nữa, một căn phòng bị khoá kín, hung thủ có thể chạy đi bằng cách nào?"

Lúc này, Bạch Hành đã đi tới đây. Anh hỏi Tiểu Chu: "Con búp bê kia còn giữ ở đây không?"

"Sao? Anh định thẩm vấn nó?"

Bạch Hành cười: "Có thể thử xem!"

"Giữ chứ? Bạch Hành cũng biết nói giỡn?" Tiểu Chu xoay qua An Dạ làm một cái mặt quỷ, nói: "Ai nha, quả nhiên sức mạnh của tình yêu có khác, cô bé này, công sức của cô trong việc này là không nhỏ đâu đó!"

"Cầm miệng!" An Dạ nạt nộ, cái miệng của người này đáng lý phải bị dán giấy niêm phong mới tốt.

Quen biết nhau lâu ngày cô mới phát hiện, Tiểu Chu này là một người chuyên môn nói nhảm, so với hình tượng cảnh sát nhân dân trẻ tuổi đầy hứa hẹn, chính nghĩa đáng tin cậy hoàn toàn không phải là một người.

Bạch Hành nói thăm vắn, thật đúng là anh muốn đi hỏi cung con búp bê.

Tiểu Chu chuẩn bị cho bọn họ một phòng thẩm vấn, mang bao tay, mở ra túi plastic trong suốt chứa "tội phạm" búp bê, lấy nó ra để ở trên bàn.

Bạch Hành ngồi đối diện con búp bê, nghiêm túc hỏi: "Là mày đã giết cô gái đó phải không?"

Hình ảnh này có chút buồn cười bởi vì một người có sinh mệnh nói chuyện với một con búp bê không có sự sống, cho dù như thế nào cũng cảm thấy thực sự quái đản.

Mà khi An Dạ nhìn thấy gương mặt của con búp bê này thì không thốt nổi thành lời.

Bất cứ ai nhìn thấy nó đều không thể kháng cự mà nhặt lên, gương mặt của nó như phảng phất mang theo một luồng sinh khí.

Khỏe miệng con búp bê hơi cong, đôi mắt neho lại, dường như thật sự đang cười, mang theo cảm giác vui vẻ, làm người nhìn sinh ra ảo giác.

Thậm chí chính An Dạ cũng cảm thấy chỉ cần mình vô ý chớp mắt một cái thôi, con búp bê này sẽ mở miệng nói chuyện ngay lập tức.

"Là mày đã giết người hay sao?" Bạch Hành lại hỏi một câu.

Con búp bê híp mắt, cũng không có trả lời.

Tiểu Chu ngược lại phụt cười ra tiếng, nói: "Búp bê làm sao biết nói chuyện?! Các người là làm chuyện cổ tích hay sao? Chơi đùa chưa? Đủ rồi thì tôi phải dọn dẹp, lỡ đâu con búp bê vượt ngục thì sao?"

"Ừ! Rất có thể nó sẽ vượt ngục đấy." Bạch Hành nói một câu không đầu không đuôi làm người khác khó hiểu.

Tiểu Chu đem con búp bê mang đi, một lát nữa anh ta còn phải cùng những người khác đi một chuyến đến hiện trường giết người, An Dạ và Bạch Hành cũng quyết định đi theo.

Trên đường đi, An Dạ vẫn còn tự hỏi đến cuối cùng là búp bê thật sự biết nói hay là chỉ số thông minh của hung thủ cao đến nỗi có thể trốn thoát khỏi căn phòng bị khoá từ bên trong mà không để lại chút dấu vết nào?

Nếu là sự kiện ma quái thì bất cứ chuyện kì lạ nào cũng có khả năng xảy ra.

Nếu là do con người thì căn phòng tuyệt đối không thể bị khóa từ bên trong.

Và lại, An Dạ không cho rằng hung thủ với tính cách biến thái như vậy mà chỉ ra tay có một lần rồi biến mất.

Trước đây, cô đã từng nghe một vị giáo sư nói rằng rất nhiều hung thủ khi giết hại người khác có thể khiến cho mình đạt được khoái cảm biến thái nên sẽ phạm tội nhiều lần.

Bạch Hành đột nhiên hỏi một câu: "Thi thể của cô gái đó đã được xét nghiệm pháp y hay chưa? Chết do ngạt thở hay là bị tay của con búp bê đè ép vào tĩnh mạch cổ dẫn đến xuất huyết não mà chết?"

An Dạ hỏi: "Có sự khác biệt sao?"

"Lúc này, tôi nghe nói phần cổ của nạn nhân có máu bầm, như vậy nghĩa là trước khi chết, phần cổ đã chịu nhiều sức ép dẫn đến máu tuần hoàn hỗn loạn, nên mới có máu bầm, mà chiều dài và độ lớn nhỏ của vết bầm bằng với bàn tay của con búp bê, như vậy rất có thể là "con búp bê" ra tay..." Anh dừng một chút, khéo môi nhếch lên, ý cười nhợt nhạt, "Nhưng nếu hung thủ là con người, sau đó giả họa lên con búp bê thì sau khi nạn nhân chết, máu trên người ngừng lưu động, dấu vết bóp cổ do con người để lại chỉ có thể là màu trắng, không đủ để hình thành vết bầm tím xanh."

"Cho nên... rất có thể là con búp bê làm?" Cô gái đội mũ lưỡi trai ngồi bên ghế lái phụ cạnh Tiểu Chu lên tiếng, trên mặt cô ấy hiện lên chút lo lắng, hình như hơi sợ hãi, có thể đây là lần đầu tiên cô ấy tham gia phá giải vụ án giết người như thế này.

Bạch Hành không trả lời, ý cười bên môi nhạt hẳn đi.

HẾT CHƯƠNG 16

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Búp Bê (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Rất nhanh, đoàn người An Dạ đã có mặt tại hiện trường vụ án.

Nơi này không chỉ có nhóm người của Tiểu Chu mà còn có một số cảnh sát khác vẫn còn ở đây, có thêm một người đàn ông xa lạ — người này chỉ mặc thường phục, trước ngực không đeo thẻ công tác, lại không giống người từ cục cảnh sát.

Tiểu Chu chưa kịp lên tiếng hỏi thì thủ trưởng đã giới thiệu: "Mọi người đã tới rồi? Vị này chính là điều tra viên được trong cục mời tới để hiệp trợ phá án — Bạch Nam tiên sinh."

"Xin chào mọi người!" Anh ta ngừng đầu, trên khuôn mặt mang nét anh tuấn nho nhã, trông có nét hao hao giống Bạch Hành.

Anh ta nhìn về phía Bạch Hành, đôi mắt hơi nheo lại giống như đang nhắm chuẩn vào con mồi, thần sắc cổ quái khó hiểu.

Bạch Nam cười nói: "Đã lâu không thấy, 07."

Anh ta vươn tay ra với Bạch Hành, ý cười không chạm tới đáy mắt kia.

Bạch Hành cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ bắt tay anh ta, không thêm nói câu nào.

Trong lòng An Dạ sinh nghi: hai người cùng họ, đều làm công tác điều tra hình sự, hơn nữa lại có quen biết từ trước. Chỉ là... cái danh hiệu 07 kia là sao?

Tiểu Chu tuy có chút khó hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thúc giục bọn họ nhanh chóng vào trong để điều tra vụ án.

An Dạ và Bạch Hành vừa mới đi được vài bước thì đã bị Bạch Nam cản lại, anh ta lên tiếng hỏi thủ trưởng: "Hai vị này... hình như không phải là nhân viên điều tra, cứ để cho người không liên quan đi vào như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Lỡ như họ phá hủy vật chứng quan trọng nào đó, làm xáo trộn hiện trường vốn có thì sẽ làm chậm tiến trình phá án và tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến phán đoán sơ bộ của tôi."

Thủ trưởng cau mày, có phần hơi do dự: "Chuyện này..."

Tiểu Chu lên tiếng: "Tác phẩm tiểu thuyết của vị tiểu thư này có độ tương tự gần như là một trăm phần trăm so với vụ án, rất có thể hung thủ đã dựa vào kịch bản của cô ấy để ra tay, cho nên cô ấy là người rất quan trọng. Còn vị tiên sinh này là tổng biên tập trực tiếp của cô ấy, có quyền can thiệp vào các hạng mục công việc của tác giả dưới quyền của mình."

Bạch Nam một bên nghiêng tai lắng nghe, một bên thì đeo găng tay bằng cao su vào, bàn tay anh ta nổi bật với các khớp ngón tay thon dài.

Anh ta chống cằm, ngón tay gõ nhẹ vào một bên sườn mặt, làm ra tư thế tự hỏi: "Tôi nhớ là... tổng biên tập thì chỉ phụ trách những vấn đề liên quan tới tạp chí. Hiện tại, tôi hoài nghi cả nhân vị tiểu thư này có dính líu đến vụ án, cần tiến hành điều tra thăm vấn, không liên quan tới công việc hoặc là chức vụ, cho nên vị tổng biên tập này hẳn là không liên quan chút nào tới vụ án này đi!?"

Bạch Hành cũng không buồn tranh cãi với đối phương, anh móc ra từ túi áo vest một tấm thẻ chứng nhận, trên đó viết — điều tra viên hình sự Bạch Hành, biệt hiệu 07, công tác tại cục cảnh sát xx.

Bạch Hành nói: "Cái này là thẻ công tác trước đây của tôi, hiện đã mất hiệu lực. Thế nhưng đối với những vụ án như thế này, tôi nghĩ rằng nếu có tôi tham dự thì biết đâu có thể giúp đỡ một phần nào đó."

Vị thủ trưởng kia hiển nhiên không nghĩ tới trước đây Bạch Hành cũng là một điều tra viên, có hơi nghi vấn đối với nguyên nhân từ chức của anh.

Bạch Hành cũng không keo kiệt mà giải thích nghi vấn cho người khác, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: "Trong một lần công tác nọ, chân trái của tôi bị thương, một bộ phận ở khớp xương phải thay thế bằng kim loại nên tôi không thể tiếp tục nếu nhiệm vụ yêu cầu phải đuổi bắt tội phạm."

Nói rõ hơn là: Bạch Hành không còn giống những điều tra viên khác có thể rượt đuổi tội phạm, chân trái của anh có khuyết điểm nên anh mới tình nguyện chuyển công việc?

Bạch Nam nghe xong những lời này cũng chẳng có biểu cảm khiếp sợ, không khỏi làm cho người khác hoài nghi rằng anh ta là cố ý muốn cho Bạch Hành nhớ lại những sự việc thống khổ trước đây, cố tình ép Bạch Hành không thể không nói ra thân phận trước đây của bản thân.

Nếu suy đoán theo kiểu này thì quá khứ của Bạch Nam cùng với Bạch Hành có cái gì đó mập mờ không rõ à nha.

An Dạ sờ sờ cằm, cứ cảm thấy mùi "gian+ting" phảng phất đâu đây.

Một lúc sau cũng chẳng nghe thấy ai dị nghị điều gì, thủ trưởng liền đề cho tổng biên tập Bạch Hành — một người đã sớm không còn là điều tra viên tiến thẳng vào hiện trường vụ án.

Trong phòng, nơi phát hiện ra thi thể đã được rải đường viên bằng phấn trắng, từ đường viên này có thể nhìn ra tư thế nằm an tĩnh tương hoà của nữ nạn nhân, hai chân khép lại, nếu có giấy giữa thì tư thế nhất định sẽ vụn vụn lung tung hơn thế này. Thoạt nhìn thì nạn nhân giống như là trong lúc ngủ mơ không hề ốm đau mà chết đi, đương nhiên, cũng có khả năng do hung thủ sau khi xong việc đã cố tình thay đổi hiện trường.

Các ổ khóa trong phòng đã bị tháo dỡ toàn bộ, không thể đóng kín lại được, cửa sổ thì vẫn còn khoá chặt, bởi vì không gian trong căn phòng bị phong kín nên trong không khí tàn mất một mùi long não là lạ tỏa ra từ trong tủ quần áo.

Bạch Hành đến bên cửa sổ kiểm tra một chút, phát hiện tuy cửa sổ thật sự bị khoá chặt từ bên trong nhưng dưới bề cửa sổ có vài mảnh vụn thủy tinh, rất có thể do lúc đóng cửa sổ lại làm rơi xuống.

Anh lại kiểm tra một lượt các vị trí khác ở trong phòng, phát hiện phòng này rất sạch sẽ, dường như không nhiễm một hạt bụi nào, có thể thấy nạn nhân lúc sinh thời hẳn là rất chú trọng tới việc quét tước vệ sinh.

Tìm một hồi cũng không phát hiện điểm nào lạ thường, nhóm người An Dạ trở ra, đi thăm vấn cha mẹ của nạn nhân một lần nữa.

Người mẹ của nạn nhân che mặt khóc thút thít, thanh âm nghẹn ngào, tất cả các câu trả lời đều từ người cha.

Bạch Nam lên tiếng: "Xin hỏi, lần cuối cùng hai người thấy nạn nhân là khi nào?"

Người cha nói: "Nếu tôi nhớ không lầm là sáng thứ Sáu, con bé lúc ấy đeo cặp sách đi rất vui vẻ, tôi ở trong phòng bếp cũng có thể nghe được tiếng bước chân của nó. Tôi đoán là con bé bị trễ học cho nên kêu nó ở lại ăn sáng nó cũng không chịu, vội vã rời khỏi nhà. Sau đó, tôi cùng mẹ nó đều đi làm, sau khi tan tầm trở về kêu nó ra ăn cơm nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại, lúc này mới phát hiện cửa bị khóa từ bên trong nhưng trong đó rất yên lặng. Chúng tôi lo lắng quá, liền nghĩ mở cửa kiểm tra một chút."

Bạch Nam: "Trước đó hai người có nghe được âm thanh nào khác lạ hay không? Ví dụ như lúc vừa tan tầm về đến nhà?"

Người cha có chút mất mát, lắc đầu: "Không có."

An Dạ nghĩ thầm: Nếu buổi sáng đã nhìn thấy cô ấy, nói cách khác là thời gian từ vong không rõ, rất có thể xảy ra trong lúc cha mẹ đi làm?

Bạch Nam lại hỏi: "Vậy... ngày thường nạn nhân có thói quen khóa cửa hay không?"

Người cha ngơ ngẩn, cố gắng nhớ lại: "Có. Đại khái là con gái lớn rồi không thích thân cận cùng cha mẹ."

"Tốt lắm, cảm ơn anh đã phối hợp. Chúng tôi sẽ cố gắng mau chóng tìm ra hung thủ."

Bọn họ hỏi xong một loạt câu hỏi, liền lái xe đi đến nhà bạn thân của nạn nhân.

Lúc Tiểu Chu lái xe đến nơi đã là 7h30 tối.

Cô bé bạn của nạn nhân đang ăn cơm tối, biết được thân phận của bọn họ thì có chút sợ sệt mời nhóm người Tiểu Chu vào cửa.

Bạch Nam cũng chẳng thêm thông cảm cho tâm lý sợ cảnh sát của cô bé này, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Cô cùng người chết quan hệ rất tốt phải không?"

"Chúng tôi là bạn thân." Ánh mắt của cô bé ngập ngừng một chút, há mồm dường như muốn nói điều gì, ngón tay nắm chặt thành quyền.

Bạch Nam không bỏ sót điểm khác thường nho nhỏ này của cô bé, cong môi lấy ngữ khí đe dọa nói: "Cô không thể giấu diếm điều gì đối với cảnh sát, nếu cố tình lẩn lộn hoặc nói không đúng sự thật làm ảnh hưởng tới vụ án, đó chính là bao che, còn gọi là tống phạm!"

"Tôi..." cô bé trợn to hai mắt, nói: "Tôi chỉ là... Thôi được rồi! Trước đây cô ấy có một người bạn trai, là lên ba mẹ trộm kết giao, tôi nghĩ... có phải giữa bọn họ đã xảy ra mâu thuẫn gì hay không?"

"Tốt lắm! Vậy cô có biết số điện thoại di động của bạn trai nạn nhân hay không?"

"Biết, anh ta là anh họ của tôi."

Tiểu Chu bấm xuống số điện thoại di động đã được cung cấp, ngay lập tức gọi điện thoại cho người kia: "Alo?"

"Xin hỏi anh là?" Đối phương bắt máy rất nhanh, hỏi như vậy.

"Tôi là người của cục cảnh sát Hoàng Sơn, tôi muốn tìm hiểu tình huống của người chết một chút, cũng chính là... bạn gái của cậu, hiện tại cậu có rành gấp mặt một chút không?"

"Được."

Cô bé ở đây đã không cung cấp được thêm tin tức hữu ích nào, nhóm người Bạch Nam bèn rời khỏi, đi gấp mặt nhân vật được gọi là bạn trai của nạn nhân.

Mà trước khi đi, An Dạ đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lại xoay người trở về hỏi cô bé: "Nạn nhân đã từng cùng em nói về chuyện con búp bê hay không?"

"Ý chị là con búp bê biết nói?" Cô bé hỏi.

"Đúng vậy, cô ấy nói sao?"

Cô ấy nói cô có nhặt được con búp bê biết nói trong lời đồn, nhưng mà em cảm thấy chuyện này là không có khả năng, cũng bắt đầu từ lúc đó thì em cùng cô ấy hơi xa cách một chút. Bởi vì em... cảm thấy sợ hãi."

"Được rồi, cảm ơn em!" An Dạ đã hỏi được điều muốn hỏi, lập tức lên xe của Tiểu Chu.

Mũ Lưỡi Trai từ lúc bắt đầu liền im lặng không nói lời nào, đối với sự kiện búp bê dường như vẫn còn sợ hãi trong lòng. Lúc này, cô ấy ngồi ở ghế sau gắt gao bám lấy An Dạ, hỏi: "Vừa rồi cô trở lại hỏi được gì vậy?"

"À, không có gì. Chỉ là hỏi chuyện con búp bê chút thôi."

"Búp bê?!" Âm lượng Mũ Lưỡi Trai đột nhiên tăng cao khiến cho vị đang ngồi ở ghế lái phụ là Bạch Hành chú ý, cuối cùng, cô nàng xấu hổ mà hạ giọng lại, hỏi: "Chuyện gì?"

"Cô bé đó nói con búp bê biết nói chuyện."

"Cái gì?!" Lần này không chỉ có Mũ Lưỡi Trai lên tiếng mà còn có Tiểu Chu cũng hét lên, tay lái trượt một chút, suýt nữa đụng phải song sắt trên đường.

"Anh lái xe kiểu gì vậy?!" An Dạ xoa xoa vào cái trán bị đụng phải, kêu rên một tiếng.

Tiểu Chu lái xe khoảng chừng gần 40 phút mới dừng lại trước cửa quán cà phê "Ngư".

Bên ngoài cửa quán có một người thiếu niên đáng dấp gầy gò đang đứng, gương mặt gầy ốm của cậu ta hiện ra một tia mỏi mệt, trong tay cầm một quyển sách đứng ở cửa ra vào.

Tiểu Chu mời cậu ta vào trong quán cà phê, có ý tìm chỗ ghế lò để tiện đường thăm vấn.

Bạch Nam hỏi: "Cậu tên gì?"

Chàng trai mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng như một luồng gió ấm áp, cậu ta nói: "Tên tôi là Tần Mục."

"Nghề nghiệp?"

"Sinh viên, kiêm gia sư."

Khoẻ miệng Bạch Nam nhếch lên một nụ cười trào phúng: "Có quan hệ như thế nào với nạn nhân?"

"Tôi đã từng là gia sư của cô ấy."

"A... Dụ đồ học sinh." Bạch Nam như băng quơ vô tình nói một câu.

Tần Mục dường như rất bất mãn, đầu lông mày nhăn tít, muốn lên tiếng lại không biết nên nói cái gì.

Một lát sau, cậu ta mới nói: "Tôi biết các người hoài nghi tôi, tôi cũng không muốn vì mình biện giải điều gì nhưng mà tôi muốn nói, tôi thật sự không phải là hung thủ. So với bất kỳ ai khác thì tôi là người muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của Hiểu Cẩm nhất. Các người không nên lãng phí thời gian ở trên người của tôi mà khiến cho hung thủ thật sự có cơ hội chạy thoát."

"A, hẳn là tôi nên xem những lời này là những biện giải mới mẻ độc đáo của cậu nhì? Hay là nên lý giải thành cậu đối với cô bạn gái nhỏ kia là tình yêu sâu đậm đi?" Bạch Nam nói.

"Anh..." Tần Mục mím chặt môi, muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể suy sụp mà ngồi ở chỗ đó.

Bạch Hành đột nhiên lên tiếng: "Trước khi chết thì nạn nhân đã từng mở cửa sổ, tôi tìm thấy dưới bệ cửa sổ có một vài mảnh vụn thủy tinh mà ở những chỗ khác lại không nhiễm một hạt bụi, vậy có nghĩa là thời điểm đóng cửa sổ thì bị bể một chút nên mới có vụn thủy tinh."

"Uhm!" Tần Mục tiếp lời: "Lần cuối cùng tôi gấp mặt cô ấy chính là ở chỗ cửa sổ, muốn đưa một quyển sách cho cô ấy."

Bạch Hành hỏi: "Vì sao lại đưa qua cửa sổ?"

Tần Mục nói: "Mối quan hệ của Hiểu Cẩm và người nhà không được tốt cho lắm, cha mẹ của cô ấy có ý muốn bảo hộ rất mạnh, không thể để họ phát hiện ra cô ấy có kết giao cùng bạn khác phái được."

Bạch Nam tiếp lời, nói: "Như vậy, nói cách khác, cậu cũng có thể từ cửa sổ tiến vào phòng và giết chết nạn nhân? Tôi đã xem qua cửa sổ, mặt kiếng được đóng cố định bằng đinh, nếu muốn tháo dỡ thì cũng không phải là việc gì quá khó, những mảnh vụn thủy tinh kia nói không chừng là do cậu cố tình muốn từ trong phòng trốn đi nên mới tháo xuống, lại ở phía bên ngoài cửa sổ gắn lại, tạo thành hiệu ứng phòng kín giả."

"Tôi không có!" Tần Mục phản bác, "Làm sao tôi có thể giết Hiểu Cẩm?!"

Tiểu Chu hỏi: "Lần gấp mặt cuối cùng giữa cậu và nạn nhân là lúc nào?"

"Vào chiều thứ Năm, ở trước cửa sổ phòng của cô ấy."

Bạch Hành hỏi: "Bảo cáo nghiệm thi như thế nào?"

Tiểu Chu bất giác phản ứng lại, anh ta mở di động, xem những văn kiện trong hộp thư mở ra: "Thời gian tử vong được phán đoán là đêm khuya thứ Năm."

"Cái gì?!"

Đầu óc An Dạ tức thì rối loạn cả lên, nếu chuyện xảy ra vào khuya hôm thứ Năm, vậy cha mẹ của nạn nhân nói sáng thứ Sáu nhìn thấy Hiểu Cẩm là như thế nào?!

Hiểu Cẩm kia là người thật?

Hay là nói hai vị phụ huynh đang nói dối?!

Nếu Tần Mục gấp mặt Hiểu Cẩm vào chiều thứ Năm, chẳng lẽ cậu ta mới là hung thủ?!

Hoặc có thể là... là con búp bê hấp thu linh hồn của Hiểu Cẩm, hoá thành bộ đáng của chính Hiểu Cẩm?!

HẾT CHƯƠNG 17

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Búp Bê (4)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Bạch Hành hỏi: "Con búp bê đó có vân tay hay không?"

"Đã điều tra rồi nhưng không có phát hiện gì đặc biệt. Xem ra hung thủ là một tay lỏi đời, kinh nghiệm xoá dấu vết rất cao tay." Tiểu Chu cảm thán.

An Dạ mím môi, chần chừ nói: "Nếu nói rằng không tìm ra hung thủ, kỳ thực vẫn còn một phỏng đoán khác."

"Phỏng đoán như thế nào?"

Mũ Lưỡi Trai đột nhiên tiếp lời: "Có thể... thật sự là do búp bê ra tay?"

Cả nhóm người không hẹn mà cùng nhau lâm vào yên lặng, không một ai lên tiếng để phá vỡ bầu không khí ngột ngạt ở đây.

Qua một lúc lâu, Bạch Nam mới dùng notebook đang cầm trên tay vỗ nhẹ lên đầu Tần Mục, cười như không cười: "Được rồi, vị thầy giáo "dự dồ" học sinh này, cậu có thể về, chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Tần Mục liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó ừ ừ rời khỏi quán cà phê.

Bạch Nam thả lỏng cơ thể, hai tay anh ta đặt lên chỗ lưng ghế sofa, hai chân bắt chéo lại một cách nhàn nhã. Anh ta khẽ hắt cảm nhìn Bạch Hành, thái độ mang theo sự khinh thường thấy rõ.

Trong đáy mắt Bạch Nam loáng thoáng tia sáng đỏ đen chớp động tựa như những giọt máu sền sệt chảy xuống thành ly, mang theo cảm giác êm dịu kỳ lạ một cách khó tả.

An Dạ quay đầu nhìn về phía Bạch Hành, cô thấy anh ấy cũng không có vẻ kiên cường khó kiềm chế như Bạch Nam mà ngược lại, từ trên người anh tỏa ra khí chất trầm ổn trời sinh.

Anh đang chấp hai lòng bàn tay lại với nhau, đầu ngón tay để ở giữa đôi môi tạo thành tư thế như đang tự hỏi. Ánh mắt của anh loé lên tia sáng màu lam nhạt như ánh sáng tỏa ra từ trăng lưỡi liềm, mang theo ma lực đủ làm cho người xung quanh bình tĩnh hẳn lại.

Nhìn thấy cảnh này làm cho An Dạ không khỏi tò mò, quá khứ của hai người này cuối cùng đã xảy ra những chuyện gì vậy ta???

Bạch Nam lên tiếng: "07, cậu có còn nhớ rõ vụ án 0782 hay không?"

Ánh mắt Bạch Hành hiện lên tia mê mang, anh chậm rãi trả lời: "Là vụ án giết người liên hoàn vào ngày 2/08/2007"

"Vụ đó tương tự vụ này ở chỗ nào?"

"Bất cứ theo tiểu thuyết, tính chất gây án thoát nhìn như không có mục đích, nạn nhân bị lựa chọn một cách tùy ý, có tính toán từ trước, quá trình gây án rất lớn mật, cổ tình thận trọng che lấp đi bất cứ thứ gì có thể lưu lại thành chứng cứ bị buộc tội."

"Cho nên là?" Bạch Nam hỏi.

"Cho nên..." Bạch Hành im bất, cũng không nói tiếp điều gì.

"Cho nên, hung thủ muốn hấp dẫn lực chú ý của chúng ta tới sự "biến thái" của hân." Bạch Nam tiếc nuối mà lắc lắc đầu: "Cậu đã thay đổi rồi!"

"Tôi vẫn vậy, không thay đổi." Ngự khí của Bạch Hành cực kỳ lạnh lùng, không giống như đang tranh cãi.

"Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể chia sẻ với tôi một chút về tiểu thuyết của cô được không?" Bạch Nam nói một cách khách khí.

"Được chứ!" An Dạ cũng không thích làm ra vẻ như cự tuyệt người ta, ngược lại, cô rất muốn biết hai người bọn họ có thể điều tra ra cái kết quả như thế nào.

An Dạ nhớ lại một chút, nói: "Cốt truyện của tiểu thuyết là: nữ chính ở cửa quán cà phê "Ngư" nhặt được một con búp bê, không thể chống cự lại sự dụ hoặc thần bí mà mang nó về nhà. Sau đó thì phát hiện búp bê có thể nói chuyện, nữ chính mới đem chuyện này công bố trên mạng nhằm xin giúp đỡ, kết quả cư dân mạng thì nửa tin nửa ngờ, còn nữ chính bị con búp bê bóp cổ ngạt thở mà chết."

Bạch Nam rút ra một tờ giấy trắng đặt lên bàn, trong tay anh ta cầm một cây bút, lười biếng viết xuống hai chữ — búp bê.

Bạch Hành dường như rất ấn ý với anh ta, tiếp lời: "Chúng ta phân tích vụ án này một chút, nguyên nhân là từ con búp bê."

An Dạ dùng một chút rồi lại nói: "Trước đây, tôi ở quán "Ngư" đã nhìn thấy trước cửa quán có một con búp bê, chính là đã được nạn nhân nhặt đem đi, chính mắt tôi thấy mà!"

"Tốt lắm!" Bạch Nam lại bổ sung ngay bên cạnh — có người tận mắt nhìn thấy nạn nhân nhặt con búp bê trước cửa quán cà phê.

"Chúng ta từ từ phân tích, xét từ cách thức gây án, hung thủ thực sự rất thông minh mà lợi dụng lời đồn búp bê trong cộng đồng và bắt chước theo tiểu thuyết của cô. Thế nhưng mọi người đã từng suy xét qua hai vấn đề này hay chưa?" Bạch Nam nói.

"Hai vấn đề gì?" Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai đồng thanh hỏi.

Bạch Hành bổ sung thêm: "Nếu không có bối cảnh là con búp bê, mọi người sẽ nghĩ như thế nào về vụ án này?"

An Dạ dường như đã hiểu: "Nếu như vậy, chúng ta lập tức sẽ suy đoán xem hung thủ là ai, hơn nữa xác định là do con người làm. Còn hiện tại, tất cả mọi người đều bị lời đồn về búp bê ảnh hưởng tới sự suy đoán, ngược lại không thể suy xét một cách nghiêm túc về vụ án này."

Tiểu Chu thì thảo: "Tôi vẫn chưa hiểu cho lắm!"

Mũ Lưỡi Trai lén lút nói: "Sư huynh, không phải trước đây anh đã từng nói năng lực điều tra của anh..."

"Khu, đó là sư huynh của trước kia, hiện tại thì già rồi... Bây giờ cô còn đang trong thời gian thực tập, không nên nhiều lời, bộ cô không thấy là có các bậc tiền bối đang phân tích vụ án ở đây hay sao? Không thể chen ngang như vậy được!"

"A..." Mũ Lưỡi Trai đang êm đẹp lại bị một trận quát lớn, chỉ biết vô tội ngồi đó bĩu bĩu môi.

Bạch Hành nói: "Cũng có thể nói là: tác động tâm lý sẽ ảnh hưởng đến phán đoán. Nếu một vụ án phát sinh trong một căn phòng được khóa từ bên trong, không tìm thấy hung thủ, mọi người sẽ nghĩ rằng: hung thủ chạy thoát khỏi căn phòng bằng cách nào? Hơn nữa đối với khái niệm "căn phòng bị khóa từ bên trong" sẽ sinh ra nghi ngờ. Còn nếu... vụ án phát sinh trong một căn phòng bị đồn đại thường xuyên là có quỷ, mọi người sẽ có hai sự lựa chọn — cái thứ nhất là bị quỷ giết chết, cái thứ hai là hung thủ đã chạy thoát. Bởi vì không xác định được mục tiêu dẫn đến thái độ phá án không xác định, cũng đã đủ ảnh hưởng đến phán đoán chính xác của vụ án."

An Dạ nêu lên suy nghĩ: "Nói cách khác, nếu búp bê không giết người thì vụ án này hoàn toàn là do con người gây nên. Như vậy thì hung thủ giết người bằng cách nào? Rồi lại như thế nào chạy thoát khỏi căn phòng khóa từ bên trong? Nếu như vậy thì... con búp bê bị đặt trước cửa quán "Ngư" cũng hoàn toàn là do có người cố tình sắp đặt, thậm chí là có người theo dõi tôi, khiến tôi trở thành người chứng kiến?! Thậm chí... rất có thể hung thủ hoàn toàn không quen biết Hiểu Cẩm, chỉ lựa chọn nạn nhân tùy theo tình huống mà thôi?!"

"Rất có khả năng này." Bạch Nam hỏi tiếp: "Có đến quán cà phê lúc ấy là mấy giờ? Thời tiết như thế nào?"

"Lúc đó là 5h chiều, hôm đó trời mưa cả ngày."

"Khoảng thời gian đó cũng vừa lúc là thời gian tan học, lại thêm là ngày mưa, học sinh nào không mang dù sẽ lựa chọn tới gần cửa hàng hoặc nhà ở có mái hiên để tránh mưa về nhà. Cho nên, nhóm mục tiêu của hung thủ là — học sinh."

An Dạ cảm thấy như có một trận gió lạnh vùa mới thổi qua, đầu óc cô đột nhiên nảy lên một ý tưởng lớn mật: "Nếu nói như vậy thì... lúc ấy hung thủ cũng ở đó hay sao? Cũng chính là... hân vẫn luôn ẩn nấp ở bên cạnh theo dõi tôi và theo dõi cả người bị hại?!"

"Rất có khả năng này." Bạch Nam lại nói một câu y như vậy.

Trái tim An Dạ nhảy thình thịch trong lồng ngực, cái loại cảm giác bị người thứ ba nhìn chằm chú thực sự rất quái đản.

Cô liên tưởng đến những chuyện đã xảy ra thì càng thêm bất an. Nếu hung thủ đối với người bị hại là tùy tiện lựa chọn, như vậy hân ta đã chú ý tới cô ngay từ đầu thì có phải hân đã có âm mưu giết hại cô hay không?!

An Dạ bỗng nhiên cảm giác được sự sợ hãi và nỗi khủng hoảng khó có thể miêu tả.

Đây không phải là cảm giác sợ hãi với những thứ mình không biết, mà là sự sợ hãi đối với lòng người.

Tiểu Chu lên tiếng: "Lúc ấy, cô có chú ý tới người nào khác khả nghi hay không?"

An Dạ nhớ lại một chút, tiếc nuối lắc đầu: "Tôi... không có."

Sớm biết chuyện xảy ra như vậy, cô chú ý nhiều một chút thì tốt biết bao nhiêu!

Không chừng... họ có thể sớm ngày bắt được hung thủ cũng nên.

"Được rồi, tiểu thư xinh đẹp, bây giờ cũng không phải là lúc ngồi đó mà lo lắng hãi hùng, nếu không thì cô chết như thế nào tôi cũng không biết." Trong giọng nói của Bạch Nam nghe như đang quan tâm tới người khác nhưng khóe miệng anh ta hơi nhếch lên một cách gọi đùa, rõ ràng là anh ta có chút chờ mong mọi được thêm nhiều manh mối từ cái chết của An Dạ.

"Bây giờ chúng ta sẽ phân tích thời điểm tử vong của nữ chính trong tiểu thuyết." Bạch Nam dùng một chút rồi lại tiếp tục nói: "Đầu tiên, trước khi chết thì nữ chính đã đăng lên một topic công bố chuyện búp bê biết nói, tiếp theo đó là nữ chính bị bóp cổ chết, vết bầm ấn khớp với độ dài rộng của bàn tay búp bê, chết vào khuya thứ Năm. Mà nạn nhân thực sự ngoài đời đã gặp mặt bạn trai vào chiều thứ Năm, còn cha mẹ của nạn nhân thì nói đã nhìn thấy nạn nhân vào sáng thứ Sáu."

Bạch Hành nói: "Đầu tiên, phương thức hung thủ lựa chọn người bị hại là tùy hứng, như vậy thì rất có khả năng hung thủ và người bị hại hoàn toàn không quen biết nhau. Chỗ này có hai điểm đáng ngờ: nếu do người làm thì vì sao chỉ có vết bầm của bàn tay búp bê? Tiếp theo đó là thì thể sẽ không nói dối, nếu nghiêm thì là chết vào khuya thứ Năm, vậy tại sao cha mẹ của nạn nhân vẫn trông thấy nạn nhân vào sáng thứ Sáu? Cuối cùng là ai đang nói dối? Hay là... có người thứ ba?"

Người thứ ba...

Đúng vậy! Nhận thức của bọn họ đối với vụ án này quá ít, nếu hiện tại không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh là do con người gây nên vậy thì vì sao không thể nói còn có một người thứ ba vẫn còn đang giấu mặt?

Mà người này ẩn nấp một cách bí mật như vậy, người này là ai?

Hay là nói... con búp bê kia thật sự biết nói chuyện?

An Dạ nhớ lại, khi đó cô thật sự có nghe được giọng nói của người khác, trong đoạn ghi âm kia có cái gọi là giọng nói "bị ẩn luôn".

Cuối cùng đó là người hay là quỷ?

An Dạ nói: "Thế nên, chúng ta cần phải xác nhận một điều là người xuất hiện vào sáng thứ Sáu có phải thật sự là Hiểu Cẩm hay không?"

Tiểu Chu thì nói: "Nếu không phải là cô ấy thì rất có thể đó là hung thủ!"

An Dạ phản bác: "Không đúng, không hợp lý! Nếu hung thủ chạy ra từ trong nhà làm sao cửa phòng có thể bị khóa từ bên trong?!"

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi biết rồi! Hẳn ta cố tình làm như đang đi ra khỏi cửa hòng kéo dài thời gian, sau đó tiến vào từ bên ngoài cửa sổ xử lý thì thế ổn thỏa rồi hẳn lại tháo ra tấm kính cửa sổ, nhảy ra ngoài, sau đó với tay từ bên ngoài vào đóng lại chốt cửa sổ, cuối cùng lại gắn tấm kính ngược trở lại tạo thành hiệu ứng "căn phòng kín"?!"

Bạch Hành gật gù đầu, cho rằng lời của An Dạ là rất hợp lý.

Bạch Nam nheo mắt, nói: "A! Xem ra cũng không có ngốc lắm!"

Mũ Lưỡi Trai lên tiếng: "Nếu như vậy thì bây giờ chúng ta phải xác nhận lại với cha mẹ của nạn nhân là người xuất hiện vào sáng thứ Sáu có phải thật sự là Hiểu Cẩm hay không!"

"Được! Tôi đi xác nhận lại một chút với họ." Tiểu Chu xoa tay hăm hừ, dường như rất chờ mong vào việc nhanh chóng phá được vụ án này. Anh ta hưng phấn chạy ra ngoài thì bỗng nhiên đụng phải người phục vụ đang bưng cà phê đi đến từ đối diện.

Cà phê bị đổ đầy ra sàn nhà, người phục vụ ảo não ngồi xổm xuống dọn dẹp đồng lộn xộn kia.

"Xin lỗi cô, thật sự rất xin lỗi! Tôi đang có việc gấp nên..." Tiểu Chu gãi gãi đầu, bộ dạng xấu hổ.

Phục vụ là một cô gái trẻ, thoát nhìn tuổi cũng không lớn lắm, bị một người đàn ông cao to như Tiểu Chu đụng phải thì làm sao chịu nổi lực va chạm, ngay lập tức đánh rơi mâm đồ uống xuống đất.

Cô ta thờ dãi một tiếng, cũng không thêm tiếp nhận lời xin lỗi của Tiểu Chu.

Lúc này, Mũ Lưỡi Trai chạy tới, hỗ trợ cô gái phục vụ dọn dẹp. Chờ dọn được tới một nửa thì Mũ Lưỡi Trai đột nhiên ngừng đầu, kinh ngạc kêu lên: "Á! Chị là Lê Hương ở khu Kỳ Sơn phải không?"

"Cô là?" Cô gái được gọi là Lê Hương ngược lên, trên vẻ mặt vẫn còn nét tức giận nên sắc mặt không được tốt cho lắm.

"Trước đây em ở sát vách nhà chị, lúc nhỏ mẹ em còn nhờ chị kèm em viết bài tập về nhà, chị còn nhớ không?"

"A a... là em à! Sao em lại xuất hiện ở khu Hoàng Sơn này vậy?"

"Sau này em thi vào trường cảnh sát, hiện đang công tác ở khu này." Mũ Lưỡi Trai ngại ngùng nói: "Đề em giúp chị dọn nha!"

"Không sao đâu, cứ để chị dọn. Lầu lầu rồi mới gặp em, đề chị đi pha thêm vài tách cà phê, coi như là mời mọi người."

An Dạ nhìn nhìn đồng hồ lớn gồm có bạc hà, mặt ong vị cà phê đổ đầy đất mà dạ dày quay cuồng nhộn nhạo một trận.

Vẫn còn may là cô kiểm chế được, chưa phun đầy bàn. Cô vẫn còn bị ám ảnh bởi mùi vị đó, có thể tưởng tượng được lực sát thương của cà phê ở đây lớn tới mức nào!

Khi Tiểu Chu gọi điện thoại xong thì nhóm người An Dạ cũng đã uống xong cà phê.

Sau đó, cả nhóm vội vã trở lại nhà của nạn nhân để điều tra thêm. Cha mẹ của Hiểu Cẩm vẫn còn thức, hai người rất không hiểu mấy người này nhanh như vậy đã trở lại là để làm gì, chỉ có thể co quắp mà tiếp đón đột hai.

Bạch Nam mở đầu: "Tôi muốn hỏi hai vị một chút, hai người nói đã gặp qua nạn nhân vào sáng thứ Sáu phải không?"

Người chồng trả lời: "Đúng vậy! Hiểu Cẩm chạy từ trên lầu xuống, chưa kịp cùng tôi nói chuyện thì nó đã chạy như bay ra khỏi nhà rồi."

"Có nghĩa là... anh không nhìn thấy rõ gương mặt của cô ấy, đúng không?"

"Nghĩa là sao?" Hai vợ chồng nhìn nhau, mờ mịt.

"Người mà hai người nhìn thấy, rất có thể không phải là Hiểu Cẩm, mà là hung thủ."

"Cái gì?!"

Bạch Nam không giải thích gì nhiều, chỉ trao đổi liếc mắt với Bạch Hành một cái rồi đi thẳng tới phòng ngủ của nạn nhân.

An Dạ cũng cất bước đi theo, chỉ thấy bọn họ gỡ tấm kính cửa sổ lỏng lẻo ra, móc lên một tờ giấy bị ai đó gấp nhỏ lại nhét vào dưới khe cửa sổ.

Trên tờ giấy viết: Xin chào các vị cảnh sát thân mến! Chúc mừng các vị đã tìm được tờ giấy này! Nạn nhân kế tiếp sẽ là ai đây nhỉ? Chẳng lẽ tôi vẫn còn phải dựa theo tiểu thuyết của An Dạ tiểu thư để tìm con mồi mới hay sao? Hay là... tôi phải tiến hành một kế hoạch săn giết táo bạo hơn đây? Tôi thật sự rất mong chờ cùng các người gặp mặt — ký tên: đến từ búp bê đang ẩn nấp bên cạnh các người.

An Dạ thẳng thốt: "Cho nên... hung thủ có thể hoàn thành tội ác của hắn trong đêm khuya, cố ý đợi tới buổi sáng mới diễn một vở kịch, mục đích là làm cho mọi người hoài nghi, sau đó tìm ra hắn? Hay là nói... tất cả những sơ hở này đều do hắn cố tình để lại!"

Vào lúc này, Tiểu Chu bắt ngờ nhận được một mẫu tin nhắn.

Về mặt anh ta như đưa đám, nói: "Con búp bê... đã vượt ngục rồi!"

HẾT CHƯƠNG 18

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 19: Búp Bê (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Chờ tới khi bọn họ trở lại sở cảnh sát đã là 12h khuya.

Mọi người trong cục vẫn chưa ngủ, điều tra thăm dò khắp mọi nơi cũng chưa phát hiện được kẻ nào đã tiến vào đánh cắp búp bê, phỏng đoán hiện tại chính là do hung thủ thừa lúc ban đêm, người trực ban lơ là, tạo cơ hội cho hắn len vào cục cảnh sát, trộm đi "hung khí".

Nói tóm lại, không ai tin tưởng vào khả năng con búp bê tự mình bỏ trốn.

Tiểu Chu rầu rĩ nói: "Về vụ án tử lần này... thủ trưởng đã bắt đầu báo cáo lên trên, yêu cầu điều thêm người tới giúp đỡ."

Bạch Nam bật ra một tiếng cười nhạo, trong ánh mắt toát lên sự khinh thường, anh ta thấp giọng nói: "Hừ! Con mồi mà tôi đã coi trọng thì không một ai có thể cướp đi!"

Bạch Hành xoay đầu nhìn anh ta một cái, đáy mắt lấp lánh một cách ý vị rồi nói: "Bây giờ đã không có chuyện gì cần chúng tôi nữa, vậy chúng tôi đi trước."

"Đợi đã!" Bạch Nam đột nhiên đứng lên, anh ta bước tới gần hung hăng túm chặt cổ áo của Bạch Hành khiến cho anh ngửa đầu ra, dường như bị nghẹt thở.

Bạch Hành theo bản năng muốn chống cự, bàn tay anh ngăn lại cổ tay của Bạch Nam nhưng không biết anh nghĩ gì, cuối cùng chỉ mặc cho Bạch Nam ngang ngược càn rỡ mà cũng không phản kháng.

"Cậu làm sao lại..." Bạch Nam hung hăng xô ngã Bạch Hành, vung chân đạp lên ngực anh một cú, mọi người xung quanh có thể nghe thấy tiếng va chạm rõ ràng, lực đạo hiển nhiên là không nhẹ.

Bạch Hành ho khù khụ, cả người cuộn tròn lại thành một cục, giữa đầu chân mày chỉ có sự ảm nẫn kiêu chể.

Hai cánh môi Bạch Hành run rẩy như đang cố gắng đè nén sự đau đớn, không nói một lời nào.

"Anh điên rồi hả?!" An Dạ phóng tới, che phía trước Bạch Hành, cao giọng quát lớn một câu.

"A ha!" Bạch Nam nhẹ nhàng cười một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia thất vọng, anh ta nói: "Vi sao cậu không chịu trở về?"

Bạch Hành trả lời: "Vụ án này có liên quan tới tác giả dưới quyền của tôi, bắt đầu dĩ mới tham gia vào, bây giờ đã có người tiếp nhận thì những chuyện còn lại không có quan hệ gì tới tôi!"

"À... là vì có liên quan tới tác giả dưới quyền phải không?" Đôi mắt Bạch Nam bất chợt đánh lại, nói: "Vậy nếu tôi giết cô ta thì sao?"

Bạch Hành vừa muốn lên tiếng, chưa kịp nói gì thì đã ho khan kịch liệt, anh dựa lưng nghiêng vào tường, lồng ngực phập phồng mãnh liệt như một chú cá bị mắc cạn.

"Tôi biết rồi." Ngờ khi của Bạch Nam dần dần lạnh lẽo, "Đây là lần cuối cùng, 07, là lần cuối cùng chúng ta hợp tác với nhau!"

"Được!" Bạch Hành đáp ứng.

An Dạ đột nhiên có chút hiểu ra, chắc có lẽ đây gọi là tình nghĩa giữa những người đàn ông chăng?

Bạch Nam nói: "Trước khi nhóm người kia tới nãng mất vụ án này thì tôi muốn bắt được hung thủ. Bây giờ có hai nhánh đề điều tra: một là hung thủ khi nào sẽ gây án lần nữa, hai là búp bê. Ngày mai, cậu cùng cô ta đi điều tra chuyện về con búp bê, tôi cùng cảnh sát Chu sẽ theo dõi chặt chẽ các trường học, tranh thủ trước khi hắn ra tay sẽ bắt lấy hắn."

An Dạ hỏi: "Tiểu Chu, có ảnh chụp của con búp bê không?"

"Có, chờ tôi chút!" Tiểu Chu vội vã đi lấy ảnh chụp đưa cho cô.

"Mọi người cứ trở về nghỉ ngơi đêm nay, ngày mai liên lạc bằng điện thoại!" Bạch Hành nói xong liền dẫn theo An Dạ rời khỏi cục cảnh sát, lên xe đưa cô về nhà.

Ở trên xe, An Dạ hỏi Bạch Hành: "Bạch Nam là ai?"

Anh nhìn cô một cái, trong đáy mắt có một tia kinh ngạc khó hiểu.

Hỏi lâu sau, anh mới trả lời: "Anh ta là cộng sự trước kia của tôi."

"Nói vậy, trước đây anh là cảnh sát? Vì sao lại phải từ chức?"

"Trong một lần thi hành nhiệm vụ thì bị thương, cô cũng đã nghe thấy rồi đấy."

"Đó là nguyên nhân thực sự?"

Bạch Hành muốn che dấu gì đó nên quay đầu, lại không biết nên nói như thế nào cho phải.

"Tôi... tôi không biết."

"À." An Dạ chỉ phản ứng như vậy, cô cảm thấy trong lòng Bạch Hành có quý, cũng có thể là anh có lý do chính đáng nào đó khó nói ra.

Lúc An Dạ về tới nhà thì đã là 1h30" sáng, cô rửa mặt xong liền bò lên trên giường, lại lấy ra tấm ảnh chụp của con búp bê nhìn tới nhìn lui.

Cô bây giờ khá là mâu thuẫn với những ảnh chụp đồ vật linh tính, như là khe hở quý, lại như những câu nói trong tiểu thuyết của chính mình.

Câu nói kia...?

Trong đầu An Dạ đột nhiên bật ra một cảm giác khó có thể miêu tả.

[Tựa như ảo giác người trong ảnh chụp sẽ cười vậy đó.]

Cô nhìn không được mà đem lực chú ý của mình đặt lên người con búp bê trong tấm ảnh. Trong đó, búp bê chỉ có phần đầu và tay được làm từ gỗ, mái tóc màu đen — một màu đen tuyền hắc ám. Lông mi của con búp bê này nhìn cứ như thật, từng sợi lông mi cong vút mỏng manh với màu nâu nhạt.

An Dạ nghĩ tới loại búp bê thịnh hành nhất hiện nay là búp bê nối khớp (joint doll)*, đó là một loại búp bê mô phỏng theo con người, các khớp xương được làm bằng một quả cầu tròn để có thể thay đổi được nhiều tư thế khác nhau theo ý thích. Thậm chí còn có một vài công ty sản xuất búp bê có những slogan quảng cáo tuyên truyền hoang đường gọi là "Hình người vô tâm".

"Búp bê.... sẽ thật sự hút linh hồn con người hay sao?" An Dạ gần như ní non mà nói.

Cô cúi đầu nhìn nhìn ảnh chụp, nhìn không được vươn tay vuốt ve — đôi mắt linh động, chớp mũi nho nhỏ cùng với đôi môi đỏ tươi.

Nó trông giống như một đứa bé thích cười.

An Dạ cảm thấy cách suy nghĩ này có chút không thể hiểu được, bèn cười xùy một tiếng.

"Kèo kẹt—" cánh cửa đột nhiên hé ra.

Trong phòng chỉ mở một cây đèn bàn, ánh sáng không đủ mạnh để chiếu đến cửa chính.

An Dạ dùng đôi mắt bị quáng gà của mình nhìn cánh cửa một cách chăm chú nhưng chỉ thấy một màu xám xịt, ngoài ra không còn thấy bất cứ thứ gì khác.

Cô bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập dồn dập liên hồi, đập nhanh tới mức hít thở không thông. Nếu không không chế nhịp tim của mình lại, nói không chừng sẽ bị đột tử mà chết mất!

An Dạ nỗ lực kiềm chế, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại bằng cách hít thở sâu và chậm rãi.

Cô cẩn thận đứng lên, muốn đi gần đến cạnh cửa để kiểm tra.

"Kèo kẹt—" bên ngoài không có gió nhưng cửa lại tự động đóng lại.

Giống như.... có người vừa rình rập liếc mắt một cái rồi lại rời đi vậy.

An Dạ quay trở lại giường, bật đèn lên, bắt đầu nhặt nhạnh những tấm ảnh mới làm rớt xuống đất, cô bất ngờ trông thấy một chuỗi chữ số trên một tấm ảnh. Chuỗi chữ số này tựa như số sê-ri được in trên hàng hoá: qs506-001.

Cô bèn mở di động ra tìm kiếm thì phát hiện 506 là số mã vùng của huyện Kỳ Sơn, hai chữ cái là hai ký tự đầu tiên của hai chữ Kỳ Sơn được ghép lại.

Nếu như vậy thì ngày mai sẽ tới Kỳ Sơn một chuyến!

Sau khi quyết định xong thì An Dạ liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Hành tới nhà An Dạ đón người.

Anh nói: "Chủ biên báo rằng lần này chúng ta phải theo sát và ghi lại vụ án này, từ đi phỏng vấn thực địa đổi thành tìm kiếm lai lịch của con búp bê kia."

An Dạ chỉ biết rằng chủ biên sẽ lợi dụng triệt để vụ án lần này để khuấy động độc giả mê tiểu thuyết kinh dị của tạp chí, đã sớm canh me chờ sẵn cơ hội này rồi!

"Cũng được." An Dạ trả lời, "Anh xem tấm ảnh này đi!"

Bạch Hành cầm lấy ảnh chụp, nhỏ giọng đọc ra: "qs506-001."

"Là huyện Kỳ Sơn, 506 là mã vùng, hàng số phía sau có thể là số sê-ri, ý nghĩa cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm." An Dạ nói.

"Phải tìm xem ở huyện Kỳ Sơn có hãng sản xuất búp bê nào nổi tiếng hay không, có lẽ sẽ tìm được thông tin nào đó." Bạch Hành cho ý kiến.

An Dạ mở công cụ tìm kiếm trên điện thoại, tìm được một khu du lịch nhỏ ở huyện Kỳ Sơn, nơi đó nổi tiếng về sản xuất đồ thủ công bằng gỗ, cũng có mấy hãng xưởng gia đình chế tác búp bê, hy vọng có thể có chuyển biến.

"Chúng ta đi tới đó xem thử!" An Dạ đề nghị.

Bạch Hành không phản đối, lập tức lái xe thẳng tiến đến huyện Kỳ Sơn.

Khu du lịch trấn nhỏ nơi đây rất náo nhiệt, khắp nơi có rất nhiều hội chùa và những con hẻm pha trộn nhiều màu sắc văn hoá khác nhau.

An Dạ từ trong di động tìm được địa chỉ của một nhà xưởng ở đây, bắt đầu hỏi thăm tìm kiếm.

"Có lẽ là ở chỗ này!" An Dạ nói.

Cô ngừng đầu, nhìn về phía toà nhà bị bỏ hoang đằng trước.

Bạch Hành đi đến chỗ một người bảo vệ, hỏi thăm: "Chào anh! Anh có thể cho tôi hỏi, chỗ đó có phải là nhà máy Bán Giang hay không ạ?"

"Cái gì Bán Giang?" Người bảo vệ nghi hoặc.

"Nhà máy Bán Giang: chữ bán trong một nửa, chữ giang trong sông nước. Không phải ở đây sao?"

"À à..." Người bảo vệ trả lời, "Nhà máy đó đã đóng cửa vào 5 năm trước rồi, bây giờ đổi lại là một nhà máy sản xuất giày da."

"Vậy... tại sao họ đóng cửa, anh có biết không?"

Người bảo vệ gãi gãi đầu, nói: "Hình như là ông chủ nhà máy qua đời, không có ai tiếp nhận, người nhà ông ta đem nhà máy bán đi lấy tiền mặt, người chủ mới chuyển qua sản xuất giày."

"Ông chủ qua đời?"

"Đừng vậy! Tôi chỉ biết có vậy thôi." Bảo vệ nói.

"Cảm ơn anh nhé!" Khi Bạch Hành đã hiểu sơ tình huống liền xoay người trở lại trong xe, trao đổi với An Dạ.

An Dạ hỏi: "Chúng ta làm gì tiếp theo đây?"

Bạch Hành trả lời: "Nếu nơi này trước đây là nhà máy sản xuất búp bê thì rất có thể họ có bán sỉ cho những cửa hàng quanh đây, chúng ta đi xung quanh hỏi thăm một chút."

"Cũng được."

An Dạ nhớ lại số sê-ri trên tấm ảnh kia, nếu búp bê thật sự có thể nói chuyện và giết hại người thì với số lượng sản xuất nhiều như vậy, bao nhiêu người vô tội sẽ phải chết đây?

"001....." An Dạ ní non lăm bầm, "Có thể là kiện sản phẩm đầu tiên hay không?"

Sau đó, cô lại nói đùa một câu: "Đó cũng có thể là danh hiệu của một người nào đó đi? Giống như anh là 07 vậy đó."

Không đúng, nếu nói như vậy thì chẳng lẽ búp bê cũng giống như con người hay sao?

An Dạ nhìn không được rùng mình một cái.

Cô và Bạch Hành đi đến mấy cửa hàng lâu năm trong vùng, giả bộ như đang lựa chọn mua đồ, một lúc lâu sau, An Dạ mới hỏi ông chủ: "Ở đây có bán búp bê gỗ không?"

"Có chứ." Chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi, đầu hói, lỗ mũi trâu bóng loáng.

"Tôi muốn xem một chút."

"Được, cô đợi chút nhé! Tôi vào kho lấy, bây giờ búp bê bán chậm lại nên không có trưng bày ở đây."

Rất nhanh, ông chủ mang ra một cái thùng đựng búp bê gỗ, có con mặc đầm dài tua rua, có con mang mũ phượng châu hoa, kiểu dáng rất đẹp. Thế nhưng trong số đó lại không có con mà An Dạ muốn tìm.

"Có loại này không?" Cô lấy tấm ảnh ra đưa cho ông chủ xem.

Ông chủ xuyt xoa một tiếng, hỏi lại: "Hai người làm sao mà có được tấm ảnh này vậy?"

"Sao ạ?"

"À, tôi không bán loại này, nhưng cũng sẽ không có ai làm loại này để bán đâu."

"Nghĩa là sao?" An Dạ hỏi.

"Con búp bê này là quý đồng, là hung thần! Nghe nói là nó sẽ ăn thịt trẻ em, mấy người già tin lắm, không ai làm để bán đâu." Ông chủ cửa hàng nói một cách thông dong nhưng những gì ông ta nói ra lại làm cô ngạc nhiên khó tin.

Ăn thịt trẻ em?

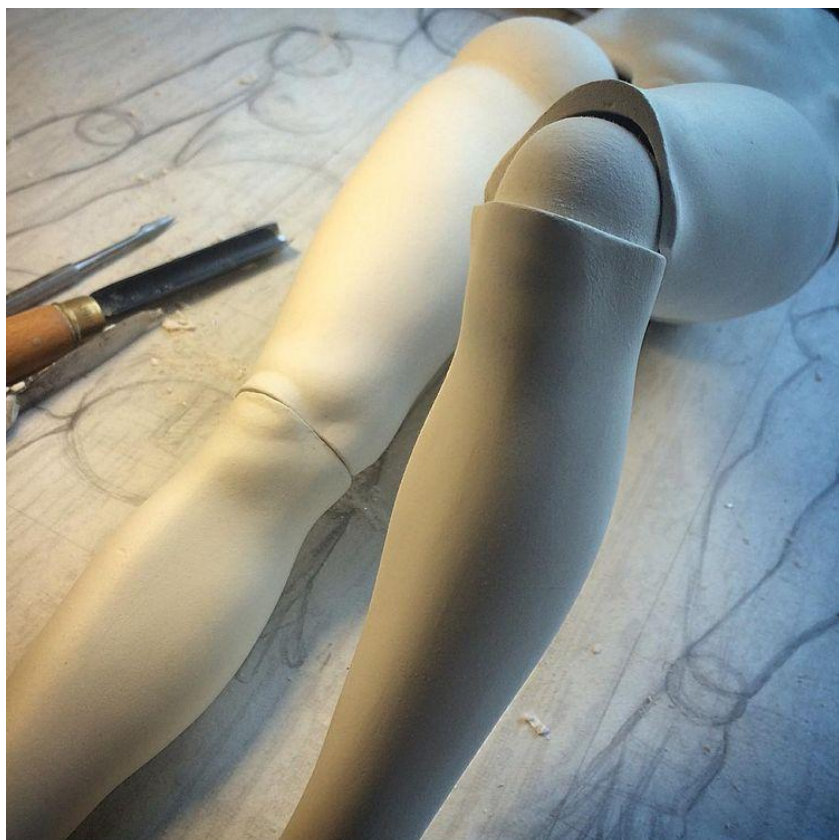
Chẳng lẽ búp bê thật sự có thể di chuyển??

* Một số loại joint doll:

HẾT CHƯƠNG 19

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 20: Búp Bê (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ hỏi: "Đó là truyền thuyết ở đây à? Thật trùng hợp, tôi là một tiểu thuyết gia, hy vọng có thể thu thập một ít tư liệu sống."

Ông chủ đẩy đẩy mắt kính, trả lời: "Ồ vậy à! Tôi cũng nhớ không rõ lắm, hình như rất lâu trước kia có xảy ra chuyện trẻ em bị quý đồng câu hồn.... À, tôi nhớ ra rồi! Mấy năm trước ở đây có một nhà máy sản xuất đồ chơi, ông chủ nhà máy muốn dựa vào truyền thuyết quý đồng để sản xuất ra loại búp bê đó, bị mấy người lớn tuổi cự tuyệt, chuyện này lúc đó rất âm ỹ. Không biết tại sao mà đến cuối cùng, chủ nhà máy qua đời, nhà máy đó cũng đổi lại thành xưởng đóng giày, có người nói là ông chủ kia bị quý đồng câu hồn nên mới chết, còn chuyện cụ thể ra sao thì tôi bây giờ cũng không ai biết rõ ràng."

Bạch Hành lên tiếng: "Là nhà máy Bán Giang phải không à?"

"Hai người cũng biết hả?"

"Lúc nãy chúng tôi có hỏi thăm qua."

"Vậy à!"

An Dạ có phần không hiểu, lại hỏi: "Thế... cuối cùng có chế tạo ra quý đồng hay không à?"

"Không có! Vừa mới định làm thì ông chủ đã chết, ai còn dám làm?"

Nếu búp bê quý đồng kia không được sản xuất, vậy con búp bê số hiệu 001 thì sao?

Lúc này đã là chạng vạng tối, mặt trời chiều ngả dần về tây, con sông nơi trấn nhỏ chảy róc rách mang theo một vẻ đẹp hiền hoà ảm áp.

Bạch Hành gọi điện thoại hỏi thăm tình huống của Tiểu Chu bên kia: "Đã tìm được một ít manh mối về búp bê, trước mắt thì rất có thể con búp bê là hàng mẫu của một nhà máy tên là Bán Giang, ông chủ nhà máy đã chết vào năm năm trước, không rõ nguyên nhân cái chết. Nơi đây có truyền thuyết về búp bê quý hồn nữa, là một bí ẩn không ai rõ."

Bạch Nam cười nhạo một tiếng: "Cậu vẫn giống như trước đây, cứ phải dùng luận điệu quý thần chống lại khoa học hiện đại của tôi hay sao?"

"Cũng rất có khả năng đó!" Bạch Hành trả lời.

"Bên này thì vẫn không có gì tiến triển, căn cứ vào nơi phát ra lời đồn về búp bê, chúng tôi đã xác định được vài trường học, đã sắp xếp người theo dõi chung quanh các quán ăn vùng phụ cận. Phải tranh thủ, nhanh chóng bắt được hung thủ. Nếu cần thiết thì sẽ dùng phương án hai, tôi không ngại lợi dụng nạn nhân tiếp theo để điều tra ra hung thủ." Giọng điệu Bạch Nam không giống như đang nói giỡn, nếu không thể tránh được tình huống chết người, anh ta ngược lại sẽ lợi dụng cái chết để điều tra. Thật là một người máu lạnh tàn khốc khiến người khác giật sùi gan!

Dường như Bạch Hành đã sớm quen với luận điệu của đối phương, anh chỉ ừ hừ trả lời vài câu rồi cúp máy.

Sau khi An Dạ nghe xong đoạn đối thoại của bọn họ thì cất bước đi về phía một cửa hàng nằm sát bờ sông, cúi người lựa chọn một cái túi thơm được khâu bằng chỉ năm màu, bên trong có chứa hoa khô mang theo một mùi hương nhàn nhạt.

Trong lúc cô lật qua lật lại xem xét cái túi, đột nhiên nghe được tiếng chuông.

"Leng keng...leng keng..."

Cô nghiêng đầu qua nhìn thì thấy đó là một nơi để biểu diễn múa rối. Đã sắp tới thời gian mở màn, xung quanh có rất nhiều người.

An Dạ yêu cầu: "Tôi muốn xem!"

"Được." Bạch Hành đáp ứng.

Cả hai đi tới trước cửa phòng vé, mua hai vé vào xem.

Chỗ này tương tự như một rạp chiếu phim loại nhỏ, bên trong có đặt 7-8 dãy ghế dựa, có thể ngồi được 50-60 người.

Buổi diễn tối nay nghe hơi rùng rợn: "Quý Đồng", đa số khán giả là những đôi tình nhân trẻ.

Đối với loại hình dùng con rối để diễn kịch này thì An Dạ cũng không ôm kỳ vọng gì đặc biệt vì nó không thể nào có hiệu ứng tốt như phim điện ảnh, cho dù như thế nào thì hiệu quả cũng kém một đoạn xa, ít nhất người xem sẽ không bị dọa sợ.

Mở đầu màn múa rối, ánh đèn giữa sân khấu được điều chỉnh tối sầm lại.

Trước mắt chỉ có hình ảnh chớp động từ màn chiếu, trên đó vẽ hình một gian nhà cổ, các ngăn tủ và khung giường bên trong đều được sơn bằng một màu đỏ bất mắt.

"Bịch bịch bịch." Một con rối được người biểu diễn điều khiển bằng dây xuất hiện, bước từng bước một lên bậc thang, động tác vững vàng linh hoạt như người thật.

Nó xoay đầu lại, há mồm, khoa trương mà cười rộ lên.

"Đây là búp bê mà tôi đã nhặt được." Phía sau màn có người lồng tiếng.

Người biểu diễn lại lấy một con rối hình búp bê nhỏ hơn, để nằm trên mặt đất như đang ngủ.

Những sợi dây trên người nẩy con rối khúc xạ ra ánh sáng khác thường, tia sáng mỏng manh như thể dễ làm người ta liên tưởng đến một lưỡi dao sắc bén.

An Dạ nín thở, cùng mọi người theo dõi diễn biến tiếp theo của vở múa rối.

Bé gái đem búp bê đặt lên giường, xoay người đi ra cửa.

Trong tiếng "kêu kẹt" đóng lại của cánh cửa, bé gái dường như nghe lần đầu đó một âm thanh khác nữa.

"Ê?"

Bé gái lại mở hé cánh cửa nhìn vào trong phòng, chỉ thấy con búp bê đã ngã chổng vó trên mặt đất.

"Chèn ơi! Sao lại không cẩn thận như vậy?" Nó lại đem búp bê đặt trở lại giường một lần nữa rồi mới rời khỏi nhà.

Thế nhưng vào lúc này, người điều khiển phía sau màn đột nhiên đem con rối búp bê xoay chính diện với khán giả.

Con rối búp bê khẽ mỉm cười, lại nghịch ngợm mà chớp chớp mắt.

An Dạ nhìn không được run lên cập, cứ cảm thấy cảnh này không giống như có người đang điều khiển phía sau phông màn.

Tựa như.... con rối búp bê này thật sự sống lại, giống như con người có thể nói chuyện và cử động.

Rất nhanh, vở múa rối này đã kết thúc. Kết cục là con rối búp bê hút đi linh hồn của bé gái, có thể tự mình nói cười và di chuyển, mà bé gái trong vở kịch lại biến thành búp bê ngồi yên một chỗ, không còn cử động.

Cho tới lúc hạ màn, An Dạ còn có thể thấy con rối kia chớp mắt một cái.

Cô cười cười, không nghĩ tới vở múa rối này lại có thể chế tác một cách hoàn mỹ như vậy, đoạn cuối còn lưu lại một cái chớp mắt tạo sự căng thẳng cho người xem.

Khoan đã!

Chớp mắt?

An Dạ sờn tóc gáy bởi vì những người điều khiển con rối đều đã đi tới phía trước để cúi chào khán giả, căn bản là không có một ai ở phía sau!

Nếu con rối chỉ là tự nhiên mà rũ xuống mí mắt thì cũng thôi đi, có thể giải thích là do trọng lực, mí mắt làm bằng gỗ tự động rơi xuống, đằng này nó lại chớp mắt, mí mắt di chuyển lên xuống, lại còn dùng đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm An Dạ!

Câu chuyện trong vở kịch là con rối búp bê hút đi linh hồn của bé gái, bé gái thì biến thành búp bê hình người vô tri. Như vậy.... con rối chớp mắt nhìn cô chính là bé gái đáng thương trong vở kịch đó sao?

Không đâu, đây chỉ là ảo giác thôi!

An Dạ tự nhắc nhở mình như vậy.

Bạch Hành vỗ vỗ bả vai cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Tôi..." An Dạ vừa định kể lại chuyện mình mới chứng kiến thì đã bị một loạt tiếng chuông điện thoại cắt lời.

Cô móc điện thoại ra, bên trong truyền đến giọng của Tiểu Chu.

Tiểu Chu nói: "Có người đã nhặt được con búp bê."

"Cái gì chứ?! Ở đâu?" An Dạ nóng ruột, cô rất muốn biết tường tận sự việc đã diễn ra.

"Hiện tại cô bé đó đang ở trong cục cảnh sát, là một học sinh. Cô bé sợ gặp phải chuyện không may cho nên lập tức đem con búp bê giao nộp."

"Chúng tôi sẽ lập tức tới đó." Bạch Hành nhận lấy điện thoại, nói như vậy.

Tay chân An Dạ rét run, trong cô luôn có một loại cảm giác sợ hãi khó có thể miêu tả, như có một ngọn sóng thần đem cô vùi dập vào đáy biển, một chút khả năng chống cự cũng không có. Hơn nữa, cảm giác này càng lúc càng mạnh mẽ, giống như có một suy nghĩ bất an nào đó ở đáy lòng cô ngo ngoe rục rịch, sinh sôi nảy nở.

Bạch Hành liếc nhìn cô một cái, nói: "Cô vẫn chưa ăn tối, để tôi đi mua một chén mì cho cô."

"Không, không cần đâu."

"Tôi cũng đói. Cô cầm lấy này, chúng ta đi tới cục cảnh sát." Anh không cho An Dạ có cơ hội phản bác, trực tiếp vào quán gọi hai phần đồ ăn mang theo.

An Dạ cầm lấy bữa tối, từng luồng hơi ấm truyền đến từ bao nylon xua tan đi sự lạnh lẽo dưới đáy lòng, lúc này cô mới cảm thấy đói bụng, bao từ đúng dịp "rột rột" một tiếng.

Bạch Hành nói: "Cô để phần tôi phía sau xe đi, chỗ có cái móc ấy. Tôi lái xe, cô cứ ăn trước."

An Dạ ngẩng đầu, ngơ ngẩn mà nhìn Bạch Hành, há mồm muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không thể thốt ra khỏi miệng.

Khụ... nếu cô nói "cảm ơn" thì hình như hơi kiểu cách thì phải?

"Tôi sẽ cố gắng lái xe vững một chút." Bạch Hành thì thầm rồi liền nhanh chóng lên xe.

An Dạ thấy thần sắc của anh bình thường không để ý khi nói mấy câu này, cô nghĩ hẳn là anh cũng không phải loại người ngoài cười nhưng trong không cười như anh thường thể hiện đâu nhỉ?

Rất nhanh sau đó, hai người đã đến cục cảnh sát.

An Dạ vẫn còn chưa ăn xong, cô đem phần còn dư vào trong văn phòng, để lên bàn.

Tiểu Chu và mấy người cảnh sát khác gửi được hương vị thơm ngào ngạt kia thì thêm nhõm rãi không thôi, hăm mộ nói: "Bữa tối mà còn có thể được ăn mì sọi nữa..."

"Anh muốn ăn?" An Dạ cầm phần còn dư lại, nhìn thoáng qua Tiểu Chu, nói: "Đáng tiếc là không có."

Tiểu Chu ngao kiêu: "Ai... muốn ăn!"

"Chu sư huynh, mì của anh này..." Mũ Lưỡi Trai từ ngoài cửa chạy vội vào, trong tay đang cầm hai phần mì sọi.

Mặt Tiểu Chu lập tức đỏ ửng, anh ta ấp úng nói: "Ý tôi là muốn hỏi các người có ai muốn ăn không. Khụ... hai người đã ăn rồi hả?"

"A?!" Mũ Lưỡi trai kinh ngạc: "Hai vị cũng ở đây à? Nếu biết vậy thì tôi và Chu sư huynh cũng sẽ mang đồ ăn cho hai người rồi."

Tiểu Chu nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng đã âm thầm quyết định sẽ ngấm ngầm dạy dỗ Mũ Lưỡi Trai một trận mới được.

Sau khi Bạch Hành ăn phần của mình xong thì gương mặt trắng bệch bị gió thổi cả ngày cũng đã có chút ít huyết sắc trở lại.

Anh hỏi: "Cô bé học sinh kia đâu?"

Tiểu Chu trong miệng ngậm mì, hàm hồ trả lời: "Ồ trong kia ấy. Bạch Nam đang thẩm vấn."

"Tôi đi xem một chút." Bạch Hành nói.

"Tôi cũng đi!" An Dạ đòi theo.

Đến khi Bạch Hành vào phòng thì Bạch Nam cơ bản đã hỏi xong những gì cần hỏi.

Cô bé này nhất được con búp bê trong rổ xe đạp của mình, nhớ đến bản tin búp bê giết người thì không dám động vào nó, lập tức giao nộp cho cục cảnh sát.

"Em là học sinh trường nào?" An Dạ hỏi.

"Em học ở trường trung học Sơn Bình." Cô bé sợ hãi quay đầu nhìn con búp bê trên bàn, nói: "Chị ơi, em để nó ở đây. Em... em không mang về nhà đâu!"

"Được." An Dạ kêu: "Tiểu Chu ơi?"

"Tôi đây." Tiểu Chu vừa mới ăn xong thì nghe thấy An Dạ gọi mình.

"Anh có thể phải một vài đồng nghiệp bảo vệ cô bé này hay không?"

"Điều này không hợp quy tắc đâu, hướng chỉ con búp bê đã ở đây. Hiện tại không có chuyện gì xảy ra thì không có lý do hợp lý để phải người bảo vệ." Tiểu Chu khó xử nói.

"Em đi về nhà trước, có chuyện gì thì phải gọi báo cảnh sát." Bạch Nam nói như vậy.

"Vâng ạ!" Cô bé cúi đầu, ánh mắt có chút né tránh, "Vây em về, tạm biệt các anh các chị ạ!"

"Có muốn chị đưa em về không?"

"Không đâu ạ, nhà em rất gần. Cảm ơn." Lộ ra nụ cười mím ngọt ngào, cô bé một mình bước ra cửa.

An Dạ vuốt tay cầm búp bê lên quan sát, cố ý tìm kiếm dây số sê-ri, đây là 001, không sai.

Một lát sau, bọn họ ai về nhà nấy.

Vào lúc 8h30 sáng ngày hôm sau, An Dạ bị một chuỗi "liên hoàn đoạt mệnh call" của Tiểu Chu gọi gấp vào đồn cảnh sát.

"Chuyện gì vậy?" An Dạ vẫn còn chưa tỉnh ngủ, thần trí không quá rõ ràng.

"Chết.... đã chết rồi!"

"Cái gì?!" Cô bất giác phản ứng lại, là cô bé học sinh tối hôm qua. An Dạ vội vã hỏi: "Chết như thế nào?"

"Bị... bị búp bê bóp chết." Tiểu Chu cũng là một bộ dáng khó có thể tin.

Tại cục cảnh sát: "Con búp bê đó đâu?!"

"Ở trên bàn."

An Dạ tiến lên xem, quả nhiên con búp bê vẫn còn ở trên bàn. Sắc môi của nó càng thêm điểm lệ như màu đỏ của hoa anh đào.

An Dạ nhìn nhìn mặt dưới, phát hiện một dây số sê-ri — qs506-002.

Sinh... sinh sôi nảy nở?! Tái sản xuất?

Cô bỗng nhiên cảm thấy có chút vô lực, cái "người thứ ba" kia nhất định đang ở một nơi tối tăm nào đó mà chế cười bọn họ.

Lần này họ bị chơi thâm, sao có thể... chỉ có một mục tiêu? Người kia sao có thể đơn giản như vậy!

Chương 21: Búp Bê (7)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ dường như có thể nghe được tiếng cười không kiêng nể gì của hung thủ, chắc có lẽ hắn đang nấp ở đâu đó chăm chọc sự vùng vẫy và sợ hãi của bọn họ đi?

Bọn họ cho rằng sẽ phát sinh chuyện búp bê giết người lần nữa nên nghĩ chỉ cần nhìn chăm chăm vào con búp bê là được. Thế nhưng, thật không ngờ là búp bê còn có thể phục chế và chế tạo con khác, thậm chí nó chỉ là một công cụ để hung thủ lợi dụng. Bọn họ bị hấn lừa, tin vào "búp bê biết giết người", theo bản năng cho rằng búp bê mới là vật nguy hiểm nhất.

"Thật là mắt mặt!" Tiểu Chu phiền muộn nói, "Tôi có dự cảm là hung thủ nhất định đang rất vui về đây."

"Bạch Nam đâu?" An Dạ hỏi.

Tiểu Chu trả lời: "Ồ ngay phía sau kia kia!"

Vào lúc này, Bạch Nam và Bạch Hành cùng nhau đi đến, trong tay bọn họ còn cầm theo mấy phần tư liệu.

An Dạ nôn nóng: "Đã xem qua hiện trường rồi sao?"

Bạch Nam âm trầm: "Fuck! Bị cái đám vớ vẩn kia nhanh chân đến trước rồi!"

Bạch Hành giải thích: "Vụ án này đã được giao cho người khác xử lý, chúng tôi tới chậm một bước."

An Dạ nghĩ thầm *đây cũng có thể là do lãnh đạo của Bạch Nam không hài lòng với anh ta, vụ án này cho tới nay vẫn chưa có tiến triển nào quan trọng, rồi bây giờ thêm một người nữa bị giết.*

"Vậy... còn điều tra nữa hay không?" Cô hỏi.

"Còn!" Bạch Nam và Bạch Hành trầm miệng một lời, giống như bọn họ đã quen với chuyện đoạt vụ án trong tay người khác.

Bạch Hành đưa tư liệu đang cầm cho An Dạ, nói: "Nạn nhân chết trong nhà, cha mẹ của cô ấy đang đi công tác cho nên trong nhà chỉ còn lại một mình. Các cửa sổ đều đã khóa kỹ, cửa phòng ngủ mở rộng. Nạn nhân thứ hai có cái chết giống với nạn nhân thứ nhất, là bị con búp bê bóp chết trên giường, vết bầm ấn khớp với bàn tay của búp bê."

An Dạ có một dự cảm rất xấu, cô nhớ lại phần tiếp theo trong tác phẩm của mình vẫn còn lưu trong bản nháp chưa đăng lên, cũng giống như bây giờ — một nữ sinh nhật được búp bê liên báo cảnh sát ngay lập tức, sau đó vẫn bị giết chết.

Sao lại có thể như thế?!

Nội dung đó vẫn còn lưu lại trong máy tính ở nhà, An Dạ vẫn chưa có cơ hội nộp lên cho chủ biên, vẫn chưa được đăng lên tạp chí, vậy hung thủ làm cách nào mà biết được?

Chỉ là một sự trùng hợp thôi sao?!

Không, nhất định không phải!

Lông tơ trên người cô đều dựng hết cả lên, tựa như một con nhím bị kinh sợ, cong sống lưng bày ra phản ứng sợ hãi.

"Cô bị sao vậy?" Bạch Hành hỏi.

"Tôi..." An Dạ nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, "Sao... sao có thể như thế?!"

"Chuyện gì?" Bạch Nam nhíu mày.

An Dạ lấy hai tay bịt mắt, tâm tình sắp hỏng mất: "Hắn vẫn còn bắt chước theo tôi! Hung thủ bắt chước theo tôi!"

"Nói chuyện rõ ràng!" Bạch Nam gầm lên: "Nếu cô không muốn chết thì phải nói rõ ràng cho tôi!"

"Nội... nội dung phản tiếp theo của tiểu thuyết cùng với quá trình gây án của hung thủ giống nhau như đúc!" Cô thì thảo một cách khó tin: "Nhưng mà... sao có thể xảy ra chuyện đó được?! Nội dung đó chưa có một ai xem qua! Ngay cả Bạch Hành cũng chưa xem, tôi.... Sao có thể?!"

Bạch Hành an ủi cô: "Đừng nóng vội! Có khi nào lúc cô sáng tác ở bên ngoài thì bị hung thủ thấy được hay không?"

An Dạ lắc đầu: "Không có khả năng đó! Tôi luôn viết bài và lưu lại trong desktop ở nhà, không một ai có thể thấy được. Trừ khi..."

Cô hít một hơi lạnh kinh, cả người như rơi vào trong hầm băng: "Trừ khi trong nhà tôi... có người khác!"

"Người khác?!" Đám người Tiểu Chu hai mặt nhìn nhau, tất cả đều cảm nhận được một luồng hơi lạnh từ chân đám thẳng lên đỉnh đầu.

Thật sự là... có một người nữa hay sao?

Đầu óc An Dạ bây giờ như một đồng hồ nhào đặc quánh, cô không cách nào bình tĩnh để suy nghĩ được. Cô cẩn thận nhớ lại xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Búp bê có thể giết người.

Búp bê có thể nói.

Búp bê có thể phục chế và sinh sôi nảy nở.

Búp bê có thể chớp mắt.

Búp bê chỉ là... một hình người vô hồn mà thôi.

Một món đồ vật không có sự sống lại có thể làm được những việc như con người, thậm chí hiện tại... nó còn có thể giám thị cô hay sao?!

Không, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

...Nhưng sao lại không thể chứ?

Kỳ thật An Dạ rất sợ, trong lòng cô thực sự đang rất sợ hãi, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cô đều là hình ảnh con búp bê kia nhìn như đang cười nhạt, mang theo sự dụ hoặc thần bí, thậm chí là... một loại "dục vọng" lộ liễu.

Dường như cô có thể cảm nhận được sự khát cầu nào đó trong nụ cười mỉm của con búp bê, sự khát cầu đó có thể là gì đây?

Bạch Nam nói: "Hay là chúng ta về nhà của cô xem xét một chút, tôi nghĩ có thể sẽ có phát hiện thú vị nào đó!"

Tươi cười của anh ta vào lúc này cũng mang theo một sự khát cầu, chẳng có một chút ý tốt nào.

Bạch Hành theo bản năng vỗ vỗ vai An Dạ, hy vọng có thể an ủi cô một chút.

"Vậy cũng được, trở về nhà xem sao!" An Dạ hít sâu một hơi để tìm thêm dũng khí cho chính mình.

Khi cả nhóm đến nhà An Dạ thì đã là 12h trưa.

An Dạ dẫn tất cả mọi người lên lầu, mở cửa phòng, chỉ vào góc bên trái của cái bàn, nói: "Desktop nằm ở kia, phản tiếp theo của tiểu thuyết cũng ở trong đó."

Bạch Nam quan sát toàn bộ căn phòng một vòng, duỗi tay lục lạo đồng hoa giả được cắm trong bình hoa, khước miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Không có ai nói với anh tự tiện động vào đồ vật trong phòng phụ nữ là rất bất lịch sự hay sao?" An Dạ nhú mày nói.

"À... là vậy à? Cảm ơn đã nhắc nhở!" Bạch Nam không biết hồi cái mà cứ tiếp tục mở cửa tủ quần áo, tiếp tục lục lạo lần hai.

An Dạ nhú mày càng chặt, giữa trán có thể kẹp chết con ruồi, cô hiển nhiên đang rất mất hứng.

Bạch Hành nói: "Nếu trong nhà có sự hiện diện của một người nữa, vị trí có thể nhìn thấy được chính là ở ngay phía sau cô."

"Ở ngay phía sau tôi?" Tim An Dạ bỗng dưng đập thình thịch tăng tốc.

"Là hướng đó..." Bạch Hành chỉ thẳng vào ngăn tủ đối diện desktop.

"Ồ... thật sự là có món đồ chơi nhỏ đây này!" Bạch Nam kêu lên ngạc nhiên, từ bên trong đó lấy ra một món đồ, để trước mặt mọi người: là một con búp bê mang theo nụ cười mỉm trên mặt, giống y chang hai con búp bê trước đây.

An Dạ ghé sát đến mức muốn nôn ra. Thật không ngờ, con búp bê kia lại có thể ở trong ngăn tủ ngay trong nhà của cô.

"Không chỉ có như vậy thôi đâu!" Bạch Nam cười một cái, anh ta lòn hai ngón tay vào trong miệng có thể đóng mở của con búp bê, từ từ dò xét sâu vào trong, kéo ra một tùm gi đó: đó là một cái hộp đen với màn hình nhỏ xíu, là một loại máy theo dõi mini bằng Bluetooth.

"Xem ra đúng là có ai đó đang theo dõi cô đây mà." Giọng điệu của Bạch Nam nhẹ nhàng thoải mái như chẳng chút để ý.

Mà phía dưới búp bê có một dây chữ số — qs506-003.

Dây số sê-ri này có ý nghĩa là cô cũng bị theo dõi sao? Là... nạn nhân thứ ba?

An Dạ há miệng thờ đốc, muốn lên tiếng nhưng chẳng thể thốt ra được lời nào.Cái cảm giác này làm cô tuyệt vọng chút nữa muốn điên lên, những chuyện này là sao chứ?!

Cô không thể thổ lộ nỗi sợ của mình với ai, những chuyện này quả thật là... khó có thể tin!

Quả nhiên có sự tồn tại của một ai đó — một ai đó vẫn luôn theo dõi ngay sát bên cạnh cô?

"Chúng ta đi thôi!" An Dạ run rẩy yêu cầu, cô không muốn ở lại trong căn nhà này của mình một phút nào nữa.

Tiểu Chu hỏi: "Vậy bây giờ mọi người có muốn đi đến hiện trường nơi xảy ra vụ án hay không? An Dạ đừng sợ! Chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được hung thủ thôi!"

An Dạ nở một nụ cười gượng gạo: "Chỉ mong là vậy. Đúng rồi, cô cảnh sát mới tới hay kêu anh là "sư huynh" đâu rồi?"

"Cô hỏi Mũ Lưỡi Trai hả? Cô ấy đi theo một nhân viên cảnh sát khác tới hiện trường vụ án để điều tra rồi, chúng ta cũng đi qua đó tập hợp với bọn họ thôi, không chừng còn có thể tìm được manh mối nào đó." Tiểu Chu đề nghị.

An Dạ theo những người khác cùng nhau ngồi lên xe, vội vã lái tới hiện trường. Khi bọn họ vừa đến liền lập tức vào phòng của người chết kiểm tra một lượt.

Nạn nhân chết trên giường, có một ít dấu vết gãy gãy, tư thế có chút vặn vẹo, dấu vết đôi tay búp bê bóp chặt cổ của nạn nhân dẫn đến nghẹt thở mà chết. Trên người của con búp bê không có bất cứ dấu vết vân tay nào, loại tình huống tử vong này không có cách nào giải thích được.

Trên bàn còn đặt hai ly cà phê, một ly đã uống xong và một ly khác vẫn thừa lại một nửa, nơi đầu giường của nạn nhân có dấu vết của một ít bột cà phê.

Trên cửa chính của căn chung cư này phát hiện dấu vân tay của ba người khác nhau. Cảnh sát tìm được video giám sát của chung cư, phát hiện sự có mặt của một người đàn ông xa lạ và một người nữ nhân viên mặc đồng phục đến giao thức ăn.

Khi nhóm người An Dạ xem qua đoạn video kia thì phát hiện người đàn ông xuất hiện trong đó thật quen mắt, chính là bạn trai của nạn nhân đầu tiên — Tần Mục.

Người phụ nữ còn lại thì Mũ Lưỡi Trai cũng biết — là cô gái trong quán cà phê.

Khi Bạch Nam gọi Tần Mục tới hỏi chuyện, đối phương vẫn còn ở trong trạng thái kinh ngạc.

Bạch Nam trào phúng: "Sao ở đâu cũng thấy cậu xuất hiện vậy, thầy giáo trẻ?"

"Tôi... Cô bé ấy là học trò của tôi, tôi đã từng nói công việc buổi tối của tôi là gia sư." Tần Mục trông có vẻ rất bất đắc dĩ, khi giải thích thì gương mặt tái nhợt vô lực.

"Cậu nghĩ tôi sẽ tin sao? Hai vụ án từ đầu có cậu xuất hiện, cậu nói cậu cùng với hung thủ một chút xíu quan hệ cũng không có?" Bạch Nam chất vấn.

"Chỉ là một sự trùng hợp mà thôi, huống chi tôi thật sự không có giết người. Tôi dạy cô bé giải bài tập xong thì trở về nhà ngay lập tức, thật đó!"

"Có nhân chứng hay không?"

"Điều này thì... không có." Tần Mục trả lời.

"Vậy là cậu đang nói dối?"

"Tôi không có nói dối!"

"Hừ! Sớm muộn gì thì tôi cũng sẽ điều tra ra. Mời cậu giữ liên lạc, thầy giáo trẻ của chúng ta bị nằm trong diện tình nghi rồi đấy!" Bạch Nam không có bất luận chứng cứ nào để chứng minh Tần Mục giết người, cho dù hoài nghi như thế nào cũng chỉ có thể thả đối phương trở về rồi lại điều tra sau.

Tiểu Chu hỏi: "Cứ thả hần trở về như vậy?"

"Còn có thể làm sao nữa?" Bạch Nam bực bội.

Sau đó, cả nhóm lại đi tới quán "Ngư", bởi vì thương hiệu đóng dấu trên hai ly cà phê là của quán này.

Bọn họ trực tiếp nói với người quản lý quán về hai vụ án tử, người này liền ngay lập tức kêu cô gái kia ra.

"Là cô gái này, tối hôm qua là cô ta đi giao cà phê, bởi vì địa điểm cần giao cà phê gần nhà cô ấy nên tôi báo giao xong cà phê thì tan tầm luôn, không cần phải quay lại làm gì." Người quản lý nói.

"À... Xin hỏi có chuyện gì không?" Cô nhân viên tên Lê Hương đối với Tiểu Chu vẫn còn nhớ rõ nên lúc này nhin không được nhíu nhíu mày.

"Ha ha, cô yên tâm, tôi không phải tới đây để đánh đổ cà phê của cô nữa đâu." Tiểu Chu nói giỡn một câu.

An Dạ nói: "Chuyện là như vậy: cô bé học sinh ở trong căn chung cư mà cô đã đến giao cà phê vào tối hôm qua đã chết, chúng tôi tìm thấy trong video của chung cư có sự xuất hiện của cô nên mới đến tìm hiểu một chút."

"Là như vậy à!" Lê Hương nói, "Tối hôm qua, sau khi giao cà phê xong thì tôi liền về nhà."

"Có nhân chứng không? Có thể chứng minh sau đó cô vẫn luôn ở nhà?"

Cô ấy nói: "Sau khi tôi về nhà thì có trò chuyện với hàng xóm một chút."

"Trò chuyện?"

"Vâng. Lúc đó trong nhà hơi dơ, tôi liền quét dọn một chút. Sau đó lại cảm thấy âm thanh dọn dẹp hơi lớn, sợ phiền đến hàng xóm liền cố ý tặng một ít hoa quả cho họ. Họ cũng nghe thấy tiếng động do máy hút bụi mà tôi đã dùng, bọn họ có thể làm chứng."

"Được rồi, cảm ơn cô!" An Dạ nói.

Nếu như vậy, người khả nghi nhất chính là Tần Mục.

Thế nhưng hung thủ thực sự sẽ rêu rao như vậy sao? Hẳn ta đối với thủ pháp phạm tội của mình rất tự tin chẳng? Nói tóm lại, bây giờ vẫn còn không thể kết luận được bất cứ điều gì, bọn họ vẫn chưa tìm được manh mối nào đáng tin cậy.

"Cho nên... dùng cái chết của cô tới để nghiệm chứng kết quả đi! Nhất định phải sống sót trở về để nói cho chúng tôi biết hung thủ là ai nha." Bạch Nam có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Vào lúc này An Dạ mới nhớ tới bản thân mình chính là người kế tiếp — người thứ ba bị búp bê theo dõi!

HẾT CHƯƠNG 21

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Búp Bê (8)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Bọn họ qua nhà hàng xóm của Lê Hương dò hỏi thì quả nhiên, theo lời kể của hàng xóm, Lê Hương vẫn luôn ở nhà quét dọn nhà cửa.

Còn có một nữ sinh bổ sung thêm: "Tối hôm qua, chị ấy dùng máy hút bụi quét dọn gần hai giờ đồng hồ, ở ngay sát phòng em. Bài tập về nhà của em sắp phải nộp mà bây giờ còn chưa có làm xong, phiền muốn chết luôn..."

Cha mẹ cô bé ngại ngừng cười cười giải thích: "Con bé sắp thi nên tính tình hơi cáu kỉnh một chút."

Tiểu Chu xua xua tay, tỏ vẻ thông cảm.

Nếu như vậy thì Lê Hương không phải là hung thủ, cô ta có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm chứng minh mình không có ở hiện trường.

"Tiếp theo phải điều tra Tần Mục phải không?" An Dạ hỏi.

Tiểu Chu đáp: "Hiện tại, người đáng tình nghi nhất chính là hắn, tôi và Bạch Nam sẽ điều tra gốc gác của hắn sẵn tiện theo dõi hắn luôn, đây chính là sở trường của cảnh sát chúng tôi. Hai người lại đi điều tra lại lịch của mấy con búp bê kia, cố gắng mau chóng tìm được một số đồ vật hữu dụng đi! Hơn nữa, nếu mấy con búp bê này là do có người cố tình bày ra chứ không thực sự biết nói thì phải có chỗ sản xuất ra chúng chứ?"

"Anh nói rất đúng!" An Dạ đã hiểu, cô bắt giác phản ứng lại, "Phải có chỗ nào đó làm xưởng sản xuất."

An Dạ cùng Bạch Hành tách ra khỏi đám người Bạch Nam, chia làm hai hướng, cả nhóm dùng cách hai bút cùng vẽ, cố gắng phát huy tác dụng của phương thức giăng lưới bắt cá.

Trong thâm tâm của mọi người kỳ thật đang rất tối tăm và thất vọng. Thực tế là hung thủ hoàn toàn nắm giữ được hành tung của bọn họ, bọn họ thì lại bị manh mối mà hung thủ đã phân bố ở khắp mọi nơi dắt mũi đi, hoàn toàn ở trong thế bị động.

An Dạ lên xe, ngồi ở ghế lái phụ, bên cạnh là Bạch Hành.

Cô nhìn vào sườn mặt anh tuấn của Bạch Hành, trong lòng dần dần mềm mại xuống. Trong tiềm thức, cô dường như ý thức được Bạch Hành là một người đàn ông mạnh mẽ cao lớn, đáng để tin cậy. Nhận ra điều đó, cô đột nhiên sinh ra một loại cảm giác lưu luyến không muốn xa rời mà từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện trong cô, cô thậm chí còn có điểm ngưỡng mộ Bạch Hành.

Quả nhiên, lúc con người ta sợ hãi nhất cũng chính là lúc nội tâm yếu ớt nhất! Vậy nên không khó giải thích khi mỹ nhân rất dễ dàng sinh ra hảo cảm đối với vị anh hùng đã cứu mạng mình.

Cô khẽ cười nhạt một tiếng, cười bản thân mình đột nhiên yếu ớt thành như vậy.

"Có thể chơi cùng tôi một trò chơi nhỏ không?" Cô dò hỏi Bạch Hành.

"Nói nghe thử!"

"Trước kia, mỗi khi cảm xúc viết truyện bị ngắt quãng thì tôi liền tự chơi trò chơi văn đáp một mình. Có nhiều lúc vì muốn viết thêm nút thắt và cho thêm logic vào câu chuyện, tôi sẽ đặt mình đứng trước vách núi, cũng là bố trí một cái kết cục, sau đó tự mình đi từng bước từ trên vách núi xuống, tự đặt mình vào đó để cân nhắc toàn bộ quá trình. Việc làm đó rất thú vị nhưng cũng khá là hại não. Bây giờ, tôi muốn đem vụ án này coi như một bộ tiểu thuyết, được rồi, chúng ta vào đề thôi!"

"Được!" Bạch Hành rất tiết kiệm lời nói, giống như anh đang để dành tinh lực vậy. Rất nhiều lúc anh đều chỉ nói những gì quan trọng nhất, thậm chí chỉ cần dùng thần thái và biểu cảm trên mặt để biểu đạt ý muốn nói — thật đúng là một người bần xín!

"Vị sao hung thủ không lựa chọn giết người bằng nhiều cách khác nhau, hẳn lại tìm nạn nhân một cách tùy tiện nữa. Anh có thể dùng kinh nghiệm phá án của mình giải thích cho tôi nghe về tâm lý của những kẻ giết người được không?" An Dạ hỏi.

Đầu ngón tay của Bạch Hành gõ gõ lên tay lái, trả lời: "Khi bị giết, con người không nhất định chỉ có một loại cảm xúc là 'sợ hãi'. Hung thủ chỉ cần khắc phục nỗi sợ đối với thi thể, nạn nhân trước khi chết sẽ phát sinh ra một loạt phản ứng, những phản ứng này rất có khả năng làm cho hung thủ có được một loại ham muốn chinh phục, đây cùng với sex cũng giống nhau."

"Giết người... sẽ sinh ra ham muốn chinh phục sao?" An Dạ không dám tưởng tượng. Nhưng nói vậy thì cũng có lý bởi vì có nhiều vụ án giết người liên hoàn, hung thủ giết rất nhiều người mà không có động cơ nào thúc đẩy, điều đó nói lên cảm xúc khi giết hại người khác có thể thỏa mãn phương diện tâm lý nào đó của hung thủ.

Anh tiếp tục giải thích: "Đàn ông thích phụ nữ, cũng có đàn ông thích đàn ông — đây là đồng tính luyến ái, thế nhưng không thể phủ nhận giữa họ không có tình yêu? Giống như vậy, người bình thường sợ hãi chuyện giết người, có một số lại ham mê hành động đó, chúng ta không thể phủ định những trường hợp này không tồn tại, thậm chí chẳng cần đến bất cứ động cơ nào cả."

"Vậy..." An Dạ hiểu được ý anh muốn nói, "Chúng ta cứ tìm kiếm như thế này cũng rất có khả năng không có được kết quả muốn tìm?"

"Khả năng này rất cao," Bạch Hành nhìn về phía cô, cái liếc mắt thâm thúy mà lại mang theo một lực hấp dẫn khó cưỡng, giọng nói khàn khàn quanh quẩn bên tai An Dạ: "Có đôi lúc, làm một số chuyện cũng chẳng cần lý do nào hết."

Mà cô thì lại cố tình muốn đi tìm cái lý do kia nên mới bị hung thủ lợi dụng.

Bạch Hành lại nói: "Giờ đến lượt tôi hỏi!"

"Anh hỏi đi!"

"Từng người nhận được búp bê đều bị giết, đúng không?"

"Không sai."

"Vậy vì sao... hung thủ có thể giết nạn nhân thành công?"

"Có ý gì?" An Dạ khó hiểu.

"Luôn có những tình huống khó đoán trước, hung thủ là người chứ không phải thần tiên."

An Dạ nhủ vậy: "Cũng có nghĩa là hung thủ có chấp niệm nào đó rất mãnh liệt? Tính cách của hắn vô cùng cực đoan, chỉ cần đã quyết định chuyện gì thì sẽ hoàn thành cho bằng được, đúng không?"

"Tính cách đặc biệt này của hung thủ có thể là điểm đột phá để chúng ta tìm ra hắn, đây là điểm rất quan trọng."

"Nói vậy.... Hắn ta nhất định sẽ giết tôi, đúng không?" An Dạ không rét mà run.

Bạch Hành trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng sợ!"

Giống như trước đây, mỗi khi anh báo cô đừng sợ có thể khiến cô can đảm hơn rất nhiều.

Hai người lái xe đến thị trấn nhỏ lúc trước, dựa theo ký ức đi tới khu nhà xưởng Bán Giang. Người bảo vệ vẫn ở đây, Bạch Hành tiến tới hỏi thăm: "Chào anh! Mấy hôm trước tôi có tới đây."

Người bảo vệ ngạc nhiên: "À! Tôi vẫn còn nhớ rõ anh, bữa trước anh có hỏi về nhà máy Bán Giang."

Bạch Hành lại hỏi: "Anh có biết ông chủ đã qua đời đó họ gì, nhà ở đâu hay không ạ?"

Bảo vệ do dự nói: "Cái này thì tôi không rõ lắm, chỉ biết ông ta họ Cao, nhà ở đâu thì tôi không biết, ông chủ hiện tại của nhà máy có thể biết vì dù sao ông ấy cũng tiếp nhận nhà máy từ gia đình kia mà."

"Chúng tôi có thể vào tham quan một chút hay không?"

"Tôi không biết, để tôi hỏi cái đã." Anh ta xoay người gọi điện thoại cho xưởng trưởng, sau khi được cho phép thì gật đầu: "Hai người vào đi!"

An Dạ túm chặt góc áo của Bạch Hành, đi song song cùng anh vào trong.

Rất nhanh, bọn họ gặp được một người đàn ông rất anh tuấn, người nọ tự giới thiệu: "Chào hai vị! Tôi là chủ nhà máy, họ Vương."

"Xin chào ông chủ Vương! Tôi là Bạch Hành—điều tra viên hình sự. Bởi vì nhà máy trước đây có liên quan đến một vụ án tử nên hôm nay tôi đây điều tra một vài sự việc." Bạch Hành làm bộ làm tịch lấy ra thẻ công tác đã hết hạn của mình để lừa gạt đối phương.

Ông chủ Vương gật gù đầu, trong ánh mắt mang theo vẻ nhạy bén, anh ta hỏi: "Vậy đó là chuyện gì?"

"Ông chủ trước đây của nhà máy đã qua đời, vậy ai là người tiếp nhận sau đó?" Bạch Hành hỏi.

"Là con gái của ông ta." Ông chủ Vương trả lời.

"Con gái?!" An Dạ có chút kinh ngạc.

Thực giác của cô cho rằng việc này cùng với ông chủ trước đây không thoát được quan hệ, thế nhưng không nghĩ rằng ông ta đã chết, lưu lại người thừa kế là cô con gái.

"Có vấn đề gì sao?" Ông chủ Vương hỏi.

An Dạ xua xua tay, nói: "Không có việc gì."

Bạch Hành lại hỏi tiếp: "Vậy anh có biết nguyên nhân cái chết của ông chủ trước đây là gì không? Đoạn thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?"

Ông chủ Vương đột nhiên móc ra một điều thuốc, gõ gõ lên mặt bàn, cười nói: "Không ngại tôi hút một điều thuốc chứ?"

Bạch Hành làm ra tư thế mời.

Anh ta kẹp điều thuốc vào trong miệng, rầu rĩ kéo hai hơi, nhủ vậy nói: "Tôi chỉ nghe phong phanh vài lời đồn, nói là có một công ty điện ảnh muốn quay phim về quý đồng, tựa tựa như loạt phóng sự [Chuyện Ma Quỷ Ở Những Ngôi Làng Bỏ Hoang], bọn họ muốn tìm ngẫu nhiên một nhà xưởng gia đình để chế tạo một số búp bê quý đồng, tặng cho một số người xem đài may mắn khi loạt phim công chiếu. Chuyện này bị toàn bộ người trong trấn phản đối, cuối cùng thì ông chủ đó chết một cách ly kỳ, sự tình không giải quyết đến đâu, không ai báo án, tang sự thì làm qua loa, gia đình họ bán đi nhà máy rồi dọn đi đâu không ai biết."

"Thì ra là còn có chuyện như vậy!'" An Dạ khép mắt, tò vò vô cùng tiếc nuối.

"Được rồi, cảm ơn anh! Không còn chuyện gì khác, chúng tôi xin phép đi trước." Bạch Hành nói xong thì lập tức đứng dậy, hai người rời khỏi nhà máy.

"Hai vị đi nhé!'" Ông chủ Vương nhìn bọn họ rời đi, cũng không có nói gì khác.

An Dạ lên tiếng: "Nếu bây giờ tôi khẳng định là con gái của chủ nhà máy đã qua đời làm thì có phải là qua loa quá hay không?"

"Có thể đặt giả thuyết như vậy." Bạch Hành dùng ánh mắt cổ vũ An Dạ.

"Nếu vậy, tôi sẽ liên kết mọi chuyện lại với nhau: rất có thể vì cái chết của cha mình, cô con gái đã gặp phải kích thích, sinh ra oán hận đối với người đời, lợi dụng búp bê để giết người một cách vô tội vạ."

Cô dừng lại, tự hỏi trong chốc lát, lại tiếp tục nói: "Nếu búp bê biết nói và giết cha cô ta, mục tiêu của cô ta hẳn phải là búp bê chứ không phải người đời, càng không thể lợi dụng búp bê làm đạo cụ giết người, đối tượng căm hận của cô ta hẳn phải là búp bê mới đúng!"

"Dựa theo logic mà nói thì đúng là như vậy."

Nói cách khác, búp bê không biết nói cũng sẽ không giết người, cô ta căm hận người đời bởi vì cô ta cảm thấy tất cả bọn họ đã giết chết cha của cô ta? Không đúng, cô ta vẫn luôn lợi dụng búp bê để gây án, cô ta đang rải tin tức! Cô ta chậm rãi phát tán ra tin tức búp bê biết nói và sẽ giết người... Nhưng nguyên nhân là gì chứ?" An Dạ đau đầu, cô rất muốn biết nguyên nhân.

"Nói tóm lại, mục tiêu của cô ta là biến búp bê thành một tính hiệu khủng bố, gieo sự sợ hãi hoang mang vào lòng mọi người." Bạch Hành khẳng định.

"Đúng, đúng là như vậy!'" An Dạ bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, cô nói: "Hung thủ hiểu rõ tất cả về chúng ta, giống như vẫn luôn đi theo sau mọi người vậy. Anh có còn nhớ khi Mũ Lưỡi Trai gặp người quen là phục vụ trong quán cà phê kia, bọn họ đã nói gì hay không? Có ấy hỏi người kia vì sao từ khu Kỳ Sơn mà bây giờ lại ở khu Hoàng Sơn, cũng chính là nói... ban đầu Mũ Lưỡi Trai cũng ở khu Kỳ Sơn!"

"Cô đang hoài nghi Mũ Lưỡi Trai?" Bạch Hành hỏi.

Trong lòng An Dạ cảm thấy rất bất an, cô nói: "Tôi muốn gọi điện thoại cho Tiểu Chu, báo anh ấy lưu ý cô ta!"

Cô lấy di động ra, gọi điện thoại cho đối phương nhưng đều là âm thanh máy bận.

"Nhanh lên, không còn thời gian nữa, chúng ta đi tìm bọn họ!'" An Dạ nôn nóng nói với Bạch Hành.

Anh lập tức gật đầu, hai người lái xe về cục cảnh sát, hy vọng có thể tìm thấy nhóm người Bạch Nam

Tôi cực cảnh sát, Bạch Hành xuống xe đi hỏi người trực ban xem có nhìn thấy Tiểu Chu hay không. An Dạ thì ở bên ngoài tiếp tục gọi điện thoại.

Cô cứ một lần rồi lại một lần nhấn số của Tiểu Chu nhưng đầu dây bên kia cứ báo bận. Điều này làm cho cô lo lắng cực kỳ, lo lắng Tiểu Chu có thể gặp phải điều bất trắc.

Nếu... bọn họ đã bị giết hại thì làm sao bây giờ?!

Không, không đâu! Thử lại lần nữa xem, nhất định... họ sẽ không sao.

Qua một lúc lâu sau, di động của An Dạ mới có động tĩnh, cô bắt máy, từ điện thoại truyền ra âm thanh sần sật ồm ồm, là giọng của Tiểu Chu.

Đối phương thờ hồng học, kêu lên: "An Dạ!"

"Alo? Nghe rõ không? Các người hãy chú ý..." cô chưa kịp dứt lời thì bên trong điện thoại truyền ra giọng nói của Mũ Lưỡi Trai.

Mũ Lưỡi Trai nồn nóng kêu gào: "Chị An Dạ cẩn thận!"

"Nghe này An Dạ! Em và Bạch Nam tìm được máy ghi âm trong phòng của Lê Hương, bên trong ghi âm lại tiếng máy hút bụi, chị hiểu ý em không?! Này? Này?!"

An Dạ đánh rơi di động xuống đất, bởi vì khoảng cách khá xa nên cô không nghe rõ được lời nói của đối phương. Bây giờ, tất cả lực chú ý của cô đều đặt trên cổ mình, cảm giác được làn da tiếp xúc với một vật gì đó lạnh lẽo — là một lưỡi dao sắc bén!

Lưỡi dao kia đang dí sát vào yết hầu của cô, chỉ cần vô ý một chút là có thể làm cho cô cầm miệng.

"Không được kêu, bảo bối của tôi!" Phía sau truyền đến giọng của một người phụ nữ. Người nọ bùm chặt miệng An Dạ, nhanh chóng kéo cô ra phía sau, lúi vào trong xe.

Bởi vì cực cảnh sát được đặt ở nơi vô cùng kín đáo, ít có người qua lại cho nên vẫn chưa có ai phát hiện điều bất thường.

An Dạ bị ép ngồi vào ghế sau, bây giờ cô có thể nhìn thấy rõ gương mặt người đang lái xe — đôi môi đỏ búng, ánh mắt nhướng lên đầy khiêu khích, là cô gái mang tên Lê Hương!

"Nào, cùng tôi tham gia một trò chơi được không, tiểu thuyết gia trinh thám An Dạ tiểu thư?" Giọng nói nhẹ nhàng êm tai của cô ta vang lên, mang theo tia mê hoặc lòng người.

"Trò chơi gì?"

"Tôi sẽ nhốt cô trong một căn phòng, mỗi ngày cô chỉ có năm phút để thông báo tình huống của chính mình, bảo những người bạn tốt của cô tôi cứu cô. Nếu bọn họ tìm được cô trong vòng năm ngày thì cô sống sót, nếu tìm không thấy, tôi sẽ giết cô! Trò chơi này thú vị lắm đúng không?"

"Được!" An Dạ đáp ứng không chút nao núng.

"Nếu đã quyết định thì hãy uống cạn ly nước bên cạnh cô đi, uống xong thì ngủ một giấc thật ngon. Nếu cô muốn nhìn lên tuyến đường để thông báo cho bọn họ thì chính là gian lận, phải phạt, hình phạt là tôi sẽ giết cô ngay lập tức."

An Dạ cũng không nghĩ sẽ phản kháng, cô mới không lấy sinh mệnh của chính mình ra mà đùa giỡn.

Cô cầm lấy ly nước uống cạn, ý thức dần dần rơi vào hôn mê, rất nhanh đã tiến vào giấc mộng đẹp để mà lại u ám.

Cứ như thế, trò chơi đã bắt đầu khởi động!

HẾT CHƯƠNG 22

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Búp bê (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Lúc An Dạ tỉnh lại thì trạng thái tinh thần rất tốt, cô đoán rằng mình đã ngủ ít nhất là chín tiếng đồng hồ. Đối với một tác giả viết tiểu thuyết lúc nào cũng phải đuổi bản thảo dẫn đến ngủ không đủ giấc mà nói, có thể thanh thần ổn định ngủ một giấc thật sâu, một giấc ngủ trên chín tiếng thì quả thật rất quý giá.

Cô phát hiện bản thân mình cũng có thiên phú tìm niềm vui trong sự đau khổ, không khỏi nhếch môi cười thành tiếng. Thế nhưng, khi cô vừa hé miệng thì cảm giác đôi môi bị nứt một đường, có cả máu rỉ ra, chắc là không khí quá khô hanh làm cho da môi nứt toác, xem ra đây là vùng đất có gió mạnh nhỉ?

An Dạ là một người rất sợ lạnh và miễn cảm với nhiệt độ, khi những người xung quanh chỉ mặc áo khoác thì cô đã trông lên áo lông. Bởi vì điều này, cô còn thường xuyên bị bà ngoại cười nhạo, trên cô giống y như con mèo, sợ lạnh liền chui vào trong một góc mà tròn.

Khi cô nghĩ tới bà ngoại, trong mắt hiện lên một chút quyến luyến, thân thể cô cũng dần dần ấm lại.

"Tỉnh rồi?" Cô à kia dầm giày cao gót bước vào, thấp giọng hỏi: "Ngủ có ngon không?"

"Nhờ phúc của hung thủ là ngài đây, tôi ngủ rất khá"

"Ồ...Cô có thể gọi tôi là Cao tiểu thư!" Cô ta cũng chẳng cảm thấy hai chữ "hung thủ" có bao nhiêu chói tai, ngược lại còn cảm thấy hương thụ.

"Cha của cô trước đây là ông chủ nhà máy Bán Giang phải không?" An Dạ hỏi.

"Biết cũng nhiều đấy nhì!" Cô ta bóp chặt hàm dưới của An Dạ, từ trên cao tà nghệ nhìn xuống, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt như có như không.

Cô ta thấp giọng hỏi: "Đói bụng không? Trên bàn có đặt một ly nước và hơn mười thanh chocolate cùng bánh quy, để cho cô bổ sung thể lực, không bị chết đói một cách nhanh chóng. Đó là số lượng thức ăn cho cả năm ngày, mong cô đây phân phối thức ăn sao cho hợp lý, bằng không có đói chết cũng không phải là lỗi của tôi đâu nha."

An Dạ không muốn dây dưa cùng cô ta quá lâu, đối với mình chẳng có chỗ nào tốt. Việc quan trọng nhất bây giờ của cô là phải tìm một số đồ vật hữu ích từ trong căn phòng bị đóng kín này, tìm cách thông báo cho Bạch Hành bọn họ.

Chẳng qua cô cũng rất tò mò, thật không hiểu cách làm của Cao tiểu thư này, cô ta rõ ràng có thủ đoạn phạm tội cao siêu, vì sao phải làm ra hành động như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy?

Chỉ cần hiện trường án mạng đủ sạch sẽ, không có bất luận chứng cứ nào chỉ trực tiếp vào cô ta, vậy cô ta cũng đã đủ an toàn, tuyệt đối sẽ không bị bắt về quy án.

Bây giờ thì không phải, cô ta đem bản thân mình bại lộ trước mắt mọi người, tự biến mình thành cái bia ngắm di động, cảnh sát có thể căn cứ vào bằng chứng giả mà cô ta đã cung cấp và người đã khởi xướng ra "trò chơi" này là có thể suy đoán ra hung thủ chính là cô ta.

Nguyên nhân là gì? Vì sao cô ta muốn làm như vậy?

"Vì sao cô lại làm thế?" An Dạ nhin không được mà hỏi.

Cao tiểu thư cười nhạt, trả lời: "Tôi chẳng thêm để ý có bị bắt bỏ tù hay không, chỉ cần có thể tạo ra một sự khủng hoảng trong dư luận là được. Tôi cực kỳ yêu thích bộ dạng sợ hãi của con người, cái loại ánh mắt khi đi đến gần cái chết — ánh mắt khi biết bản thân sắp chết, cứ lưu luyến không rời."

"Đừng là ma quỷ!" An Dạ không biết nên hình dung như thế nào về cô ta, đây rõ ràng là một con quỷ hút máu khoác lên một chiếc áo thánh khiết, góc nhìn và thái độ của cô ta về cuộc sống chứa đầy cảm xúc chán đời. Giống như cô ta đến với thế giới này chỉ để tạo ra sự sợ hãi cho người khác.

Cô ta vòng tay trước ngực, một bàn tay chống lên mặt, ngón tay khẽ gõ vào huyết thái dương, hỏi: "Cô đã từng gặp qua bộ dạng một người sắp chết hay chưa?"

"Chưa từng."

"Khi một người sắp chết thì họ sẽ dồn tất cả tinh lực để oán hận và chống cự, đến khi ý thức được mình không thoát khỏi cái chết thì lập tức lộ ra ánh mắt cầu xin van nài đối với tôi. Đừng là ngu xuẩn! Tôi là người giết chết bọn họ, bọn ngu xuẩn ấy lại lộ ra bộ dáng cầu xin sự đồng tình với tôi? Càng như thế.... tôi ngược lại sẽ càng cảm thấy thoải mái, càng thêm sung sướng mà ra tay giết chết bọn họ!"

An Dạ hỏi: "Cô giết bọn họ bằng cách nào?"

Cô ta cười nhạt: "Cô đã biết khá nhiều, hỏi nữa tôi có thể sẽ muốn giết luôn cô đấy! Thôi được rồi, tôi cho cô một cái gợi ý: muốn giết ai đó cũng không nhất định phải đích thân ra tay."

"Hả?" An Dạ nhíu mày.

"Được rồi, cục cung của tôi, ba tiếng sau gấp lại nhé. Đến lúc đó chính là thời điểm kết thúc ngày đầu tiên của trò chơi đấy." Lúc cô ta rời khỏi, giày cao gót phát ra tiếng "cộp cộp", tựa như có một cây búa tạ đang gõ thẳng vào tim An Dạ, từng tiếng gõ hữu lực rắn chắc.

Cô ta bảo.... giết một người không nhất định phải dùng tay, những nạn nhân kia đều bị bóp cổ chết bởi búp bê, nếu cô ta cầm tay búp bê để bóp cổ một người đến chết thì có vẻ quá vương vãi và mệt mỏi.

Nếu như vậy... hẳn là cô ta đã dùng đạo cụ? Có thể là một đạo cụ có hình dáng giống bàn tay búp bê, dễ dàng và thuận lợi để cô ta cầm trong lòng bàn tay mình, có đủ lực để cô ta có thể bóp chết đối phương, hơn nữa không lưu lại bất cứ dấu vết nào, cuối cùng đặt búp bê kế bên nạn nhân, dần dần thành hiện trường giả — búp bê giết người.

Một thủ pháp phạm tội rất đơn giản lại làm cho tất cả mọi người rối rắm lâu như vậy, hoàn toàn bị dắt mũi đi hướng khác.

Vì nguyên nhân gì khiến đám người An Dạ tin tưởng hoàn toàn vào chuyện "búp bê có thể nói và giết người" đấy?

Cô không khỏi nhớ tới toàn bộ quá trình... Đúng rồi! Có quá nhiều thứ khiến bọn họ tự ki ám thị, những thứ đó đã sớm cấy vào trong tiềm thức bọn họ một hình tượng "búp bê khủng bố".

Không không không, có chỗ nào đó không thích hợp!

An Dạ trầm nghĩ: *Nếu cái người họ Cao này không sợ bị bắt thì vì sao cô ta phải tạo ra bộ cục vụ án hoàn mỵ như vậy? Nếu cô ta không sợ bị bắt thì cần gì phải cung cấp chứng cứ ngoại phạm giả để thoát khỏi diện tình nghi? Thậm chí, cô ta còn bắt chước theo tiểu thuyết, đẩy mình vào hoàn cảnh bất ngờ đầy khó khăn?*

An Dạ bỗng nhiên hiểu ra, rất có thể cô à họ Cao muốn mượn tay cô để khắc sâu thêm ấn tượng khủng bố của búp bê trong lòng người khác. Chẳng những thế, cô ta còn muốn giống như bây giờ, đưa ra thời hạn năm ngày để thổi phồng sự khủng hoảng lên gấp nhiều lần.

Mục đích của cô ta chính là biến An Dạ thành một hòng súng, tạo ra một sự khủng hoảng nhất định.

Tuy An Dạ không biết vì sao cô à kia muốn làm như vậy nhưng có thể khẳng định một điều: ngay từ lúc ban đầu, cô ta đã theo dõi An Dạ.

Cho nên, cô ta.... chính là người thứ ba!

An Dạ đột nhiên nhận ra một chuyện: hoàn cảnh bây giờ của cô rất có thể đang bị cô ta quay phim lại, phát tán trên mạng, thu hút nhiều tầng lớp cư dân mạng tham dự vào trò chơi này, bằng quang chứng kiến sự sống hoặc cái chết của cô!

Cũng chỉ có như vậy mới có thể lợi dụng cô một cách triệt để, dùng vào việc phát tán tin tức bất lợi, tạo sự sợ hãi trong cộng đồng.

An Dạ cảm nhận được sự ghê tởm chưa bao giờ có từ trước đến nay, loại cảm giác bị vô số người nhìn trộm thật sự rất khó chịu. Có hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng bản thân.

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung, An Dạ, bình tĩnh lại!" Cô tự nhủ trong lòng.

Sau đó, An Dạ nhìn khắp một lượt trong phòng, phát hiện trong này chỉ có một chiếc giường đơn cùng với tư đầu giường màu vàng nâu, còn lại thì trống rỗng, ngay cả cửa sổ cũng chẳng có lấy một cái, chỉ có một ô cửa nhỏ xiu nhưng lại nằm tuốt trên cao.

Cô không có cách nào nhìn ra bên ngoài.

An Dạ bắt đầu nhớ lại cách ăn mặc của cô ta — áo khoác bằng da lột nhưng bên trong, có mấy chỗ thấm màu. Màu son của cô ta rất nhạt, gương mặt hơi tái, ngay cả lúc sau khi vào cửa thì cô ta vẫn luôn duy trì tư thế ôm ngực.

Những điều đó chứng minh được gì?

Rất có thể cô ta ôm ngực là theo bản năng cảm thấy lạnh, cho nên vẫn luôn duy trì động tác này. Gương mặt cô ta tái nhợt thì rất có khả năng bị gió thổi, son môi khô nứt cả lại.

An Dạ không tự giác sờ sờ môi mình, lớp da môi hơi bị bong lên, đâm cả vào đầu ngón tay. Điều này nói lên rằng xung quanh đây gió rất lớn, hơn nữa, gió tây rất dễ làm khô da.

Áo khoác của cô à họ Cao kia còn lột thêm nhưng bên trong, chứng minh rằng thời tiết bên ngoài hiện nay rất lạnh. Bên ngoài áo khoác có vài vết thấm màu, rất có thể trước khi cô ta bước vào đây đã chạm vào nước, thế nhưng tóc của cô ta không bị ướt như vậy đã nói lên lúc ấy không phải trời đang mưa, có thể là thời điểm bước vào nhà, có nước rơi xuống từ trên mái hiên.

An Dạ đối với nhiệt độ khá là miễn cảm, cô cố gắng nhớ lại thời tiết xung quanh khu Hoàng Sơn — ở đó không phải đặc biệt rét lạnh, cho dù luồng không khí lạnh có tràn vào thì thời tiết cũng không bị ảnh hưởng nhanh như vậy.

Có lẽ nơi này cách khu Hoàng Sơn khá xa?

Khoảng cách nhất định không quá mười tiếng lái xe vì An Dạ có thể dựa theo trạng thái tinh thần của mình, cô đã ngủ tới đa khoảng mười tiếng mà thôi, nếu ngủ quá mười hai tiếng thì cô sẽ cảm thấy đại não như thiếu đường khí, choáng váng và đau đầu, đây là thói quen của cô từ khi còn nhỏ.

Hơn nữa, son môi của cô ta đã phai màu mà lại không kịp dặm thêm, thế thì rất có thể cô ta đang vội vã vào nhà? Lúc cô ta bước vào thì An Dạ cũng vừa mới tỉnh, thế nên thời gian bổ sung lại lớp trang điểm cũng không có?

Nếu căn cứ vào những dấu hiệu này, có thể suy ra đây là một nơi heo lánh, thậm chí là ở trong núi sâu bởi vì không khí trong núi tương đối lạnh, còn có thể vừa mới mưa xong, cách khu Hoàng Sơn không quá

mười hai giờ xe chạy.

An Dạ chưa kịp suy đoán gì thêm thì đã thấy cô ta lại đẩy cửa bước vào.

Trong nháy mắt cô à họ Cao kia đẩy cửa ra, An Dạ quan sát thật nhanh hoàn cảnh bên ngoài: ngoài cửa là cầu thang được xây bằng xi măng, tay vịn bằng sắt.

Cô ta ném cho An Dạ một cái di động, nói: "Cho phép cô gọi một cuộc điện thoại, nhất định là bọn họ vẫn còn lưu giữ di vật của cô ấy nhỉ?"

An Dạ nghe thấy cô ta cổ tình nói hai chữ "di vật" thì cảm thấy muốn bệnh thêm.

"Trong lúc tôi nói chuyện điện thoại thì cô có thể tránh ra ngoài được không?" An Dạ hỏi.

"Ồ?"

"Nếu không, cô nghe thấy tôi có thể cung cấp quá nhiều tin tức vị trí hiện tại cho bọn họ, cảm thấy rất có thể sẽ bại lộ liên không tuân theo ước định, ra tay giết tôi thì làm sao bây giờ? Cô không nghe thấy có vẻ như an toàn hơn."

"Cô muốn nêu ra điều kiện với tôi?"

"Đừng vậy!"

"Được thôi! Tôi ở ngoài cửa, cô có thể hạ thấp giọng nói chuyện nhưng mà đừng hòng xài ám chiêu, trong tay tôi... có dao đấy!" Cô ta nói.

"Tôi vẫn còn yêu đời lắm!" An Dạ đáp chát.

Cô nhanh chóng gọi vào điện thoại của chính mình, đợi khoảng hai mươi giây mới có người bắt máy: "Alo?"

"Tôi đây!"

"An Dạ?" Là Bạch Hành, giọng anh nghe có chút mệt mỏi, anh nồn nóng hỏi: "Cô đang ở đâu?"

"Tôi không biết. Tôi bị à họ Cao bắt cóc, cô ta chính là hung thủ. Ok, anh nghe nhé: tôi đang ở một chỗ nào đó cách khu Hoàng Sơn đại khái không quá mười hai giờ lái xe, mấy ngày tới rất có thể sẽ có mưa, hôm nay trời khá lạnh, tôi không rõ có phải ở trong núi sâu hay không nữa. Vừa rồi tôi còn thấy được cầu thang, rất có thể là một tòa nhà cao tầng, anh cố gắng dựa theo những điều này đi tìm xem, tôi không thể nói quá nhiều..."

"Cô ta đã phát tin tức của cô lên mạng rồi, chúng tôi lần theo địa chỉ IP nhưng cô ta dùng địa chỉ giả, mỗi một lần phát đi điều là IP khác nhau." Bạch Hành nói.

An Dạ hít một hơi lạnh, không ngờ cô ta thật sự đem lần bắt cóc giết người này biến thành một trò chơi, còn công bố lên mạng.

Cô hỏi: "Cô à đó nói gì trên Internet?"

"Trong vòng năm ngày, nếu cục cảnh sát Hoàng Sơn không thể bắt được cô ta thì mọi người sẽ nhìn thấy cảnh phát sóng trực tiếp quá trình xử tử cô." Ngữ khí của Bạch Hành có một tia biến động, không biết điều gì thế nhưng lại có thể ảnh hưởng đến một người lúc nào cũng lãnh đạm như anh.

Dường như An Dạ đã có thể thấy những hãng truyền thông sẽ lợi dụng vụ án bắt cóc này như thế nào, bịa đặt ra một vài tin tức hư hư thực thực ra sao, thậm chí mang theo thái độ vui sướng khi người gặp họa, chờ mong video xử tử được phát sóng.

Cô nên sớm đoán ra mới phải!

"Tất cả đều nhờ vào anh đấy, Bạch Hành!" An Dạ trịnh trọng nói.

"Đừng sợ!" Bạch Hành không quên an ủi cô.

"Được rồi, baby! Hết thời gian rồi. Ngày mai tôi lại đến." Cô à họ Cao đoạt lại di động, ấn nút tắt điện thoại rồi đi ra ngoài, khoá cửa lại.

An Dạ nghe thấy tiếng ổ khóa thật to đập mạnh vào cánh cửa, nghĩ đến khả năng cạy được khoá chắc có lẽ không cao!

Nếu thế, cô chỉ có thể vượt qua đêm nay trong căn phòng tối đen như mực này vậy? Đây cũng không còn cách nào khác.

Hiện tại, cô chỉ có thể đặt cược toàn bộ lên Bạch Hành, nếu anh có thể tìm thấy cô — cô sẽ sống sót, nếu tìm không thấy — cô chỉ còn con đường chết mà thôi!

HẾT CHƯƠNG 23

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Búp Bê (10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Thời gian trôi qua một cách chậm rãi, đến khi An Dạ tỉnh lại một lần nữa thì bầu trời ngoài kia dường như cũng đã sáng. Cô có thể nhìn thấy một tia sáng yếu ớt xuyên thấu qua khe cửa nhỏ.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt đất giống như một tấm hình bị cắt nát bươm, chẳng có hình dạng nào là hoàn chỉnh.

An Dạ đoán ở cửa chính, cũng chính là chỗ cầu thang hẳn là có một cái cửa sổ cực lớn đi? Nên khi ánh mặt trời xuyên thấu qua đó chiếu vào, có lẽ là bị thấm thực vật bên ngoài bao trùm, ánh sáng xuyên qua cảnh lá chiếu vào bên trong đều là hình ảnh rách nát lố chỗ.

Nếu có cầu thang thì đây là ở trên cao, mà chỗ cao còn bị cây cối bao trùm một diện tích lớn có nghĩa nơi đây là một toà nhà cao tầng bị bỏ hoang.

Ngẫm lại thì cũng đúng, dù cô à kia không thêm đề ý tới chuyện có thể bị bắt nhưng là người đưa ra trò chơi, cô ta nhất định phải tìm một vị trí hoàn mỹ để điều hành nó.

Nếu là nơi có nhiều người qua lại thì rất dễ bại lộ, đương nhiên không được. Thế cho nên phải tìm một chỗ nào đó hoang phế xa xôi.

Địa phương chưa được khai phá hẳn là một lựa chọn khá lý tưởng — đương nhiên những điều này cũng chỉ là phỏng đoán của An Dạ.

Cô không khỏi nghĩ tới vụ án búp bê số 002, cô bé học sinh giải bài tập với Tần Mục, sau đó gọi cà phê, mà cô à họ Cao kia lại dùng máy ghi âm giả làm âm thanh của máy hút bụi, nguy trang tạo bằng chứng giả.

Nếu theo logic mà nói thì hẳn là cô ta phải về nhà trước, mở máy ghi âm phát tiếng hút bụi, sau đó mới đi giao cà phê. Cô ta lựa chọn cách giao hàng tận nhà, bởi vì Tần Mục dạy học trong phòng của nạn nhân, cô ta giả bộ như đã đóng cửa rồi đi nhưng vẫn nấp trong nhà, chờ Tần Mục ra về thì cô ta mới bắt đầu hành động giết chóc.

Thời điểm cô ta giết người có lẽ là không đòi y phục nên đầu giường mới lưu lại một ít bột cà phê — có thể từ trong cổ tay áo đồng phục rơi ra.

Sau khi đã xử lý tốt toàn bộ hiện trường, cô ta trở về nhà, tắt máy ghi âm, đưa hoa quả tặng hàng xóm hông tạo chứng cứ giả là mình luôn ở nhà.

Nếu không phải cô bé hàng xóm nói một câu "Vẫn luôn dùng máy hút bụi suốt hai tiếng đồng hồ, ồn ào làm em phiền muốn chết", chắc có lẽ bọn họ chưa phát hiện nhanh như vậy.

Hơn nữa, người có thể tiếp cận An Dạ ngoài Mũ Lưỡi Trai như bóng với hình ra còn có người phục vụ ở quán cà phê khi An Dạ viết bản thảo ở đó.

Ngay từ lúc bắt đầu, mục tiêu của à họ Cao chính là mình đi?

Cô vừa nghĩ vừa lật một thanh chocolate nhét vào miệng, vị ngọt ngào pha lẫn đắng đắng kia làm cho vị giác của cô như sống lại, lúc này, cô mới nhận ra mình đã đói meo.

Bệnh bao tử của cô lại tái phát, cả người cuộn tròn trên chiếc giường nhỏ, trong bụng dường như có một con dao sắc bén đang quấy đảo. Cô cúi đầu kéo chăn trùm kín cả người, cảm nhận được sự ấm áp cô mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Bỗng nhiên, cô ngửi được một thứ mùi vừa quen thuộc lại vừa quái dị — mùi thuốc sát trùng.

Đã từng có một khoảng thời gian, An Dạ rất thích những thứ hơi khác người: cô thích ngửi mùi của dầu cây rum(*), cô còn thích tách bao con nhộng của thuốc Cefixime ra mà liếm trực tiếp thuốc bột ở bên trong, tuy rằng ăn như vậy rất tổn hại tới dạ dày nhưng cô lại ham mê hương vị không đắng không chua của loại thuốc hạ sốt này!

Cho nên, cô đối với mùi vị của thuốc rất nể cảm, thậm chí có thể nói là một loại ham thích không giống người thường.

Nhưng tại sao.... trên chăn lại có mùi thuốc sát trùng?

Cô dùng con mắt không bị quáng gà nhìn kỹ thì thấy cái chăn này hoàn toàn là màu trắng, ngay cả khung giường cô đang ngồi đều là loại hình chữ nhật bằng inox, giống y như loại giường trong bệnh viện hay dùng.

Đáy lòng An Dạ bỗng nhiên dâng lên nỗi hưng phấn khôn kể. Cô nhìn nhòm từ đầu giường, trên cửa tủ có dấu vết màu trắng như giấy bị dán lại đã lâu, muốn gỡ ra cũng gỡ không được.

Tất cả những điều này chứng tỏ nơi đây rất có khả năng là một cái bệnh viện bị bỏ hoang.. Là bệnh viện nhĩ?

Phát hiện ra điều này, cả người An Dạ giống như được sống lại, cô rất mong chờ sự trở lại của cô à hưng thù kia.

Khoảng 60 phút sau, cô ta quả nhiên đã tới!

Sở dĩ An Dạ biết rõ thời gian là bởi vì cô vẫn luôn dựa vào tốc độ của kim giây, đếm từ 1 tới 3600.

"Chào buổi trưa, An Dạ tiểu thư!" Cô à kia đẩy cửa ra, cười cười.

Trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, An Dạ loáng thoáng thấy được phía bên phải có treo một tấm biển, trên đó có viết một chữ cái cùng với một con số, giống như cửa phòng ở bệnh viện.

Điều này càng làm cho An Dạ thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

"Được rồi, đến giờ trò chuyện của cô và những người bạn rồi." Cô ta bấm số điện thoại, đưa cho An Dạ.

An Dạ tiếp lấy điện thoại di động, nồn nóng hỏi: "Nghe rõ không? Có nghe rõ không?"

"Tôi đây." Bạch Hành trả lời, "Có phát hiện gì mới sao?"

An Dạ hưng phấn nói: "Nơi này rất có thể là một nơi bị cây cối che phủ dày đặc, là một bệnh viện bị bỏ hoang hoặc là một viện điều dưỡng!"

"Phải không?" Giọng nói của Bạch Hành dường như cũng tươi hẳn lên, anh nói: "Đừng sợ! Chờ tôi... chúng tôi!"

"Được!" An Dạ thấy vẫn còn thời gian liền tiếp tục đối thoại với Bạch Hành: "Mọi người điều tra ra sao rồi?"

Bạch Hành trả lời: "Cần cứ vào tin tức của cô, chúng tôi đã dựa theo thời tiết của những khu xung quanh đây, đại khái đã xác định được hai khu vực. Chỉ là muốn tìm một tòa nhà hoang phế thì hơi khó một chút, chắc có lẽ phải đi hỏi những người dân địa phương, nếu cô đã xác định là bệnh viện hoặc là viện điều dưỡng thì dễ dàng hơn nhiều rồi."

"Vậy được, mai gặp lại. Hy vọng có thể nhanh gặp lại anh!" An Dạ là "thật sự", "thật lòng" muốn thấy Bạch Hành.

Không biết có phải đầu dây bên kia đang suy tư về điều gì đó hay không mà dừng một lát, câu trả lời mang theo một chút ý cười: "Okay!"

Mới vừa dứt lời thì cô à kia liền đi tới đoạt lấy điện thoại. Cô ta vừa muốn đi đã bị An Dạ gọi giật lại: "Cái kia, Cao tiểu thư!"

"Hà? Chuyện gì?" Cô ta cũng không có dùng dao bắt An Dạ im miệng, ngược lại tâm tình khá tốt hỏi lại một câu.

An Dạ vòng vèo nói: "Một mình tôi ở phòng bệnh này thực nhàm chán, cô có thể cho tôi một thứ gì đó để giết thời gian hay không?"

"Cô đang cùng tôi bàn điều kiện hay sao chứ hả An Dạ tiểu thư thân ái?" Cô ta nhếch môi, đột nhiên cười cười, "Vậy thì cho cô cái này."

Cô ta ném một vật đen xì vào lòng An Dạ, cô cầm lên nhìn kĩ, thì ra là búp bê 003.

"Ok, bye~~!" Cô à họ Cao mở cửa đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại An Dạ cùng con búp bê quý dị mắt to tròng mắt nhỏ.

Trên người búp bê dính một chút vôi, An Dạ phui phui, phui ra một đống bụi. Cô che miệng ho khan hai cái, thoáng thấy búp bê vừa mới chớp chớp mắt.

Có lẽ do mình cảm nó quơ quơ mới vậy, chỉ là ảo giác mà thôi! An Dạ vừa nghĩ vừa ném con búp bê vào trong ngăn tủ, không để ý đến nó, chắc có lẽ trong tiềm thức của cô vẫn còn sợ cái thứ này đi? Mọi thứ rõ ràng đều đã chứng minh búp bê không biết nói chuyện và sẽ không giết người, những chuyện khủng khiếp đã xảy ra đều do một tay con người tạo nên.

An Dạ ở yên trong phòng, lẳng lặng chờ đám người Bạch Hành đến giải cứu mình. Cô ảo tưởng vô số cảnh tượng bọn họ phá cửa mà vào, dần dần chìm vào giấc ngủ an ổn.

Khi cô tỉnh lại một lần nữa thì đã sang ngày thứ ba.

Cô có thể thông qua ô cửa nhỏ xiu nhìn đến ánh sáng bên ngoài, bây giờ vẫn còn mờ mờ, chắc có lẽ là rạng sáng.

Do cô ngủ suốt 12 tiếng đồng hồ nên đầu óc như thiếu nước, cứ ngằm ngằm đau.

Cô uống một ngụm nước, trên mặt nước có một lớp bụi mỏng, đoán rằng căn phòng này hẳn là đã bị hoang phế thật lâu cho nên khắp nơi đều là bụi bặm.

Lại qua vài tiếng sau, cô à họ Cao xuất hiện. Cô ta vẫn theo lệ cũ, đem điện thoại đưa cho An Dạ.

An Dạ tiếp lấy điện thoại, cô hòng như bị lửa đốt, giọng nói có hơi khàn khàn: "Này?"

"An Dạ!" Là Bạch Hành.

"Ừ, thế nào rồi? Tìm được chưa?"

Âm thanh của Bạch Hành bình tĩnh không chút gợn sóng, anh nhẹ giọng nói: "Hai khu vực kia quả thật có ba bệnh viện bị bỏ phế."

An Dạ vui mừng: "Vậy...?"

"Chúng tôi đã lùng sục từng cái một...."

Cái gì chứ??

Anh ta nói vậy là sao? Đã lùng sục từng cái một, vì sao vẫn không tìm thấy cô?

An Dạ cố gắng đè lại bất an nơi đáy lòng, nói: "Vậy sao anh còn không nhanh lên một chút, nhanh thêm chút nữa thì có thể... tìm được tôi!"

"Đã tìm khắp ba nơi đều không thấy cô, cũng không có bất cứ căn phòng nào bị khóa lại, ngay cả nơi khả nghi cũng không có."

Trong đầu An Dạ "oành" một tiếng, trống rỗng, cô ni non tự hỏi: "Sao có thể như vậy được?!"

"Hay là vị trí của bệnh viện này tương đối kín đáo? Hoặc là viện điều dưỡng?!" Cô cao giọng hỏi dồn.

"Cô bình tĩnh lại đi! Tôi nghĩ rằng... có thể cô đã phán đoán sai?"

"Phán đoán sai?"

"Là giả, rất có thể đó là một cái bệnh viện giả!"

"Anh muốn nói nơi giam giữ tôi rất có khả năng không phải bệnh viện sao? Những manh mối kia là do cô ta cố tình cung cấp cho tôi?" An Dạ ngẩng đầu nhìn cô à kia đang đứng ngoài cửa, trên mặt cô ta mang theo một nụ cười đen tối.

An Dạ cảm thấy rất khó tin: *thì ra mình bị lừa! Cô ta đã sớm thiết kế ra bả cục này!*

"Cô đừng vội! Tôi sẽ đi tìm những chỗ khác!" Bạch Hành trấn an.

"Cục cùm, đã hết giờ!" Cô à kia bước tới từng bước một, thanh âm giày cao gót nghe rất chói tai.

"Được rồi, tạm biệt!" An Dạ cúp điện thoại.

Cô ta cười rộ lên, nói: "Tôi ấy mà, ghét nhất là những người tự cho mình thông minh! Cô có hiểu không, An Dạ tiểu thư?"

An Dạ cúi đầu, không nói câu nào, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Cô á kia đã phỏng đoán hành vi của cô, cố tình cung cấp một vài manh mối sai lầm để cô phán đoán sai, cố tình dùng nó để hạ nhục cô!

Cô sớm phải nghĩ tới mọi chuyện không có đơn giản như vậy. Là cô đã xem nhẹ hung thủ, cũng chính cô đã quá tự tin. Hết thấy những điều này đều là một âm mưu!

Cánh cửa bị đóng lại một lần nữa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên tấm biển treo trên cánh cửa của căn phòng bên phải, phản xạ ra những tia sáng chói lòa, trên đó ghi — 4D.

Đó là gì?

Trong lòng An Dạ dấy lên sự nghi hoặc, cô lắng nghe tiếng giày cao gót đã đi xa, lúc này mới đẩy giường đến bên cạnh cửa, ý định đứng bên trên để xem ngoài kia có những gì.

Bây giờ, cô nhất định phải đoán ra đây là cái chỗ quý quái nào!

(*) dầu cây rum đây:

HẾT CHƯƠNG 24

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Búp Bê (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ không dám tạo ra động tĩnh quá lớn, sợ cô ả kia lại làm một cú hồi mã thương!

Cô thật cẩn thận dò giường qua, cố gắng làm thật chậm, tránh cho chân giường inox ma sát với mặt đất tạo ra tiếng động.

Nhưng mà... cô ả xảo quyết đó sẽ lưu lại sợ hờ như vậy sao? Để lại một ô cửa nhỏ để An Dạ có thể quan sát bên ngoài? Điều này hơi khó tin!

Nếu cô ta thật sự cố ý, lưu lại sợ hờ để Bạch Hành có thể tìm tới, vậy thì càng thêm khả nghi!

Có âm mưu gì ẩn phía sau hay không?

An Dạ không nghĩ ra, cũng chẳng thèm nghĩ nữa.

Cô đập lên khung giường, tay vừa lúc có thể chạm đến bậc cửa nhưng cô phát hiện mình không thể nhìn ra tới bên ngoài — cô quá thấp!

Ô cửa nhỏ bị chặn trên dưới bằng hai tấm ván gỗ, hình ảnh có thể nhìn thấy vốn đã nhỏ, An Dạ nhảy lên nhưng chỉ có khoảng nửa giây nên cũng chẳng thể nhìn thấy gì, chỉ có ánh sáng mặt trời và dây leo hắt bóng.

An Dạ quay đầu, tầm mắt cô dính chặt vào ngăn tủ bằng gỗ đặc nhưng cuối cùng nhụt chí cúi đầu, ngăn tủ đó quá nặng, cô không thể khiêng nó để lên giường để trèo lên.

Còn thứ gì khác không nhỉ?

Lấy cái ly kia được không? Quá buồn cười, huống hồ nếu không có nước thì hai ngày tới cô phải nhịn khát hay sao? An Dạ không tin là cô ả kia chịu làm người phục vụ bụng nước tới cửa, cô ta chỉ còn kém không cắt đứt cổ họng An Dạ, để cho cô tự liếm láp máu mình mà thôi.

An Dạ nhớ tới nụ cười như có như không của cô ả kia, cảm thấy chuyện bị cắt cổ họng cũng không phải quá hoang đường!

Cô ta tuyệt đối có khả năng làm ra chuyện đó!

Vậy... còn món đồ nào khác không?

Con búp bê kia? Lấy nó kê dưới chân thử xem sao?

An Dạ ngẩng đầu nhìn nhìn ô cửa nhỏ, được, chỉ còn có một chút là với tới. Cô chỉ cần cao lên thêm chút xíu nữa thôi!

Nhưng mà.... đập lên một thứ hung khí có thể tùy lúc giết người như con búp bê đó, nghĩ sao cũng cảm thấy đáng sợ!

An Dạ nổi gai ốc toàn thân, cô liếm liếm môi dưới, do dự... không còn thời gian nữa, trò chơi chết chóc này đã sớm bắt đầu rồi!

Cô hít sâu một hơi, lấy búp bê ra đặt ở trên giường.

An Dạ cố gắng không nhìn tới vẻ tươi cười trên mặt búp bê, trực tiếp dẫm chân lên. Cô dùng tay bám vào cạnh cửa, nhón chân lên, cố hết sức nhìn ra bên ngoài.

Đừng! Như vậy là có thể thấy rõ rồi.

Đối diện cô chính là cầu thang, chỗ bậc thang có một cái cửa sổ thật lớn nhìn ra ngoài, bên ngoài cửa sổ phủ đầy dây leo rậm rạp, ánh mặt trời cũng không thể chiếu xuyên qua lá cây. Phía bên phải cầu thang là một gian phòng có treo một tấm biển, trên đó viết: 4D.

Gian phòng đó có vẻ hơi lớn, có khoảng 4-5 ô cửa sổ, bên trong phòng tối om om, ngẫu nhiên có ánh mặt trời chiếu lên mặt bàn vài vệt nắng lác đác.

Bên trong chứa nhiều bàn như vậy, ngoài cửa còn ghi là 4D! Chẳng lẽ là một ngôi trường?

An Dạ đại khái đoán là mình đang bị nhốt trong phòng y tế đi?

Mà "4D" hẳn là lớp 4 ban D. Trường trình trung học cơ sở và trung học phổ thông là ba năm, vậy có nghĩa đây rất có thể là một trường tiểu học bỏ hoang chứ không phải là đại học?

An Dạ nhớ tới dấu vết bột vôi trên người con búp bê trông rất giống phấn viết bảng vậy.

Hắn là hung thủ vô tình làm dính lên đi?

Điều đó có nghĩa là: rất có thể cô à kia vẫn ở quanh quẩn trong trường học này, không đi đâu khác!

Cô ta vẫn núp ở chỗ nào đó quan sát động tĩnh của mình hay sao? An Dạ như có tật giật mình, cô cong người muốn ngồi xuống...

"Cùm cụp."

Dưới chân truyền đến một tiếng vang thanh thúy, An Dạ trượt chân một cái, từ trên người búp bê ngã thẳng xuống giường.

Con búp bê thì rớt xuống đất, đầu-người chia lìa. Cái đầu của nó hướng về phía An Dạ, đôi môi đỏ tươi hơi hé mở như đang cười. Thật đáng sợ!

Trong đầu An Dạ nảy lên suy nghĩ đó, cô chỉ có thể nhắm chặt mắt, nhắm cả người lẫn đầu của nó lên, ném vào trong tủ.

Sau khi sắp xếp mọi thứ về lại chỗ cũ, cô ngồi trên giường phát ngốc, cả người thất thần ngồi yên một chỗ.

An Dạ lại ăn và cái bánh quy cùng với một thanh chocolate, uống mấy ngụm nước để giữ cho đôi môi ẩm ướt rồi nhắm mắt lại ngủ.

Bị nhốt nhiều ngày trong một căn phòng tối rất khó chịu, loại cảm giác cô tịch và tuyệt vọng đến cùng cực có thể bức điên người ta.

Ngẫu nhiên, An Dạ còn bị xuất hiện ảo giác, cứ nghe thấy có người đang nói chuyện, xì xầm xì xỏ, âm lượng nhỏ xíu như cố tình không cho cô nghe rõ đang thảo luận cái gì.

Nhưng tất cả những điều này đều chỉ do thần kinh cô căng thẳng tạo thành ảo giác, không hơn.

Rất nhanh, trưa ngày thứ tư đã đến.

Cô à họ Cao kia lại một lần nữa xuất hiện, trên mặt mang theo một nụ cười nhạt đến nỗi một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi tan.

Cô ta nói: "Nếu tới 12h trưa nay mà bọn họ còn chưa xuất hiện thì... cục cưng, hãy cùng tôi hưởng thụ bữa thịnh yến này đi nhé? 1h sáng ngày thứ năm, tôi sẽ cắt từng bộ phận trên thân thể của cô xuống, sử dụng thủ pháp hoàn mỹ nhất cho bọn họ xem. Cục cưng sẽ thích, cũng sẽ cảm kích tôi đã ban cho cục cưng một cái chết oanh oanh liệt liệt như vậy."

An Dạ đáp trả: "Tao không cảm kích mà chỉ muốn nôn!"

"Chắc chắc chắc..." Cô ta chỉ chắc lưỡi không nói, đưa điện thoại cho An Dạ, tuân theo ước định bước ra ngoài, yên lặng đốt một điếu thuốc.

Không hiểu sao mà hiện tại, chỉ là mùi vị một điếu thuốc cũng đều có thể làm An Dạ bình tĩnh trở lại. Nhất định là do cô đã bị nhốt quá lâu, lâu đến nỗi đã quên bộ dáng bên ngoài như thế nào rồi!

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến tiếng của Bạch Hành, anh hỏi: "Cô sao rồi?"

An Dạ nói: "Vẫn còn tốt! Tôi đoán đây là một trường học bị bỏ hoang, trường tiểu học hay đại học thì không xác định được nhưng có một điều tôi có thể khẳng định: nơi này không phải trung học cơ sở hay phổ thông!"

"Tôi biết!" Bạch Hành nói câu này thật sự khó hiểu, giống như anh đã sớm biết được vị trí rồi vậy.

"Cái gì?" An Dạ không hiểu ý của anh ta cho lắm.

Bạch Hành nói: "Buổi sáng, hung thủ đã gửi vị trí cho chúng tôi, vào 2h sáng ngày thứ năm sẽ tuyên bố địa chỉ chính xác trên mạng, cô ta đã chuẩn bị tinh thần bị bắt nhưng... cái vị trí đó cách chúng tôi quá xa, xung quanh lại do mưa lớn mấy ngày nay dẫn đến đất đá trên núi bị sạt lở, chặn đường xe chạy nên không thể nắm chắc thời gian đuổi tới được!"

"Cái gì chứ?" An Dạ ngây ngẩn cả người, cố gắng đè nén tâm tình đang muốn bùng phát, không muốn đối phương chứng kiến bộ dáng chân tay luống cuống của mình, chỉ có thể hung hăng nói: "Tôi sẽ phải chết! Sáng ngày thứ năm tôi sẽ bị giải phẫu, bị à kia phân thây cho thiên hạ xem! Nghĩ tới thôi là tôi đã buồn nôn rồi, ghê tởm muốn chết!"

"Đừng sợ!" Bạch Hành vẫn là những lời này.

Trong đầu An Dạ phản phát những hình ảnh: trời vừa rạng sáng thì cô đã bị giết chết, cả quá trình phát sóng trực tiếp trên mạng, tất cả mọi người sẽ chứng kiến sự bất lực và thống khổ của cô khi dần dần đi tới cái chết.

Mà vào lúc 2h sáng, truyền thông mọi nơi biết được vị trí chính xác đều sẽ đổ xô tới. Hung thủ hai tay đầy máu tươi, trên mặt treo nụ cười cổ quái, chân thành tha thiết và đầy nhiệt tình nghênh đón mọi người phòng vấn.

Lúc đó bọn họ có thể bắt được hung thủ nhưng cô thì đã chết!

Cô đóng vai vật hi sinh vô tội bị giết chết!

Nội tâm An Dạ đã muốn sụp đổ: "Không thể liên hệ với sở cảnh sát xung quanh đây sao? Không ai có thể tới sao?"

"Hung thủ đã nói, nếu để lộ vị trí ra ngoài, cô ta trước tiên sẽ giết chết cô, sau đó rời khỏi hiện trường." Trong lời nói của Bạch Hành thấp thoáng có tia ẩn nhẫn, mang theo sự lạnh lẽo, anh nói: "Cấp trên vì suy xét đến sự an toàn của cô nên quyết định chấp hành theo yêu cầu của hung thủ."

Bây giờ thì An Dạ đã hiểu, những người đó chẳng qua là sợ hung thủ chạy thoát chứ không phải thật lòng muốn tới cứu cô.

Trong những hoàn cảnh như thế này, con tin là cô không có bất luận quyền phát biểu ý kiến nào. Chẳng qua cô chỉ là một chút tiền đánh bạc của hung thủ mà thôi!

Cô quá bị động, cảm giác bất lực làm cô khó chịu muốn chết.

"Tôi biết rồi!" An Dạ cúp điện thoại, thật sự không biết nên nói gì nữa.

Cô sẽ tự mình nghĩ cách.

Cô à kia đoạt lại di động, trước khi đi còn dựng thẳng một đầu ngón tay, làm ra tư thế "Một", cố ý nhắc nhở An Dạ lúc trời rạng sáng là thời điểm "tươi đẹp" của cả hai.

Cánh cửa lại một lần nữa bị đóng lại thật mạnh.

An Dạ ở trên giường đứng ngồi không yên, cô chống tay vào cằm, cảm giác tiếp xúc da thịt của chính mình làm cô có chút bình tĩnh lại.

Cô phải có vũ khí hoặc là cái gì đó có thể trợ giúp chính mình giết chết đối phương, dù không có tác dụng thì cũng có thể kéo dài một chút thời gian quý giá.

An Dạ xuống giường, xốc nệm lên, bắt đầu mở đinh ốc ra. Cô muốn dỡ một thanh inox ở thành giường xuống, có thể chống đỡ lại à ta, thực lực của cả hai không khác nhau lắm, cũng chỉ là phụ nữ.

Chẳng qua trong tay cô thiếu một cây dao mà thôi! An Dạ im lặng nở nụ cười.

Ngay sau đó, cô phát hiện mình nghĩ sai rồi, không lẽ trong tay cô có nhiều thêm một cây dao thì cô dám giết người hay sao?

Không! Cô dám chứ!

Cô không thể vô duyên vô cớ bị người giết chết, cô không phải là một đứa ngốc chỉ biết ngồi chờ chết!

Rất nhanh, An Dạ phải tay.

Đỉnh ốc của khung giường này sớm đã rỉ sét, giống như được hàn lại với nhau, dính cứng ngắc, cô không có cách nào tháo ra nó ra.

Trở lại trên giường, An Dạ đắp chân lên người, lẳng lặng suy tính lại tất cả mọi chuyện.

Mấy ngày nay cứ như là một giấc mộng, cô bị bắt cóc tới đây, hung thủ thì đã sớm tính toán tất cả mọi chuyện, tính tốt cả kết cục và quá trình. Còn cô — cô giống như một vai hề nhảy nhót lung tung, cứ tự mình phỏng đoán dựa theo hoàn cảnh xung quanh mà không biết rằng tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hung thủ.

Cô à kia giống như một chủ nhân đang treu đùa thú cưng, vui vẻ thì quăng cho trái cầu, không vui thì ném An Dạ vào lồng sắt.

Tất cả những cố gắng của An Dạ đều là dã tràng xe cát, đều là những giấy giữa vô nghĩa!

Lúc mới đầu, An Dạ đưa ra những suy đoán cho Bạch Hành về vị trí giam giữ cô với giả thiết hung thủ muốn thắng trò chơi và chạy trốn khỏi sự truy bắt thể nhưng không phải, cô ta tình nguyện sa lưới, làm ra một bộ dáng chán đời, cuối cùng đánh vỡ lần lượt từng tia hy vọng của An Dạ!

Cô à kia giống như một ác ma, đùa bỡn con người trong lòng bàn tay rồi lại vỗ tay khen hay, dùng hết những thủ đoạn có thể sử dụng để bức nặn nhân vào bước đường cùng.

An Dạ biết bản thân mình tay không tác sát, đối mặt với hung thủ đang cầm dao thì chẳng có bao nhiêu phản thắng.

Những ai không biết lượng sức mình mà cứ lao ra chém giết mới là đứa ngu. Dù thiếu thân lao đầu vào lửa cũng biết nóng, vẫn sẽ vòng quanh ngọn nến vài vòng đấy!

Cô không thể từ bỏ bất cứ hy vọng nào, vẫn phải trốn, cô phải tìm ra biện pháp nào đó!

HẾT CHƯƠNG 25

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 26: Búp Bê (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ suy tính đến vô số loại khả năng có thể kéo dài thời gian chờ đợi cứu viện.

Cô bất chợt nhớ tới đoạn đối thoại trước đây cùng với Bạch Hành, anh ấy giải thích cách suy đoán tính cách của hung thủ qua phương thức gây án và câu mà cô đã từng hỏi: "Cũng có nghĩa là hung thủ có chấp niệm nào đó rất mãnh liệt? Tính cách của hắn vô cùng cực đoan, chỉ cần đã quyết định chuyện gì thì sẽ hoàn thành cho bằng được, đúng không?"

Lúc ấy, Bạch Hành cũng chỉ im lặng đồng ý.

Những kẻ giết người luôn có một mục tiêu, bọn chúng cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để hoàn thành mục tiêu đó.

Như vậy... cô à họ Cao kia cũng phải có một mục đích, chỉ có phân tích được điều đó thì An Dạ mới có thể cho ra những phán đoán chính xác, từ đó mới có thể không bị vượt mặt bất cứ cơ hội sinh tồn nào.

Hiện tại, An Dạ giống như một vai chính trong game cần phải qua cửa, dưới tình huống không có sự chỉ dẫn, cô phải suy nghĩ cận kề mỗi một lựa chọn của mình, tránh đi bất cứ sai lầm nào có thể dẫn đến cái chết (game over).

Đầu tiên, cô nghĩ tới hai vụ án 001 và 002, hung thủ vì muốn tạo sự khủng hoảng trong dư luận, cũng chính là tung tin đồn "búp bê giết người" mà đã gây ra một vụ giết người hoàn hảo. Mục đích của á ta là muốn truyền bá sự sợ hãi và khát vọng biến thái thích nhìn thấy bộ dạng khát cầu sự sống của nạn nhân trước khi chết.

Bây giờ, An Dạ chính là nạn nhân thứ ba — bị bắt cóc. Hung thủ vẫn là muốn tuyên truyền một chủ đề nào đó, mục tiêu lần này của á ta cũng không phải "búp bê giết người" mà muốn cho dư luận biết đây là hành vi do con người tạo ra, á muốn tạo ra sự khủng hoảng lớn hơn cho xã hội.

Nếu như vậy, cô có thể có tình già già già, không thỏa mãn sự yêu thích bệnh hoạn của hung thủ là muốn xem sự cầu xin của một người sắp chết?

Vẫn không được, cô cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

An Dạ ngồi bó gối, hít sâu một hơi.

Nơi đây có mùi mốc rất mạnh như là từ trong khe cửa tỏa ra, trộn lẫn với mùi sơn tường hơi chua chua rất khó chịu.

Cô nhú nhú mày, cố gắng bình tĩnh lại.

Có chỗ nào đó không thích hợp!

Nếu là hung thủ bắt cóc cô, sau đó lại dùng búp bê giết cô, tạo ra thêm một tin đồn mới về "búp bê giết người" vậy mới hợp lý. Nhưng bây giờ thì không giống! Hoàn toàn không giống!

Vậy thì... vì sao?

Vì sao mà vụ án thứ ba lại lệch khỏi quỹ đạo của chủ đề "búp bê giết người" trước đây?

Cô à kia giống trống khua chiến tuyên bố chính mình là hung thủ, hơn nữa còn vươn tay làm ra tư thế mời với toàn bộ dư luận, đưa ra lời mời biến thái "hoan nghênh mọi người tới xem phương cách giết người thuần thực của tôi" như thế.

Điều này khác với trước đây, có cái gì đó đang lặng yên thay đổi.

Cứ cho là vụ án thứ ba này lệch khỏi chủ đề ban đầu, nói cách khác, hung thủ không còn muốn tuyên truyền tin tức "búp bê giết người" nữa, á đã sớm thay đổi mục đích, như vậy cũng có thể là... á ta không còn muốn nhìn sự cầu xin của nạn nhân nữa.

Cũng có nghĩa là, cô không có cách nào để kéo dài thời gian!

Hung thủ tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội này!

Á ta có mục đích khác. Ví dụ như... muốn tạo ra sự khủng hoảng chưa bao giờ có trong dư luận!

Nhưng nếu á ta bị bắt và bị bỏ tù sau khi giết cô thì chẳng phải lại cấp cho mọi người một viên thuốc an thần hay sao?

Chắc chắn á sẽ không ngoan ngoãn giao tay chịu trói mà còn có hậu chiêu, mọi chuyện sẽ không dừng lại một cách đơn giản như vậy!

Mà muốn đạt được mục đích "làm cho cả xã hội khủng hoảng" thì nhất định phải giết chết An Dạ, không từ thủ đoạn giết chết cô!

An Dạ hiểu rằng bất cứ cách nào thì cũng đều phí công, hung thủ sẽ không để ý đến cảm xúc của cô và cũng không muốn nhìn bộ dạng cầu xin của cô nữa! Á ta chỉ muốn giết chết cô!

An Dạ run rẩy, lông tơ trên người như bị điện giật dựng đứng cả lên.

Cô phải làm sao bây giờ? Chưa bao giờ cô lâm vào cảnh tuyệt vọng như thế này!

"Rầm rầm rầm" Khóa cửa rơi xuống, tiếng đập cửa vang lên bên ngoài.

"An Dạ tiểu thư, tôi có thể vào được không?" Cô à họ Cao hỏi.

An Dạ không biết nên trốn vào chỗ nào, dưới tình thế cấp bách, cô run giọng, nói: "Bây giờ còn chưa tới 12h đi?"

"Chỉ là làm trước một ít công tác chuẩn bị thôi, An Dạ tiểu thư không cần sợ đâu nha!" Á ta đẩy cửa ra, trên tay cầm một ống chích, tay bên kia cầm một con dao gọt hoa quả dài sọc, lưỡi dao sắc bén, nói: "Mong cô đừng cử động, tôi không muốn giết cô sớm như vậy đâu. Xin hãy thông cảm cho tâm tình của tôi, nhé?"

An Dạ không dám nhúc nhích, chỉ biết hỏi câu may: "Vậy... có thể chờ cho tôi bình tĩnh chút được không?"

"A, không thể!" Á ta mỉm cười như một đóa thực được nhuộm máu đen, lập tức ấn lưỡi dao vào trước trán An Dạ, tay kia cầm ống chích vào cánh tay cô.

An Dạ rất nhanh đã có phản ứng với thuốc, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, bàn tay không thể dùng lực nắm lại.

Á ta nói: "Thích không? Đây là thuốc an thần, vốn là cho tôi dùng đấy!"

"Cô đã từng bị bệnh gì?" An Dạ nhìn tay mình bị trói vào khung trường, trong nỗi tuyệt vọng vô cùng, ngược lại tìm về được chút bình tĩnh.

"Suyt, bí mật!" Á ta nhếch môi, không muốn nhiều lời, đẩy vào một cái xe đẩy, đặt một cái notebook đã nối mạng sẵn lên đầu ngăn tủ, chắc có lẽ là chuẩn bị cho một lát nữa phát sóng trực tiếp trên Internet.

Sau đó, á ta lại nhò vào giọt tinh dầu vào máy phun hơi*, một làn sương khói nhàn nhạt bốc lên — là mùi của hoa oải hương, máy phun ánh lên một màu tím điểm lệ, mang theo cảm giác yêu dị mơ hồ.

Á ta cất phăng áo ngoài của An Dạ, chỉ còn lại nội y màu trắng, nói: "Thả lỏng chút nào! Trước khi giải phẫu, tôi muốn cho cô hưởng thụ một chút. Tôi sẽ massage toàn thân cho cô một lần, được không?"

"Biến thái!" An Dạ biết nhiều lời cũng vô ích, đối phương quá điên cuồng, sẽ không nghe cô nói.

Không bằng cứ dựa theo lời của á, nhắm mắt lại hưởng thụ mọi chuyện — hưởng thụ cái gọi là "buổi thịnh yển tử vong", đúng thật là chăm chọc mà!

Á ta nói: "Không phải cô muốn kéo dài thời gian sao? Bất cứ kẻ nào sắp chết cũng đều nghĩ như vậy, bây giờ còn một tiếng đồng hồ nữa, cô có thể chậm rãi thoải mái mà kéo dài, hửm!"

Xoa tinh dầu lên đầy hai tay, á ta nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay của An Dạ, động tác đầy ôn nhu khiến người khác không tự chủ được, muốn thả lỏng sa vào sự mềm mại của đôi tay trắng muốt đó.

Nếu đối phương không phải là tội phạm giết người thì An Dạ sẽ rất hưởng thụ, thế nhưng đó là một ác ma giết người không chớp mắt, có thể tùy lúc lấy mạng cô!

Trong đây mắt An Dạ có sự cảnh giác, cô nhìn chăm chăm đối phương, khẽ hỏi: "Vì sao? Có thể nói nguyên nhân cho tôi biết không? Vì sao cô muốn làm như vậy?"

"Không phải cô biết nhiều lắm sao, An Dạ tiểu thư?"

"Trước khi chết, tôi muốn..."

"Rất xin lỗi!" Biểu tình của ả mang theo sầu lo nhàn nhạt, nói: "Tôi không muốn cho cô làm ma hiểu chuyện, đôi khi biết nhiều quá cũng không tốt đâu! Tôi cũng không có hứng thú tâm sự chuyện của mình cho cô nghe. Huống chi... chúng ta cũng không phải là bạn thân chuyện gì cũng nói cho nhau nghe."

Cùng ả ta trở thành bạn thân? Tim An Dạ nhảy dựng một phát, cô lắc đầu không lên tiếng.

"Thả lỏng nào!" ả ta lại thêm một chút tinh dầu, xoa lên vai An Dạ, nói: "Còn lại 25 phút, cô có thể hưởng thụ. Tôi là một người rất có quan niệm về thời gian, đã hẹn trước giờ thịnh yến thì tôi chưa bao giờ đến trễ đâu."

Những lời này của ả ta làm người nghe không rét mà run, cũng là gián tiếp nói cho cô biết: thời khắc xử tử đã đến thì cô trốn không thoát đâu!

Ả ta lại nói: "Cô có biết máu bầm hình thành như thế nào hay không? Cả người cứng ngắc, cơ bắp thì căng chặt... thật khó coi! Tôi đã nói cô nên hưởng thụ đi, tôi sẽ rất nhẹ nhàng."

"Tôi không thể thả lỏng được, có ai sắp bị giết mà có thể thả lỏng đâu?" An Dạ chần chờ trong chốc lát, lại hỏi: "Cô nhất định phải giết tôi sao?"

"Chuyện gì cũng có thể rồi từ chuyện này, cũng không thể thương lượng. Nói cho cô biết, tôi đã đợi thật lâu cho khoảng thời gian này — chỉ hai người chúng ta!"

"Cô không sợ bị bắt sao?"

"Không sợ!"

"Vì sao?"

"Tôi cũng rất nhanh sẽ chết, ai thì cũng sẽ chết thôi."

Đương nhiên ai cũng sẽ chết, chẳng qua An Dạ cô một chút cũng không cần bị kẻ điên giết hại!

"Được rồi, đã đến giờ!" ả ta đứng dậy, đặt lưỡi dao lên bụng An Dạ, nhẹ giọng nói: "Đây là bộ phận mềm mại nhất, tôi cũng sẽ không xa xỉ như vậy, bắt đầu liền hưởng thụ nơi này. Vẫn nên hạ dao từ đây, từ giữa ngực rạch xuống, cố gắng bảo trì hoàn chỉnh phần nội tạng."

Lưỡi dao bị kéo rê lên giữa lồng ngực An Dạ, áo ngực vẫn còn chưa bị cởi ra. ả ta vẫn đang lên kế hoạch, nghiêm túc mà suy xét, giống như pháp y muốn cho người chết một câu trả lời hợp lý, mang theo một sự thần thánh khó có thể nói rõ nào đó.

Trong tay cầm dao, ả ta mở lên một phần mềm phát sóng trực tiếp nào đó, trong phòng chat trực tuyến đã sớm có vô số thành viên nặc danh ngồi chờ.

Đại đa số mọi người đều chỉ trích thủ pháp giết người tàn bạo của hung thủ, thế nhưng cũng có một số ít kẻ máu lạnh kêu gào: "Ra tay nhanh lên!"

"Tôi sẽ mở video sau 30 giây nữa. Cục cung hãy chuẩn bị một chút nha!" Đặt lưỡi dao sắc bén trên xương quai xanh của An Dạ, ả ta rạch ra một đường cắt nông, nơi đó liền chảy ra một dòng máu mượt mà, mang theo sự đau đớn đến tận xương, lập tức làm An Dạ bình tĩnh khỏi sự tác động của thuốc an thần.

Đau!!

Cô sắp bị giết! Không có ai tới cứu cô, không có bất cứ một ai!

Vào lúc này, An Dạ vô cùng khao khát sự xuất hiện của Bạch Hành, một sự chờ đợi hy vọng chưa từng có trước đây.

Mới video ra, ả ta đối mặt với An Dạ, một tay với tới xe đẩy lấy một lưỡi dao nhỏ hơn, nhẹ nhàng đặt lên ngực cô.

Ả ta nở nụ cười, một nụ cười ngọt ngào làm người khác không rét mà run.

Vào lúc này, bỗng đâu vang lên một tiếng "Pằng!" thật lớn như muốn thùng manged nhĩ người nghe.

Trên mặt An Dạ cảm nhận được chất lỏng ấm áp, một màu đỏ tươi che khuất tầm nhìn, dính cả lên lông mi của cô.

Cô ngo ngắncúi đầu nhìn, thì ra là máu! Trên mặt, trên ngực cô đều là máu tươi nóng hổi!

Nhưng cô không có bị thương, đây là... máu của kẻ điên kia?

"Pằng!" Lại vang lên một tiếng nữa.

Cái notebook bên trái An Dạ trực tiếp rơi xuống mặt đất, xác camera tan nát văng lên da thịt loã lồ của cô đau đớng.

Lúc này An Dạ mới mở mắt ra nhìn, thì ra là Bạch Hành cầm súng đứng nơi cửa, trên mặt anh có nét kiên nhẫn, đầu lông mày hơi hơi nhăn lại.

"Ha ha!" ả họ Cao che lại khuỷu tay phải, cười nhạo một tiếng, dụng cụ giải phẫu thì đã sớm rơi trên mặt đất. ả ta nheo mắt, một tay theo bản năng sờ ra phía sau như muốn lấy gì đó.

"Đang tìm cái này hả?" Một tay Bạch Hành còn cầm súng chìa vào ả, một tay từ phía sau móc ra một cây súng loại nhỏ vút trên mặt đất.

Hiển nhiên, ả ta đã sớm bị Bạch Hành theo dõi, ngay cả súng cũng đều bị tước mất.

Vậy có nghĩa là... bọn họ vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh cô sao? Thật tốt quá! An Dạ còn có đồng bạn, còn có người bảo vệ cô, không bỏ rơi cô!

"Chúng mày giỏi lắm!" ả họ Cao ngửa đầu, hít một hơi thật sâu, trên mặt vẫn treo nụ cười đậm bạc, nói: "Tao đầu hàng, đến bắt tao đi!"

Bạch Hành hơi nheo nheo mắt nhưng cũng không có động tác nào khác. Anh từ từ hạ súng xuống, vài giây sau lại bắt ngờ bắn một phát vào cẳng chân ả ta!

Đây là vì tránh cho hung thủ có hậu chiêu, trong tình huống không thể bắn chết thì phải bảo đảm đối phương mất đi năng lực hành động, không thể tấn công được nữa.

Anh nhìn ả ta ngã xuống, cuộn tròn trên mặt đất.

Sau đó, Bạch Hành mới tiến vào phòng, cởi bỏ dây trói trên cổ tay An Dạ, cởi áo khoác của mình khoác lên người cô.

"Tôi là 07, hung thủ đã bị khống chế." Bạch Hành lấy đi động ra nói một câu.

Ngay lập tức, từ ngoài cửa liền xuất hiện vô số cảnh sát vọt vào phòng.

Những chuyện sau đó thì An Dạ cũng không rõ lắm, cô được Bạch Hành đỡ ngồi vào xe cảnh sát dưới lầu, nặng nề nằm vào ghế ngồi suốt tám tiếng đồng hồ.

Chờ sau khi cô tỉnh lại thì mọi việc đã kết thúc.

An Dạ hỏi Bạch Hành: "Anh đuổi tôi bằng cách nào vậy?"

Anh trả lời: "Khi phát hiện máy theo dõi bên trong con búp bê 003, tôi đã gắn định vị GPS mini vào lại trong cơ thể của nó. Lúc đầu tôi đoán là hung thủ muốn lợi dụng búp bê để duy trì độ tương tự của các vụ án thì sẽ thu hồi 003, thế nhưng không nghĩ tới cuối cùng cô lại bị bắt cóc."

Tiểu Chu tiếp lời: "Chúng tôi đã mai phục mấy ngày nay, muốn điều tra xem hung thủ có đồng lõa hay không cho nên mới chậm chạp không có hành động. Chậc! Thật đáng tiếc, vốn là tôi muốn diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân thể nhưng lại bị tên tiểu tử này nhanh chân đến trước!"

Mũ Lưỡi Trai nói: "Chị An Dạ, chị không biết đâu, chúng em tìm được trên xe của hung thủ hai cây gậy gỗ mô phỏng theo bàn tay búp bê, có thể dùng nó bóp chết người khác, hung thủ đã dùng đồ làm hung khí. Em đã thử qua trên cổ của Chu sư huynh, anh ấy bị nghẹn đến mức nói không ra hơi, vậy mà còn ba hoa rằng mình rất có năng lực, ha ha ha!"

"Cô còn cười? Cô còn cười được há?" Mắt Tiểu Chu tròn trắng cả lên, "Dựa vào sức lực của cô? Tôi cũng chỉ muốn cho cô thể nghiệm thủ pháp gây án của hung thủ thôi, cô thật đúng là cho rằng có thể không chết được tôi à?"

"Thế cho nên mọi chuyện đều kết thúc rồi?" An Dạ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng vẫn chưa biết nguyên nhân phạm tội của hung thủ nhưng mọi chuyện cuối cùng cũng đã kết thúc rồi, tin đồn "búp bê giết người" tự động bị đánh tan.

Vậy mà An Dạ nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì lại truyền đến một tin dữ khác — cô à họ Cao đã chết, chết trong ngục giam, nguyên nhân cái chết là bị một thứ gì đó bóp cổ làm cho nghẹt thở dẫn đến tử vong, trên cổ có hai vết bầm thật nhỏ, tương tự với hai vụ án trước đây, khớp với bàn tay của búp bê!

Bên trong hiện trường không có bất cứ một con búp bê nào, cũng không có hung khí, mọi thứ biến mất một cách kỳ lạ.

An Dạ có một dự cảm không tốt, cô và nhóm người Bạch Hành tiến vào hiện trường xem xét.

Cô à kia thật sự đã chết, trên cổ có dấu vết ấn khớp với bàn tay của búp bê, xung quanh trong phòng giam cũng không có bất cứ đồ vật nào có thể làm hung khí.

Con người không có khả năng tự mình bóp cổ mình, trước khi chết thì con người sẽ tự động giảm lực, không thể làm cho chính mình nghẹt thở. Cho nên, con người sẽ bị giết chết, bị chết đuối hoặc là bị ngã chết. Lực tác động là nguyên tố khác: là hung khí, là nước hoặc là độ cao!

Là búp bê đã giết à ta?

Cũng chỉ có một loại khả năng này. Cho nên, búp bê... thật sự là vật sống?!

An Dạ bỗng nhiên hiểu ra câu nói trước đây của à — "Tôi cũng rất nhanh sẽ chết, ai rồi cũng sẽ chết thôi."

À ta đã sớm đoán trước chính mình sẽ chết? Cho nên mới cố ý làm mình nổi bật trước dư luận, khiến cho tất cả mọi người chú ý đến, nhìn hung thủ bị bắt vào tù, mọi người có thể buông bỏ nỗi lo sợ nhưng cuối cùng hung thủ cũng chết vào tay búp bê.

Như vậy sẽ tạo thành hậu quả gì?

Mọi người cho rằng tất cả đã kết thúc thế nhưng bây giờ lại nổi lên một luồng sóng lớn hơn nữa.

Ai cũng sẽ sợ hãi búp bê! Dư luận sẽ khủng hoảng!

Rốt cuộc, à ta đã thành công cấy vào trong lòng mọi người nỗi sợ "búp bê sẽ giết người"!

Mà búp bê... vô cùng có khả năng thật sự biết giết người!

An Dạ nhớ tới trên mặt búp bê mang theo nụ cười đầy mê hoặc, đáy lòng cô sinh ra một dự cảm rất xấu.

Có lẽ, mọi chuyện trước đây là do một tay à họ Cao gây ra, mà hiện tại — búp bê thật sự có sự sống.

Hoặc là... nó vẫn luôn sống! Vẫn luôn lấy thân phận kẻ thứ ba, luôn bàng quan đứng nhìn bọn họ!

*Máy phun hơi:

HẾT CHƯƠNG 26

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Búp Bê (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Sắc mặt An Dạ lập tức ngưng trọng hẳn lên, cô tự hỏi mọi chuyện sai ở điểm nào? Chắc chắn là có chỗ nào đó không đúng. Cô nghĩ như thế.

Đầu tiên, cô à họ Cao thay đổi phương thức gây án, kể đó, cô ta lấy đi búp bê 003 nhưng lại không sử dụng, như vậy chẳng phải là làm điều thừa hay sao? Chẳng phải sẽ dễ dàng lộ ra dấu vết?

Chẳng lẽ lúc cô ta bắt cóc An Dạ vẫn muốn làm theo phương thức của hai vụ án trước, nhưng dọc đường lại thay đổi chủ ý?

Nếu như vậy thì điều gì đã khiến cô ta thay đổi chủ ý đây?

Nhất định phải có nguyên nhân gì đó, ví dụ như... sau khi cô ta lấy búp bê 003 về tay thì phát hiện nó có sự sống?

Vậy nên trước khi chết, cô ta cố tình thiết kế một vụ bắt cóc làm oanh động cả nước, mục đích là hướng sự chú ý tập trung vào sự kiện "hung thủ bị búp bê giết chết"?

Đúng, chỉ có thể giải thích như vậy!

Sau khi cô ta lấy đi búp bê lại phát hiện một chuyện không thể tưởng tượng nổi, ví dụ như búp bê thật sự có thể nói, trong lúc đó nảy sinh chủ ý bắt cóc An Dạ, cuối cùng lại không cần chống cự đã bị bắt giữ, sau đó bị giết chết trong tay búp bê.

An Dạ nói: "Tiểu Chu, phong tỏa tin tức này lại, đừng để cho nó lan rộng nếu không sẽ rắc rối to!"

"Chuyện này..." Tiểu Chu do dự.

Bạch Nam từ bên ngoài bước vào với mái tóc ướt nhem, khi nói chuyện phả ra luồng khí trắng: "Không còn kịp rồi. Hung thủ đã cài đặt bài post theo gò, nội dung là — tôi đã chết trên tay búp bê."

Mũ Lưỡi Trai trợn to hai mắt, khiếp sợ nói: "Cũng chính là nói... chỉ cần truyền ra tin tức tử vong của cô à họ Cao thì cho dù không đề cập tới nguyên nhân cái chết, tất cả mọi người đều sẽ hoảng loạn? Với lại, chúng ta cần bản không thể phong tỏa tin này, trước đây còn có thể nói là tự sát, nhưng bây giờ thì.... sẽ chẳng ai tin."

Toàn bộ thành phố đều sẽ bị bao phủ bởi một tầng sương mù nặng nề không thể xua tan.

Đây mới là mục đích của hung thủ, cô ta muốn mỗi một người đều biết đến sự tồn tại của "búp bê giết người". Cô ta gây ra chuyện như vậy, có phải là đang nhắc nhở về một người nào đó hay không?

"Trở về thôi!" Bạch Hành nói với An Dạ, "Trở về nghỉ ngơi đi, mấy chuyện tiếp theo cô cũng không cần tham dự vào!"

An Dạ chần chờ một chút rồi gạt đầu, hai mắt cô đau nhức, không thể nhìn quá lâu. Cô bị nhốt trong bóng tối gần năm ngày nên đôi mắt không thể tiếp xúc với ánh sáng ngay được, nếu không phải do Bạch Hành bịt mắt cô ngay khi vừa tiến vào phòng thì mắt cô có thể đã bị bóng, nếu nghiêm trọng còn có thể dẫn đến mù mắt!

Con người tuy rằng có tư duy độc lập, là sinh vật cấp cao nhưng có đôi khi lại yếu ớt như vậy đây, máu huyết da thịt rất dễ dàng bị tổn thương.

"Con búp bê kia đâu?" An Dạ hỏi.

"Con số 003 đang để trên xe ấy." Tiểu Chu trả lời.

"Lấy tới đây, chúng ta đem nó làm củi đốt để sưởi ấm chút!" An Dạ không hiểu tại sao bỗng dưng lại có loại tâm lý trả thù như thế này, cứ cảm thấy hủy diệt búp bê thì sẽ thấy thoải mái hơn nhiều.

Mũ Lưỡi Trai chần chờ nói: "Vậy không tốt lắm đâu, chị An Dạ? Sẽ bị nguyên rủa đó?"

"Đem tới đây!" An Dạ vẫn lặp lại lời này, "Chắc phòng thẩm vấn có chậu sắt nhĩ? Cho chị mượn một cái hộp quẹt."

Mũ Lưỡi Trai bèn xoay người rồi đi lấy búp bê, rất nhanh đã trở lại, đem nó đưa cho An Dạ.

Cô nhận lấy, ném nó vào chậu sắt, bỏ thêm vài tờ giấy vụn, cho vào một mẻ lửa. Nhìn đám giấy vụn chậm rãi biến thành màu đen, nhăn nhúm, theo viên lửa đỏ tươi rồi dần dần hoá thành tro tàn.

Búp bê nằm phía dưới cũng đã bắt lửa, từng cuộn khói đen bốc lên làm nụ cười diêm lệ trên mặt nó trở nên mờ mờ không rõ.

Thế nhưng cũng không có chuyện lạ gì xuất hiện. Cái gì mà quý, cái gì có thể nói... chẳng thấy đâu.

An Dạ thờ dài nhẹ nhõm một hơi nhưng đồng thời cũng cảm thấy thật nhàm chán.

Từ khi nào thì cô biến thành như vậy? Trở nên chờ mong háo hức vào những tình huống không rõ trong tương lai, cô phải sợ hãi mới đúng chứ?

"Được rồi, về thôi!" An Dạ có chút mệt mỏi, nói với Bạch Hành: "Chúng ta về!"

"Uhm, tôi đưa cô về!" Bạch Hành mang cô ra khỏi cục cảnh sát, anh mở cửa xe chờ cô.

Lúc Bạch Hành sắp đóng cửa xe lại thì đột nhiên An Dạ phát hiện chỗ hồ khẩu(*) trên tay đối phương có vết máu mờ mờ, cô lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Tay anh bị thương?".

Bạch Hành theo bản năng dùng tay kia che lại miệng vết thương, thấp giọng trả lời: "Không có sao."

"Làm sao mà bị thương vậy?"

"Khi nổ súng thì chuyển động phản lực quá lớn(**) cho nên hồ khẩu mới bị thương."

(*) hồ khẩu: là kẻ giữa ngón cái và ngón trỏ.

(**) chuyển động phản lực: súng giật ngược lại khi bắn viên đạn ra.

An Dạ có phần áy náy, lại hỏi: "Làm cảnh sát hình sự thật đúng là vất vả mà! Mỗi lần có nhiệm vụ là hồ khẩu phải bị thương tả tơi vài lần chứ chẳng đùa đâu?"

"Không..." Bạch Hành có chút chần chờ, về muốn nói lại thôi. Đầu lông mày hơi nhúu lại, trong ánh mắt có một tia bàng hoàng nhưng rất nhanh anh đã khôi phục lại vẻ trấn định.

"Vậy thì vì sao?" An Dạ đột nhiên cảm thấy thú vị, cô chưa từng nhìn thấy một Bạch Hành như thế này bao giờ, cứ cho rằng đối phương là một người không quan tâm tới bất cứ chuyện gì, thậm chí là quá thành thực già đời, thế mà anh bây giờ với bộ dáng ngập ngừng không biết nên nói thế nào thì cô chỉ mới thấy lần đầu.

Bạch Hành nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra chỗ khác giống như không dám cùng cô đối diện. Anh dùng một loại thanh âm gần như không thể nghe thấy, nhẹ nhàng nói: "Khi lên đạn thì tâm trạng hơi nóng nảy chút xíu, suýt nữa bị kẹt đạn nên chuyển động phản lực có hơi lớn..."

"A... hơi nóng nảy chút?" Ánh mắt An Dạ nhiễm ý cười nhưng vẫn không nói thêm gì nữa, thả cho anh trở về ghế lái.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, anh ấy "hóng này" đều là vì cô nhỉ?

Ít nhất vẫn còn một người không màng nguy hiểm tới cứu mình, thật tốt quá! An Dạ nghĩ thầm như thế.

Cô híp hóp nhìn dòng người muôn hình muôn vẻ ngoài cửa sổ xe, tâm trạng trở nên an nhàn làm cô mơ màng muốn ngủ.

An Dạ gục gào gục gục, đầu càng lúc càng thấp, trong cơn mơ màng thì bị Bạch Hành gọi dậy: "Tối rồi!"

"Hả-?" An Dạ mơ hồ đáp lời, cô giật mình mở mắt nhìn xung quanh, quả nhiên đã tới bên ngoài tiểu khu nhà cô.

Bạch Hành nói: "Tôi đưa cô lên nhà, xuống xe đi!"

"Uhm, được!" Cô không phản bác, nương theo cánh tay đang chìa ra của Bạch Hành mà bước xuống xe.

Hai chân An Dạ như nhũn ra, dưới chân lao đảo một cái liền đập mặt vào lưng áo Bạch Hành một phát. Cô ngửi được mùi hương nhàn nhạt của sữa tắm— lại là mùi hoa nhài!

Chắc! Đúng là một anh chàng trong ngoài bất nhất, giả bộ thâm trầm, ra vẻ đạo mạo cũng hay lắm chứ!

An Dạ vừa mắng thầm vừa lắc đầu cười nhạo.

Bạch Hành rất chính nhân quân tử đưa cô về nhà, lại yên lặng nhìn cô bước lên lầu.

Sau khi An Dạ vào phòng, cô xoay người lại vẫn thấy người đàn ông kia đang yên lặng chăm chú nhìn mình.

"Ngày mai anh nhớ tới để bàn về hướng đi của tiểu thuyết, còn một số vấn đề tôi cần phải hỏi ý kiến anh nữa!"

"Uhm" Bạch Hành cũng không nhiều lời, xoay người chậm rãi đi về phía ánh trăng, bóng dáng anh kéo ra thật dài, màu xanh đen, phủ bên trên là một tầng sắc trắng nặng nề.

An Dạ cảm thấy hơi nhức đầu, cô hoài nghi mình bị tiêm thuốc an thần quá liều cho nên mới bị tác dụng phụ, sinh ra ảo giác.

Cô vào phòng tắm mở nước nóng để tẩy rửa một trận, cả người được hơi nước hun nóng làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

An Dạ bóp sữa tắm ra lòng bàn tay, phát hiện sữa tắm của mình cũng là mùi hoa nhài. Chẳng lẽ sở thích của cô và Bạch Hành giống nhau một cách trùng hợp như thế? Hay là người kia cố ý bắt chước theo cô?

Vỗ vỗ mặt, cô bắt buộc bản thân phải vứt bỏ cái suy nghĩ tự sướng lung tung rồi loạn này.

Cả người An Dạ đều bị che bởi tấm màn trong phòng tắm, làn hơi nước bốc lên làm tầm mắt của cô trở nên mờ hồ, cô nhẹ nhàng tắt vòi hoa sen, nhắm mắt xoa dầu gội lên tóc.

"Lách tách."

Có cái gì đó lành lạnh rơi trên sống lưng cô, cảm giác như kim đâm, mang theo hàn ý lạnh thấu xương. Thứ này lại không giống như nước rơi xuống từ vòi sen vì nó không có một chút ẩm áp nào.

Chẳng lẽ bình nước nóng bị hỏng rồi nên nước mới lạnh nhanh như vậy? An Dạ nghĩ như thế, cũng không quá để ý.

"Lách tách."

Lại là tiếng một giọt nước rơi xuống, nặng nề đập lên mặt đất bên ngoài tấm màn.

An Dạ hơi kinh ngạc, bỗng nhiên một suy đoán táo bạo chen vào đầu cô.

Cô nhớ tới một câu chuyện kinh dị cô nói trong lúc gội đầu, do nhắm mắt nên không thấy có đồ vật kì dị sẽ xuất hiện trước mặt.

Cô có chút sợ hãi, theo bản năng vươn tay mở vòi hoa sen, muốn nhanh chóng gội sạch bọt xà phòng rồi ra khỏi phòng tắm.

Khi tay cô vừa chạm tới chốt mở vòi nước thì cảm giác được mình đụng phải một thứ gì đó rất khác— không giống như kim loại còn mang hơi ấm từ nước nóng mà vật này rất cứng, giống như được làm từ gỗ vậy.

Đó là cái gì?!

Cô như bị rấn cấn, nhanh chóng rút tay về.

Đến khi cô quay đầu lại nhìn thì không thấy gì cả.

Là... bàn tay của ai sao?

An Dạ hoảng sợ cực kỳ, cũng không dám suy nghĩ nhiều nữa. Mặc kệ là tay ai đều không liên quan tới cô!

Vừa muốn cao giọng kêu cứu thì cô nhận thấy được một sự thật: chẳng phải đã xác định là tay của một ai đó hay sao? Có một người nữa trong phòng này!

An Dạ nhanh chóng rửa sạch bọt xà phòng, cả người lui vào trong góc.

Cô cảnh giác nhìn khắp xung quanh xem có phát hiện được gì hay không. Loại cảm giác này rất đáng sợ, cô dường như đã biết rõ vị trí của người kia nhưng lại hy vọng đừng có bất cứ cái gì xuất hiện, chỉ mong tất cả chỉ là ảo giác của mình.

Dự cảm không lành càng lúc càng mạnh mẽ, trên người cứ như bị bóng, nóng rát, lưng như bị kim chích.

Loại cảm giác bị lôi kéo, nhấn chìm vào tâm lốc xoáy tối tăm đó là cái gì?

Là... tầm mắt của ai đó?

Có người đang nhìn An Dạ một cách chăm chú!

Cô không có cách nào biết được đối phương đang ở đâu, điều này làm cho cô có chút chân tay luống cuống.

Rất lâu rồi An Dạ mới lại xuất hiện loại cảm giác như thế này.

"Mấy ở đâu?" Cô lăm bằm lăm bầu, theo bản năng vén tấm màn lên, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài kia không có gì cả, nhưng như thế cũng chẳng làm cô yên tâm được một chút nào.

Không có gì xuất hiện cũng chẳng đại biểu cho sự an toàn, cũng có thể đối phương nấp kỹ, vẫn ngủ đông ở một góc tối tăm nào đó!

An Dạ nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên cảm giác được ánh mắt kia càng thêm mãnh liệt, nó tựa như muốn cắn nuốt cô, mang theo một lực hút nào thần bí.

Đột nhiên, sống lưng cô xẹt qua xúc cảm lạnh lẽo!

Cô vội vàng xoay người nhưng sau lưng chẳng có ai cả!

Nhưng mà... loại tình huống này cũng có thể biểu thị rằng chỗ này ở đâu cũng có người!

Qua một lúc lâu, An Dạ mới dám chạy ra từ trong phòng tắm, tóc cô còn chưa khô đã gấp gấp gọi điện thoại cho Bạch Hành: "Anh có thể tới nhà tôi một chuyến hay không?"

Bạch Hành hơi sững sốt một chút, chần chờ hỏi: "Ngay bây giờ à?"

"Đúng vậy! Anh hãy lập tức tới đây, có chút chuyện, tôi vừa mới tắm xong..." An Dạ còn chưa dứt lời thì đã nghe anh nói một câu "Được", sau đó điện thoại đã bị ngắt.

Cô còn chưa kịp giải thích, căn cứ theo ý tứ trên mặt chữ thì câu nói vừa rồi giống như "không được" cho lắm? Cũng không cần biết như thế nào, cô không có tâm tư mà lo lắng mấy vấn đề đó, tóm lại, An Dạ rất không muốn phải một thân một mình ở đây.

Qua gần mười phút, chuông cửa mới reo lên.

An Dạ ra mở cửa thì thấy Bạch Hành đã thay một thân quần áo thoải mái ở nhà, mùi dầu gội đầu trên tóc rất thơm, hiển nhiên là vừa tắm xong.

Anh còn mang một cặp mắt kính gọng bạc, thoát nhìn rất nho nhã dịu dàng, không giống với hình tượng độc đoán mà An Dạ vẫn gặp mỗi ngày, thậm chí là trái ngược hoàn toàn!

An Dạ hỏi: "Anh vừa tắm xong?"

Bạch Hành theo bản năng cũng trả về một câu: "Ừ! Cô cũng mới tắm?"

"Ừ..." Cô dừng một chút, phát hiện cuộc đối thoại này có chỗ nào đó không thích hợp nhưng lại chẳng biết không thích hợp ở chỗ nào.

Nhưng thật ra sắc mặt Bạch Hành đột nhiên có chút ửng hồng, anh nhìn đi chỗ khác, xấu hổ ho khan một tiếng.

An Dạ chỉ có thể trước đem người mời vào nhà, lại kể rõ ràng mọi chuyện: "Tôi cảm thấy trong nhà tôi có người nhưng tôi không nhìn thấy nó, cũng không biết nó nấp ở chỗ nào."

"Cho nên... đây là người thứ ba sao?" Bạch Hành gần như là lăm bằm, sau đó anh lại bỏ sung: "Tôi biết rồi! Nếu vậy thì mấy ngày này tôi sẽ ở lại đây, nếu có vấn đề gì xảy ra thì cũng sẽ ứng biến được."

"Tốt lắm!" An Dạ đồng ý một cách sáng khoái. Cô không nhất định có thể nhìn thấy được thứ kia nhưng Bạch Hành có thể, hơn nữa, có anh ấy ở đây dường như làm cô an tâm lên rất nhiều.

HẾT CHƯƠNG 27

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Búp Bê (14)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Buổi sáng ngày hôm sau, khi An Dạ thức dậy thì Bạch Hành đã hâm nóng một ly sữa bò giúp cô rồi.

"Cảm ơn." An Dạ đối với người dậy sớm bận bịu kia bày tỏ một câu, sau đó lại nói: "Tôi cảm thấy chúng ta nên điều tra rõ ràng hơn chuyện của cô gái họ Cao kia. Nói hơi khoa trương chứ tôi cảm thấy cô ta đã hạ lời nguyên nào đó với tôi nên búp bê mới đi theo tôi, có ý định mưu hại tôi, đây là một vụ án không thể tưởng tượng nổi!"

Bạch Hành im lặng suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, chúng ta sẽ bắt đầu từ vụ án 5 năm về trước xem cha cô ta chết như thế nào. Chuyện này mà tìm Tiểu Chu thì vô dụng, không ai báo án, thì thế cũng đã bị hỏa táng, điều tra sẽ khó khăn một chút."

"Hừ! Dù sao cũng phải thử mới biết, tôi không muốn chết trẻ như thế này!" An Dạ có chút tiểu tuý, hiển nhiên là do ngủ không đủ giấc, quầng thâm dưới mắt thật đậm, lộ ra sắc xanh đen nhợt nhạt. Quả nhiên thể chất của cô không thích hợp với việc thức khuya.

Rất nhanh, An Dạ đã chuẩn bị xong tất cả rồi cùng ra cửa với Bạch Hành.

Thấy anh vẫn còn đeo cặp mắt kính đêm qua làm An Dạ tò mò hỏi: "Anh bị cận thị hả?"

"Loạn thị nhẹ nhưng mà không sao."

Anh thúc giục An Dạ lên xe, một đường thẳng tiến đến trấn nhỏ kia.

Bạch Hành nói: "Tôi sẽ ghé nhà mấy củ hồi thăm địa chỉ, cô có thể ở đây chờ tôi một chút, tôi sẽ trở lại nhanh thôi."

"Cũng được, tôi sẽ đi dạo xung quanh đây." An Dạ gật đầu, cô biết hai người cùng đi hồi cũng hơi lủi, dù sao cũng không phải chuyện gì quan trọng, cô cứ chờ ở đầu hẻm thôi.

Bước dọc theo đường phố ồn ào náo nhiệt, cô trông thấy một xưởng chế tác búp bê gỗ cũ kỹ bên ghé lại xem.

Chủ ở đây là một ông lão lớn tuổi, trên mặt có đeo loại kính một mắt dành cho thợ thủ công, ông đang hết sức chăm chú đánh bóng cánh tay của một con búp bê.

"Cháu chào ông ạ!" An Dạ lên tiếng.

"Uhm." Ông lão khẽ rên một tiếng, híp mắt nhìn cô: "Cô muốn mua búp bê hả?"

Ông lão nói tiếng phổ thông rất chuẩn chứ không giống như một số người lớn tuổi khác, khi nói chuyện mang theo khẩu âm bản địa. Giọng nói của ông thậm chí còn có phần hiền hòa, câu chữ rõ ràng như một vị thầy giáo.

"Cháu muốn xem một chút." An Dạ vừa nói xong lại nhin không được sự hiếu kì, nói: "Ông chủ, giọng phổ thông của chú khá tốt đấy ạ!"

"Trước đây tôi là giảng viên của một trường đại học ở gần đây, bây giờ về hưu nên mở cái cửa hàng này, tay nghề cũng mới có mấy năm thôi. Vốn dĩ những người học nghề thủ công mà có tay nghề tốt thì kiếm cơm không khó, còn tôi đây là học việc nửa mùa, không giỏi lắm nhưng miễn cưỡng có thể quơ quào được chút đỉnh. Cứ xem đi, nếu thích cái nào thì tôi bán giá hữu nghị thôi, vui lòng khách tới lòng khách đi!" Ông lão lái nhai niệm một tràng, sau đó híp mắt nhìn chằm chằm con búp bê trên tay.

An Dạ "Vâng" một tiếng, hỏi: "Trước đây chú dạy môn gì ạ?"

"À, trước đây tôi dạy ngành Y, bây giờ thì tạo "người", cũng thực hợp lý ha." Ông lão phì cười rồi lại lắc lắc đầu.

"Thật lợi hại, không ngờ chú lại là người thâm tàng bất lộ nha!" An Dạ nhìn quanh bốn phía thấy những con búp bê bày biện trong cửa hàng cứ như đang nhìn cô chăm chăm làm cô sờn tóc gáy, nói: "Nhưng một mình chú ở đây không cảm thấy cô đơn sao chú?"

"Có nhiều người cùng tôi ở đây như vậy nên sẽ không cô đơn." Ông lão liếc mắt nhìn An Dạ một cái thì quả nhiên thấy cô lộ ra biểu tình khiếp sợ, lúc này mới cười cười: "Cô gái trẻ, cô định nghĩ như thế nào về sinh mệnh?"

"Chú à, không lẽ muốn mua búp bê thì phải kiểm tra kiến thức lý luận nữa hả? Cháu cũng không phải dân học Y chuyên nghiệp, chú đừng làm khó cháu, cháu tuyệt đối không đạt tiêu chuẩn đâu ạ!" An Dạ giờ hai tay đầu hàng.

Ông lão nói: "Con người và búp bê thì khác nhau ở chỗ nào? Cháu nhìn xem, nếu nói tới sinh mệnh thì bọn nó cũng có."

"Búp bê cũng có sinh mệnh ạ?"

"Chúng nó có thân thể và suy nghĩ, chỉ là không cử động được thôi. Hơn nữa, chúng nó cũng dễ dàng bị tổn hại như con người, thậm chí có thể bị hủy hoại. Cháu nghĩ xem, trái tim con người mà bị thương thì sẽ chết, nếu búp bê bị phá hủy nửa người dưới thì nó cũng sẽ bị tách rời, bị hư. Điểm này không phải rất giống với con người sao? Nói thật ra thì búp bê là một thứ cấp thấp hơn so với con người mà thôi. Chúng nó chỉ lấy một hình thái và phương thức sinh tồn khác với con người để tồn tại trên cõi đời này. Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là sự hô hấp và trái tim thôi."

"Nói cách khác thì chúng nó cũng là người, chỉ thiếu "tim" thôi sao?" An Dạ nghi vấn.

Ông lão cười nghiêm nghị, hỏi cô: "Cháu nghĩ sao? Cái từ "sinh mệnh" này bất quá cũng chỉ là một công cụ để phân biệt trạng thái mà thôi. Nếu nhân loại hơn búp bê ở chỗ có thêm linh hồn thì búp bê đã là phần thân xác rồi?"

"Chú nói như vậy là..."

"Đều là gạt cô thôi." Không biết Bạch Hành đứng phía sau An Dạ từ bao giờ nói chen vào một câu.

Ông lão chỉ cười rộ lên, xua xua tay không phản bác.

An Dạ suýt chút nữa là bị tẩy não, sau khi phục hồi tinh thần thì phát hiện ông lão chỉ đùa với cô một chút mà thôi.

Cô cũng không tức giận, chỉ xoay người hỏi Bạch Hành: "Anh đã hỏi thăm được địa chỉ?"

"Rồi, cô gái họ Cao đó vốn theo học ngành Y ở một trường đại học gần đây, mới bỏ học trong vòng một năm trở lại đây."

"Có phải là người họ Cao đã chết trong bản tin mấy ngày hôm trước?" Ông lão đột nhiên lên tiếng, "Đó là sinh viên của tôi."

"Vậy ạ?" An Dạ kinh ngạc, hỏi dồn: "Chúng cháu có thể hỏi chú về tình huống của cô ta không ạ? Kỳ thật, chúng cháu là cảnh sát từ khu Hoàng Sơn đang điều tra về vụ án..."

Ông lão vươn tay tháo kính xuống, dùng đôi mắt đã đục ngầu vì năm tháng quan sát cô vài giây, nói chắc như đinh đóng cột: "Cậu ta trông giống cảnh sát, cô thì không giống. Cô bé, người gác cổng của sở cảnh sát cũng phải huấn luyện hàng năm đó? Nhiều lắm thì cô cũng chỉ làm tạp vụ trong đó thôi!"

"....."

An Dạ xem như là gặp phải đối thủ, nghẹn một lúc lâu cũng chẳng biết nên phản bác thế nào.

"Chờ tôi chút, để tôi gọi cho bà bạn già một cú điện thoại, hai người tới nhà tôi ngồi chơi nhé?"

An Dạ lăm lăm trong miệng: "Cháu không muốn phiền... Vậy được ạ!"

"Quý rầy cô chú rồi ạ." Bạch Hành tiếp lời.

Ngay sau đó, ông lão liền đóng cửa hàng, dẫn hai người tới sau hẻm của một khu nhà chung cư.

Vợ của ông lão là một cụ bà rất hiền lành, mái tóc ngắn màu muối tiêu được chải một cách chỉnh tề, khoe miệng mang theo nụ cười, vừa thấy bọn họ liền tiếp đón niềm nở: "Hai đứa là học trò của ông lão nhà cô phải không?"

"Vâng ạ! Thật ngại quá, chúng cháu có việc ở gần đây nên thuận đường ghé chơi một lát ạ!" An Dạ nói.

"Ài! Bình thường rảnh rồi tự con cứ tới chơi, tự nhò trong nhà đều định cư ở nước ngoài hết rồi, quanh năm suốt tháng trong nhà vắng vẻ lắm." Cụ bà rất nhiệt tình, xoay người liền đi pha trà mời bọn họ.

Ông lão mời hai người ngồi vào sofa, sau đó lấy ra một quyển album hình, nói: "Bên trong có ảnh chụp của sinh viên họ Cao đó, hai đứa có thể thăm tra đối chiếu xem có đúng người hay không."

An Dạ mở album ra, bên trong là một tấm ảnh có rất nhiều sinh viên ở một lễ trao giải nào đó, bên cạnh là ông lão mang caravat với tây trang.

Cô xem một chút rồi gật gật đầu, nói: "Chính là cô ấy. Vậy chú có biết về kế hoạch giết người liên hoàn của cô ta hay không?"

"Có đọc được trên báo." Ông lão nhủ mày thật chặt, "Đây cũng là điều tôi rất thắc mắc, cô gái này là một sinh viên rất ưu tú, vì lý do gì mà cô ấy lại làm ra chuyện giết người ghê gớm như thế?"

Bạch Hành hỏi: "Vậy cháu xin hỏi vào 5 năm trước, cũng chính là sau khi cha cô ta qua đời thì cô ta có biểu hiện nào kì lạ hay không?"

"Kỳ lạ hay không thì tôi không rõ lắm, tôi chỉ biết đó là một sinh viên hiếu học, cũng là một hạt giống tốt hiếm có. Sau đó, cũng chính là năm ngoái, cô gái này bỏ học, nhưng mà khi đó tôi cũng đã về hưu." Ông lão trả lời.

"Sau này cô ta có tới thăm chú không ạ?" An Dạ hỏi.

"Có tới một lần, khi đó tôi mới khai trương cửa hàng bán búp bê, cô gái đó tới tìm tôi, đột nhiên nói ra lý luận về sinh mệnh, cũng chính là một đồng lớn lời nói tôi dùng để lừa gạt cháu sáng nay."

"Chú còn thật dám thừa nhận chú lừa cháu nữa..." An Dạ bắt mắt kháng nghị.

"Thế nhưng tôi cũng không đồng ý với cách nói đó! Dựa theo lời cô ta nói thì thứ gì chẳng phải là "sinh mệnh"? Nếu vậy chẳng lẽ búp bê cũng là người? Tôi không tin mấy thứ vớ vẩn, chỉ tin vào khoa học." Ông lão vẫn còn tương đối lời thối, không muốn bàn cãi về những vấn đề phi logic không đáng nhắc tới.

An Dạ suy đoán: "Vậy là... sau khi cha cô ta qua đời, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó ảnh hưởng tới cô ta, khiến cho cô ta bỏ học giữa chừng, thậm chí là làm ra những chuyện cực đoan sau này?"

"Cũng có khả năng này." Ông lão nói, "Tôi cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì với người sinh viên này. Nếu hai người điều tra được thì nhớ tới nói cho tôi biết nhé!"

"Vâng ạ!" Bạch Hành đáp ứng, "Vậy chúng cháu xin phép cáo từ."

"Muốn về rồi à?" Cụ bà từ phòng bếp bước ra, có chút thất vọng.

An Dạ xua xua tay, nói: "Sau này con lại đến thăm ạ. Thầy và cô nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!"

An Dạ ghi nhớ trong đầu những tin tức nhận được — cô à họ Cao kia là sinh viên trường Y, sau khi cha qua đời thì cô ta gặp phải biến cố gì đó, sau đó bỏ học vào năm ngoái, bắt đầu giết người vào năm nay.

Nhưng... đã xảy ra chuyện gì làm cô ta không thể không dùng búp bê để giết người?

Dựa theo cách nói đầu tiên, cô ta vẫn luôn sắp đặt hiện trường giả (búp bê giết người), nhưng ở vụ án thứ ba, phát hiện búp bê thật sự có thể giết người thì cô ta thay đổi phương thức gây án.

Nếu như vậy, nhìn từ bất cứ góc độ nào thì cô ta làm tất cả đều là vì muốn chứng minh — búp bê sẽ giết người.

Nhưng nguyên nhân là gì? Có lý do nào đó khiến cô ta không thể không hành động như vậy?

Nếu chính búp bê đã giết cha cô ta, như vậy cô ta hẳn nên phải hận nó chứ không phải mượn tay nó giết người.

Chẳng lẽ..... trong chuyện này xuất hiện kẻ thứ ba nên mới xảy ra sự khác biệt? Mà sự khác biệt này là gì?

An Dạ bắt buộc phải dò xét lại toàn bộ sự việc trước đó — cô ta đã lợi dụng bàn tay của búp bê trong hai vụ án đầu, vụ thứ ba thì không vì cô ta phát hiện búp bê thật sự có thể ra tay, bước ngoặt trong đó là: cô ta phát hiện búp bê thật sự có thể ra tay.

Vậy trước đó thì sao?

Nếu cha của cô ta bị búp bê giết hại thì đối tượng công kích của cô ta nên là búp bê.

Trừ phi giữa lúc này xuất hiện một sự khác biệt, hơn nữa còn có liên quan đến tin tức "búp bê giết người".

Cũng chính là cái chết của cha cô ta, ông ấy chết trên tay "những người khác" chứ không phải do búp bê giết ông ta.

Như vậy, khác biệt chính là "người thứ ba" kia.

"Người thứ ba" đó đã gây án bằng cách nào mới có thể khiến cô à họ Cao nghĩ đến lợi dụng búp bê để giết người, nhằm cảnh cáo dư luận, hơn nữa cô ta cũng không báo án cho cha cô ta?

Đúng rồi! Rất có khả năng là "người thứ ba" cũng không tin vào mấy chuyện như "búp bê giết người" nên cô à đó mới muốn cảnh cáo dư luận, cũng chính là muốn tạo ra một sự khủng hoảng cho "người thứ ba".

Thế nhưng, nếu nói như vậy thì đối tượng mà cô ta công kích chẳng phải nên là "người thứ ba" này sao?

Hoặc là... cô ta vốn không biết chính xác là ai đã giết cha mình, không thể xác định đúng đối tượng, người kia lại không tin vào chuyện búp bê có thể tác quái nên cô ta cũng chỉ có thể lựa chọn phương thức trả thù đây cực đoan này, thậm chí là đe dọa!

Mà những nhân vật và sự kiện có liên quan tới búp bê... đó không phải là nhân viên công tác của công ty điện ảnh muốn hợp tác cùng với cha cô ta vào 5 năm trước hay sao?

Đúng rồi! Hẳn là như vậy!

Tuy rằng chưa rõ ràng được mọi chuyện nhưng mà.... cô nếu tìm được người đó, dừng lại được toàn bộ câu chuyện, cũng chỉ có cách đó thì An Dạ mới biết được chính xác đã xảy ra chuyện gì.

Mới có thể... không bù mạng của mình vào.

"Mọi chuyện không đơn giản vậy đâu!" Bạch Hành lên tiếng.

An Dạ tán thành gật đầu, cảm thấy đầu mình như muốn nứt ra.

Cô theo bản năng nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại cảm nhận được ánh nhìn kia — nôn nóng, mang theo sự chờ đợi nào đó, nhưng cô vẫn không xác định được phương hướng của nó.

HẾT CHƯƠNG 28

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Búp Bê (15)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Tầm mắt đó chính xác phát ra từ đâu?

An Dạ bỗng nhiên cong lưng lại như một con mèo làm ra tư thế phòng bị, dường như làm vậy có thể tránh được tầm mắt sắc bén đang muốn xuyên thủng người cô.

Nếu nói rằng tầm mắt này vẫn đang tồn tại vậy phải chăng vẫn có người luôn nhìn cô chăm chăm? Có thứ gì đó đang dõi theo cô? An Dạ cắn chặt đôi môi đến bật máu.

Đột nhiên, hai lỗ tai An Dạ như là bị một cái gì đó che lại, một lớp màng màu đen vây xung quanh cô, ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

"A-"

Một tiếng xôn xao không biết truyền đến từ đâu, nghe như tiếng thờ nhẹ, lại giống như một tiếng cười nhạo.

An Dạ chậm chạp chuyển trông mắt về bên trái, phảng phất có thể nhìn thấy phía sau lưng cô.

Có thứ gì đó rõ ràng ở phía sau nhưng cô không cách nào nhìn tới. Rốt cuộc nó là cái gì vậy chứ?

Ý thức An Dạ một mảnh mơ hồ, trước mắt liền biến thành màu đen.

Bỗng nhiên, cô cảm nhận được bên trái mình có người, đối phương cũng học theo cô — chuyển ánh nhìn qua bên phải, muốn cùng cô mặt đối mặt!

Cái gì?!

An Dạ hoảng sợ, cả người nóng lên, mềm nhũn, lòng bàn chân tứa ra một tầng mồ hôi.

Cô không nhớ rõ mình đã nhìn thấy gì, trong ấn tượng chỉ là một khuôn mặt mơ hồ. Trong lúc mơ màng, cô vẫn nhớ gương mặt đó có một đôi mắt rất sinh động, trông mắt xanh mượt với từng tia sáng lấp lánh ẩn hiện.

Nó muốn... ăn luôn cô sao? Loại ánh mắt như sói đói đó.

"An Dạ?" Bạch Hành dừng bước, xoay người lại nhìn cô.

Thần trí An Dạ được gọi trở về, cô vỗ vỗ ngực mình, nói: "Hình như tôi nhìn thấy gì đó..."

"Hửm?" Bạch Hành nhíu mày, giống như đang tự hỏi, "Tôi vừa mới điều tra được người đạo diễn muốn giao dịch với Cao tiên sinh đã qua đời kia. Nghe nói ông ta sẽ xuất hiện ở khu Kỳ Sơn vào chiều nay, có

một buổi ký tặng lưu niệm và công chiếu bộ phim mới."

An Dạ hỏi: "Người đạo diễn này tên gì?"

"Lý Sơn"

"Đạo diễn nổi tiếng Lý Sơn?!" An Dạ khiếp sợ nói, "Nếu người họ Cao kia có thể hợp tác thành công với ông ta, vậy thì càng à!"

An Dạ biết Lý Sơn — một đạo diễn điện ảnh có thâm niên trong nghề, mấy năm gần đây có rất nhiều tác phẩm ra đời, còn được đặt biệt danh là một đạo diễn có thể "Tạo sự hồi sinh cho diễn viên".

"Vậy chúng ta nhanh đi xem? Đừng rồi, ông ta ra mắt bộ phim gì vậy?" An Dạ nóng lòng muốn thử.

Bạch Hành nhếch môi, cười như không cười, nói: "Đây cũng là điều mà tôi muốn nói, 5 năm trước, ông ta muốn làm bộ phim điện ảnh 'Quý Đồng', bộ phim này vừa mới đóng máy mấy ngày trước, chiều nay là buổi công chiếu. Cô nói xem đây có phải thật sự trùng hợp hay không?"

An Dạ trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Cứ đi xem trước rồi nói!"

Gần nửa tiếng đồng hồ sau đó, Bạch Hành và An Dạ mới đến trước cửa rạp chiếu phim.

Người tới xem bộ phim này rất nhiều, một số người là dân địa phương ở khu Kỳ Sơn, khi nói chuyện mang theo khẩu âm nơi đây, trong miệng vẫn cứ mắng lái nhái không ngừng, hiển nhiên là bất mãn với đề tài của bộ phim. Số còn lại là tốp năm tốp ba người trẻ tuổi đi cùng nhau, vì hâm mộ danh tiếng của Lý Sơn mà đến, họ thảo luận rôm rả về những tin đồn có liên quan đến bộ phim.

An Dạ và Bạch Hành cũng xếp hàng mua vé, theo dòng người tiến vào bên trong rạp chiếu phim.

Trong này tối đen như mực, đông đúc những người là người.

Cái loại cảm giác chen chúc này rất khó chịu, An Dạ ngược lại có phần không quen, cô rút người về phía sau, cố gắng dán chặt sống lưng vào ghế dựa, giống như làm như vậy sẽ không phải hít thở khí CO2 của người khác thải ra.

Do hít thở không thông trong đám đông nên nghẹn chết.

Bỗng nhiên An Dạ nghĩ tới câu nói này, và lại nếu bị nhốt trong một căn phòng kín, chỉ có người thải ra khí CO2, thực sự có khả năng làm thiếu dưỡng khí.

Đây là lý do phải thỉnh thoảng mở cửa một căn phòng bị đóng kín để không khí lưu thông.

Có thể cô bị chút chóng mặt về tâm lý cho nên trong tiềm thức cảm thấy rất lo âu và nóng này bức bối.

"Cô có sao hay không?" Bạch Hành quan tâm hỏi han.

An Dạ mở cúc áo đầu tiên ra, nói: "Hơi nóng nhĩ?"

Rất nhanh, bộ phim đã bắt đầu.

Hai chữ "Quý Đồng" thật lớn đập vào mắt người xem, cảnh mở màn là hình ảnh một con búp bê trên đầu tù — con búp bê này giống y đúc con búp bê trong hai vụ án trước đây.

Dưới đài, một số người biết chuyện đã kinh hô ra tiếng.

Họ là những người đã từng biết đến vụ án "búp bê giết người" oanh động một thời gian trước, rất kinh ngạc, cảm thán vị đạo diễn Lý Sơn này thật nhiều thủ đoạn, biết lợi dụng đề tài hot trong dư luận ghê!

Tin nóng sốt dẻo — xem như là một phương thức marketing độc đáo. Với lại, ông ta chẳng cần tiêu tiền để quảng cáo gì cả, đều đã có hung thủ tạo ra "danh tiếng" cho bộ phim.

Tuy nhiên, cũng chỉ có hai người Bạch Hành và An Dạ biết rõ, bộ phim này vốn đã muốn làm vào 5 năm trước. Mà Lý Sơn rất có khả năng không nghĩ rằng bộ phim kinh dị này của mình được công chiếu trong lúc này lại trùng hợp với sự kiện "búp bê giết người" kia.

An Dạ đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, cô hốt hoảng nói: "Chờ đã! Anh ngừng lại xem, nếu nói là ký tặng vật lưu niệm, chẳng lẽ là tặng ngẫu nhiên ra ngoài một số búp bê sao?! Nếu đưa ra số lượng lớn búp bê biết giết người thì hậu quả sẽ như thế nào đây?!"

Huống chi, cô mới không tin những người trẻ tuổi tự nhận mình gan lớn kia sẽ không thu lấy phần lễ vật này.

Nếu nói búp bê có thể thực sự giết người thì... số lượng lớn búp bê có thể tái sản xuất được phát ra ngoài, sẽ chết bao nhiêu người đây?!

An Dạ không dám nghĩ nữa, cô cảm thấy đầu mình đau như muốn nứt ra, cong người ôm lấy đầu.

Mà phía dưới đệm ghế cô đang ngồi có một vật chậm rãi bò ra...

Thứ đó có màu trắng nõn, vân da tinh tế.

Vậy mà là một bàn tay!

"A!!!" Tim An Dạ đập nhanh một cách cuồng loạn, cô chậm nửa nhịp mới thốt thanh hét ra tiếng.

Xung quanh không có ai chú ý tới cô bởi vì trên màn ảnh xuất hiện một phân đoạn khủng bố nào đó, trong nhất thời cũng có rất nhiều người không hện mà cùng nhau hét lên chói tai.

Cô nín thở một lúc lâu, trái tim vẫn còn nhảy loạn xạ.

Lại một lần nữa, An Dạ cảm nhận được tầm mắt đó — sền sệt đặc dính, mang theo một sự nôn nóng xôn xao, như là muốn khoanh một lỗ từ trên người cô.

Chậm rãi ngừng đầu, An Dạ nhìn lên màn ảnh, hô hấp cô bỗng nhiên nghẹn lại. Cô nhìn thấy hình ảnh con búp bê được phóng đại trên màn hình cũng đang chậm rãi quay đầu, dùng cái loại biểu tình cười như không cười nhìn cô chăm chăm, trông mắt không hề chớp dù chỉ một cái.

Tuy biết rõ đây chỉ là một đoạn ngắn trong phim nhưng cô vẫn là sợ hãi, nhìn không được gật mình một cái.

"Râm!"

Đúng lúc này, đèn trên phòng chiếu phim bỗng nhiên tắt xuống.

"Cẩn thận!" Bạch Hành vội vã ôm An Dạ vào lòng, thế mới tránh được một kiếp.

"Ai da, ghê thật đó!"

"Tôi đã nói cái bộ phim này là xui xẻo mà!"

"Không lẽ là quý đồng?"

Đám người xung quanh An Dạ nghị luận một cách sôi nổi.

Bỗng nhiên, có người nói: "Đây không phải là người bị bắt cóc hôm trước — tác giả Miêu Phạn hay sao?"

"Trong ảnh và ngoài đời cũng giống lắm á." Có người phụ họa theo.

"Xin nhường đường cho chúng tôi đi, cảm ơn!"

Lại có một nhóm người khác chen vào đám người đang vây xung quanh An Dạ, họ nói: "Thật xin lỗi, phòng chiếu phim chúng tôi xảy ra sự cố như vậy, nếu cô không ngại thì mời cô đến phòng nghỉ ngồi một chút? Đạo diễn Lý Sơn cũng rất là quan tâm đến sự kiện lần này, lát nữa ông ấy sẽ đích thân đến thăm cô. Vậy... mời cô đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi một chút nhé?"

Lúc này, An Dạ vẫn còn sợ hãi, đáp lời với mọi người đều do Bạch Hành tự chủ trương.

Cô lại nhìn lên trên trần nhà chỗ treo ngọn đèn, khoảng không phía trên đen như mực dường như có thứ gì đó chớp chớp.

Có một loạt thanh âm bén nhọn xuyên vào lỗ tai An Dạ, giống như khi bạn cực kỳ mệt mỏi thì xuất hiện ảo giác vậy, thanh âm đó xuyên thẳng từ tai trái qua tai phải cô, làm chấn động toàn bộ đại não, để lại cho cô một ấn tượng sâu sắc.

Giống như lúc trước cô nghe thấy tiếng xôn xao vậy.

"Sa sa sa..."

Bây giờ, cô lại nghe thấy một lần nữa.

"Cô thấy sao?" Nhân viên mặc tây trang lại hỏi một lần nữa.

"Hả? Ồ, thật ngại quá! Vừa rồi tôi vẫn còn sợ hãi cho nên thất thần. Được, chúng tôi sẽ ra ngoài nghỉ ngơi một chút." An Dạ chưa phục hồi tinh thần nhưng vẫn muốn cùng bọn họ so đo, với loại sự cố như thế này, người khác đòi hỏi bồi thường cũng là điều hợp lý.

Huống chi, đối phương hình như cũng sợ cô không chịu rời đi, còn lấy danh tiếng của vị đạo diễn kia ra nữa.

Nếu không phải có mục đích khác, An Dạ mới sẽ không đáp ứng đi ra ngoài. Cô lại chẳng phải là fan của Lý Sơn!

An Dạ vẫn rời đi với bọn họ, bởi vì cô yêu cầu muốn gặp Lý Sơn, định vòng vèo hỏi về những chuyện trước đây hoặc là trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hy vọng hỏi ra được một số manh mối.

Căn phòng nghỉ này là phòng dành cho diễn viên. Lúc hai người An Dạ và Bạch Hành bước vào thì bên trong chỉ còn lại vài thợ lý hoá trang, có lẽ các diễn viên đã ra ngoài giao lưu cùng khán giả.

Hai người vừa đặt mông ngồi xuống thì đã có một người bước vào.

"Chào hai vị, tôi là Lý Sơn." Thoạt nhìn vị đạo diễn này thì thấy ông ta tinh thần phấn chấn, chỉ là mái tóc có lẫn tóc bạc, râu ria thì xồm xoàm.

Bạch Hành theo phép lịch sự vươn tay ra, nói: "Chào ông, tôi là tổng biên tập của cô An Dạ đây, tên là Bạch Hành. Đối với sự việc lần này, tôi hy vọng các người có thể cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng và nhất định phải bồi thường!"

Lý Sơn cười cười: "Tất nhiên rồi, nhân viên công tác của rạp phim sẽ an bài cho hai vị, người không bị thương là ok rồi. Vừa rồi dọa tới hai vị rồi đi?"

An Dạ lắc đầu: "Cũng may, nếu không phải biên tập của tôi kéo một phút, có lẽ tôi đã bị đập trúng rồi."

"Aizz! Tôi cũng không nghĩ tôi sẽ xảy ra chuyện như vậy, may mắn là không có việc gì, nếu không, truyền ra bên ngoài thì không biết người ta sẽ nói như thế nào về bộ phim này nữa. Vốn dĩ đề tài về quỹ đồng đã phạm vào cấm kỵ của người dân bản xứ rồi!"

"Vậy vì sao ông còn muốn làm bộ phim này cho bằng được?" Bạch Hành hỏi một câu.

Lý Sơn ngắc ngứ không muốn trả lời, hai tròng mắt ông ta đảo tới đảo lui, trực tiếp lược bỏ phần quan trọng: "Ha ha... Chỉ là một chấp niệm nho nhỏ của tôi mà thôi. Đứng rồi, An Dạ tiểu thư, cô là vị tác giả viết truyện kinh dị bắt hạng bị bắt cóc đó sao?"

Sắc mặt An Dạ không tốt cho lắm, gặt đầu một cách miễn cưỡng. Sự kiện bị bắt cóc đó cũng không phải chuyện gì hay ho, ông ta cứ hỏi huyếch toẹt ra như vậy đúng là không cho người khác chút xíu mặt mũi nào.

Ông ta nhũn mảy, tỏ vẻ phẫn nộ: "Hung thủ thật đúng là tàn nhẫn mà! Liên tiếp giết hại nhiều người như vậy!"

Bạch Hành nhech khoé miệng, không biết anh là đang cười cái gì, bất ngờ hỏi: "Ông không có ấn tượng gì sao?"

"Cái gì ấn tượng?" Lý Sơn mù mờ hỏi lại.

"Trước đây ông còn cùng cô ta đã làm một số giao dịch, ông quên mất rồi sao?"

Đôi mắt Lý Sơn loé lên, mím môi, ông ta dừng một chút mới mở miệng: "Anh nói gì? Tôi không hiểu lắm."

Bạch Hành cười một tiếng: "A, xin lỗi! Tôi nói sai rồi, là ông cùng cha của cô ta đã làm giao dịch, vào 5 năm trước."

"Chẳng lẽ..."

"Đúng vậy. Vào 5 năm trước, ông muốn cùng hợp tác với ông ta, sản xuất búp bê làm quà tặng kỷ niệm cho bộ phim. Ông không còn nhớ?"

Lý Sơn hô lên: "A, là chuyện đó à? Tôi nhớ ra rồi. Đáng tiếc, Cao tiên sinh lại qua đời, tôi cũng chỉ có thể tìm người khác làm thôi."

"Vậy ông có biết nguyên nhân tử vong của ông ấy?"

"Tôi làm sao mà biết... loại chuyện đó?"

"Con gái ông ta đều không nói với ông sao?" Không biết Bạch Hành đã phát hiện ra chuyện gì, trong lời nói như đang ám chỉ gì đó.

Lý Sơn không phân biệt được ý tứ trong câu nói của Bạch Hành, trong nhất thời chỉ biết sững sờ ngồi im tại chỗ một cách khả nghi, sau một lúc lâu mới phản ứng lại: "Điều này... nhưng thật ra không có."

"À..." Bạch Hành phục hồi về ngoài lề đàm như trước, ý cười trên mặt anh đã biến mất trong nháy mắt.

HẾT CHƯƠNG 29

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Búp Bê (16)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Không khí bỗng nhiên trầm mặc hẳn xuống, tựa như trước giây phút kíp nổ của một quả địa lôi nổ tung, khiến người ta cảm nhận được cả mùi thuốc súng quanh quẩn đâu đây.

An Dạ hiểu rõ vì sao Bạch Hành lại như vậy — anh ấy đang đoán rằng trong lòng Lý Sơn có quỷ!

Nhưng nếu Cao tiên sinh thật sự bị người mưu sát, hơn nữa, nếu nói hung thủ và Lý Sơn có liên quan với nhau thì hỏi trực tiếp như vậy sẽ bứt dây động rừng nhưng Bạch Hành cứ hỏi, lý do vì sao?

Cô không hiểu rõ lắm nhưng cô vẫn tin tưởng vào Bạch Hành, anh ấy không phải là người thiếu kiên nhẫn.

Nhất định là có nguyên do.

Lý Sơn bỗng nhiên cười một tiếng nhắm xua tan không khí xấu hổ trầm mặc vừa rồi, ông ta hỏi: "Bạch Hành tiên sinh đang muốn điều tra chuyện trước đây phải không? Là vì yêu cầu công việc? Thế nhưng tôi không giúp được gì trong chuyện này, chuyện về Cao tiên sinh tôi biết không nhiều lắm, cũng có thể ông ấy bị bệnh cấp tính thì sao?"

"Thật đúng là công việc yêu cầu phải như vậy." Bạch Hành nói.

"Ha ha ha! Không nghĩ tới cậu còn có tiềm chất làm cảnh sát điều tra nữa nha, điều tra ngay cả bối cảnh của hung thủ giết người nữa. Yêu cầu công việc của tạp chí kinh dị bây giờ đối với biên tập cũng cao vậy sao? Không muốn những người chậm chạp hay không có năng lực phản tích? Thủ đoạn này cũng y như đám paparazzi của mấy tờ tạp chí bát nháo ngoài kia à!" Lý Sơn là đang châm chọc Bạch Hành thích chõ mũi vào việc người dung.

"Trước đây tôi là cảnh sát, lần này đặc biệt được mời tham gia vụ án búp bê. Tuy rằng hung thủ đã chết nhưng tôi phát hiện một số manh mối quan trọng trong nhà cô ta, bây giờ mới bắt đầu điều tra về cái chết của cha cô ta. Trùng hợp là những manh mối đó có liên quan tới việc hợp tác của Lý Sơn tiên sinh đây vào 5 năm trước, ông nói... đây có nên gọi là công việc yêu cầu hay không?"

Lý Sơn nói: "À, mấy vấn đề này cậu nên bàn với luật sư của tôi đi nhé. Nhưng mà, Bạch Hành cậu phải nhớ kỹ, tôi là một nhân vật của công chúng, nếu không có chứng cứ xác đáng thì không nên làm bản danh tiếng của tôi!"

Ông ta rút ra một tờ danh thiếp của luật sư đưa cho Bạch Hành, khoe miệng mang theo một nụ cười châm chọc, xoay người bước thẳng ra ngoài.

Khi ông ta sắp ra khỏi cửa, Bạch Hành đột nhiên hỏi một câu: "Ông có thể suy nghĩ kỹ một chút, năm đó... thật sự không có sơ hở nào hết sao? Cô con gái của Cao tiên sinh thật sự cái gì cũng không biết?"

Bước chân Lý Sơn hơi do dự, cuối cùng ông ta vẫn sải bước ra ngoài.

An Dạ lầm bầm "Cái gì mà manh mối? Tại sao tôi lại không biết vậy?"

Bạch Hành hơi nhắm mắt lại, gục đầu xuống. Gương mặt anh chìm vào trong vùng tối tăm làm người khác nhìn không rõ, anh nhẹ giọng nói: "Nó nằm trên tay của cô à họ Cao đấy."

"Tại sao anh lại hoài nghi ông ta?" An Dạ hỏi nhỏ.

Bạch Hành đang đưa lưng về phía cửa bỗng giờ một ngón trỏ dè lên môi An Dạ, ý bảo cô giữ bí mật.

Cô hiểu rõ cười cười, cao giọng nói: "Được rồi, chúng ta đem mấy chứng cứ đó giao cho cảnh sát Bạch Nam thôi!"

Theo dư quang ánh mắt, cô thoáng nhìn thấy ngoài cửa có một bóng người đang đứng. An Dạ chính là học theo bản lĩnh lừa người của Bạch Hành, đến nỗi lấy Bạch Nam ra làm vũ khí, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Khi hai người ra cửa, Bạch Hành lấy danh thiếp của chính mình đưa cho nhân viên công tác của rạp phim, ý bảo nếu bọn họ xử lý tốt chuyện bồi thường thì lập tức gọi điện thoại cho anh.

Sắc trời bên ngoài đã dần dần tối xuống, từng ngọn đèn được thắp sáng trên mọi con phố ngõ hẻm bị bao phủ bởi làn sương mù mỏng lung, thế nhưng làm khách bộ hành cảm thấy có chút ám áp len lỏi vào lòng.

An Dạ rút rút cổ, đem tay nhét vào trong túi áo của chính mình. Cô đi được vài bước thì bỗng nhiên nhớ tới mình vẫn chưa hỏi rõ nguyên nhân với Bạch Hành.

"Vì sao anh lại hoài nghi Lý Sơn?"

Bạch Hành hỏi lại: "Cô vẫn còn nhớ á họ Cao phát tán tin tức 'búp bê giết người' hay không?"

"Nhớ chứ! Rồi sao?"

"Cô ta làm như vậy chính là muốn mọi người tin vào chuyện búp bê có thể giết người, cũng có nghĩa là có một ai đó không tin vào chuyện này."

Đại khái An Dạ đã hiểu ra một ít, "Cô ta đang ám chỉ đám người Lý Sơn dám quay phim về đề tài "quý đồng" phải không?"

Bạch Hành gật đầu: "Vụ án đầu tiên của cô ta cũng chính là ngày đầu tiên bộ phim đóng máy."

"Nhưng nếu cô ta ám chỉ Lý Sơn đã giết cha mình thì tại sao không trực tiếp giết ông ta luôn?"

"Một phần là không đủ sức, một phần là không kịp thời gian."

"Nghĩa là sao?"

"Nói không đủ sức chính là cô ta không thể giết một đại nhân vật lúc nào cũng có vệ sĩ bên cạnh, ít nhất là không thể một lần là đắc thủ. Huống chi, nếu cô ta có mục tiêu rõ ràng như vậy thì chắc chắn có thể trực tiếp sắp xếp cách nào đó để giết chết Lý Sơn. Như vậy thì... rất có khả năng cô ta chỉ biết cha của mình là bị người mưu sát, hung thủ lẫn trong đám người Lý Sơn, mà cô ta không thể xác định là người nào, để tránh ngộ sát, cô ta chỉ có thể đi từng bước một."

Bạch Hành dừng một chút rồi lại tiếp tục giải thích: "Nói không kịp thời gian là bởi vì... cô ta chưa kịp hoàn thành kế hoạch của mình thì đã bị búp bê giết rồi."

An Dạ tiếp lời: "Nói như vậy, trước khi cô ta giết Lý Sơn còn giết những người khác, chính là muốn phát tán tin đồn về búp bê? Điều này chứng minh mục đích thứ nhất của cô ta là rải tin đồn thất thiệt, có thể cô ta có hai mục đích, cái thứ hai là trong lúc mọi người tin tưởng và hoang mang về búp bê thì sẽ ra tay giết đám người Lý Sơn."

Mà chưa kịp hoàn thành bước thứ hai, cô ta đã bị búp bê giết chết.

Những điều này còn không phải là gián tiếp chứng minh: búp bê thật sự có thể cử động?

Không không, bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ đến những điều này.

Việc quan trọng nhất bây giờ chính là tìm ra nguyên nhân giết người của á họ Cao, không chừng có thể làm tiêu tán oán khí của búp bê, giúp An Dạ thoát khỏi tai nạn.

Tuy nhiên, cô á kia cứ chấp nhứt cái vấn đề khiến cho dư luận tin tưởng vào việc "búp bê có thể giết người", đó cũng chưa chắc không phải vì đe dọa Lý Sơn? Huống chi, lúc trước cô ta không báo án, thì thể cha cô ta cũng bị hòa táng, làm cách nào để chứng minh ông ta bị mưu sát đây?

An Dạ nói: "Chậm đã, từ lúc ban đầu không có ai nói là cha cô ta bị mưu sát, tại sao anh lại chắc chắn về điều đó như vậy?"

"Trục giác!" Bạch Hành khẳng định, "Cô ta nhất định phải có một lý do vững chắc nào đó, mà chúng ta cũng chỉ có thể xuống tay từ chỗ này!"

Vậy thì tạm thời cứ cho là giả thiết của anh ấy thành lập đi!

Bây giờ có hai vấn đề xuất hiện: thứ nhất là vì sao cô ta không báo án? Thứ hai là đám người Lý Sơn vì sao phải giết cha cô ta?

An Dạ khó hiểu: "Nhưng vừa rồi anh hỏi ông ta như vậy không phải sẽ bứt dây động rừng hay sao? Lỡ đâu bọn họ chú ý đến anh, cho người tới giết người diệt khẩu thì làm sao bây giờ?"

Bạch Hành hỏi lại cô: "Chúng ta có chứng cứ nào để chứng minh Lý Sơn phạm tội sao?"

"Không có, nhưng mà..." An Dạ còn muốn nói gì đó nhưng trong nhất thời cứ tắc tị, cô bỗng nhiên đã hiểu ra.

Bạch Hành đang lợi dụng tâm lý phạm tội của đối phương: người bình thường đa số sẽ có lòng hoài nghi, đặc biệt sau khi đã phạm những chuyện tày trời, họ sẽ muốn nghiệm chứng xem mọi chuyện có sơ hở ở đâu hay không, sẽ mang theo tâm lý ám chỉ mãnh liệt.

Mà kết quả sau khi anh ấy nói như vậy sẽ là: Lý Sơn sẽ sinh ra sự hoài nghi, ông ta bắt đầu sợ Bạch Hành thật sự có được cái gọi là chứng cứ. Tiếp theo, ông ta rất có khả năng sẽ âm thầm phái người giết người diệt khẩu, nếu ông ta thực sự là hung thủ, dù sao cũng chẳng sợ chính mình đã phạm phải án tử quá nhiều, chỉ cần có thể bảo toàn bản thân thì cái gì cũng dám làm.

"Cho nên... chứng cứ đang đến!" Bạch Hành nở nụ cười, ý nghĩa của nụ cười này thì đã quá rõ ràng.

Anh ấy đã đánh hơi được điều gì đó, tuy rằng có thể có nguy hiểm nhưng chỉ cần Lý Sơn bước thêm một bước, ông ta chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục.

An Dạ nói: "Nhưng tôi vẫn rất lo lắng, hiện tại có thể tìm được chứng cứ gì khác hay không? Chứng minh Lý Sơn phạm tội?"

"Nhân chứng duy nhất đã chết, ngay cả con gái của ông ta cũng không thể chứng minh được hung thủ là ai, chỉ có lựa chọn phương pháp bảo thủ cực đoan như vậy, chúng ta còn có thể làm gì?" Bạch Hành cảm thán.

Cho nên anh mới lựa chọn phương pháp lấy tĩnh chế động, chờ thời điểm Lý Sơn ra tay thì mới thu được chứng cứ.

Và lại, Lý Sơn không phải là một người có thể lực. Ông ta là người của công chúng, ngoài tài hoa của mình thì còn phải dựa vào dư luận để sống, sẽ không cho phép bất cứ một vết nhơ nào làm ảnh hưởng tới ánh hào quang của ông ta. Bất cứ một vết nhơ nào cũng đều có khả năng hủy diệt cả đời ông ta, đó cũng gọi là một mấu chốt chuột có thể làm hư một nồi cháo.

Bạch Hành và An Dạ quay trở lại trên xe, anh vươn tay xoa xoa kính chiếu hậu, bất ngờ phát hiện phía sau có một chiếc Audi bí ẩn màu đen đậu sát đít xe của họ.

Sau một lúc lâu mà Bạch Hành vẫn chưa khởi động tay lái, anh nói: "Có người đi theo chúng ta."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" An Dạ hỏi lo sợ bất an.

"Trở về cục cảnh sát Hoàng Sơn thôi!" Bạch Hành bình tĩnh nói.

Khi bọn họ lái xe đến nơi thì chiếc Audi phía sau đã không thấy tung tích.

Hai người bước vào đại sảnh, trình ra giấy công tác tạm thời với nhân viên trực ban, sau đó đi tới văn phòng của Bạch Nam, bên trong phòng còn có Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai.

An Dạ hỏi: "Sao lại có mặt đồng đủ vậy nè?"

Tiểu Chu lên tiếng: "Chúng tôi đang thương lượng xem có nên điều tra vụ án nữa hay không đây."

Mũ Lưỡi Trai thờ dài một hơi, uể oải nói: "Cấp trên đã cho người tới điều tra rồi, nguyên nhân cái chết của cô ta vẫn là một án số. Thế nhưng hung thủ cũng đã chết rồi, chỉ có thể thông báo ra bên ngoài nói là hung thủ tự sát mà thôi, nếu cứ cố chấp điều tra mà tìm không ra kẻ thủ ác thì sẽ biến thành một tai họa ngầm, sẽ tạo thành sự hoang mang rung chuyển trong xã hội."

Bạch Hành liếc nhìn tư thế ngồi lười nhác của Bạch Nam, hỏi: "Anh thì sao?"

Bạch Nam cười trào phúng: "Cậu cũng biết rõ tính tôi. Tìm, tiếp tục tìm, trong mắt tôi là không chứa nổi một hạt cát!"

"Vậy thì điều tra tiếp!" Bạch Hành quyết định, "Chỗ của tôi thì có chút tiến triển, vụ án này rất có thể có liên quan đến vụ án vào 5 năm trước của cha hung thủ."

"Nhưng cô ta không có báo án, ông ấy là chết tự nhiên đi?" Tiểu Chu chặn chờ.

"Chẳng lẽ không báo án là đại biểu cho cái chết tự nhiên sao?" Bạch Hành hỏi lại.

Tiểu Chu á khẩu không trả lời được, nói: "Đúng vậy nha, chắc chắn là có nguyên nhân nào đó, nếu không thì sẽ không xuất hiện bà điên kia dùng búp bê dễ giết người."

Bạch Hành kể lại tường tận vụ việc của Lý Sơn, những người kia đại khái cũng đã có kết luận trong lòng.

Bạch Nam lấy ra một khẩu súng ngắn đưa cho Bạch Hành, nói: "Đây là đồ trước kia của cậu, tôi đã giúp cậu tìm trở lại. Trên đó có gắn GPS mini, có thể giúp tôi biết được vị trí của cậu."

Ánh mắt Bạch Hành có chút tan rã, nhẹ giọng hỏi: "Ông ta đã biết?"

"Đã biết."

"Uhm."

An Dạ không biết "ông ta" trong miệng bọn họ là ai, chỉ có thể xác định một điều là giữa Bạch Nam và Bạch Hành quả nhiên còn có một câu chuyện cũ.

Tiểu Chu bị sai đi gọi điện thoại cho luật sư của Lý Sơn, chỉ nói rõ mình là cảnh sát số hiệu 047, cần phải gấp mặt đạo diễn Lý Sơn gấp, xác minh lại một số chi tiết của vụ án 5 năm trước đây.

Cái mà Bạch Hành muốn chính là đối phương tự loạn trận tuyến trước, cho nên mới yêu cầu nhóm người Tiểu Chu trợ giúp.

Ngay sau đó, anh và An Dạ liền rời khỏi cục cảnh sát, định về nhà trước rồi lại xem xét kế hoạch một cách tỉ mỉ hơn.

Qua khoảng nửa giờ, hai người đã về tới trước tiểu khu chung cư.

Điện thoại của Bạch Hành bất ngờ vang lên, anh mở máy, chỉ nghe thấy từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói máy móc không cảm xúc — "Không được điều tra nữa, nếu không, tao có năng lực có thể phá nát cuộc sống của hai đứa chúng mày!"

Sau đó, giọng nói kia đột nhiên im bật, điện thoại cũng bị cắt đứt.

Nói cách khác, bọn họ đã bị theo dõi!

An Dạ hơi có chút do dự, không biết đối phương đã cảnh cáo rõ ràng như vậy, bọn họ có nên tiếp tục điều tra nữa hay thôi.

Mà Bạch Hành chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, dùng một loại ngữ khí nhẹ nhàng đến vô cùng, nói: "Cuộc đời tôi đã bị phá nát một lần rồi, cho nên... tôi cũng chẳng sợ có lần thứ hai!"

HẾT CHƯƠNG 30

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Búp Bê (17)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Từ trong ánh mắt của anh, An Dạ không tìm thấy bất cứ cảm xúc sợ hãi nào, tuy anh như vậy làm cho cô rất xúc động nhưng một khi nghĩ lại thì... lại thấy rất chua xót!

Đến tận cùng thì anh ấy đã trải qua chuyện gì mới có thể bình chân như vại trước mọi chuyện như thế? Ngay cả những điều bí ẩn xung quanh cũng không làm anh sợ hãi được?

Tựa như những người muốn nhảy xuống biển tự sát, họ nói là họ không sợ sinh tử, kỳ thực chỉ là cuộc sống của họ không còn gì lý tưởng, là ý nghĩ sai lầm trong lúc tuyệt vọng mà thôi.

"Anh..." An Dạ há miệng thở dốc, vừa muốn nói gì thì đã bị Bạch Hành ngắt lời: "Cô đừng nói gì hết, tôi không cần sự đồng tình của bất cứ ai, cũng không cần lộ ra biểu tình như vậy, tôi sẽ rất phản cảm!" Anh nói thật nghiêm túc, dứt lời liền rũ mắt xuống, đem tất cả mọi cảm xúc đều giấu sâu vào trong đáy mắt, không lên tiếng nữa.

Bạch Hành mở di động, gọi lại dây số vừa nãy. Rất nhanh, đầu dây bên kia truyền đến một hồi im lặng, không có ai nghe máy.

An Dạ vốn định điều tra xuất xứ của dây số kia nhưng cô lại nghĩ làm vậy cũng vô dụng, cho dù tra ra được thì cũng chỉ là một cú điện thoại mà thôi, hai người họ chưa gặp phải bất cứ thương tổn thân thể nào, cảnh sát sẽ không thể làm gì được, huống chi cũng chẳng lần tới trên đầu Lý Sơn được.

"Đây là do Lý Sơn làm đi?" An Dạ lên tiếng.

Bạch Hành cười nhạo: "Cũng chỉ có hấn mà thôi."

An Dạ mang theo tâm sự nặng nề, cùng song song đi bên cạnh Bạch Hành.

Đối phương hỏi cô: "Cô cảm thấy "nó" như thế nào?"

"Búp bê gỗ?" An Dạ tùy ý trả lời.

"Còn có thể nhắc tới búp bê, cô vẫn nhớ rõ sao?"

An Dạ ngần ra, cô nghiêng đầu nhìn Bạch Hành, vẻ mặt đầy phức tạp.

Cô đều đã muốn quên bẵng đi chuyện này, hiện tại lại phải điều tra Lý Sơn, cô tình nguyện điều tra vụ hung án của ả họ Cao chứ cũng không muốn nghĩ tới "búp bê giết người" kia, quá đáng sợ, quá không thể tưởng tượng, thậm chí cô không muốn nhớ đến diện mạo của nó nữa.

Mà bây giờ, Bạch Hành đã nhắc tới, anh muốn cô suy nghĩ kỹ càng về món đồ khủng bố đó, làm cô nghĩ ngay đến nó.

Trong đầu An Dạ rất nhanh nhảy ra hình ảnh của búp bê — nho nhỏ, tay chân được làm bằng gỗ, nó dựa nghiêng trong một góc, tươi cười trên mặt cực kỳ điểm lệ, nhìn hồi lâu sẽ nghĩ rằng nó có thể mở miệng nói

chuyện, làm người ta cảm thấy nổi cá da gà.

"Bây giờ tôi không muốn nghĩ tới chuyện búp bê, tôi chỉ muốn điều tra nguyên nhân giết người của à họ Cao kia. Tạm thời cứ đem hai thứ đó tách ra, búp bê có thể nói, là ma là quỷ đó là một chuyện, nguyên nhân giết người của à họ Cao lại là một chuyện khác. Chúng ta cứ làm rõ chuyện phía sau cái đã!"

An Dạ rất kháng cự phải tiếp xúc với búp bê, trong tiềm thức của cô vô cùng sợ hãi, nhưng cái loại cảm giác sợ hãi này lại không phải đặc biệt rõ ràng.

Chắc có thể do cô chưa bị thương tổn nào một cách thật sự từ nó chăng?

Bạch Hành nhếch môi, cười như có như không: "Điều này thì cô nói không sai, búp bê là búp bê, cô ta là cô ta. Chúng ta chia làm hai hướng điều tra thì mới không bị loạn trận tuyến."

Lúc ban đầu An Dạ bị "nguyên nhân giết người của à họ Cao" cùng với "búp bê giết người" làm cô loạn cào cào, hiện tại được Bạch Hành nhắc nhở giúp cô tỉnh táo hẳn lên. Vốn dĩ là hai chuyện khác nhau, cô lại nhập làm một, điều tra à họ Cao nhưng lại bị vấn đề "búp bê giết người" đè bên trên, thế cho nên phân không rõ phương hướng.

Vậy thì cô lựa chọn điều tra chuyện của à họ Cao trước, búp bê thì cũng chỉ có thể đợi. Cô không thể bị à ta nắm mũi dắt đi trước đây, bây giờ lại đến búp bê, nếu cứ như vậy thì cuối cùng chẳng đâu vào đâu cả.

Căn bản là mất nhiều hơn được.

An Dạ hỏi Bạch Hành: "Vậy suy nghĩ của anh thì sao? Búp bê, nó là... quỷ hả?"

Cô hòng cô ngura ngúra, như là có một lớp cát ma sát ở bên trong, nhịn không được ngáp ngừng, khụ một phát rồi mới hoàn thành câu hỏi.

Bạch Hành trả lời: "Ma quỷ không thể làm ra chuyện gì được. Cô có còn nhớ rõ "khe hở quỷ" trước đây hay không?"

"Tiểu Nhân?" Cho đến nay, cô vẫn còn nhớ rõ tiếng cười của cô bé kia, thỉnh thoảng trong những giấc ngủ mơ, cô có ảo giác giống như nghe được tiếng cười "ha ha ha" đó.

"Đó chỉ là oán niệm của cô ấy, bởi vì chết oan nên vẫn luôn bị giam cầm trong ngăn tủ, bên trong ngôi nhà đó. Ma quỷ chính là những thứ yếu ớt như vậy, đó chỉ là dấu hiệu lúc sinh thời của một người, giống như băng ghi hình vậy, cất giữ hình ảnh, nhưng một khi bị ai đó ấn vào nút xóa thì bên trong cuộn băng đó sẽ trống rỗng, cái gì cũng chẳng còn."

Bạch Hành lại nói: "Có lẽ, búp bê biết nói là do một nguyên nhân nào đó nhưng cũng không đáng phải sợ hãi, nó so với con người chúng ta thì chỉ là cấp thấp, nếu tìm được nguyên nhân và vị trí nơi oán niệm tồn tại là có thể xua tan cái chấp niệm vẫn còn vương vấn trên nhân thể đó rồi!"

"Anh đang muốn an ủi tôi, bảo tôi không cần sợ sao?" An Dạ hỏi.

Bạch Hành không nói là phải hay không, anh phóng mắt nhìn về nơi xa, khe khẽ thì thầm: "Con người thì không giống vậy, tuy rằng con người không có cách nào tự giết chính mình bằng vũ lực nhưng họ có thể tổn thương lẫn nhau, giết hại lẫn nhau. Thế cho nên, việc cần nhất bây giờ là điều tra Lý Sơn, loại bỏ cái tai họa ngầm này, chỉ có cắt bỏ khối u ác tính đó trước thì chúng ta mới có thể chạm đến manh mối phía sau à họ Cao, mới có thể biết được nguyên nhân búp bê biết nói."

"Tôi hiểu rồi, anh muốn nói cô à họ Cao là Boss nhỏ che đậy bí ẩn của búp bê, chúng ta cứ từ từ lột bỏ từng lớp một. Hiện giờ, nguy hiểm nhất chính là Lý Sơn có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta bất cứ lúc nào, sau khi giải quyết được hẳn thì mới có thể bắt được Boss nhỏ, sau đó mới công kích Trùng cuối?"

"Uhm!" Bạch Hành gật gù tán đồng.

Hai người về tới nhà, rửa mặt mũi tay chân một phen rồi tự ai nấy về phòng mình.

Ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào nhà thì An Dạ mới mở mắt dậy.

Đầu óc cô cứ mơ mơ màng màng, cả đêm giấc ngủ chập chồn. Chắc có lẽ do gặp nhiều cơn mơ nói tiếp nên đại não mệt mỏi, cứ làm cô ngáp liên tiếp.

Bạch Hành thì trái ngược, lịch sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi của anh rất đều độ nên lúc này đã sớm thần thanh khí sáng ngồi trên sofa uống cà phê.

Anh cũng pha cho An Dạ một ly, chờ cô ăn sáng xong rồi mới lên tiếng: "Hôm qua tôi điều tra được cha mẹ của à họ Cao đã ly hôn từ lúc cô ta còn rất nhỏ, người mẹ vẫn đang ở quận Hoàng Sơn, một lát nữa đến đó xem sao!"

"Tôi sao cũng được." An Dạ liếm liếm sốt cả chua dính bên khoe miệng, chưa đã thêm mà neho neho đôi mắt. Cô được ăn no nên tâm tình cảm thấy khá hơn một chút rồi.

Bạch Hành nghiêng nghiêng liếc nhìn về mặt của An Dạ, khoe môi anh khẽ nhếch nhưng không nói tiếng nào.

Anh khoác lên một cái áo gió màu đen, tháo mắt kính xuống nhét vào túi áo, mắt kính va chạm với khẩu súng lục bên trong phát ra tiếng vang thanh thúy.

An Dạ nghe được tiếng vang của kim loại liên lập tức như vừa tỉnh mộng, vội vàng đuổi theo Bạch Hành.

Hiện tại không phải là thời khắc dễ lời lung.

Bọn họ tìm đến một cái quán bar, trước cửa quán còn đỗ một chiếc Audi màu đen.

Vào giữa trưa, quán bar không có buôn bán gì, khi hai người bước vào thì chỉ thấy một cô gái với lớp trang điểm thật đậm ở quầy bar.

Bạch Hành order một ly rượu vang trắng, nói: "Phiền cô gọi bà chủ ra đây, tôi có việc muốn hỏi."

Cô gái nọ thấy anh không phải là nhân vật tiếng tăm gì, bèn lạnh lùng trả lời: "Bà chủ không có ở đây, anh cần thêm đá vào rượu sao?"

"Thêm. Chúng tôi muốn ngồi ở khu ghế lớn!"

Cô gái rót rượu ra ly, đẩy đến trước mặt Bạch Hành, trào phúng mà nói: "Ban ngày không buôn bán, anh không biết sao? Nếu muốn thì 4h chiều lại đến, bây giờ thì chỉ có thể vậy!"

Bạch Hành chỉ cười không nói, anh nhấp một ngụm rượu, nói: "Bình rượu này ghi năm 1990, hàng giả, hương vị không đúng."

Đối phương lập tức thay đổi sắc mặt, vừa muốn mở miệng nói gì thì đã bị Bạch Hành chặn họng: "Nếu cô không muốn lớn chuyện thì gọi bà chủ ra đây, tôi có việc cần hỏi, cứ gấp ở khu ghế lớn lộ thiên đằng trước đi!" Bạch Hành không quán cô ta trả lời như thế nào, liền kéo tay An Dạ đến đó.

An Dạ chần chờ: "Bà chủ thật sự sẽ đến hả?"

"Sẽ đến, cứ chờ xem!"

"Này chàng trai trẻ." Bạch Hành còn chưa ngồi vào ghế sofa thì phía sau lưng đã vang lên một giọng nói.

"Ngưỡng mộ đã lâu." Bạch Hành vươn tay ra.

Người phụ nữ tránh đi, nhếch đôi môi đỏ chót, lạnh đạm hỏi: "Ít nói nhảm, cậu tìm tôi là có chuyện gì?"

Bà chủ thoát nhìn khoảng 40 tuổi, đôi mắt kẻ thật đậm, phấn mắt màu khói như khám vào da thịt làm những nếp nhăn càng nổi bật hơn.

Bạch Hành chăm chú tìm từ một chút, nói: "Con gái bà đã chết."

"À..." Bà ta đốt một điếu thuốc, kẹp bằng hai ngón tay, lòng bàn tay tựa vào trán. Trầm mặc thật lâu, bà ta mới mở miệng: "Thế thì sao?"

"Bà không muốn biết nguyên nhân cái chết của cô ta?"

"Tôi đã không còn quan hệ gì với cả nhà bọn họ, mười mấy năm trước đã vậy, bây giờ cậu thông báo cho tôi để làm gì?"

Bạch Hành nói: "Tôi muốn biết, con gái bà có hướng bà cầu cứu hay không? Vào 5 năm trước?"

"Không có!" Bà ta cự tuyệt một cách quyết đoán, nói: "Nói thật lòng với các người, tôi cũng chẳng có tình cảm gì đối với nó, nếu trước kia không phải vì tiền thì tôi cũng sẽ không ở với cha nó. Sau này không muốn ở cùng nhau nữa thì đem nó ném cho ông, tự tôi ra làm ăn riêng, sau đó cũng không còn liên hệ gì cả. Những gì nên biết điều đã biết, các người đi được rồi chứ?"

Bạch Hành vẫn chưa từ bỏ ý định, anh lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho bà ta, nói: "Nếu có chuyện gì thì nhớ gọi cho tôi!"

Bà ta đón lấy tờ danh thiếp, nhìn thoáng qua, đột nhiên cười một tiếng, lấy bật lửa đốt một góc của tờ danh thiếp, tờ giấy kia chậm rãi bị đốt cháy, cuối cùng hoá thành tro tàn.

"Yên tâm, chuyện gì cũng sẽ không có!"

"Bà..." An Dạ có chút bất mãn, vừa muốn đứng dậy quát to.

Bạch Hành đột nhiên kéo lấy cánh tay cô, nói nhỏ vào lỗ tai: "Đi thôi!"

Bọn họ đưa lưng về phía bà chủ quán, chỉ nghe được tiếng giày cao gót "cộp cộp" dẫm lên sàn nhà một cách mất kiên nhẫn.

An Dạ đi theo Bạch Hành ra khỏi quán bar, chiếc Audi đậu trước đó đã biến mất.

An Dạ nói: "Tính tình người này cũng đủ lớn. Chúng ta đi thôi!"

Bạch Hành lại ngăn cản: "Chờ chút đã!"

"Chờ cái gì?"

"Bíp bip bip—" di động của Bạch Hành đột nhiên vang lên, trên màn hình hiện ra một tin nhắn mới: Cửa sau quán bar.

Chờ đến khi bọn họ đuổi tới cửa sau của quán bar thì thấy bên cửa sổ có ghim một phong thư, không có bất cứ chữ ký của ai trên đó cả.

Bạch Hành lập tức cầm lấy, chờ khi lên xe rồi thì anh mới đưa nó cho An Dạ.

An Dạ hỏi: "Tin nhắn vừa rồi là của bà ta gửi tới?"

"Cô còn nhớ chiếc Audi lượn tới lượn lui trước cửa không? Phòng chừng lúc đầu có người của Lý Sơn trong đó nhìn chăm chăm bà ấy nên bà ấy mới không dám nói."

"Vậy tại sao anh biết bà ấy sẽ đưa cái này cho chúng ta?"

"Bà ấy có tình nộ gây gổ trên sân nhà, phát ra tín hiệu "tử tử", ta không thể không lĩnh cái tình này của bà ấy. Trước tiên cứ xem bên trong là cái gì, chắc có lẽ rất nhanh sẽ có người đuổi kịp chúng ta." Ngữ điệu của Bạch Hành vẫn nhẹ nhàng, thần sắc thoải mái không lo lắng.

"Bên trong là một sổ bằng chứng Lý Sơn làm dụng chức quyền thu nhận hối lộ, hơn nữa còn có văn kiện chuyển khoản cho cha của à họ Cao." An Dạ khiếp sợ, nói: "Nếu những thứ này do chính cô ta đưa cho mẹ mình báo quán, vậy thì vì sao lại không giao nó cho cảnh sát?"

"Cô ta là muốn dùng thủ đoạn của mình xử lý bọn họ, hơn nữa...mấy thứ này chỉ đủ làm cho hân ta ngồi tù vài năm, cái cô ta muốn là hủy hoại hân." Bạch Hành nói, "Có phải cô muốn hỏi, nếu hân đã giết Cao tiên sinh, vì lý do gì mà không giết luôn con gái ông ta?"

An Dạ gật gật đầu.

Hân cần một người giúp hân thu thập tàn cục, cô à họ Cao là một lựa chọn tốt nhất. Nhất định hân ta đã sử dụng một số thủ đoạn để uy hiếp cô ta, khiến cô ta tình nguyện ruồng bỏ thân tình mà lựa chọn dấu điểm chân tướng."

An Dạ bỗng nhiên hiểu rõ: "Nói như vậy, cô ta muốn báo thù rất có thể là do không còn cách nào chịu đựng? Cô ta từng nói mình có bệnh nghiêm trọng về tinh thần, như vậy thì rất có thể phương diện tâm lý của cô ta cũng xuất hiện vấn đề nào đó? Đúng rồi, còn một chi tiết vẫn chưa rõ ràng lắm, nếu cô ta lợi dụng búp bê có nghĩa là trừ bỏ có liên quan tới Lý Sơn, nguyên nhân cái chết của cha cô ta cũng có dính dáng tới búp bê, cho nên cô ta mới lựa chọn búp bê để cảnh cáo và uy hiếp Lý Sơn?"

"Đại khái là như vậy." Bạch Hành nói, "Chúng ta chỉ có thể phân tích mọi chuyện một cách đại khái thôi, căn cứ theo tư duy logic của con người, không thể nào khẳng định trăm phần trăm không có sai sót ở chỗ nào."

"Cứ đem mấy cái này giao cho cục cảnh sát đi, cốp đầu tên Lý Sơn trước đã, mấy chuyện khác tính sau!" An Dạ đề nghị.

Xe bọn họ vẫn còn đang đi trên đường núi vùng ngoại thành, quán bar kia cách nội thành hơi xa nên phải lái xe hơi lâu.

Thế nhưng vào lúc này, Bạch Hành đột nhiên quẹo tay lái, ngừng xe nghiêng hẳn vào ven đường.

An Dạ không kịp phòng bị đụng phải cửa xe, cô ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy ánh đèn xe chói mắt ngay trước mặt.

Cô nhắm mắt, thấy rõ ràng đó là một chiếc Audi màu đen, hơn nữa, khoảng cách giữa hai xe chỉ có mấy centimet!

Chiếc xe kia cố ý muốn đâm chết bọn họ!

An Dạ nhủ chặt lông mày, nhìn chiếc Audi màu đen hắc ám kia, đầu óc cô cứ rối mù thành một cục, không thể bình tĩnh được. Trái tim trong lồng ngực An Dạ đập ầm ầm, không khí tuyệt thì nghẹn trong cổ họng, không thể hô hấp.

Vào lúc này, cô mới cảm giác được sự sợ hãi.

Hơn nữa, không chỉ có một chiếc! Rất nhanh sau đó, thêm hai ba chiếc xe vây quanh bên cạnh họ, từ trên xe đi xuống vài người đàn ông vạm vỡ đeo kính râm. Trong tay bọn chúng còn cầm vũ khí, đây là muốn trước khi hai người đến được cục cảnh sát thì — giết người diệt khẩu!

HẾT CHƯƠNG 31

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Búp Bê (18)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Bạch... Bạch Hành!" An Dạ vừa bắt an nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa chân tay luống cuống đẩy đẩy anh.

Bạch Hành coi bỏ dây an toàn, cũng giúp An Dạ coi dây bên cô, sau đó móc khẩu súng từ trong túi ra, nhanh chong để trên cổ tay, bỏ băng đạn vào rồi "lách cách" đóng lại, hai tay làm tư thế nhắm bắn.

Anh nghiêng người nhìn phía ngoài cửa sổ xe, toàn bộ sức nặng cơ thể đè lên An Dạ, mùi hương hoa nhài thanh nhã như có như không xẹt qua chóp mũi cô.

Vào lúc này, An Dạ không dám nhúc nhích, sợ động tác của mình sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của anh. Cô hơi cong người lại, hy vọng có thêm nhiều không gian hơn để Bạch Hành dễ dàng hành động.

Với khoảng cách gần như thế này, cô dường như có thể nghe được cả tiếng tim đập của đối phương, búng búng phần chân đẩy mạnh mẽ, nhịp đập mang theo sự cường tráng của một người đàn ông.

Bạch Hành nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, đặt một ngón tay lên môi, ý bảo cô đừng lên tiếng.

Ngay sau đó, anh ấn khoá cửa xe rồi lại hạ cửa sổ xuống thành một khe hở rất nhỏ.

Gió lạnh luồng vào từ khe hở, phả lên mặt An Dạ, bây giờ cô mới cảm nhận được một tia lạnh lẽo, nhận không được run rẩy một phát.

Dường như đến bây giờ cô mới phản ứng lại, cả người bất giác muốn cuộn tròn thành một cục, tạo thành tư thế tự bảo vệ mình, hy vọng tìm được chút cảm giác an toàn.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng ai đó vang lên: "Thằng nhóc kia, giao văn kiện ra đây thì tội tao thả cho chúng mày một con đường sống!"

Bạch Hành trầm mặc không lên tiếng, câu môi trong chốc lát rồi mới nói: "Tao đã chụp lại văn kiện, chỉ cần tội mày bước thêm bước nữa là tao gửi cho cảnh sát ngay lập tức!"

Một gã đầu trọc mang kính râm hầm hừ: "Nếu mày dám gửi đi thì mày chết chắc!"

"Tội mày tránh đường cho xe tao đi thì tao sẽ giao văn kiện và di động lại cho tội mày." Bạch Hành đàm phán cùng đối phương.

Gã đầu trọc có đôi chút do dự, hẳn nói gì đó vào trong tai nghe Bluetooth rồi lớn tiếng ra lệnh: "Ông chủ nói giết bọn họ, không cần lưu lại người sống, sau đó lấy lại văn kiện tiêu hủy!"

An Dạ sững sốt, cô không ngờ tên Lý Sơn đó lại có thể tàn nhẫn đến mức này. Nếu không phải là văn kiện gốc, chỉ với vài tấm ảnh chụp thì rất khó định án. Chắc chắn hẳn ta nghĩ rằng hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, hạ độc thủ.

Không có thời gian. Phải làm sao bây giờ?

An Dạ hơi luống cuống, cô không biết có thể giúp Bạch Hành bằng cách nào đây!

Cô lấy di động ra muốn gọi cho Tiểu Chu, lại phát hiện di động của mình đã tắt máy.

Nên làm cái gì bây giờ?!

"Làm sao bây giờ đây?" Cô ní non ra tiếng.

Bạch Hành trấn định: "Không sao đâu! Đạn của cây súng này có thiết bị định vị, chỉ cần tôi nổ một phát súng thì nó sẽ khởi động tín hiệu định vị ngay lập tức, Bạch Nam sẽ đến ngay."

Đúng vậy, trên súng có thiết bị định vị, Tiểu Chu bọn họ nhất định sẽ biết, chỉ cần tới kịp...

Còn nếu không kịp thì sao?

Gã đầu trọc cảm một ông sát lừ tới gần, hẳn ta rõ ràng là muốn đập bể kính xe.

Bạch Hành nheo mắt, đặt nòng súng vào khe hở nơi cửa sổ. Chờ đối phương đến gần, anh lập tức bóp cò nỏ súng.

"Pằng!" — Viên đạn bắn trúng căng chân của đối phương, khám sâu vào trong xương thịt.

Dưới chân gã đầu trục lập tức nở bung một đóa hoa máu, quỳ rạp xuống trước đầu xe.

An Dạ cười chế giễu: "Ài da, đại ca à, muốn nhận thua thì cũng không cần quỳ nói chuyện đâu nha! Ha ha ha!"

Con đau dữ dội xộc thẳng lên đầu, gã ta lớn tiếng kêu gào: "Con mẹ nó! Kéo tao lên xe, đâm chết tụi nó cho tao!"

Đám người còn lại nhanh chóng kéo gã lên xe, trong lúc nhất thời, mấy chiếc xe đều truyền đến thanh âm khởi động động cơ.

Bạch Hành nhanh chóng kéo cửa sổ xe lên, ngồi ngay ngắn vào ghế lái, đột nhiên hỏi An Dạ: "Cô có sợ chết không?"

An Dạ thành thật nói: "Sợ!"

Bạch Hành dường như không ngờ cô lại nói một câu nhát gan như vậy, chỉ biết cười cười, lại hỏi: "Thế có sợ độ cao hay không?"

"Có chút." An Dạ ngần ngừ nói: "Chúng ta có thể không qua khỏi hay không?"

"Không nhất định." Bạch Hành nói: "Nếu phải chết, tôi chết cùng em."

Anh lấy văn kiện nhét vào túi áo gió, lại đột nhiên vươn tay, bế An Dạ vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình.

An Dạ hoảng sợ, theo bản năng ôm chặt lấy cổ Bạch Hành, hỏi: "Làm gì vậy?!"

"Ôm chặt, dù có chết cũng không được buông tay!"

Anh nói, câu cuối còn chưa kịp dứt thì đã nghe "rầm" một tiếng, chiếc Audi màu đen đã trực tiếp xông tới, đụng bọn họ một phát xẩy xầm, cái trán động thẳng vào cửa sổ xe.

Nấp xe phía trước đã bị đâm thành một cái hố nhỏ, giống như đang làm thí nghiệm, chiếc xe kia lùi lại một khoảng khá xa, muốn lấy trớn đụng tiếp, tựa như vận động viên đang lấy đà xuất phát, cần phải có một khoảng cách để có sức bật nhiều hơn.

An Dạ không muốn nếm thử cảm giác bị đụng trực tiếp thêm một lần nữa, cô biết nếu có lần thứ hai thì chiếc xe này rất có thể sẽ bị cán dẹp như cán bánh trán, cô và Bạch Hành đều sẽ phải chết tại nơi đây, không một ai sống sót.

Đã không kịp chờ cứu viện từ đám Bạch Nam rồi!

Nhịp tim cô tăng nhanh, từ lòng bàn chân bốc lên một nguồn nhiệt nóng rực, dường như tất cả khí huyết trong cơ thể đều dồn hết lên não.

Vì tim An Dạ đập quá nhanh nên cô không thể khống chế hô hấp của mình, trong sự hoảng hốt, cô không kiềm chế được mà ôm Bạch Hành càng chặt hơn.

"Ôm cho chắc đấy!" Bạch Hành vừa dứt lời thì nhanh chóng mở cửa xe, một chân dẫm mạnh chân ga, thừa dịp xe kia đang lùi về sau nên có khoảng trống, trực tiếp vòng ra ngoài, lao thẳng tới khe hở của vành đai bảo vệ đường núi!

An Dạ trừng hai mắt như muốn lòi ra ngoài, thật khó có thể tin được. Bây giờ cô vẫn còn có ý thức, cũng vẫn có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài xe.

Bạch Hành trực tiếp lao thẳng tới vành đai bảo vệ như thể này đồng nghĩa với việc nhảy vực, đồng nghĩa với tự-sát!

Trong nháy mắt chiếc xe lơ lửng trên không thì cuồng phong thốc vào từ cửa xe, đập thẳng vào mặt hai người, từng cơn gió mạnh như muốn kéo phăng cả hai mà quăng quật.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Bạch Hành đột nhiên ôm An Dạ nhảy ra ngoài, bỏ xe chạy trốn.

An Dạ nhắm nghiền mắt lại, độ cao như thế này làm tim cô vọt tới cuồng hống, sợ muốn vỡ mật. Tuy rất sợ hãi nhưng cô vẫn còn nhớ lời Bạch Hành đã dặn: *ôm chặt lấy anh, dù có chết cũng không được buông tay!*

"Soàng soạt!"

Cô cảm giác có thứ gì đó như gai nhọn đâm vào da thịt, khắp cơ thể như bị một đồng dây gai quất vào làm cô thương tích đầy mình.

Sau đó lại bị chặn lại, cảm giác như mình đã nện thẳng xuống mặt đất, tuy đau nhưng tốc độ rơi của hai người đã được một nhánh cây to chặn đứng.

Bạch Hành tính toán rất chuẩn xác, anh ôm chặt An Dạ rơi thẳng vào một cái cây mọc dưới vách núi, vướng vào một nhánh cây to có cành lá tươi tốt dày đặc!

Bởi vì Bạch Hành làm đệm thịt lót bên dưới nên khi xương sống đập thẳng vào thân cây cơ hồ như gãy thành hai đoạn, cũng may, xung quanh còn có nhiều nhánh cây khác cũng to lớn không kém nên mới có thể giữ lại hai người, lực va đập lớn đến muốn đòi mạng.

Tuy rằng cả người An Dạ đau đớn như bị xé ra làm đôi nhưng cô vẫn còn có ý thức, từ trong đôi mắt mơ hồ cô có thể nhìn thấy nơi chiếc xe rớt xuống bùng lên một đóa hoa lửa, thiêu đốt ngập trời.

Ngay sau đó cô lịm lăm vào hôn mê, mí mắt nặng nề như đeo chì, không thể duy trì sự tỉnh táo.

An Dạ mơ một giấc mơ thật dài, dường như cô không có cách nào thoát ra khỏi đó. Cô có thể nghe được âm thanh xung quanh mình, có ai đó trong bóng đêm đang kêu tên cô, một tiếng rồi lại một tiếng giống như đòi mạng. Toàn bộ cơ thể cô không tài nào nhúc nhích được, cũng không có cách nào dùng sức.

Trong cơn hôn mê, cô gửi thấy thoang thoảng một mùi hoa nhài bên vươn tay đến nguồn sáng, vũng vàng nâng trên tay nguồn sáng đó.

Khi An Dạ mở mắt ra thì thấy bên cạnh có Tiểu Chu, Bạch Nam và Mũ Lưỡi Trai, chỉ duy nhất không thấy Bạch Hành.

Cổ họng cô khô khốc, mở miệng muốn nói nhưng lại ho khò khè.

Cô hỏi: "Bạch Hành đâu?"

Tiểu Chu thờ dài: "Anh ấy vẫn chưa tỉnh lại."

An Dạ như muốn phát cuồng, cổ họng lại dâng lên vị tanh ngọt, cô đột nhiên cảm thấy rất khổ sở.

Bạch Hành... anh sẽ tỉnh lại chứ?

Ngoại trừ suy nghĩ này, cô dường như không thể nghĩ thêm điều gì khác.

An Dạ lại nhắm nghiền hai mắt thêm một lần nữa, lăm vào hôn mê.

Cảm nhận được trên cổ tay mình có chất lỏng lạnh lẽo được truyền vào cơ thể, cô dần dần yên tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ sâu.

"Chị An Dạ?" Khi cô tỉnh lại thì đã là 4h chiều, cô chậm rãi mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng người, là Mũ Lưỡi Trai.

Mũ Lưỡi Trai xách theo một giỏ hoa quả, nhẹ giọng nói: "Chị An Dạ, cuối cùng chị cũng đã tỉnh. Chị hôn mê cũng phải 7-8 ngày rồi đấy."

"Chúng cứ..." Cô hòng cô như bị lừa dối, vội vàng nhận lấy ly nước mà đối phương đưa tới, uống một chút.

"Chị cứ yên tâm, bằng chứng đó chúng ta đã giữ được. Hơn nữa, thuộc hạ của Lý Sơn bị bắn, trong viên đạn có tín hiệu nên đã bị Bạch Nam bắt được, chứng minh bọn chúng muốn giết người diệt khẩu nhưng thất bại. Mấy ngày nay thăm vấn rồi thăm vấn, điều tra lại điều tra, Lý Sơn cuối cùng cũng phun ra hết rồi."

An Dạ còn muốn nói gì thì đã bị Mũ Lưỡi Trai chặn lại: "Có phải chị còn muốn hỏi chuyện của cô á họ Cao hay không?"

An Dạ gật đầu.

Mũ Lưỡi Trai sửa sang lại góc chăn cho cô, lo lắng nói: "Trước đây, cha cô ta không đồng ý hợp tác với Lý Sơn sản xuất ra búp bê làm tặng phẩm, từ việc này mà Lý Sơn nghi ngờ ông ta muốn phui tay không làm những cái khác trong hợp đồng nên ra tay giết người. Sau đó, hẳn ta lại dùng một vài thủ đoạn uy hiếp á họ Cao, nói linh tinh như "búp bê làm sao có thể giết người được", nên cô ta luôn ghi hận trong lòng. Tóm lại, mọi chuyện đều đã qua rồi, chị cứ yên tâm dưỡng thương đi nhé!"

"Vậy Bạch Hành đâu?" An Dạ không nghĩ đến chuyện của cô á kia, cô ta có ra sao thì cũng đâu có liên quan gì tới cô? Hiện tại mọi chuyện đã kết thúc, cũng đã có một cái công đạo cho cái chết của cô ta, vậy là tốt rồi.

Không, á ta giết nhiều người như vậy, dù có chết cũng chưa hết tội!

"Bạch Hành, anh ấy..." Mũ Lưỡi Trai lắc đầu, vẫn không nỡ nói ra điều tàn nhẫn như thế với An Dạ.

"Tôi muốn đi xem anh ấy!" An Dạ nói, "Phiên em đi liên hệ giùm chị, chuyển chị đến cùng phòng bệnh của anh ấy đi, được không? Chị muốn ở đây trông chừng anh ấy, dù sao cũng là bởi vì chị nên anh mới..."

"Để em đi hỏi xem sao, chị An Dạ cứ bình tĩnh đừng vội!"

Mũ Lưỡi Trai nói chuyện với bác sĩ một lúc, cuối cùng An Dạ được chuyển đến phòng bệnh kia.

Cô nhìn gương mặt Bạch Hành đang say ngủ, đáy lòng dâng lên một loại tự trách khôn kể.

Đều do cô hết cả, phải không?

Nếu không phải vì cô, Bạch Hành sao lại ra nông nỗi này?!

"Bạch Hành." An Dạ gọi tên anh, thế nhưng đối phương một chút phản ứng cũng không có.

Cô hơi nản lòng, ừ rũ nằm trên giường, lắng nghe hơi thở yếu ớt của anh, nỗi lòng dần dần bình tĩnh trở lại.

Mùi nước sát trùng nồng nặc trong bệnh viện cộng với mùi thuốc chua chua ngai ngái trộn lẫn vào nhau làm người ta cảm thấy rất khó chịu.

An Dạ nằm trên giường bệnh, thỉnh thoảng hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt của Bạch Hành, sau đó lại nhìn sang ánh đèn đường mờ ảo hắt vào từ cửa sổ.

Đây là phòng chăm sóc đặc biệt rất ít người, cũng chẳng có một tia nhân khí.

Những lúc cô bình tĩnh thì sẽ cảm giác được cơn đau đốn trên cơ thể mình, miệng vết thương vừa mới kết vảy còn mang theo cảm giác ngứa ngáy khó chịu, thế nhưng cô lại không được gãi.

An Dạ cảm thấy chân hơi lạnh, nhịn không được mà co rúm người lại.

Bỗng nhiên, cô phát hiện cánh cửa bị đẩy ra một khe hở nhỏ.

Là người nào vậy nhỉ?

Cô cảnh giác nhìn chằm chằm về phía đó, thấy được ngoài khe cửa trống trơn, không có bất luận kẻ nào.

Ít nhất là lấy độ cao từ trên giường nơi cô nằm thì không thấy bất cứ ai!

Người đó thấp như vậy sao?

An Dạ có một loại dự cảm bất hảo, cô lại không dám cúi đầu xem thử....

Cô giống như đã ý thức được gì đó, độ cao như vậy, thân mình nhỏ nhắn — là, là nó sao?

Cô nhớ tới phần ghi âm nhưng không có âm thanh của nạn nhân đầu tiên: khi người đó còn sống thì rõ ràng còn có tiếng, thế nhưng sau khi người đó chết thì tiếng nói cũng biến mất luôn.

An Dạ cảm thấy khá tò mò nhưng trước đây cũng không có suy nghĩ gì sâu xa.

Chuyện đó là sao đây chứ?

Cô không tự chủ được mà cứ nhìn động tĩnh ngoài cửa phòng, trong đầu thì miễn man bất định.

Nạn nhân đầu tiên chết do ngạt thở, trước khi chết không thể nói chuyện cho nên bị lấy đi giọng nói...

Vậy là... bởi vì người sắp chết nên búp bê mới có thể lấy mất một bộ phận của người đó sao?

Vậy nó lấy đi thứ gì của á họ Cao kia đây?

Có giọng nói của cô bé nạn nhân đầu tiên, hiện tại lại có thể cử động, vậy không chừng nó đã lấy đi thân thể của cô ta.

Bây giờ thì sao? Nó tìm tới đây để làm gì?

Chẳng lẽ... nó muốn lấy đi linh hồn của Bạch Hành???

Cô theo bản năng hướng về phía Bạch Hành, anh ấy đang thoi thóp, nếu linh hồn anh bị lấy mất, chỉ còn lại thân thể... vậy chẳng phải đã biến thành búp bê rồi sao?

An Dạ nhìn thân ảnh búp bê nho nhỏ kia đã sắp chạy tới trước mặt Bạch Hành mà da đầu tê dại một trận. Cô bất ngờ giật kim tiêm trên tay ra, chạy qua đó, muốn hủy diệt con búp bê kia!

Không được, ai cũng có thể chết, chỉ trừ anh ấy!

An Dạ cứ như vậy hò hét trong lòng.

Chương 33: Búp Bê (19)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Hiện tại An Dạ mới thực sự cảm nhận được cái gì gọi là đứt dây động rừng, cô đã đánh giá quá cao thể trạng của chính mình.

Cô hoàn toàn quên mất mình đang bị thương, phải nằm trên giường vì thuốc gây tê sau phẫu thuật đã dần hết hiệu lực, một khi cô đứng dậy là có thể cảm nhận được sự đau đớn thực sự.

Đau dữ dội!

Ruột gan phèo phổi đều như bị bao bọc bởi một lớp axit, cảm giác nóng rực đau đớn mà lại khô khốc, cả người giống như đang bốc cháy, phải cố gắng lắm mới không bị ngất đi.

Trên trán cô rịn ra một tầng mồ hôi nóng hổi, ướt nhẹp, chảy vào khoe mắt cay xè.

"Rin rít... zzz...."

Bỗng nhiên vào lúc này, bên cạnh An Dạ vang lên một loạt tiếng động nghe như tiếng máy móc bị rỉ sét, phát ra âm thanh chói tai, lại bén nhọn giống như tiếng đồ nhựa bị đập vỡ.

Loại tiếng động kì lạ này tựa như giọng nói nhỏ thì thấm vào lỗ tai An Dạ, làm da đầu cô tê dại.

Thậm chí An Dạ còn không dám xoay người nhìn thẳng, cô sợ nhìn thấy thứ gì đó không nên xuất hiện.

Nhưng cô cũng không thể bỏ qua bất cứ khả năng xấu nào, nếu không thì Bạch Hành phải bỏ mạng vì cô rồi!

Cô không muốn chuyện đó xảy ra!

Tuyệt đối không thể để Bạch Hành lại chịu thương tổn nào. Lần này cô nhất định phải bảo vệ anh ấy. Huống chi, cái mạng này của cô cũng là do Bạch Hành đổi trả về.

Cô dừng cảm quay đầu lại, nhìn thấy đằng kia là con búp bê cũng đang chậm rãi xoay người.

Trên mặt nó còn treo một nụ cười mê hoặc, nó đứng trên mặt đất tựa như bất động, chỉ yên lặng đứng thẳng một chỗ.

An Dạ không biết nên bắt đầu xuống tay từ đâu, cô chắc chắn nó có thể cử động, còn có thể giết người.

Giống như cái chết của á họ Cao kia vậy, nó thừa sức để vận gây cổ một con người bình thường.

Nó sẽ giết Bạch Hành như nghiền nát một con kiến.

Thật khó có thể tưởng tượng, chuyện hoang đường thế này nhưng lại thật sự tồn tại.

An Dạ bị bắt buộc phải tin vào hiện thực đang bày ra ngay trước mắt mình.

Cô lẳng lặng nhìn chăm chú vào con búp bê, bỗng nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu cô: *con búp bê này thật ra vẫn luôn đi theo á họ Cao kia phải không?*

Lúc cô ta tay giết chết hai người đầu tiên thì nó vẫn luôn bám theo sau. Khi nạn nhân thứ nhất chết rồi, nó cướp đi giọng nói của cô bé.

Sau này, nhân lúc à họ Cao không có năng lực chống cự, nó liền ra tay giết à, cướp đi thân thể của à.

Còn bây giờ, nó lại đi theo phía sau An Dạ, muốn cướp lấy sinh mệnh của cô.

Thế nhưng An Dạ phúc lớn mạng lớn, gặp chuyện nguy hiểm nhưng vẫn vượt qua được. Thế nên nó mới lui một bước, xoay qua muốn cướp linh hồn của Bạch Hành.

An Dạ nhớ tới màn kịch múa rối trước đây ở trấn nhỏ, nội dung trong đó không phải là — một bé gái nhặt được búp bê, búp bê liền cướp đi linh hồn của bé gái, cuối cùng hai nhân vật thể chỗ cho nhau: bé gái bị biến thành búp bê vô tri còn búp bê thì lại trở thành vật sống.

Vì vậy nên bây giờ nó cũng muốn diễn lại vở kịch đó hay sao?

Đúng là thứ đồ vật không có trái tim!

An Dạ chớp lấy con dao gọt hoa quả trên ngăn tủ, cô gửi gửi thì gửi thấy trên thân dao còn có mùi vị trái cây còn vưon lại.

An Dạ lăm bằm lăm bầu, à không, cô đang nói chuyện với con búp bê: "Bây giờ tao phải giết mày, tao sẽ không để mày cướp anh ấy đi. Mày chỉ là một thứ đồ vật vô tri vô giác, không có tư cách cướp đi sinh mệnh của bất cứ ai!"

Con búp bê vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, trên mặt mang nụ cười tươi, nụ cười đó dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ diêm lệ giống như được bao phủ bởi một tầng máu — một vẻ đẹp sinh động mà lại tà ác. Đôi môi bằng gỗ của nó như thật sự có được mạch máu của con người vậy, lộ ra nét hồng hào mịn màng động lòng người.

An Dạ nuốt nuốt nước miếng, cô cảm lòng không đành vưon tay ra, sờ sờ lên mặt nó rồi cô cứ như bị rần rần, rụt tay lại.

Nhiệt độ! Cơ thể của nó... thật sự có nhiệt độ như người!

An Dạ như gặp phải quỷ (quỷ đó chứ còn gì nữa ++), vẻ mặt hoảng sợ nhìn nó. Trên tay cô vẫn còn cầm dao nhưng lại bị tình huống hiện tại chấn động mà đứng yên như bị điểm huyết.

Cô cứ nhìn chăm chăm con búp bê, trong nhất thời không biết xuống tay bằng cách nào. Nếu làm thế... thật giống như cô muốn giết một người còn đang sống sờ sờ vậy.

Minh... thật sự muốn làm như thế sao?

An Dạ chần chờ trong chốc lát, bỗng nhiên cô phục hồi tinh thần lại, suýt chút nữa thì đã bị nó mê hoặc rồi.

Cô nhất định phải giết nó! Nó muốn chiếm lấy linh hồn của Bạch Hành, mặc kệ là người hay là búp bê cũng không được! Nếu có ý định tổn thương người quan trọng nhất của cô thì nó phải trả một cái giá thật đắt!

Con búp bê bỗng nhiên nhếch miệng, nở nụ cười trong yên lặng. Nó nhìn An Dạ, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng đen tối.

Nó đang cười nhạo cô không đủ sức phản kháng, cũng chính là đang tuyên cáo quyền sở hữu đối với thân thể của Bạch Hành.

"Tao biết mày sẽ cử động, đừng hòng gạt tao!" An Dạ vung dao lên, trực tiếp đâm nó.

Thế nhưng động tác của nó rất nhanh nhẹn, trực tiếp tránh khỏi hung khí, nhảy lên giường bệnh Bạch Hành đang nằm.

Dao trong tay An Dạ trượt mục tiêu, mũi dao đâm vào trên nền gạch men phát ra âm thanh ma sát chói tai, thân dao theo quán tính nghiêng qua một bên làm cổ tay An Dạ suýt nữa thì bị vịn ngược.

Cô ép buộc mình đứng dậy, cho dù khắp cơ thể đang đau đớn muốn ngã đi, bước chân loạng choạng suýt ngã, cô vẫn cố gắng đứng vững.

Búp bê đã ở trước mặt Bạch Hành, nó lẳng lặng chăm chú nhìn anh với nụ cười cổ quái trên môi.

An Dạ hung hăng đâm tới một lần nữa, cô muốn cắt ngang thân thể của nó.

Ngất một nỗi tốc độ của nó quá nhanh, giống như một con gió, vèo một cái đã không thấy tăm hơi.

Lưỡi dao của cô cắm ngay bên sườn mặt Bạch Hành, chỉ cách có hai centimet!

Không, không được, cô không thể như vậy! Cô sẽ bị nó dẫn vào bẫy, rất có thể lỡ tay giết anh ấy mất.

"Tao sẽ không bị mày lừa gạt, tao sẽ không làm anh ấy bị thương!" An Dạ hốt hển.

Khóe miệng búp bê hơi hơi rũ xuống, nó bò từ mặt trên ngăn tủ xuống dưới, đi tới phía sau lỗ tai của Bạch Hành.

Đột nhiên, nó vưon tay, kẻ vào cổ Bạch Hành!

An Dạ xông lên bé tay nó ra, dường như cô không cần tốn quá nhiều sức. Trong khoảnh khắc cô chần chờ thì nó bất ngờ dôi mục tiêu.

Nó chớp cổ An Dạ, bây giờ cái nó muốn chính là mạng của cô!

An Dạ lập tức ngã ngồi trên mặt đất, cô không có cách nào phản kháng đôi tay cứng ngắt mà mạnh mẽ kia. Vì cổ họng bị bóp chặt nên cô không thể phát ra tiếng, cũng không có cách nào kêu cứu.

Lúc này, An Dạ mới nhìn thấy cái chuông cấp cứu trên bàn nhưng đã không còn thời gian, cô với không tới, tất cả những chuyện này đều xảy ra quá nhanh.

Hốc mắt An Dạ như muốn nứt ra, máu dồn vào các mạch máu phồng lên, cảm giác xây xảm, trước mắt cô đã biến thành màu đen quay cuồng.

An Dạ cảm nhận sự đau đớn thật khó có thể chịu đựng nhưng con búp bê vẫn đang nở nụ cười.

Làm sao bây giờ?

Cô vẫn phải chết sao?

Bị nó cướp mất linh hồn, cô liền trở thành vô tri vô giác.

Không được... cô không muốn như vậy.

An Dạ duỗi tay muốn với lấy con dao gọt hoa quả, chỉ cần cố thêm một chút... một chút nữa thôi... rất gần rồi...

Cô nhất định phải... cắt đầu nó xuống...

Tiềm thức cho cô biết chỉ có phá hủy thân thể của nó thì cô mới có cơ hội sống sót.

An Dạ chậm rãi nhắm mắt lại, đôi mắt chỉ còn lại một khe hở nhỏ nhỏ. Cô không thể phát ra tiếng, hít thở cũng rất khó khăn, trái tim thì đập một cách dữ dội như muốn phá vỡ lồng ngực mà chui ra ngoài.

"Chítтт —"

Đột nhiên, thân thể con búp bê gãy giữa, lực tay thả lỏng một chút, cả người nó co rút vụn vụn.

An Dạ lại một lần nữa cảm nhận được không khí tràn lá phổi, cô hít vào từng ngụm từng ngụm, dùng cả miệng để thở.

Cô mở mắt ra, nhìn về phía trước, là Bạch Hành, anh ấy đã đâm lưỡi dao vào cơ thể của nó.

"Chítttt ——"

Tiếng kêu gào bén nhọn của nó như tiếng chuột kêu, đôi mắt tròn to, tròng mắt nó đen bóng chuyển động qua qua lại lại, cánh tay bằng gỗ rũ xuống một cách bất lực.

"Bóp chặt cổ nó!" Bạch Hành yếu ớt nói.

An Dạ lập tức làm theo, ấn chặt cổ con búp bê trên mặt đất.

Bạch Hành trực tiếp một dao đâm xuống, cắt nó ra làm hai khúc, đầu người chia lìa, sau đó cắt đứt tay chân của nó.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, cơ thể anh như đã đến cực hạn, thể lực chống đỡ không nổi, thờ dốc từng ngụm một, nói không ra hơi.

An Dạ cố gắng nhịn đau, đỡ Bạch Hành nằm lên giường.

Những bộ phận chân tay vương vãi trên mặt đất của con búp bê thì cứ để lại cho đám người Tiểu Chu tới xử lý thôi.

Thật tốt quá, Bạch Hành đã tỉnh lại rồi! Anh ấy không chết!

Không những thế mà trong lúc cô lâm vào nguy hiểm, anh ấy còn cứu cô thêm một lần nữa.

An Dạ nhân lúc Bạch Hành còn tỉnh táo, nói với anh: "Anh tỉnh lại thật đúng lúc, nếu không chắc tôi đã xong đời rồi."

Bạch Hành thờ hồn hển, suy yếu mà nói: "Tôi là biên tập của em nên phải chịu trách nhiệm với em."

An Dạ nghe xong những lời này vừa cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại vừa cảm thấy chỗ nào cũng bình thường.

Rất nhanh, cô đã ngủ mất. Lần này, không biết vì sao nhưng An Dạ thật sự ngủ rất an ổn, một đêm không mộng mị.

Khi cô tỉnh lại một lần nữa thì Bạch Hành vẫn chưa tỉnh.

Xung quanh cô vây đầy một đám người, có tổng biên tập và một số đồng nghiệp trong toà soạn nữa.

Vị tổng biên tập với cái đầu hôi chường tới trước mặt cô, thương cảm nói: "Tiểu Dạ Từ à, cuối cùng cô cũng tỉnh. Tôi còn sợ tờ tạp chí của chúng ta phải mất đi một toà kim sơn đó!"

Đồng nghiệp Tiểu Trương huých ông ấy một cái, cười nói: "Chị An Dạ, người chị còn đau không?"

An Dạ lắc đầu, nói: "Không sao, còn khỏe lắm."

Cô theo bản năng nhìn nhìn sang phía Bạch Hành, tổng biên tập hiểu ý, nói: "Sáng nay Bạch Hành có tỉnh lại một lần, sau đó lại thiếp đi, cậu ấy chưa khỏe hẳn đâu. Chắc! Chỗ này nam nữ lại ở cùng phòng, mấy người ở đây làm việc thật vô trách nhiệm. Lỡ đâu cô phải đi vệ sinh gì đó thì sao, có một người đàn ông cùng phòng thì không tiện lắm."

An Dạ ho khan một cái, cô không dám nói chính mình đòi chuyển tới đây.

Tổng biên tập mang một bó hoa đưa cho An Dạ, ngại ngùng nói: "Thật ra, tôi tới đây ngoài thăm cô ra, còn có... cô cũng đã gặp phải nhiều chuyện kỳ kỳ như vậy, tuy tiểu thuyết của cô mang phong cách phức tạp rùng rợn nhưng lại rất hợp với khẩu vị của người đọc! Hơn nữa, mọi chuyện đều đã qua, cô xem, tạp chí đã phải dừng phát hành hơn một tháng rồi, có phải đã đến lúc...?"

An Dạ cười khẩy, vị tổng biên tập này thật đúng là không biết chữ "xấu hổ" viết như thế nào, y như mấy con ruồi bọ vậy, có cơ hội đào tiền là sẽ không chịu buông tha.

Cô cố tình bày ra bộ dáng khó xử, nói: "Cấp trên cho ngài thêm tiền lương? Nên ngài mới thúc giục tôi hăng hái như vậy nhỉ?"

"Đâu có đâu mà..."

"Aizz. Thực ra, tôi phải trải qua nhiều chuyện kinh khủng như vậy, thật sự không muốn làm công việc này nữa..."

Tổng biên tập chặn lời An Dạ: "Trải qua nhiều chuyện thì coi như thêm kinh nghiệm thôi mà. Cô phải biết, đào hồ mà không lấp... thì sẽ tổn hại âm đức đó."

An Dạ suốt tý nữa thì muốn ói, cái lý luận gì thế này? Lại dám đem mấy việc thần bí ra dọa cô?

Cô nói: "Được rồi, được rồi! Tôi biết rồi! Mọi người về trước đi, tôi sẽ cố gắng xem có thể giao bản thảo vào cuối tuần hay không."

"Vậy cô cứ nghỉ ngơi cho tốt nhé, đừng làm gì quá sức, bản thảo thì không vội, chỉ cần cô chịu viết, tôi sẽ chờ, nha!"

"Rồi rồi." An Dạ bắt đầu đi trả lời.

Thật vất vả mới tiễn được những người này đi, cô mở notebook mà tổng biên tập đã để lại, mở bản nháp ra rồi chậm rãi viết tiếp câu chuyện.

Thật ra thì quyển tiểu thuyết của cô cũng sắp đến hồi kết, cô cũng nên cho nó một cái kết cục thôi.

An Dạ hạ bút, cô viết ——

"Đường như nó thật sự có sự sống, tôi nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của nó.

Trên thân thể của nó còn mang theo nhiệt độ, cảm giác cả thân nhiệt của tôi và nó hoà quyện vào nhau, giống như chính tay tôi đã tạo ra nó vậy.

Bên trong cơ thể này đang chảy dòng máu của mình nhỉ? —— Tôi đã nghĩ như vậy.

Tôi nhìn vào đôi mắt nó, ánh mắt cũng trở nên càng thêm nhu hoà.

Rõ ràng, nó đã cướp đi sinh mạng của nhiều người như thế, đáng lẽ tôi phải phá hủy nó mới đúng. Nhưng không hiểu tại sao, tôi đối với nó có một loại yêu thích thật cuồng nhiệt, hoàn toàn không thể so sánh với những người khác, cũng tình nguyện cùng nó phạm phải tội nghiệt.

Cho nên, tôi vẫn luôn làm bạn bên cạnh nó, cùng làm những việc mà nó yêu thích.

"Vậy nhé, ngủ ngon nhé, tạm biệt!" Trên tay tôi dính đầy máu tươi của cô gái kia, tôi đóng lại cửa phòng, mang theo búp bê mà tôi yêu rời khỏi nơi đây."

Kết cục mà An Dạ viết là: nhân vật chính bị búp bê mê hoặc, sâu trong nội tâm đã nảy sinh tình yêu với nó, bởi vì có loại tình yêu mỏng lung mơ hồ này thúc đẩy nên cả hai cùng phạm tội giết người.

Có lẽ loại tình yêu say đắm bệnh hoạn này xuất phát từ sự cô đơn chẳng?

Rốt cuộc, con người đều là cô mới nói cũ. Ai có thể đảm bảo những món đồ chơi bị vắng vẻ, đã từng đạt được sự yêu thích của chủ nhân này lại không mang lòng oán niệm đây?

Thế cho nên, bạn đừng quên bất cứ món đồ chơi nào trong góc xó. Nói không chừng chúng nó vẫn đang yên lặng nhìn chăm chú vào bạn, khao khát tình yêu theo cách của chúng nó — là loại tầm mắt vừa nóng lại vừa mong đợi.

An Dạ dùng suốt một tuần mới viết xong câu chuyện này, cô tải phần kết lên cho biên tập trong toà soạn, còn thân thể của Bạch Hành dần dần cũng khá lên theo từng ngày.

Những khi rảnh rỗi, cô cũng sẽ tám chuyện cùng anh, hai người cùng nhau tắm nắng hay gì gì đó.

Cô hỏi anh: "Còn nhớ khi anh ôm tôi nhảy ra khỏi xe không? Lỡ đâu bên dưới không có cái cây nào thì anh sẽ ra sao?"

Đường như tâm tình Bạch Hành đang rất tốt, anh nhắm mắt, hít thật sâu luồng không khí tươi mát thanh tân, nói: "Nếu vậy thì trước khi chết cũng có thể được ôm em một chút."

"Anh nói sao?"

"Nhánh cây đó trườn lên tới mặt đường, bên dưới nhất định sẽ có cây lớn, tôi không tính sai đâu!"

An Dạ nói thầm một câu: "*Hừ, anh thật tự tin quá ha! Tóm lại, lần này tìm được đường sống trong chỗ chết là may mắn của chúng ta. Tôi cũng rất cảm ơn anh, nếu không có anh chắc bây giờ tôi cũng chẳng ngồi ở đây được.*"

"Tôi đã nói phải có trách nhiệm đối với cô, cho nên đây là điều tôi nên làm."

"Vậy thì Bạch đại biên tập, sau này mong ngài chiếu cố nhiều hơn ạ!"

Bạch Hành mở mắt ra, nhìn thoáng qua An Dạ rồi bất ngờ nở nụ cười, như tắm mình trong gió xuân, anh nói: "Cũng mong cô chiếu cố nhiều hơn nhé!"

HẾT CHƯƠNG 33

Tâm sự của Dưa Nụ:

Mình đọc tới đâu làm tới đó nên không biết trước diễn biến của câu chuyện. Làm tới đây thì mình đoán giữa hai người này có liên quan với nhau trong quá khứ, vì một lý do nào đó mà An Dạ không nhớ, Bạch Hành thì vẫn nhớ rõ cô. Thế nên về vấn đề xưng hô thì mình điều chỉnh tùy theo ngữ cảnh nhé.

Ví dụ như những lúc Bạch Hành thăm thì hay lỡ miệng thì sẽ gọi An Dạ là "em", sau đó anh vẫn gọi cô là "cô".

Nên sẽ có nhiều lúc xưng hô không đồng nhất, các bạn cảm thấy như vậy có được không, hay vẫn cứ giữ nguyên "cô" cho tới khi hai người chính thức yêu nhau mới đổi? Vào góp ý dùm mình nào, mọi dzô mọi dzô dzô!!!!

Bạn đang đọc truyện [[Tứ Bất Ngữ](#)] [Ban Biên Tập Đêm Khuya](#) được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 34: Tay Áo Hẹp (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Con người ai cũng có tình cảm lưu luyến phức tạp với đồ vật xung quanh mình, giống như giữ lại những thứ đó là có thể lưu lại những hồi ức. Đường như tất cả mọi người đều cố chấp mà miễn cưỡng chính mình giữ những hoài niệm nhớ nhung, cũng chính là những thứ mang tên gọi "kỷ ức".

Như vậy, có cái gọi là đồ vật cũ sẽ mang theo hồi ức, những lời này có đúng hay chẳng?

Những đồ vật đó đều mang theo dấu vết đã từng sử dụng, hoặc mới hoặc cũ, đeo trên mình những vết trầy xước thô ráp theo thời gian nhưng cũng không thể nói chúng nó có chứa hồi ức phải không? Tất cả chỉ là do kỷ ức của con người chi phối.

Trừ khi... trừ khi món đồ cũ đó có thể tái hiện lại cảnh tượng trước đây, nếu thế thì mới có thể gọi là giữ lại hồi ức.

Nói như vậy... kiện áo khoác tôi đang cầm này có chứa một phần thân thể của chủ cũ? Hoặc trong tay áo có thể bỏ ra bàn tay của người đó?

Từ trong tay áo hẹp này?

Không thể nào!

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc áo, đột nhiên cảm thấy trên tay như bị bóng. Vội vàng ném nó xuống đất, tôi không dám đụng vào nữa.

Làm sao mà... có chuyện đó được. Buồn cười, tôi thể mà lại sợ một cái áo khoác.

Nghĩ như vậy, tôi ép chính mình đến gần cái áo nằm trên mặt đất, muốn nhặt nó lên.

Bỗng nhiên, phần tay áo khoác nhúc nhích nhúc nhích, từ bên trong có một cánh tay trơn bóng, trắng nhớn chậm rãi bò ra!

Tôi hú lên một cách điên cuồng, bỏ chạy mất dạng."

Đây là một đoạn ngắn trong tiểu thuyết mới của An Dạ, tên là "Tay Áo Hẹp", kể về vài món đồ cũ, trải qua một thời gian dài sẽ biến thành một loại sinh vật khác, rất có khả năng xuất hiện một số chuyện không tưởng.

Trong khoảng thời gian gần đây cũng có vài lời đồn liên quan tới câu chuyện này, có đủ loại phiên bản sôi nổi kể về nó, có người thì nói cái áo cũ của người bà đã qua đời mọc ra một bàn tay, cũng có kẻ nói chính mắt nhìn thấy một cánh tay bò ra từ quần áo của ai đó phơi trên ban công.

Mặc kệ là thật hay giả, câu chuyện này cứ như thể được truyền đi.

Hiện tại là 3h chiều, An Dạ vừa bước ra khỏi ban biên tập của tạp chí [Từ Bất Ngờ].

Mấy ngày nay mưa dầm kéo dài, tuy cũng có lúc mưa tạnh nhưng trong không khí vẫn còn bị bao bọc bởi một luồng hơi ẩm dầm dề, mang theo mùi hôi thoang thoảng. Giống như một trái táo bị bỏ quên trong ngăn tủ, lúc đầu thì vỏ táo sẽ bị khô lại, sau đó, nấm mốc sẽ sinh trưởng bên dưới lớp vỏ táo nhăn nheo.

Cái loại hương vị này thật khó ngửi.

Tâm tình An Dạ bực bội một cách khó hiểu, cô lấy di động ra gọi cho Bạch Hành, nói: "Tối nay tôi đi đón anh nhé?"

Bạch Hành đã ở trong bệnh viện gần hai tháng, các vết thương trên người cũng ổn hết cả rồi, tuy rằng vẫn còn một số chỗ chưa lành hẳn nhưng có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.

An Dạ vì muốn biểu đạt sự biết ơn nên quyết định đón anh về nhà, tự tay chăm sóc anh một tháng.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của đối phương: "Uhm! Tôi ở công bệnh viện chờ cô, mọi thứ đã được dọn dẹp xong hết rồi."

An Dạ trả lời: "Được, bây giờ tôi về nhà một chuyến, một lát nữa sẽ kêu Tiểu Chu lái xe, buổi tối chúng ta tụ lại ăn mừng một chút. Phải rồi, anh uống chút rượu thì có sao không?"

Bạch Hành cười: "Không sao đâu, có thể giúp máu lưu thông, hoạt huyết hoá ứ nữa."

"Còn có cách nói như vậy sao?" Cô âm thầm khinh bỉ trong lòng.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy da đầu mình tê rần, một cơn rét lạnh đánh úp tới làm cô rùng mình một phát.

Là... ánh nhìn chăm chú của ai sao? Cô ngần ngừ suy đoán.

An Dạ ngẩng đầu, nhìn qua tòa nhà bên cạnh, trên ban công có một cô gái mặc váy dài đang đứng, cô ấy cười với An Dạ một cái, vẫy vẫy tay.

An Dạ vẫn nhớ rõ, đó là nữ sinh viên vừa mới dọn đến, chắc có lẽ cô ấy đang phơi quần áo nhỉ?

Khoan đã, phơi quần áo?

Cô lại nhin không được, nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, cô gái kia đang di chuyển cái gì đó, lục đã lục đục, phát ra tiếng ồn ào hỗn loạn làm người nghe rất khó chịu.

Trong một ngày mưa dầm mà lại phơi đồ? Đoán chừng là một ít đồ vật cũ chữ nhí, chứ không phải là phơi quần áo đâu?

An Dạ không nghĩ nhiều lắm về việc đó, cô về tới nhà, cầm ví tiền rồi lại vội vã rời đi.

Trong tiềm thức của cô vốn rất tò mò nên lại ngẩng đầu nhìn lên một lần nữa.

A... cô ấy thật sự đang phơi quần áo.

Đó là một cái áo khoác kiểu cũ với sắc trắng nhả nhận hoà cùng màu vàng nhạt thanh đạm, thoát nhìn rất ấm áp.

An Dạ không có thời gian quản những chuyện linh tinh nữa, cô vội vàng chạy đến bên ngoài tiểu khu, vọt vào trong xe Tiểu Chu đang chờ.

Sức khỏe Bạch Hành khôi phục rất tốt, tuy chân trái vẫn còn đi cà nhấc nhưng anh dùng nạng chống nên đi đường không có vấn đề gì lớn.

An Dạ vươn tay đỡ anh, dịu anh ngồi vào ghế sau.

Mũ Lưỡi Trai đang ngồi ở ghế phụ quay đầu lại nhìn anh, hỏi: "Anh Bạch, anh khỏe hơn chưa?"

Bạch Hành nói: "Anh khỏe lắm rồi!"

Anh nhìn xung quanh một vòng rồi hỏi: "Bạch Nam đâu, sao không thấy?"

Tiểu Chu trả lời: "Anh ấy về đội công tác rồi, nói lần sau sẽ đến thăm anh."

"Cây súng kia..." Bạch Hành nhớ tới cây súng mình đã dùng, lên tiếng hỏi.

"Anh ấy nói để anh giữ đó đã, làm kỉ niệm."

Đáy lòng An Dạ "lộp bộp" một tiếng, thứ gọi là vật cũ có thể gợi nhớ đến ký ức trước đây làm cô liên tưởng đến tình tiết quyền tiểu thuyết mới nhất của mình.

Lúc này, cô mới lên tiếng: "Phải rồi, tôi mới viết một tác phẩm mới, ngày mai đưa cho anh xem nhé."

"Ok!"

Bốn người trò chuyện câu được câu không được một lát thì xe đã đến trước cửa một nhà hàng Nhật vừa mới khai trương mấy ngày, món thịt nướng trong này rất ngon, được khá nhiều người ưa thích.

Tiểu Chu tùy tiện chỉ chỉ vài cái vào menu liền gọi ra một bàn món ăn, lại còn giành phần trả tiền.

An Dạ ngăn cản: "Đã nói là tôi mời khách!"

Bàn tay Tiểu Chu vùng lên, nhíu mày ra vẻ đại gia: "Bé Dạ này, bé vậy là không được đâu nghe! Hôm nay anh mang các em tới đây thì cứ ăn uống cho thoải mái, anh thâu hết!"

Mũ Lưỡi Trai cũng tiếp lời: "Chị An Dạ cứ yên tâm ăn cho no thôi. Chu sư huynh cảm tiền thưởng của cả nhóm nên hôm nay anh ấy rộng lượng lắm!"

Tiểu Chu dẫn dõ: "Con nít con nôi, không được nhiều chuyện! Nên ăn thì ăn, nên uống cứ uống, nhanh vào thôi!"

Mũ Lưỡi Trai thề lưỡi, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Rất nhanh đã có nữ phục vụ mặc kimono bung giá thịt nướng lên. Tay áo kimono thật dài rũ xuống mặt đất, cô gái phục vụ cúi đầu, lộ ra cẳng cổ trắng như tuyết sau lớp áo.

"Chu sư huynh, chảy nước miếng rồi kia, thu liễm chút coi..." Mũ Lưỡi Trai thật sự bắt đắc dĩ.

"Sao càng lúc cô càng nhiều chuyện vậy? Sư huynh cô đây là đang quan sát, lẽ đâu có sát thủ bất ngờ tấn công thì sao? Đó gọi là lòng cảnh giác, hiểu chưa?"

"Ha ha..." Mũ Lưỡi Trai cười gượng, "Sư huynh mà diễn vai "hán giang" là hợp nhất luôn, lòng cảnh giác quá đỉnh!"

"....." Tiểu Chu nghẹn lời.

Thịt nướng phát ra tiếng vang "xèo xèo", giá nướng thịt dính đầy nước sốt, trong nháy mắt thì mùi thơm đã tỏa ra bốn phía.

An Dạ cảm thấy bụng đói cồn cào, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chú vào đôi tay của nữ phục vụ, xem cô ấy quét lên thịt một ít tương hột và gia vị.

Tay áo kimono của nữ phục vụ trông rộng, tuy rằng cổ tay áo được may hơi hẹp nhưng ống tay áo rũ dài xuống có thể chứa vừa 2-3 trái dưa hấu.

Tự nhiên An Dạ cảm thấy hơi buồn cười, chẳng lẽ bên trong đó thật sự có chứa cái gì?

Chứa cái gì đây...?

Cô hướng lực chú ý tới phần tay áo, bên trong tối om, nhỏ hẹp, hai lớp vải được may chồng lên một tầng vải bố.

Nếu bên trong đó thật sự có cái gì thì sao?

Bị che giấu trong một không gian đen như mực, cứ vùng vẫy tới lui suốt ngày.

Nó sẽ bò ra từ trong tay áo nhí?

Là một bàn tay?

An Dạ hít sâu một hơi, dạo gần đây thấy báo đài đưa tin giết gần nhiều quá, suýt chút nữa cô đã bị lẫn lộn luôn rồi.

Ngay lúc này, xung quanh lặng gió nhưng bỗng nhiên tay áo kia lại phát lên hai cái.

Đó là gì vậy?

"An Dạ!" Bạch Hành gọi tên cô.

Một tiếng gọi này cũng gọi về lực chú ý của cô, An Dạ liền quay đầu lại, thấy anh dùng đôi đũa gấp thịt đã được nướng chín bỏ vào chén cô, nói: "Ladies first!"

"Thơm quá nè!" An Dạ đã ném ý tưởng quái dị vừa mới xuất hiện ít phút trước ra sau đầu, cô chọt chọt đôi đũa vào miếng thịt thấm nước sốt vàng thơm trong chén, ngón tay cô phát huy hết công sức.

Cô nhanh chóng cắn một miếng, trong miệng suýt nữa là bị bóng bèn vội vàng há miệng thối thối, rồi cẩn thận nhai nhai miếng thịt, vừa ăn vừa nói: "Ngon quá! Thật đó! Mũ Lưỡi Trai ngồi xuống ăn nào, để Chu sư huynh của cô nướng thịt đi!"

Mũ Lưỡi Trai cũng không thêm khách khí, trực tiếp ngồi xuống, mắt to trừng mắt nhỏ với Tiểu Chu đang bận rộn.

Cô ấy cắn một miếng thịt, cố ý khoa trương phát ra một tiếng xuyết xoa, chọc ghẹo Tiểu Chu: "Woa! Hương vị này... thật là tuyệt... Chu sư huynh nhanh lên rồi tới ném thư, nếu không là tụi em ăn hết đó nha!"

"Hừ, cái con nhóc này, không biết kính trên nhường dưới là gì à?"

"Vậy ngài đây là "trên" hay là "dưới" thế?"

"Cô chờ đó! Tôi sẽ bỏ nhiều tương ớt vào, để cay chết cái miệng độc của cô!"

"Lên đi, tôi chờ! Anh Chu nè, tôi có thể một hơi bốn đó!"

"....." Tay Tiểu Chu đang xịt tương ớt run lên, suýt nữa thì đổ vào đầu gối của chính mình. Anh ta kêu gào như khóc tang: "Còn ai? Còn có ai thương xót một trường bối bơ vơ không nơi nương tựa như tôi đây không chứ?"

"Ha ha ha." Mũ Lưỡi Trai cười đến suýt ngã lăn ra đất, ngay cả Bạch Hành cũng nhịn không được mà lộ ra một chút ý cười, lắc đầu bó tay.

Chờ đến khi thịt đã nướng xong, cả bốn người lúc này mới ngồi xuống, giờ cao chai bia trong tay lên, nói: "Tốt rồi, mọi chuyện đều đã qua, sau này bốn người chúng ta đều sẽ thuận buồm xuôi gió!"

An Dạ hưởng ứng: "Đúng vậy, đều sẽ thuận buồm xuôi gió, ăn chầu này xả xui, may mắn sẽ tới!"

Mũ Lưỡi Trai vui vẻ nói tiếp: "Ừ! Bây giờ là anh Tiểu Chu mời khách, tới lễ Giáng Sinh thì em mời, khi đó tiền lương cũng đã được phát, em mời chị An Dạ cùng với anh Bạch Hành ăn thả cửa!"

Tiểu Chu tuyệt vọng kêu rên: "Còn tôi thì sao?"

"Ồ? Cho dù em không mời thì sư huynh cũng sẽ tới mà. Anh không phải là dân cọ com chuyên nghiệp hay sao?"

An Dạ bật cười ha hả, với lấy chai bia cùng mọi người cụng chan chất, nốc một ngụm sạch.

Những người khác cũng uống sạch không thừa long đên.

Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai xuất thân từ đội cảnh sát nên tư lượng rất tốt, Bạch Hành thì càng không cần phải nói, uống một ngụm bia lớn mà vẫn rất bình tĩnh, chỉ có An Dạ là cảm nhận được cả người ảm áp, cổ họng thít lại, đầu óc hơi chệnh choạng say.

Sau một lát thì cả nhóm đều com no rượu say, đang tính toán dẹp đường hồi phủ.

Tiểu Chu đỡ An Dạ có hơi mơ màng vào trong vòng tay Bạch Hành, anh ta còn làm mất quý, nói: "Bạch Hành, cậu đừng có nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của à nha!"

Bạch Hành liếc mắt nhìn anh ta một cái, lười không thèm phản ứng.

Mũ Lưỡi Trai hít sâu một hơi, nói: "Su huynh cho rằng ai cũng giống như anh vậy sao?"

Bên ngoài đường phố lúc này là sương mù dày đặc, gió lạnh phát phơ. Rất nhanh, Tiểu Chu lái xe đưa An Dạ về nhà, giúp Bạch Hành một tay, đỡ cô về phòng.

Kỳ thực An Dạ vẫn còn một chút tỉnh táo, chỉ là đầu óc quay cuồng khô khốc, nhức bụng bụng.

Cả khuôn mặt cô chôn chặt vào lồng ngực của Bạch Hành, ngửi được hương vị tươi mát tỏa ra từ anh thì lòng cô mới yên ổn xuống.

Bạch Hành đỡ cô nằm xuống giường, thấp giọng nói: "Em không uống nhiều lắm, nằm nghỉ một lát sẽ đỡ hơn thôi. Tôi đi tắm một cái, nếu bị nhức đầu thì cứ nói, tôi tắm xong sẽ nấu canh giải rượu cho em."

Giọng nói của anh trong đêm khuya thanh vắng như một lần sương mù phảng phất bên tai, lần trong đó còn có một ít ôn nhu lưu luyến.

An Dạ chần chờ rồi gật gật đầu, sau đó, cô nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đối diện cửa sổ là ban công của nữ sinh viên nhìn thấy vào lúc chiều, quần áo phơi trên ban công vẫn chưa được lấy vào.

Chiếc áo choàng kiểu cũ bị gió thổi lung la lung lay, cổ tay áo đập vào hàng rào chắn bằng sắt như ầm ầm như hiện.

Đột nhiên, có cái gì đó màu trắng toát bỏ ra từ trong tay áo, nắm chặt lấy hàng rào sắt.

Là một bàn tay!

HẾT CHƯƠNG 34

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tay Áo Hẹp (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ bật dậy như vừa bừng tỉnh từ trong một giấc mơ, cả người cuộn tròn sát đến đầu giường.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm ra bên ngoài, cách một lớp cửa kính, ban công bên kia vẫn rất yên tĩnh, bây giờ chỉ có gió lạnh thét gào, cái áo khoác run bần bật trong gió như một chiếc lá khô héo rũ.

Tựa như một giấc mộng, gió cuốn qua chẳng còn lại gì.

Tuy bàn tay ma quái kia đã biến mất nhưng cái loại cảm giác này lại quá mức chân thật.

Giống như cô... đã thật sự nhìn thấy gì đó.

Đây không phải đang nằm mơ.

An Dạ rất tin tưởng vào trực giác của mình.

"Cốc cốc cốc."

Bạch Hành đã tắm xong, gõ gõ cửa phòng cô.

An Dạ hơi mệt mỏi, thấp giọng nói: "Vào đi!"

Bạch Hành đẩy cửa bước vào, bỗng nhú mày, hỏi: "Sao vậy?"

"Tôi trông thấy một vài đồ vật kì lạ nhưng lại không biết giải thích với anh bằng cách nào. Hay là... anh cứ xem tiểu thuyết của tôi trước đi?"

Lúc này, An Dạ mới chú ý tới Bạch Hành đang chống nạng, vậy lúc đỡ cô vào đây thì anh ấy hoàn toàn chỉ dựa vào sức lực của một bên chân còn lành lặn sao?

An Dạ áy náy: "Chán anh không sao chứ?"

Đối phương hiểu rõ cô đang lo lắng về chuyện gì, trả lời một cách thoải mái: "Không sao cả, thỉnh thoảng không cần chống nạng coi như tập vật lý trị liệu, vả lại, xương cốt của tôi lớn lên cũng khá là rắn rỏi."

An Dạ mở tập tin ra, anh bèn ngồi xuống đọc một cách đầy chăm chú. Còn cô thì dừng ánh mắt sau gáy anh, nơi đó làn da trắng nõn, nhích xuống chút xíu lại có một vết sẹo trông rất dữ tợn, phía trên phủ kín vết khâu, hiển nhiên là một vết thương không nhẹ.

Đến cùng thì anh ấy đã từng trải qua những chuyện gì vậy chứ?

"Đang nhìn gì vậy?" Bạch Hành hỏi.

"Tôi... nhìn vết thương sau gáy anh, trước đây anh đã gặp phải chuyện gì hay sao?"

Anh không cho là đúng: "Nếu chấp hành nhiệm vụ thì sẽ có lúc phải bị thương thôi."

"Anh vẫn luôn phải chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy à?"

Đồng tử của Bạch Hành chợt co rút lại, anh nheo mắt, không biết là đang nghĩ tới chuyện gì mà một lúc sau mới lên tiếng: "Cho nên tôi đã từ chức."

"Anh đang gạt tôi chuyện gì sao?" An Dạ có chút cổ chấp mà hỏi.

Bạch Hành nghiêng đầu nhìn An Dạ, vẻ mặt phức tạp một cách lạ kỳ, chân mày anh hơi co lại, dường như đang nghi hoặc tại sao cô lại hỏi anh một vấn đề như vậy.

"Đừng thế, tôi thật sự là có việc gạt cô." Bạch Hành trả lời.

An Dạ gạt đầu: " Tôi biết rồi. Vậy thì chờ đến khi anh muốn nói, có thể nói hết toàn bộ mọi chuyện hay không?"

"Được."

Mười phút sau thì Bạch Hành đã xem xong tiểu thuyết, An Dạ mới lên tiếng nói chuyện: "Trong tiểu thuyết này tôi viết là một số đồ vật cũ có linh tính, mà mới vừa rồi này, tôi thấy ngoài ban công kia có một bàn tay bò ra từ trong cổ tay áo đấy."

"Cô khẳng định tận mắt nhìn thấy sao?"

"Tôi khẳng định!"

"Vậy thì cô muốn làm gì đấy?" Bạch Hành hỏi.

An Dạ á khẩu không trả lời được, đứng vậy nha, cô muốn làm gì bây giờ?

Món đồ kia cũng không làm gì tổn thương đến cô, cô cần gì phải xoắn xít? Rốt cuộc thì cũng không phải là chuyện gì quan trọng.

An Dạ thật cẩn thận hỏi: "Vậy... im lặng là vàng?"

"Ác quý sẽ chủ động tìm tôi cô." Bạch Hành nhếch miệng cười, nói một câu tối nghĩa.

"Có ý gì chứ?"

"Ai ở phía đối diện đó, đây là lần đầu tiên cô thấy cái áo khoác à?"

"Là một nữ sinh viên, à không, cũng không phải là lần đầu tiên. Chiều nay, lúc tôi đứng ở dưới lầu thì nhìn thấy cô ấy đang phơi quần áo."

"Vì sao cô đang đứng dưới lầu mà lại có thể nhìn đến nơi cao như vậy?"

"Vì... vì sao hả?" An Dạ hơi mờ hồ, cô ngập ngừng nói: " Tôi cứ cảm thấy nơi đó hơi kỳ kỳ nên liền theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn..."

Không, cô nhớ rất rõ, chủ ý tới nơi đó là bởi vì cô cứ cảm giác được có ai đó đang nhìn cô chăm chăm, mà nếu một người dồn sự chú ý vào ai đó sẽ luôn tập trung ánh mắt vào người đó, nếu nhìn từ phía sau lưng thì người bị nhìn sẽ theo bản năng xoay người lại.

Giống như là... ánh mắt cũng có một loại sức mạnh riêng biệt.

Nói cách khác....

An Dạ kết luận: "Nói cách khác thì cô ta vẫn luôn nhìn tôi chăm chú, khiến cho tôi quay đầu lại?"

Bạch Hành cười như không cười: "Có đôi khi, ánh mắt cũng có thể giết người đấy!"

"Hả? Là sao?"

"Nếu cô nhìn thấy một người mang ánh mắt hung ác thì trong lòng sẽ sợ hãi, có thể thấy được, một ánh mắt cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với người khác."

"Đừng vậy nha." An Dạ có một loại dự cảm không tốt: " Chắc chắn cô ta có ý khiến tôi nhìn thấy quần áo, nhất định là cô ta theo dõi tôi."

"Cho nên mới nói, ác quý sẽ chủ động tìm tôi đây, mong cô tạm thời đừng nóng nảy."

"Thôi, mấy chuyện này ngày mai lại nói tiếp!" An Dạ đuổi Bạch Hành về phòng ngủ, chính cô cũng men say chìm vào giấc nồng.

Sáng sớm ngày hôm sau, thực sự có người tới gõ cửa, đúng là cô sinh viên kia.

An Dạ cảm thấy Bạch Hành nói cảm có sai: cô gái này thật sự có bí mật nào đó?

"Sớm như vậy đã tới quấy rầy, thật là ngại quá." Giọng nói cô gái kia mang theo sự xin lỗi.

"Không sao, xin hỏi... cô đến đây là có chuyện gì à?" An Dạ hỏi.

Nữ sinh viên ngượng ngừng gãi gãi đầu, nói: " Hôm qua cô cũng nhìn thấy trên ban công của tôi có phơi một cái áo phải không? Sắp tới là ngày giỗ của mẹ tôi, tôi phải mang cái áo mà mẹ tôi hay mặc lúc còn sống về quê. Nhưng cái áo này xếp trong rương lâu quá rồi, sắp mốc meo cả lên nên muốn trong mấy ngày này phơi cho thoáng. Ngặt nỗi mấy hôm nay tôi kẹt một số chuyện trong trường, không về lại chung cư, thế nên muốn nhờ cô giúp tôi phơi cái áo này dùm vài bữa, được không?"

"Chuyện này..." An Dạ vốn muốn cự tuyệt nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đối phương đã vội vàng đem cái áo dúi vào lòng cô, sau đó bỏ chạy mất dạng.

An Dạ phải tiếp nhận củ khoai lang nóng phòng tay này, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Cô chỉ có thể lộn trở lại trong phòng, phơi áo khoác ngoài ban công rồi thuận tay khoá cửa ban công lại.

Chiếc áo khoác bị gió thổi phấp phật, thoạt nhìn như muốn rơi xuống lầu — một cái áo muốn tự sát.

An Dạ nghĩ vui trong lòng, ngay sau đó liền đi tìm Bạch Hành, định bụng sẽ bàn bạc với anh về cách quảng cáo cho quyển tiểu thuyết mới.

"Chụp hình bàn tay đang bỏ ra từ ống tay áo rồi đăng lên đi!" Bạch Hành nêu ý kiến.

"Vậy thì phải quan sát cái áo kìa nhì?"

"Ừ, phải coi chừng nó, đừng để cho nó chạy."

"Anh sợ gió thổi cái áo bay mất hả?"

"Không, ý tôi là nó sẽ chạy trốn đấy." Bạch Hành nói một cách ý vị thâm trường.

Cứ thế, An Dạ đã bị lừa đi nhìn chăm chăm cái áo khoác một cách ngoạn mục.

Cô cứ nhìn nó suốt một buổi chiều, nhìn mãi mà cũng chẳng thấy động tĩnh gì, Bạch Hành thì ngược lại cứ nhàn nhã uống trà uống trà, đọc báo đọc báo, hoàn toàn thanh thản như một ông lão đã về hưu.

An Dạ mò lại gần Bạch Hành: "Anh lừa tôi?"

"Không sai." Bạch Hành trả lời một cách nghiêm túc đàng hoàng, chẳng có một chút gì gọi là chột dạ.

An Dạ giờ ngón giữa lên với anh, tỏ vẻ bắt mẫn.

Thế nhưng vào lúc này, cửa kính chỗ ban công "cảnh cách" một tiếng, mở ra, trong phòng vang lên âm thanh cánh cửa bị đẩy ra chậm chậm.

An Dạ cấp tốc chạy lại nhìn thì không thấy bất cứ ai, kể cả bàn tay kì bí kia nữa.

Là cô chưa khoá cửa kỹ chăng?

Chắc là vậy rồi.

Lần này An Dạ cẩn thận hơn, đóng cửa lại lần nữa, xuyên qua cửa kính nhìn tới chiếc áo khoác kiểu cũ đang đung đưa đung đưa theo gió.

An Dạ cầm camera, xoay máy quay về phía ngoài cửa kính. Ngồi hồi lâu nên cô cảm thấy mệt rã rồi, ngáp một cái, nước mắt đọng đầy trong hốc mắt.

Cô vừa định than môi tay, vừa quay người, muốn Bạch Hành đổi chỗ với cô thì lại nghe tiếng cửa kính không có gió mà tự động mở ra.

Đây là...?

Không đúng, xảy ra một lần thì ngẫu nhiên, hai lần thì chắc chắn ngoài kia phải có người chứ nhì?

Không phải, chính là cái tay kia!

An Dạ không dám quay đầu lại nhìn, cô nhắm nghiền hai mắt, xoay người ấn răng rắc rắc rắc mấy cái, chụp đại vài tấm ảnh.

Sau đó cô bật dậy, muốn tông cửa bỏ chạy.

Vậy mà vào ngay lúc này, cô lại nhận ra mình không thể chạy được, có cái gì đó như xúc tu bám sau lưng cô, chúng nó muốn kéo cô ngược trở lại!

Không! Tuyệt đối không được!

Trốn, cô phải trốn thôi!

Phía sau lưng vẫn truyền đến cảm giác của một bàn tay mềm mại không xương, không chỉ có một mà là rất nhiều, dày đặc, tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Thật đáng sợ! Chúng nó là gì vậy trời?

Tay tay tay tay tay tay tay!

Đều là tay, khắp nơi đều là tay! Chúng nó ở ngay phía sau cô!

Cứu mạng!!!

An Dạ lao ra khỏi cửa, xoay tay đóng sầm cửa lại, khoá hết toàn bộ cảm xúc bành trướng tràn ngập đáng sợ kia ở bên trong.

Trái tim cô đập như trống trận, ầm ầm kịch liệt thiếu điều như muốn nhảy khỏi lồng ngực, làm cô không có cách nào thờ nổi.

An Dạ tưởng như mình đã chết qua một lần.

Vào lúc này, Bạch Hành đã đứng trước mặt cô, thấp giọng hỏi: "Nó chạy thoát rồi sao?"

"Chưa đâu, tôi nhốt nó bên trong ấy."

"Phải không? Mở cửa ra thử xem!" Bạch Hành vừa nói, vừa bảo vệ An Dạ phía sau lưng mình rồi đưa tay mở cửa.

Mà ngoài ban công thì trống tuếch. Cái áo khoác kia đã chạy trốn rồi.

An Dạ trợn mắt há hốc mồm: "Thật sự đã chạy trốn?"

"Chạy thoát rồi." Bạch Hành nói.

Sau lần đó, nữ sinh viên cũng không xuất hiện để đòi lại áo khoác. Hiển nhiên là cái áo đó đã trốn về nhà rồi.

An Dạ viết kết cục cho tiểu thuyết của mình là đồ vật cũ sẽ bám theo nguyên chủ mà đi, trừ khi... nó nhận chủ nhân mới, từ đó sẽ đẩy đưa cả đời.

Cô viết:

"Tôi vẫn còn thấy đôi tay kia, nó cẩn thận bỏ ra từ trong tay áo hẹp."

Chẳng lẽ nó sẽ bám theo tôi cả đời? Cho dù tôi chạy trốn tới đâu thì nó cũng đều đuổi sát theo tôi. Một đôi tay mềm mại không xương kéo dài vô hạn, bao phủ trên đỉnh đầu, bám sát theo tôi đang chạy trốn.

Rốt cuộc cũng trốn không thoát. Tôi bị vây kín trong đôi tay ma mị đó."

An Dạ mở ra mấy tấm ảnh được camera chụp lại, vậy mà cô thật sự chụp được bàn tay đã xuất hiện trong nháy mắt đó. Sau khi đăng tải trên tạp chí, rất nhanh đã tạo ra một tiêu đề nóng hổi, có người tin, có người không tin. Thế nhưng những điều này cũng chẳng quan trọng nữa.

An Dạ đoán nữ sinh viên kia muốn đem áo khoác ném cho cô nhưng áo khoác người ta còn chường mắt cô kia, vẫn là "sợ người lạ" mà trốn về nhà rồi.

Từ nay về sau, có cho vàng An Dạ cũng không dám lại đi mua đồ cũ nữa.

Chuyện này xảy ra chỉ một tuần trước buổi tối ngày 07, tháng 11.

HẾT CHƯƠNG 35

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bóng Đè (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chào các bạn, Dura Nụ đã trở lại□

Vốn mình đã định drop truyện rồi, tâm sự với anh xã, anh nói "Thời gian rảnh thì không có, để dành đọc truyện đi, người thì đã ốm yếu, hơi sức đâu mà còng lưng ngồi làm rồi mang bực vô mình, em đừng làm mấy chuyện vô bổ đó nữa!"

Thế nhưng tánh mình mà đã làm chuyện gì thì phải làm cho xong, không thích đem con bỏ chợ, thêm nữa là được sự động viên từ nhà Queenie_SSk, không biết đó là Dao hay một bạn trong nhà Dao (mà mình chưa được hân hạnh biết tên) đã ủng hộ mình, rất cảm ơn hai bạn, mình cũng xin tiếp thu ý kiến của hai bạn là làm cho vui thôi, thích thì làm, mệt thì để đó, có hứng lại làm tiếp, vậy mới làm được lâu dài. Thế nên truyện mình làm từ bây giờ sẽ không có lịch post nhé, lúc nào có chương mới thì mình đăng, không thì các bạn chịu khó chờ, bookmark lại, hoàn rồi đọc tiếp.

Chỉ đôi lời vậy thôi, còn bây giờ là chương tiếp theo nè □□

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Tôi đang nằm mơ."

Ý thức của tôi vẫn còn tỉnh táo, thậm chí biết rõ đây gọi là "mơ tỉnh".*

Tôi có thể thao tác mọi thứ trong giấc mơ này, làm một số chuyện mình vẫn luôn muốn làm. Tôi có thể từ trong phòng này đi ra ngoài, giả thuyết ra người đàn ông mà tôi yêu thầm, sau đó muốn làm gì thì làm.

Thật sự là quá sung sướng! Tôi bắt đầu đứng dậy, tựa như linh hồn thoát khỏi thân xác, quyền luyến nhìn dung nhan của chính mình đang ngủ ở kia.

Dùng năng lực hiện tại đang có được trong giấc mơ, tôi phải đi tạo ra một phen sự nghiệp sáng chói.

Đúng vào lúc này, từ ngoài cửa có cái gì đó đang chậm rãi lướt tới, nó từ trong bóng tối — nơi ánh trăng không thể soi sáng mà phiêu dang trôi đến đây....

Đây không phải là những thứ trong giấc mơ của tôi, không ổn, đây là cái gì?!

Bóng đen kia càng ngày càng gần, còn tôi thì dùng sức lay động thân thể đang ngủ say của mình.

Tỉnh lại, mau mau tỉnh lại!

Ý thức của tôi cứ như vậy kêu gọi chính mình.

Không được, nếu cứ tiếp diễn như vậy thì ý thức sẽ bị ăn mất.

Mà trong hiện thực, tôi sẽ chết vì bị bóng đè."

Đây là đoạn mở đầu cho tác phẩm mới của An Dạ, gọi là "Bóng Đè".

Cá nhân cô cảm thấy giấc mơ là một hiện tượng rất thần kỳ nhưng lại là hiện tượng có tính chất hữu hạn. Tại sao lại là hiện tượng có tính chất hữu hạn? Tại vì, chỉ khi ở trong mộng, con người sẽ hình thành những hình ảnh hoặc thật hoặc giả, sau khi tỉnh lại thì cái gì cũng không có, còn không thì mãi mãi sẽ không tỉnh lại.

Vài người mới chết gần đây, không phải đều là chết trong lúc đang ngủ hay sao?

Đến cuối cùng, dường như họ đều chết trong giấc mơ, là thời khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Nghĩ như vậy thật đúng là có phần khủng hoảng.

An Dạ chà xát cánh tay, đánh một cái ngáp rồi nhìn đồng hồ báo thức, bây giờ là 7h30 sáng, chắc Bạch Hành vừa mới rời giường nhỉ?

Cô bước ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng đến WC, thấy Bạch Hành đang đối diện đi toilet, cô lên tiếng: "Chào buổi sáng, anh đã đánh răng rửa mặt xong xuôi rồi hả?"

"Đều xong cả rồi, toilet cô đẩy, buổi sáng muốn ăn gì?" Bạch Hành đã sửa soạn ổn thỏa, lúc này đang xắn tay áo somi tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay cường tráng của đàn ông.

An Dạ lại nhìn không được ngáp thêm một cái chấy cả nước mắt, cô che miệng lại, nói lúng búng: "Gi cũng được, đứng rồi, tôi mới viết xong phần mở đầu, mấy tính trong phòng ấy, anh vào xem đi."

"Sao hôm nay thức sớm như vậy?"

"Tôi qua ngủ không được, cứ chấp chồm chấp chồm, giống như bị quý áp giường vậy á."

"Vậy thì khi ngủ không nên nằm nghiêng bên trái hoặc là nằm ngửa, dễ bị bóng đè lắm!" Bạch Hành dặn dò.

An Dạ vẫy vẫy tay, mở cửa WC: "Biết rồi biết rồi, quần già đại nhân à, tôi cần dùng toilet, ghen muốn chết rồi."

Cô đóng cửa lại, cách tấm ván cửa thật dày còn có thể phản phát nghe thấy tiếng thờ dài bất đắc dĩ như có như không của Bạch Hành.

An Dạ cười cười, đi vệ sinh xong rồi tiến đến trước gương xăm soi gương mặt thâm đen của mình.

Aizzz... không cần trang điểm gì sất, cứ thế này là trực tiếp thành một đánh mắt khói luôn nè!

An Dạ nhìn nhìn bộ dạng xấu xí của mình, đột nhiên nảy lên suy nghĩ, nếu những hình ảnh trong mơ và ngoài hiện thực đây đưa đan chéo vào nhau, có thể nào sẽ xuất hiện thêm một "An Dạ" khác hay không? Nếu trong gương thực sự xuất hiện thêm một "mình" tiêu tụy không còn chút máu nữa thì cô phỏng chừng sẽ bị dọa đến tỉnh luôn đi?

Cô cười xòa một tiếng, cảm thấy rất thú vị, sau khi rửa mặt sửa soạn xong xuôi liền đi đến phòng bếp.

Trong lúc này thì Bạch Hành đã nấu xong một nồi cháo đậu xanh.

An Dạ múc một chén, cô không thích món cháo nhưng lại mê hương vị của đậu xanh nên chỉ chọn những hạt đậu xanh được nấu đến mềm mại ngọt ngào.

Bạch Hành cảm thấy thực bất đắc dĩ nhưng cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể múc nhiều cháo hơn một chút vào chén của mình.

Chờ đến lúc Bạch Hành rửa chén ở trong bếp thì An Dạ mới nhàn nhã ngồi trong phòng khách, chậm rì rì viết tiểu thuyết, viết được vài câu thì bỗng nhiên cô ngẩng đầu, hỏi: "Tôi có nhớ thật lâu trước đây anh đã từng nói con người không có khả năng tự giết chết chính mình, luôn luôn có một thứ gọi là ngoại lực, ví dụ như một người đâm đầu vào tường, vậy vách tường là ngoại lực, đúng không?"

"Đúng vậy." Thanh âm của Bạch Hành lẫn vào tiếng xả nước mơ hồ không rõ, phải cẩn thận lắm mới nghe được rõ ràng.

An Dạ cười gào hoạt, nói: "Sai!"

"Hừ~?" Ngữ điệu của Bạch Hành cao lên, dường như cảm xúc không tệ.

"Anh xem, không phải có một số người bị bóng đè, sau đó bộc phát bệnh tim hoặc là chết đột ngột trong giấc ngủ sao? Vậy còn không phải là con người có thể giết chết bản thân?"

"Không, vậy thì cũng có hung thủ."

"Là sao?"

Bạch Hành nói: "Hung thủ chính là ác mộng, cũng là ngoại lực."

"Nhưng mà.... ác mộng cũng là do con người tạo thành, vậy cũng tính là bên trong thân thể con người chứ?"

"Thế thì cơ thể người được hình thành từ đâu?"

"Tế bào."

"Vậy nên, nếu mỗi tế bào là một phần riêng biệt, cơ thể người không phải là từ vô số tế bào kết dính mà thành sao?"

An Dạ lăm bằm "Anh nói vậy cũng không sai."

Cô tưởng tượng, nếu như phóng lớn tế bào đến độ mắt thường có thể nhìn thấy thì cơ thể con người chính là một đồng lớn những viên tròn màu mè dính lại với nhau, hình ảnh đó cũng quá ghê tởm rồi.

Thế nhưng ác mộng phải đáng sợ đến nhường nào thì mới có thể làm cho con người quên cả điều khiển tri giác của mình, sau đó chết trong mộng đâu?

Mà thứ cướp đi sinh mệnh còn không phải là sự mất tri giác trong giấc mộng hay sao?

Giấc mộng chính là hung thủ rồi?

Giấc mộng là từ vong.

"Lần này đi thực tế ở đâu vậy nhỉ?" An Dạ hỏi.

Bạch Hành nói: "Xem lại tư liệu một chút, chỗ nào mà chỉ cần ngủ thì sẽ bị bóng đè, cô có biết không?"

"Đó chẳng phải là phòng ngủ của tôi sao?"

An Dạ nói giỡn, đổi lại được bằng ánh mắt hình viên đạn của Bạch Hành.

Bạch Hành nói: "Khả là thú vị, dường như có rất nhiều nơi đã từng xuất hiện hiện tượng đó, cái gọi là địa điểm quyết định đến giấc mơ mà không phải là nhân tố cá nhân."

"Vậy chúng ta phải lật lại từng trường hợp một hay sao? Đến đó nghiệm chứng một chút?" An Dạ bỗng nhiên cảm thấy rất hứng thú, cho dù có khám phá ra được gì từ những lời đồn đãi đó hay không thì những chuyện kể như vậy mà được đăng lên tạp chí thì sẽ hấp dẫn rất nhiều người đọc, giống như trò chơi thực tiễn "Ghost Hunter" vậy.

"Để hỏi ý kiến của tổng biên tập rồi sau đó sẽ định ra vài nơi. Đứng rồi, mới đây tôi có nhận được lời mời từ một chương trình kinh dị thực tế, chúng ta có thể đem phương án của mình bàn với bọn họ, nói không chừng còn có thể hợp tác một vài hoạt động cùng với bọn họ ấy chứ." Bạch Hành vừa nói xong bèn móc di động ra ngay lập tức, gọi một cuộc cho tổng biên tập.

"Là tiết mục gì vậy?"

"Gọi là [Cứu Tội]." Bạch Hành trả lời.

An Dạ biết chương trình kinh dị [Cứu Tội] này, là một chương trình rất nổi tiếng với những tin tức chân thật về hiện tượng siêu nhiên và những địa điểm thám hiểm thực địa nổi danh, hơn nữa họ còn sẽ mời nghệ sĩ nổi tiếng và tác giả tiểu thuyết huyền nghi như cô tham gia, khám phá những địa điểm được đồn đãi bị ma ám, cung cấp cho người xem cảm xúc chân thật nhất.

Trong quá khứ đã từng có hai lần khi đi thám hiểm thực địa, khán giả phát hiện thật sự có hiện tượng mà khoa học không thể giải thích được, ngay cả tổ làm phim cũng hoàn toàn không biết rõ tình huống, sau này cũng phải chờ đến khi phát sóng tập kế tiếp, khán giả mãnh liệt yêu cầu phát lại những thước phim hậu trường của tập trước đó thì mới nghiệm chứng được toàn bộ sự kiện, khiến cho một số nhân viên tổ làm phim vốn không tin vào quỷ thần cũng phải run chân.

Thật sự rất thú vị.

Thế nên, không cần biết sự thật được bao nhiêu phần trăm, độ rating của chương trình này cao đến mức khó có thể tưởng tượng.

Dẫu sao thì An Dạ cũng rất vui lòng tham gia một gameshow đầy tính thách thức như thế, nói không chừng còn có thể phát hiện được bí mật phía sau tấm màn đen của chương trình.

Còn nếu thật sự có ma quỷ thì lại càng thú vị hơn nữa.

Loại cảm xúc này của An Dạ giống y như vào ngày mùa hè, một đám người tụ tập dưới tàng cây kể chuyện ma, ai cũng chờ mong háo hức đối với sự sợ hãi mà câu chuyện mang đến, lại vừa hưởng thụ cảm giác cùng mọi người quây quần bên nhau.

Cũng có thể trong tiềm thức của cô cho rằng đã từng có nhiều người tham gia vào chương trình đó, khẳng định tổ làm phim sẽ đặt sự an toàn của khách mời lên trên hết, ít nhất sẽ không để cho bọn họ xảy ra chuyện gì.

Vậy thì có gì phải chán chừ sợ hãi cơ chứ?

Sau khi Bạch Hành trung cầu ý kiến của tổng biên tập thì liền báo ông ấy liên hệ với tổ công tác của chương trình kia, kết quả là địa điểm điều tra thực tế về chủ đề bóng đè của bọn họ cùng với đối phương không mưu mà hợp, thế nên rất nhanh, cả hai bên đều đã đạt thành hiệp nghị, quyết định sau khi phát sóng chương trình này trên TV thì tập chỉ sẽ phát hành ngay sau đó, đưa tin về chuyến thám hiểm thực địa lần này.

Vào một tuần trước khi phát sóng, An Dạ cùng với một vài khách mời nổi tiếng đã được triệu tập tới địa điểm đầu tiên để tiến hành quay chụp.

Cùng đến với An Dạ còn có Bạch Hành và một tác giả tiểu thuyết huyền nghi nổi tiếng — Tần San San.

Tần San San là tác giả vừa nổi danh vừa xinh đẹp, cũng là đối thủ một mất một còn của An Dạ. Nguyên nhân là năm đó, đối phương đã từng trộm ý tưởng cốt truyện của cô, hơn nữa nhanh tay đăng lên mạng, nói như mặt trời ban trưa, sau này cô ta có chết cũng không thừa nhận việc làm đó, còn tự nhận có được ý tưởng từ đại chúng, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Tần San San mặc một thân váy ngắn trắng đen, buộc tóc đuôi ngựa hai bên, sắm vai một thiếu nữ thanh thuần.

Ánh mắt cô ta nhìn về phía An Dạ hiện lên một tia hận ý, cảm giận nói: "Cũng chỉ là một tác giả quen cho một tờ tạp chí, vậy mà lại được mời vào chương trình này, xem ra mối quan hệ giữa cô và tổng biên tập không tồi chút nào nha!"

Đây là cố ý mỉa mai An Dạ bị tổng biên tập làm "quy tắc ngầm".

An Dạ không khách khí đáp lễ: "Vậy à? Thật ngại quá, cô Tần, tôi chợt nhớ năm nay cô chưa ra được cuốn sách nào, lại còn bị đá đến nhà xuất bản Bắc Mỹ nữa? Là do ông chủ không còn cần cô nữa rồi? Sao? Tiền nhuận bút ở chỗ mới có cao hơn chút nào hơn?"

Cô cũng ngậm ngậm cười Tần San San miệng tiện, không biết cách xử sự làm người, bị mấy nhà xuất bản đá tới đá lui như đá cầu.

Cùng lúc đó, ở hiện trường quay phim còn có hai nhân vật nổi tiếng thường thấy trên màn ảnh nhỏ: chàng trai quốc dân — Lê Mộc, cùng với chị cả cảnh sát — Hạ Tuyết.

Anh chàng Lê Mộc này có hơi khác lạ, anh ta không phải người Trung Quốc, mà là người Nhật, hơn nữa nói tiếng Trung cũng có phần bập bẹ.

Lê Mộc dẫn đầu chào hỏi An Dạ và Bạch Hành, nói: "Chào hai vị, tôi là Lê Mộc."

An Dạ trêu anh ta: "Chào *Ngài* Lê Mộc, tôi là An Dạ, vị này là biên tập của tôi, *Ngài* Bạch Hành."

"Ách! Thì ra là *Ngài* Dạ." Lê Mộc nói.

Sau khi anh ta dứt lời thì tầm mắt mới rơi tới trên người Tần San San, cũng vươn tay: "Xin chào, xin hỏi tên của *Ngài* là?"

Tần San San nhìn thấy Lê Mộc thì hai mắt đều rực sáng, lúc này cô ta yểu điệu vươn tay ra, nói: "Chào anh~ tên em là Tần San San, anh cứ gọi em San San là được ạ~!"

"A, vậy được, cô San San." Lê Mộc mỉm cười.

Hạ Tuyết vẫn chưa mở miệng nói câu nào, cô ấy tháo kính râm xuống, lộ ra ánh mắt bén nhọn, khoe môi hơi nhếch lên một chút ý cười, nói: "Chào mọi người, tôi là Hạ Tuyết."

"Chào chị Hạ Tuyết."

Cô ấy chỉ gật nhẹ đầu đối với mọi người, ngay sau đó ánh mắt rơi xuống căn nhà nơi phía xa.

Một lát sau, người host bắt đầu công việc: "Xin kính chào quý vị khán giả, hiện tại là hiện trường thực tế căn phòng bóng đè, chủ đề chúng tôi muốn thử nghiệm kế tiếp chính là trong căn phòng bị quỷ ám này, xem ai có thể trụ vững, còn ai sẽ bị ám lên, chúng tôi ở lại đây trong ba ngày, cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì chẳng? Thật là làm cho mọi người rủa mắt mong chờ!"

(**Mơ tỉnh: là một hiện tượng mà khoa học chưa giải thích được, trong giấc mơ này thì người nằm mơ biết mình đang mơ, có thể duy trì ý thức trong mơ bằng cách "dành thức" sự tỉnh táo của mình, thậm chí có thể nắm quyền kiểm soát và hành động một cách có chủ đích trong thế giới trong mơ của họ. (Nguồn: Internet)*

HẾT CHƯƠNG 36

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngờ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bóng Đè (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dura nư

Nguồn ảnh: Pinterest

Trước đó An Dạ có tìm hiểu qua lai lịch của căn nhà này, nghe nói là một căn biệt thự bị bỏ hoang đã lâu, thỉnh thoảng có người treo tường vào trong thám hiểm, ngay cả cửa sổ lâu một cũng mở toang hoác.

Càng nhiều người đến đây thì lại càng có nhiều lời đồn, ví dụ như ai ở lại vào ban đêm thì sẽ bị quỷ ám gì gì đó.

Là thật hay giả thì vẫn chưa có ai chứng minh được.

Tổ làm phim rất nhanh chóng đã mang theo mấy người bạn họ tiến vào bên trong căn biệt thự.

Tất cả đồ nội thất trong này đều đã được dọn dẹp sạch sẽ đến không có một hạt bụi, hiển nhiên là tổ làm phim đã chuẩn bị sẵn.

An Dạ nghĩ thầm *không chừng chỗ này đã được nhóm người kia bố trí sẵn chiêu trò nào đó để hù dọa mọi người, hòng gia tăng rating cho chương trình nữa cũng nên.*

Người host dẫn cả nhóm đi lên lầu hai, nói: "Tầng này có 5 căn phòng, phân biệt ra bằng 5 chữ cái "ABCDE". "A" là dành cho cô An Dạ, "B" là của cậu Bạch Hành, "C" là cô Tần San San, "D" là cô Hạ Tuyết và "E" là của cậu Lê Mộc. Cuối hành lang là phòng "A", hai bên sườn là hai cặp phòng đối diện còn lại với 4 chữ cái "BCDE", mọi người đừng đi nhầm nhé."

An Dạ nhìn lướt qua, phát hiện bố cục của các phòng tạo thành một hình chữ nhật lớn, hai đường ngắn của hình chữ nhật là "BC" và "DE", mà phía trái căn phòng cô ở là phòng "B" của Bạch Hành, bên phải là phòng "D" của Hạ Tuyết.

Thế này thì hơi đáng sợ vì một khi có cái gì đó đi thẳng lên thang lầu thì sẽ trực tiếp thấy phòng của cô!

"Còn một việc nữa tôi muốn nói với mọi người." Người host nói, "Trong mỗi phòng của các vị đều có một cái camera, được treo trên đèn chùm, máy quay sẽ đối diện đầu giường, cứ đến 10h tối thì camera sẽ tắt, mọi người cứ yên tâm mà ngủ, chúng tôi sẽ không nhìn trộm đâu! Cái camera này cần thiết để ghi lại những sự kiện kì lạ nên nó mới có mặt ở đó. Xong rồi, gặp lại mọi người sau nhé. Các vị có thể nấu ăn ở tầng dưới, những sự kiện kì lạ phối hợp với bữa cơm tối ấm áp, hẳn là một hình ảnh khá thú vị nhỉ?"

Anh ta vỗ tay một phát thì tất cả mọi người đều tự động giải tán.

Lê Mộc đưa ra ý kiến: "Tôi nay tôi sẽ làm món trứng bọc com rang cho mọi người thưởng thức nhé?"

Tần San San khoa trương: "Oa! Anh Lê Mộc còn biết nấu cơm? Thật là lợi hại!"

"Đâu có đâu có, món này rất đơn giản mà, nếu không thì cô San San tới giúp tôi một tay đi?"

"Được ạ!"

Mà An Dạ và Bạch Hành thì đi theo Hạ Tuyết vào phòng khách, vừa lúc chuẩn bị những hoạt động vào tối nay, còn có trò chơi cầu cơ nữa, phải biết trước những chuyện quan trọng để tránh phải lập cập.

Hạ Tuyết đột nhiên hỏi: "Các người có tin hay không? Rằng nơi đây có quỷ?"

An Dạ trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Tôi... tin rằng cô quý, nhưng lại không tin tưởng vào nơi này."

"Tại sao?" Cô ấy nhoen cười, hỏi một câu như dẫn dắt.

"Nơi này đều đã được bố trí cẩn thận, ai mà biết tổ làm phim có thể cài đặt một vài đồ vật gì đó, hoặc là cơ quan bẫy rập, thậm chí là cho người giả quý cũng không chừng."

"Tôi cũng giống cô, cũng không tin bọn họ." Hạ Tuyết phán một câu.

Cô ấy nói như vậy nhưng lại làm cho An Dạ cảm thấy ngoài ý muốn, khắp các ngõ ngách trong căn biệt thự này đâu đâu cũng có gắn máy quay, tất nhiên là để ghi lại toàn bộ quá trình thử thách một cách chân thật nhất, mà những lời nói đó chắc chắn sẽ bị tổ làm phim nghe được.

Cho dù bọn họ nghe thấy thì sao đây? Các cô hoàn toàn không nghĩ ngờ gì, đó mới là kỳ lạ.

"Tôi có thể rút một hơi thuốc không?" Hạ Tuyết từ trong túi móc ra một điếu thuốc lá thon dài dành cho nữ, dò hỏi.

"Tôi không ngại nhưng cũng không thích ngửi mùi khói thuốc. Chỉ cứ tự nhiên, tôi vào phòng bếp xem hai người kia nấu ăn thế nào rồi." An Dạ nói.

"Ok!"

Bạch Hành đứng bên cạnh không nói một lời, nghiêm nhiên là đang sắm vai nhân vật bảo tiêu. Anh ấy cũng gật đầu chào Hạ Tuyết một cái, đi theo An Dạ về hướng phòng bếp.

Mà lúc này, trong phòng bếp lại là cảnh chường khí mù mịt.

Nếu nói Lê Mộc là một đầu bếp thiên tài thì cái vị Tàn San San kia lại là công chúa giới đầu bếp hắc ám trăm năm khó gặp.

Toàn bộ phòng bếp đều sắp bị cô ta thiêu cháy mà Lê Mộc vẫn còn bình tĩnh, đang dùng dao cẩn thận tỉa củ cải trắng thành hình cánh hoa.

An Dạ cũng bó tay với cô ta: "San San tiểu thư à, có phải cô có thù oán gì với chúng tôi phải không? Chiêu hỏa công này của cô đúng là đã đến mức thần sầu quý khách rồi đó!"

"Bổn... khu khu khu! Bốn đại tiểu thư ta đây là đang phô bày một chút tài nấu nướng của mình thôi. Cô phải biết rằng thời bây giờ tìm một tác giả vừa có tài, vừa có nhan sắc lại vừa biết nấu ăn là hiếm đến mức nào? Tôi phải trở tài thì mới có thể sớm tìm được vài anh chàng đại gia chứ!" Tàn San San u oán liếc mắt nhìn người đứng phía sau An Dạ, nói: "Cô còn bày đặt khoe khoang ăn ái trước mặt tôi? Ngoài việc chưa có bạn trai ra thì tôi mạnh hơn cô nhiều!"

"Rồi rồi rồi!" An Dạ che mũi lại, cô bị cái mùi khét này hun đến muốn ói, thật sự chịu không nổi chỉ có thể chạy ngược ra phòng khách. So với khói dầu, cô thà ra ngoài kia hít khói thuốc còn hơn.

Mà Hạ Tuyết trong phòng khách thì một tay kẹp điếu thuốc, ngoẹo đầu qua một bên ngủ gục. Hai hàng lông mày của cô ấy cứ nhú lại, đôi môi vẫn còn loáng thoáng hơi khói thuốc.

An Dạ đột nhiên nhớ đến tin đồn dạo gần đây, nói là Hạ Tuyết vừa mới ly hôn với chồng, đứa con cũng ném cho chồng nuôi. Bây giờ nhìn cô ấy ngủ gục mà mặt ừ mày chau, chắc có lẽ đang mơ thấy cuộc hôn nhân tan vỡ của mình rồi?

"Chị Hạ Tuyết! Chị Hạ Tuyết!"

"Hả?" Cô ấy mở mắt ra, trong đáy mắt thoáng một tia giật mình, ngay sau đó thì mỉm cười, nói: "Ngại quá, tôi ngủ quên."

"Gặp phải ác mộng sao chị?"

Hạ Tuyết lại kéo một hơi thuốc, dụi cả điếu vào cái gạt tàn rồi nói: "Mơ thấy chồng cũ, chắc cô có nghe nói rồi? Về chuyện ly hôn của tôi?"

An Dạ trầm mặc, không biết nên đáp lời như thế nào.

"Tôi và anh ấy vì lý do công việc nên thường xuyên cãi nhau, lần ly hôn này là kết quả mà cả hai chúng tôi đã cân nhắc rất lâu rồi. Không có gì, mọi chuyện đã là quá khứ." Hạ Tuyết thoai mái cười cười, đứng dậy.

Còn Lê Mộc ở phòng bếp đã bắt đầu dọn cơm chiều.

Món trứng bọc com này trông thật bắt mắt, được rưới trên màu vàng tươi của trứng là sốt cà chua đỏ đậm, làm mọi người nghĩ tới hương vị chua ngọt mà ai cũng mê.

Cả nhóm đều ngồi xuống, ngửi thấy mùi thức ăn thì ai nấy cũng đều không nhịn được mà lấy cái muỗng múc ăn thử.

"Ăn ngon lắm!" Tàn San San tán thưởng.

"Đói bụng quá! Tôi phải ăn nhiều một chút mới được!" An Dạ thăm thì một câu.

Bạch Hành bèn sốt một nửa phần ăn của mình sang đĩa của An Dạ, nói: "Tôi không đói bụng, cô cứ ăn nhiều chút đi."

"Ồ vâng..." Cô ngưng ngưng gạt gạt đầu, "Cảm ơn anh!"

"Hương vị thật là ngon!" Ngay cả Hạ Tuyết vốn ít nói cũng lộ ra vẻ mặt nhu hoà, khẽ mỉm cười gật đầu khen ngợi.

Lê Mộc cũng nở nụ cười, có vẻ như tâm tình rất vui vẻ.

Sau khi mọi người ăn xong và dọn dẹp chén đĩa thì cũng đã 08h tối.

Nhân viên của tổ làm phim tới gặp họ, đem đạo cụ đều để lên bàn trong phòng khách, sau đó nói: "Xong! Kể tiếp là trò chơi chiều hôm. Nói đến trò chơi chiều hôm này thì các vị ở đây chắc không ai xa lạ gì phải không ạ?"

"Chiều hôm... Cứ cảm thấy sao sao đâu á!" Lê Mộc lên tiếng.

"Em cứ thấy sợ sợ sao đầu ấy, anh Lê Mộc phải bảo vệ em đó nha~!" Tàn San San nhích sát tới bên cạnh anh ta một chút.

"Tôi sẽ bảo vệ cô!" Bạch Hành lời lẽ chính đáng tuyên bố.

An Dạ thì lại quyết đoán cự tuyệt: "Không cần đâu."

Mà Hạ Tuyết thì lại ní non một mình: "Chiều... Hôm...?"

Người host cười một tiếng, nói: "Quy tắc của trò này như sau: tổ làm phim chúng tôi sẽ chuẩn bị một tờ giấy với những chữ cái và một cái đĩa sạch nhỏ, sau đó mọi người để một ngón tay lên mặt đĩa, không được dùng sức đẩy đầu nha! Sau đó niệm trong miệng 'đĩa thần, đĩa thần, mời ngài về', đĩa thần sẽ về thật đấy, nó sẽ tự di chuyển, đến lúc đó thì mọi người có thể đưa ra câu hỏi!"

Rất nhanh, cả 5 người đều lần lượt đặt một ngón tay lên cái đĩa, trong miệng đều lầm rầm cầu nguyện: "Đĩa thần, đĩa thần, mời ngài về, đĩa thần, đĩa thần..."

Bỗng nhiên, cái đĩa thật sự di chuyển!

An Dạ không quá tin tưởng vào điều này, chỉ chần chờ di chuyển ngón tay theo cái đĩa, vòng vài vòng.

Tần San San sợ hãi hỏi: "Đĩa thần đĩa thần, xin hỏi... Ổ đây có quý sao?"

Cái đĩa sứ dừng một chút, di chuyển đến vắn "m", sau đó dần dần ghép lại thành một chữ "Mộng".

"Là mộng?" Lê Mộc lên tiếng, "Vậy chẳng phải là giống với tin đồn về căn nhà ma này, sẽ bị quỷ trong giấc mộng bắt đi sao?"

Hạ Tuyết nhếch môi, cười hỏi: "Đĩa thần, xin hỏi giữa chúng tôi có người của tổ chương trình phải không? Sắp xếp cho đĩa thần ngài có thể di chuyển?"

Mà cái đĩa rất mau đã dừng lại ở chữ — "Có".

Tần San San ngượng ngùng cười nói: "Tôi không nghĩ tới đĩa thần lại linh như vậy, lúc trước cũng chỉ sợ chương trình không được tiến hành thuận lợi thôi. Mọi người nhìn xem, bây giờ tôi bất động nhưng nó vẫn có thể tự di chuyển mà!"

Cô ta bất ngờ buông tay ra, cái đĩa kia thể nhưng rớt xuống dưới gầm bàn, vỡ thành hai nửa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Mời tôi, lại không tiến đi.

Loại tình huống này....?

Tần San San đã bị dọa đến mặt cắt không còn chút máu, trong miệng cứ toai toái khản cằn: "Đĩa thần chó trách, đĩa thần chó trách."

Người host lại nói một cách đáng tiếc: "Không sao, không có việc gì. Tuy xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nhưng chúng ta vẫn biết được trò chiêu hồn này rất có khả năng chiêu được những chuyện hay vật không thể tưởng tượng nổi. Mọi người trong lúc chơi trò này thì phải lưu ý chút nha, nếu mời tới mà không tiến đi thì rất có thể gặp phải phiền toái đó!"

Một lát sau, người trong tổ tiết mục thấp lên mấy cây nhang, hy vọng có được sự tha thứ của "hồn" này.

Cô nàng Tần San San thì cứ đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn lên ra ngoài cửa sổ một cái, lưng cứ như kim châm.

Hạ Tuyết an ủi cô ta: "Đừng để ý, bất quá chỉ là mấy trò vật của tổ tiết mục mà thôi, loại lý do thoái thác này tôi đã thấy rất nhiều."

"Chị Hạ Tuyết..." Tần San San cắn môi, cuối cùng hít sâu một hơi, cố gắng lộ ra một nụ cười thoải mái với người đối diện.

Một lát sau thì tất cả mọi người đều tản ra, đi lên lầu tắm rửa.

An Dạ vừa mới bước vào phòng tắm trong phòng mình, định gội đầu thì đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm, cô đi ra cửa nhìn nhìn thì phát hiện tiếng hét đó truyền ra từ phòng của Tần San San.

Cô cũng đụng phải những người khác đang trên đường đi đến căn phòng đó. Lúc đi vào mới thấy Tần San San đang cuộn tròn ở trong góc run bần bật, trên giường của cô ta có chất một đồng mảnh vụn của cái đĩa sứ.

Lê Mộc nói: "Không phải cái đĩa này đã bị bọn họ thu dọn vứt bỏ rồi sao?"

Anh ta nói không sai, người của tổ tiết mục quả thật đã thu dọn cái đĩa vỡ vào bao nilon trước mặt mọi người, mang ra cửa.

Trừ khi... bọn họ cũng đã biết trước cái đĩa sẽ vỡ, nên mang thêm cái "đạo cụ" này vào đây, hòng tăng thêm hiệu quả khủng bố.

Nếu vậy thì... cũng rất có khả năng trong nhóm An Dạ còn có người do tổ tiết mục sắp đặt, người này chính là đang giả mù mà sa mửa, làm ra vẻ ta đây, muốn giả thần giả quỷ.

An Dạ nghĩ thầm.

Bạch Hành thì cô có thể tin tưởng một trăm phần trăm, mình cũng tuyệt đối không có khả năng làm chuyện đó, vậy thì là ai đây?

Cũng không phải thật sự là đĩa thần nhỉ?

Bạch Hành nói: "Trong chúng ta rất có thể có một người được tổ tiết mục sắp đặt, dẫn cả nhóm đi dẫn vào sự bày bố giật gân này."

An Dạ tiếp lời: "Không sai, tôi mặc kệ là ai thì cũng không cần ở chỗ này giả thần giả quỷ, nếu cứ sắp đặt sẵn như vậy thì cái chương trình này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả!"

"Ai là người đầu tiên chạy tới đây?" Bạch Hành hỏi.

"Là tôi!" Lê Mộc nói: "Nhưng tôi thật sự không có dính dáng gì tới tổ tiết mục cả!"

"Không, còn có một người nữa." An Dạ dùng ánh mắt trên người Tần San San, "Có thể là do chính cô tự đạo diễn cũng nên?"

Tần San San bạo phát: "Làm sao lại là tôi? Hai người đừng tưởng rằng khoe khoang khả năng điều tra một chút thì có thể xóa đi sự hiềm nghi cho bản thân mình. Cứ sấm vai thám tử rồi sau đó thu nhỏ phạm vi hiềm nghi đến ba người chúng tôi, quá dễ tiện, hai người mới là khả năng lớn nhất!"

An Dạ thật sự bất đắc dĩ.

Bạch Hành cũng không thêm lên tiếng.

Tần San San lại nói: "Dù sao tôi cũng sợ lắm, không dám ngủ một mình."

Hạ Tuyết mở miệng: "Vậy thì qua ngủ cùng tôi đi."

"Được quá, làm phiền chị rồi ạ!"

Rất nhanh, trò khôi hài này đã hạ màn, phòng chừng đều đã bị quay lại hết. Nếu mấy người kia lên sắp đặt chuyện này thì có lẽ họ còn đang nấp trong góc nào đó mà cười cợt đầu.

An Dạ thấy hơi mệt, vội vàng tắm rửa qua loa rồi leo lên giường, không bao lâu sau thì cô đã rơi vào một giấc mơ.

Trong cơn mơ, khung cảnh hình như vẫn là căn phòng này, cánh cửa khép hờ, bên ngoài cửa có ai đó đang dõi theo cô.

Người kia cứ cuộn tròn ở trong góc.... luôn không nhúc nhích.

HẾT CHƯƠNG 37

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bóng Đè (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng, vừa lúc chiếu lên gương mặt An Dạ.

An Dạ mở mắt ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra chỗ cánh cửa.

Vào lúc này, cô lại thấy cánh cửa thật sự hở ra một cái khe nhỏ, mà chỗ kế bên cái khe đó chính là cái góc tối qua...

Bỗng nhiên cô cảm thấy đầu đau như búa bổ, theo bản năng vươn tay dè trán.

Có một cảm giác hoảng hốt trong đầu, hình ảnh kia giống như deja vu(*), dẫn dắt cô nhìn về cái góc kia, khiến cô cứ nhìn đi nhìn lại như thế.

(*) *deja vu*:

Hay còn gọi "ký ức ảo giác" — là cảm giác quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ), trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ là khi nào.

Có cái gì đó...

Rất trùng khớp với cảnh trong mơ tối qua của cô.

Nơi đó có người à?!

An Dạ bò xuống giường, đi như chạy ra ngoài.

Chỗ vị trí kia là một mặt tường, ngoài ra chẳng có gì khác.

Rõ ràng đã từng có gì đó, cô tận mắt nhìn thấy mà!

Đùa gì chứ, đã nhắm mắt ngủ rồi thì còn thấy thế nào mà thấy? Cũng chẳng phải mình tròn tròn mắt mà ngủ!

Đôi mắt... mờ to sao?

"An Dạ, thức chưa?" Bạch Hành tới phòng tìm người, đầu tiên là gõ gõ cửa, được sự cho phép của cô bèn đi vào.

An Dạ ngẩng đầu liếc nhìn Bạch Hành một cái, phát hiện hôm nay anh khoác một cái áo down jacket(**), bên trong là somi trắng, cúc áo somi được cài đến là gài đúng chỗ ngựa, vừa ngay phía dưới hầu kết một chút, xương quai xanh mạnh mẽ như ẩn như hiện.

"Xuống lầu ăn sáng thôi!"

Anh lên tiếng, thanh âm có chút khàn khàn lại mang theo vẻ lười biếng như vừa tỉnh ngủ.

"A, được, tôi đến ngay đây." An Dạ xoay người muốn thay quần áo, rồi lại nghĩ đến đối phương còn chưa có rời đi, cô quần bách quay đầu lại, nói: "Anh có thể ra ngoài trước hay không?"

"Được!"

Lỗi tai Bạch Hành có chút ửng hồng, trên gương mặt anh tuấn lại ra vẻ bình tĩnh, làm một bộ dáng trấn định không chút hoang mang rời khỏi phòng, kỳ thật thì bước chân anh có phần lảo đảo, giống như là chạy trời chết.

An Dạ ở trong phòng tắm thay quần áo, sửa soạn xong xuôi đi xuống lầu thì phía dưới mọi người đã vây quanh phòng bếp, đang cùng ăn bánh mì lát với mứt trái cây.

"Chào buổi sáng mọi người, tôi ngủ quên." An Dạ nói xin lỗi.

"Không sao đâu, chúng tôi cũng mới vừa thức thôi. Đây là do người của tổ tiết mục chuẩn bị." Lê Mộc nói.

An Dạ hỏi: "Bọn họ có chìa khóa vào biệt thự à?"

Lê Mộc trả lời: "Hắn là có, nếu không thì làm sao mà đưa bữa sáng lại đây được?"

An Dạ nghĩ thầm, vậy thì tối hôm qua cũng rất có khả năng là nhân viên công tác giả thần giả quỷ? Vì rating mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, thật đúng là dễ tiện.

Mà hiện tại, người cô có thể tin tưởng được đại khái cũng chỉ có Bạch Hành mà thôi?

Không được, cô phải nói cho Bạch Hành biết chuyện này, để anh ấy tóm được người đó.

An Dạ thừa lúc những người khác hoặc là đi rửa chén, hoặc là đến phòng khách nghỉ ngơi thì to nhỏ với Bạch Hành: "Tối hôm qua tôi nhìn thấy cửa phòng bị mở ra, giống như có người đang ở ngoài cửa vậy á."

"Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn mà!"

"Tôi biết rồi." Bạch Hành gật gật đầu, bây giờ anh đã có thể làm việc ăn ý cùng An Dạ, chỉ cần một câu nói của cô thôi thì anh liền biết mình nên làm gì.

Vậy thì vào đêm nay, anh nên ôm cây đợi thỏ, bắt lấy cái "người" kia.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, nhân viên tổ tiết mục xuất hiện.

Người host hỏi: "Tối hôm qua các vị ngủ có ngon không?"

"Không tồi." Bạch Hành thay mọi người trả lời.

"Không có sự kiện đặc thù nào phát sinh hay sao?"

An Dạ cố ý nói: "Tối qua, lúc tôi ngủ, hình như thấy có người ở ngoài cửa."

Tần San San cũng nói: "Trên giường của tôi còn có cái đĩa bị vỡ, có phải đĩa thần đã trở lại hay không?"

Người host cười cười, ánh mắt nháy nháy: "Này thì tôi không biết nha! Trong hai ngày kế tiếp, mọi người còn phải cẩn thận đề phòng kẻ có khách không mời mà đến đó à!"

Tần San San sợ hãi trốn ra phía sau lưng Lê Mộc, đối phương thì chỉ cười cười, vỗ vỗ bả vai cô hồng trần an.

Ánh mắt An Dạ dừng lại phía cửa, cô đột nhiên nhớ ra mình có mang camera và notebook theo.

Cô có thể gắn trên cửa chính một cái camera, sau đó núp trong phòng quan sát từ xa vị khách không mời mà đến kia.

Nếu thật sự là con người thì nhất định phải đi qua cái cửa đó.

Tối giữa trưa, cô lựa thời điểm mọi người không chú ý thì nhanh chóng đem camera giấu vào bình hoa bên cạnh tường, ống kính nhắm ngay cửa.

Vào buổi chiều, cô lấy có là thân thể không khỏe nên lưu lại trong phòng, những người khác thì đi theo tổ tiết mục ra ngoài hoạt động.

An Dạ tìm điểm mù của camera do tổ tiết mục gắn trong phòng rồi mở notebook ra đặt ở đó, còn mình thì nằm trên giường, lẳng lặng chăm chú nhìn vào màn hình notebook.

Qua lâu thật lâu, trong video không có bất cứ động tĩnh nào.

Là cô đã tính sai rồi sao?

Không, không có khả năng đó.

Đây là một cơ hội tuyệt vời, nếu muốn bày trò thì người kia làm sao lại bỏ qua được?

Nhưng đã rất lâu rồi mà cánh cửa kia đều chậm chạp không có động tĩnh.

Điều này làm cho cô không kiềm được hoài nghi chính mình, có phải đã có sự lệch lạc nào đó trong trí nhớ của mình hay không.

Ví dụ như tối hôm qua thật sự là một giấc mộng, không có ai đang nhìn cô.

Nằm lâu nên An Dạ cảm thấy buồn tiểu, cô vội vàng đi vào WC, bởi vì trong này chỉ có một chỗ để đứng tắm với vòi sen nho nhỏ, chậu rửa mặt và bồn cầu nên diện tích rất nhỏ hẹp, khi cô trở ra không cẩn thận đụng vào cái ly súc miệng đặt trên bồn rửa mặt.

Rõ ràng là cái ly này được đặt ở trong ngăn tủ, làm sao lại nằm ở trên bàn rồi?

Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng ra khỏi WC.

Khi cô đi ra thì giật mình phát hiện sự khác biệt trong màn hình.

Đó là dấu hiệu cánh cửa được đóng lại, nhưng cô không thấy bất cứ ai.

An Dạ không có cách nào phân biệt được người đó là đi ra hay đi vào, cô chỉ biết đã từng có người qua khỏi cửa.

Cô không khỏi nhớ đến cái ly ở trên bồn rửa mặt, lúc ấy, trên lầu cũng không có ai, cô là người cuối cùng xuống lầu, vậy thì chắc có khả năng có ai đó chờ lúc bọn họ ăn sáng ở phòng bếp thì lên đi lên lầu, trộm vào phòng cô sao?

Hoặc là, người đó hiện tại cũng vẫn còn ở trong phòng này?!

Đột nhiên, An Dạ nghĩ mà sợ, cô theo bản năng lùi lại vài bước, lập tức vọt vào WC khóa trái cửa lại.

WC rất nhỏ hẹp, mọi đồ vật bên trong nhìn được không sót thứ nào, ở một nơi như thế này khiến cô cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

An Dạ không tin tưởng bất cứ thứ gì nữa, ngay cả căn phòng mà cô đang ở này cũng vậy.

Nơi khuất tầm mắt cô, có phải có ai đó đang ẩn nấp hay không?

Ngay phía sau cánh cửa này!

Loại cảm giác sợ hãi trước giờ chưa từng có như muốn ép cô phát điên, cô sợ đến mức tim đập thình thịch như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Cô cứ thế cố thủ trong WC, cho đến khi Bạch Hành bọn họ trở về.

An Dạ nấp trong này, cảm giác một ngày dài cứ như một năm, cô chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua lâu như vậy cả!

Cô nghĩ thông qua tấm kính mờ trên cửa WC mà quan sát bên ngoài, nhìn xem cuối cùng là có ai hay không, thế nhưng cô lại sợ, sợ chính mình nhìn thấy thứ gì đó.

Giờ đây, An Dạ chỉ có thể cuộn tròn thành một cục, ôm chặt đầu gối, chờ đợi cứu viện.

Chờ mãi, chờ mãi đến buổi chiều, cuối cùng thì nhóm Bạch Hành đã trở lại.

An Dạ vẫn cứ không dám đi ra ngoài, cho đến khi Bạch Hành đến phòng cô, ở bên ngoài WC gõ cửa.

Cô mở miệng, giọng nói khàn khàn khô khốc, cô hỏi: "Bạch Hành?"

"Là tôi đây!"

"Cứu tôi!"

"Đừng nóng vội, mở cửa đi!" Bạch Hành nói.

An Dạ mở cửa, một bộ dáng sợ hãi, nói: "Đừng ở lại chỗ này nữa, tôi sợ lắm!"

"Được được, chúng ta cứ đi ra ngoài rồi nói nhé!" Bạch Hành không hỏi nguyên nhân, anh nhìn ra được cảm xúc của cô không ổn định cho lắm.

"Tôi thấy được." An Dạ run run nói.

Bạch Hành hỏi: "Nhìn thấy cái gì?"

"Tôi không biết nữa! Tôi chỉ thấy cánh cửa vừa mở ra rồi lại đóng lại, không biết là đi vào hay là đi ra, còn có, đồ vật trong phòng tôi đã bị động vào, rất có thể có ai đó ở trong phòng này!"

Bạch Hành để An Dạ đứng ở cửa, sau đó trước mặt cô tìm tòi khắp các ngăn tủ, gầm giường, thậm chí là nệm nhưng cũng không có phát hiện ra bất cứ người nào.

Thế nhưng Bạch Hành cũng vẫn tin tưởng cô, anh chỉ nói: "Rất có thể đã đi rồi."

"Chúng ta chờ đến tối nay." An Dạ lung tung đáp lời, "Tối nay nhất định phải bắt lấy hắn!"

Sau đó, An Dạ đi xuống lầu, cô cũng không biểu hiện ra sự khác thường nào, trên thực tế thì trong lòng đã khẩn trương muốn chết, nhưng cô không thể rút dây động rừng.

Hạ Tuyết hỏi thăm: "Đã khỏe hơn chưa?"

"Khá hơn nhiều rồi." An Dạ gật gật đầu.

Buổi tối nay cũng không có hoạt động nào nên An Dạ đi ngủ sớm.

Cô nửa mở mắt, giống như tối hôm qua nhìn cánh cửa chầm chầm.

"Kêu kẹt ~"

Cánh cửa rốt cuộc cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà mở ra, ở chỗ tắm tối đằng kia, dường như có thứ gì đang ngồi xổm nơi đó.... vẫn không nhúc nhích.

Một bên mắt của cô bị bệnh quáng gà, không thể nhìn thấy rõ ràng.

Thế nhưng An Dạ vẫn thấy được, cái thứ ngồi xổm đằng kia đang từ từ tới gần, chậm rãi di chuyển đến chỗ của cô.

Sau đó, nó vẫn luôn.... nhìn cô chằm chằm.

Trong lòng An Dạ đếm thầm "ba, hai, một", tức thì bên ngoài đã sáng đèn.

Bạch Hành nhào ra từ trong phòng của anh, bắt lấy người kia, trở tay ấn chặt hắn trên sàn nhà.

Từ trong mấy căn phòng khác, đám người Tần San San cũng lần lượt ra khỏi phòng mình.

Tần San San khoa trương mà nói: "Tôi cứ bảo có cảm giác là lạ, không ngờ không phải quỷ mà là một người sống sờ sờ ra đó!"

An Dạ từ trong phòng đi ra, có thờ dài một hơi nhẹ nhõm, nói: "Cậu là ăn trộm hay là do tổ tiết mục phái tới? Nếu là ăn trộm thì tôi sẽ nộp cậu cho cục cảnh sát liền!"

Người kia có quá đầu đinh, một đôi mắt trong trẻo, thoát nhìn vẫn còn là một cậu nhóc, lúc này đây mang một biểu tình như ăn phải khổ qua, nói lúng búng: "Mọi người đừng tức giận, này đều là do tổ tiết mục an bài cả, chính là... chính là muốn làm tăng bầu không khí hồi hộp chút thôi mà!"

Tần San San châm chọc mỉa mai nói: "Dù hồi hộp há? Hồi hộp đến suýt nữa tôi đã bị bệnh tim rồi!"

Cuối cùng, vẫn là Hạ Tuyết bình tĩnh kêu nhân viên tổ tiết mục tới, nói rõ tình hình.

Đội phương liên tục xin lỗi, nói đây là sơ sót trong kế hoạch hoạt động của bọn họ, sau này nhất định sẽ không tái diễn tình huống cố ý giả ma giả quỷ như vậy nữa.

Mọi chuyện nói đến đây thì mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể buông tha cho bọn họ, sau đó từng người lục tục trở về phòng của mình.

Cuối cùng thì An Dạ cũng hết sợ bóng sợ gió, ở trên giường lăn qua lăn lại, thật vất vả mới có chút buồn ngủ.

Thế nhưng mà, cô cứ cảm thấy kỳ thật thì mình còn chưa ngủ, còn có thể nhìn quanh căn phòng này.

Cô mơ hồ nghe cánh cửa "kêu kẹt~" một tiếng, bên ngoài ngồi xổm một người.

Sau đó, nó chậm rãi, dần dần có ý muốn tới gần cô.

Từ nơi chốn tắm tới kia, nhìn chăm chăm vào cô.

HẾT CHƯƠNG 38

(**) bộ quần áo của Bạch đại ca tựa tựa như vậy:

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngự] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Bóng Đè (4)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ biết rõ tình huống hiện tại của mình bây giờ gọi là gì.

Là mơ tỉnh, nhưng đây cũng là giấc mơ tỉnh không có cách nào khống chế, còn gọi là bị bóng đè.

Nói một cách khoa học một chút chính là đại não của cô đem cảnh tượng trong căn phòng này chiếu vào trên võng mạc, do đó hình thành cái gọi là thị giác.

Nói cách khác, tất cả những cái này đều là một mặt ảo giác trong đầu cô hay sao?

Tuy rằng không thể chạm vào thực thể của cô, cũng không có cách nào tổn thương đến cô.

Nhưng ai có thể chắc rằng ảo giác không thể giết người được đâu?!

An Dạ nhớ rõ, trước đây có một thí nghiệm thực tiễn đã từng đưa ra một kết luận: lúc nằm mơ, sóng điện não khác với lúc khi còn thức, thậm chí nếu người đang nằm mơ mà bị quấy nhiễu thì nhịp tim sẽ gia tốc từ từ, trực tiếp sinh ra ảnh hưởng sinh lý đến cơ thể.

Cho nên, giấc mộng cũng có thể làm tổn thương con người — một cách tổn thương không đoán trước được.

Vậy thì cũng chính là, ở một cái thế giới khác muốn làm gì thì làm?

An Dạ có hơi sợ, đồng thời cũng có chút cảnh giác.

Nhưng, cô không có cách nào nhắm mắt lại, phải nói là, thế giới trong mộng này cũng không thể dùng cách nhắm mắt để trốn tránh hình ảnh đang diễn ra này.

Đó là trong thế giới thực, mà cách sinh tồn ở thế giới trong mộng thì hoàn toàn bất đồng.

Cô bất chợt ý thức được một điều: *cô phải sống sót, ở trong cái thế giới song song này — Sống Sót!*

An Dạ cứ như vậy mà dẫn độn gian nan vượt qua suốt một buổi tối, tới ngày hôm sau thì cả người nhừ mỗi muốn chết luôn.

Đặc biệt là cổ, hình như là bị sái cổ rồi, duy trì cùng một tư thế cả đêm không thể nhúc nhích làm cho cơ bắp của cô căng cứng và nhừ mỏi.

Bạch Hành có ý vỗ vờ sau cổ An Dạ, làm cô đau muốn chảy nước mắt, cô đỏ vành mắt nói: "Anh làm gì đó? Đau đau đau!"

"Cổ xoay trái vài vòng, lại xoay phải vài vòng sẽ đỡ hơn nhiều đấy!"

"Thật sự?"

"Đại khái là thật." Bạch Hành khẽ cười một tiếng, quay người đi xuống lầu.

Mà An Dạ thì một hồi lâu sau mới phản ứng lại, mới biết anh ta đang chọc mình, đuổi theo phía sau hỏi: "Anh nói cái gì?!"

"Còn muốn tôi nhắc lại lần nữa?" Bạch Hành thấy ánh mắt của cô đột nhiên có chút phức tạp, còn thoáng qua một tia vui vẻ.

"Nói...A!!!" Không biết tại sao, thế nhưng An Dạ có chút hoảng loạn, cô thấp thòm lùi về phía sau một bước, lưng dựa hẳn vào tường, đến lúc này mới phát hiện mình không có đường lui.

Vì... vì sao cô bỗng nhiên cảm thấy Bạch Hành không có ý tốt vậy nè?

Bạch Hành tiến về phía trước một bước, nâng khuỷu tay áp lên tường đối diện sườn mặt của cô, phảng phất như ôm trọn cả người cô vào lòng.

An Dạ há mồm, muốn nói lại thôi.

"Không có gì!" Đối phương nhìn thái độ quần bách của cô, nhếch môi cười khẽ một tiếng, xoay người đi đến phòng bếp.

Mà An Dạ vào lúc này vẫn còn đứng ngốc tại chỗ, hơi thở cực nóng của đối phương phả phất như một cơn gió nhẹ, len lỏi vào tai cô, mang đến xúc cảm vừa ngưa ngưa lại vừa ấm áp thật khó mà nói rõ.

Cô vừa vào đến phòng bếp thì người host liền đưa tất cả mọi người lên xe, đến một nhà hàng bên ngoài ăn cơm.

Lúc này, người host còn mang theo mini microphone, đối với tất cả mọi người cười nói: "Các vị, hôm nay là ngày cuối cùng, nếu có thể bình an vượt qua tối hôm nay thì sẽ được tính là đánh tan lời đồn về căn biệt thự. Thế cho nên trưa hôm nay, tổ tiết mục sẽ chiêu đãi mọi người ở một quán cơm nhỏ nhưng rất có phong cách, đương nhiên, cũng có thể là để quảng cáo thôi, mọi người phải hăng hái lên nha, đến lúc đó còn có hoạt động thú vị nữa đó!"

Tần San San nói: "Tôi biết ngay là anh chẳng có tốt lành gì mà! Không chừng lại mang chúng tôi đi ăn mấy món kỳ quái gì đó nữa! Nếu muốn gia tăng cảm giác kích thích cho chương trình mà gian lận trong đồ ăn là không được đâu á!"

"Cô Tần cứ yên cái tâm, cơm trưa lần này tuyệt đối là mỹ vị!" Đối phương nghiêng đầu khẳng định một câu thật chắc chắn.

Khi cả nhóm xuống xe liền đi theo tổ tiết mục tiến vào một nhà hàng nhỏ được xây từ gỗ, phong cách trang trí chủ đạo bên trong là một màu xám đậm, nền nhà là những viên gạch đỏ thấm với các bức vách được dựng từ ván gỗ, ngay cả đèn treo cũng là đèn lồng chìm cái tạo lại, mang đến một cảm giác thú vị khác lạ.

An Dạ nhìn thoáng qua đây bình pha lê chứa những viên kẹo đầy màu sắc được đặt trên quầy, càng khiến cho nơi đây tăng thêm phần kỳ bí và mộng ảo.

"Đây là đâu vậy?" Tần San San hỏi.

Người host nói: "Đây chính là nhà hàng ma nổi tiếng, các vị chưa nghe qua bao giờ sao?"

"A! Là nhà hàng ma mức tiếng xa gần đấy hả?" Lê Mộc kinh ngạc hô ra tiếng.

An Dạ nhớ lại một chút, hình như đã từng nghe qua có một nhà hàng đặc sắc như vậy, có rất nhiều học sinh hợp nhóm ở chỗ này, tổ chức một vài trò chơi như cầu cơ gọi hồn kết hợp với tiệc tùng luôn. Hơn nữa, ông chủ ở đây còn bày ra một quy định — chỉ cần kể một câu chuyện ma đáng sợ mới lạ là có thể được giảm 20% tiền bill.

Người host chỉ vào tấm bảng nhỏ dính trên cửa của nhà hàng, nói: "Mọi người có thấy yêu cầu kể chuyện ma trên đó không? Có muốn thử xem sao?"

Lúc này, ông chủ nhà hàng cũng đã được mời ra, cười nói: "Chỉ cần nói một câu truyện ma đủ đặc sắc ghê rợn thì tôi sẽ đặc biệt ưu đãi cho mọi người, miễn phí toàn bộ bữa cơm trưa nay!"

Mấy người trong tổ tiết mục đều nóng lòng muốn thử, trong đó cũng bao gồm cả An Dạ.

Hạ Tuyết nhoeo miệng cười, đôi môi cô tô màu son đỏ tươi như màu máu trông thật bắt mắt trong không gian tối tăm xung quanh. Lúc này, cô ấy rũ mắt, nói: "Vậy tôi xin được kể một câu chuyện đã được nghe trước đây."

"Kể nhanh kể nhanh!" Tần San San thúc giục.

"Đại khái là khoảng hai tháng trước đây, tôi có một người bạn cũng là diễn viên, cô ấy về chung cư của mình. Cũng khá lâu rồi cô ấy mới trở về, khoảng ba bốn tháng ấy, vậy mà trong nhà không bị trộm, cũng thật là kỳ tích. Sau đó, khi cô ấy đã tắm rửa xong định lên giường ngủ, sức nghĩ hay là chụp một tấm hình tự sướng đăng lên Weibo tặng các fan, cô ấy vừa chụp xong thì mở tấm hình ấy ra xem, đột nhiên phát hiện trong ảnh — ngăn tủ phía sau cô hơi hơi mờ ra, xuất hiện gương mặt của một người đang cười. Cô ấy bấy giờ mới biết được trong nhà mình có "người" vẫn luôn im hơi lặng tiếng thì nhanh chóng rời khỏi chung cư, sau đó cũng không dám trở về nữa."

"A!!!!" Một số người nhát gan không hèn mà cùng nhau phát ra tiếng hét chói tai.

Rất hiển nhiên, câu chuyện ma của Hạ Tuyết đã thành công dọa mọi người.

Ông chủ nhà hàng nghe được mùi ngon bèn lên tiếng: "Nói như vậy thì tuyệt đối không nên tin tưởng căn phòng của chính mình nhĩ?"

Đường như An Dạ nhớ tới gì đó, tựa như hôm qua, cô cũng cảm thấy trong phòng mình có người.

Cô đột nhiên mở miệng, hỏi: "Vậy... mọi người có từng gặp qua loại tình huống này hay không?"

"Tình huống gì?"

"Là trong lúc ngủ cảm thấy có thể nhìn toàn cảnh bên ngoài, sau đó.... trong mộng rõ ràng chỉ có một mình mình, lại bỗng nhiên xuất hiện một cái gì đó, không phân biệt rõ được, nó cứ chậm rãi tới gần mình."

"Cũng chính là hiện thực và cảnh trong mơ chồng lên nhau, đồ vật kia giống như đang thật sự tiến tới gần mình như ngoài hiện thực?" Chủ nhà hàng hỏi.

"Là như vậy." An Dạ chần chờ, gật gật đầu.

Đột nhiên, Bạch Hành lên tiếng: "Nếu vậy thì, tại sao nó lại tới gần mình chứ?"

"Đừng rồi, vì sao vậy nhĩ?" Lê Mộc cũng nói thẳm một câu.

"Đại khái là có một thứ gì đó hấp dẫn nó đi?" Chủ nhà hàng suy đoán.

Bạch Hành trả lời: "Nếu là gặp ở trong mộng, lực hấp dẫn những thứ đó còn không phải là thân thể không thể cử động của người đang nằm mộng hay sao?"

Trong đầu An Dạ đột nhiên nảy lên một ý tưởng lớn mật: *sẽ bị nó khống chế? Hay là bị chiếm lĩnh luôn?*

Suy nghĩ đó cứ lảng vảng trong đầu cô.

Rất nhanh, cả nhóm đã được dẫn tới một gian ghé lô trong một căn phòng.

Trên tường trong phòng này có vẽ vô số những bóng dáng màu đen, lộ ra hai điểm trắng, ý chỉ đôi mắt. Dù hình ảnh này chỉ có vài nét bút ít ỏi nhưng cũng đủ làm cho người nhìn thấy nó tê cả da đầu.

Đặc biệt là trong đây chỉ có một cái đèn bằng lồng chim, dưới ánh đèn vàng u ám, những bóng đen kia như được nhân lên rất nhiều, cả nhóm người cứ như bị chúng nó vây vào giữa.

Tự nhiên An Dạ cảm thấy không thích nơi này.

Hơn nữa, những cái bóng đen kia thực quen thuộc, chúng cứ như hoà quyện vào bóng đen trong giấc mộng của cô, hợp thành một thể.

Làm cô rợn cả người.

"Đây là mộng ma." Nhân viên phục vụ lên tiếng giới thiệu, "Ông chủ của chúng tôi biết chủ đề ghi hình lần này của chương trình nên cố ý đề cử gian phòng "Mộng" này cho mọi người."

An Dạ hỏi: "Tại sao lại vẽ hình ảnh như thế này? Bóng đen với hai chấm trắng như đôi mắt?"

"Trong giấc mơ, dường như mọi người đều không nhìn thấy rõ về ngoài của những thứ đáng sợ phải không? Ngay cả sau khi tỉnh lại, cơ hồ đều đã quên mất diện mạo của nó, chỉ có một loại cảm giác khiếp sợ mà thôi. Cho nên có người liền vẽ mộng ma trong giấc mơ của mình thành bóng đen với cặp mắt như vậy, cá nhân tôi cũng thấy rất có hình tượng đó chứ!"

"Cũng có lý!" Cô nói.

Bởi vì, lúc con người ta tỉnh lại thường thì không thể nhớ kỹ giấc mơ của mình, chỉ nhớ loáng thoáng một vài hình ảnh mà thôi.

Khi một vài hình ảnh đó va chạm với hiện thực thì sẽ xuất hiện cảm giác quen thuộc "giống như đã từng gặp qua".

Rất nhanh, đồ ăn đã được nhân viên phục vụ mang lên.

May mắn là hương vị của những món ăn này rất bình thường, không có món nào "đặc biệt khủng bố".

Lê Mộc rót đầy ly rượu, nâng ly lên, nói: "Hy vọng mọi người sẽ là bạn của nhau sau lần này!"

Người host cũng khuấy động không khí, nói: "Nào nào, mọi người cùng nâng ly! Hy vọng các vị không gặp phải sự kiện nào ác liệt trong tập phát sóng lần này. Đương nhiên, vì rating của chương trình nên tôi có lòng riêng, muốn khán giả có thể chứng kiến tình bạn của mọi người đây, ha ha."

"Cạn ly!"

"Cạn ly!"

Khi tất cả mọi người dùng xong bữa thì đã 04h chiều.

Người host yêu cầu sáng hôm sau mọi người sẽ phát biểu cảm tưởng về ba ngày sống trong căn biệt thự kia, sau khi cất nôi biên tập xong thì mọi chuyện cũng xong, cả đoàn sẽ rời khỏi nơi đó.

Sau khi An Dạ tắm rửa xong, vừa mới nằm lên giường thì nghe được bên ngoài có người đang gõ cửa.

Cô bèn ra mở cửa, thấy người đó là Tần San San.

"Cô tới phòng tôi làm cái gì?" An Dạ hỏi.

Tần San San không thèm khách sáo, bước vào trong phòng rồi trực tiếp leo lên giường, nói: "Tôi sợ phải ngủ một mình."

"Sợ điều gì?" An Dạ cũng xốc chăn lên rồi chui vào, không biết cô ta lại muốn làm trò gì nữa đây.

"Hôm nay, nghe được những lời của cô thì nghĩ rằng cô cũng thấy phải không?"

Một từ "cũng" này đã giống lên một hồi chuông trong đầu An Dạ.

Chẳng lẽ ý của cô ta muốn nói là....

Tần San San kéo chăn đắp lên mặt rồi nói: "Tôi cũng thấy được nhưng mà lại không dám nói. Tôi thấy nó cách tôi càng lúc càng gần, càng lúc càng gần hơn nữa.... gần tới mức đã ở ngay mép giường luôn rồi."

"Còn tôi thì nhìn thấy một cái bóng đen, nhưng mà cái bóng đó vẫn còn ở cạnh cửa." An Dạ thẳm thì.

"Nó muốn gì chứ? Là muốn ăn tôi luôn sao?" Tần San San nói một cách bất an.

"Tôi không biết, dù sao cũng không phải là chuyện gì tốt."

"Tôi sẽ ngủ cùng với cô, tôi sợ lắm!" Tần San San quả quyết.

"Có muốn rời khỏi đây hay không?" An Dạ hỏi cô ta.

Cô ta quyết đoán lắc đầu, nói: "Lỡ đâu chỉ là một giấc mơ thôi thì sao? Với lại chỉ còn một đêm cuối này thôi, chắc là sẽ không sao đâu?"

An Dạ bất đắc dĩ cũng chỉ có thể ngủ cùng với cô ta.

Sáng ngày hôm sau, An Dạ đã thức dậy thật sớm.

Cho đến khi người của tổ tiết mục tới thì cô mới chợt nghĩ ra Tần San San còn chưa có rời giường.

"Sao giờ này rồi mà còn chưa thức nữa?" Người host phản nản một câu.

Thấy vậy, Hạ Tuyết cùng An Dạ đi gọi Tần San San, thế nhưng dù hai người có lay như thế nào thì cô ta cũng không thức dậy.

Các cô hai mặt nhìn nhau, đột nhiên nghĩ đến một suy đoán đáng sợ: *không phải Tần San San không dậy nổi, mà là không tỉnh lại được nữa!*

HẾT CHƯƠNG 39

Bạn đang đọc truyện [*Tứ Bất Ngự*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bóng Đè (5)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Tay An Dạ run run, cô nuốt nuốt nước miếng, hy vọng tìm cho mình một chút dũng khí.

Mọi chuyện đừng có.... đừng có như cô đã suy đoán nha!

An Dạ lần bàn tay đến cổ họng của Tần San San, phát hiện cô ta vẫn còn có độ ẩm, cùng với mạch đập nơi ngực trái vẫn còn.

Cô ấy còn sống! Thật tốt quá!

An Dạ thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là chuyện không có phát sinh như mình đã sợ hãi.

Người của tổ tiết mục đã ngay lập tức gọi xe cứu thương, chuyển Tần San San đến bệnh viện.

Mặc dù nhiệt độ cơ thể của cô ấy vẫn còn nhưng không thức dậy được cũng có thể là lâm vào hôn mê sâu, vẫn nên để cho bác sĩ chuẩn đoán.

Thế nhưng người host lại không biết điều mà nói: "Ai da! Không ngờ vậy mà có chuyện thật ả? Đã gặp phải chuyện ma quái thật rồi này! Vậy thì rating của đợt phát sóng lần này là khỏi phải lo nữa!"

"Anh mà còn nói như vậy, có tin tôi sẽ viết một bài tố anh hay không?" An Dạ lạnh giọng uy hiếp.

Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được, làm sao cứ tự nhiên mà hôn mê như vậy chứ?

Ở ngay trên giường của cô, còn ngủ cùng cô tối hôm qua nữa.

Có thể là do con người làm ra hay không? Chẳng lẽ, tối hôm qua, có người đã lợi dụng lúc hai cô ngủ say rồi ra tay mưu hại Tần San San?

An Dạ nghĩ lại mà sợ, phải biết rằng nếu thật sự có người hại Tần San San, nói cách khác thì lúc ấy người kia cũng ở ngay bên cạnh cô.

Như vậy thì... cũng có cơ hội xuống tay với cô rồi?

Hạ Tuyết châm lên một điếu thuốc, gần lên môi, nói: "Là các người phải không? Cho cô ấy uống thứ gì đó để không thể thức dậy?"

"Hạ Tuyết à, tại sao cô lại nói như vậy nha..." Người host bỗng nhiên chột dạ, nghiêng người qua nói nhỏ với Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết cười cười, liếc mắt nhìn anh ta: "Anh cho rằng xét nghiệm sẽ không cho ra kết quả hay sao? Nếu mà không nói thật thì tôi báo cảnh sát, có tin hay không? Các người không dám làm giao dịch cùng với tôi còn không phải là bởi vì tôi là người trong giới? Tìm một người ngoại giới mà xuống tay, anh không biết xấu hổ à?"

"Cái này thì..." Anh ta sợ mọi chuyện nháo lên thì mệt, bèn nói: "Nếu cô ấy thật sự uống thuốc ngủ thì qua một lúc nửa nhất định sẽ tỉnh, tôi bảo đảm mà! Làm như vậy cũng chỉ để tăng rating thôi... Mấy chiều này cũng là thủ đoạn quen thuộc trong nghề thôi mà? Chị Hạ à, xin chị đừng lo lắng, coi như diễn một tuồng kịch thôi ha!"

An Dạ mím môi, nói: "Vậy thì mấy trò trước đây tất cả đều là do các người thông đồng với Tần San San làm ra? Cái gì mà nhìn thấy quý, đều là các người bàn bạc hết rồi? Còn có chuyện dùng thuốc nữa?!"

"Trước đây chúng tôi đã đáp ứng sẽ cho cô Tần San San quay thêm một chương trình khác nữa, cho nên..."

"Cho nên cô ta vì muốn nắm lấy cơ hội kia mà đã đáp ứng phối hợp với các người, sau đó giả mà giả quý?!" An Dạ thực khó có thể tin, có người thực sự sẽ bởi vì danh lợi mà không tiếc hy sinh chính bản thân mình, cũng đủ ngu ngốc rồi.

Thế nhưng rất nhanh, cô lại nhớ tới một việc — nếu Tần San San thật sự uống thuốc ngủ để lằm vào giấc ngủ sâu, vậy thì vì sao cô ta lại đột nhiên tới phòng của cô để nói chuyện kia?

Cô ta lợi dụng lời nói của cô để truyền bá câu chuyện cô ta gặp ma ra ngoài?

Tuy cũng rất có khả năng này, nhưng mà...

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp cho lắm.

Nếu thật sự không có gì kỳ quái, vậy thứ mà cô nhìn thấy là gì vậy chứ?!

Hoặc giả, không có ai khác nhìn thấy nó, chỉ có mình An Dạ thấy được.

Cô bỗng nhiên cảm thấy sống lưng tê dại, cả cơ thể căng lên, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Thật sự có cái gì đó đang ngủ đông trong một góc tối tăm đâu đó quanh đây.

Cho dù tất cả mọi người không ai tin, đều cho rằng đây là chiêu trò của tổ quay phim thế nhưng cô biết...

— Căn biệt thự đó thật sự có "Quý".

Không lâu sau đó, bác sĩ đã tìm ra được thành phần của thuốc ngủ từ trong khoang miệng của Tần San San, xác định là cô ta đã dùng thuốc quá liều, trải qua một loạt kiểm tra điện tâm đồ và một số kiểm tra khác thì thấy loại thuốc này cũng không tạo thành tổn hại gì nhiều tới cô ta, chỉ cần chờ một khoảng thời gian, cô ta sẽ tự động tỉnh lại.

Xuất phát từ sự bất an trong lòng, người host chỉ dám ngồi im thin thít chờ đợi trong ánh mắt khiển trách của đám người Lê Mộc.

Vào lúc này, anh ta mới lí nhí biện giải: "Tôi đã nói là sẽ không có chuyện gì lớn đâu mà..."

Lê Mộc cũng có chút tức giận, gương mặt ngày thường vốn hiền hoà bây giờ cũng trở nên nghiêm túc, anh ấy nói: "Dùng loại chuyện thế này mà giao dịch, một mấy người vậy mà cũng nghĩ ra!"

Hạ Tuyết tiếp lời: "Nếu dùng thuốc quá liều có thể sẽ xảy ra án mạng, anh không biết hả?"

An Dạ cũng bổ sung: "Anh chính là sợ nếu cô ta không uống thuốc, nếu bị chúng tôi vạch trần thì tập phát sóng lần này sẽ không thành công? Cho nên dù cô ta có hy sinh chính mình mà uống thuốc thì cũng phải diễn thành bộ dạng bị bóng đè không thể tỉnh dậy!"

Người host cúi thấp đầu, chỉ dám lí nhí trong cổ họng: "Nhưng đây là chủ ý của cấp trên, tôi chỉ thuận tiện nhắc tới, ai mà biết cô ta.... Huống chi, bác sĩ cũng đã nói không có việc gì rồi."

An Dạ nhớ tới buổi tối hôm đó, Tần San San nói cô ta sợ vì có ai đó muốn tới gần cô ta, lại nói không thể từ bỏ, chỉ còn một ngày cuối cùng mà thôi, chắc có lẽ cô ta muốn nắm chắc cơ hội thành danh lần này đi?

Với lại, cô ta cũng không tin vào quý thần nên mới dám khinh nhờn quý thần như vậy.

An Dạ rất bất đắc dĩ, lại chỉ có thể chờ Tần San San tỉnh rồi mới nói.

Bác sĩ căn cứ vào số lượng thuốc cô ta đã uống mà chuẩn đoán, hẳn là sau nửa đêm Tần San San sẽ tỉnh lại.

Thế nhưng tới sáng ngày hôm sau mà Tần San San vẫn cứ như thế, hơi thở mong manh, không có chút gì gọi là dấu hiệu tỉnh lại.

Thật giống như là.... đã chết.

An Dạ cảm thấy không thích hợp, cô cùng Hạ Tuyết hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ.

Vì sao.... cô ta còn chưa tỉnh chứ?

Lại qua hơn mười phút, bác sĩ tới kiểm tra cho Tần San San, kết luận tất cả đều bình thường, nguyên nhân không tỉnh thì lại không tìm ra được, chỉ có thể truyền nước biển cho cô ta.

Lê Mộc kiểm không được, túm cổ áo của người host, hỏi: "Rốt cuộc anh đã cho cô ấy uống thuốc gì?!"

"Những gì tôi nói đều là sự thật, ngay cả liều lượng cũng thế, tôi.... tôi thật sự không biết cô ta bị làm sao nữa!"

Bạch Hành vỗ vỗ vai Lê Mộc, lắc lắc đầu với anh ta, ý bảo anh ta không cần xúc động như vậy.

Sau đó, An Dạ thấp giọng hỏi Bạch Hành: "Anh có thể từ trên người cô ta thấy được gì không?"

Ngay từ lúc Tần San San không tỉnh dậy được thì An Dạ đã phát hiện có điều không thích hợp rồi.

Cô bắt đầu nhớ kỹ lại lời nói của Tần San San đêm hôm đó: cô người cách cô ta càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, ngay tại bên người, ở ngay mép giường, vậy.... cũng có khả năng đã ở trên người cô ta rồi.

Rất có thể người đó trôi buộc gắt gao, làm cho cô ta không thể tỉnh lại.

Đó có thể là gì đây chứ?!

Bạch Hành nhìn Tần San San, đôi mắt anh trống rỗng, trông đen như được bao phủ bởi một màng sương, loáng thoáng ẩn hiện một màu sắc khác lạ.

Đây là.... đôi mắt của anh ấy.

Lần đầu tiên An Dạ chú ý tới đôi mắt của Bạch Hành, cô mới phát hiện, đôi mắt kia không giống với những người khác.

Hơn nữa, anh ấy có thể nhìn thấy những thứ khác thường, những thứ vốn dĩ không nên thấy.

"Nhìn ra được gì không?"

"Không có gì cả!" Bạch Hành lắc đầu.

An Dạ ngáp ngừng, nói: "Có lẽ.... nhắm mắt lại mới thấy?"

"Nhắm mắt lại à...." Bạch Hành thăm thì.

"Khi nhắm mắt chỉ có thể thấy quang sáng hoặc bóng tối. Anh có nhớ cái bóng đen kia không? Trong căn phòng chỗ quán ăn ấy, cái thứ đen như mực đó? Nhắm mắt lại thì không thể nhìn thấy ngũ quan, chỉ có thể dựa vào ánh sáng để phân biệt được bóng đen thôi."

"Cô đi mở cửa sổ ra, để ánh sáng tiến vào, tôi thử một lần xem sao."

"Ok."

An Dạ lập tức mở cửa sổ, ánh nắng loá mắt từ bên ngoài chiếu vào, phản xạ lên tấm kính cửa sổ.

Trong nháy mắt đó, dường như cô đã nhìn thấy được thứ gì kia.

Trong hình ảnh phản xạ lại có nhiều thêm một người.

An Dạ nhắm mắt lại, nhớ đến vị trí của thứ kia: Nó ở phía sau cô, giữa Lê Mộc và Hạ Tuyết, đồng thời ở phía bên trái của Bạch Hành.... nó ở trên người của Tần San San!

Thứ đó có thể là gì đây?

Cô cố ý nhìn lại thêm một lần nữa thì nó đã không còn ở đó.

Thậm chí hình ảnh kia đã từng xuất hiện hay chưa, An Dạ cũng không thể khẳng định chắc chắn được.

Nhưng, trực giác đầu tiên sẽ không gạt bạn, An Dạ vẫn còn nhớ rõ những lời này.

"Xong chưa?" Bạch Hành hỏi cô.

"À à, xong rồi." An Dạ thoái lui đến bên cạnh Bạch Hành, nhìn anh khép lại đôi mắt.

Mí mắt Bạch Hành rất mỏng, đôi tròng mắt đang chuyển động bên dưới bị cô nhìn thấy rất rõ ràng.

"Sao? Nhìn thấy được gì không?"

"Có!" Bạch Hành mở mắt ra, chớp chớp để đôi mắt mình dễ chịu hơn rồi mới nói: "Chỉ có thể thấy được cái bóng đè phía trên người cô ấy, còn lại đều là ánh sáng."

"Có nghĩa là.... anh nhìn thấy trên người Tần San San có một bóng dáng màu đen?"

"Ừ, xung quanh đều rất sáng, chỉ có trên người cô ấy là có thứ gì đó."

"Cô ấy đã từng nói với tôi, có thứ gì đó cách cô ấy càng lúc càng gần."

Bạch Hành cân nhắc suy nghĩ một lát, nói: "Chắc có lẽ là thứ vốn đã ở đó từ trước."

"Là gì?"

"Quý!" Anh cười một tiếng, "Lừa cô thôi."

"Tôi cũng nghĩ giống vậy, nhưng... thật sự có ma quý hả?" An Dạ nói thăm một câu.

Cô tin có ma quý, nhưng không phải khắp mọi nơi trên thế giới này đều có.

Thậm chí "ma quý" chỉ là một loại năng lượng, một loại dấu hiệu lúc sinh thời, một khi có nhân tố nào khác tác động, nguồn năng lượng kia liền tan rã trong nháy mắt, ví dụ như thi thể bị phát hiện, tựa như vạch trần được một bí mật.

Cô không cho rằng tuy tiện tìm đại một chỗ là có ma, vì chỗ đó phải có những điều kiện thích hợp mới bảo tồn được nguồn năng lượng kia một cách hoàn hảo.

Nói rõ hơn là, ma quý thì có thật đó, nhưng chỉ có thể gặp mà không thể cầu, đâu có chuyện bạ đâu gặp đấy!

Nên mới có nhiều người có lý do và dừng khí không tin ma quý, không sợ quý thần.

Cả nhóm người ngồi chờ, chờ cho đến tối, lại có nhân viên y tế tới làm thêm một vài kiểm tra cho Tần San San, kết quả đưa ra lại làm cho mọi người chấn động.

— Sóng điện não của Tần San San bây giờ là loại sóng ngắn, chỉ xuất hiện khi con người thanh tỉnh.

Nói cách khác, hiện tại cô ta không lâm vào trạng thái ngủ sâu, thậm chí là thanh tỉnh nhưng lại không có cách nào mở mắt được....

An Dạ hỏi: "Cô ấy bị nhốt bên trong giấc mơ phải không?"

"Không, cô ta bị nhốt bên trong thân thể của chính mình." Bạch Hành nói một cách chắc chắn.

Lê Mộc nồn nóng: "Có thể đánh thức cô ấy dậy được không?"

Bạch Hành hơi híp mắt lại, thấp giọng trả lời: "Tôi cũng không biết chắc. Nhưng mà.... cũng có thể thử xem sao."

"Thử bằng cách nào?" An Dạ hỏi anh.

Anh đột nhiên cúi người, kẻ sát vào An Dạ, dùng một loại thanh âm để mê trảm thấp hỏi cô: "Ti lệ hai người có cùng một giấc mộng là nhiều hay ít vậy?"

"Hai người trải qua những sự việc bất đồng thì đại não cũng không thể hình thành hình ảnh giống nhau, hẳn là ti lệ bằng 0 nhỉ?" An Dạ chần chờ không dám khẳng định.

"Vậy cứ thử xem xem! Cô có nhớ rõ bên trong phòng của Tần San San hay không?"

"Tôi vẫn nhớ rõ."

Bạch Hành bảo An Dạ nằm lên một cái giường trống kế bên, nói: "Nhắm mắt lại, nghe theo lời tôi mà làm!"

An Dạ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tuy cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì nhưng hơi thở cực nóng của Bạch Hành phả vào bên sườn mặt cô giống y như hôm trước, mang theo một loại cảm giác triền miên và dịu dàng vô hạn, làm cho trái tim cô đập lỗ mất một nhịp.

"Đừng phân tâm!"

An Dạ quá xấu hổ: *Vậy mà cũng bị anh ta nhìn thấu? Anh ta có đọc được suy nghĩ của cô hay không đây? Thật là mất mặt mà...*

Giương mặt cô phấp hờng, hai lỗ tai nhin không được mà nóng bừng cả lên.

Phản phát còn có thể nghe thấy giọng cười nhẹ mang theo ý vị giễu cợt của Bạch Hành gần trong gang tấc, ngay sát bên tai.

"Đừng bị phân tâm, hửm?" Âm cuối của Bạch Hành hơi nâng lên, thanh âm khàn khàn trầm thấp, cô vừa nghe liền ổn định lại ngay.

An Dạ rất nhanh đã thu hồi được tâm tư, cô không thể bị phân tán lực chú ý trong những lúc như thế này.

"Tôi... tôi ổn!" An Dạ trả lời.

Giọng nói của Bạch Hành phản phát mang theo một loại năng lực mê hoặc nào đó, anh thấp giọng hỏi An Dạ: "Hiện tại cô nhìn thấy được những gì?"

"Không nhìn thấy gì hết."

"Đó là trong ý thức của cô thôi. Cứ nhìn kỹ lại, đôi mắt cô có thể nhìn thấy được, chẳng qua bây giờ nó đang bị ngăn cách bởi một tầng mí mắt mỏng manh, giống như cách một tầng giấy vậy, nếu muốn nhìn vẫn có thể nhìn được. Nhìn lại xem, bây giờ thì nhìn được những gì nào?"

An Dạ thật sự nhìn thử, cô nói: "Tôi giống như thấy được rất nhiều con sâu nhỏ đang vận vẹo, đen như mực ấy!"

"Tốt lắm!" Bạch Hành không giống như đang cổ vũ cô, nói tiếp: "Bây giờ, hãy cố gắng nhớ đến căn phòng của Tần San San nào!"

Trong đầu An Dạ hiện lên hình ảnh kia, cô ở trong phòng của Tần San San, nằm trên cái giường thuần một màu trắng.

"Cô nằm trên giường của cô ta, mà vào lúc này, bên ngoài phòng có người tiến vào."

"Có người... tiến vào." An Dạ ní non lắm bầm.

Cô nghĩ tới bóng đen mơ hồ mà cô đã nhìn thấy, nó đang đi vào từ bên ngoài, chạm rải tới gần cô.

Cô sợ lắm, rất muốn hét lên.

Giống như Tần San San, chụp lấy chăn che khuất tầm mắt.

Thế nhưng dù cô có che đậy như thế nào đi nữa thì cô vẫn nhìn thấy nó.

Thanh âm của Bạch Hành vẫn vang lên bên tai, thấp giọng dẫn đường cho cô: "Cô phát hiện cửa đã bị khóa lại, bóng đen đó vẫn tiếp cận được cô."

"Tôi nên làm sao bây giờ?" An Dạ nức nở mang theo sự hoảng sợ.

Cứ như cô bị cảnh trong mơ nhốt lại, không có cách nào nhúc nhích.

Cửa thì bị khóa, cô cũng không thể chạy ra ngoài.

Cho dù bây giờ cô có tỉnh lại thì vẫn bị vây trong tứ cực!

Rất nhiều người cũng giống như vậy đi? Gặp một con ác mộng, đến khi thần chí thanh tỉnh thì lại tự thôi miên mình vẫn đang ở trong mộng, để cho ác mộng kéo dài mà không phải cố gắng chấm dứt cục diện đó.

"Tôi nên làm sao bây giờ?" An Dạ sợ hãi quá rồi, cô hoảng hốt lặp lại lần nữa.

"Đừng nóng vội, cô có chìa khóa."

"Chìa khóa đâu?"

"Đang ở trong tay của cô." Bạch Hành nhẹ nhàng hướng dẫn An Dạ.

An Dạ tưởng tượng đến hình ảnh kia, nâng tay lên, thử xem trên tay mình có chìa khoá hay không, nhưng tay cô trống rỗng, chẳng có gì hết...

Cô muốn bật khóc, giọng nói run rẩy mang theo chút nức nở: "Tôi không có chìa khoá mà..."

Bóng đen kia cách cô càng lúc càng gần, tựa như nó vẫn luôn ẩn nấp trong giấc mộng của cô.

"Cô có! Cứ nhìn kỹ xem, nhất định là cô đã đặt nó bên dưới gối đầu, làm sao mà cô lại không có chìa khóa được chứ? Cửa phòng được khóa từ bên trong, cô nhìn xem, chìa khóa nhất định ở trong tay cô."

An Dạ cố gắng bình tĩnh nhớ đến hình ảnh cái chìa khoá, cô tìm tòi trong hoảng loạn, rốt cuộc nhớ ra được hình dáng cơ bản của chìa khoá, dần dần hoàn thiện nó trong đầu, cuối cùng hoá thành chìa khoá đang nằm trong tay cô.

Cô muốn mở cửa, muốn chạy trốn ra ngoài. Cô muốn kết thúc con ác mộng này!

"Chạy đi! Cứ chạy vòng qua cái bóng đó!" Bạch Hành nói.

An Dạ đứng bật dậy, cô vội vã vòng qua bóng đen, nhanh chóng mở cửa chạy thoát ra ngoài.

"Tôi chạy ra được rồi!"

"Tốt lắm, bây giờ thì hãy mở mắt ra!" Bạch Hành nói.

An Dạ ngoan ngoãn mở mắt, cô cảm thấy hơi mờ mịt đối với thế giới hiện thực, rất nhanh, cô mới phản ứng lại là vừa rồi cô lâm vào trong tưởng tượng của mình.

Thật giống như cô rơi vào một thế giới khác vậy.

An Dạ hỏi: "Ý của anh là chúng ta cứ làm theo cách như vậy, hướng dẫn Tần San San tỉnh lại?"

"Không sai!" Bạch Hành nhìn cô, kiên nhẫn mà giải thích: "Nếu cô ta đang thanh tỉnh, vậy nói lên thính giác của cô ta vẫn còn, chỉ là không có cách nào tỉnh lại, cũng chính là.... không tìm được lối ra."

HẾT CHƯƠNG 40

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bóng Đè (6)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ vẫn chưa hiểu rõ lắm tình huống hiện tại, rõ ràng là cô ta thanh tỉnh nhưng lại không thức dậy được.

Nếu muốn nêu một ví dụ thì tình trạng này giống như bị tai nạn rồi lâm vào hôn mê, giống như người thực vật, rõ ràng thân thể đã có đủ điều kiện để tỉnh dậy, thế nhưng ý thức mãi không thức tỉnh.

Chắc có lẽ những trường hợp như thế này còn gọi là chết trong giấc mộng đi?

Hơn nữa, rất có thể Tần San San đã bị cảnh trong mơ dẫn nhầm đường, khiến cô ta nghĩ rằng đó là thế giới thật, cho nên ý thức của cô ta thì thanh tỉnh nhưng vẫn chưa tỉnh lại được. Nếu không thì nên giải thích mọi chuyện như thế nào đây?

Hiện tại, Tần San San chỉ như một khối thân thể sống.

An Dạ phải làm sao để đánh thức cô ta dậy được đây?

Cô hỏi: "Hai người có thể nằm mơ giống nhau à?"

Bạch Hành nói: "Chỉ cần tiếp xúc với những sự vật tương đồng, ý tưởng đồng nhất thì sẽ có khả năng mơ giống nhau."

"Ý của anh là muốn tôi làm theo những điều mà Tần San San đã làm sao? Nhưng mà...." An Dạ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Cho dù làm như vậy thì cũng vô dụng."

"Hả? Sao lại vô dụng?" Bạch Hành nhếch môi cười, tỏ vẻ chờ mong vào câu nói kế tiếp của An Dạ.

"Bởi vì cho dù có thể nằm mơ giống nhau, tôi cũng không có cách nào cứu được Tần San San, mang cô ấy thoát ra khỏi đó, hai thân thể là khác nhau, cũng có nghĩa tôi mơ giấc mơ của tôi, cô ấy có giấc mơ của cô ấy, trừ khi...."

"Trừ khi thế nào?"

"Trừ khi có một thứ gì đó có thể hợp nhất vị trí trong giấc mơ của tôi và cô ấy, biến thành cùng một giấc mơ."

"Cần phải có một nhịp cầu nối, đúng không?"

"Đúng thế, nhưng tôi không có khả năng đó."

Bạch Hành cười khẽ, nói: "Cô có một thứ mà bọn họ không có."

An Dạ không rõ, nghi hoặc hỏi: "Là cái gì vậy?"

"Cô và Tần San San đều nhìn thấy cái bóng kia, đây chính là nhịp cầu nối."

An Dạ trừng to hai mắt, khó có thể tin mà nói: "Anh nói là nó cũng xuất hiện trong giấc mơ của tôi, giống như trói buộc Tần San San vậy, cũng trói tôi đến giấc mơ đó?"

"Không sai! Cho nên cô có thể cứu cô ấy. Chỉ cần cô tìm hiểu những thông tin mà Tần San San sở hữu mấy ngày nay thì rất có khả năng cô sẽ gặp cô ta trong giấc mộng, cũng như thấy bóng đen kia. Cũng chỉ có cô mới có thể mang cô ấy ra khỏi đó."

Trong lòng An Dạ cũng có một chút dao động, cô chẳng phải là cái loại thánh mẫu vì cứu người mà có thể hy sinh bản thân, cô cũng có lòng riêng, cũng muốn sống an ổn qua ngày.

Nếu có thể lựa chọn, cô sẽ cự tuyệt không một chút do dự, cô không thể làm được chuyện vì cứu người khác mà chà đạp tính mạng của mình!

Thế nhưng, tình huống hiện tại lại không cho phép cô lựa chọn, cô cứu Tần San San cũng đồng nghĩa với việc cô cứu chính bản thân cô.

Bởi vì nếu cô không tìm đến cái bóng đen kia, nó cũng sẽ tới tìm cô. Nếu muốn sống sót, cô phải xử lý cái bóng đó trước, nếu không, một ngày nào đó cô sẽ bị nó cắn ngược lại!

"Có thể điều tra xem cái bóng đó có từ đâu hay không?" An Dạ hỏi một cách bất an: "Tôi cứ cảm thấy trong chuyện này còn có ẩn khuất gì nữa ấy!"

"Tôi và Lê Mộc sẽ tìm tư liệu về căn biệt thự này, cô cùng với Hạ Tuyết đi xem băng ghi hình sinh hoạt hằng ngày của Tần San San đi, xem cả đồ dùng tư nhân của cô ấy nữa!" Bạch Hành xoay qua an bài cho mọi người.

Cả nhóm chia ra làm hai ngả, phân công nhau hành động.

Hạ Tuyết cười một tiếng, nói: "Chàng trai kia vậy mà lợi hại quá nha!"

An Dạ gật đầu: "Anh ấy trước đây là điều tra viên, hiểu biết rất nhiều."

"Hình như tôi đã từng nghe tiếng của anh ta."

"Sao?"

"Nghe nói mấy năm trước có một điều tra viên họ Bạch phá án như có người dựa, sau đó lại mất mạng trong một vụ án nào đó."

"Đã chết à?"

"Cũng không phải, hẳn xem như là mất tích đi?"

An Dạ hỏi tới: "Có thể tra được tư liệu trên mạng hay không? Về điều tra viên họ Bạch ấy?"

Hạ Tuyết lắc đầu: "Thông tin này tôi được biết từ một người bạn của tôi cũng là điều tra viên, chắc có lẽ không được đăng báo đâu, nói cho cùng thì cảnh sát phá án đều là một tổ đội, đâu thể tuyên dương một cá nhân đặc biệt ưu tú nào đã phá vụ án được, vậy cũng quá phù phiếm rồi, cũng đâu phải đi quảng cáo một phiên bản Sherlock Holmes nữa đâu?"

"Vậy cũng đúng!" An Dạ chẳng để ý nhiều tới đề tài này nữa, thời điểm bây giờ không phải là lúc để cô nghĩ đến những chuyện đó.

An Dạ cùng xem băng ghi hình với Hạ Tuyết, nhìn thấy vào đêm đó Tần San San thật sự có uống một ly nước với lọ thuốc động lại dưới đáy ly, phòng chừng chuyện cô ta uống thuốc ngủ là sự thật.

An Dạ đem sinh hoạt cá nhân mấy ngày nay của cô ta nhớ vào trong đầu, sau đó hai người đi về căn biệt thự mà bọn họ đã từng ở.

Hai người đi tới căn phòng C - là căn phòng mà Tần San San đã ở, nhìn thấy quần áo bên trong còn chưa được dọn dẹp xong, trong không khí vẫn còn một mùi nước hoa đậm đặc.

An Dạ nhíu mày liếc nhìn xung quanh, ánh mắt cô dừng lại chỗ góc tường có mọc mấy đốm mốc. Rất rõ ràng, đã một thời gian dài căn phòng này không được thông gió, ngày qua ngày nên mới bị nấm mốc, cứ một đốm lớn rồi lại một đốm nhỏ mọc ra từ trên tường khiến người ta có một loại cảm giác kinh hãi khó có thể miêu tả.

Còn đặc biệt khiến người buồn nôn.

Khó trách, ai ở trong phòng này mà lại không gặp phải ác mộng? Ở một chỗ như vậy, ai mà không sợ hãi trong lòng?

Nhưng mà.... căn phòng này trước đây vẫn luôn bị khóa lại sao?

Nếu không thì người của tổ tiết mục kẻ thỉnh thoảng vẫn có người gan dạ tới đây thám hiểm hoặc là gì đó, sao lại có thể không mở cửa căn phòng này ra?

Huống chi, chỉ có phòng này bị nấm mốc, phòng của An Dạ thì vẫn rất sạch sẽ.

Có đại khái quan sát xung quanh một vòng, đem chi tiết trong phòng ghi nhớ, sau đó cùng với Hạ Tuyết vội vàng rời khỏi nơi đây.

Mà vào tối hôm đó, chương trình [Cứu Tội] được phát sóng trên đài Apple có rating vượt hẳn mức bình thường. Giữa đêm còn có người lập nhóm tới căn biệt thự đó thám hiểm, thậm chí còn có fans gọi điện thoại đến bệnh viện hỏi thăm Tần San San.

Tóm lại, biểu hiện của đám đông thật hào hứng, thậm chí là mong chờ cùng tò mò xem mọi việc sẽ phát triển tới đâu.

Bọn họ đang xem đến cuối cùng Tần San San có tỉnh lại được hay không, có phải là đang bị bóng đè quần thân hay không.

An Dạ ngồi bên mép giường của Tần San San, thì thầm với cô ta: "Cô có thể tưởng tượng trên tay có một cái chìa khoá hay không? Nó sẽ ngay lập tức ở trên tay cô."

Tần San San vẫn im lìm nằm đó, không hề có một chút tri giác.

An Dạ vấp phải trở ngại, chỉ có thể tiếp tục nói: "Cô lấy cái chìa khoá đó mở cửa, mở cửa rồi sẽ tỉnh lại ngay lập tức, mở nhanh lên...."

Rất hiển nhiên, Tần San San căn bản là không nghe thấy gì, cô ta không có cách nào mở cửa, cũng không có cách nào tỉnh lại được.

An Dạ xấu hổ liếc mắt nhìn mọi người một cái, nói: "Có lẽ là nhầm chìa khoá rồi?"

Mọi người bất đắc dĩ: "....."

An Dạ bó tay, chỉ có thể nói: "Để tôi thử xem có thể nằm mộng giống cô ấy, cố gắng đánh thức cô ấy từ trong đó?"

Lê Mộc nghi ngờ: "Sao có thể...."

Hạ Tuyết xua tay, kéo Lê Mộc ra ngoài, nói: "Cứ để An Dạ thử xem sao, coi như ngựa chết chữa thành ngựa sống đi!"

Mà vào lúc này, trong phòng chỉ còn lại Bạch Hành và An Dạ.

An Dạ nằm trên một cái giường trống, cô quay đầu nhìn nhìn Tần San San, nhìn thấy khuôn mặt cô ta tiều tụy, còn hơi ám vàng, hoàn toàn không có một chút sức sống.

Bỗng nhiên, cô hít sâu một hơi, nói: "Tôi bắt đầu ngủ.... Anh đừng có nhìn chăm chăm tôi, tôi ngủ không được."

Bạch Hành thấp giọng cười một tiếng, gương mặt anh được ánh đèn chiếu đến nhu hoà, đôi mắt sáng ngời như bao phủ trong một làn sương mỏng, làm người đối diện không thể nhìn ra được màu sắc thật sự của đôi đồng tử kia.

An Dạ khó ngủ: "Tôi chỉ cần ngủ là được rồi à?"

"Ừ, nhớ là phải đi tìm cô ta, có thể tìm được là tốt nhất, tìm không thấy thì trở về!"

"Nếu tìm không thấy thì cứ mặc kệ cô ta?"

"Phải bảo vệ bản thân mình trước chứ!" Bạch Hành dèm lại góc chăn cho cô, nói: "Tôi mở đèn bàn, có chuyện gì thì tôi ở ngay bên cạnh đây, tôi sẽ gọi em dậy."

"Tôi sẽ không sợ!" Trước khi An Dạ lâm vào giấc ngủ hình như tính cách liên trở nên mềm mại hẳn lên, cô xoa xoa mắt, tìm một tư thế thoải mái nhất để ngủ.

Trước khi nhắm mắt lại, cô bỗng nhiên nghĩ tới một câu nói ngôn tình: *"Thế giới còn chưa tận thế, tôi còn ở cạnh em."*

Dường như có Bạch Hành ở đây, cô liền đặc biệt an tâm.

An Dạ chìm vào giấc ngủ trong những suy nghĩ mông lung.

Trong mộng, giống như ngày hôm ấy, cô ngủ trong phòng của mình, cửa thì hở ra một chút giống như bị đập phá, bên ngoài tối om, có cái gì đó cứ nhìn chăm chăm vào cô, mắt không hề chớp.

Lần này An Dạ không còn sợ hãi như lần trước, cô mang theo ý thức tỉnh táo của mình tiến vào trong mơ.

Đây là một giấc mơ tình.

Chỉ là, địa điểm lần này cũng không phải ở bệnh viện, mà là ở căn biệt thự kia.

Dường như ai cũng không thể thoát khỏi chỗ đó, vòng đi vòng lại rồi lại trở về y như cũ.

An Dạ thấy cái bóng kia cử động, sột soạt sột soạt, nó chậm rãi từ đằng xa bò lại đây.

Nó đang tới gần cô, càng lúc càng gần.

An Dạ từ trên giường nhảy dựng lên, cô di chuyển đến mặt tường đối diện.

Cái bóng vốn đang đưa lưng về phía cô đột nhiên chậm rãi xoay người, trên mặt nó có hai điểm trắng, ở giữa điểm trắng có đồng tử màu đỏ tươi, bên trên bao phủ bởi một tầng bảo vệ mỏng, bọc lại chất lỏng sền sệt bên trong.

Đó là hai tròng mắt của nó sao?

An Dạ cảm thấy thật ghê tởm, cô không muốn bị cái loại sinh vật như thế này nhìn chăm chăm.

Cô lập tức chạy trốn!

An Dạ nhanh chóng chạy đi từ một hướng khác, trong khi bóng đen kia vẫn còn đứng ngốc ở trong phòng.

An Dạ muốn đi tìm Tần San San, cô theo bản năng nhìn tới phòng C, phát hiện căn phòng đó vậy mà lại bị khoá!

Có lẽ Tần San San đang bị nhốt bên trong?

Chắc chắn là như vậy!

An Dạ hô to: "Tần San San!"

"An Dạ?!" Từ bên trong truyền đến tiếng kêu đầy kinh ngạc, sau đó đối phương nồn nóng mà kêu gào: "Mau mang tôi rời đi! Tại sao người của tổ tiết mục lại không tới mở khoá vậy? Tôi đã bị nhốt trong đây hai ngày rồi!"

"Tần San San cô hãy bình tĩnh một chút, bây giờ là cô đang nằm mơ!"

"Nằm mơ? Vậy.... vậy tôi.... tôi phải làm gì bây giờ đây?!"

"Cô có chìa khóa không?"

"Không có."

"Cô hãy tưởng tượng ra hình ảnh của cái chìa khóa, sau đó hãy lấy cái chìa đó mở cửa ra!"

Đối phương đã hoảng sợ đến sắp khóc, trong giọng nói mang theo nước mắt: "Sao mà làm được đây...."

"Bánh bèo vô dụng!" An Dạ nhớ tới cái chìa khóa, nó dường như liền thật sự tồn tại trong tay cô, cô nhanh chóng cầm nó vào ổ khóa, bất giác phát hiện: "Cái chìa này không vừa, khốn kiếp!"

An Dạ ngồi bệt xuống ngay cạnh cửa, bỗng nhiên lúc này trong đầu cô hiện lên một ý tưởng lớn mật — nếu cô tưởng tượng ra bộ dạng của Bạch Hành, vậy cũng có thể kéo anh ấy vào trong đây?

Anh ấy nhất định sẽ có cách để cứu Tần San San ra ngoài.

Vào lúc này, cái bóng đen đang ở đằng xa bất đầu có động tĩnh, đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào An Dạ giống như muốn nhìn thấu cô, mang theo một tia tham lam thêm muốn.

Nó cấp tốc xông tới, bóng đen càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, nhanh chóng cắn nuốt khoảng trống và ánh sáng xung quanh. Nó cách An Dạ càng ngày càng gần, nó là muốn cắn nuốt luôn cô!

Bất ngờ, đột nhiên có một người chắn trước mặt An Dạ.

Chỉ nghe "Pằng" một tiếng, đối phương đã bắn một phát súng vào ngay bên mắt của bóng đen, chất lỏng trong tròng mắt nó văng tung toé ra, sau đó đối phương xoay người, kéo An Dạ đứng dậy.

Là Bạch Hành!

Cô vừa kinh ngạc lại vừa có phần vui sướng: "Anh vào đây bằng cách nào?"

"Là em kéo tôi vào chứ sao...." Bạch Hành nói một cách bất đắc dĩ.

"Trong mộng cũng có thể nổ súng hả?"

"Theo lý thuyết là không thể."

"Nghĩa là...?"

"Nghĩa là đã tới điểm giới hạn của giấc mộng này rồi, chúng ta nên tỉnh lại thôi!" Bạch Hành nói.

Ngay sau đó là một chùm ánh sáng trắng lóe lên, Bạch Hành cùng An Dạ đều biến mất.

An Dạ ngồi bật dậy, thờ dốc từng ngum từng ngum, gấp phải ác mộng kia nên tim cô đập như trống đánh, cô hoàn toàn không kiểm soát được.

Cảm giác này giống y như những lần cô tỉnh dậy sau khi gặp ác mộng trước đây vậy.

Xoay người qua, cô phát hiện Bạch Hành cũng đã tỉnh.

Nói vậy thì hồi nãy Bạch Hành thật sự cùng cô ở trong mộng kể vai chiến đấu?

Chuyện này sao có thể....

Bạch Hành lên tiếng: "Trong lúc nguy hiểm em đã nghĩ đến tôi?"

An Dạ đột nhiên mặt đỏ tai hồng, cô có thể kéo Bạch Hành vào trong mộng bởi vì lúc ấy cô đã nghĩ tới anh đi?

Cô cảm thấy quá xấu hổ, cố ý thay đổi đề tài: "Nếu nhìn thấy thứ mà mình sợ hãi sẽ bình tĩnh lại, vậy vì sao Tần San San không thức dậy được? Cô ta không sợ hay sao?"

Bạch Hành không muốn chọc thủng tính toán nhỏ nhặt này của cô nên liền tiếp lời: "Cô ta sợ, nhưng thuốc ngủ là một cơ hội. Thuốc ngủ cũng cố cho giấc mộng kia, làm cho ác mộng càng thêm vững chắc, người cũng không dễ dàng thức tỉnh cho nên cô ta bị vây khốn trong phòng, không có cách nào tỉnh lại."

"Ý anh muốn nói là lần sau chúng ta cũng phải uống thuốc ngủ, làm cơ thể lâm vào giấc ngủ sâu để duy trì cảnh trong mơ đó hả?"

"Đại khái là như vậy."

An Dạ hoảng loạn mà nói: "VẬY.... nếu chúng ta không thể tỉnh lại thì sao? Hoặc bị chết ở trong đó?"

"Nếu thế thì chết cùng một chỗ đi!" Bạch Hành cười khê, bộ dạng như không thêm đề ý.

Mà An Dạ vào lúc này lại càng thêm sợ hãi.

Cô.... cô mới không muốn chết lẳng nhách như vậy!

HẾT CHƯƠNG 41

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bóng Đè (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ nhìn chăm chăm vào bóng đèn bên trong cái chụp đèn.

Rõ ràng đang là mùa đông, vậy mà vẫn có một cơn côn trùng bay xung quanh ánh đèn, thân mình nó bị ánh sáng phản xạ, chiếu vào vách tường, biến thành một cái bóng lớn hơn gấp nhiều lần, giống như một con quái vật đang phô trương thanh thế, thực tế thì chịu không nổi một cái búng tay.

Con quỷ cô nhìn thấy trong mộng không phải cũng như vậy hay sao?

Trong mộng nó không gì làm không được, vừa đến lúc tỉnh dậy thì nó liền tan biến.

An Dạ đột nhiên nghĩ tới điều gì, cô cẩn thận suy đi nghĩ lại để tìm ra manh mối nhưng bất ngờ trong đầu đau đốn, giống như cô bị thiếu đường khí vậy.

Cuối cùng cô không nghĩ ra được gì nữa, chỉ có thể từ bỏ.

Bạch Hành hỏi: "Sao? Lại tiếp tục ngủ nhé? Trời còn chưa sáng."

An Dạ hơi sợ, trả lời: "Tôi không dám ngủ nữa, sợ lại nhìn thấy nó."

"Lúc sợ hãi có thể nghĩ tới tôi, giống như lúc nãy vậy, tôi sẽ có mặt ngay lập tức."

Cô hơi có phần quần bách, thế nhưng điều đối phương nói lại là sự thật, con quái vật kia là nhíp cầu giữa cô và Bạch Hành, cô có thể kéo anh vào trong mộng dễ như trở bàn tay.

Giấc mộng là địa bàn của con quái vật hung hãn đó, đồng thời cũng là nơi mà cô tạm thời có được khả năng đặc biệt.

Cô cúi đầu, nhìn nhìn quần áo của Bạch Hành, cô vậy mới nhận ra này giờ là anh ghé vào mép giường mà ngủ.

Hiện tại trời lạnh như vậy, bên trong phòng bệnh lại không có máy sưởi, anh ấy không thấy lạnh hay sao?

An Dạ vừa định mở miệng lại cứ cảm thấy xấu hổ, cô cũng không thể báo anh lên giường mình nằm cho ấm nhĩ? Vậy thì kỳ cục quá....

An Dạ vươn tay, chạm vào đầu ngón tay của Bạch Hành, quả nhiên là tay anh lạnh ngắt. Cô úp tay mình lên tay anh, chạm rài siết lại, ấp úng nói: "Tôi chỉ muốn ủ ấm tay anh một chút thôi, anh đừng có hiểu lầm nha, tôi không có cố ý ăn đậu hũ của anh đâu!"

"Tôi biết..." Bạch Hành thực bất đắc dĩ, "Hon nữa, những lời này hẳn nên là tôi nói mới đúng?"

Anh rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay An Dạ, trở ngược lại nắm lấy tay cô, bảo bọc chặt chẽ đôi tay nhỏ của cô trong lòng bàn tay mình.

An Dạ ngơ ngẩn liếc nhìn anh một cái, lại phát hiện đối phương vẫn cúi đầu, cẩn thận giúp cô sưởi ấm.

Cô vậy mà không có ý định rút tay về, chỉ là lỗ tai cô hơi nóng lên, chắc là do Bạch Hành ma sát tay mình nên mới nóng như vậy nhĩ?

Bỗng nhiên An Dạ cảm thấy không còn lạnh nữa, từ dưới đáy lòng trào dâng một tia ấm áp, xua tan hơi lạnh bốn phía xung quanh cô.

Cảm giác ấm áp này bao bọc lấy hai người bọn họ một lúc lâu thật lâu.

Một lát sau, An Dạ cảm thấy hơi buồn ngủ, hỏi: "Đặt cho con quý kia một cái tên đi? Tôi không biết nên hình dung nó như thế nào, mỗi lần nói tới điều bất tiện."

"Vậy kêu nó là bóng đèn?"

"Cũng được. Anh nghĩ cái bóng đèn này có nhược điểm nào không?" An Dạ hỏi.

"Em cảm thấy thế nào?"

An Dạ nghĩ nghĩ, nói: "Nó ở trong mộng thì rất lợi hại, nhưng người ta vừa tỉnh dậy, cũng chính là trở về thế giới thực, nó liền biến mất."

"Nhưng người đó có khả năng rời khỏi thế giới trong mộng không?"

Cô lắc đầu, nói: "Không, ngay cả đã chết cũng vô dụng. Tuy đã chết nhưng vẫn cứ bị nhốt trong đó."

"Thế nên nó rất mạnh, đúng không?"

"Sao có thể có những thứ như vậy chứ? Trên đời này có tồn tại hay sao? Một con quái vật không có sơ hở nào.... Nó chỉ biết hại người!" An Dạ nói lung tung hỗn loạn một hồi, sau đó lại khôi phục sự trấn định: "Không đúng, có thể chỉ cần chết đi là được."

Bạch Hành hỏi: "Tại sao?"

"Mộng được hình thành từ đại não, nếu đại não không còn hoạt động nữa thì làm sao làm ra được giấc mộng?"

Bạch Hành nhếch môi, cười cười và hỏi: "Nói vậy, nếu Tần San San đã chết thì cô ấy sẽ biến thành cái dạng gì?"

"Ý anh là...?" An Dạ nhún mày, cô cẩn thận suy nghĩ nếu Tần San San đã chết thì sẽ như thế nào.

Nếu như nói Tần San San đã chết, vậy thì giấc mộng liền sẽ biến mất, cô ấy cũng sẽ không bị nhốt ở trong.

Nhưng nếu cô ta chết, ý thức bị nhốt của cô ta sẽ trở thành gì? Một du hồn không có lối về chẳng?

Không không, "Tần San San" kia không phải là thật, đó vốn dĩ là tưởng tượng của cô ta, nếu ngoài đời cô ta chết thì cái gì trong giấc mơ cũng sẽ không còn.

An Dạ suy tư: "Vậy thì có biện pháp nào làm đại não tạm thời đình chỉ hoạt động không nhĩ?"

"Không đâu. Sau khi não chết, thân thể vẫn còn có thể kéo dài một đoạn thời gian, em có hiểu ý tôi muốn nói hay không?"

An Dạ ưỡ ỏi: "Vậy là nói cách này không thể dùng được, tuy rằng cô ấy có khả năng sống sót sau khi não chết đi nhưng cô ấy cũng không thể tỉnh lại. Nhưng vì sao nó muốn vây khổn Tần San San, nhốt cô ấy trong phòng?"

Nếu nói cô ta bị bóng đèn, vậy thì nhất định phải có một lý do nào đó nên nó mới vây Tần San San ở đó.

Thế nhưng cái nguyên nhân đó là gì?

Hoặc là nói, Tần San San không tỉnh lại có chỗ lợi nào cho nó?

Lại hoặc là, mục đích nhốt cô ta trong cái phòng kia là gì?

An Dạ hỏi: "Anh có muốn ngủ thêm lần nữa không? Lại thử kéo cô ấy ra một lần nữa?"

"Không nên nóng vội, hiện tại còn chưa phải lúc." Bạch Hành nói, "Chúng ta trở về biệt thự đó điều tra thêm một chút, mục tiêu là căn phòng kia."

An Dạ nói: "Căn phòng đó hình như luôn bị khóa lại, tôi nhìn thấy trên tường có rất nhiều nắm móc, chắc có lẽ do bị đóng kín quanh năm."

"Nếu một biệt thự quanh năm bị khoá lại không có ai ở, vậy thì mấy phòng khác cũng phải có nắm móc, nhưng chỉ có căn phòng kia bị thôi, vậy nói lên mấy căn phòng khác không bị khoá, mà cái phòng đó luôn khoá là khoá cái gì?" Bạch Hành nói.

"Là phòng chứa đồ lật vật chẳng?"

"Không đâu, trước đây phòng đó cho người ở, cái này thì tôi đã điều tra rồi, nếu bị khoá lại quanh năm thì còn có một khả năng nữa — cầm tù một ai đó!"

"Cầm tù?"

"Vẫn chưa chắc chắn được điều này, phải tiếp tục điều tra thêm." Bạch Hành nhìn cô một cái, thấp giọng bảo: "Em ngủ đi, tôi ở ngay bên cạnh!"

Khi lìm đim sắp ngủ, An Dạ bỗng nhiên lên tiếng: "Phải rồi, những thứ xuất hiện trong giấc mộng đều được phản ánh từ hiện thực. Giống như Tần San San — bởi vì trong hiện thực có một Tần San San, biệt thự trong mộng kia — trong hiện thực cũng tồn tại cái biệt thự, đều là những thứ có thể thực thể hoá, vậy bóng đèn thì sao? Có thể nào nó cũng có trong hiện thực hay không?"

"Cái này thì..." dường như Bạch Hành cũng chưa nghĩ tới điều này, anh hơi ngập ngừng không nói.

An Dạ tiếp tục suy luận: "Những thứ có thể tồn tại song song như vậy là thật hay giả? Cái bóng đó có thể có thật ngoài hiện thực hay không?"

Cô bỗng nhiên nghĩ, nếu một thứ gì đó làm cho người ta khi nhìn vào có ấn tượng khác sâu với nó, vậy thì cũng rất có thể sẽ tái hiện lại hình ảnh đó trong đầu, giống như ký ức, một người có thể nhớ lại một đoạn chuyện cũ, tái hiện lại những đồ vật có trong hiện tại vào não của mình.

Ý nghĩ này thật đáng sợ, tựa như bất cứ thứ gì cũng có thể tự tiện xông vào ý thức của con người.

Một khi nó cũng có suy nghĩ thì...

Sẽ biến thành cái dạng gì đây?

Nếu nó ở trong ký ức của con người, nó có thể vận dụng tư duy của người đó để tạo ra hoàn cảnh giả, hoặc là thấy đổi bản thân người đó, thay đổi ký ức của người đó.

Vậy không phải là nó có thể điều khiển đầu óc của con người hay sao?

Nói một cách đơn giản là một vật có sự sống tồn tại trong ý thức của con người, ồm... nghĩa là — kí sinh vật.

Cái bóng dè kia chính là vật ký sinh trong giấc mộng của người đi?

Cũng chính là quỷ ký sinh trong đầu.

Bây giờ, nó cũng đang sống trong đầu Tần San San — ở ngay bên cạnh cô ta.

An Dạ nổi hết cả da gà.

"Ngủ một lát thôi!" Bạch Hành dèm góc chăn cho cô, thuận tay tắt đèn.

Anh ngồi bên mép giường cạnh An Dạ, cúi người lên thành giường, gối đầu lên cánh tay mà ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lê Mộc trở lại cùng với Hạ Tuyết.

Bọn họ mang theo hai phần ăn sáng cho An Dạ và Bạch Hành, một phần là bánh mì xiu mại cùng sữa đậu nành, một phần là bánh pudding cùng với sữa bò. Rõ ràng, món điểm tâm ngọt là cho An Dạ, còn phần ăn sáng truyền thống kia thì dành cho người nhìn cũ kỹ nghiêm túc như Bạch Hành.

An Dạ ăn hai miếng bánh kem, trong miệng cứ nhạt như nước ốc, trong đầu cô hiện giờ toàn bộ đều là chuyện của Tần San San, cô sợ mình rồi cũng sẽ bị như vậy, bị nhốt vào một nơi tăm tối như thế, thật sự quá đáng sợ.

Bạch Hành nhìn ra được sự lo lắng của cô, bèn xoay qua nói với Lê Mộc và Hạ Tuyết: "Tôi có chuyện này nhờ hai người giúp đỡ."

Hạ Tuyết gạt đầu cái rụp: "Anh cứ nói đi!"

"Chuyện tôi sắp nói rất có thể hai người sẽ hơi khó tiếp thu." Bạch Hành dừng một lát, sau đó vẫn tiếp tục nói: "Tôi định cùng An Dạ ngủ một giấc, một khi chúng tôi gây gục ở trong mộng, hoặc nếu qua bốn tiếng mà vẫn không thể tỉnh lại, hai người hãy cắt một nhát vào cánh tay của chúng tôi, khiến cảm giác đau làm chúng tôi tỉnh lại."

Lê Mộc hơi khó hiểu, anh hỏi: "Vì sao lại phải làm như vậy?"

"Vì cứu Tần San San!" An Dạ nói, "Hai người chỉ cần nhớ kỹ như vậy là được rồi!"

Hạ Tuyết không có ý kiến gì, cô ấy gạt gạt đầu, với tay cầm lấy con dao gọt hoa quả.

Bạch Hành chia thuốc ngủ cho An Dạ, bảo cô: "Uống một viên thôi, để duy trì tỉnh vững chắc của giấc mộng, sẽ không làm cho chúng ta vì một tình huống đặc thù nào đó mà bình tĩnh. Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể bị kéo vào căn phòng kia!"

An Dạ hơi hiểu ra, bất cứ ai bị nhốt vào căn phòng kia thì không thể tỉnh lại bởi vì tình huống căn phòng đó bị khoá lại là chưa bao giờ xuất hiện trong hiện thực, nếu bị lọt vào đó thì sẽ không biết rõ tình huống để tìm cách thức tỉnh.

Hơn nữa, trong ấn tượng của Tần San San, cô ấy vẫn luôn cho rằng mộng mới là hiện thực, cho nên cũng sẽ không ra lệnh cho đại não của mình phải thức dậy. Đặc biệt là cảnh trong mộng không có sinh ra biến hoá gì đặc biệt để có thể phá vỡ tính vững chắc của nó.

Điều mà An Dạ phải làm là nói rõ với Tần San San rằng đó chỉ là mộng mà thôi, còn phải tránh bị cái bóng kia bắt được. Càng quan trọng hơn là An Dạ muốn làm rõ trong căn phòng kia đến cuối cùng chứa cái gì!

An Dạ và Bạch Hành cùng uống thuốc, một người nằm trên giường còn một người thì nằm trên ghế, lần lượt chìm vào giấc ngủ. Bên cạnh hai người là Hạ Tuyết và Lê Mộc, trong tay bọn họ cầm chắc dao gọt hoa quả, chỉ có thể đứng nhìn trong sự lo lắng sốt ruột mà chẳng thể làm được gì.

Đầu óc của An Dạ dần dần tiến vào trong mông lung, quả nhiên, chỉ cần cô đi vào trong giấc ngủ thì ký sinh vật kia liền ngay lập tức kéo cô tới nơi nó có khả năng khống chế nhưng cô vẫn nắm được ý thức của mình, có thể tự do hoạt động, duy trì giấc mơ tỉnh này.

Cô lại trở về trước căn biệt thự kia.

Đột nhiên An Dạ cảm thấy như đã qua một đời. Cô vận dụng ý thức gọi Bạch Hành, rất nhanh, phía sau lưng cô đã xuất hiện một hình bóng quen thuộc — là Bạch Hành đang đi ra từ chỗ tối.

Trong tay anh cầm một cây súng, đây là vật tự vệ duy nhất của cả hai ở thế giới này.

Cánh cửa không gió mà tự động mở ra, phảng phất như nó đang hoan nghênh bọn họ trở về.

Sau đó, cả hai bước vào trong, chậm rãi đi lên cầu thang.

Ngoại trừ phòng C bị khoá chặt, mấy căn phòng khác đều mở cửa toan hoác, còn cái bóng đen vẫn luôn bám theo An Dạ lại không thấy đâu.

An Dạ vội vàng chạy đến cánh cửa phòng C, kêu vào bên trong: "Tần San San, là tôi!"

"An Dạ?!" Cô ta nồn nóng đáp lời: "An Dạ, cứu tôi!"

"Cô sao rồi?"

"Tôi vẫn khỏe."

"Bên trong đó có gì dị thường không?" An Dạ nói, "Nghe này, hiện tại cô đang nằm mơ!"

"Ha? Nằm mơ?! Không thể nào!" Tần San San bộ dáng khó tin, cô ta lớn tiếng trả lời: "Đừng có trêu tôi, chắc chắn là các người thông đồng với tổ tiết mục, đừng có chơi tôi kiểu đó! Tôi mới không bị các người lừa phỉnh, sinh ra nghi ngờ đối với thế giới này rồi bị tẩy não, cho rằng mình đang nằm mộng như mấy người bị tâm thần đâu!"

"Nhưng mà...." tự tin của Tần San San đột nhiên yếu hèn đi, cô ta nói: "Tôi cảm thấy sợ lắm!"

"Có chuyện gì?"

"Nó đã ở đây với tôi ba ngày rồi." Thanh âm của cô ta mang theo một tia run rẩy, khàn giọng nói: "Nơi này.... nơi này có người!"

HẾT CHƯƠNG 42

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngờ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Bóng Đè (8)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Có người?

An Dạ không rét mà run.

Sống lưng như mọc lên vô số kim châm li ti đang đâm vào cổ áo lông, chọc ra vô số lỗ hồng, hơi lạnh từng đợt từng đợt tiến vào không ngừng.

Xù lông như nhím chính là nói cô của hiện tại bây giờ đây.

An Dạ bỗng nhiên cảnh giác hẳn lên, cô nghe được một tiếng xôn xao rất nhỏ.

Có người ở ngay phía sau cô, mà cái loại cảm giác này.... cũng không phải là Bạch Hành. Người này không có mùi hương hoa nhài quen thuộc, chỉ có ánh mắt nóng tới om, hơn nữa cũng không mang theo bất cứ mùi nào.

An Dạ không có cách nào nhìn thấy sinh vật này, cô chỉ biết là phía sau mình có người.

Hơn nữa, hẳn ta.... đang nhìn cô chăm chăm.

An Dạ vẫn có ý nghĩ cầu may, nhẹ giọng gọi một câu: "Bạch Hành?"

Phía sau im ắng, không có ai đáp lời.

Mà tầm mắt kia vẫn còn đó không di chuyển, vẫn luôn nhìn chăm chú vào cô.

"Bạch Hành!" An Dạ lại gọi một câu, cô không dám quay đầu lại, sợ nhìn phải cái gì đó đáng sợ.

Trong lòng An Dạ thấp thóm lo lắng, cô vốn cho rằng Bạch Hành luôn luôn ở phía sau mình không phải sao? Vì sao cứ cảm thấy đó không phải là anh?

Huống hồ không có ai trả lời, vậy thì... Bạch Hành đi đâu?

Trực giác của An Dạ cho cô biết, có cái gì đó bất bình thường ở xung quanh đây.

Khốn kiếp!

Bây giờ An Dạ cảm thấy mình thật là ngu hết chỗ nói, rốt cuộc đã nhận ra chỗ không ổn.

Trong đầu cô nghĩ tới là Bạch Hành, thế nhưng.... thứ xuất hiện nhất định sẽ là Bạch Hành hay sao?

Cũng có thể có kẻ đã hoá thành Bạch Hành, nhanh chân đến trước một bước, sau đó theo đuôi cô, nhưng mà kẻ đó.... trừ bỏ về ngoài là Bạch Hành, còn lại thì không phải!

Anh rất có thể còn ở phía sau, thậm chí là bị nhốt bên ngoài cửa!

Cô bất chợt nghĩ đến này giờ sao lại không thấy cái bóng kia, theo lý thì nó nhất định sẽ ở chỗ này, chờ cô đến, sau đó nó sẽ làm như đã từng làm đối với Tần San San — nhốt cô ở trong đây.

Vậy mà An Dạ không thấy nó, tưởng rằng có thể nó đã "tự ý rời bỏ nhiệm vụ", nào ngờ nó vẫn luôn ở đây.

Nó biến thành về ngoài của Bạch Hành, vẫn luôn đi theo cô, ở ngay phía sau!

"Bạch Hành... Bạch Hành!" An Dạ gấp đến độ xoay quanh, trán đổ đầy mồ hôi, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, cô không có súng, cô cũng chẳng biết cách sử dụng súng ra làm sao?

Tóm lại cô rất sợ hãi, cũng thật sự bất lực.

Cô.... cô thậm chí khát vọng sự xuất hiện của Bạch Hành.

Thì ra, trong tiềm thức, cô vẫn luôn ý lại vào anh đến vậy.

"Anh mau xuất hiện đi, Bạch Hành!" Cô thì thầm như niệm chú, đề trán lên trên cửa.

Ánh mắt sau lưng vẫn như bóng với hình mang theo sự tham lam, cứ nhìn cô một cách chăm chú, làm lưng cô cứ như bị kim chích.

"An Dạ?"

Trong căn phòng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tần San San, cách một lớp cửa, An Dạ vẫn nghe ra sự hoảng loạn của cô ta, nhin không được cũng lên tiếng đáp lại.

"Tần San San!" An Dạ quát lớn, cô thẳng người dậy, nhắm chặt hai mắt, lớn tiếng nói: "Cô nghe rõ cho tôi: cô đang nằm mơ, đây không phải đang đùa! Cô cần phải nhận rõ mình đang nằm mơ, nếu không cô vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại! Sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này, cũng giống như người bên trong kia, bị nhốt ở đây mãi mãi!"

"Sao có thể chứ? Cô điên rồi à?!" Tần San San khó có thể tin.

"Người bên trong đó như thế nào? Cô hãy hỏi cô ta vì sao lại bị nhốt ở nơi đây!" An Dạ nói.

"Cô đừng có nói giỡn nữa mà...." Tần San San quả thực là muốn khóc rồi, "Tôi sợ lắm, chẳng những sợ bị nhốt trong này, tôi còn sợ cô ta nữa."

"Sợ cô ta?"

"Có phải cô ta đã chết rồi hay không?"

"Rốt cuộc là cô đang nói cái gì vậy?!"

"Cô ta đã nằm trên giường ba ngày rồi, chẳng hề mở mắt lần nào, tuy hô hấp vẫn còn nhưng mà thân thể cô ta thì lạnh lẽo giống như đã chết vậy. Tôi sợ lắm rồi! Cô hãy nói với bọn họ đừng đuổi tôi, thả tôi ra ngoài đi, được không? Tôi không muốn phát lên nữa, cũng không muốn cơ hội để nổi tiếng nữa, tôi đòi ý. Dù sao... tôi không quay tiết mục này nữa, tiền vì phạm hợp đồng muốn đền thế nào thì tôi đền thế ấy, xin hãy thả tôi ra ngoài đi mà...." Tần San San muốn phát điên lên rồi, vừa nói vừa khóc nức nở, nói không ra hơi.

"Cô cần phải thoát ra khỏi đó...." An Dạ hoảng loạn, nói: "Cô có thể mở cửa sổ được không?"

"Được, tôi mở được."

An Dạ mím môi, ngăn ngừa. Cô kêu Tần San San mở cửa sổ chính là vì suy xét đến hai cái kết quả sau đây:

Một — nếu Tần San San nhảy xuống, khi người đang nằm mộng mà gặp phải nguy hiểm sẽ phát ra tín hiệu để đánh thức cơ thể, đặc biệt nhịp tim sẽ đập gia tốc, cô ấy rất có khả năng tỉnh lại thành công. Huống chi, những vị trí bên ngoài căn phòng này đều đã từng xuất hiện trong trí nhớ của cô ấy, rất có thể Tần San San sẽ khống chế được cảnh trong mơ của mình, ra lệnh cho cơ thể thức dậy, do đó sẽ tỉnh lại.

Hai — nếu Tần San San nhảy cửa sổ, cô ấy lại không có cách nào khống chế cảnh trong mơ, mà tim của cô ấy vẫn luôn đập gia tốc trong lúc rơi xuống.... nếu vậy, chờ tới khi tim đập quá nhanh, cơ thể không chịu đựng được, dẫn đến nhịp tim rối loạn, cũng chính là chết bất đắc kì tử trong lúc đang ngủ.

Nói cách khác, khi chạm đất, chẳng những Tần San San sẽ chết trong mộng mà còn có thể chết thật bên ngoài.

Nhưng nếu không thử một lần, cô ta vĩnh viễn sẽ bị nhốt ở đây.

Đây là cơ hội cuối cùng của Tần San San.

An Dạ vừa định mở miệng, đột nhiên có cái gì đó dâng lên từ dưới khe cửa.

"Lách tách..." nghe như là tiếng nước.

An Dạ nhấc chân lên, thấy dưới đế giày bị dính toàn là máu đen, một màu đen đầy ma quái.

Cô không thể mở miệng nói chuyện bèn vươn tay chụp lấy cổ họng mình, có cảm giác như bên trong bị nghẹt lại.

"Hô hô hô...." An Dạ chỉ có thể há mồm, phát ra từng tiếng thở dốc.

Là bóng đèn cổ tình không cho cô nói chuyện, nó cũng không muốn để cho Tần San San chạy trốn.

Nhưng tại sao chứ?

Tại sao lại.... nhốt cô ta ở bên trong?

Trong căn phòng đó có một người đang ngủ say, còn có sự tồn tại của Tần San San nữa.

Người đó cũng bị nhốt lại bên trong sao?

Hay là.... người đó vốn luôn ở trong căn phòng C bí ẩn này?!

Những nghi vấn của An Dạ quá nhiều làm cho đầu cô đau như muốn nứt ra, loại cảm giác mệt mỏi khôn kể này suốt chút nữa đã đánh gục cô.

An Dạ ngồi xõm xuống, tùy ý để ống quần thấm đẫm máu, dính lên cả đầu gối, chất lỏng kia như muốn cắn nuốt lấy cô, mang theo lực hấp dẫn khó có thể miêu tả.

Xuyên qua kẽ hở giữa những ngón tay, cô trông thấy.... một đôi mắt bên trong vũng máu.

Bên dưới lớp máu đậm đen kia có một người đang giương mắt nhìn cô — một ánh mắt si mê nóng rực, nó như muốn dụ dỗ cô ngã xuống.

Mà vào ngay lúc này, cửa căn phòng C chậm rãi hé ra một khe hở.

Bên trong là khuôn mặt Tần San San đang ngơ ngẩn nhìn An Dạ, hình như cô ta vẫy tay với cô, lại cách cô càng lúc càng xa.

Chỉ cần An Dạ vươn tay là có thể kéo cô ta ra ngoài.

Duỗi.... tay ra à?

"Mày đừng có mơ!"

An Dạ tỉnh táo lại ngay lập tức, đứng bật dậy và bỏ chạy.

Khi cô quay đầu nhìn lại thì cánh cửa kia vẫn luôn bị khóa chặt, không có bất cứ động tĩnh nào.

Tất cả những gì vừa mới xảy ra đều là cái bẫy của bóng đèn, nó muốn dụ cô đi vào!

An Dạ thờ hồng học chạy xuống dưới lầu, bỗng nhiên, cô va phải cái gì đó.

Tuy chớp mũi bị đụng đến đau điếng nhưng xúc cảm ấm áp kia là thân thể của Bạch Hành.

"Em sao vậy?" Bạch Hành đỡ lấy bà vai cô, ngữ điệu vội vàng.

"Tôi..." An Dạ thờ không ra hơi, hộp lấy từng ngum từng ngum không khí, tựa như cá mắc cạn, nói: "Tôi thấy bóng đèn."

"Vừa rồi em ở đâu?"

"Quả nhiên đó không phải là anh!"

An Dạ theo bản năng nắm chặt lấy ngực áo của Bạch Hành giống như một đứa bé, hai tay cô nắm áo anh một cách gắt gao, làm chiếc áo nhăn nhúm đến thế thảm nhưng cô cũng chẳng để ý được nhiều như vậy, bây giờ cô chỉ muốn nắm lấy cảm giác an toàn mà anh mang tới.

Bạch Hành đặt tay lên đầu An Dạ, cảm lòng không dặng mà xoa xoa, nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ!"

Một câu nói muốn thuờ của anh, lần này lại mang theo sự ôn nhu khác biệt.

Làm cô nghĩ rằng đối với ai anh cũng ôn nhu như vậy hết.

Bây giờ An Dạ mới thả lỏng tâm tình, ít ra thì.... cô cũng đã gặp được Bạch Hành, không còn cần phải nom nớp lo sợ như hồi nãy nữa.

"Giờ chúng ta nên làm gì tiếp theo?" An Dạ nôn nóng, "Tôi không vào căn phòng đó được."

"Tôi cùng em đi lên đó!" Bạch Hành khẳng định.

Đáy lòng An Dạ tràn đầy sự kháng cự, thế nhưng nếu không đi đối mặt với cái bóng kia thì một ngày nào đó, trong tình huống cô hoàn toàn không có sự phòng bị rất có thể sẽ bị nó lôi vào trong giấc mộng.

"Được!" Cô lên dây cót chuẩn bị tinh thần.

Cô muốn đối mặt với nó một lần nữa, đối mặt với con ác mộng đáng sợ kia.

An Dạ và Bạch Hành cùng nhau lên lầu, toàn bộ đèn đóm đều tắt ngóm. Không gian rất yên lặng, không nghe ra được bất cứ tiếng động nào.

Bọn họ cùng nhau đi đến trước căn phòng C, sau đó gõ cửa.

"An Dạ?" Tần San San vui sướng reo lên, "Cô vẫn còn ở đây sao? Thật tốt quá, cô vẫn còn ở đây!"

"Tần San San! Cô phải nhảy cửa sổ, tôi mặc kệ cô có tin hay không, tóm lại chỉ có nhảy cửa sổ thì cô mới có khả năng sống sót."

"Cô điên à!"

"Cô nghe tôi, a...." An Dạ còn chưa dứt lời thì mắt cá chân đã bị thứ gì đó cuốn lấy, kéo thẳng xuống dưới lầu.

"An Dạ?! An Dạ!" Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Tần San San quỳnh quáng hết cả lên, khàn giọng kêu gào.

Vào lúc này, Bạch Hành đã ngay lập tức đuổi theo, anh móc khẩu súng ra từ phía sau, lên đạn, thủ sẵn cò súng, điều chỉnh vị trí, động tác lưu loát liền mạch.

Thế nhưng anh lại không thể nổ súng bởi vì cái bóng kia không đi theo đường thẳng mà nó cố ý dơng đưa qua lại, làm ảnh hưởng đến phán đoán của anh.

An Dạ quả thật như muốn điên rồi, cô dồn lực vào eo, cong người lên, với tay cố gắng gỡ cái thứ như dây mây đang bám trên đùi cô thật chặt ra.

Đau quá!

"Xúc tuạ" kia giống như đã ghim sâu vào trong da thịt của An Dạ, làm cho cô đau đến mức da đầu tê dại, tiếng rên rì tràn ra đầy thống khổ.

"Nổ súng đi!" An Dạ chịu hết nổi, cô cứ như vậy ra lệnh cho Bạch Hân.

"Tôi không thể..." Bạch Hân không có cách nào, anh mím chặt môi, hai đầu mày nhăn tít lại, dường như đang nghĩ tới gì đó, trong ánh mắt anh toát ra sự mệt mỏi và thần sắc sợ hãi.

Hết thấy một màn này đều bị An Dạ thu vào trong mắt.

Anh ấy đang sợ điều gì... sợ chính mình bắn nhầm chăng?

"Nổ súng!" An Dạ la lớn, "Đây chỉ là mồi, cho dù bắn không trúng nó mà trúng phải tôi cũng không sao! Tôi sẽ tỉnh lại!"

"Tôi..." Bạch Hân giờ hòng súng lên, nhắm ngay vị trí cẳng chân của An Dạ.

"Nổ súng!"

"Pằng!!!" Viên đạn bắn vào khoảng không ngay trước chân An Dạ, cả người cô bị ngã trên mặt đất, còn bóng đen kia thì đã hóa thành một vũng máu.

Bạch Hân chạy tới dò hỏi: "Em không sao chứ?"

"Tôi ổn, không sao."

Trong khoảnh khắc đó, An Dạ nhớ tới ánh mắt khi này của anh: loại ánh mắt khôn khéo và bất lực, không hiểu sao khi trông thấy ánh mắt đó làm cho cô đau lòng không thôi.

Cô liền lên tiếng an ủi anh: "Anh bắn chính xác lắm, tôi không có bị thương, anh đã cứu tôi rồi đây!"

Bạch Hân cứ thế mà ngỡ ngàng nhìn cô, bỗng nhiên anh thoải mái bật cười.

Mà mối nguy hiểm vẫn chưa chân chính được giải trừ, vũng máu kia đã ngay lập tức xôn xao, chậm rãi đứng lên, biến thành hai cái bóng đen, nếu không nhìn kỹ thì trông nó giống như bóng dáng của hai người họ.

Bóng của bọn họ?!

An Dạ cảm thấy.... cái bóng đè này giống như bóng người trong thế giới thực vậy.

Giống như bóng dáng của một người đang nằm mộng thì sẽ biến thành cái dạng này.

Chẳng lẽ không phải sao?

Cho dù ở đâu, người và bóng đều dính chặt lấy nhau.

Nếu chúng ta đưa lưng về phía ánh sáng, lúc đó, bóng của chính mình bị đánh về phía trước, thật giống như có ai đó đang nhìn chăm chăm chính mình.

Đây là.... một người khác nữa trong giấc mộng này?

Nhưng nó có thể là bóng của ai đây?

An Dạ nhìn mấy cái bóng đang chậm rãi tới gần cô và Bạch Hân, cả hai lại không còn đường thoái lui.

Phía sau là ban công, ở đó chỉ có một rào chắn thấp bé mà thôi.

Bọn họ đã hết đường lui rồi!

Bạch Hân ở ngay phía sau An Dạ, anh bất ngờ vươn đôi tay ôm cô vào lòng.

Sống lưng cô khẽ sát ngực anh, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng tim đập cấp bách của anh trong lồng ngực.

"Có sợ không?" Bạch Hân hỏi.

"Sợ chứ!" An Dạ theo đúng sự thật mà trả lời.

Mà cái bóng kia đang chậm rãi ép về phía bọn họ, trên mặt nó có mắt — một đôi mắt trắng ờn, tròng mắt đen thui.

Đôi mắt đó đang nhìn hai người chăm chăm.

An Dạ theo bản năng lùi lại một bước, suýt chút nữa là đâm phải Bạch Hân ngay phía sau.

"Em có sợ độ cao không?" Bạch Hân hỏi.

Giống như lần trước, anh cũng dùng ngữ khí dụ dỗ như vậy để hỏi cô.

"Thì cũng.... cũng sợ." An Dạ trả lời.

"Đừng sợ!" Bạch Hân ôm chặt lấy cô, bất ngờ xoay người rơi thẳng từ ban công xuống!

Bởi vì tầng lầu này không cao lắm, An Dạ không có thời gian để hưởng thụ cái loại cảm giác gió thổi vào mặt, cơ thể quay cuồng như lần trước, cô chỉ có thể gối lên người Bạch Hân, xem anh như đệm thịt, tận lực giữ an toàn.

Đừng mà!

An Dạ dán chặt vào sườn mặt của Bạch Hân, bên tai là tiếng gió gào thét.

Tim cô đập thật nhanh, hiển nhiên, cô không thể hô hấp được.

Tiếp sau đó, An Dạ há mồm thở dốc, bùng tỉnh từ trong giấc mộng.

May mắn, đó chỉ là mộng.

Cô nhìn sang bên cạnh, thấy Bạch Hân cũng đang chậm rãi mở mắt ra.

Bỗng nhiên hốc mắt An Dạ nóng lên, thật may mắn, cả hai đều đã bình an trở về.

HẾT CHƯƠNG 43

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bóng Đèn (9)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ nhìn không được bắt lấy tay Bạch Hành, cảm nhận được mồ hôi giữa những kẽ tay anh ướt đầm, lạnh lẽo như vừa mới trải qua một cơn ác mộng.

Sao anh ấy dám...

Cho dù chỉ là mộng, An Dạ cũng không thể tưởng tượng anh có thể có dũng khí lớn như vậy, ôm lấy cô nhảy xuống.

An Dạ nhắm mắt lại, khoảnh khắc đó như vẫn còn rõ ràng ngay trước mặt.

Lúc ấy, lưng cô dựa sát lên ngực anh, cô có thể nghe được tiếng tim anh đập dồn dập cùng với cảm nhận được nhiệt độ bóng râm tỏa ra từ người anh.

Nhịp tim hoảng loạn và dồn dập như vậy, rõ ràng là anh cũng sợ hãi lắm đi?

Nhưng vì sao anh ấy có thể không tiếc hi sinh chính mình cũng muốn phải bảo vệ cô đây?

An Dạ lại vô thức túm chặt lấy ngón tay Bạch Hành, thấy anh đang thoải mái cười thì mới buông tay ra, hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Bạch Hành thấp giọng trả lời, giọng nói khàn khàn, vẫn chưa kịp hồi phục tinh thần lại.

Lê Mộc hỏi thăm: "Hai người có thu hoạch được gì không?"

Hạ Tuyết bổ sung: "Có thể kể kỹ càng tỉ mỉ mọi chuyện về giấc mộng được không? Mặc kệ nó có hư ảo như thế nào thì tôi cũng muốn biết."

An Dạ và Bạch Hành liếc mắt nhìn nhau, sau đó, An Dạ nói với bọn họ: "Tôi và Tần San San đều nhìn thấy một bóng người trong những lúc ngủ, cái bóng đó luôn chậm rãi tới gần chúng tôi, sau đó.... Tần San San bị mang đi, vẫn chưa thể tỉnh lại. Nếu tôi không cẩn thận thì tiếp theo người bị mang đi chính là tôi."

"Vậy chúng ta nên làm sao?" Lê Mộc lo lắng nói: "Đuổi tà sao? Là phải đuổi tà rồi? Nếu không thì phải làm sao bây giờ.... với lại, cái thứ kia là quỷ thứ thiệt phải không?"

"Tôi cũng không biết."

"Tại sao cô lại không biết?!"

Hạ Tuyết nhủ mày, can gián: "Đừng kích động, ai cũng nóng ruột hết, đây là một mạng người chứ chẳng đùa được đâu. An Dạ, trong đó đã xảy ra chuyện gì nữa vậy, hai người làm những việc này là do đi vào trong mộng để cứu Tần San San phải không?"

An Dạ gật gật đầu: "Đúng vậy. Tôi đã bảo cô ấy nhảy cửa sổ đi, khi sợ hãi thì rất có thể sẽ tỉnh lại được, nhưng mà.... cô ấy trong mộng cũng không chịu tin tưởng tôi. Trừ khi chúng ta có thể từ hiện thực bên ngoài tìm được một phương pháp nào đó làm ảnh hưởng tới cảnh trong mơ của một người, ép buộc cô ấy phải thoát ra từ trong mộng."

"Mùi vị và tiếng động." Bạch Hành lên tiếng. "Tôi đã từng nghe nói mùi vị và tiếng động có thể ảnh hưởng cảnh trong mơ của một người, mà tiếng tích tắc của đồng hồ báo thức có thể làm cho người ta mơ thấy bị bao vây giữa biển lửa."

"Ý anh là nói... nếu Tần San San mơ thấy mình bị vây trong biển lửa, rất có khả năng cô ấy sẽ lựa chọn nhảy cửa sổ?"

"Không sai!"

Lê Mộc nhủ mày thật chặt: "Vậy nếu cô ấy không dám nhảy thì sao?"

Mọi người đều lâm vào trầm mặc, nếu Tần San San không nhảy cửa sổ thì kết quả ra sao, không cần nói cũng biết. Căn phòng kia là nơi mà cô ta không thể kiểm soát được, cô ta có thể sẽ chết ở nơi đó, cơ thể tự động truyền đạt tin tức "đã chết", kết quả cụ thể như thế nào, ai cũng hiểu rõ.

Nhưng đây là cơ hội cuối cùng của cô ấy.

Nếu không thử, cô ấy rất có thể sẽ bị nhốt trong mộng cả đời.

Lê Mộc hỏi: "Nếu vậy thì chúng ta trực tiếp ở ngoài này làm ảnh hưởng tới cô ấy hay là An Dạ.... cô lại vào trong mộng dẫn đường cho cô ấy?"

"Làm vậy nguy hiểm lắm!" Hạ Tuyết nhủ mày, "Nếu con quái vật kia là có thật, nói không chừng An Dạ cũng sẽ bị kéo vào đó, như vậy thì mất nhiều hơn được."

"Nhưng mà...."

"Tôi đi!" An Dạ hít sâu một hơi, nói: "Tôi sẽ đi, cho dù cứu được Tần San San ra mà không làm cho cái bóng đó biến mất được thì tôi vẫn sẽ bị kéo vào. Cho nên, tôi cần phải vào đó một lần nữa, để xem có cách nào giải quyết dứt điểm cái thứ kia không."

"Từ từ đã!" Bạch Hành lên tiếng: "Phải chuẩn bị một vài thứ, còn phải điều tra những chuyện đã xảy ra trước đây ở căn phòng kia nữa."

An Dạ bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ nằm ngù trong căn phòng kia, cô nói: "Tần San San nói cô ấy bị nhốt trong phòng, trong đó còn có một người nữa, người kia vẫn luôn ngù trên giường.... chưa hề nhúc nhích."

"Gi ghê vậy!" Lê Mộc xuyết xoa.

"Chắc chắc chắc..." Hạ Tuyết cảm thấy ớn tới tận cổ.

Bạch Hành cũng không cùng bọn họ nhiều lời nữa, trực tiếp mang An Dạ rời khỏi bệnh viện, cả hai lái xe đến một con đường tương đối hẻo lánh, nhanh chóng quẹo vào một bệnh viện tư nhân.

An Dạ cảm thấy khó hiểu: "Chúng ta tới đây làm cái gì?"

"Để nhìn một người."

"Nhìn ai?"

"Người phụ nữ ngù trên giường đấy." Bạch Hành trả lời.

"Cái gì?!" An Dạ vẫn còn lù mù lờ mờ, điều duy nhất cô biết được chính là Bạch Hành đã đi trước cô một bước, điều tra ra được rất nhiều manh mối.

Mà hiện tại bọn họ cũng chẳng có thời gian đâu mà giải thích.

Bạch Hành dẫn An Dạ vào một phòng bệnh, anh đã chào hỏi qua bác sĩ chủ trị ở đây, họ có thể được vào thăm người nọ.

Bác sĩ chủ trị là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, trông vẻ ngoài cũng lịch sự đàng hoàng, nơi khoe mắt hằn dấu chân chim nhưng điều đó lại tôn thêm sự giỏi giang và sức hấp dẫn thành thực của ông.

Ông ta bắt tay chào hỏi Bạch Hành, cười nói: "Thật không ngờ có thể lại gặp cậu một lần nữa."

"Ông cũng từ chức rồi?"

"Không làm nữa!" Ông ấy cười cười đầy ý vị: "Vị này chính là? Cô gái nhỏ của cậu?"

Bạch Hành không nói gì, trực tiếp vòng qua cái đề tài này, hỏi: "Người kia nằm ở đâu? Phòng nào?"

"Aiz, đừng nóng vội! Cô ấy nằm ở phòng 202, lâu lắm rồi không có ai tới thăm hết. Nhưng mà cho dù thăm cũng vô dụng, căn bản là cô ấy vẫn chưa từng tỉnh lại, hơn nữa vốn cũng không nên sống sót."

Nói xong, vị bác sĩ kia liền đi rồi.

An Dạ hỏi: "Cái gì mà vốn không nên sống sót?"

"Chúng ta vào xem sẽ biết."

Bạch Hành một bộ dáng bí hiểm, mang An Dạ đi tới phòng 202.

Trong căn phòng này thoang thoảng mùi vị ẩm ướt, trên cửa sổ có đặt một bó hoa, cánh hoa đã ố vàng, cuộn lại thành từng mảnh nhăn nheo, lung lay như sắp đổ.

Rõ ràng là rất ít người tới thăm bệnh, ngay cả hoa cũng không có ai thay đổi.

An Dạ nhìn người đang nằm trên giường, bỗng nhiên, chân mày cô cau lại.

Trên đó là một cô gái đang nằm với sắc mặt trắng bệch, trông cô ấy như đang ngủ say, phải thờ bằng ống thờ, nếu như không nhìn kỹ thì giống như một người không còn hô hấp vậy.

"Cô ấy ngủ rồi sao?"

"Cô ấy đã chết."

"Cái gì chứ?!"

"Đã chết não, không thể tỉnh lại, chỉ có thân thể đang duy trì hơi thở mà thôi." Bạch Hành mím môi, "Theo pháp luật định nghĩa, chết não chính là thực sự đã chết, thậm chí sự kiện phân khoa học như vậy thì không thể tồn tại, cho nên cô ấy được chuyển tới bệnh viện tư nhân này, chỉ cần có tiền là có thể duy trì hơi thở cho cô ấy."

"Nói cách khác là có người vẫn còn không cam lòng, muốn kéo lại mạng của cô ấy, hy vọng cô ấy tỉnh lại, phải không?"

"Uhm!" Bạch Hành gật đầu.

An Dạ lại hỏi: "Thế anh còn biết thêm gì nữa?"

"Chỉ bấy nhiêu thôi."

An Dạ tự hỏi: "Nhưng vì sao bóng đèn lại nhót một cô gái trẻ như thế này trong phòng? Không, không đúng! Cô ấy sợ rằng đã chết, ý thức hẳn là phải biến mất, chẳng lẽ cảnh trong mơ kia là của cô gái này, bóng đèn vẫn luôn báo hộ trong đó nên cô ta mới có thể còn tồn tại trong giấc mộng? Nhưng mà vì sao, vì sao nó lại muốn bắt một người sống khác nhốt vào trong đó, nó làm như vậy thì mục đích cuối cùng là gì?"

"Vẫn chưa rõ ràng lắm, trước tiên cứ chờ Tần San San ra đã, có lẽ cô ấy biết nguyên nhân." Bạch Hành nói.

"Tôi phải tự mình vào lại trong đó thử xem thế nào..."

"Không cần!" Bạch Hành ngăn cản An Dạ, "Không cần thiết phải làm như vậy, em chỉ cần ở đây, theo dõi mọi chuyện là tốt rồi!"

"Nhưng nếu sau này bóng đèn lại tới tìm tôi..."

"Đừng lo lắng, còn có tôi đây!"

Đúng vậy, vẫn còn có anh, cho nên cô không cần phải lo lắng quá nhiều.

Những chuyện có liên quan tới cô gái này thì ngay cả bác sĩ chủ trị cũng không biết, ông ấy chỉ biết cô ta lớn lên trong ngôi biệt thự đó, nhưng cô ta là ai, tại sao lại bị như vậy thì ông hoàn toàn mù tịt.

An Dạ và Bạch Hành chỉ có thể lộn trở lại bệnh viện, bọn họ chuẩn bị mười mấy cái đồng hồ báo thức, lại đem cả đồng đồng hồ đặt ngay đầu giường của Tần San San đang nằm.

Cả bốn người đồng loạt nhìn Tần San San một cách chăm chú, hy vọng cô ấy có thể tỉnh lại.

Trong phòng bệnh lặng yên không một tiếng động, cho dù có rơi một cái kim thì cũng có thể nghe thấy.

Không biết đã qua bao lâu, An Dạ bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Tần San San đột nhiên có phản ứng, tròng mắt cô ta đảo quanh, cả người run lên bần bật.

An Dạ mừng rỡ nhìn Tần San San nhưng rất nhanh cô đã phát hiện ra chỗ không thích hợp — Tần San San gầy gù như vậy giống như có cái gì đó đang lôi kéo cô ấy, không muốn cho cô ấy rời đi.

Phải tăng thêm kích thích mới được!

An Dạ hô to: "Đưa dao gọt hoa quả cho tôi!"

Lê Mộc đưa cây dao qua, An Dạ nhận lấy, nhanh chóng cắt một nhát vào lòng bàn tay Tần San San, một dòng máu đỏ tươi theo dấu cắt tràn ra, thấm vào tấm chăn trắng muốt.

Tần San San bừng tỉnh, cô ta mở mắt mà ôm lấy thân thể của chính mình, trong ánh mắt mang theo đầy vẻ kinh hoàng.

"Cô tỉnh lại rồi?!" Lê Mộc hỏi, "Cảm thấy thế nào?"

Tần San San khó khăn mở miệng: "Nước..."

Lê Mộc đi lấy nước, Hạ Tuyết hỏi thăm: "Cảm thấy sao?"

Đầy mắt Tần San San thoáng hiện vẻ hoang mang, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, nói: "Làm tôi sợ muốn chết!"

"Phụt..." An Dạ nhin không được cười ra tiếng, không sai, đây mới là Tần San San luôn cùng cô cãi nhau ầm ĩ.

An Dạ hỏi: "Cô đã nhìn thấy những gì?"

Tần San San kể lại: "Đám lửa thật lớn, tôi muốn nhảy cửa sổ nhưng cái bóng kia muốn kéo chân tôi lại. Sau đó không biết như thế nào, nó buông lỏng ra, rồi toàn bộ bóng đen đều dán lên người của cô gái đang ngủ say trên giường, giống như nó muốn thay cô ta chấn lửa. Dù sao tôi cũng chẳng để ý được nhiều như vậy, nhảy khỏi cửa sổ, sau đó thì tỉnh lại."

An Dạ cảm thấy không thích hợp: giúp cô gái kia chấn lửa?

Như thế nào lại cảm giác cái bóng kia có liên hệ với cô gái đó, người bị hại chỉ có một mình Tần San San.

Nếu nó muốn hại Tần San San, tại sao lại để cô gái kia cũng ở trong đó? Không phải cái bóng và cô gái có quan hệ mật thiết hay sao?

Trừ khi... vốn dĩ trong căn phòng đó đã có cô gái kia, mà mục đích nhốt Tần San San lại chính là vì cô gái nằm trong đó.

Chẳng lẽ.... là để Tần San San đánh thức người kia?

Mục đích chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

An Dạ bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cũng giống như bọn họ, bên ngoài hiện thực tìm trăm phương nghìn kế để đánh thức người trong mộng, mà người trong mộng lại trăm phương nghìn kế để đánh thức người trong hiện thực.

HẾT CHƯƠNG 44

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bóng Đèn (10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Nói tóm lại, An Dạ phải điều tra ra được ai là người đang duy trì sinh mệnh cho cô gái kia.

Luôn có người đang dùng tiền tài để kéo dài sự hoạt động cho thân thể cô ta, nhưng đó là ai?

An Dạ hỏi: "Bây giờ có thể liên hệ được với chủ của căn biệt thự kia không? Nếu tổ tiết mục có thể sử dụng căn nhà kia thì họ phải liên hệ với một người nào đó chứ nhỉ?"

Hạ Tuyết nói: "Việc này cứ giao cho tôi, tôi sẽ giúp cô hỏi bọn họ."

"Làm phiền chị rồi, chị Hạ Tuyết."

"Không thành vấn đề." Hạ Tuyết cười cười, rất nhanh đã ra khỏi cửa tìm người.

Khoảng hơn một tiếng sau, An Dạ mới nhận được điện thoại của Hạ Tuyết.

"An Dạ, tổ tiết mục là liên hệ với mẹ của chủ căn biệt thự, mượn quay mấy ngày, hơn nữa có chi trả cho một số tiền."

"Có thể trực tiếp liên hệ với chủ của căn nhà đó hay không?"

Hạ Tuyết có hơi khó xử, cô ấy nhỏ giọng nói: "Chủ nhân căn nhà đó đã chết rồi."

"Chết rồi?!"

An Dạ cảm thấy thật khó có thể tin, đây là xảy ra chuyện gì?!

Là bị bóng đè hại chết chăng?

Cô hỏi một cách nôn nóng: "Chết rồi à?! Chết như thế nào, vào lúc nào?"

"Về điều này thì bọn họ cũng không rõ lắm, hình như là bị tai nạn xe cộ, chuyện xảy ra khoảng một năm trước. Được rồi, nếu có câu hỏi nào thì tôi sẽ nhấn số điện thoại của người mẹ cho, còn có địa chỉ nữa."

"Được ạ! Phiền chị!" Tốt xấu gì cũng là một cái manh mối, cho dù bị kẹt ở chỗ người chủ căn biệt thự thì An Dạ cũng không muốn từ bỏ.

Cô muốn tìm ra nguyên nhân, chủ căn biệt thự đó cùng với cô gái kia là có quan hệ như thế nào.

Cô còn cần phải chứng thực có phải chỉ cần cô tìm ra nguyên nhân thì bóng đè sẽ buông tha cho cô!

Không, cũng không nhất định sẽ như vậy!

Dựa theo đủ loại dấu hiệu trước đây, còn có thiếu nữ bị chết nào đang lăm vào giấc ngủ sâu kia nữa.

Cái mà bóng đè muốn — là một người đã chết đi có thể sống lại.

Điều này thật là đáng sợ.

Cô đưa địa chỉ và dãy số điện thoại cho Bạch Hành xem qua một cái, anh đã nhanh chóng liên hệ với người mẹ của chủ nhân căn biệt thự, hơn nữa hẹn bà ấy 5h chiều tới nhà gặp mặt.

Rất nhanh, An Dạ liền cùng với Bạch Hành lái xe đi đến nhà của người phụ nữ kia.

Nhà của bà ấy rất xa, ở một nơi thật hẻo lánh, là một căn nhà nhỏ sâu trong núi, thoạt nhìn rất tĩnh xảo trang nhã, cỏ hoa tươi tốt. Chủ nhà này hẳn là rất giàu có, khó trách có thể mua được cả đồng biệt thự.

Cô giúp việc dẫn hai người vào, đi đến một ngôi đình được treo đầy đèn lồng, bên ngoài đình là một lớp kính chắn gió, bên trong trồng đầy các loại thực vật đủ màu sắc xinh đẹp, hiển nhiên là một ngôi nhà kính để trồng hoa.

Một lúc lâu sau thì mới có một người phụ nữ trông rất quý phái đi tới từ phía cuối của căn nhà.

Mái tóc của bà điểm vài sợi bạc nhưng tuyệt nhiên lại không ảnh hưởng đến vẻ ngoài là mấy, hơi hơi mỉm cười, bà rót ra cho An Dạ một ly cà phê, hỏi: "Buổi tối mà uống cà phê có bị mất ngủ hay không?"

"Không sao ạ, cháu cũng có thói quen uống cà phê."

"Vậy ném thử xem, cà phê này mới xay đấy!"

An Dạ nhấp một ngụm nhỏ, buột miệng khen: "Rất thơm ạ!"

Bà ấy gật đầu, cười hỏi: "Hai vị tìm tôi là có chuyện gì chăng?"

Bạch Hành trả lời: "Chúng cháu muốn mạo muội hỏi thăm về chuyện có liên quan tới con của cô."

Sắc mặt của người phụ nữ trầm xuống, ánh mắt âm đạm, từ chối: "Tôi không muốn nhắc tới chuyện của nó."

"Chuyện này rất quan trọng..." An Dạ nói một cách vội vàng: "Cô... có thể kể lại một chút không ạ? Bởi vì sự tình tương đối phức tạp, có thể cô sẽ không tin. Mấy hôm trước chúng cháu có ở lại trong biệt thự của con trai cô, một người bạn của cháu ở trong căn phòng bị khoá, sau đó giống như đã bị ám vậy. Chúng cháu tìm hiểu được có một cô gái đã từng ở trong căn phòng đó, chỉ là cô ấy đã...."

"À, tôi hiểu rồi." Bà ấy nhẹ nhàng nói, "Vậy hai cháu đợi một chút, tôi đi lấy một thứ."

An Dạ không biết bà ấy có thể nghe lọt tai bao nhiêu, nếu cô là bà ấy, nếu có ai đó đề cập tới chuyện của con trai mình lúc còn sống, cô hẳn là không thèm nói hai lời liên đuổi người đi?

Kia cũng quá chỗ mồm vào việc nhà người khác rồi!

Thế nhưng bộ dáng bình tĩnh không chút gợn sóng này của bà ấy mới thực sự khiến cho người ta tò mò, cứ cảm thấy vẫn còn có một bí mật động trời nào đó chưa được ai chạm đến.

Năm phút sau, người phụ nữ đưa ra một quyển notebook được bao bọc một cách rất tinh xảo, bà ấy nói: "Cứ mở ra đọc đi, hai người sẽ hiểu hết thảy."

An Dạ lật notebook ra, chữ ký trên đó thanh tú uyển chuyển — là tên của một cô gái.

"Con gái nuôi của tôi." Nở nụ cười tự giấu, người phụ nữ nhấp một ngụm cà phê.

An Dạ cùng Bạch Hành liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm nói vậy, cô gái đó đã từng là con nuôi của người này? Vậy thì có quan hệ gì với con trai của bà ấy? Cho dù không cùng huyết thống thì cũng là anh em chứ nhỉ?

Trừ khi...

Dường như đã đoán được bí mật cấm kỵ nào đó, An Dạ gấp gấp chờ không nổi mà lật xem nội dung nhật ký, sau đó thì bị hấp dẫn bởi những dòng chữ như sau —

[Ngày 8 tháng 07, tôi ở lại căn biệt thự của anh hai. Bởi vì trường đại học mà tôi đang theo học rất gần đây nên sẽ thuận tiện hơn nhiều cho tôi, mẹ cũng vui khi anh hai có thể chăm sóc, chiếu cố tôi, giống như anh em ruột với nhau. Nhưng mà tôi biết.... anh hai, ành.... tôi không có cách nào nói ra. Mẹ sẽ rất khó chịu đựng được sự thật này đi? Có thể bà sẽ chán ghét tôi hay không?]

[Ngày 12 tháng 10, trời mưa, hôm nay có một bạn nam thổ lộ với tôi, vừa vặn bị anh hai bắt gặp khi anh ấy đến đón. Tôi nhìn thấy ánh mắt anh ấy như đang toé lửa, cách một màn mưa mà vẫn nóng hừng hực. Tôi sợ lắm, tôi....]

[Ngày 13 tháng 12, cũng chẳng biết thời tiết hôm nay như thế nào nữa. Đã khá lâu rồi tôi không đụng tới quyển nhật ký, tôi rất muốn viết một vài dòng nào đó, bao gồm cả di ngôn. Tôi... Không muốn ở chỗ này nữa, tôi muốn bỏ đi, thoát khỏi anh hai... Không, anh ta không phải là anh hai của tôi.]

[Ngày 18 tháng 12, tôi nghĩ ngày mai là tôi có thể được giải thoát rồi? Cửa sổ đã cay ra được, chỉ cần có thể thoát khỏi anh hai, kết quả cuối cùng như thế nào cũng được hết! Tôi không thể chịu đựng cái loại tình yêu dị dạng, vụn vụn như vậy nữa, tôi.... tôi không yêu anh hai. Tôi rất chán ghét hẳn, chán ghét đến mức muốn điên. Tôi đã không thể nhẫn nại được nữa, tôi hận, tôi hận hận hận.... (nơi này có dấu vết trang giấy bị chọc thủng bởi bút bi.)]

Trong nhật ký có rất nhiều trang đã bị xé bỏ, nhưng những trang còn lại cũng đã đủ giải thích tất cả mọi chuyện rồi. Khó trách người mẹ này không muốn nhắc tới chuyện cũ, loại quan hệ như vậy đã đủ để cho người nhà cảm thấy xấu hổ mặt sạch hết sĩ diện.

Tóm lại, chủ nhân căn biệt thự xuất phát từ ham muốn chiếm hữu của mình mà cầm tù em gái nuôi trong phòng, mà cô em gái không thể chịu đựng được loại tình yêu đó nên lựa chọn nhảy lầu tự sát, ngẫu nhiên nã đã chết mà cơ thể vẫn còn có khả năng vận hành nên cho dù cô ấy đã chết đi, vẫn còn bị người anh nuôi dưỡng trong lồng giam.

Sau này, khi người anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết đi, hẳn lưu lại tài khoản, tài khoản này có dư tiền để tiếp tục duy trì cô gái trong bệnh viện tư nhân.

Cho nên, bóng đèn kia là ý thức của người anh?

Chỉ cần cơ thể của cô gái vẫn còn hoạt động, cô ấy không có cách nào được giải thoát từ cảnh trong mơ, không có cách nào thoát khỏi sự khống chế của người anh.

Đây là loại ý thức độc chiếm đáng sợ tới cỡ nào, loại tình yêu như bóng với hình bất chấp tất cả này quả thực làm cho da đầu người ta tê dại.

An Dạ nghĩ, trừ khi để cho cô gái kia chính thức chết đi.

Nếu không, cái bóng kia liên có điều kiện và không gian để tồn tại, không có cách nào làm nó biến mất được.

An Dạ mỉm cười, nói: "Mọi chuyện kéo dài lâu quá rồi, cô vẫn cứ muốn giữ y như vậy sao?"

Người phụ nữ nhàu mày, không lên tiếng.

"Con gái nuôi của cô đã phải chịu đựng sự giày vò lâu lắm rồi?"

"Tôi hiểu!" Người phụ nữ nói, "Đã đủ rồi, tôi không thể cứ để thằng con kia cố chấp mãi!"

An Dạ cùng Bạch Hành từ biệt người mẹ tội nghiệp kia, hai người rời khỏi đó.

Lúc ngồi trên xe, An Dạ hỏi: "Chỉ cần không tiếp tục giữ cô gái đó, để cô ấy thanh thản chết đi, bóng đèn cũng sẽ theo đó mà biến mất, phải không?"

"Nếu cảnh trong mơ mà không có cô gái kia, chắc có lẽ nó cũng sẽ rời đi theo cô ấy."

"Đó là tình yêu sao?"

"Không, đó chỉ là dục vọng độc chiếm."

An Dạ nhìn Bạch Hành, ánh trắng sáng bao phủ mái tóc anh tựa như rót xuống những đốm lửa li ti, dung hoà vào với đôi mắt thăm thẳm như bầu trời đêm của anh.

An Dạ không tự giác nhích khoé môi, sau khi giải quyết xong xuôi mọi chuyện thì tâm tình trở nên sung sướng, thoải mái hẳn lên.

Cô ngồi đó, nghe nhạc được phát trong xe, thưởng thức gương mặt đẹp trai của Bạch Hành, chỉ cảm thấy giờ khắc này thật cmm bình yên.

Vài giây sau, hộp mail của An Dạ đã bị khủng bố bởi những email giục bán tháo.

Không cần đoán thì cũng biết vị tổng biên tập đang ở bên kia màn hình đậm chán bức tức, cái miệng thì liên tục cầu nhàu cho đỡ bức.

An Dạ điều chỉnh lại cảm xúc một chút, bắt đầu viết kết thúc cho câu chuyện "Bóng Đèn":

"Tôi không biết mình ở chỗ này đã bao lâu, có lẽ là mấy ngày, cũng có lẽ là mấy năm.

Tôi thật sự đã mất đi liên hệ với thế giới thực bên ngoài, cũng không có cách trở lại nơi đó.

Tôi chỉ có thể cùng bóng đèn vĩnh viễn sống trong mộng, câu chuyện này không lãng mạng, không được người ta hâm mộ giống một chút nào với câu chuyện [Người Đẹp Và Quái Vật] đâu.

Nó chỉ làm tôi cảm thấy thật ghê tởm và sợ hãi mà thôi.

Tôi không có cách nào để mà yêu thích nơi này cho được, càng đừng nói tôi luôn có một cái bóng biết suy nghĩ vẫn lảng vảng quanh đây.

Nó.... lại sắp xuất hiện nữa rồi.

Tôi không hề sợ hãi nó, tôi vốn đã tê liệt như một cái xác không hồn, đem cả đời mình ở lại chỗ này, như cá chấu chìm lồng, không thể nào thoát khỏi."

Viết xong, An Dạ gửi đi, rất nhanh sau đó thì bản thảo đã được đăng lên. Trước không nói về chất lượng của tác giả, chỉ tính cái tiết mục được phát trên đài Apple thôi thì cũng đủ để lảng xê cho câu chuyện này nóng hổi rồi, càng miễn bàn đến đề tài mới mẻ độc đáo.

Ban đêm, An Dạ cầm hai chai bia đi theo Bạch Hành lên sân thượng ngắm trăng.

Cô nốc vào một ngụm bia, cổ họng nóng lên, gương mặt cũng nóng, nói: "Đã lâu rồi không uống."

"Uống ít thôi, tư lượng của em không tốt!" Bạch Hành khuyên cô.

"Đâu có sao, tôi uống say thì anh sẽ đỡ tôi về."

"Nếu cả hai cùng say thì sao đây?"

"Vậy thì chỉ có thể cùng nhau ngủ trên đây thôi chứ sao!" An Dạ hơi say cười to hai tiếng, ợ một phát.

Bạch Hành cũng mỉm cười, hớp một ngụm lớn bia, nhìn ánh trăng đến xuất thần.

Giữa hai người bọn họ có một sự ын ý kỳ lạ, cho dù không ai nói lời nào thì cũng không cảm thấy xấu hổ. Thậm chí, chỉ cần một ánh mắt là có thể thấu hiểu suy nghĩ của đối phương, nếu nói là bạn tốt thì...

An Dạ nghĩ thầm: bọn họ hẳn đã vượt xa mức bạn tốt — là cộng sự tốt nhất, ын ý nhất.

HẾT CHƯƠNG 45

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Đồ Chơi Hình Trứng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Con người vốn luôn tưởng niệm về quá khứ, mà khái niệm những đồ vật cũ thì cũng sẽ có nhiều loại.

Ví dụ như nhớ về tuổi thơ, đa số người sẽ nghĩ đến những viên bi màu, máy bay giấy và các món đồ chơi khác.

Nhưng mà vì sao? Các bạn có thể hiểu trọng điểm vấn đề tôi muốn nói không? Tôi hỏi chính là — vì sao lại chuyển mấy thứ đó vào phạm vi thời thơ ấu? Cho dù khi lớn lên, bạn nhìn thấy mấy món đồ đó thì cũng sẽ có ít nhiều ngạc nhiên chút nhĩ, phải không? Thế nhưng bản thân chúng chưa bao giờ có dán nhãn "đồ vật thuộc về tuổi thơ" mà!

Là bởi vì màu sắc của chúng nó sao?

Vì đã lớn rồi, thành thực rồi nên sẽ không lại mặc những bộ quần áo sặc sỡ, sẽ không đụng đến những món đồ chơi màu mè, cho nên, "trưởng thành" đại biểu cho buồn tẻ và không thể tìm lại được như lúc xưa.

Có lẽ do sự khác nhau đó nên những món đồ sặc sỡ mới bị trôi chảy trong khái niệm "tuổi thơ"?

Nếu con người ta đối với thơ ấu tràn ngập khát vọng cùng lưu luyến thì tại sao khi lớn lên lại thay đổi nhiều như thế? Thay đổi từ cái ăn, mặc, ở, đi lại, thay đổi cả thẩm mỹ và những ước mơ nữa.

Vậy thì, lại có thêm một vấn đề mới — đến cuối cùng, tuổi thơ là một loại may mắn khác hẳn với khi lớn lên hay là một loại bất hạnh đây?

Tháng 06, ngày mùa hè ánh nắng chói chang.

Tôi cầm theo cặp đựng công văn đi ra từ trong công ty, bên trái là ngôi trường tiểu học đang được tân trang lại, đó cũng là ngôi trường mà tôi đã theo học lúc nhỏ.

Nhớ những ngày còn nhỏ quá đi thôi!

Tôi cảm khái như vậy.

Ánh mặt trời chiếu vào những tấm kính, phản xạ lại trên mặt tôi, tạo thành những mảng màu kỳ lạ.

Tôi hít sâu một hơi, mỉm cười, tiếp tục bước về phía trước.

Đột nhiên, tôi nhận thấy bên cạnh mình dường như có thứ gì đó.

Loại cảm giác mãnh liệt này trước nay chưa từng xuất hiện trong tôi, làm tôi không thể không quay đầu lại để thỏa mãn khát vọng này của mình.

A ha! Thì ra là nó!

Tôi bước qua đó, chạm nhẹ vào cái máy gashapon* đặt bên ngoài một cửa tiệm.

Chắc cũng khoảng mười mấy năm trước rồi, lúc ấy, mỗi khi có tiền tiêu vặt thì tôi đều cúng toàn bộ cho cái máy này, mặc dù từ tấm kính không thể nhìn thấy rõ ràng mấy món đồ chơi trong cái hộp nhỏ nhỏ hình quả trứng thế nhưng tôi vẫn cảm lòng không động, muốn thử xem vận may của mình như thế nào.

Cứ cảm thấy sẽ gặp được một ít hàng độc.

Tuy nhiên, kết cục lúc nào cũng không ngoài dự đoán, đều là những món đồ chơi hết sức bình thường.

Tôi móc ra vài đồng lẻ, vừa định nhét tiền vào thì bỗng phát hiện một sự khác biệt kỳ lạ của cái máy này: phần lỗ nhỏ để bỏ tiền vào của cái gashapon này rất khác biệt, hình dạng không giống mấy cái khác. Cái này nhìn cân bằn là không thể bỏ tiền vào được, ngược lại như là có thể nhét vào bằng mấy món đồ vật khác.

Chẳng lẽ là một cái gashapon có thể trao đổi những món đồ khác nhau?

Điều này thật thú vị nha! Tôi nghĩ thầm trong lòng.

Tôi thờ tay vào trong giỏ của mình, lục tìm một chiếc thì tìm thấy một cái kẹp nơ hình con bướm loại nhỏ, trông cũng vừa với cái lỗ kia.

Cái lỗ này giống như đã thiết kế tỉ mỉ cho riêng tôi vậy, rất nhanh, nó đã cắn nuốt cái kẹp bướm vào không gian tối đen như mực bên trong.

"Lạch cạch lạch cạch."

Gashapon bắt đầu hoạt động, có một quả trứng màu tím rơi ra.

Tôi với tay vào lấy, mở ra, lại phát hiện đây là cái kẹp tóc hình gấu mà tôi đã từng vứt bỏ khi còn bé.

Có người.... đã bắt đầu chú ý tới tôi từ lúc đó hay sao?

Tôi sợ đến run rẩy, ném cái kẹp tóc đi, bỏ chạy mất dạng."

*Gashapon là một loại máy nhà đồ chơi xuất xứ từ Nhật, bỏ 1 đồng tiền vào máy, xoay công tắc và máy sẽ nhả ra một món đồ chơi được đựng trong hộp nhựa hình trứng, có nhiều màu, bạn sẽ không biết bên trong hộp nhựa chứa món đồ chơi gì cho đến khi bạn mở nó ra.

Gần đây, An Dạ bắt đầu viết một câu chuyện mới với đề tài khá là độc đáo mới mẻ, đây là mở đầu của câu chuyện [Đồ Chơi Hình Trứng].

Đối với đề tài lần này, trong lòng cô vẫn chưa có ý tưởng chắc chắn cho lắm, đã xóa vô số bản thảo thì mới viết ra được mở đầu lần này. Sau đó, cô kêu Bạch Hành tới xem thử nội dung, chiêm được cái gật đầu của anh thì cô mới dám tiếp tục viết.

Câu chuyện về gashapon là lời đồn nóng bỏng tay dạo gần đây trên khắp phố lớn ngõ nhỏ — gashapon thần bí.

Về cái này thì lời đồn phân ra làm nhiều phiên bản khác nhau:

Một là nói trước cổng trường tiểu học Hoài Dương, mỗi năm đều có một cái máy gashapon đã rất cũ, chỉ cần bạn xoay công tắc của cái máy thì ngay lập tức sẽ bị hút vào bên trong.

Hai là nói máy gashapon này sẽ xuất hiện bất chợt ở một con phố nào đó vào đêm khuya, nếu xoay công tắc của máy thì có thể xuyên không, thậm chí xuyên ra ngoài không gian luôn (hiển nhiên cái phiên bản này là dốt tở, có lẽ do mấy đứa học sinh tiểu học phăng lên để lừa gạt chúng bạn thôi).

Ba là nói bất kỳ máy gashapon nào, chỉ cần bạn có đủ may mắn thì sẽ gặp được cái lỗ nhét tiền của máy gashapon thần bí, nếu nhét tiền vào rất có thể sẽ bị nhả trở ra, chỉ có bỏ vào một số đồ vật quan trọng nhất đối với mình thì máy mới có thể nhả ra đồ vật hồi báo tương ứng.

Tóm lại là có rất nhiều phiên bản, tất nhiên sẽ có rất nhiều người tò mò máy gashapon thần bí sẽ nhả ra những đồ gì?

Chi là, điều này thật sự có tồn tại hay sao? Loại đồ vật thần bí và ly kỳ như vậy, cho dù tồn tại thì cũng hoàn toàn không sao cả mà? Chỉ cần đừng có rảnh rỗi mà đi táy máy tay chân với nó thì tốt rồi, không phải sao?

Chẳng lẽ còn có người chịu không nổi mà bị cái máy đó dụ hoặc à?

Cần không phải là con nít.... Gì chứ?

An Dạ bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, vì sao máy gashapon lại bị cô phân loại thành "trò chơi của con nít" và "máy móc thuộc về tuổi thơ" chứ? Đầu có vấn bản nào quy định rõ ràng người trưởng thành không được chơi gashapon đâu?

Thật không biết điều gì làm cho cô này sinh ra nhiều ý tưởng như vậy. Tuy nhiên, đúng là đã có nạn nhân chết một cách kì lạ, khi còn sống, người đó quả thật có liên quan tới máy gashapon.

Một vụ án mạng hoang đường hết cỡ! Lúc ấy, Tiểu Chu còn bày ra biểu tình oán giận với cô, cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

An Dạ lắc lắc đầu, không thêm nghĩ ngợi nhiều nữa.

"An Dạ!" Bên ngoài có tiếng của Bạch Hành đang kêu cô.

"Gì nữa đây?" An Dạ lăm bằm một câu, nhét túi chườm nóng vào trong ngực rồi xò dép lê đi ra mở cửa.

Bạch Hành đang xăm soi một cái nồi áp suất loại nhỏ, mở nắp ra, nhứ máy nhìn nhìn rồi nói: "Buổi tối ăn lẩu nha?"

"Nước lẩu là nước hầm xương sườn? Lăn trước cũng ăn bằng cái nồi này, nước súp rất trong, bên trên còn bỏ rất nhiều đậu hũ chiên, cải trắng, ớt chuông, khoai tây và cà tím?"

Nước miến An Dạ cũng sắp cháy cả ra ngoài rồi, cô nhớ như in lần trước Bạch Hành trở tài nấu lẩu, nước canh nồng đậm, xương sườn vì đã được ninh kỹ nên rất mềm, cốt tủy đều đã được nấu nhừ, màu nước canh càng đậm thì hương vị cũng càng tươi ngon hơn.

"Ừ, nhưng gia vị vẫn còn thiếu vài thứ, trong tủ lạnh cũng không có nhiều đồ nên chút nữa đi siêu thị nha?"

"Được được, không thành vấn đề!"

An Dạ tức tốc trở về phòng thay ra chiếc áo ngủ nặng nề, mặc vào áo lông màu trắng, đem chính mình bọc thành một cái nem rán trắng bóc, sau đó đối với kẻ đang nhìn mình cười nhạo vẫy vẫy tay, nói: "Đi thôi! Tôi mang anh đi giặt dịch!"

"Dựa vào em như vậy?" Đấy mắt Bạch Hành loé lên vẻ coi thường, ý cười lan tràn, "Kê dịch đến, em chưa kịp chạy thì đã bị bắt sống rồi."

"Anh xem thường tôi?"

"Úm hừm."

An Dạ nhut chí: "Thật sự đã bị anh xem đúng rồi..."

"....." Bạch Hành bắt đầu đi lắc đầu, đợi cô đuổi kịp bước chân mình rồi hai người vào xe, hướng đến siêu thị gần nhất.

An Dạ mở di động ra, vào danh sách bạn bè, nói: "Gọi Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai tới nha, lẩu rồi không gặp bọn họ."

"Được."

Đến khi Bạch Hành đậu xe vào bãi đỗ thì An Dạ cũng đã gọi điện thoại xong.

Tiểu Chu quyết định đi chợ hải sản mua cá tươi, làm món lẩu cá chua ngọt, Mũ Lưỡi Trai thì đi theo anh mua rau sống và vài món nhúng thêm vào lẩu.

An Dạ đẩy xe mua sắm, theo sát phía sau lưng Bạch Hành.

Bạch Hành dạo một vòng, cuối cùng dừng lại ở khu đồ ăn vặt, anh hỏi: "Em muốn ăn cái gì không? Tôi mời!"

"Xem tôi là con nít há?"

"Không ăn?"

"Vậy thì lấy tạm hai bịch khoai tây chiên, bánh phồng tôm, bánh hoa đào, bánh đậu xanh.... À, lấy thêm vài chai sữa chua vị táo nữa là ok!"

Bánh hoa đào:

Bánh đậu xanh:

Sữa chua vị táo:

"Đúng là em đã thay đổi hoàn toàn nhận thức của tôi về em đó."

"Quá khen quá khen!" An Dạ cười hi hỏ.

"Câu này không phải đang khích lệ em đâu...."

Ngoài đồ ăn vặt, Bạch Hành còn chọn một vài loại đậu, định buổi sáng nấu cháo. Đến lúc tính tiền, An Dạ ra trước cửa siêu thị chờ, để lại Bạch Hành đứng chờ thu ngân.

Cô nhìn nhìn sắc trời, không đề ý mà đã 06h tối.

Màn đêm dần buông, sao sáng đầy trời.

An Dạ nhìn dòng người muôn hình muôn vẻ đang qua lại trên đường, tinh thần có chút hoảng hốt.

Đột nhiên, cô nhận ra sự kỳ lạ nào đó.

Ở phía bên trái cô, dường như có một món đồ khiến cho người chờ mong háo hức.

Cô quay đầu, nhìn lại.... Gì đây? Thì ra là một cái máy gashapon.

Trước cửa siêu thị bày rất nhiều thứ hồng hấp dẫn ánh mắt của trẻ em, cốt ý để đứa trẻ dùng chân trong chốc lát, kéo theo người lớn vào bên trong mua sắm.

An Dạ đến gần cái máy, thế nhưng nó lại nằm ở một góc đen như mực, ánh đèn nơi mặt tiền siêu thị chiếu không tới, cô cũng không thể thấy rõ bên trong nó chứa những gì.

Cô cảm thấy rất thú vị, bất giác muốn chơi một chút, chờ cô móc ra tiền xu, vừa muốn nhét vào thì... đúng lúc này, cô bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện "máy gashapon thần bí" kia.

Vẫn là không nên mạo hiểm, An Dạ lui về phía sau một bước, đang muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay nhỏ xíu bắt lấy cổ tay cô, níu kéo không cho cô đi!

An Dạ hoảng sợ, ra sức muốn giãy ra.

"Chị ơi!" Có một đứa bé ngẩng đầu, kêu cô.

An Dạ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cười nói: "Làm chị hết hồn, sao em lại ở đây một mình, ba mẹ em đâu?"

Đôi mắt bé trai trong trẻo, nhìn bộ dáng khoảng năm sáu tuổi. Bé ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra sự nghi hoặc, hỏi: "Chị muốn chơi trò này hả?"

"Đây là trò chơi của con nít, chị phải đi rồi!" An Dạ nói như vậy, nhưng đứa bé kia lại không chịu buông tay, ngược lại, nó gắt gao bắt lấy tay áo cô.

An Dạ: "Ngoan, buông chị ra nhe, chị phải về nhà."

Đứa bé rừ đầu, mắt mắt mà nói: "Chị thật sự không chơi sao? Em muốn nhìn chị chơi mà."

"Cái này...." Cũng không phải An Dạ không hiểu con nít thích xem người khác chơi game, giống cô khi còn nhỏ, cô cũng thích vây quanh anh chị lớn hơn, xem bọn họ chơi game, cho dù bị ghét, bị xua đuổi thì cũng bám dính như keo dính chuột.

"Chơi đi mà...." Đứa bé trai sùng kính nâng tay cô kéo về phía trước, khiến cho An Dạ nhét vào một đồng tiền xu.

Cô vừa mới phản ứng lại, cảm thấy không thích hợp nhưng tay đã không chịu không chế mà thả đồng tiền xu ra.

"Ting."

"Lạch cách lạch cách."

Gashapon bắt đầu hoạt động, bên trong xoay tròn, không ngừng xóc nảy.

An Dạ nhìn vào cái lỗ phía bên dưới, đột nhiên lăn xuống một quả trứng nhựa.

Cô nhặt lên, mở ra thì thấy, đó là — một chiếc nhẫn bằng nhựa.

"Cái gì chứ." Giọng nói bé trai thực thất vọng, nó hỏi: "Thì ra là một chiếc nhẫn, chị à, hỏi nhỏ chị có ước mong gì cho ai hay sao?"

"Chị...." An Dạ nhúu mày, "Chị không nhớ rõ nữa."

Khoan đã!

Cô hỏi: "Sao em biết đây là nhẫn của chị?"

Đứa bé trai cười rộ lên, trên mặt hiện hai lúm đồng tiền, nói: "Chị à, nếu tìm không thấy hồi ức lúc nhỏ, chị sẽ chết đó nha."

"Cái gì?"

"Chúng ta đã nói rồi đó, đây là ước định, tìm không thấy hồi ức, sẽ chết nha." Đứa bé hoà lẫn vào đám đông đang qua lại, biến mất không thấy tăm hơi.

Đây là cái gì và cái gì vậy trời?

An Dạ cảm thấy thật đau đầu, cô căn bản không có cách nào nhớ tới những chuyện khi còn nhỏ.

Bởi vì một tai nạn xe cộ, cô.... Cũng không có những ký ức trước năm chín tuổi.

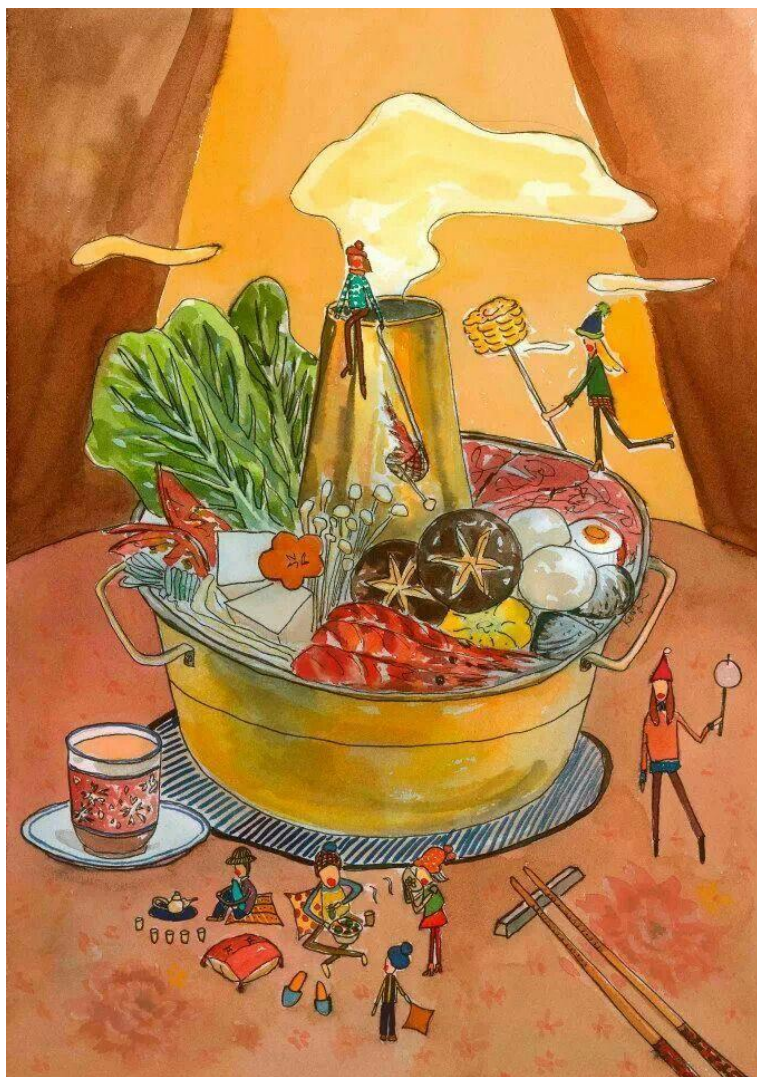
HẾT CHƯƠNG 46

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đồ Chơi Hình Trứng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ vẫn đứng chờ người tại chỗ, sau lưng cô là âm thanh ồn ào của biển người đang qua lại, mà trước mặt cô là máy gashapon thần bí đang đứng sừng sững.

Gashapon với tràn ngập kỉ niệm tuổi thơ, thế nên, vận một phút, một quả trứng nhựa sẽ ngay lập tức tái hiện lại tuổi thơ đó?

Nghe cứ như là một câu truyện cười.

An Dạ nắm chặt chiếc nhẫn nhựa trong tay, tâm tình của cô lúc này rất phức tạp, lời nói của đứa bé kia vẫn còn như phảng phất trong đầu — "Không tìm thấy hồi ức, sẽ chết nha."

Điều này thật là.... vô lý mà!

Đứa bé đó quả thật đang làm khó người khác chứ đâu.

"Kỉ niệm tuổi thơ" — những chữ này biểu hiện cho sự vui vẻ vô lo, vậy mà lại có tính ghép chung với cái chết lạnh lẽo, cảm giác cứ như một trò đùa ngày cá tháng tư được bày ra từ ai đó.

Hơn nữa, cho dù nhớ lại hồi ức thì có ý nghĩa gì chẳng?

Hồi ức vốn đã không có ý nghĩa, nhớ lại cũng chẳng làm được gì, không phải sao?

"An Dạ!" Là Bạch Hành đang gọi cô.

"Đây đây." An Dạ lập tức bừng tỉnh, phục hồi lại tinh thần bên xem xét máy gashapon, xem tới xem lui thì thấy cái máy này cũng chẳng có gì khác biệt so với mấy cái khác.

Vậy thì sự thôi thúc mãnh liệt lúc này là gì nhỉ?

Cô xòe tay ra, cái nhẫn vẫn còn ở trong lòng bàn tay.

Không, những chuyện mới này đều là sự thật.

An Dạ nói với Bạch Hành: "Tôi gặp phải một phiền toái."

"Xảy ra chuyện gì?" Bạch Hành tay xách nách mang, cùng cô đi song song đến chỗ đậu xe.

"Gashapon, tôi đụng phải gashapon thần bí. Uhm... nói thế nào nhỉ? Rõ ràng là cái máy này, nhưng cảm giác lại không phải nữa, cái máy lúc này đã biến mất. Tôi còn vận được cái nhẫn đồ chơi lúc nhỏ, nó đây."

An Dạ giơ cái nhẫn trong tay lên cho Bạch Hành xem.

Đối phương nhìn lướt qua, sau đó rũ mắt, hỏi: "Từ trong cái máy kia em lấy được chiếc nhẫn đồ chơi hồi nhỏ?"

"Vâng!" An Dạ gật đầu, "Có người còn nói với tôi, nếu không nhớ nổi hồi ức lúc nhỏ thì sẽ chết ngay lập tức, là nói đùa thôi, phải không?"

"Không hẳn đâu."

"Nhưng tôi nghĩ mãi vẫn không ra." An Dạ nói một cách buồn rầu, "Tôi... không nhớ được chuyện lúc nhỏ."

Bạch Hành không cho là đúng: "Mọi chuyện phát sinh đều có nhân quả, em có thể đi tìm hiểu, những chuyện xảy ra trong hiện tại sẽ dẫn đường để em tìm ra được trước đây em đã làm những gì. Ví dụ trên bàn có một cái ly rỗng, bên trong còn lại ít nước, trên ly nước có dấu vân tay của em, có thể suy ra em là người uống ly nước này, đúng không?"

"Đúng là như vậy, nhưng mà cảm giác là lạ sao ấy." An Dạ không biết nên nói như thế nào, "Giống như tôi vốn không có những hồi ức kia, ai đó bỗng nhiên đưa cho tôi một ít số liệu, muốn tôi đi tìm hiểu, cảm giác.... rất kỳ quái."

"Em không có lựa chọn nào khác." Bạch Hành để bao lớn bao nhỏ vào cốc xe, vỗ vỗ vai cô ý bảo lên xe, sau đó anh ngồi vào ghế lái, lái xe về nhà.

Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai đã chờ ở dưới lầu, vừa thấy bọn họ liền nhào tới ngay lập tức.

Tiểu Chu đâm một quyền vào ngực Bạch Hành, cái miệng bắt đầu hoạt động: "Càng nhìn hai người càng thấy có tướng phu thê à nha!"

Bạch Hành chỉ xoay qua nói với Mũ Lưỡi Trai: "Lát nữa nhớ đi theo An Dạ lên nhà, thả tên này ở lại đây!"

"Ha ha ha, ok!"

Mũ Lưỡi Trai hướng Tiểu Chu làm mặt quỷ, kéo An Dạ vào tiểu khu.

Mà Tiểu Chu thì trưng ra bàn mặt đau khổ, than thở: "Dựa vào cái gì, mấy người dám làm, còn cấm không cho tôi nói?! Tôi đây là người ngay thẳng...."

Bạch Hành liếc qua: "Bớt nói nhảm, giúp tôi xách đồ trong cốc xe ra đi!"

"Anh cứ như vậy đem người thương đẩy đi, sau đó tàn nhẫn sai sử tôi à? Ông đây không phục, dựa vào cái gì mà mỗi lần chịu khổ đều là ông đây?"

"Ừm, anh được phép không phục. Bây giờ, trước đem mấy chai bia lên nhà thôi!"

"....." Tiểu Chu ngoan ngoãn làm theo.

Chờ đến lúc mọi chuyện đã xong, rau nào nên cắt thì cắt, nên xào thì xào, lúc này, nồi lẩu cũng đã sẵn sàng.

Mọi người thi nhau thả những món mình muốn ăn vào nước lẩu, lại khui mấy chai bia trợ hứng, trong nhất thời, bầu không khí sôi lên hừng hực.

Tiểu Chu: "Lẩu rồi không gấp, hai người đi đâu vậy?"

An Dạ: "Tham gia một gameshow, gọi là [Cứu Tôi]."

"Woa, ngôi sao! Ngôi sao ký cho em cái tên với?" Mắt Tiểu Chu sáng rỡ.

"Nè, ký vào đâu? Ký vào ót hay vào móng anh vậy?" Mũ Lưỡi Trai dậm thọt.

Tiểu Chu khựng lại, anh lớn tiếng nói: "Sao ở đâu cũng có cô hết vậy? Đi đi đi, thiếu đôn à? Coi chừng Chu sư huynh đây chính cô đến khóc mới thôi."

"Cất!"

Ăn uống thoải mái gần 03 tiếng đồng hồ, Tiểu Chu cùng Mũ Lưỡi Trai mới lư luyến không rời mà từ biệt, để lại An Dạ cùng Bạch Hành thu dọn tàn cục.

An Dạ để notebook trên bàn, định viết bản thảo tiếp, Bạch Hành thì đang đưa lưng về phía cô rửa chén.

Trong phòng bếp tiếng nước chảy ào ào, Bạch Hành đang hết sức chuyên chú mà rửa một cái đĩa.

Giờ phút này, ánh đèn màu vàng nhạt rót ánh sáng lên người anh, chiếu rõ cả những sợi bông vải li ti trên áo anh, tầng ánh sáng mỏng manh đó làm đáng vẻ anh càng thêm ôn hoà.

An Dạ không viết nữa, cứ thế nhìn chăm chú vào hình bóng Bạch Hành.

Cô câu được câu không mà trò chuyện: "Bạch Hành nè, anh lúc nhỏ có chuyện gì thú vị hay không?"

"Kỷ niệm tuổi thơ?"

"Uhm."

"Thời gian qua lâu quá, không nhớ nổi." Bạch Hành nói, "Nhưng mà lúc nhỏ tôi có nuôi một con mèo, toàn thân nó đều màu đen."

"Anh mua nó hả?"

"Nhặt được."

"Sau đó thì sao?"

"Chạy tới nhà người khác rồi ở đó luôn, không chịu về nữa." Anh như là nhớ tới chuyện gì buồn cười, thấp giọng cười một tiếng.

An Dạ lắc đầu: "Lập trường của con mèo đó thật không kiên định mà!"

Một lát sau, An Dạ đóng notebook, trèo lên giường đi ngủ.

Quán cả người vào tắm chân dầy cộm, cô với tay tắt đèn.

Toàn bộ căn phòng tối đen ngay lập tức, yên lặng không một chút động tĩnh.

An Dạ vốn định ngủ, thế nhưng cứ bị quấy nhiễu bởi một cảm xúc phức tạp.

Loại cảm xúc này hơi khó để giải thích, giống như khi sắp ngủ lại buồn tiểu, phải đi WC, hoặc là sắp ngủ lại sợ mình quên đặt báo thức, phải đứng dậy kiểm tra rồi mới ngủ được.

Là một loại ám chỉ tâm lý mãnh liệt.

An Dạ ló đầu ra từ trong chăn, quét nhìn một lượt bốn phía.

Một bên mắt của cô bị quáng gà nhìn không thấy nên chỉ có thể nhìn được phía bên trái, là bóng dáng xiêu vẹo của những đồ vật trong phòng bị ánh trăng chiếu tới.

Tất cả đều bình thường.

Cô yên lòng, nằm xuống nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, cô bỗng nhiên mở bừng mắt.

Không đúng.... cô đã bỏ lỡ một chỗ.

Tuy cô mở to hai mắt nhìn xung quanh nhưng bởi vì bệnh quáng gà, nhìn thấy được chỉ có một nửa, cô không biết chắc phía bên phải mình lại có những gì.

Nếu vậy, dùng mắt trái không bị quáng gà nhìn thử xem sao?

Đầu An Dạ tê rần, cảm thấy như có ai đó đang ở phía sau, quay đầu ra sau nhìn xem có gì bất thường hay không thì... thứ kia cũng rất có khả năng đã di chuyển cùng lúc với cái gáy, căn bản là không bị bắt được.

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là.... ồm, loại cảm giác bị rình trộm thật sự tồn tại.

Bởi vì giác quan thứ sáu khó giải thích khiến người ta làm ra một số hành động không bình thường.

An Dạ rút mấy ngón tay đang lộ ra ngoài chân vào, bất ngờ vào lúc này, cô đột nhiên nhận thấy có cái gì đó xẹt qua lòng bàn tay mình.

— ảm áp mềm mại, gió lạnh thổi qua còn mang theo cảm giác ướt át.

Giống như.... bị liếm một cái vậy.

Là.... con chuột há?

Hay là dưới gầm giường có ai?

An Dạ căng sợ hơn, cô cách ở chân hô to: "Bạch Hành! Bạch Hành ơi!"

Không có ai đáp lời cô, cả người An Dạ cuộn tròn trong ổ chăn run bần bật, giống như tám chân này đã trở thành thành lỵ kiên cố, không ai có thể đột phá nó để tổn thương được đến cô.

Nhưng mà... thật sự tồn tại cái gọi là chỗ an toàn hay sao?

Bạn có thể hiểu ý của cô ấy?

Cô làm sao có thể khẳng định được, trong chăn.... không còn ai khác?

Nếu kẻ đó đang ở.... dưới chân cô thì sao?

An Dạ giống như bị điện giật, bèn ngẩng đầu, cong người nhìn xuống dưới chân.

Ở giữa hai chân của cô, cũng chính là bên trong ổ chăn.... hình như thật sự có cái gì đó.

Đó là một đôi mắt đỏ quạch, ở sâu trong ổ chăn, ngay bên cạnh ngón chân cô.

Ánh trắng len vào khe hở của tám chân, khúc xạ lên đôi mắt như pha lê màu đỏ kia khiến nó mang một màu sắc khác thường, kèm theo hơi lạnh khó tả.

An Dạ hét lên đầy kinh dị, đứng dậy tông cửa chạy ra ngoài, chạy biến tới trong phòng Bạch Hành.

Cô không thèm nhìn đến Bạch Hành vừa mới cởi áo, lên giường định ngủ, cả người cô dồn vào trong chăn của anh, run bần bật, nghẹn ngào nói: "Tôi bị theo dõi...."

Bạch Hành sững sờ nhìn cô cả nửa ngày, sau đó chần chừ hỏi: "Cho nên, em liền chạy tới trên giường của tôi?"

"Tôi... dù sao đi nữa tôi cũng không ngủ bên đó đâu, trong chăn có cái gì thấy ghê lắm!"

"Vậy tôi đi với em xem đã xảy ra chuyện gì."

"....Cũng được." An Dạ nơm nớp lo sợ, lấy hết can đảm một lần nữa bò từ trong chăn ra ngoài. Cô núp phía sau Bạch Hành, đẩy anh đi trước.

Bạch Hành vào phòng An Dạ, xốc chăn lên, chỉ thấy bên trong có một con gấu bông với đôi mắt màu đỏ.

Anh hỏi một cách bất đắc dĩ: "Tư thế ngủ của em xấu lắm phải hôn?"

An Dạ lăm bằm một câu: "Sao nó lại ở trong này, con gấu này tôi để ở dưới quê, không có mang theo mà...."

"Hay là em nhớ nhầm?"

"Tuyệt đối không nhầm!"

"Vậy thì phải thực hiện cái ước định kia rồi." Bạch Hành nói, "Ngày mai, chúng ta về quê em một chuyến, tìm về trí nhớ của em."

An Dạ không thể phản đối, thật sự mà nói, những chuyện trước đây đối với cô chỉ là rêu rĩa mà thôi. Cho dù cô quên mất ký ức lúc trước chín tuổi thì cũng có sao đâu? Cũng sẽ không xảy ra ảnh hưởng gì đến hiện tại.

Nói đúng hơn là, toàn bộ ký ức tuổi thơ đều vô dụng. Bởi vì những cái đó đều sẽ không ảnh hưởng đến hiện tại nên có thể lựa chọn vứt bỏ.

Chỉ là.... có cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Có lẽ, cô nên theo lời đứa bé kia, tìm về ký ức của mình để khỏi phải thiệt mạng.

Nhưng mà.... có thật sự sẽ phải chết ư?

Chỉ vì chuyện hồi năm năm mà phải bỏ mạng mình, thật đúng là cmn buồn cười hết chỗ nói.

HẾT CHƯƠNG 47

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đồ Chơi Hình Trứng (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Qua hôm sau, An Dạ và Bạch Hành cùng nhau về quê cô.

Sau khi cha mẹ An Dạ sinh cô ra thì lần lượt qua đời, cô ở với bà nội. Sau đó, bà nội mất, do chưa đủ 18 tuổi nên cô ở với bác một năm, một năm sau thì dọn ra ngoài, đi làm công kiếm sống và viết tiểu thuyết.

Căn nhà cũ kia hiện giờ chắc đã hoang phế, bác trai và con gái của bác ấy đã dọn đi nơi khác, không có ai ở lại trông nom căn nhà.

An Dạ mở cánh cửa cũ kỹ ra, bên trong nhà đã tích một lớp bụi thật dày.

Cô không dám đi vào, chỉ vòng xung quanh nhà mở cửa sổ ra, chờ sau khi thông gió rồi thì mới cùng Bạch Hành dọn dẹp mọi thứ.

Hai người tốn gần bốn tiếng đồng hồ mới coi như dọn xong, đồ dùng trong nhà tuy đã cũ nhưng miễn cưỡng cũng có thể sử dụng được.

An Dạ mang Bạch Hành vào căn phòng trước đây cô đã ở, bài trí bên trong vẫn như cũ, không bị thay đổi.

Cô mở một ngăn tủ, lấy ra một cái hộp bằng sắt có hình hoa mẫu đơn, nói: "Đây là những bảo bối tôi đã tích góp được hồi còn nhỏ."

An Dạ mở hộp ra, bên trong chứa một ít đồ linh tinh vụn vặt, có vài viên bi màu, vài cái vỏ sò bị vỡ, còn có mấy cái kẹp tóc khác kiểu cùng với đủ loại hạt cườm màu sắc khác nhau.

Cô lật tới lật lui một cách đầy hoài niệm, đột nhiên, từ dưới đáy hộp cô lấy ra mấy món đồ chơi bằng nhựa chưa bao giờ thấy qua, nhìn chúng kích cỡ cũng tương đương nhau, hình như là cùng một bộ.

Hỏi nhỏ cô sưu tầm mấy món này sao?

Hừm, đại khái những chuyện trước chín tuổi thì cô không nhớ rõ.

An Dạ hỏi: "Anh thì sao, lúc nhỏ anh có sưu tầm món đồ nào không?"

"Mấy tấm hình bịch mẹ* linh tính?"

"Con trai thường thường hay thích thu thập này nọ." An Dạ đóng nắp hộp lại, hỏi: "Anh có đói bụng không? Gần đây có cửa hàng tiện lợi 24 giờ, chúng ta đi mua chút gì đó ăn nha?"

Bạch Hành bất ngờ hỏi cô: "Vì sao em lại không nhớ rõ những chuyện trước đây?"

"Tôi bị một tai nạn xe cộ."

"Vậy, địa điểm xảy ra tai nạn đó ở đâu?"

An Dạ lắc đầu, cười khổ: "Nhớ không rõ nữa, chắc có lẽ tìm được thông tin đó trên mạng?"

Rất nhanh sau đó, bọn họ cùng nhau tới cửa hàng tiện lợi mua sandwich.

Khi đi trở về đã là 05h chiều, trăng sáng dần lên, bóng đêm phủ xuống.

An Dạ vẫn còn đang suy nghĩ cầu may: nếu thằng nhóc kia đang gạt cô, muốn chinh cô một chút, nếu còn có lần sau... Để cho cô bắt được nó thì cô sẽ thay cha mẹ nó dạy dỗ một phen cho ra hồn.

Thế nhưng nếu mọi chuyện là thật thì sao?

Những chuyện kỳ lạ xác thực đã xảy ra....

Hay đó chỉ là một sự trùng hợp?

Cô chỉ đơn thuần bị ai đó đứng gần gashapon nhìn chăm chú, chỉ đơn thuần bị thằng bé kia lừa mà thôi, cho nên cách nói phải tìm về ký ức để không phải chết chỉ là nói bừa nói bãi?

Mặc kệ! Tóm lại.... cứ tìm hiểu một chút xem sao.

An Dạ lên thanh công cụ tìm kiếm về vụ tai nạn xe trước đây của mình, rồi cuộc phát hiện ra một số manh mối — hình như người đụng cô là đối tượng bị tình nghi, đang trên đường chạy trốn, vì đụng phải cô nên đối phương vừa lúc sa lưới pháp luật.

A, thật là trùng hợp. Tư vị máu me bầu nhầy lúc ấy chắc có lẽ không dễ chịu cho lắm.

"Tôi muốn đi tới chỗ đó nhìn xem!" An Dạ nói với Bạch Hành.

Anh rũ mắt xuống, liếm môi rồi đáp ứng: "Được."

An Dạ phóng lớn tấm ảnh kia ra, độ phân giải của ảnh chụp không cao, chụp cảnh cô đang nằm trong vùng máu, màu máu đỏ tươi hoàn toàn che mất thân hình nho nhỏ của cô, chỉ có thể nhìn thấy một màu đỏ ghê người.

An Dạ nhìn không được nhũn mày, cô vừa định đóng màn hình thì bất ngờ phát hiện trong bàn tay nho nhỏ của cô lúc ấy đang nắm chặt một cái gì đó, nắm một cách gắt gao, đó là gì vậy nhỉ?

Cô nheo mắt, muốn nhìn kỹ xem đó là cái gì.

— vậy mà lại là một chiếc nhẫn bằng nhựa màu xanh biếc.

Theo bản năng, An Dạ lục tìm chiếc nhẫn từ trong giỏ xách lấy ra, thấy hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc.

Cuối cùng thì chiếc nhẫn này có ý nghĩa quan trọng như thế nào mà lại khiến cô trong lúc thập tử nhất sinh vẫn nắm chặt không buông?

Lý do tại sao?

Bạch Hành cũng nhìn lướt qua, bỗng nhiên nhũn chặt mày. Không biết vì sao, anh đặt bàn tay to lớn của mình lên đầu An Dạ xoa xoa một cách dịu dàng.

Chắc hẳn anh đã nhận ra cảm xúc biến hoá của cô nên cố ý trấn an cô đấy nhỉ?

Nghĩ như vậy, Bạch Hành thật đúng là người tốt rồi?

"Tôi ổn mà." An Dạ lắc đầu, "Tôi.... nhớ không rõ. Thế nhưng đối với chiếc nhẫn này chắc có lẽ là rất dễ ý, tại sao ở tại thời khắc đó mà vẫn nắm chặt không buông? Tôi lúc ấy bất quá cũng chỉ là một đứa bé chín tuổi mà thôi."

"Có thể là quà tặng của một người nào đó quan trọng, đừng để ý nhiều như vậy." Bạch Hành nói, "Nhớ ra cũng được, không nhớ được cũng không sao, không có gì quan trọng. Tôi sẽ lời cái kẻ chủ mưu đang ngủ đông ở nơi tối tăm kéo ra, xử lý hẳn."

Khi nói những lời này, Bạch Hành mang theo hơi thở thô bạo, thậm chí sắc thái của anh mang theo một loại quyết tuyệt hiếm thấy.

"Không sao, chỉ cần tôi có thể nhớ được...." lời An Dạ còn chưa dứt thì đã bị Bạch Hành cắt đứt.

"Không cần thiết."

"Sao chứ?"

Anh dừng một chút, tiếp tục bổ sung: "Tôi muốn nói, lúc trước chín tuổi hẳn là không có chuyện gì quan trọng xảy ra, nên dù không nhớ được thì em không cần miễn cưỡng."

An Dạ chần chờ gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Bọn họ nghỉ ngơi gần một giờ, lúc này mới theo thông tin trên bài báo kia tìm được đoạn đường đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Đó là một ngã tư, bên trái có mấy cửa hàng game, bên phải là một con đường rất dài, đi thẳng tới một con hẻm nhỏ, bên trong con hẻm có một căn biệt thự nhỏ xinh xắn, bên ngoài biệt thự bị bao phủ bởi đồng dây leo xanh ngắt, nhìn như đã bị bỏ hoang thật lâu rồi.

Hai bên huyệt thái dương An Dạ gật gật, cô cảm thấy hơi nhức đầu, có một hình ảnh nào đó chọt kè lên.

Hình ảnh đó là gì vậy?

Cô theo bản năng đi tới chỗ đó, muốn đến gần căn biệt thự xem sao.

Bất ngờ, Bạch Hành kéo tay cô lại, kéo cô từ trong cảm xúc khát vọng mãnh liệt về lại với hiện thực. Cùng lúc đó, âm thanh người khác nói chuyện ồn ào với nhau và tiếng còi xe làm cô bừng tỉnh, tập hợp lại mọi ý thức trong cơ thể.

"Không phải chúng ta nên đi nhìn hiện trường vụ án sao?" Bạch Hành hỏi.

"Thì đúng vậy." An Dạ không cam lòng, "Nhưng tôi muốn qua bên kia nhìn một chút."

"Bây giờ cũng hơi trễ rồi, chúng ta đến chỗ kia xem thử rồi hãy làm chuyện khác nha!"

An Dạ gật đầu: "Cũng được."

Mọi chuyện bị kéo dài, trời càng lúc càng tối. Cô phải nhanh chóng tìm thêm manh mối khác, tuy thắng bé kia không ra thời hạn chính xác nhưng trong tiềm thức cô biết rằng mình không còn nhiều thời gian nữa, không thể dúi tình huống không hề đề phòng mà bị đối phương làm khó dễ.

Vội lại bây giờ không chỉ là vì ứng phó với thắng nhóc kia.

Ngay cả cô đều bắt đầu mong muốn nhớ lại kỷ ước lúc trước, cô cảm thấy có một chuyện quan trọng nào đó đang bị giấu trong bóng tối.

— Chờ đợi cô mờ ra.

An Dạ lại đi theo Bạch Hành trở về vị trí chỗ ngã tư đường, chỗ đó đã không còn cây cột đèn bị chiếc xe đâm hỏng, hết thấy đều đã được sửa sang như mới, dường như sự cố tai nạn kia chỉ là một giấc mộng không có thật.

Trong đầu óc An Dạ lại bắt đầu thoáng hiện hình ảnh không rõ, cô bất ngờ ngồi thụp xuống, lấy hai tay ôm đầu.

Đau quá!

Cô hít sâu một hơi đầy khó khăn, không dám suy nghĩ bất cứ điều gì khác. Hình như vết thương lâu ngày đang bị rạch ra, ả ả đau đớn.

Cảnh trí nơi này đã ảnh hưởng to lớn đến cô, lớn đến mức cô không ngờ tới được, không thể thừa nhận.

Đến cuối cùng... đã từng xảy ra chuyện gì vậy?

Ở ngay chỗ này... sao?

"Em có sao không?"

"Không sao." An Dạ nghe thấy tiếng của Bạch Hành, trong đầu đột nhiên xuất hiện một lát cắt, dường như đã sắp chạm tới điều gì đó.

Giọng nói của anh, giống như đã từng quen biết.

"Tôi hơi khát nước." An Dạ nói.

"Em ở chỗ này chờ, tôi đi mua nước." An Dạ ngồi lên ghế dài nơi dành cho người đi bộ, cố gắng bình ổn tinh thần.

Cảm giác đau đớn theo Bạch Hành rời đi dần dần tan rã, biến mất.

Trong lòng An Dạ như xuất hiện một lỗ hổng sâu hoắm, cô mờ mịt nhìn lên trời, cảm thấy nơi nào đó dưới đáy lòng giống như bị từng xèo, xuống tay mau chuẩn tàn nhẫn. Cái loại đau đớn này lại gián đoạn, hơi vớ ý sẽ quên mất, nhưng ngẫu nhiên nhớ tới... cô ngưng thần, nghĩ đến vết thương kia, lại đau thấu tâm can.

Bây giờ cô giống như vết thương kia, nếu không chạm vào, cho dù có miếng chai trong đó cũng có thể kết vảy, nếu như chú ý tới nó, lại không gấp miếng chai ra, không nhớ tới giọng nói của anh thì thôi, mỗi khi nhớ đến lại sẽ trải qua một phen đau đớn.

An Dạ cảm thấy mình như vai chính lòng mang bí mật trong tiểu thuyết, một mình giãy giụa trong sự ruồng bỏ và quên lãng của mọi người, tìm kiếm chân tướng.

Nói như vậy thì hình như hơi quá khoa trương, có lẽ lúc nhỏ cô chỉ chạy ra đường cái nhặt chiếc nhẫn, vô ý bị tội phạm đụng phải, không hơn.

Thế nhưng, mọi chuyện thật đúng là trùng hợp.

Trong tay cô cầm chiếc nhẫn mà máy gashapon rút ra, sau đó lại trùng hợp bị tội phạm tông vào, mất đi trí nhớ.

Rất nhanh sau đó, Bạch Hành đã trở lại.

Anh đưa cho cô một bình nước, hỏi: "Em có nhớ ra được gì nữa không?"

An Dạ lắc đầu uống một ngụm nước, lúc này mới tiếp tục nói: "Nếu không thì bắt đầu từ chiếc nhẫn kia đi? Tìm hiểu xem chiếc nhẫn đó là từ đâu tới."

"Được."

An Dạ đứng dậy vừa định đi, ánh mắt cô lại bị hấp dẫn bởi một cái máy gashapon trước cửa hàng game.

Cô đến gần xem, bên trong gashapon chứa rất nhiều những món đồ chơi nho nhỏ, bên dưới có mấy tấm thẻ viết số, hình như phải dùng gashapon làm rút ra để đổi lấy quà tặng.

Mà những quà tặng đó cũng bao gồm cả chiếc nhẫn ban đầu kia.

Là trùng hợp thôi sao?

Hay đây chính là chỗ đó?

An Dạ nhét vào một đồng tiền xu, rất nhanh đã có một quả trứng nhựa lặn xuống.

"Lạch cạch lạch cạch."

"Đing!"

Thanh âm này nghe quen lắm, dường như cách nhau một thế hệ, khiến cô trong lúc lơ đãng cảm giác được một sự quen thuộc, cô lúc nhỏ thật sự đã từng làm chuyện này, ở ngay tại đây.

An Dạ nhặt quả trứng nhựa lên, mở nó ra, bên trong là một con búp bê nhỏ bằng nhựa, là cùng một bộ với những cái trong hộp sắt ở nhà. Mà bên dưới lại rút ra rất nhiều vé số nhỏ, có thể gom góp để đổi lấy quà tặng.

Chính là nơi này!

An Dạ tin tưởng một cách mạnh mẽ.

"Bạch Hành?"

"Bạch Hành?" An Dạ xoay người gọi anh.

"Ồi!" Sau một lúc lâu anh mới phục hồi lại tinh thần, nhìn An Dạ bằng một ánh mắt thật mềm mại dịu dàng.

"Anh sao vậy?" An Dạ nhẹ giọng hỏi, "Không khỏe ở đâu hả?"

Cô cứ cảm thấy Bạch Hành hôm nay hơi là lạ. Một bên cánh giác cái gì đó như gấp phải đại địch, một bên đối với cô quan tâm săn sóc, mang theo sự miễn cảm cẩn thận khó hiểu.

"Chỉ là có hơi say xe chút." Bạch Hành nói.

An Dạ nghĩ nghĩ, quả thật hôm nay cùng Bạch Hành ngồi xe buýt gần ba tiếng. Cô không nghĩ tới người biết lái xe lại bị say xe buýt, ngấm lại liền thấy rất buồn cười.

"Là vậy à!" An Dạ cũng không cười nhạo anh, "Được rồi, chúng ta trở về thôi."

"Em không muốn xem tiếp sao?"

"Không cần, hôm nay đến đây thôi." An Dạ nói.

Cô cùng Bạch Hành đi qua đường, đi một lát lại theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua căn biệt thự ở cuối con hẻm.

Tuy rằng cô đối với nơi đó rất hiếu kỳ nhưng sau này còn có thời gian, có thể chậm rãi điều tra.

Bây giờ cô nên về nhà, ngủ một giấc thật ngon.

Cô cảm thấy quá buồn ngủ, con mệt mỏi trước nay chưa từng có suýt nữa đã đè bẹp cô.

Tối nay An Dạ cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Trời càng lúc càng tối, An Dạ và Bạch Hành đi trong màn sương lạnh lẽo, sương mù ẩm ướt che đi phần lớn tầm nhìn của cả hai, bọn họ tiến về phía trước thì sương mù bọc lại phía sau, liên tiếp không ngừng mà bao vây lấy bọn họ.

"Lạnh quá đi!" An Dạ hà hơi vào hai lòng bàn tay.

Bạch Hành tháo khăn quàng cổ của mình quấn lên cho An Dạ, nói: "Đỡ lạnh hơn chưa?"

"Anh không lạnh à?"

Bạch Hành không nói gì cả.

An Dạ cười cười, đem một đầu của khăn quàng quấn quanh cổ Bạch Hành. Bởi vì khăn quàng cổ rất dài nên cũng đủ cho cả hai chia sẻ, mỗi người quấn một vòng, siết sao lại gần nhau, thông thả bước từng bước về phía trước.

Con đường hình như dài thật là dài, không có điểm cuối, từng ngọn đèn đường trắng tấp nập như cũ soi sáng cho cả hai người.

Trong lòng An Dạ dâng lên một cổ ám áp không tên, xua tan đi cái giá lạnh đang bao phủ quanh mình.

Về đến nhà, sau khi An Dạ tắm rửa xong liền phóng lên giường, bởi vì không có thời gian dọn dẹp mấy căn phòng khác, cô trực tiếp để Bạch Hành ngủ trên sàn nhà trong phòng của mình.

An Dạ cũng không cảm thấy có chỗ nào không thoải đáng, hai người không ngủ chung giường, cả hai cũng không có phát sinh mối quan hệ không thuần túy nào, huống chi cô cũng rất yên tâm về nhân phẩm của Bạch Hành.

"Tôi tắt đèn nha!" An Dạ thông báo một tiếng.

"Rồi!" Bạch Hành xoay người, mặt hướng cửa sổ, nhắm mắt lại.

Cô vươn tay tắt đèn, nhắm mắt ngủ.

Hình ảnh trong đầu An Dạ bắt đầu không chịu sự khống chế của cô mà tùy ý di chuyển giống như đèn kéo quân, một tấm rồi lại một tấm. Ban đầu là một đám đốm tròn màu đen dày đặc che kín toàn bộ ý thức của cô, sau đó chúng rung động, xoay tròn rồi đến ngo ngoe rục rịch, có cái gì đó trôi lên từ ở giữa.

Là một người con gái.

Là một họng súng.

Là.... là ai vậy?

An Dạ mơ hồ thấy được bóng dáng một người, đối phương ôm một con mèo đen, khuôn mặt trông rất mơ hồ, thế nhưng cô lại cảm nhận được ý cười ấm áp đến từ đối phương.

Thật là ấm áp!

An Dạ duỗi tay ra như muốn bắt lấy gì đó mà lại bắt không được.

Là cái gì đây?

"Vì sao em lại quên anh?" Đối phương ai oán chất vấn An Dạ.

"Em... em không có!" An Dạ muốn nói chuyện nhưng bị nghẹn lại, không thể nào nói tiếp được.

— anh là ai?

Tí tách, tí tách.

Có cái gì đó âm ỉ rơi trên mặt cô, mang theo cảm giác sền sệt.

Cô bèn vươn tay quẹt một cái, nhìn thấy đây dường như là máu.

Tí tách, tí tách.

Tí tách, tí tách.

Từng giọt từng giọt, rất nhiều rất nhiều máu rơi trên người cô, vây quanh cô.

Cô bắt lực ngã xuống bên trong vũng máu!

"Ha...." An Dạ ngồi bật dậy, bừng tỉnh từ trong mộng.

Cô nghiêng đầu nhìn đến vị trí nơi Bạch Hành đang nằm, ngoài ý muốn lại phát hiện anh cũng chẳng có ở đó.

Bạch Hành đi đâu rồi?

An Dạ nhìn đồng hồ báo thức, thấy hiện tại là 02h sáng, trời vẫn còn tối mù mịt.

Bỗng nhiên cô cảm thấy có hơi khát, muốn đứng dậy rót ly nước.

Vừa mới đi tới cửa phòng, An Dạ lại phát hiện ánh sáng phía cuối hành lang, đó là một loại ánh sáng thật nhạt, không giống như ánh đèn một chút nào.

Giống như chịu phải câu thần chú nào đó, An Dạ theo bản năng mà đi theo hướng ánh sáng đằng kia.

Cô muốn bắt lấy nó, bắt lấy luồng ánh sáng này.

Suy nghĩ này trong đầu An Dạ không ngừng mở rộng bành trướng, cô bắt đầu nện bước nhanh hơn, muốn đi theo nó.

Cô thấy được một con mèo đen phóng ngang qua chân mình, đi hướng về phía bóng tối giống như vực sâu kia.

Đột nhiên, có một người xuất hiện trong tầm mắt cô.

Người đó đưa lưng về phía cô, nhìn bộ dáng như mới mười ba, mười bốn tuổi, là một thiếu niên cao cao gầy gầy.

Người này đối với cô giống như đã từng quen biết, lại có lẽ là người rất quan trọng của cô.

An Dạ theo sự thúc giục của con tim, gấp gấp không chờ nổi muốn liếc nhìn đối phương một cái.

Thiếu niên kia chậm rãi xoay người, cùng cô mặt đối mặt....

Sắp thấy được rồi!

Sắp thấy....

"Đừng đi qua đó!"

Có người bất ngờ bưng kín đôi mắt An Dạ, hung hăng ôm lấy cô vào lòng.

Mùi hương hoa nhài quen thuộc này, là Bạch Hành.

Là.... Bạch Hành đang gắt gao ôm cô vào trong ngực.

Nhưng ý thức của An Dạ vẫn đang rất hỗn loạn, thậm chí là sợ hãi.

Bởi vì cô rốt cuộc vẫn thấy được gương mặt của thiếu niên kia.

Ngũ quan của người đó non nớt hơn so với Bạch Hành hiện tại, nhưng một điều không thể phủ nhận chính là — người đó là Bạch Hành.

Mà ngón tay kia đặt sẵn trên cò súng, người đó đang cầm súng... chìa thẳng vào cô.

Hình ảnh này ngay lập tức đã phá tan rào cản đã chặn mất đoạn ký ức kia của cô, hai bóng người chồng lên nhau một cách hoàn hảo.

Thật lâu thật lâu trước đây, cô vẫn còn nhớ rõ....

Bạch Hành cầm súng — chìa vào cô.

HẾT CHƯƠNG 48

Về những tấm hình bích me:

Các bạn nhỏ bây giờ chắc không biết rành lắm về món đồ chơi thần thánh này. Hồi nhỏ mình và anh trai và rất nhiều các bạn cùng lứa chuyên môn sưu tầm mấy tấm hình này, để dành tiền mua me ngào đường hoặc bắp rang, bên trong người ta sẽ bỏ một tấm hình của ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng, ta nói... con nít coi mấy tấm hình đó còn quý hơn sinh mạng nữa. Anh mình chuyên chơi trò đèo dép, vật cá cược là mấy tấm hình, mình phụ trách đi gom góp chiến lợi phẩm, về hai anh em chia ra. Ha ha ha.... một thời tuổi thơ, một đi không trở lại☹

Bạn đang đọc truyện [*Tứ Bất Ngự*] Ban Biên Tập *Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đồ Chơi Hình Trứng (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Nội tâm An Dạ dâng lên một nỗi bi thương kịch liệt.

Bạch Hành ở bên cạnh cô đến cuối cùng là vì cái gì?

Mà từ trước đây, anh ấy đã từng muốn giết chết cô sao?

Những hình ảnh ấy tràn ngập trí óc cô, đứt ra không được.

"Đừng nên tin tưởng bất cứ ai!"

"Cô xác định có lòng tin vào hắn sao?"

Có một giọng nói chui thẳng vào lỗ tai An Dạ, không ngừng khuếch đại trong đầu cô.

Cô không có cách nào xác định chính mình có thể tin tưởng vào Bạch Hành hay không.

Nhớ tới tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ, thật giống như đều là trùng hợp.

Vì sao cô lại bị cuốn vào bên trong những sự kiện ma quái, một con mắt của Bạch Hành cũng có thể thấy vong linh, mà mỗi lần ở những thời khắc nguy hiểm, anh ta đều trùng hợp ở bên cạnh cô.

Thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

Mọi chuyện không đơn giản như vậy chứ?

Bạch Hành đang gạt cô chuyện gì đó?

Đến cuối cùng là.... Sao lại thế này? Anh ấy muốn giết cô chăng?!

Duy nhất một điều có thể xác định chính là.... Bạch Hành vẫn luôn lừa gạt cô.

Qua thật lâu sau, Bạch Hành mới buông cô ra. An Dạ thờ đốc từng ngum từng ngum, giống như một con cá tìm được đường sống từ trong chỗ chết vậy, cô chưa bao giờ có khát vọng trốn thoát khỏi Bạch Hành như bây giờ.

"Em không sao chứ?" Bạch Hành hỏi cô.

"Không sao...." An Dạ ngập ngừng, không thể nào mở miệng. Cô không dám đánh cược về tình nghĩa của Bạch Hành đối với mình, anh ta hẳn là đã sớm nhận ra cô, thế nên ở bên cạnh cô là âm mưu từ trước đi?

An Dạ muốn nhớ thêm gì nữa nhưng lại không nhớ ra nổi.

Thứ duy nhất cô có thể nhớ là hình ảnh kia, hình ảnh làm cho cô mỗi khi nghĩ tới liền run sợ trong lòng.

Cô không thể tiết lộ điều này, cô không muốn phải rút dây động rừng.

Nếu Bạch Hành không tổn thương đến cô, vậy chứng tỏ cô vẫn chưa tới lúc chết.

Thật buồn cười, cô bây giờ vậy mà lại bắt đầu lo lắng Bạch Hành sẽ giết mình.

Điều này sao có thể....

Có chuyện gì trên đời này mà lại không thể đây?

Tâm trí An Dạ rối loạn, cô nén sự sợ hãi, đối với Bạch Hành nở một nụ cười yếu ớt, nói: "Tôi hơi mệt, chúng ta trở về ngủ tiếp thôi."

"Đừng sợ." Anh vẫn dịu dàng như trước đây, đặt tay lên tóc An Dạ, an ủi: "Tôi ở đây."

"Uhm." An Dạ cười rất khó coi, cô đi trở về phòng ngủ, nằm lên giường một lần nữa.

Cô đắp chăn lên người, cơ thể bên trong tím chân run bần bật.

Ngày hôm sau, An Dạ cố tỉnh thức sớm hơn Bạch Hành. Vào WC thay quần áo xong, cô ra khỏi cửa một mình.

An Dạ muốn đến căn biệt thự kia, chỉ một mình cô.

Nói đó cách nhà cũ cũng không xa, đi không bao lâu thì An Dạ đã đến nơi.

Cô tìm hiểu bên ngoài căn biệt thự một vòng, ngôi nhà bé xinh tinh xảo bên trong được bao xung quanh bởi một bức tường vây, bên ngoài ngôi nhà là dây leo phủ kín, hiện tại đang là mùa đông nên quang cảnh trông rất điều tàn, ngẫu nhiên có vài chiếc lá xanh bị gió lạnh thổi qua xạc xào lay động.

An Dạ hy vọng có thể nhớ đến chút gì đó nhưng đều phí công.

Cô lại tiến đến gần thêm vài bước, bỗng nhiên trước mắt có một con mèo đen phóng xẹt qua.

Cùng hình ảnh con mèo trong đầu cô giống nhau như đúc.

Nó đứng trên đầu tường nhìn cô, đôi mắt xanh hí thành một khe hở nho nhỏ.

"Meo...."

An Dạ nâng tay lên, đem bánh bao thịt trong túi nilông đưa cho nó.

Dường như nó nhận ra cô, cũng không sợ hãi, ngược lại từ trên tường nhảy xuống, đi vòng vòng quanh chân cô, dùng cái đuôi mềm mại cọ cọ.

Qua thật lâu, mèo đen mới vòng đến trước mặt An Dạ, ngậm bánh bao thịt bắt đầu nhấm nhút.

"Meo ~"

An Dạ cười cười, ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn chăm chú vào mèo đen.

Trong đầu cô hình như có bóng dáng thiếu niên ôm mèo? Mà Bạch Hành cũng từng nói qua.... anh ta có nuôi một con mèo đen.

Cho nên, thiếu niên đó chính là anh ta?

Đã từng xảy ra chuyện gì trong quá khứ đây chứ?

Cái nhẩn kia....

An Dạ không nhớ gì cả, đầu óc của cô bây giờ lại không thể hoạt động!

Không thu hoạch được gì, cô vòng đi vòng lại bên ngoài cả ngày, lúc này mới trở về nhà.

Hiện tại Bạch Hành đang nấu cơm, cái bụng đói của cô giống như được giải đúng chỗ ngứa mà phát ra một tiếng "ồn ọt".

"Còn chưa ăn sáng sao?" Bạch Hành hỏi.

An Dạ đỏ mặt: "Vốn muốn ra ngoài mua bánh bao ăn, nhìn thấy một con mèo đen liền cho nó luôn."

"Mèo đen à?"

"Ừ."

An Dạ thật cẩn thận: "Không phải anh nói anh đã từng nuôi một con mèo đen sao?"

"Đã từng nuôi."

"Sau khi nó bỏ đi thì không trở lại nữa à?"

"Không trở lại."

An Dạ giả vờ như nói đùa: "Thế.... Con mèo tôi gặp hồi nãy nói không chừng là của anh thì sao?"

"Tuổi thọ của mèo không dài như vậy, hơn nữa, cũng đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi."

Trong lòng An Dạ lộp bộp một cái, quả nhiên, anh ta cũng không phủ nhận chuyện trước đây. Dựa theo phản ứng của người bình thường, hẳn là anh ta sẽ theo bản năng buột miệng thốt ra mình chưa từng ở đây? Nói như vậy, Bạch Hành đã từng ở vùng này chăng?

Cô đã từng.... gặp qua anh ta?

Đến buổi tối, An Dạ sớm phóng lên giường, nằm ở trong chăn về mặt xuất thần.

Bỗng nhiên, cửa không gió tự động mở, phát ra thanh âm "kéo kẹt —".

An Dạ đứng dậy, do dự không biết có nên ra ngoài nhìn xem một chút hay không.

Là thiếu niên xuất hiện vào tối hôm qua phải không?

Không, hẳn nên gọi người đó là Bạch Hành lúc trẻ chứ nhỉ?

Hết thấy những việc đã xảy ra đều là ảo giác chăng?

Chỉ là cô rất tò mò muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Cô không nên luôn ở thế bị động như vậy, cũng không nên toàn tâm toàn ý tin tưởng vào Bạch Hành luôn có điều giấu cô.

An Dạ lấy hết can đảm đứng dậy, hướng ngoài cửa đi đến.

Hôm nay cũng tương tự như tối hôm qua, cô đi về phía bóng tối, giống như đang đi vào vực sâu.

Loại cảm giác thôi thúc mãnh liệt này bao trùm lấy cô, làm toàn thân cô phát lạnh.

Bỗng nhiên, có một giọng nói chui vào lỗ tai An Dạ, như một làn gió thoáng phất qua vành tai, làm cho cô ngứa ngáy.

— "Cô thật sự tin tưởng hần ta?"

"Tôi....." An Dạ do dự.

— "Đối trả! Cô nhớ được, là do ta đã cứu cô."

Giọng nói kia vẫn như cũ lấy một loại ngữ điệu ôn nhu đến mê hoặc An Dạ.

Mà An Dạ hoàn toàn hiểu rõ, cô vừa không tin tưởng Bạch Hành, cũng không tin tưởng giọng nói thần bí này.

Bây giờ, cô không tin bất cứ ai.

Nỗ lực nhớ lại tình hình đã xảy ra lúc nhỏ, ừ, dường như cô đã nhớ ra được gì đó —

Đó là vào một buổi chiều, ánh nắng lúc chạng vạng vẫn còn rất gay gắt.

Cô và Bạch Hành hình như là bạn tốt chơi cùng nhau. Dựa theo lệ thường cô đi tìm Bạch Hành, ở sâu trong con hẻm kia. Lúc đó cây cối xung quanh còn chưa được tươi tốt như bây giờ, vẫn còn khá thưa thớt, chỉ mọc tới cửa sổ lầu một của biệt thự.

Cổng ngoài không đóng, cô cẩn thận thăm dò tình hình bên trong nhà.

An Dạ cũng không dám tự tiện đi vào, cô rất sợ mẹ của Bạch Hành, cũng chính là người phụ nữ có đôi mắt màu lam với vốn tiếng Trung thập phần sứt sọc kia.

Mà vào lúc ấy, cô thấy được....

Cảnh tượng kinh hoàng!

Trước mắt An Dạ là một vùng máu thật lớn, một màu đỏ đậm tràn ngập đôi mắt cô.

Là vết máu!

Trong căn biệt thự kia có người chết!

Mẹ của Bạch Hành đang cầm một cây súng trong tay, cho nên người nằm trên mặt đất là bị bà ta giết.

Sau đó.... sau đó bọn họ trông thấy cô.

An Dạ vẫn còn nhớ rõ người phụ nữ kia nói gì, bà ta nói: "Một đứa con ngoan là phải biết báo vệ mẹ, cho nên, con bé này chứng kiến mẹ mày phạm tội, vì che chở mẹ nên mày phải giết nó đi?"

Trên gương mặt bà ta là sự hướng dẫn người khác phạm tội, đôi mắt lam loé lên ánh sáng điên cuồng và hưng phấn, giống như ma quỷ khát máu.

Lúc ấy An Dạ rất sợ hãi, cô lùi lại vài bước, té ngã trên mặt đất.

"Hừ, phé vật!" Bà ta thất vọng quở trách Bạch Hành, sau đó giọng sùng lên, nhắm thẳng vào An Dạ.

Bà ta muốn giết người diệt khẩu!

"Để con làm thôi!"

Vào lúc này, Bạch Hành chặn tay bà ta lại, đoạt lấy cây súng.

Trên mặt anh lộ ra ý cười khinh miệt, hơi lắc lắc đầu, nói: "Em không nên tới, đã nhìn thấy chuyện không nên nhìn, vậy thì tôi sẽ thay mẹ tôi, giết em!"

Quả nhiên, quả nhiên là Bạch Hành muốn giết cô?!

Đầu An Dạ đau như muốn nứt ra, cô ngồi xổm dưới đất, giờ này khắc này, sự đau đớn thống khổ khiến cô muốn nước nờ ra tiếng.

Cái gì đây?

Những chuyện này là sao chứ?

Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi đi?

Bởi vì cô chứng kiến mẹ anh giết người nên anh ta muốn giết cô.

Mà bà ta sau này vẫn bị bắt, nên... anh ta tìm tới cô để báo thù?

Mọi chuyện là như vậy.

Nhưng vì sao anh ta lại chậm chạp không xuống tay?

Không đúng, không hợp lý!

Hình như An Dạ vẫn còn quên điểm mảy chốt nào đó.

— "Chắc chắc chắc, thật là đáng thương! Đến như vậy mà vẫn còn muốn bênh vực cho hần sao?"

Có một người đột nhiên xuất hiện trong bóng tối, hần ta giang rộng hai tay với cô, ôn nhu nói: "Ta khiến cô nhớ được mọi chuyện là vì bảo vệ cô đấy nhé. Vậy nên cô phải tới bên cạnh ta này, mở rộng lòng mà tiếp nhận ta đi?"

"An Dạ!"

Phía sau lưng cô truyền đến một tiếng gọi, lập tức kéo về sự chú ý của cô.

An Dạ quay đầu lại, phát hiện đó lại là Bạch Hành.

Bạch Hành thờ hồng học, trong tay đang nắm chặt khẩu súng, khẩu súng này là Bạch Nam để lại cho anh, anh vẫn luôn mang theo bên cạnh.

— "Cố xem, hần cầm súng kia. Hần còn muốn giết cô một lần nữa đấy."

"An Dạ, lại đây!" Trong đôi mắt Bạch Hành toát ra sự sợ hãi khó hiểu cùng với tức giận, hai đầu mày nhíu chặt, môi mím thành một đường mỏng, dường như anh đang cố gắng nhẫn nại điều gì đó.

Đầu óc An Dạ bây giờ rất rối loạn, cô theo bản năng không muốn tin tưởng Bạch Hành, mặt khác lại cũng không đặt niềm tin vào một kẻ xa lạ.

Nhưng cô bắt buộc phải đưa ra lựa chọn, hoặc là tin tưởng, hoặc không tin tưởng Bạch Hành.

"An Dạ, em đừng sợ, lại đây nào...."

Bạch Hành cũng hướng về cô mở rộng hai tay, cố gắng hết sức bày ra bộ dáng đáng để tin cậy.

Anh vẫn luôn là anh, không có gì khác biệt.

Kỳ thật, khi cẩn thận ngắm lại thì vẫn có thể phát hiện ra khá nhiều điểm đáng ngờ.

Bạch Hành vẫn luôn một lần rồi lại một lần cứu cô, cho dù mọi chuyện lúc đó như thế nào, có bao nhiêu nguy hiểm, anh vẫn luôn cố chấp bảo hộ cô an toàn bên dưới đôi cánh của mình.

Rõ ràng cô không nên dao động.

— "Cô vẫn lựa chọn tin tưởng hán ta à?"

"Tôi..."

Vào lúc này, không biết từ đâu có một con mèo đen uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy ra, cái đuôi của nó quẹt nhẹ vào cẳng chân An Dạ, rất hiển nhiên dùng hai ba bước nhảy đến phía sau Bạch Hành.

Đầu óc An Dạ đang trống rỗng bỗng nhiên dâng lên một cỗ dưng khí, học theo mèo đen, cô hai ba bước chạy tới nhào vào ngực Bạch Hành.

Trần đầy chớp mũi là mùi hương của Bạch Hành, mùi hoa nhài có thể khiến lòng người yên ổn. Trái tim An Dạ đập rộn ràng, có loại cảm giác thoát chết trong gang tấc.

Chỉ sau vài giây, bóng dáng khuất trong sương mù màu đen đã biến mất, trước mắt cô, nơi đó chỉ còn lại một hàng rào thấp bé không đáng kể.

Chỉ cần cô bước về phía trước vài bước nữa thôi thì cô hẳn đã chết không thể nghi ngờ.

"Nguy hiểm thật!" An Dạ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Cô vẫn không nhớ được toàn bộ chuyện trước đây, nhưng vừa rồi, trong đầu cô xẹt qua một hình ảnh — chính là lúc cô tông cửa bỏ chạy thì trong biệt thự vang lên một tiếng súng.

Nếu cô đoán không lầm thì Bạch Hành hẳn đã xoay hòng súng.... nhắm ngay bà mẹ của anh ấy.

Thật may mắn, đến cuối cùng thì Bạch Hành vẫn luôn đứng về phía cô.

An Dạ đã đại khái đoán được nguyên tắc vận hành của gashapon thần bí, phòng chừng nó dựa vào đánh thức khát vọng đối với quá khứ quan trọng của một người, từng bước một dẫn người đó tiến sâu vào tâm tưởng.

Thế nhưng mọi chuyện vẫn còn may mắn đối với An Dạ, cô không phải là một trong những nạn nhân của nó.

Khi cả hai trở lại phòng ngủ thì đã là 01h sáng. Bạch Hành nấu cho An Dạ một chén mì, bên trên rải chút hành lá, mùi hương tỏa ra khắp nơi làm con sâu tham ăn trong An Dạ động đậy.

Bạch Hành nhìn cô hút mì, sau đó hỏi: "Em đã nhớ ra toàn bộ rồi?"

"Không có." An Dạ mất mát lắc đầu.

"Vậy tôi sẽ kể cho em nghe." Anh chìm vào hồi ức, "Mẹ tôi là người nước ngoài, nói đúng hơn, bà là một tội phạm, cụ thể phạm tội gì thì tôi không biết rõ. Sáu bảy tuổi, tôi bắt đầu bị huấn luyện một cách nghiêm khắc, thậm chí cả cách sử dụng súng ống. Đại khái vào năm mười ba tuổi thì có một cảnh sát tìm tới cửa, bị mẹ tôi bắn chết ngay tại chỗ. Sau đó, bà ấy thấy em, bắt buộc tôi phải nổ súng giết em, lúc đó tôi rất sợ hãi, chưa bao giờ từng sợ như vậy.... Rồi, sau đó tôi lựa chọn không chế hung khí của bà, lần đầu tiên nổ súng.... là nổ súng vào bà ấy. Còn vụ tai nạn xe cộ kia thì cũng là bà ấy muốn rời khỏi hiện trường mà tạo thành."

"Vì sao lại gạt tôi?"

"Em chỉ nhớ rõ lúc tôi chìa súng vào em, trong đó cũng có một vài... nguyên nhân riêng tư."

An Dạ nói: "Cho dù vì bất cứ nguyên nhân gì, anh cũng không thể lừa gạt cộng sự đi? Anh đây gọi là không có trách nhiệm!"

"Tôi.... sẽ phụ trách." Bạch Hành ngập ngừng nói.

"Ừm!" An Dạ gật đầu, tiếp tục hút mì.

Tuy cảm thấy những lời anh nói hơi kì lạ nhưng cô cũng không nghĩ đi đâu sâu xa cho lắm.

Bóng đêm tĩnh lặng, mì anh làm cũng rất ngon.

HẾT CHƯƠNG 49

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đồ Chơi Hình Trứng (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ và Bạch Hành ở dưới quê suốt hai ngày, họ đã chuẩn bị hành lý để rời đi vào ngày thứ ba.

An Dạ tổ khổ: "Vừa rồi tổng biên có gọi tới, báo trong vòng một tuần phải giao bản thảo, chuẩn bị in ra một phần đặc san. Bài viết của người khác thì đã xong hết rồi, chỉ còn của tôi thôi."

"Em có mang notebook đến không?" Bạch Hành hỏi cô.

"Lúc đi vội quá nên không mang theo." An Dạ chán nản lắc đầu.

Bạch Hành an ủi: "Không sao đâu, mai mình về rồi, đến lúc đó viết cũng kịp mà."

An Dạ gật gật đầu: "À, đúng rồi! Mỗi năm ở đây vào mấy ngày này có bắn pháo hoa, vì muốn thu hút du khách, anh muốn đi xem không? Cách đây cũng gần, ở Cầu Cũ, gần khách sạn Thanh Niên ấy."

"Được." Bạch Hành mỉm cười, dường như anh rất vui lòng cùng cô tham dự những hoạt động như thế.

Rất nhanh đã đến buổi tối.

An Dạ mua được một mớ pháo hoa cầm tay ở phụ cận khách sạn, bởi vì có hoạt động bắn pháo hoa nên người dân được phép đốt pháo.

Cô dùng bật lửa châm mỗi vào pháo hoa cầm tay, khua khoắng trước mặt Bạch Hành.

An Dạ nhìn những tia lửa li ti xinh đẹp đang bắn ra, soi rõ gương mặt vì lạnh mà hơi ửng hồng của Bạch Hành, cô mỉm cười: "Cầm lấy nè!"

Nội tâm Bạch Hành có chút kháng cự, anh mỉm môi, sau đó hơi nghiêng người, giống như không muốn đụng đến những đồ vật dành cho thiếu nữ như vậy.

"Có cầm hay không?" An Dạ uy hiếp Bạch Hành, "Tôi cũng sẽ không cười anh đâu mà."

Sắc mặt Bạch Hành đầy miễn cưỡng, anh vươn bàn tay trắng nõn, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy đoạn cuối của cây pháo hoa.

"....."

An Dạ thấy bộ dáng kia như đang gắp phải bọ cạp, bèn thấp giọng hướng dẫn cho anh: "Không phải như thế đâu, xoay vòng tròn ấy, như vậy nè!"

Cô xoay xoay pháo hoa trên tay mình, chỉ dẫn đối phương.

Bạch Hành mở miệng, có chút khó khăn: "Có thể tha cho anh....?"

"Không thể!"

Bạch Hành nhìn quanh bốn phía, thấy không ai để ý đến mình thì lúc này mới cúi đầu, lẳng lặng quan sát pháo hoa trong tay mình.

Hai vành tai của anh ửng hồng, trong tia lửa màu trắng càng làm nổi bật thêm đáng vẻ lúng túng, động tác của Bạch Hành cứng đờ mà đóng đưa cây pháo, qua loa cho xong.

"Hi hi... được rồi được rồi, không gheo anh nữa." An Dạ cảm thấy thật buồn cười, ném cây pháo đã cháy đen vào thùng rác bên cạnh, lôi kéo Bạch Hành đi đến chỗ bắn pháo hoa.

Chỉ trong nháy mắt mà Cầu Cũ toàn người là người tới xem pháo hoa.

"Còn mười giây nữa." An Dạ mong chờ háo hức mà nhìn lên không trung, đếm thầm trong miệng: "5, 4, 3, 2, 1....."

"Cháu.... Oánh!"

Một quả cầu đầy màu sắc được bắn lên không trung rồi chậm chậm rơi xuống như mưa sao băng, cái đuôi đầy kim tuyến rạch ngang bầu trời đêm đầy sao, đẹp vô cùng.

"Đừng!"

Pháo hoa được bắn liên tiếp không ngừng, sau khi tàn lụi thì rớt vào nước sông lạnh lẽo âm u.

"Oánh! Oánh!"

Lửa khói hoa mỹ như đèn đuốc rực rỡ thấp sáng toàn bộ đêm tối, chiếu sáng hai bên bờ sông như ban ngày.

"Woa...." An Dạ thở ra một ngụm sương trắng, nghiêng đầu nhìn Bạch Hành đang chăm chú thưởng thức pháp hoa, cô bỗng nhiên nở nụ cười.

Vô số màu sắc khác nhau thay phiên chiếu vào đôi mi của Bạch Hành, làm cho đôi mắt màu lam nhạt của anh càng thêm long lanh, mặt mày ôn nhuận mà an tường.

Cũng không biết có phải do pháo hoa khiến cô sinh ra ảo giác ám áp hay không, giờ này khắc này, cô thể nhưng cảm thấy Bạch Hành lớn lên rất đẹp trai ưa nhìn.

An Dạ nỉ non tự nói: "Thật là tốt quá!"

Bạch Hành cúi đầu nhìn cô, bởi vì bốn phía quá mức ồn ào nên anh phải ghé sát vào vành tai cô, thấp giọng hỏi: "Em nói gì?"

Hơi thở ấm áp xẹt qua màng nhĩ khiến cô nổi lên một tầng da gà, An Dạ theo bản năng rụt rụt bả vai một chút. Giờ phút này khoảng cách của bọn họ quá gần.... tựa như anh đang cúi đầu hôn cô.

Không biết vì sao, trái tim bỗng nhiên thổn thức không yên, An Dạ suýt nữa không thở nổi.

"Tôi nghe không rõ, em nói lại lần nữa xem." Bạch Hành lại nói.

"Tôi là nói...." An Dạ dừng một chút, mở miệng "Cám ơn anh."

"Humm?"

"Cám ơn anh đã cùng tôi trở về đây, còn có, cám ơn anh...."

— vẫn luôn ở bên cạnh tôi không rời.

An Dạ vừa định mở miệng thì bị tiếng pháo hoa che mất, cô chỉ hơi hơi mỉm cười, cũng không nói tiếp.

Bạch Hành cũng mỉm cười nhìn cô, một nụ cười phát ra từ nội tâm.

Pháo hoa được bắn rất lâu, vào giờ phút này, An Dạ cảm thấy vô cùng an tâm. Khoảng cách giữa cô và Bạch Hành càng lúc càng gần, cho dù hai người vẫn chưa chân chính thẳng thắn bộc bạch, cho dù trong lòng Bạch Hành còn cất giấu quá nhiều bí mật đi chăng nữa.

An Dạ cô sớm đã hiểu rõ Bạch Hành người này.

Anh chàng này áy mà, đại khái thuộc tuýp người sẽ không phản bội người phe mình đâu.

Thật tốt quá!

An Dạ nhắm mắt lại, hoàn toàn hưởng thụ giờ khắc này, một cái chớp mắt là vĩnh hằng.

Không biết qua bao lâu, huyết thái dương của An Dạ bất ngờ nhói đau, cảm giác đau đớn khiến cho cô cuộn người lại, ôm chặt lấy thân mình một cách bất an.

Cô nghĩ muốn cầu cứu Bạch Hành nhưng không có cách nào phát ra tiếng được.

An Dạ há to miệng, tròng mắt phóng đại, toát ra sự đau đớn tột độ.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì có cái gì đó lấy tốc độ như điện xẹt mà bao bọc cô lại, sau lưng bị túm kéo đi, kéo cô ra khỏi đám đông đang đứng lố nhố, kéo cô rời khỏi Bạch Hành.

An Dạ không tự chủ nhắm mắt lại, lập tức rơi vào hôn mê.

Cô tựa như đang nằm mộng, thấy mình đang đi men theo một vách núi, không lưu ý một cái liềm sẽ rơi xuống vực sâu, bị lốc xoáy u ám cuốn xuống đáy vực, thịt nát xương tan.

"Học học...." An Dạ giống như bị điện giật, lập tức tỉnh lại từ trong mộng.

Cô cúi đầu thờ đốc từng ngụm, sau đó quan sát bốn phía xung quanh mình.

Đây là.... đâu?

Nơi đây cảm giác như một không gian bị phong bế với mùi kim loại rất nặng, thay vì mùi kim loại nặng thì nói đúng hơn là mùi rỉ sắt hôi hám, trộn lẫn với nó là mùi máu tươi khiến người ta khó có thể phân biệt.

Mùi này khiến cho cô bất an tột cùng.

Trái tim An Dạ đập cuồng loạn trong lồng ngực, không có cách nào khống chế.

Vừa định đứng dậy thì cô phát hiện tay chân mình đều bị trói vào một cái ghế, không nhúc nhích cục cựa gì được.

"Đừng sợ!" Có người đi tới từ trong bóng đêm, bộ dáng thấp bé, đầu đội một cái mũ thật lớn, bề ngoài trông vừa buồn cười lại vừa đáng sợ.

"Chỉ gái, là tôi đây." Nó ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào An Dạ, miệng rách ra một nụ cười tươi — là thằng bé hôm nọ.

An Dạ nhìn nó chăm chăm, cuối cùng, nhờ ánh trăng mới thấy rõ được gương mặt của nó.

Trên mặt nó mang theo sự tàn nhẫn và tang thương không hợp với độ tuổi, hai bên khoe miệng bị lưỡi dao rạch rộng ra, để lại hai đường dử tợn sớm đã kết vảy chỗ mép miệng, hai đường chi may lộn xộn chồng chéo khiến cho vết rách một lần nữa vỡ ra.

"Cậu...." An Dạ mắt đã suy nghĩ, cô cảm thấy tư duy của mình như đã bị ai lấy mất, hoàn toàn không thể vận dụng đầu óc, giống như cô chỉ là một khối đầu gỗ hình người mà thôi.

Đưa bé trai ngồi xếp bằng bên cạnh chân An Dạ, lên tiếng hỏi: "Chị thử đoán xem tôi là ai?"

"Cậu là ai?"

"Tôi không phải con người." Thăng bé nói, "Cũng có thể nói, tôi chỉ là một giấc mộng? Tôi cũng chả biết nữa. Khi tôi tỉnh lại thì đã nằm bên trong cái máy này, trơ mắt nhìn người ta kéo thi thể của mình từ trong gashapon ra ngoài, sau đó, chỉ còn một mình tôi bị kẹt tại đây."

"Thế cho nên...." An Dạ khó khăn mở miệng: "Đây là ở bên trong máy gashapon?"

Cô nhìn quanh bốn phía tối đen như mực, chỉ có trước mặt là một khối kính có thể nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không phải là không gian chật hẹp như mấy cái máy bình thường.

Nơi này rất cuộc là.....? Chẳng lẽ là một cái gashapon cực đại?

"Chị gái thật thông minh nha!" Thăng bé cười rộ lên, tròng mắt loé lên tia sáng màu đỏ đầy tà khí cùng với thần sắc lạnh thấu xương.

"Thà chị ra ngoài đi mà!" An Dạ dụ dỗ nó.

Nó lắc đầu, nói: "Ày, đâu có được. Chúng ta phải chơi một trò chơi nữa."

"Trò chơi?"

"Chị có biết gashapon hình thành như thế nào hay không?"

"Sự hình thành của cái máy này?"

"Là thông qua giao dịch."

"Tôi.... không hiểu lắm cậu muốn nói cái gì."

Thăng bé cười giảo hoạt: "Đồ chơi bên trong gashapon chỉ có giá trị một đồng, thông qua máy móc đổi lấy một món đồ đồng giá. Đây là trò chơi của con nít, còn chúng ta.... chơi trò chơi của người trưởng thành đi, thế nào?"

Đầu An Dạ tê dại, có một loại dự cảm rất không tốt.

"Chúng ta hãy thử xem, vì tình yêu mà giao dịch, có thể đổi được những gì."

Sự hưng phấn thể hiện trong mắt nó là không thể nghi ngờ, nó vươn tay mở một chốt mở phía sau An Dạ, tức thì gương mặt Bạch Hành liền hiện ra ngay phía sau tấm kính.

"Bạch Hành!" An Dạ hô to.

"An Dạ!" Bạch Hành nhũn chặt này, trên mặt là thần sắc âu lo, anh rà tay khắp trên mặt kính tìm kiếm nhưng lại không phát hiện được chỗ nào để có thể phá ra.

Bỗng nhiên, anh móc ra cây súng, hòng súng hướng thẳng tới cửa kính.

"Đoàng" một tiếng vang lớn, cửa kính không một chút sứt mẻ.

"Ha ha ha..." Thăng bé kia cười một tiếng khinh miệt, nói: "Đừng lo lắng, tôi sẽ không thương tổn tới cô ta."

Bạch Hành nóng nảy: "Mày muốn gì? Thế nào thì mày mới chịu thả cô ấy ra?"

"Vậy thì phải xem anh trai đây dùng cái gì để đổi lấy chị gái này nha, anh thấy sao? Bên cạnh cái máy này có rất nhiều đồ chơi: súng ống, dao búa. Anh có thể tùy ý sử dụng, sau đó thì quăng đồ vật quan trọng của mình vào khe nhét tiền thật lớn bên cạnh đây. Một khi giá trị tương đương, gashapon sẽ bắt đầu hoạt động. Nói cách khác, tôi cũng thương mà không giúp được gì."

An Dạ cắn chặt môi dưới, trong đầu cô thoáng qua một suy đoán hoang đường.

Chẳng lẽ.... nó nói giá trị tương đương không phải là tiền tệ, mà là sinh mệnh con người hay sao?

Một mạng đổi một mạng?

Không, không được, không thể!

Cô.... tuyệt đối không muốn chuyện như vậy phát sinh!

Bạch Hành nói: "Được! Mày muốn cái gì cũng được!"

Thăng bé ngồi xồm người xuống, nhìn chăm chú vào Bạch Hành bên ngoài cửa kính: "Trước đây có một ông bố, vì muốn đổi lấy con gái mình mà đầu tiên cắt mất ngón tay, sau đó là bàn tay, cuối cùng thì.... vì không chịu nổi đau đớn nên lựa chọn vứt bỏ con mà chạy. Anh trai à, anh dùng cái gì đến để đổi lấy chị gái này đây?"

"Mày muốn lấy cái gì?"

"Cánh tay ha? Hay là đùi? Để tôi nghĩ coi.... Nếu không thì.... dùng trái tim đi! Trái tim của anh!" Nó cười rộ lên, đôi mắt tròng thật lớn, nhìn Bạch Hành một cách đầy chờ mong.

Tim An Dạ run rẩy kịch liệt, nó đang nói cái gì?

Dùng... trái tim của Bạch Hành đổi lấy mạng của cô?

Nó đang nói điên khùng cái gì vậy chứ??

"Không được!" An Dạ nổi giận gầm lên, "Sao có thể...."

"Được!" Bạch Hành cười cười, anh nhặt từ trên mặt đất một cây dao găm, thuận thực xoay cây dao một vòng, sau đó chăm chú nhìn lưỡi dao sắc bén, nói: "Tao đồng ý với mày!"

Ngay lập tức, anh cởi áo khoác, tiện đà cởi luôn cả áo sơ mi, lộ ra làn da trắng trẻo, đặt mũi dao lạnh băng lên ngực trái của chính mình.

"Đổi cái gì cũng được, chỉ cần cô ấy còn sống!"

HẾT CHƯƠNG 50

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Đồ Chơi Hình Trứng (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Đêm lạnh, vòm ngực lộ ra bên ngoài của Bạch Hành bị ánh đèn đường màu vàng ảm áp chiếu đến làm ánh lên một vòng sáng nhạt.

Anh hơi híp mắt, tròng mắt thu chặt lại giống như đang xem kỹ cái gì đó.

Sau đó, khoé môi anh hơi nhếch lên, hướng An Dạ nở một nụ cười cực kỳ ảm áp tựa như hơi ẩm làm tan rã băng tuyết, trong nháy mắt tuyết tan lộ ra ảm áp của mùa xuân.

Đáy lòng An Dạ nóng lên, biết Bạch Hành là đang an ủi mình nhưng cô lại không thể thả lỏng được.

Dây thần kinh trong đầu An Dạ căng lên giống như một hộp súng đang vận sức chờ phát động, giành giật từng giây để tìm kiếm thời cơ thích hợp.

Không được, họ quá bị động!

Cô không thể, cũng không muốn trơ mắt nhìn Bạch Hành chịu chết.

Cô....

Cô phải làm một cái gì đó mới được.

An Dạ lần mò cái ghế, muốn tìm kiếm một góc nào đó trên ghế, chỉ cần tìm được cái góc đó thì cô rất có khả năng sẽ mãi dây trời hoặc là nương theo cạnh của nó để kéo dây ra.

Tất cả lực chú ý của thằng bé kia đều đang tập trung trên người Bạch Hành, dường như nó đang chờ đợi giờ phút từ vong sắp đến. Cùng lúc đó, nó kêu lên một cách rất khoa trương, kinh ngạc hỏi: "Ây ây ây? Anh trai, còn chưa xuống tay được à? A.... muốn kéo dài thời gian phải không? Hay là nói.... anh cảm thấy mấy móc sẽ không vận hành tốt?"

Không ổn rồi!

An Dạ có dự cảm xấu.

Quả nhiên, vách tường ngay phía sau cô đột nhiên "mọc" ra một lưỡi dao găm, cách một lớp vải, cảm giác lạnh lẽo rợn người vẫn luôn ép vào eo cô, làm cô không dám nhúc nhích.

An Dạ duỗi eo về phía trước, không dám dựa ra sau nữa. Cảm giác bén nhọn khi bị kim loại đâm vào làm cho cô nhin không được mà run bắn bật, cả người không tự giác co cụm lại.

Cô không muốn biết nơi này đến cuối cùng có bao nhiêu cơ quan, cũng không muốn biết thằng nhỏ kia ẩn chốt mìn chỗ nào, làm cho đằng sau đột nhiên đâm ra một lưỡi dao găm bén ngọt.

Thằng bé buồn rầu nói: "Anh trai, tôi không thể kiểm soát tốt cái nút này đâu nha. Có khi thì nó cuốn vào, có khi nó lại đâm dao ra, đâm thủng bụng chị gái đó. Ha ha ha!"

Bạch Hành bất đắc dĩ cười cười: "Được rồi, như mày muốn."

Anh đặt mũi dao trên ngực trái, đầu tiên là cắt ra một lỗ hổng, máu ngay lập tức trào ra, chảy dài xuống bụng.

"Sâu hơn chút, sâu hơn chút nữa! Hay là anh sợ rồi, muốn rút lui?" Nó cười can rở: "A, anh đẹp trai muốn từ bỏ sao? Hiện tại mà chạy trốn thì vẫn còn kịp nha, tôi sẽ không bắt anh lại đâu, chạy nhanh đi!"

Bạch Hành lại không có hành động gì khác, chỉ đâm dao găm vào thật sâu trong da thịt rồi mới dừng lại. Mặc dù lưỡi dao còn chặn lại chỗ vết thương nhưng bởi vì mất máu nên môi anh trở nên tái mét.

Hiện tại, sắc mặt anh trắng bệch dọa người, trông như sẽ ngất đi bất cứ lúc nào, thế nhưng anh vẫn nở nụ cười: "Nếu tao từ bỏ thì sao?"

Thằng bé nói một cách thất vọng: "Gi chứ? Mới có vậy mà đã từ bỏ rồi sao?"

"Nếu mày chịu chờ thêm hai phút nữa, để tao cân nhắc trong hai phút, xem xem có nên từ bỏ hay không."

"Ha, thật thú vị! Anh trai đây là muốn kéo dài thời gian nhì? Muốn làm cho người ta càng nóng nực hơn, trong chuyện tình ái chắc anh trai nhất định là một nhân vật lạnh ghê lắm đây?"

"Thế nào? Có chờ nổi không?"

Thằng bé bất an xoay đầu nhìn nhìn An Dạ, làm như chính mình là tội nhân phá hư mối quan hệ của hai người kia, nó bày đặt nói: "Thôi, chờ thì chờ, anh cũng đừng nên bỏ rơi chị ấy nha!"

Lời nói nghe như rất ôn nhu nhưng ẩn sau đó lại bao hàm sự thật đẫm máu.

Khốn kiếp, rõ ràng là nó chờ mong cô bị giết chết tươi đi?

Giống như một ác ma, khát vọng máu tanh cùng với sự vui sướng khi hủy diệt người khác.

An Dạ hít sâu một hơi, cô há miệng, không tiếng động nói với Bạch Hành: "Quăng khẩu súng vào cho tôi!"

Bạch Hành cười cười, anh nhắm mắt lại, đôi môi mím chặt vì đau đớn, biểu tình dữ tợn.

An Dạ thật cẩn thận dựa ra phía sau, cổ nhích người vừa sát đầu mũi dao, sau đó nâng cánh tay lên, lợi dụng lưỡi dao sắc bén cắt đứt dây thừng.

Cô không dám tạo ra âm thanh nào khác thường nên ngay cả hô hấp đều cố tình chậm lại.

Sau đó, cảm giác được dây trói đã bị cắt, biết rằng đây là cơ hội duy nhất của mình.

Ngay lập tức, môi cô khẽ nhúc nhích, nói với Bạch Hành: "Ném!!!"

Chân An Dạ vẫn còn bị trói, cô nhay lên, nhào tới lỗ nhét tiền — kẻ hờ duy nhất thông ra thế giới bên ngoài, hành động của cô nhanh đến mức thẳng bé kia không kịp phản ứng.

"Lạch cạch." Bạch Hành nhanh chóng ném súng vào.

An Dạ nhặt súng lên, cầm chắc trong tay.

Cô lên đạn, ngón tay gắt gao đặt chỗ cò súng. Vốn chưa bao giờ tiếp xúc với vũ khí nên tư thế cầm súng của cô hơi mất tự nhiên và gượng gạo.

"Không được nhúc nhích! Đừng ép tôi phải nổ súng!" An Dạ tự hiểu được mình không uy hiếp được nó, thẳng nhỏ này vốn không e ngại súng ống.

Hai chân cô vẫn còn bị dây trói chặt nên không thể đi lại, thứ duy nhất có thể dựa vào chính là cây súng trong tay, hy vọng có thể làm cho nó e dè một chút.

Thằng bé sùng sốt, nở nụ cười: "Woa! Thật là lợi hại! Chị ngẫu quá nha, chị lợi hại số một!!"

An Dạ không rõ nó muốn làm gì, chỉ neho mắt lại, cảnh giác nhìn nó chằm chằm.

"Chị là muốn.... giết em sao?" Nó nói: "Chị dài từng giết người bao giờ chưa? Em còn nhỏ như vậy mà chị cũng nỡ giết?"

Trong nháy mắt, quả thật cô có hơi do dự, đối phương là một đứa bé chỉ mới có bốn năm tuổi mà thôi.

Nhưng mà, nó là tội phạm giết người! Là một ác ma với vẻ ngoài của thiên sứ.

Nhất định.... nhất định phải tiêu diệt nó.

Trong đầu An Dạ thoáng hiện một vài hình ảnh, cô thấy, bóng dáng nho nhỏ của Bạch Hành đang ôm mèo, mỉm cười nhìn về phía cô.

Đó là lần đầu gặp mặt của hai người, gió thật lạnh, ánh mặt trời thì ảm áp.

Anh ấy nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại lộ ra một nụ cười sáng lạn cực kỳ.

Thật là.... dễ thương.

An Dạ phục hồi tinh thần, cô lại một lần nữa nhìn về phía trước thì phát hiện có một thiếu niên đang đưa lưng về phía cô.

Thiếu niên đó chậm rãi xoay người, là Bạch Hành đang ôm mèo.

Đôi mắt màu lam nhạt hơi lóe lên về kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, nói: "Tên anh là A Hành."

A Hành?

An Dạ cau mày, có chút hoang hốt. Từng đợt ký ức đổ ập xuống giống như nước lũ, trong nháy mắt đã bao phủ cô, khiến cho cô hít thở không thông.

Cô đã nhớ ra chiếc nhẫn kia là do Bạch Hành tặng cô.

Bởi vì anh sắp phải rời khỏi trần nhỏ nên An Dạ mới cố ý đổi một cái khác để tặng cho đối phương.

Cho nên cô mới chứng kiến một màn kia — vết máu, người phụ nữ mắt xanh, Bạch Hành chìa súng vào cô.

Bóng dáng nho nhỏ của Bạch Hành còn dịu dàng hỏi cô: "Em không nhớ rõ anh sao?"

"Em..." An Dạ có phản hơi chần chờ, ngón tay đặt chỗ cò súng còn hơi run rẩy.

Cô phải tự tay nổ súng, hủy diệt.... một Bạch Hành đã từng mang đến ảm áp cho cô sao?

Cô....

Dường như không thể xuống tay được.

"Em muốn giết anh sao?" Bạch Hành lúc nhỏ vẫn còn đang chất vấn An Dạ.

Cùng lúc đó, từ sau lưng cô bỗng nhiên vang lên một giọng nam trầm khàn: "Anh vui lắm! Cho dù em do dự nhưng anh cũng thấy vui! Em chưa bao giờ muốn tổn thương anh, mặc cho lúc trước anh..."

Giọng nói Bạch Hành vẫn quần quýt nơi vành tai cô, nhẹ nhàng êm dịu, trước sau như một.

"Đoàng!!!"

Cuối cùng An Dạ vẫn nổ súng, cô tựa như đã dùng hết sức lực, mồ hôi đổ đầy mặt.

Cô nhìn viên đạn bay xuyên qua trán Bạch Hành nhỏ, tạo thành một cái lỗ sâu hoắm, tung toé máu tươi.

Nó kinh ngạc nhìn cô, phảng phất như đang chỉ trích vì sao cô lại có thể xuống tay ngoan độc.

— "Vi... sao?"

An Dạ thì thào: "Chỉ cần có thể bảo vệ Bạch Hành của hiện tại, giết chết anh ấy của quá khứ thì có sao!"

— "Hay lắm! Chị gái thật dũng cảm, rất cuộc, giết chết quá khứ.... giết chết quá khứ của chính mình, chính mình trong hiện tại sẽ vui về sao?"

Ngay sau đó, tấm màn đen vây xung quanh An Dạ bắt đầu rung động giống như núi đá sạt lở, từng mảnh nhỏ màu đen bong ra rồi là tả rời xuống chân cô.

An Dạ xoay người, trông thấy Bạch Hành.

Sắc mặt anh trắng bệch đến dọa người, nở nụ cười, anh giang rộng vòng tay đón cô.

An Dạ không kịp nghĩ nhiều đã chạy về phía anh, giống như vừa mới tỉnh lại từ một cơn ác mộng sâu thẳm.

Lúc An Dạ tỉnh táo lại thì trời vẫn đang là buổi tối.

Trước mặt cô có một cái gashapon đang tản ra ánh sáng màu tím nhạt, trong đêm khuya, nó giống như đang đưa đường dẫn lối người khác đến gần.

Mà Bạch Hành thì nằm bên cạnh, ngực anh đầy máu, nóng hổi hổi, hiển nhiên mới bị thương không lâu.

An Dạ gọi điện thoại kêu xe cứu thương, theo nhân viên cấp cứu đưa anh vào bệnh viện.

Đến khi Bạch Hành tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, vết thương không sâu, anh chỉ do mất máu quá nhiều nên mới hôn mê lâu như vậy.

An Dạ nói: "Anh tỉnh rồi thì tốt, làm em sợ muốn chết."

"Anh không sao." Bạch Hành dùng mu bàn tay gác lên trán, nhắm mắt lại, hỏi: "Hôm nay là ngày mấy rồi?"

"Ngày 16, anh hỏi điều này làm chi?"

"Ngày 23 phải giao bản thảo!"

An Dạ cạn lời: "Đồ vô nhân tính!"

"Làm tròn chức trách thôi mà."

Cô chỉ có thể nhờ Tiểu Chu mang notebook tới dùm mình, ở trong bệnh viện một bên cùng anh, một bên thì hoàn thành bản thảo.

An Dạ viết kết cục cho câu chuyện lần này, lúc ấy đã là buổi tối muộn ngày 18.

"Gashapon ép buộc tôi phải nhớ tới mọi việc trước đây."

Những sự tình bị bỏ quên trong một góc tối, toàn bộ đều bị nó lôi ra hết.

Còn có một thứ.... Á, không được!

Cái gì cũng được, chỉ có cái này thì tuyệt đối không!

Tôi giờ tay che lại lỗ hổng của cái máy, nghe âm thanh máy móc ồn ào chuyển động mà tê dại da đầu.

Đừng..... đừng mà!

Tôi cảm giác được dưới tay mình có thứ gì đó bị chạm rầy lùa ra, rất khó nắm bằng tay, là đầu tóc của một người.

Là.... là cô ta?!

Tôi quay phắt người bỏ chạy, không dám nhìn lại phía sau xem từ trong lỗ đó bò ra thứ gì.

Là.... người bạn chơi chung hồi còn bé, là thi thể của cô ấy sao?

Đúng vậy, tôi vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy cô bạn đó bị rơi xuống nước, chỉ vì sợ hãi nên tôi không dám kêu cứu, làm cho bạn mình bị chết đuối.

Đừng mà! Đừng mà!

Cô ta không thể giết tôi trong quá khứ nên bây giờ muốn trở lại trả thù tôi trong hiện thực!

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, nhìn người đang phủ phục trên mặt đất trước mắt mình.

Tôi không có cách nào di chuyển, chỉ biết trơ mắt nhìn cô ta bắt lấy mắt cá chân tôi, gương mặt sưng vù mang theo một nụ cười độc ác.

Tôi, không thể chạy thoát được nữa."

Khi An Dạ viết xong kết cục thì liền thở phào một hơi, cô hài lòng đưa bản thảo cho Bạch Hành kiểm tra, sau đó gửi đi cho tổng biên tập.

Đại khái khoảng mười ngày sau thì Bạch Hành được xuất viện.

Trong mấy ngày này, hai người bọn họ đã đem bệnh viện thành nhà, thỉnh thoảng xảy ra chuyện này chuyện kia ngoài ý muốn, làm người ta muốn điên luôn.

Ban đêm, một mình An Dạ uống hai chai bia, nhìn trăng thờ dài: "Anh phải nhanh chóng khỏe lên, vậy mới có thể làm bạn bia với em được chứ!"

Bạch Hành rất không nề mặt: "Em cho rằng em có thể uống được bao nhiêu?"

"Thì...." An Dạ nhột nhạt, quay đầu nhìn một ngôi sao nơi chân trời, thấp giọng lầm bầm: "Dù sao anh cũng sẽ dìu em xuống nhà."

"Giỏi quá ha!" Bạch Hành bắt đầu đi.

** Chương này mình sẽ đối xứng hô cho anh chị nhé. Cá nhân mình cảm thấy qua biến cố lần này, chị đã nhớ ra anh, anh cũng nguyên hỷ sinh vì chị nên đối xứng hô cho nó tình cảm xiu□*

Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện.

HẾT CHƯƠNG 51

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Một Người Khác (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Giữa khuya, tôi mở radio, đứng giờ nghe tiết mục âm nhạc của đài truyền thanh.

Vừa mới hoàn thành xong một mối làm ăn, khi về đến nhà thì tôi đã mệt muốn đứt hơi, nhiều năm sống một mình, vì sợ cô đơn nên tôi có thói quen nghe radio.

Tôi thờ dài một hơi khoan khoái, xoay người đi về phía tủ lạnh.

Lúc này nghĩ mình có lẽ nên ăn thêm chút gì đó, nếu không khi ngủ có thể sẽ bị đau dạ dày.

Vừa nghĩ, thân thể đã nhanh hơn tư duy, vươn tay mở cửa tủ lạnh.

—Í, thật kì lạ.

Trong tủ lạnh vốn phải có hai lon bia, hiện giờ chỉ có một lon.

Có ai đã tới nhà ư?

Điều này.... tuyệt đối là không thể.

Tôi luôn sống một mình, chưa từng kết giao bạn trai nên đừng nói đến mấy vụ bạn trai cũ còn giữ chìa khoá linh tinh.

Thế nên.... cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra đây?

Tôi cố vắt hết óc cũng không giải thích được.

Bỗng nhiên, có một luồng khí lạnh từ phía sau nhanh chóng bao bọc lấy tôi, cảm giác cho dù không quay đầu lại cũng có thể mừng tượng ra hình dáng của nó.

Nhất định là.... không có gì cả đâu!

Tôi tự cổ vũ mình, nhanh chóng xoay người nhìn đằng sau.

"Lạch cạch..."

Ha, tưởng gì, thì ra chỉ là một cái lon không rơi từ sofa xuống đất thôi.

Tôi cười một tiếng, vừa định đi qua nhặt cái lon lên nhưng lại bất ngờ phản ứng, có chỗ nào đó không thích hợp.

Đây là lon bia bị mất trong tủ lạnh!

Có.... có ai đó đã uống rồi sao?

Tuyệt đối không thể nào! Trong phòng này tuyệt đối không có người thứ hai, sao có thể chứ?!

Tôi không dám tới gần sofa, sợ ở đó sẽ xuất hiện một thứ gì đó đáng sợ.

Mà radio vào lúc này cũng xuất hiện trực trực giống như mọi ngày, nó giống như bị ai sai khiến vậy, nhanh chóng nhảy qua một tiết mục khác, đó là tiết mục kể chuyện đêm khuya. Hầu như mỗi buổi tối, radio đều sẽ bị trực trực, nhanh chóng đổi thành tiết mục này, không hề sai lệch.

Đây nếu không phải là bởi vì bị nhiễu sóng, vậy thì vô cùng có khả năng.... là bị người ta ẩn tới tiết mục kể chuyện đó.

Có ai đó đang ở đây tranh giành radio với tôi à?

Nếu nói như vậy thì thật là buồn cười.

Nhưng mà, cũng không thể loại trừ một khả năng không thể tưởng tượng khác chứ?

Đó là, trong căn phòng này còn có người thứ hai....

Mà vào ngay lúc này, radio đang kể về một câu chuyện ma, giọng nói của người chủ trì nghe khàn khàn mà quái đản, hẳn ta thấp giọng nói: "Nhìn nè, tôi ở ngay phía sau cô đấy!"

Tôi đứng im tại chỗ, tuyệt không dám quay đầu nhìn lấy một cái.

Cùng lúc đó có cái gì đó bất ngờ xẹt qua đầu vai tôi, bóng của nó và của tôi chồng chéo lên nhau.

Bây giờ đây tôi mới phát hiện, trong nhà này, có thêm người thứ hai."

Đây là mở đầu của câu chuyện [Một Người Khác] mà An Dạ mới viết, cô tìm thấy linh cảm từ một vài mẩu tin về ma quỷ trên mạng.

Cô gửi đi cho Bạch Hành xem thử, sau đó ra khỏi phòng lấy một quả táo cắn lên ăn.

"Ding ding —"

Rất nhanh sau đó đã có tin trả lời.

An Dạ click mở điện thoại, thì ra là hồi âm của Bạch Hành

— (^_^) mở đầu không tệ, tiếp tục nỗ lực.

Cô nhìn thấy lời đánh giá này của anh thì cũng yên tâm hơn, lại trở về ngồi trước màn hình máy tính, lên mạng tìm tòi một số tư liệu có liên quan đến chủ đề này.

Bạch Hành đã không ở đây nữa, anh đã trở về nhà mình vào hôm qua.

An Dạ nhìn căn nhà trống tuếch trống trải thì trong lòng dấy lên một nỗi tịch mịch đến khó hiểu.

Cô hẳn là không quen sống một mình rồi? Huống chi cô cũng không nấu cơm, bây giờ lại trở về nếp sinh hoạt một mình ăn đồ ăn đông lạnh như trước kia.

"Ding ding —"

An Dạ theo bản năng cầm lấy điện thoại, lại phát hiện không phải âm báo tin nhắn.

Cô click vào màn hình máy tính, thấy là thông báo từ trong một forum trò chuyện.

An Dạ có giao hảo với vài người bạn cũng là tác giả trên mạng, lập nên forum này chỉ có 5 thành viên bọn họ, lúc này có người đang trò chuyện trong diễn đàn.

[Tiểu Na]: Cả nhà bắt đầu viết bài mới há?

[Tần San San]: Bài cũ của tớ còn chưa có viết xong nữa, ở đó mà bài mới? (>_<)

[Tiểu Cửu]: Đang không ngừng cố gắng, mở đầu tác phẩm mới tớ cũng đã nghĩ kĩ rồi. Đúng rồi, Tiểu Dạ, cậu định viết gì?

An Dạ nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời.

[Tiểu Dạ]: Tớ định viết về đề tài "người thứ hai", mấy lúc gần đây chủ đề này rất hot không phải sao? Ví dụ như nói ở một mình trong nhà rồi xuất hiện người thứ hai gì đó.

[Tiểu Na]: Đề tài này được á, rất thú vị! Đúng rồi, giới thiệu cho cậu bài post HPPXXXXXX này nè. Bài này đang hot lắm nha, nói về đề tài trong nhà có ma đó.

[Tần San San đang mở ra đường link]

[Tiểu Na đang mở ra đường link]

An Dạ còn chưa kịp mở ra xem thì đột nhiên phát giác chỗ kì lạ, cô chặn chờ một lát rồi trả lời.

[Tiểu Dạ]: Cứ cảm thấy trong diễn đàn thiếu một người vậy nha?

[Tiểu Na]: Tớ cũng có loại cảm giác này.....

[Tần San San]: Để tớ xem xem. A? Tiểu Cảnh không thấy nói chuyện.

[Tiểu Na]: Cảm giác này.... ghê thật đó.

[Tiểu Dạ]: Gần đây Tiểu Cảnh bận chuyện gì vậy?

[Tiểu Cửu]: Mọi người nói vậy tớ mới để ý, hình như Tiểu Cảnh ít nói chuyện quá ha?

Các cô ấy vừa nói như vậy thì An Dạ mới phục hồi tinh thần. Đúng vậy, Tiểu Cảnh hình như.... hơi ít nói.

An Dạ bèn kiểm tra lại lịch sử trò chuyện trong nhóm, sau đó chụp màn hình rồi gửi cho mọi người xem.

An Dạ phát hiện ra một chuyện làm cho người ta ớn lạnh, đó là.... mọi người rõ ràng có ấn tượng với việc Tiểu Cảnh nói chuyện, nhưng trong lịch sử trò chuyện lại trống không.

[Tiểu Dạ]: Mọi người xem, tớ tìm không thấy lịch sử trò chuyện của Tiểu Cảnh trong thời gian này, nhưng rõ ràng cô ấy có chat với bọn mình mà?

[Tiểu Na]: Thật là đáng sợ! Tớ có cảm giác bị một ai đó nhìn chăm chăm trong đêm tối —

[Tiểu Cửu]: Ghê quá! Tớ cũng không tìm thấy!

An Dạ xem kĩ lại, phát hiện thì ra là mình nhầm, cô lại chụp màn hình gửi qua một lần nữa.

[Tiểu Dạ]: Ai da, xin lỗi, tớ nhầm, Tiểu Cảnh thật sự có trò chuyện.

[Tiểu Cảnh]: Ha, chào cả nhà! Tớ chính là cái người thứ 6 đang theo dõi mọi người đó nha~!

[Tiểu Na]: Làm trò gì vậy? Thì ra cậu cũng ở đây.

[Tần San San]: Làm tớ sợ muốn chết! Thấy ghét....

Một trò khôi hài cứ thế mà kết thúc, An Dạ cười cười, click vào đường link Tiểu Na gửi cho cô.

Theo cô thấy đây là một bài tự thuật của chủ bài viết, kể về những chuyện chính bản thân đã trải qua, còn gọi là trải nghiệm trong nhà gấp ma.

An Dạ buồn cười, tìm tiêu đề sáng tạo như vậy, rất khó bảo đảm không phải chủ thốt đang nói bừa.

Vừa xem bài post, cô vừa thuận tiện lưu lại một vài chi tiết có thể mang đến linh cảm cho cô để viết bài, để sau này có cần thì lấy ra.

[818 trải nghiệm hiếm lạ cổ quái trong nhà gấp ma] rất đáng sợ, tôi cứ luôn cảm thấy trong nhà có người thứ hai.

"Thời gian là vào một buổi sáng đầy nắng ngày 20 tháng 12.

Tôi vẫn luôn sống một mình, công việc là tài xế lái tắc xi vào ban đêm. Lái xe ban đêm đắt khách hơn ban ngày một chút, hơn nữa, những người khách vào buổi tối sẽ không trả giá, thậm chí còn cho tiền boa, so với ban ngày thì dễ ăn hơn nhiều. Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp một vài chuyện kỳ lạ hiếm thấy (^_^), nhưng hôm nay tôi không nói tới mấy chuyện lái xe gấp ma này nữa đâu.

Được rồi, kể tiếp nhe.

Tôi mới vừa phát hiện một điều khác lạ, đại khái khoảng ngày 05 tháng 12. Ngày đó, tôi như bình thường về nhà. Khi đi lên bậc thang thì cứ cảm thấy là lạ ở đâu ấy, chắc có lẽ vào buổi tối nên tôi khá là miễn cảm, cảm nhận được điều khác thường.

Loại cảm giác này phải miêu tả như thế nào nhỉ.... ỉm, có thể nói là một loại hơi thở.

Có bao giờ mọi người đi đến một nơi nào đó mà cảm thấy sợ hãi không? Cho dù đến đó bao nhiêu lần chẳng nữa cũng vẫn sợ, không rõ nguyên nhân.

Thêm một điều nữa, lúc tôi bước lên lầu, ngẫu nhiên nhìn xuống thì thấy khi nhắc chân, bóng mình dính ở để giày.

Cái bóng của tôi không chiếu vào bậc thang mà là dính ở để giày.

Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, hiện tượng này liền biến mất. Tôi không cho rằng đó là ảo giác, vì trí nhớ và sức quan sát của con người vào ban đêm tốt hơn so với ban ngày mà? Còn là vì vào buổi tối, con người tương đối cảnh giác hơn.

Lại kể tiếp, khi tôi về đến nhà, phát hiện đèn trước cửa bật sáng.

Nghe đến đây, khẳng định mọi người muốn cười: Ha, có thể do tôi mở đèn quên tắt nên sợ bóng sợ gió một hồi, hoặc là bạn trai cũ ghé qua.

Cho mọi người hay, đến từng tuổi này nhưng tôi chưa từng có bạn trai, với lại tôi ở một mình nên rất tiết kiệm, tuyệt đối sẽ không quên tắt đèn.

Điều quan trọng nhất là — cái đèn đó vốn đã bị hư.

Hiểu chưa? Cảm giác cứ như có ai đó đang hoan nghênh tôi về nhà."

An Dạ đọc đến đây thì lạnh cả sống lưng, lông tơ dựng ngược giống như một con nhím

Cô theo bản năng nhìn ra phía sau nhưng cũng không phát hiện được gì, lúc này mới nhẹ lòng đọc tiếp.

"Thế nhưng tôi vẫn có gan bước vào cửa, nhờ đèn đèn đã được ai đó sửa rồi thì sao, đây còn không phải là người ta cười bẻ bụng à?

Vậy mà ngay sau khi tôi bước vào trong, ngọn đèn bên ngoài chớp chớp hai cái, bỗng nhiên, tắt ngúm.

Còn chưa kịp mở đèn trong nhà, cả người tôi cứ thế bị vây trong bóng tối.

Loại cảm giác này quả thật rất đáng sợ, tôi loáng thoáng nhận thấy được phía sau mình có người, người đó đang đứng bên ngoài, nơi đầu hành lang trống rỗng vắng kia — nhìn chăm chú vào tôi.

Tôi sợ quá, lập tức chạy hẫ vào nhà, đóng cửa "rầm" một phát!

Phù! May mắn may mắn, tôi trốn nhanh, cái gì cũng không thấy! (^_^;)"

An Dạ lại kéo chuột xuống, thấy chủ thốt vào ba ngày sau mới update bài mới.

Mà bài post cũ có tới hơn mười ngàn comment, tất cả mọi người đều lo lắng có phải chủ thốt đã bị cái gì đó ghê gớm cắn nuốt luôn rồi không, thậm chí còn có người truy tìm địa chỉ của chủ thốt qua Internet hòng có thể tới đó cứu người.

"Mọi người đừng lo lắng, gần đây tôi hơi bận thôi, ồm.... với lại tinh thần không khỏe lắm.

Không sai, tôi quả thực đã nhìn thấy "gì đó" (^_^;)"

Cảm xúc hiện tại thì.... nói không sợ hãi là giả, tôi quả thật rất sợ.

Nhưng là một người ngoại tình, tôi không có người thân hay bạn bè để nhờ vả, thế nên chuyển nhà trong một thời gian ngắn là chuyện không thể. Nói tóm lại, tôi lại kể tiếp cho mọi người nghe nhe.

Đại khái là cách một đêm sau sự kiện ngọn đèn, tôi theo như lệ thường về nhà, sau đó mở TV, trên đài lúc ấy đang chiếu đá banh, đội AC Milan đang dẫn trước!

Sau đó, tôi đi tắm.

Rồi, khi tôi quay trở ra thì TV đã đổi qua một kênh khác, nhưng cái điều khiến tôi vẫn nằm yên ngay chỗ cũ.

TV nhà tôi vẫn luôn luôn ngoan ngoan (^_^), tuyệt đối không có khả năng tự mình đổi kênh khác.

Tuy tôi sợ nhưng tối khuya rồi, còn đi đâu được đây? Chỉ có thể trở về phòng ngủ.

Vào ngay lúc này, cánh cửa phía sau lưng bỗng nhiên đóng lại.

Cửa sổ vẫn đóng kín, cho nên không thể nào có gió!

Hơn nữa, cái loại cảm giác này.... nói như thế nào nhỉ, ký ức của tôi đến nay vẫn còn mới mẻ.

Giống như cánh cửa bị ai đó chậm rãi khép lại vậy, trừ khi ngoài cửa thật sự có người, nếu không thì căn bản cánh cửa không có khả năng tự đóng!"

An Dạ hết hồn, suýt nữa quăng con chuột trong tay đi mất.

HẾT CHƯƠNG 52

Chương 53: Một Người Khác (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Nếu mọi chuyện trong bài post này là sự thật vậy thì cũng quá là đáng sợ đi.

An Dạ không thể nào tưởng tượng ra cảnh căn nhà trống rỗng bỗng nhiên nhiều ra thêm một người, giống như vẫn luôn có ai đó đang theo dõi bạn, chỉ là bạn chưa phát hiện ra mà thôi.

Bình thường, nếu trong nhà có xảy ra chuyện gì đó thì người chủ nhà sẽ chủ động tìm nguyên nhân.

Ví dụ như có cái gì đó bị đổ trong phòng bếp, bởi vì chủ nhà ở một mình nên rất có khả năng gió thổi làm đổ, cửa sổ dễ mở nên nếu có gió mạnh sẽ làm đổ đồ.

Đây là sự phỏng đoán chủ quan của chủ nhà, trong tiềm thức của người đó tin tưởng hoàn toàn vào một điều — đó chính là trong nhà không có ai khác.

Nhưng nếu như đem điều đó loại bỏ, mọi chuyện sẽ biến thành — trong phòng bếp có động tĩnh là từ đâu mà ra?

Cứ như vậy thì cảm giác tất nhiên sẽ không giống nhau.

An Dạ tự nhiên cảm thấy lạnh lẽo, đầu óc không tự giác mà tưởng tượng phía sau mình, bên trong góc tối đằng kia đang có gì hay không.

Cứ cảm thấy ghê ghê sao á!

Cô nhìn trừng trừng màn hình máy tính, phát hiện màn hình cũng có thể phản quang — nếu có cái gì đó thì nhất định cô sẽ nhìn thấy.

Cô bèn nhanh chóng nắm chặt hai mắt lại.

"Đing đing — "

Máy tính truyền đến âm thanh nhắc nhở có tin nhắn, khiến cho cô ổn định tinh thần lại, click mở group chat.

[Tiểu Dạ]: Tiểu Dạ, cậu đang xem bài post đó hả?

An Dạ trả lời: Đúng vậy, tớ đang xem.

[Tiểu Na]: Thế nào? Nội dung trong đó ghê lắm phờ hôn? Cậu tin hông?

An Dạ: Cảm thấy.... cũng đáng tin.

[Tần San San]: Tớ khẳng định là trò mánh lới của mấy cây bút khác, dạng bài post kiểu này thấy cũng nhiều rồi, kết quả cuối cùng không phải là được nhà xuất bản để ý, sau đó ra sách thôi, vốn cũng không phải chuyện thật.

[Tiểu Cửu]: Cũng không nhất định mà, tớ.... dù sao thì tớ cũng tin. À, đúng rồi, Tiểu Dạ không phải đang công tác ở [Tứ Bát Ngữ] sao? Không phải mỗi lần đăng số mới thì tạp chí kia cũng có cho đi khảo sát thực tế? Tiểu Dạ, có ma thật hông vậy?

An Dạ nghĩ nghĩ, trả lời cho bọn họ.

[Tiểu Dạ]: Tớ là tin đó.

[Tiểu Cảnh]: Ồm... Tớ cũng tin.

[Tiểu Na]: Oa, Tiểu Cảnh, cậu gần đây đang làm gì? Không thấy cậu đăng bài mới, giống như bốc hơi luôn rồi vậy?

[Tiểu Cảnh]: Mọi người có nhìn thấy phần cuối của bài post kia không?

[Tần San San]: Phần cuối? Ở phần cuối đã xảy ra chuyện gì à?

[Tiểu Cảnh]: Mọi người xem đi, xem xong rồi tớ lại nói tiếp.

An Dạ bị cô ấy gọi lên lòng hiếu kỳ, nhin không được lại mở bài post kia ra, tìm tin tức mới nhất của chủ thớt.

"Ngày 17 tháng 12, ngoài trời mưa tuyết.

Bởi vì tuyết rơi rất lớn nên tôi chỉ có thể ru rú trong nhà, quen biết mọi người lâu như vậy, có mọi người an ủi và bầu bạn nên tôi thực sự rất vui.

Mặc dù có một số bạn không tin nhưng chuyện đó chẳng quan trọng. Tôi thực sự hy vọng họ sẽ không bao giờ gặp phải những chuyện như vậy, cũng không cần phải chứng kiến trên đời này có ma quỷ.

Hiện tại tôi đang đứng bên bờ vực sụp đổ, hợp đồng thuê nhà mới đã kí xong nhưng phải đến ngày 13 tháng sau mới có hiệu lực, nghĩa là tôi vẫn còn phải ở chỗ này khá lâu nữa.

Cảm giác tồn tại của người kia càng lúc càng rõ ràng, dù chưa từng gặp qua nhưng từ một vài chi tiết không quan trọng, tôi vẫn cảm nhận được nó.

Kỳ thật, cho dù có chuyển nhà hay không cũng không có ý nghĩa bởi vì ngày hôm qua tôi lại trải qua một sự kiện, chuyện này làm cho tôi muốn điên luôn rồi.

Vì sợ hãi, tôi qua tôi ngủ trên xe, không dám xuống.

Tôi ghé vào tay lái, ngủ mơ mơ màng màng, mặc dù khó chịu nhưng chỉ cần không ở cạnh nó thì vẫn an tâm hơn nhiều.

Vào lúc khoảng 02h sáng, bên trong xe bất ngờ vang lên tiếng nhạc từ radio.

Ban đầu tôi cho rằng trong lúc ngủ mình đã vô tình đụng trúng cái nút nào đó, làm cho trong xe có âm thanh, sau khi cẩn thận nghe kĩ, tôi lại phát hiện.... đây là kênh mà người đó thích nhất.

Lúc ở nhà, nó đều chờ khi tôi không chú ý thì chuyển radio sang kênh này.

Nói một cách khác, nó không chỉ ở nhà mà còn đi theo tôi, đi tới trong xe.

Thậm chí, có thể nó vốn không thuộc về căn nhà kia mà là thuộc về tôi.

Nó vẫn luôn ám theo tôi!

Xin lỗi mọi người, trong thời gian tới chắc có lẽ sẽ không có tin tức gì mới hơn, tôi thực sự muốn hồng mắt rồi."

An Dạ click mở group chat, nói: Tớ đã xem xong, đến nay chủ thớt vẫn chưa có update.

[Tiểu Cảnh]: Có thể chủ thớt sẽ không update nữa, vì chủ thớt đó là tớ.

[Tần San San]: (;"⌒(") vậy đây vốn là chuyện có thật?!

[Tiểu Cửu]: Thi ra nghề chính của cậu là tài xế tắc xi! (sai trọng điểm!)

[Tiểu Na]: Ài, Tiểu Cảnh đáng thương quá hà, phải làm sao bây giờ? Cậu ở đâu? Bắc Kinh? Ài, đáng tiếc tớ ở Thượng Hải.

[Tiểu Dạ]: Tiểu Cảnh....

[Tiểu Cảnh]: Thực ra tớ bại lộ thân phận là có nguyên nhân, tớ muốn nhờ Tiểu Dạ giúp tớ. Tháng sau tớ mới chuyển nhà được, mặc dù chuyển hay không thì cũng như nhau. Với lại tớ có xem qua phần đầu bài viết mới của Tiểu Dạ, định để Tiểu Dạ đến nhà tớ khảo sát thực tế, nếu có thể xử lý được thứ kia đi là tốt nhất.

An Dạ nghĩ vậy cũng là một ý hay, cụ thể như thế nào thì còn phải bàn lại với Bạch Hành.

[Tiểu Dạ]: Tớ hỏi vị biên tập kia cái đã.

Cô gọi cho Bạch Hành, thuật lại mọi chuyện, sau đó lại được sự đồng ý của tổng biên tập thì mọi chuyện đã được định xuống.

An Dạ nhận được số điện thoại của Tiểu Cảnh, sang hôm sau liền khởi hành đi Bắc Kinh.

04h chiều ngày 21, An Dạ đi theo Bạch Hành đến cổng chung cư nơi Tiểu Cảnh ở.

Cô ấn chuông, chờ Tiểu Cảnh xuống mở cửa.

"Tớ mở cửa rồi, hai người lên đi." Máy ghi âm trước cổng phát ra giọng nói mềm mại của con gái, đây là giọng của Tiểu Cảnh.

Bọn họ theo tiếng nói đi lên lầu, lúc đi đến tầng hai thì An Dạ bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi.

"Dinh linh linh ——" âm báo di động của cô là tiếng chuông nhà thờ.

An Dạ chưa kịp nhấc máy thì người gọi đã vội vã cắt đứt. Cô mở ra cuộc gọi nhờ thì thấy đó là Tiểu Cảnh.

Chẳng lẽ Tiểu Cảnh sợ bọn họ không biết cửa đã được mở nên muốn nhắc nhở bọn cô?

An Dạ không gọi lại mà chỉ tăng nhanh bước chân, đến trước cửa nhà Tiểu Cảnh.

Cô ấn chuông, chờ đối phương ra mở cửa.

"Là Tiểu Dạ hả?" Có người mở cửa, là một cô gái, sắc mặt cô ấy xanh trắng, khí sắc rất kém, hỏi một cách suy yếu.

An Dạ gật đầu, sau đó giới thiệu Bạch Hành đang đứng phía sau mình: "Anh ấy là biên tập của tớ —— Bạch Hành."

"Nghe tiếng đã lâu, tên thật của tớ là Tô Tinh, để cho tiện thì Tiểu Dạ cứ gọi tớ là Tiểu Tinh nhé." Cô ấy cười cười, mời bọn họ vào nhà.

An Dạ quan sát bố cục xung quanh, quả nhiên phát hiện ở ngoài cửa có gắng một ngọn đèn, bóng đèn bên trong đã bị gỡ bỏ, chỉ còn lưu lại xác của cái chụp đèn đã bể tanh bành.

"Là bị đập hư rồi." An Dạ nói thảm một câu.

Tiểu Tinh mời hai người vào, giới thiệu một vòng trong nhà, ngay sau đó chỉ một phòng cho họ.

Tiểu Tinh: "Gián phòng này ngày thường đều bỏ trống, hai người có thể ở tạm. Hôm nay tớ hơi bị sốt, muốn lên giường nằm nghỉ một lát, cần nấu cái gì thì phòng bếp ở ngay bên cạnh này, xin lỗi nhé, hôm nay tớ mệt nên không thể chiều đãi hai người thật tốt."

An Dạ xua xua tay: "Không sao đâu, là chúng tớ làm phiền cậu mà, cậu nhanh đi nghỉ ngơi đi, cơm chiều sẽ phần cho cậu."

"Được." Cô ấy xin lỗi cười cười, trở về phòng của mình.

An Dạ đánh giá căn phòng một chút thì thấy đệm chăn đều sạch sẽ, không tự giác nở một nụ cười.

Tiểu Tinh là một người rất chu đáo.

An Dạ mở di động ra, gửi một tin lên group chat.

[Tiểu Dạ]: Tớ đã đến chỗ ở của Tiểu Tinh, à không, của Tiểu Cảnh.

[Tần San San]: Nhớ bắt kê kia sớm sớm nha, thấy ghê quá à!

[Tiểu Na]: Có lên cổ lên, Tiểu Dạ!

[Tiểu Cửu]: Ấu ấu ấu.... lại thêm một kỳ "*những chuyện không thể không nói giữa tôi và Bạch đại biên tập*" để hóng, tớ rất xem trọng hai người đó nha!

Này này! Mấy người thiệt là....

An Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, cô bất ngờ gửi được một mùi tanh tươi thơm lợm, cái mùi này tràn ngập trong phòng, mãi mà vẫn không tan đi.

Cô không khỏi cau mày, đứng dậy mở cửa sổ, muốn xua tan đi mùi hôi đó nhưng cửa sổ mở một lúc lâu mà vẫn còn tanh.

Đi tới phòng bếp, cô phát hiện trên thớt gỗ có một con cá sống bị làm thành một đồng hồ lớn, nói không chừng đây là tác phẩm do một tay Tiểu Tinh (một người không biết nấu ăn) làm ra, vốn định khoan đãi hai người bọn họ nhưng cô ấy lại bất ngờ bị bệnh.

Bạch Hành đi ra từ trong WC, thuận thực cầm lên con dao, động tác quen thuộc dẽ cá dưới lòng bàn tay, sau đó xuống dao làm sạch toàn bộ vảy cá và nội tạng.

Anh liếc nhìn An Dạ một cái, hỏi: "Buổi tối em muốn ăn món gì?"

"Muốn uống canh cá." An Dạ trả lời theo đúng tiếng lòng của mình.

"Ra phòng khách đợi anh!"

An Dạ biết anh sợ mình làm cho vướng tay vướng chân, chỉ có thể dẫn lòng đi tới phòng khách. Mà vào lúc này, phía trước bỗng nhiên hiện lên một bóng người.

"Tiểu Tinh?"

"Á?" Đôi phương nhìn về phía cô, đôi mắt trũng thật lớn, hiển nhiên là bị cô làm cho hoảng sợ.

Cô ấy ngáp ngừng hỏi: "Tiểu..... Tiểu Dạ?"

"Ừ, là tớ nè." An Dạ khó hiểu, "Không phải cậu ở trong phòng nghỉ ngơi sao, sao lại đi ra phòng khách rồi?"

"Tớ....." cô ấy chần chờ một chút, rất nhanh liền rũ mắt xuống, nói: "Được, tớ quay về nghỉ ngơi đây."

Đi được vài bước thì cô ấy quay đầu lại nhìn An Dạ, biểu tình vừa cô đơn mà lại vừa phức tạp.

Đến cuối cùng là cô ấy bị làm sao?

An Dạ rất nghi hoặc.

Vì sao Tiểu Tinh lại đột nhiên hốt hoảng như vậy, hay là do sinh bệnh nên mới tương đối mất cảm đây?

An Dạ nghĩ hoài vẫn nghĩ không ra, bèn đơn giản mở TV lên xem.

Cô vừa nghe tiếng động phát ra từ trong TV, cả người vừa mơ màng sắp ngủ.

Lúc An Dạ hơi hép mắt mơ màng thì bên cạnh cô có ai đó đang tiến đến gần.

Có một loại cảm giác áp bách đè tới làm cô lập tức bừng tỉnh.

Có người?!

Là "người kia" theo như lời kể của Tiểu Tinh chăng?

An Dạ lại một lần nữa nhìn về phía TV thì thấy quả nhiên đã bị chuyển kênh.

Vừa rồi thật sự có người ngồi bên cạnh cô, cùng cô xem TV sao?

Quá.... quá đáng sợ rồi!

HẾT CHƯƠNG 53

Bạn đang đọc truyện [*Tử Bất Nữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Một Người Khác (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Chờ đến khi Bạch Hành làm xong cơm chiều thì An Dạ liền bung cho Tiểu Tinh một chén canh cá.

Cô gõ gõ cửa, trong phòng liền có người đáp lại: "Tiểu Dạ hả?"

"Là tớ, ra ăn cơm nha?"

"Tớ không đói, không sao đâu."

"Tớ cũng nghĩ cậu không muốn ăn cơm, bung cho cậu chén canh cá nè, ngồi đây uống canh xong rồi ngủ tiếp?" An Dạ khuyên.

"Không cần đâu, tớ không có khẩu vị."

"Uống một chút thôi, một hai hộp cũng được."

Người bên trong phòng thực bất đắc dĩ, sau đó cửa phòng mở ra một khe hở nhỏ, Tiểu Tinh lộ nửa người ra ngoài.

Cô ấy đón lấy chén canh cá, nói: "Cảm ơn cậu, tớ nghỉ ngơi tiếp đây, tớ cảm thấy mệt lắm"

"Ừm"

An Dạ cũng không nghĩ gì nhiều, trở lại phòng bếp tiếp tục ăn cơm của mình cho xong, sau đó cô đi đến WC.

An Dạ vừa mở cửa WC ra thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm bên trong, nghe giống như móng tay ai đó đang cào mạnh lên bảng đen, phát ra tạp âm chói tai, làm người nghe khó chịu.

Cô nhìn kỹ lại thì thấy trong WC có một bóng người đang ngồi.

An Dạ hết hoảng, cô liên tục lùi lại vài bước, trái tim sắp vỡ ra khỏi cổ họng. Cô nheo nheo mắt, muốn nhìn thật rõ mọi thứ bên trong kia nhưng vì hồi hộp mà ngay cả đèn cũng quên mở.

"Tiểu Dạ."

Người kia bất ngờ quay đầu nhìn An Dạ, trong đôi mắt trong trẻo như cú đêm mang theo cảm xúc sợ hãi cùng với sự khát cầu kỳ lạ.

"Tiểu... Tiểu Tinh?!" An Dạ kinh ngạc cực kỳ, không phải cô ấy vừa ở trong phòng à, làm sao mà đột nhiên liền ngồi xổm ở trong này?

"Cậu rất cuộc....." An Dạ muốn hỏi cho rõ nhưng lại không thể nào lên tiếng.

Điều này thật là kỳ quái, nếu Tiểu Tinh muốn tới WC nhất định phải đi ngang phòng bếp, như vậy thì An Dạ hẳn phải biết trong WC có người, nhưng rõ ràng cô không thấy ai đi ngang qua hết, vậy thì.... có chuyện gì đang xảy ra?

Là do cô sơ ý chăng?

"Tiểu Dạ, cứu...." Tiểu Tinh mở miệng, tầm mắt cô ấy phóng về phía sau An Dạ.

An Dạ đã nhận ra phía sau mình có gì đó không bình thường, một cảm giác lạnh lẽo khiến người tê dại trong nháy mắt, sau lưng như bị kim châm.

Có cái gì đó đang dùng ánh mắt nhìn cô chăm chú, tầm mắt lớn mà tàn nhẫn, mang theo vẻ khiêu khích, thậm chí như muốn lột trần cô ra.

Có người ở phía sau!

An Dạ không dám quay đầu lại, cô nhất định sẽ phải trông thấy thứ kia.

Vào ngay lúc này, đôi mắt của Tiểu Tinh giống như đã chết lặng, không còn ánh sáng.

Cô ấy đứng dậy, thật cẩn thận lách người qua khỏi An Dạ.

Cô ấy bị... bị mang đi.

An Dạ muốn xoay người đuổi theo nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích được. Người kia giống như đang ở phía bên trái của cô, ở ngay cạnh mặt cô, cô chỉ cần dùng khoé mắt hình như cũng có thể nhìn thấy kẻ đó.

Là thứ gì vậy chứ?

"Rầm!"

Cửa phòng Tiểu Tinh bị đóng lại thật mạnh, An Dạ vừa thoát khỏi sự trói buộc vô hình liền ngay lập tức đuổi sát theo sau, dồn dập gõ cửa phòng.

"Tiểu Tinh, Tiểu Tinh! Cậu lên tiếng đi, cậu sao vậy?!"

Bên trong đó yên tĩnh không một tiếng động.

"Tiểu Tinh?!" An Dạ la lớn.

"Tớ không sao....." Giọng nói của Tiểu Tinh yếu ớt truyền ra.

"Tớ.... tớ không tin." An Dạ nói một cách ngập ngừng.

Cánh cửa bật mở, Tiểu Tinh ló đầu ra, cười cười: "Tớ thật sự không có sao, chỉ là mệt quá thôi. Vừa rồi ở trong WC đã dọa đến cậu hả?"

An Dạ cau mày, chần chờ gạt gạt đầu.

"Xin lỗi cậu, chắc có lẽ ngày mai tớ sẽ khỏe hơn. Ngày mai gặp nhé?"

Đã trực tiếp gặp được Tiểu Tinh, An Dạ cũng không tiện nói gì thêm, lúc này chỉ có thể dè dặt cảm giác bất an, xoay người rời đi.

Quá là kỳ quái, chỗ nào cũng kỳ quái.

An Dạ thông thả bước đi, nhưng cảm giác bị nhìn chăm chăm vẫn cứ như bóng với hình.

Cô bất ngờ dừng lại, xoay người nhìn xung quanh.

Hành lang trống rỗng không có gì, cửa phòng Tiểu Tinh cũng đóng chặt.

Nhưng mà cảm giác vừa rồi thì....

Cô không kiểm chế được mà nhớ lại, cảm giác khi Tiểu Tinh mở cửa phòng ra, ló đầu nhìn cô chăm chú, rất ma quái.

Hay đó chỉ là ảo giác của bản thân cô mà thôi?

"Đing đing — "

Vào lúc này thì điện thoại bất ngờ có tin nhắn.

[Tần San San]: An Dạ, cậu có đó không?

An Dạ trả lời: Có.

[Tần San San]: Đừng điều tra gì nữa, nhanh chóng trở về!

An Dạ: Sao vậy?

[Tần San San]: Có chuyện lớn rồi, Tiểu Tinh mới cầu cứu với tớ, cậu ấy nói..

Tần San San còn chưa kịp nói tiếp thì lại đột nhiên rớt mạng.

An Dạ kiểm tra lại, thấy data mỗi tháng của mình đã dùng hết nên không thể tải được phần mềm trò chuyện.

Đến cuối cùng thì Tần San San muốn nói điều gì?

An Dạ không yên tâm, bèn quay trở lại phòng muốn tìm Bạch Hành, hỏi mượn điện thoại của anh

Khi An Dạ vào phòng thì Bạch Hành đang cảm áo ngủ, anh định ra phòng khách ngủ đờ.

An Dạ ngăn anh lại, hỏi: "Anh cho em mượn đi động một chút nha? Đứng rồi, anh có cảm thấy nơi này kỳ lạ không?"

Bạch Hành chưa nắm bắt được trọng điểm: "Cái gì?"

"Ý là nơi đây đâu đâu cũng quái đản sao sao đâu á."

Anh nhếch môi đầy hứng thú: "Em nói kỹ càng tí mị lại xem nào?"

"Em rõ ràng nhìn thấy Tiểu Tinh đã vào phòng nhưng sau đó cô ấy lại xuất hiện trong WC. Còn phản ứng của Tiểu Tinh cũng kỳ quái lắm, nhiều lúc vội vàng vàng giống như đang cảnh giác một cái gì đó, nhiều lúc thì lại suy yếu như một trận gió là có thể thổi ngã cô ấy."

"Em xác định cô ấy sẽ không hại chúng ta?"

"Điều này thì..." An Dạ không có cách nào khẳng định, "Cô ấy đang mưu đồ bí mật muốn hại chúng ta sao? Nhưng mà không cần thiết nha, hay là vì tiền? Điều không giống đâu."

"Chỉ là một giả thiết mà thôi." Bạch Hành cười cười, vươn tay xoa đầu An Dạ một cách yêu chiều, nói: "Vẫn nhớ đề tài của chuyện khảo sát thực tế lần này chứ?"

"Vâng, là người thứ hai."

"Nghĩa là gì?"

"A?" An Dạ không hiểu ý anh, ngay sau đó thì cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Nghĩa là những chuyện ma quái trong nhà này, trừ bỏ chủ nhà thì còn có thêm một người nữa."

"Hiện tại, dựa theo tình huống mà em nói, có giống như là hai người hay không?"

An Dạ lập tức được gợi tỉnh: "Hai người à.... không sai, giống như là hai người. Chẳng lẽ cô ấy bị nhân cách phân liệt?"

"Nhân cách phân liệt nghĩa là hai nhân cách đều cùng tồn tại trong một người, cho dù người đó dùng nhân cách nào để xuất hiện thì thời gian và địa điểm đều trùng khớp. Hiểu chưa?"

"Nói cách khác thì tình huống của Tiểu Tinh hiện tại là thời gian và địa điểm không trùng khớp với nhau. Ví dụ như cô ấy vừa vào phòng, sau đó lại bất ngờ xuất hiện ở WC, trong khi đó chúng ta lại không thấy Tiểu Tinh đi từ phòng tới WC, mà hai địa điểm khác nhau lại cùng có Tiểu Tinh. Như vậy thì.... cũng chỉ có một cái kết luận mà thôi."

An Dạ thấy sống lưng mình phát lạnh, sợ hãi mà lại không biết nên làm gì tiếp theo.

Cô rút cuộc cũng nhớ tới lúc trước, trên đường đi đến đây thì vì sao mình lại nhận được một cuộc điện thoại của Tiểu Tinh, bởi vì tư duy của hai người đó không đồng nhất.

Cũng chính là một Tiểu Tinh muốn chạy trốn, một Tiểu Tinh khác lại không muốn trốn.

Đáy lòng An Dạ thất lại, cô hít sâu một hơi rồi nói: "Như vậy có nghĩa là, có tới hai Tiểu Tinh!"

Lời cô nói ra là câu trần thuật chứ không phải câu nghi vấn.

Cũng chỉ có như vậy thì mới có thể giải thích những tình huống quỷ dị trong căn nhà này, khẳng định.... còn có một người khác nữa.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, An Dạ cảm thấy ghê tởm không thể tả, cô đã từng đối mặt với nó, thậm chí không biết đến tột cùng thì ai mới là Tiểu Tinh thật sự.

Lại hoặc là, cả hai Tiểu Tinh đều là nó.

Đến cuối cùng thì nó là cái gì? Là một phần khác của Tiểu Tinh chăng?

Cũng giống như khi soi gương, gương mặt bên trong và bên ngoài giống nhau y như đúc nhưng lại có bản chất khác nhau.

Bỗng nhiên An Dạ sợ nhìn gương, lỡ đâu người trong gương cũng sẽ động đậy thì sao?

Thật là.... quá đáng sợ!

Cô không có cách nào dùng ngôn ngữ để giải thích được tình huống hiện tại, trong lòng như bị bao phủ một đám sương mù, khiến cảm xúc của cô bị đè nén một cách nặng nề.

Mà vào lúc này, An Dạ dùng di động của Bạch Hành đăng nhập vào group chat, thấy rõ điều Tần San San muốn nói.

[Tần San San]: Có chuyện lớn rồi, Tiểu Tinh mới cầu cứu với tớ, cậu ấy nói đã thấy được thứ kia, mà nó muốn giết chết cậu ấy!

An Dạ biết mọi chuyện không ổn, cô và Bạch Hành vội vã chạy đến trước cửa phòng Tiểu Tinh.

"Cạy ra!" An Dạ nói một cách gấp gáp.

"Được!" Bạch Hành trực tiếp lấy cây búa nhỏ thường ngày dùng để chặt thịt chém liên tiếp vào tay nắm cửa bằng kim loại.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa rốt cuộc cũng lỏng ra, sau đó bật mở.

An Dạ neho mắt, trong màn bụi li ti thấy rõ được tình hình bên trong phòng.

May mắn, Tiểu Tinh vẫn chưa sao.

Trong phòng cũng chỉ có một Tiểu Tinh.

Ánh mắt cô ấy rất tinh mịch, nhìn trần nhà không hề chớp mắt, tiếp theo, cô ấy quay đầu đối diện An Dạ.

Trong lòng An Dạ dâng lên một sự nghi hoặc rất lớn, cô không thể xác định hiện tại Tiểu Tinh này có thật sự là Tiểu Tinh hay không.

Thật sự là cô ấy? Hay vẫn là.... nó?

An Dạ thử gọi: "Tiểu Tinh?"

"Tiểu Dạ." Tiểu Tinh phục hồi lại tinh thần, run rẩy nói: "Là tớ, hồi này sợ muốn chết. Tớ thấy rõ ràng.... người kia giống tớ y như đúc."

Tuy ngoài miệng An Dạ an ủi cô ấy nhưng cơ thể thì vẫn đứng yên không dám di chuyển, cô nhẹ nhàng nói: "Không sao rồi, mọi chuyện đều đã qua."

"May mắn là có hai người, tớ hy vọng nó không bao giờ trở lại nữa."

An Dạ cười cười, hỏi: "Không sao không sao, cậu ổn không?"

"Tớ không sao." Tiểu Tinh yếu ớt nở nụ cười, nói với An Dạ: "Hồi này đáng sợ lắm, nếu không phải hai người đuổi tới thì rất có thể nó đã giết được tớ."

"Vậy bây giờ nó đang ở đâu? Đi đâu rồi?"

"Trốn rồi, cũng chẳng biết nó chạy đi đâu. Tớ mệt quá, buồn ngủ nữa. Tiểu Dạ à, tớ.... có thể ở cùng phòng với cậu không? Tớ sợ lắm, chưa bao giờ sợ như lúc này!"

Cô có nên đồng ý? Hay là lại tồn một mối nguy hiểm ngay bên cạnh?

Tiểu Tinh thật sự.... vô hại ư?

An Dạ trầm mặc, không dám nói rằng mình đồng ý.

Cô không tin cô ấy, cũng không có cách nào xác định được đó có phải là Tiểu Tinh hay không.

Hiện tại trong lòng An Dạ chỉ có tràn đầy lo sợ cùng với cảm thấy mọi chuyện thật vô vẩn.

HẾT CHƯƠNG 54

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Một Người Khác (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ nửa tin nửa ngờ, cô đỡ Tiểu Tĩnh ra khỏi phòng, đến giường của mình, cô hỏi: "Mọi chuyện cuối cùng là sao?"

Tiểu Tĩnh nhấp một ngụm nước, trả lời: "Trước khi hai người tới nhà tớ, tớ vừa định mở cửa thì đã bị một kẻ giống y hệt mình kéo nhốt vào phòng, nó uy hiếp tớ, nói nếu tớ dám phát ra tiếng thì sẽ giết tớ ngay, sau đó nó giả làm tớ ra mở cửa cho hai người, vào lúc này, tớ mới gọi điện thoại cho cậu, hy vọng có thể nhắc cậu lưu ý."

An Dạ gật đầu, quả thật có chuyện đó.

Thế nhưng cô cũng không thể thiếu cảnh giác được, kẻ kia vẫn luôn như hình với bóng bên cạnh Tiểu Tĩnh cho nên cô thế biết toàn bộ mọi chuyện.

Vẫn chưa thể xác định được đây có phải là Tiểu Tĩnh hay không, cô chỉ có thể quan sát thêm một khoảng thời gian nữa.

An Dạ lâm vào trầm mặc, nhưng rất nhanh cô lại lên tiếng: "Tiểu Tĩnh, tớ cảm thấy không thể giúp cậu trong chuyện này được rồi, chỉ có thể khuyên cậu nhanh chóng rời khỏi đây, điều tra thực tế thì ngày mai bọn tớ cũng phải về rồi."

An Dạ biết sự tình nghiêm trọng, không nói tới sau này sẽ phát sinh chuyện gì, ngay cả tình huống hiện tại thì bọn họ cũng không có cách giúp, cũng không cần phải hy sinh tính mạng chính mình, tìm bọn họ còn không bằng tìm pháp sư trừ tà?

"Tớ..." Tiểu Tĩnh chần chừ: "Tớ biết rồi, tới ngày mai sẽ cùng hai người rời khỏi đây, cho dù ở khách sạn còn đỡ hơn chỗ này nhiều."

"Vậy được." An Dạ nói: "Bây giờ cậu cứ ở đây, tớ ra ngoài một lát."

Cô vẫn không yên tâm về Tiểu Tĩnh này, chỉ có thể đi tìm Bạch Hành, muốn hỏi anh nên giải quyết sao bây giờ.

Bạch Hành nói với cô: "Không biết nữa, chúng ta tùy cơ ứng biến thôi. Hẳn là sẽ không có việc gì vì nếu có thì đã sớm xảy ra, chẳng đợi đến giờ đâu. Tuy nhiên anh cũng có thể đoán ra một số điều."

An Dạ: "Có thể đoán được gì?"

"Nếu em là nó, em biến thành hình dáng Tiểu Tĩnh vì nguyên nhân gì?"

"Muốn thay thế Tiểu Tĩnh."

"Có chỗ không đúng."

"Không đứng chỗ nào?"

"Em nghĩ lại cẩn thận đi."

An Dạ tập trung suy nghĩ nhớ lại, hình ảnh lúc trước cứ như đèn kéo quân, một tờ rồi lại một tờ, lướt qua đầu cô, cô dùng hình ảnh ở đoạn ngắn có nhiều gợi ý nhất.

A, đúng rồi.

An Dạ nghĩ tới mục đích của nó.

Nếu nó thật sự muốn giết Tiểu Tinh thì sẽ không đợi đến bây giờ, nó còn đang kéo dài thời gian, đang quan sát, thậm chí không dám ra tay giết người trước mắt bọn họ, cũng không chịu để lộ dấu vết của Tiểu Tinh.

Vậy thì có thể xác định được hai điều:

Một, nó muốn duy trì mọi mối quan hệ của Tiểu Tinh, thậm chí là nó muốn dung nhập vào xã hội này.

Hai, nó nhất định sẽ giết Tiểu Tinh nhưng không phải bây giờ, ít nhất là không thể để bọn họ phát hiện được.

Cái nó muốn chính là hoàn toàn thay thế Tiểu Tinh, làm một Tiểu Tinh duy nhất.

Cũng chính là.... thế thân?

Đầu óc An Dạ rối bời, cô vừa hồi hộp lại vừa tò mò, đối với cái bí mật này còn có phần nôn nóng mãnh liệt. Cô gấp gáp muốn biết toàn bộ mọi chân tướng, thậm chí là không tiếc trả giá một phần nào đó để biết.

Cô nôn nóng hỏi: "Vậy Tiểu Tinh bên trong đó là thật hay giả đây?"

Bạch Hành nhếch môi, cười như không cười: "Anh không biết."

Anh khẽ khép mắt lại, đôi tròng mắt màu pha lê thoáng hiện một tia sáng giống như được ánh trăng rót vào.

Một lúc lâu sau anh lại một lần nữa lên tiếng: "Nhưng mà em lại quên mất một điều."

"Điều gì?"

"Vẫn còn một Tiểu Tinh khác."

An Dạ vỗ vào đầu mình một phát, như vừa bừng tỉnh từ trong mộng.

Bên trong có thật là Tiểu Tinh hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là còn một Tiểu Tinh khác. Nếu là giả vậy thì người thật đang ở đâu? Nếu là thật vậy không chừng kẻ giả mạo đang ngủ đông ở một nơi tối tăm, im lặng dõi theo bọn họ.

Thật may mắn, còn có Bạch Hành ở bên nhắc nhở cô, nếu không, với cái tính chủ quan(*) của cô thì nhất định sẽ bỏ sót những manh mối rõ ràng nhất.

Ở đây tác giả dùng cụm từ "燈下黑" (Dēng xià hēi), nghĩa là "vùng tối dưới đèn", ý nói khi một người đứng gần ngọn đèn thì sẽ bị che lấp bởi bóng đen của đèn, dễ bỏ sót chân tướng đang gần ngay trước mắt (theo mình hiểu nôm na là vậy, bạn nào có lý giải khác thì hãy góp ý với mình nha)

"Nói vậy thì em vẫn phải đi vào đó với cô ấy hay sao?" Rõ ràng là An Dạ không đủ tự tin, cô không dám cũng không muốn đến gần Tiểu Tinh của hiện tại đâu.

"Em cứ quan sát kỹ cô ta, anh sẽ ở bên ngoài canh chừng." Bạch Hành dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, An Dạ!"

An Dạ gật gù đầu, hít sâu một hơi, cô cố gắng để lại cảm xúc sợ hãi đang có trên mặt, sau đó xoay người trở về phòng.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn bàn nho nhỏ, ánh sáng lờ mờ bao phủ Tiểu Tinh đang nằm im lặng trên giường.

Tiểu Tinh đưa lưng về phía cô, cơ thể hơi phập phồng giống như đang lặn vào giấc ngủ sâu.

Vào lúc này, cánh cửa sau lưng An Dạ bất ngờ mở ra.

Cô cảm nhận được một sự lạnh lẽo mà người thường khó có thể chịu đựng được, cái lạnh như vó số bàn tay mềm oặt, trắng nhồn đang dần dần niu chặt lấy ngực cô, hông muốn kéo cô về phía sau.

Tới rồi, nó tới rồi!

Có một sự dẫn dắt không tiếng động, đang âm thầm truyền cho cô tin tức này.

Nó có thể là gì đây?

An Dạ không dám quay đầu lại xem, cứ thẳng tắp mà nhìn về phía trước, vậy nhưng cô cũng rất sợ Tiểu Tinh vốn đang nằm đưa lưng về phía mình.

Không nhìn được rõ mặt, người đang nằm trên giường có thật là Tiểu Tinh hay không?

An Dạ lặn vào hoàn cảnh rất khó xử, vừa không dám bước về trước, sợ Tiểu Tinh bất ngờ trở mình mà lại mang một khuôn mặt xa lạ, vừa sợ nếu lùi về sau một bước thì đã bị một thứ không rõ ràng đẩy cô xuống vực sâu.

"Tiểu Dạ...." một tiếng gọi ngay phía sau lưng cô, thanh âm yếu ớt mềm nhẹ, tựa như giọng của Tiểu Tinh.

Giọng nói kia giống như một vệt nước, thấm vào sàn gỗ dưới chân, chậm rãi nhuộm thấm màu gỗ, đang dần dần tiến đến gần.

Cô đang bị bao vây....

An Dạ hơi hé miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không dám phá vỡ cục diện cân bằng hiện tại, lỡ như bị nó kiểm chế hoặc là chú ý tới thì rất có thể cô sẽ bị bắt nhốt lại mất.

Đây rõ ràng là một cái bẫy!

"Tiểu Dạ, đến bên cạnh tớ này. Kẻ đang nằm trên giường kia.... không phải tớ đâu." Giọng nói kia lại phát ra, lần này thanh âm đã rõ ràng hơn, đã có thể phân biệt được đó chính là giọng nói của Tiểu Tinh.

Đến cuối cùng thì có phải là cô ấy hay không?

An Dạ không dám xác định, cô sợ đến nỗi tim đập quá nhanh, ngay cả muốn nói chuyện cũng không thể lên tiếng.

Đúng vậy, không phải cô không muốn nói chuyện mà là không có cách nào phát ra âm thanh.

Vào ngày lúc này, Tiểu Tĩnh trên giường đang chậm rãi xoay người lại, khi gương mặt đỏ sấp lộ ra dưới ánh đèn thì da đầu An Dạ đã sắp muốn nổ tung.

Cô cũng mặc kệ nhìn thấy gì, cất bước liền chạy ra khỏi cửa, hoàn toàn làm lơ giọng nói bí ẩn kia.

An Dạ muốn chạy đi tìm Bạch Hành, đi tìm đồng minh của mình.

Hết thái những chuyện này đều quá là vỡ vụn, cô phải nhanh chóng rời đi.

An Dạ tìm một vòng trong phòng khách mà lại không thấy Bạch Hành.

Cô nghĩ, có lẽ anh ấy đã bị ngăn cản bên ngoài không gian này.

Cô nên làm sao đây?

An Dạ khổ sở bưng đầu, cô nhớ lại mới vừa rồi, khi Tiểu Tĩnh chậm rãi quay đầu nhìn cô mà trên môi cô ấy lại lộ ra một nụ cười mỉm kỳ lạ.

Đôi mắt cô ấy rõ ràng là đang mờ, lờ mờ tỏa ra một luồng sáng, cô ấy.... vốn không ngủ.

"Tiểu Dạ."

Không biết từ đâu, lại có người gọi An Dạ.

"Keng keng keng ——" là tiếng kim loại va chạm vào tường.

"Tiểu Dạ."

"Keng keng keng ——".

"Tiểu Dạ."

Tiểu Tĩnh cứ một bên gọi cô như vậy, một bên thì cầm một món đồ kim loại nào đó tiến đến gần.

An Dạ vẫn nhớ rõ tiếng động này, giống y như khi Bạch Hành bỏ riệu vào cánh cửa.

Tiểu Tĩnh mang theo cây riệu đó.... là vì muốn bảo vệ cô sao?

Hay vốn là để giết cô?

An Dạ sợ đến nỗi nói năng lộn xộn, ngay cả suy nghĩ cũng bị đóng băng.

Cô đứng đại ra tại chỗ, mọi thứ như lâm vào một sự trầm mặc chết chóc.

Bởi vì vào giờ phút này, một chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra ——

Ở ngay phía sau cô đang có cái gì đó nhanh chóng đến gần.

Hơi thở kia đang không ngừng truyền tới, còn có cả giọng nói kia —— "Tiểu Dạ."

Giọng nói đầy ôn nhu, dường như còn mang theo cả ý cười.

Tiểu Tĩnh đặt bàn tay mềm mại như không xương lên vai An Dạ, phát ra tiếng cười bén nhọn mà chói tai: "Tiểu Dạ, tớ là đến để bảo vệ cậu đây."

Cả cơ thể An Dạ giống như bị điện giật, nổi lên một tầng da gà, cả người run run.

Cô bị Tiểu Tĩnh ôm chặt từ phía sau, sau đó nhanh chóng kéo cô vào góc phòng.

An Dạ vừa muốn tránh thoát thì phát hiện ở ngoài cửa lại xuất hiện một bóng dáng của ai đó.

Ánh trắng sáng vằng vặc chiếu vào phòng, chiếu rõ biểu tình của đối phương không sót một chút gì.

Tiểu Tĩnh kia đang cầm cái riệu trong tay, cô ấy thờ hồng học, trong đôi mắt có một loại kích động khôn kể.

Giờ cái riệu lên cao, cô ấy nói với An Dạ: "Tiểu Dạ, qua đây với tớ, nó sẽ giết cậu đấy."

Tiểu Tĩnh đặt riệu vào vị trí đối diện bà vai An Dạ, dường như chỉ cần cô gạt đầu là cô ấy có thể lập tức chém xuống, chém chết một Tiểu Tĩnh khác, hoặc cũng có thể là chính cô.

An Dạ đứng yên không dám nhúc nhích, cô không biết người nào mới thật sự là Tiểu Tĩnh.

Thế nhưng, ai là người thật thì đều không quan trọng, cô dựa vào đầu mà nhất định phải tin tưởng một người trong đó?

An Dạ không thể xác định được Tiểu Tĩnh trước mặt là đang tới cứu cô, cũng không thể xác định Tiểu Tĩnh phía sau mình mới là thật, thậm chí....

cô còn không nhìn rõ được gương mặt kia.

An Dạ cảm thấy ghê tởm giống như đang bị một sinh vật không biết tên dính chặt trên người vậy, cô hung hăng đẩy người kia ra, xoay người té lộn nhào sang một bên bỏ chạy.

Chuyện này là vấn đề giữa hai người bọn họ, cứ để tự bọn họ chậm rãi giải quyết thôi.

Đừng có mà tới tìm cô, đừng có qua đây.

"Tiểu Dạ, tới bên cạnh tớ này!"

Tiểu Tĩnh cầm riệu chậm rãi tiếp cận An Dạ, cùng lúc đó, một Tiểu Tĩnh khác cũng nhanh chóng bò lại phía cô, muốn đến gần cô.

"Tới cạnh tớ này, Tiểu Dạ, đừng tin tưởng bất cứ ai!"

"Tiểu Dạ, tớ ở bên này!"

"Đây là âm mưu của cô ta, tới bên cạnh tớ!"

Tới đây, tới đây, tới đây, tới đây.

Tiểu Dạ, tới đây!

Tiểu Dạ, tới đây!

Có ai đó đang hướng về cô mà vẫy tay, vô số bàn tay như không xương đang trườn ra từ vực sâu tăm tối, như muốn xé xác cô, bao vây xung quanh cô, chúng nó xoay vòng quanh cô, khiến cô bị ảnh hưởng không suy nghĩ được gì.

An Dạ nhắm chặt đôi mắt, cả cơ thể cuộn lại thành một đoàn, run bần bật.

Cô không thể lựa chọn bất cứ một ai trong đó, hướng chỉ, còn có một điều quan trọng nhất: hai người đó nhất định phải có một người là Tiểu Tinh thật hay sao?

Trong đầu An Dạ đều là hình ảnh gương mặt của Tiểu Tinh, dù loại kiểu dáng biểu tình, chông chéo lên nhau, tạo ra càng nhiều thần thái trào phúng.

Thật đúng là cô đã bị chơi đến xoay vòng vòng luôn rồi!

Cũng có thể trong căn nhà này còn có.... một Tiểu Tinh thứ ba?

Không, cũng có thể ở ngay đây, vào lúc này, dưới gầm bàn, ngoài cửa sổ, phía sau ghế dựa, bên trong ngăn tủ, còn có dưới gầm giường.... toàn người là người.

HẾT CHƯƠNG 55

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Một Người Khác (5)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ vùi đầu thật sâu vào giữa hai gối.

Tầm mắt của cô chỉ có thể nhìn thấy một khoảng trống nho nhỏ, sàn gỗ đen kịt, trong mơ hồ, từ dư quan khòe mắt cô có thể nhìn thấy hai bóng dáng kỳ quái vẩn vơ.

An Dạ khê há miệng, cô không nhìn được mà sử dụng cả miệng cùng mũi để hít thở, vừa hoảng loạn nhưng làm cách nào cũng không thể động đậy.

Những đốt ngón tay lạnh lẽo đang vây quanh dưới chân cô, từng chút từng chút tới gần, chúng giống như đàn rắn rắn độc khát máu, một đường bò lổn ngổn vẩn vơ đi tới.

Chúng nó muốn... bắt lấy cô.

Trái tim An Dạ nhảy dựng, ý thức lâm vào hoảng hốt, ngay sau đó thì lập tức bùng tỉnh!

Cô đỏ mồ hôi đầm đìa, thờ từng ngệm từng ngệm phi phò.

Lúc này, An Dạ vẫn ở nguyên vị trí cũ, như vừa bùng tỉnh từ trong mộng, nhìn quanh bốn phía một cách mờ mịt.

Những bàn tay kia.... đã không thấy nữa.

Là mộng thôi sao?

Cô không dám xác định.

Thế nhưng ngay vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang "keng keng keng —".

"Keng keng keng —".

Cảnh này giống y như trong giấc mơ, có người cảm riu đến đây.

An Dạ cảm thấy thật khủng khiếp, tựa như cô vẫn không thể trốn thoát con ác mộng kia, vẫn luôn bị kéo vào trong đó, lặp đi lặp lại cho đến khi cô kiệt sức.

Lại là Tiểu Tĩnh sao?

Giống như giấc mộng lúc này? Cô ta còn đến nữa?

"An Dạ."

Cánh cửa bị ai đó mở ra, ánh sáng bên ngoài rót vào phòng, chiếu sáng vô số hạt bụi đang nhảy múa trong không trung.

An Dạ mở bừng mắt ra, thấy rõ người tới.

Là Bạch Hành!

May mắn quá, là anh ấy!

An Dạ như muốn bật khóc, chờ anh đến gần, cô vô thức ôm chặt cổ anh, gấp gáp tìm kiếm sự an ủi.

Cô thì thầm: "Làm em sợ muốn chết!"

Cơ thể Bạch Hành cứng đờ, vài giây sau mới hồi thần, trở tay ôm thật chặt An Dạ vào lòng, giống như cô là một phần thân thể của chính anh.

Anh bế An Dạ lên, lại một lần nữa ôm cô vào ngực.

"Đừng sợ, có anh đây!" Thanh âm của Bạch Hành vẫn luôn dịu dàng như mọi khi, trong nháy mắt có thể làm dịu đi vết thương trong cô, khiến cô bình tĩnh lại.

Đôi môi của Bạch Hành khẽ nheo mép tóc An Dạ, xẹt qua nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, mang theo ý trấn an vô vồ.

Đôi môi mỏng kia di chuyển từ đường chân tóc đến giữa trán An Dạ thì dừng lại, cô ngo ngắ đứng im, hồ hập đều cứng lại, sau đó không kiềm được mà rung mình một phát.

Bạch Hành cũng không buông cô ra mà lại thành kính đặt thêm một nụ hôn nữa vào trán cô.

Cảm giác ưt ất này làm cho An Dạ nhin không được mà nheo mắt lại, cô giống như bị điện giật, trái tim đập quá nhanh, ngay cả thở cũng khó khăn gấp gáp.

Bên trong An Dạ dường như có một thứ gì đó đang lặng yên nở rộ, đầu tiên là một chiếc lá nhỏ, sau đó sinh trưởng thành dây leo quấn lên trái tim cô, quấn kín đến mức không còn một khe hở, nhanh chóng trôi buộc trái tim cô.

Lòng ngực tựa như được nhét đầy lửa than ấm áp, hơi ấm dần dần tăng lên, biến thành những tia lửa sôi trào rồi nổ tung, lấp đầy cả cơ thể.

An Dạ nói không rõ cái loại cảm giác này, chỉ là cảm thấy.... có phần vui sướng chẳng?

Không không, cô không nên ảo tưởng về nụ hôn này bởi vì nó bao hàm quá nhiều ý nghĩa, chỉ có sự chân thành và không có tính xâm lược, chắc có lẽ anh chỉ đang trấn an "kẻ yếu" như cô mà thôi?

An Dạ không muốn tự mình đa tình, cô nhủ mảy, vừa muốn lên tiếng hỏi anh gì đó thì nháy mắt đã bị anh cắt đứt, anh nhìn vào mắt cô, đáy mắt anh âm ảm xuống, nói: "Xin lỗi, không cần thận dụng phải."

"Không... không có việc gì." An Dạ ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Bạch Hành nói khác đi thì cô chắc cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Chỉ là ngoài ý muốn.

Vẫn còn may, cô không có tự mình đa tình.

An Dạ đột nhiên nở nụ cười, gửi cho Bạch Hành một ánh mắt "tôi không ngại".

Mà Bạch Hành thì lại tránh ánh nhìn của cô, buông cô ra, nói: "Chúng ta đi thôi, về nhà rồi nói."

Bọn họ không có trở lại phòng mà trực tiếp ra khỏi cửa, trở về quận Hoàng Sơn. Trước khi đi, An Dạ cũng không muốn lại nhìn Tiểu Tĩnh một cái.

Cô cần phải rời đi, nếu không là sẽ mất mạng.

Còn Tiểu Tĩnh như thế nào thì không phải là chuyện bọn họ có thể giúp được.

An Dạ cảm thấy mình không thể ở lại lâu hơn nữa, cô bó tay rồi.

Mượn điện thoại của Bạch Hành, An Dạ nhắn tin cho Tần San San: "Chúng tớ đang về, không sao."

Tần San San: Cậu ổn không? Tiểu Tĩnh sao rồi?

An Dạ: Đó là một con ác mộng, đừng nhắc đến nữa, tớ không thể lo cho cậu ấy, với lại khảo sát thực tế cũng chụp được một số ảnh, tớ sắp xếp lại một chút để làm tư liệu là ok rồi.

Tần San San: Ôi, vậy là tốt rồi. May mắn cậu không sao bằng không tớ cũng không biết phải làm gì bây giờ.

An Dạ: Cảm ơn cậu nha.

Tần San San: Ha ha, không có chi, khách khí gì chứ.

Mấy ngày sau khi chuyện này xảy ra thì chủ thớt của bài post đó không còn xuất hiện nữa, Tiểu Tĩnh trong group chat cũng giống như bốc hơi khỏi nhân gian rồi vậy, biến mất không thấy tăm hơi.

An Dạ đối với điều này tuy rằng rất lo lắng nhưng cô lại không thể mạo hiểm đi đụng vào hòng sủng nữa.

Rạng sáng ngày 23 tháng 12.

An Dạ tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, bỗng nhiên điện thoại của cô phát ra âm báo nhắc nhở, vừa khéo như đã biết được cô vừa tỉnh ngủ.

"Đing đing đing —"

An Dạ mở điện thoại ra thì thấy đó là tin nhắn của Tiểu Tĩnh.

Ảnh đại diện của cô ấy không được hiển thị, một tin nhắn được gửi vào giờ này liệu có phải thật sự là tin nhắn?

Thế nhưng.... thật sự là số của Tiểu Tĩnh, quá là kỳ lạ.

Xuất phát từ sự áy náy, An Dạ không dám mở tin nhắn kia ra.

Lúc ấy, An Dạ vì giữ mạng mà bỏ lại Tiểu Tĩnh, chẳng lẽ bây giờ cô ấy đang trả thù cô sao?

Không, nếu nghĩ theo hướng tốt đẹp thì có lẽ trước đây Tiểu Tĩnh tương đối bận rộn, hiện tại bận xong rồi nên mới nhắn cho cô?

An Dạ click mở tin nhắn, lại phát hiện đối phương để trống hoàn toàn, bên trong không có một chữ.

Giống như chỉ đang nhắc nhở cô một chút mà thôi, lại cái gì cũng chưa nói.

Cô ấy ẩn lộn phím chẳng?

An Dạ không nghĩ nữa, nằm vật xuống giường nhắm mắt lại.

"Bịch....."

Vào ngay lúc này, bên ngoài phòng bất ngờ truyền đến một tiếng vang nho nhỏ tựa như có thứ gì đó rớt xuống đất.

Có trộm à?

An Dạ đang do dự có nên ra ngoài kiểm tra một chút hay không, trước tiên, cô gọi cho Bạch Hành một cú điện thoại, báo anh ấy đến đây, hơn nữa, Bạch Hành có giữ chìa khoá dự phòng để tiện vào nhà lấy bán thảo nên cho dù cô không ra mở cửa, anh cũng có thể tự vào.

Sau khi suy tính kỹ càng, An Dạ mới cảm cái chỗi, thật cẩn thận rón rén ra ngoài.

Tiếng động là từ phòng bếp truyền đến.

An Dạ bước từng bước nhỏ, cực kỳ cẩn thận tới gần phòng bếp

Dưới chân cô không phát ra bất cứ tiếng động nào, sợ quấy nhiễu vị khách không mời mà đến giữa đêm khuya.

Nhưng vào nửa đêm, một chút tiếng vang nhỏ xíu thôi cũng được khuếch đại rất lớn, rơi vào tai người nghe thì ồn ào vô kể.

An Dạ dần dần đến gần, nhìn phòng bếp tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, cửa tủ lạnh hình như đã bị mở ra, đèn bên trong chiếu thẳng xuống mặt đất.

An Dạ đi đến trước cửa tủ lạnh, phát hiện trên mặt đất có một vũng nước màu vàng còn đang nổi bọt khí, bên cạnh đó là cái lon bị dè dẹt lép.

Đây là một lon bia.

Có ai đó uống trộm bia trong nhà cô à?

Ánh mắt An Dạ loé lên, lảng tránh không dám nhìn vào bốn góc nhà.

Có người khác đang ở đây?

Bỗng nhiên, TV trong phòng khách bật mở, mới đầu là tiếng "rè rè" do không có sóng, sau đó màn hình tự động đổi kênh, chuyển đến tiết mục kê chuyện đêm khuya.

An Dạ nhìn về hướng đó, thấy ánh sáng hắt ra từ TV chiếu xuống bàn trà, chỗ đó đang không một bóng người, điều khiển từ xa thì nằm trên mặt bàn.

Nếu có ai đó ngồi trên sofa, ở vị trí kia thì hoàn toàn có thể với tay chạm tới cái điều khiển.

Quả thật là có người sao? Hay là.... người vô hình?

An Dạ lắc đầu, cố gắng xoá bỏ mọi nghi hoặc ra khỏi đầu.

Tuyệt đối không thể nào đâu!

Kỳ thật An Dạ đang rất khủng hoảng nhưng cô không dám tự loạn trận tuyến.

Cô chớp chớp mắt, khoanh khắc nhắm mắt hình như có thể nhìn thấy một bóng người ngồi trên sofa — đó chỉ là ảo giác mà thôi, tuyệt đối không thể tin được.

Nhưng mà.... ở đây hình như thật sự có người!

An Dạ vội vàng chạy đến WC gần nhà bếp, nhanh tay khoá trái cửa lại. Cô bật đèn, trốn bên trong chờ Bạch Hành đến cứu.

WC rất nhỏ, không che dấu được bất cứ người nào, bây giờ còn khoá chặt nên có thể nói tạm thời An Dạ vẫn khá là an toàn.

Ánh đèn chiếu bóng dáng của An Dạ xuyên qua cửa kính WC, chiếu xuống sàn nhà, bỗng nhiên có một đám sương đen nhanh chóng vọt tới, bao vây quanh cái bóng của cô, nó giống như đang thương thức mỹ thực vậy, nuốt lấy bóng cô một cách nhiệt tình và kích động.

Ấn luôn bóng của cô?

Làm sao có thể có chuyện đó?!

An Dạ nhìn tình hình bên ngoài một cách khó tin, trong nháy mắt chỉ biết sững sờ đứng tại chỗ.

"Lạch cạch..."

Bên ngoài có tiếng mở cửa, giọng Bạch Hành truyền đến — "An Dạ?"

"Em trong này." An Dạ đáp lời anh.

Khoanh khắc cô thờ dài nhẹ nhõm thì lớp sương đen kia cũng đồng thời biến mất, cái bóng của cô vẫn còn nguyên vẹn lưu lại trên sàn nhà.

An Dạ đứng dậy, nhìn gương mặt đầu bù tóc rối của chính mình trong gương, cô có hơi ngại ngùng khi phải gặp Bạch Hành trong bộ dạng như thế này.

Cô mở vòi nước, dùng hai tay vốc nước lên rửa mặt, sau đó lại một lần nữa nhìn mình trong gương.

Hơi có tỉnh thần hơn một tí rồi, An Dạ nhoen miệng cười nhẹ.

Bất ngờ vào ngay lúc này, hình ảnh phản chiếu trong gương nở nụ cười lớn hơn, từ từ đưa tay ra khỏi gương, năm ngón tay kia trắng xanh non mẩy, móng tay thon dài sắc bén, trong chớp mắt bóp chặt cổ họng An

Dạ!

Cô, không thể hô hấp!

Người trong gương kia cùng An Dạ có diện mạo giống nhau như đúc, cô ta túm An Dạ kéo vào trong gương, sau đó chậm rãi từ từ bò ra ngoài.

An Dạ bây giờ bị nhốt trong gương, người bên ngoài không có cách nào trông thấy cô, thế nhưng cô lại có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh bên ngoài.

Hiện tại, An Dạ giống như bị nhập vào cùng với bức tường, có thể theo bức tường trong phòng để tùy tiện thay đổi và di chuyển vị trí, chứng kiến mọi chuyện đang xảy ra.

Cô thấy Bạch Hành đứng bên ngoài cửa WC, trên mặt là biểu tình đầy lo lắng.

Anh lại cất tiếng gọi An Dạ: "An Dạ, em ở đâu?"

An Dạ giả quay đầu lại nhìn cô, đột nhiên cười rộ lên, sau đó thấp giọng trả lời: "Em ở trong này nè Bạch Hành."

Giọng nói của cô ta cũng giống y như An Dạ bị nhốt trong gương, trong lúc này đang tràn đầy vẻ thẳng lợi đắc ý, cô ta vươn tay mở khoá cửa WC, hướng tới Bạch Hành, đi ra ngoài.

HẾT CHƯƠNG 56

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Một Người Khác (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Kẻ giả mạo" dường như còn chưa thể điều khiển tốt thân thể mới này, từng bước đi thất tha thất thểu, hơi khuỵu chân lền lững tưng té vào ngực Bạch Hành.

Bạch Hành nhíu mày hỏi: "Em sao vậy?"

Kẻ giả mạo ngược mặt, đôi mắt đầm lệ, cô ta cắn môi dưới, nhẹ giọng kể lể: "Em chỉ ngồi xồm hơi lâu nên chân bị tê, may mà anh đã đến, đến cứu em."

Cô ta nói xong liền quàng tay qua cổ Bạch Hành, lòng bàn tay níu chặt vai anh, tựa như một con mèo ý lại vào chủ nhân của mình, vừa mới bị hoảng sợ nên hoàn toàn muốn nằm trong lòng của chủ nhân.

Cơ thể Bạch Hành run lên, cả người trở nên cứng đờ, đôi tay anh giờ lên lưng chừng giống như không biết phải nên làm gì tiếp theo thì mới tốt.

Mà An Dạ đang bị nhốt trong tường thì siết chặt nắm tay, đôi mắt nhìn kẻ giả mạo đầy tức giận. Cảm xúc này đến với cô một cách bất ngờ, giống như tức giận vì bị người khác giả mạo mình, lại giống như.... tức giận vì cô ta lại dám thân thiết với Bạch Hành như vậy.

Thân thể hai người kia đều đã dán lên nhau, quá đủ rồi!

An Dạ cắn chặt môi dưới, da thịt bị vật liệu cứng ép vào người khiến cho cô bị một loạt vết bầm, chỉ cần dùng một chút lực thôi thì môi dưới sẽ có thể bị cắn nát.

An Dạ chống mặt tường nhìn thẳng vào ánh mắt của Bạch Hành, hy vọng có thể khiến anh chú ý. Vậy mà một lúc lâu sau, đôi mắt Bạch Hành đều không nhìn đến hướng cô một lần nào cả.

Dường như kẻ giả mạo có thể cảm nhận được cảm xúc của An Dạ, cô ta xoay mặt nở một nụ cười, đem gương mặt dán lên lồng ngực Bạch Hành, cảm thụ từng tim đập mạnh mẽ đầy nam tính của anh.

Bỗng nhiên, lỗ tai cô ta đột ứng, dùng thanh âm quyền rũ đầy dụ dỗ thò thè một tiếng: "Bạch Hành...."

Bạch Hành cúi đầu nhìn cô ta, biểu tình phức tạp, rồi anh lại bất ngờ nhăn mày, không biết đang suy nghĩ đến điều gì.

"Bạch Hành." Cô ta lại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của đối phương, khao khát một tia quan tâm từ anh.

Bạch Hành cũng dùng một loại ánh mắt nóng bỏng nhìn lại cô ta, đôi mắt anh như có ngọn lửa đang bùng cháy, thể lửa càng lúc càng lớn.

"An Dạ...." Yết hầu lên xuống một cách khó khăn, anh thấp giọng gọi một tiếng, dường như lại không đủ, anh cứ một câu tiếp một câu: "An Dạ."

"Em đây." Kê già mọo mỉm cười một cách hồn nhiên, một tiếng lại một tiếng đáp lại: "Em ở đây."

Cuối cùng, cô ta ôm chặt lấy Bạch Hành, thuận thế đẩy anh ngã ngửa, nằm lên sofa.

Khoảng cách của hai người gần như vậy, cô ta nửa quỳ trên hông hẹp gầy tinh trnh của Bạch Hành, sau đó cúi người định in lại một nụ hôn.

Bạch Hành đứng lc ngăn lại động tác của cô ta, hồi lâu sau mới hỏi một câu: "Em không hối hận?"

Kê già mọo mang về e lệ mà lc đầu, đôi mắt cô ta ru xuống, hàng lông mi khe run như cánh bướm trong đêm đang từ từ vươn cánh.

"Chỉ cần người đó là anh, Bạch Hành, chỉ cần là anh thì làm gì cũng có thể."

Bạch Hành chợt thấp giọng cười, ý cười không chạm đến đáy mắt, trong lúc lơ đãng thu lại nụ cười.

Sau đó, anh hơi ngồi dậy, đôi tay cầm chặt cánh tay đối phương, nói: "Vậy cứ để anh."

Bạch Hành vừa xoay người liền đặt kê già mọo dưới thân, tư thế thay đổi càng thêm tính xâm lược, thậm chí là.... đầy mùi vị sắc tình.

Một đầu gối của Bạch Hành để giữa hai chân cô ta, một cái khác thì chặn bên ngoài sườn ghế sofa, kê sắt bên hông kê già mọo, đem cả người cô ta trôi buoc bên trong phạm vi chế trụ của mình, áp bách đối phương, không choc lối thoát.

Anh cúi đầu, hơi thở cực nóng pha lên mặt kê già mọo như mang theo cảm xúc nóng lòng muốn thử, anh lng lng mà nhìn chăm chú vào cô ta, đôi mắt tối tăm tìm tòi.

An Dạ trong tường như muốn điên rồi, cô không ngờ Bạch Hành lại là loại đàn ông thấy phụ nữ tự động nhào tới thì ôm luôn!

Cái đồ tra nam! Quá tra!

Cô nghiêng rng nghiêng lợi, dường như vẫn chưa ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: một khi An Dạ già chiếm được sự tin nhiệm của Bạch Hành thì đã đủ để cô ta có thể dung nạp vào xã hội này, thay thế cô, chiếm đoạt tất cả những gì của cô.

Không phải An Dạ không biết điều đó, nhưng hiện tại cô để ý nhất là Bạch Hành làm ra chuyện đó, đối tượng là cô, nhưng mà.... dù là cái dạng người gì cũng đều không được!

Anh ta thế mà lại không nhận ra cô, đó mới là điều không thể tha thứ!

Tuy nhiên, anh cũng không có cách nào khác đi?

Giọng nói giống cô, diện mạo cũng giống, cho dù Bạch Hành có là thần tiên thì cũng không thể phân biệt thật giả đâu!

Chết tiệt mà!

An Dạ đấm một phát vào tường nhưng lại không biết phải làm sao.

Cô nhìn pha trước chăm chăm như muốn li con người ra ngoài lại không có cách nào khiến cho người đàn ông kia quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Tức quá, tức điên lên, cô cảm giác như muốn bùng nổ!

An Dạ nghĩ như thế.

"Em không sợ, nếu là Bạch Hành... thì anh muốn làm gì cũng được." Kê già mọo lại mở miệng hướng dẫn đối phương, giống như hải yêu dụ dỗ quyến rũ con thuyền không màng đến tất cả mà rơi vào vực sâu.

Bạch Hành hoàn toàn bị mê hoặc, anh cúi đầu, đề xuống rung động trong lòng.

Đôi môi anh suýt chút nữa đã dán lên môi của đối phương, phải tốn phần lớn sức lực anh mới có thể khắc chế chính mình không được xúc động.

"Xin lỗi." Bạch Hành ngng đầu, muốn từ trên người cô ta ngồi dậy.

Kê già mọo duỗi tay ôm lấy anh, cô ta cần môi, thô the: "Em yêu anh mà, Bạch Hành, nên... tất cả đều có thể."

Cả người Bạch Hành cứng đờ, sợi dây lý trí duy nhất trôi buoc đầu óc anh cũng theo đó mà đứt phụt.

Anh nhanh chóng cúi người xuống, bàn tay đan vào tay kê già mọo, một tay khác nắm chặt tay cô ta khoa trên đỉnh đầu, cả gương mặt anh chôn vào hõm vai của đối phương.

Kê già mọo nhắm mắt lại, lộ ra nụ cười đắc thắng.

Bỗng nhiên, trước ngực cô ta cảm thấy lạnh lẽo, là một cái gì đó hình tròn, cảm giác như kim loại.

Lúc này, Bạch hành đã sớm không chế năng lực hành động của cô ta, một tay anh nắm chặt súng d vào ngực đối phương, từ trên cao bề ngh nhìn xuống, thật lâu sau mới lên tiếng.

Giọng nói Bạch Hành lạnh lạnh, mang theo một sự trào phúng nhn nht: "An Dạ đang ở đâu?"

Kê già mọo mở bừng mắt ra rồi khe nhắm mắt lại, đè nén tâm trạng khó tin. Đôi môi cô ta run run, hồi lâu mới nói: "Anh... làm sao lại phát hiện được?"

"Cảm giác và.... hương vị." Khi Bạch Hành nói ra lời này thì mặt không đổi sắc, anh một chút cũng không ý thức được bản thân mình như là một tên biến thái cuồng theo dõi.

Tuy rằng An Dạ trong tường rất cảm động nhưng cảm giác được có chỗ nào đó không thích hợp. Mà những tiểu tiết đó trong giờ phút này cũng hoàn toàn không quan trọng, cái cô để ý chính là mình nên làm cách nào để thoát ra khỏi đây.

Bạch Hành lại n khẩu súng vào da thịt kê già mọo thêm vài phần, vùng da đó tức khắc bị n thành một vòng màu trắng, xung quanh có rất nhiều nếp nhăn màu đỏ li ti.

"Nếu không nói tôi sẽ bắn chết cô." Bạch Hành lên tiếng, "Tôi biết, nếu bắn rách tầng da này thì cô sẽ biến mất ngay lập tức."

Kê già mọo nở nụ cười, cô ta nói một cách khinh mit: "Giết em sao? Anh dám tự tay bắn chết em?"

"Đúng vậy, tôi sẽ giết cô."

"Em không tin!" Cô ta độc đoán mà nói: "Anh biết rõ em và An Dạ có bao nhiêu chỗ giống nhau, từ giọng nói đến làn da, cơ thể, cùng với mỗi một đặc điểm nhỏ đều hoàn toàn giống nhau, có thể nói là hoàn mỹ, bằng không thì vừa rồi anh cũng sẽ không rối loạn tiếng lòng, em nói có đúng không?"

Bạch Hành chỉ cười không nói.

"Anh càng là bình tĩnh thì em càng không tin anh dám giết em. An Dạ thì sao, nếu cô ta tận mắt nhìn thấy anh giết gương mặt này thì sẽ nghĩ như thế nào? Bạch Hành tự tay cầm súng bắn cô ta." Kê già mọo cười rộ lên, khinh thường nói: "Đoạn phim ngắn này có phải quen mắt lắm hay không?"

Bạch Hành dần dần thu lại nụ cười, bàn tay cầm súng siết chặt lại, từng khớp xương trở nên trắng bệch, trong lòng anh có do dự, đôi mắt trở nên khác thường và mờ mịt.

Cô ta nói không sai.

Mà An Dạ trong tường thì kêu gào phản bác trong lòng nhưng không thể phát ra tiếng.

Cô nhớ tới trước đây khi mình gặp phải bóng đèn, tay chân bị trời chặt, tài bắn súng của Bạch Hành rất cao siêu lại chậm chạp không dám xuống tay, không chịu nổi súng sợ bắn phải cô.

Khi đó, sự mờ mịt và thống khổ trong mắt anh khiến An Dạ đau nhói lòng.

Còn có lần đó, khi cô đi theo thiếu niên trong hồi ức, sắp nhìn thấy thiếu niên Bạch Hành cầm súng chĩa vào cô thì anh lại xuất hiện bùng kín đôi mắt cô.

Lúc đó, trái tim anh đập hỗn loạn mà hữu lực, đôi tay anh tựa như cánh thiên thần, vây xung quanh cô, bảo vệ cô, muốn sưởi ấm cơ thể cô.

Đó là lúc mà An Dạ hiểu được Bạch Hành rất sợ cô nhớ ra.

Đặc biệt là đối với hình ảnh "anh từng cầm súng chĩa vào cô".

Mà hiện tại, Bạch Hành lại một lần nữa trình diễn cảnh tượng này, khiến trong thâm tâm anh rất do dự.

Anh không thể, không dám cũng không được phép tổn thương An Dạ.

Đây chính là điểm mấu chốt của Bạch Hành, anh vẫn luôn giữ vững điểm mấu chốt này cho đến ngày hôm nay.

Kẻ giả mạo thấy anh có phần do dự liền nhỏ giọng dụ dỗ: "Anh sẽ không giết em, anh làm sao mà bỏ được đề giết chết An Dạ đây?"

Bạch Hành mím môi, không biết nên nói gì.

Biểu tình lần này của anh cùng lần trước giống hệt nhau, suýt nữa đã lâm vào bẫy rập của đối phương.

Ngày thường trông Bạch Hành bất khả chiến bại, hơn nữa còn rất bình tĩnh cẩn thận, kỳ thật anh cũng có nhược điểm không muốn cho ai biết.

Kẻ giả mạo còn kích anh, nắm lấy thân súng, hung hăng dè vào da thịt chính mình, nói: "Vậy nên anh phải bắn nha, giết em, giết An Dạ đi. Để cô ta nhìn xem, anh giết cô ta chỉ dựa vào cảm giác phân biệt của anh xem em có phải là An Dạ hay không, coi đây là

cái có để có thể giết em. Bạch Hành, ra tay đi, cô mà tin tưởng vào trực giác của chính mình, giết em."

Thật lâu sau, Bạch Hành mới mở miệng: "Tôi sẽ giết cô....."

"Ồ?"

"Người tôi muốn bảo vệ chính là An Dạ của hiện tại, cô ấy của quá khứ hay tương lai đều không có liên quan đến An Dạ mà tôi bảo vệ. Đặc biệt là cái thứ như cô vậy, hàng dòm, mà hàng dòm thì không xứng để thay thế bất cứ ai, cô lấy tự tin từ đâu mà nghĩ mình có thể sinh tồn trên thế giới này?" Trong mắt Bạch Hành thoáng hiện một tia sắc lạnh, anh khẽ cười, từ từ siết chặt cò súng.

Anh nói: "An Dạ cũng đã từng ra tay giết tôi của quá khứ, từ khi đó thì tôi đã hiểu ra, những gì đã qua không còn quan trọng nữa, cái tôi muốn, là sống cho hiện tại."

An Dạ trong tường cũng nhớ tới lần đó, ở trong máy gashapon, cô cũng đã từng ngay trước mặt anh bắn chết anh của quá khứ, cô phân rõ được đâu là vật hay người quan trọng, cũng đã vô tình dạy anh điều đó.

"Đoàng!"

Tiếng súng chất chứa vang lên, viên đạn găm thẳng vào ngực kẻ giả mạo, xuyên thủng đệm sofa.

Trên người cô ta không có máu, chỉ có vớ số tia màu đen bốc lên, sau đó liền tựa như hóa thành một đàn rắn chui vào trong tường.

Cùng lúc đó, An Dạ như bị bức tường nhà ra, lập tức té ngã trên mặt đất.

Đau quá!

An Dạ rên lên một tiếng, theo bản năng ôm lấy khuỷu tay bị súng đó lên của mình.

Khốn kiếp! Đồ quỷ kia trước khi chết còn chơi cô một vỏ!

Bạch Hành hơi ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt An Dạ, anh chợt dạ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nói một cách hàm hồ: "Ồm, cô ta chạy thoát rồi."

"Bạch Hành, làm tốt lắm! Vừa rồi anh thật quá dũng mãnh!"

Bạch Hành nghe cô nói như vậy thì tự nhiên ho khan, sắc mặt ửng hồng, anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Ý em nói là lúc nào?"

"Hà?"

"Không có gì." Anh tránh ánh mắt An Dạ, nhanh chóng đi vào phòng bếp lấy một lon bia.

Bất ngờ vào lúc này, điện thoại An Dạ phát ra âm báo tin nhắn.

Đó là tin nhắn từ Tiểu Tinh, nội dung rất đơn giản, trong đó viết: Cứu tớ, An Dạ, cầu xin cậu hãy cứu tớ với!

HẾT CHƯƠNG 57

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 58: Một Người Khác (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Trong nháy mắt An Dạ nhận được tin nhắn liền theo bản năng tắt điện thoại.

Không thể xem tin nhắn, cũng không thể đi đến đó.

Cô rất rõ ràng, có ấn tượng sâu đậm hơn so với bất cứ ai, thậm chí cô rất có thể sẽ phải chết ở nơi đó.

Nhưng bây giờ thì khác, tình huống bây giờ là Tiểu Tinh hướng cô cầu cứu, nếu cô thấy chết mà không cứu thì rất có thể Tiểu Tinh sẽ trở về xử lý cô.

Suy nghĩ An Dạ hiện tại rất loạn, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì đó nhưng lại á khẩu không nói được.

Không đi thì chính là thấy chết mà không cứu, sẽ là bỏ rơi Tiểu Tinh.

Bạch Hành uống một ngụm bia, nơi khoe miệng dính vết bọt màu trắng, nói: "Đi thôi!"

An Dạ: "Đi?"

"Mạng người quan trọng, với lại cũng chẳng phải chúng ta đến đó thì nhất định sẽ phải chết." Bạch Hành cười cười, ánh mắt sâu sa, "Nếu không cứu, sẽ day dứt cả đời."

Đây là sự thật, nếu không quen biết thì cô có thể thoái thác, nhưng hai người là bạn bè, nếu không cứu, trong lòng sẽ có gánh nặng tâm lý, hối hận cả đời, mà nếu bọn họ đi cứu lại cứu không được thì đó là đã tận hết sức lực.

An Dạ click mở bài post trực tiếp của Tiểu Tinh, tìm phần đăng mới nhất, cô thấy Tiểu Tinh ghi là:

"Hôm nay là ngày 25 tháng 12.

Tối ngày mai tôi sẽ gặp phải nguy hiểm, nếu có thể, xin mọi người hãy tới cứu tôi, địa chỉ là số 12, đường XX, quận X, Bắc Kinh."

Chính là ngày mai.

An Dạ không có cách nào đoán được đây là Tiểu Tinh thật hay là Tiểu Tinh giả nhả lại. Nhưng có một điều kỳ lạ, đó là đối phương triệu tập một đám người đến nhà mình, điều đó có nghĩa là gì?

Chỉ là một trò đùa nhằm chán thôi sao? Hay đó chỉ là một cuộc săn mồi? Mà thợ săn chính là kẻ thứ hai.

Cô lại nhìn nhìn comment phía dưới, tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử, hiển nhiên đối với chuyện này rất hứng thú, sớm đã топ năm топ ba tụ tập lại để cùng đi đến đó.

Ngoài ra, chỗ nào có nhiều người thì không sợ có ma quý.

06h chiều, ngày 25 tháng 12.

An Dạ đi cùng Bạch Hành đến trước cổng chung cư nơi Tiểu Tinh ở, bọn họ nhìn hành lang tối thui rồi lại liếc nhìn nhau.

Đây là khu chung cư nằm ngoài ngoài ô, bởi vì giá cả phải chăng nên Tiểu Tinh mới thuê phòng nơi này, cả một toà chung cư cũng không có mấy hộ gia đình sinh sống.

Trong mấy ngày này, khu chung cư đã không còn giống như trước, mấy căn phòng trống rỗng bị sương mù che kín, cả toà nhà nhìn cũ kỹ lâu năm khiến người ngoài nhìn vào thôi đã thấy sợ rồi.

Chỗ cổng chung cư đại khái có khoảng bảy, tám người theo hẹn mà đến, ít ỏi không có mấy ai.

Vốn tụ tập bàn luận xem nào nhiệt là một chuyện, chán chính có can đảm dám gặp ma, hơn nữa đồ đường xa đi tới lại là một chuyện khác. Huống chi, bài post kia cũng đã bị người điều hành trang web xoá bỏ vì một số lí do nên trong lúc này, số người thật sự biết tin tức của Tiểu Tinh cũng không nhiều.

Cùng lúc đó, Tần San San cũng xuất hiện.

Cô ấy giấu đầu lòi đuôi: "Tớ mới không thèm lo lắng cho cậu đâu, tớ là lo cho Tiểu Tinh."

An Dạ cười cười: "Hiểu, hiểu!"

Vài người khác xôn xao: "Thật sự muốn lên đó sao?"

An Dạ trả lời: "Đừng có mà ôm tâm lý may mắn, cũng không nên đến gần mấy sự kiện ma quỷ này mà không có lý do. Suy nghĩ cho kỹ rồi thì ai muốn lên cứ lên, nếu có phát sinh chuyện gì thì cũng tự mình gánh vác!"

"Vậy còn cô?"

"Tôi lên." An Dạ nói.

Mấy người kia hai mặt nhìn nhau, chột dạ cúi đầu: "Chúng tôi ở dưới lâu chờ là được rồi, nếu lỡ có chuyện gì thì chúng tôi sẽ tiếp ứng mấy người."

Tần San San tức giận nói: "Tuỳ các người thôi, nếu sợ thì còn tới làm mẹ gì? Đây cũng không phải là trò chơi cuộc phiêu lưu của ngôi nhà ma ám(*), làm biếng nói cùng với mấy người, tôi lên đây."

(*)*Cuộc phiêu lưu của ngôi nhà ma ám*

"Haunted House Adventures" là một trò chơi phiêu lưu với kích thước trò chơi là 1306K.

Cô ấy theo sát phía sau An Dạ, vừa mới đi vào hành lang tối tăm liền vô thức nắm lấy góc áo An Dạ, tìm kiếm sự che chở.

"Trong này có mùi gì hôi quá." Tần San San nói thảm một câu.

An Dạ ngửi ngửi, xác thực ngửi được một mùi hôi khôn kể, giống như mùi chuột chết đã lâu, trộn lẫn với mùi chua chua của hèm rượu làm cho người ta muốn buồn nôn.

Trong nhất thời, cô lại có ý nghĩ muốn lùi bước.

"Đừng sợ!" Bạch Hành thấp giọng trấn an, sau đó cầm tay cô, dắt cô đi lên hướng cầu thang.

An Dạ cúi đầu, đem lực chú ý dồn đến mũi giày của mình, dường như làm vậy cô sẽ không phải nhìn thấy những chuyện ma quái.

Nhưng tại thời điểm này, cô cảm nhận thấy đế giày đập phải thứ gì đó, vừa nhấc chân còn có tiếng vang "roèn roẹt" như hàng ngàn sợi tơ dính dính bị bứt lên bởi đế giày, lại lần nữa dẫm xuống, giống như đứng trong một vùng bùn.

Loại cảm giác dính dính này làm cho da đầu An Dạ tê tái, lông mày dựng ngược lên, nhấc chân lên xem thì lại không phát hiện được gì cả.

Đó là cái gì vậy?

Giống như đang đập lên một vật thể mềm oặt, thật là kinh tởm mà.

Cô cúi đầu, lại bước theo Bạch Hành thêm vài bước thì đã tới lối vào hành lang, chỗ sâu phía bên phải đúng là cửa nhà Tiểu Tĩnh.

Ánh đèn trước cửa nhà cô ấy còn thoáng hiện màu trắng xanh nhợt nhạt, ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên tay nắm cửa, mà cửa phòng thì hờ ra một chút, không bị khoá.

Tiểu Tĩnh cô ấy.... vẫn còn ở bên trong đó sao?

An Dạ suy tư, vừa dậm bước muốn đi về phía trước.

"Khoan đã!" Bạch Hành nheo mắt lại, nhìn thẳng về hướng đó, qua một lúc lâu rồi mới nói: "Không có việc gì, đi tiếp thôi."

Tần San San sợ đến nỗi run bần bật, cô ấy nức nở: "A... a, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi.... bây giờ một mình tôi cũng không dám quanh trở về đâu."

"Vậy cậu muốn làm gì bây giờ đây?" An Dạ bắt đầu đi.

"Thì cùng nhau vào trong đó thôi, nhưng mà đừng có bỏ rơi tớ nha!"

Sau đó, ba người cùng đi đến bên trong cánh cửa.

Bóng đèn bên ngoài cửa bỗng nhiên vụt tắt, bốn phía lâm vào bóng tối tĩnh lặng đáng sợ vô cùng tận.

Qua thật lâu sau, An Dạ mới thích ứng được với ánh sáng, một bên mắt phải của cô bị quáng gà nên chỉ có thể dựa vào mắt trái nhìn đường.

"Theo sát tớ!" An Dạ rì rầm một câu nhưng lại không có ai trả lời cô.

Cô quay phát lại, phát hiện cả Bạch Hành và Tần San San đều không thấy đâu.

Sao lại thế này? Đáy lòng cô roi đánh bộp một phát, dự cảm bất an bao trùm cả cơ thể.

Đúng lúc này, cánh cửa bỗng nhiên kéo kẹt một tiếng đóng lại, toàn bộ không gian chìm vào bóng tối, chỉ còn duy nhất ánh sáng đang chiếu sáng.

An Dạ duỗi tay bật đèn, may mà đèn trong nhà còn chưa hư, ngay lập tức đã chiếu sáng toàn bộ phòng khách và lối vào.

Cô vừa tiến về phía trước một bước, vừa nhẹ giọng kêu: "Tiểu Tĩnh!"

"Tiểu Tĩnh, cậu ở đâu?"

"Tiểu Tĩnh? Nếu cậu nghe được thì hãy trả lời tớ, tớ tới cứu cậu đây."

Bỗng nhiên An Dạ có một khát vọng, cô ngược lại hy vọng không cần có ai trả lời cô bởi vì An Dạ không biết mình có gặp nguy hiểm hay không, lẽ đâu gặp phải thì sao? Cô vẫn nhớ rõ nơi này chứa đựng những gì....

Nơi này có "Tiểu Tĩnh", rất rất nhiều "Tiểu Tĩnh".

Chỉ là bọn họ đang ở đâu?

An Dạ nhìn bốn phía xung quanh, cô bước vào một căn phòng, đây hẳn là phòng ngủ của Tiểu Tĩnh, trang trí bên trong tràn ngập hơi thở thiếu nữ.

Đúng là phòng Tiểu Tĩnh.

An Dạ liếc mắt kiểm tra toàn bộ phòng thì chạm phải một khung ảnh.

Cô vội vàng cầm lấy, phũ phũ bụi đóng bên trên tấm kính, bên trong hình có hai Tiểu Tĩnh, quần áo trang phục khác nhau.

Hắn là chị em sinh đôi của Tiểu Tĩnh đi?

Cho nên mới nói, có lẽ cô ấy còn có một người chị hoặc em có diện mạo giống nhau? Chính là người mà lần trước cô đã nhìn thấy đó sao?

Chẳng lẽ đó không phải người thứ hai mà là chị em với nhau? Vậy thì vì sao Tiểu Tĩnh lại nói dối, nói bản thân mình không có chị em?

Không, không đúng.

Nếu Tiểu Tĩnh không nói dối, vậy có nghĩa là trong nhà này vẫn chỉ luôn có một mình cô ấy, cô ấy cảm thấy hoảng loạn là bởi vì.... đối phương tuyệt đối không có khả năng ở đây.

An Dạ không dám nghĩ tiếp nữa, cô chỉ có thể lang thang ở trong phòng tìm kiếm Tiểu Tĩnh một cách không có mục tiêu, mỗi một góc cô đều kiểm tra qua, chính là không có người!

Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy?

Nếu Tiểu Tĩnh đã nhắn tin cho An Dạ thì có nghĩa là cô ấy thật sự ở đây. Cho dù có phải là cô ấy hay không thì đều nói lên rằng trong căn phòng này khẳng định có người ở.

Trừ khi....

Sống lưng An Dạ phát lạnh, chỉ có thể yếu ớt ngã ngồi trên mặt đất.

Cô hiểu rồi! Cô đã hiểu rõ mọi chuyện rồi!

An Dạ vô thức nuốt nước miếng, lúc này cổ họng cô khô khốc, không có bất cứ thứ gì để nhuận hầu.

Bỗng nhiên vào lúc này, có cái gì đó bất ngờ rơi trên tóc cô, cảm giác lành lạnh man mát.

Cô duỗi tay sờ sờ, chất lỏng kia lại càng lúc càng nhiều.

Tí tách, tí tách....

An Dạ mỉm cười đầy bất lực, cô sớm nên đoán ra.

Nếu trong phòng nhất định phải có người mà mọi ngõ ngách vẫn không tìm thấy thì vô cùng có khả năng — Tiểu Tĩnh ở ngay phía trên cô!

An Dạ lau một tay đầy máu, cô ngẩn đầu, quả nhiên trông thấy Tiểu Tĩnh đang bò trên trần nhà, cười âm u nhìn cô.

Quả nhiên là cô ta!

An Dạ hoảng sợ đến cực độ ngược lại không biết nên có biểu tình như thế nào, có lẽ mình sẽ chết ở chỗ này đi? Chuyện này thì cũng bó tay, ai bảo cô ngu ngốc, tự chui đầu vào lưới?

An Dạ xoay người liền muốn trốn, muốn tìm cánh cửa nhưng bốn phía đều bị vây kín, không có đường ra.

Nếu cô cũng chỉ là vực sâu muốn trượng, nếu cứ cố chấp đi về phía trước thì kết quả chỉ có một: rớt thẳng xuống con nước sâu thẳm, chìm nổi lênh đênh, mãi mãi không có cách nào thoát ra khỏi đó.

An Dạ thuận tay cầm một cái kéo, đối với Tiểu Tĩnh trước mặt, cô mặc kệ cô ta là người hay quý, chỉ cần có thể bảo toàn mạng sống của mình là trên hết.

Huống chi, đã có ai thấy qua người sống mà có thể ở trên trần nhà như dẫm lên đất bằng hay không?

Giết cô ta, phải giết cô ta!

Trong đầu An Dạ giờ đây chỉ có duy nhất một cái ý tưởng này.

Cô phải tìm được Bạch Hành, phải bảo vệ tính mạng mình trước rồi tính gì thì tính.

An Dạ chạy thực mạng về phía trước, cô nhào vào phòng bếp, bên ngoài phòng bếp chính là Tiểu Tĩnh hung mãnh như dã thú, tứ chi chồm đất đang nhanh chóng bò lại đây.

Không chỉ có một mà là vô số Tiểu Tĩnh đang hướng về phía cô mà bò.

Bây giờ An Dạ không thể dùng từ "một người" để hình dung về Tiểu Tĩnh được, bọn họ giống như những con thú dữ đang vận sức chờ phát động, tất cả đều đang nhe hàm răng nanh trắng nhơn ra đối với An Dạ, cổ của bọn họ toàn máu là máu, màu sắc đỏ tươi nhiều đầy dạt như thắm đỏ hoa hồng làm người ta nhìn thấy rợn cả da đầu.

An Dạ hết cách rồi, cô sợ đến cùng cực, vừa muốn khóc lại khóc không ra.

Một thân một mình, cô khóc cho ai xem?

An Dạ nổi điên lên, đổ toàn bộ đầu ăn trong phòng bếp ra bên ngoài, lại lấy gẻ lau này nọ quăng ra ngoài. Vải thô vung vải khắp nơi, cuối cùng, cô mở bật lửa bất ngờ ném ra phía trước một phát!

"Bùng..."

Ngon lửa bốc cao thành một biển lửa, thành công khoá bọn Tiểu Tĩnh bên ngoài. Lần trong lần khói đen cuộn cuộn là tiếng kêu rên nức nỏ khắp căn phòng.

An Dạ ngã ngồi trên mặt đất, cô nhìn ánh lửa đỏ đang bốc lên từ sàn nhà, đốt thẳng vào đôi con ngươi của cô.

An Dạ cười cười, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Có lẽ cô sẽ phải chết ở đây hôm nay rồi?

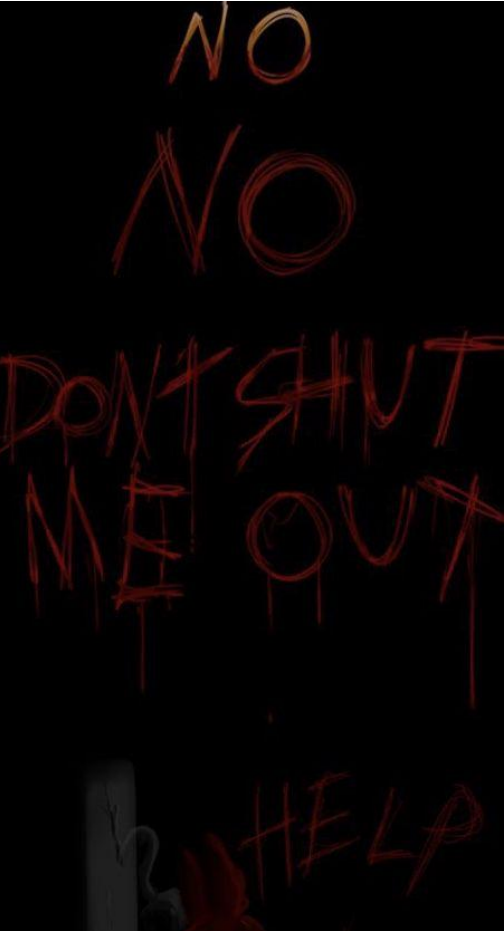
HẾT CHƯƠNG 58

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Một Người Khác (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Khi An Dạ tỉnh lại một lần nữa thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng u tối, bên cạnh còn có Bạch Hành và Tần San San.

Tần San San thấy cô đã tỉnh liền uể oải nói: "Xong phim rồi, cả đám bị mắc kẹt trong này rồi."

An Dạ khảo khảo hỏi: "Có chuyện gì?"

Cô họng cô đau đớn rất khó chịu, giống như bị ai đó nướng khô vậy, máu thịt đã bốc hơi theo hơi nước, chỉ còn lại cái vỏ trống không, hai bên thành vô dính chặt vào nhau nên vừa mở miệng nói chuyện khiến cô đau muốn chết.

An Dạ nhớ lại hồi này mình nổi lửa đốt phòng bếp còn rất là đông mãnh kia.

Vậy mà đó lại là sự thật, không phải đang nằm mơ.

Còn giờ thì mình đang ở đâu đây?

Cô nheo mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện hình như vẫn còn ở trong nhà Tiểu Tĩnh, cánh cửa bị khóa chặt, còn có một cái tủ chặn ngang lại, dường như đang ngăn cản không cho ai đó tiến vào.

"Ra không được, bên ngoài toàn là ma quỷ không luôn, vừa ló đầu ra sẽ bị nó nhai ngay lập tức! Tớ nghỉ đúng lắm mà, tin tức kia chắc chắn là do nó gửi đi, xong rồi xong rồi, đúng là dẫn sói vào nhà! Chúng ta chết chắc rồi!"

An Dạ nói thầm một câu: "Dẫn sói vào nhà cũng không phải nói kiểu đó."

Bạch Hành vốn đang yên lặng một lúc lâu, bây giờ mới lên tiếng an ủi: "Chờ một chút, coi động tĩnh ra sao đã! Hiện tại chúng ta không thể ra ngoài đó, tội nó quá đông, hơn nữa cũng không biết mục đích cuối cùng của tội nó là gì."

"Chắc chắn là muốn ăn tội mình! Ăn sống một phần, kho tàu một phần, xào chua ngọt một phần rồi hấp một phần. Á á... hai người nhìn coi, á! Đó là cái gì?!" Tần San San đột nhiên hét toáng lên, cô ấy đuổi một ngón tay, phía trước có một khối thi thể đang bị phân hủy.

An Dạ lại một lần nữa ngửi thấy cái mùi khi cô mới lần đầu đến đây, cái mùi hôi thối kỳ quặc kia. Thì ra đó không phải là mùi tanh cá mà là mùi xác đang phân hủy?

Chắc, rồi cuộc Tiểu Tĩnh này là dạng người gì mà dám chứa thứ đồ này ở trong nhà?

Lúc này, Tần San San đã hoàn toàn sụp đổ, tự mình lâm bẫy: "Tiêu rồi, tớ khỏi phải chống cự, cậu xem, đã sớm có người bị ăn rồi, này là bị ăn sống nè, ăn đến sạch sẽ luôn!"

Bạch Hành đi qua đó lại không vươn tay chạm vào thi thể, bởi vì trên đó vi khuẩn quá nhiều, rất dễ bị nhiễm bệnh. Anh chỉ quan sát trái phải một chút rồi nói: "Bị một vật nặng chém đứt cổ, vết cắt trên xương tron nhẵn nên hung khí có thể là một lưỡi dao."

An Dạ đột nhiên hỏi một câu: "Có bao gồm riu không?"

"Riu tương đối khá thì hơn, nếu là dao thì chưa chắc có thể để lại vết cắt gọn gàng trên xương như vậy."

An Dạ nhớ tới Tiểu Tĩnh cầm cây riu nhỏ la lối phải bảo vệ cô, dựa theo tình huống hiện tại mà nói thì rõ ràng cô ta muốn cầm cái riu đó chém chết cô?

Nghĩ đến đó làm cô sồn cả tóc gáy.

Cả ba người lần lượt im lặng, không một ai muốn lên tiếng nói chuyện cho đến khi vọng đến tiếng đập cửa.

"Rầm rầm rầm!"

Ngoài đó đầu tiên là có người gõ cửa, sau đó thì truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Tĩnh: "An Dạ, các người ở bên trong sao? Không sao nữa rồi, cảnh sát đã đến, bọn họ tới cứu chúng ta, nhanh nhanh mở cửa ra đi!"

Trong lòng Tần San San vừa động liền vui sướng đứng bật dậy, cô ấy định mở cửa thì lại bị An Dạ nắm lấy mắt cá chân.

An Dạ: "Cậu cảm thấy tin được sao?"

Cô ấy cắn môi, bình tĩnh lại.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm thúc giục: "An Dạ, mở cửa nhanh lên! Cả biên tập Bạch Hành nữa, nhanh đi! Cảnh sát không thể đẩy cánh cửa này ra được, không thể vào cứu mọi người."

An Dạ thì thầm: "Trong này có thi thể, đáng lẽ Tiểu Tĩnh đã biết từ lâu nhưng vì sao cô ấy không nói? Hoặc là nói, thi thể này của ai? Có thể của chính Tiểu Tĩnh hay không? Nếu là cô ấy vậy thì người ngoài cửa kia lại là ai?"

Tần San San bị dọa nhảy dựng, cô ấy vỗ vỗ ngực, hy vọng trái tim mình đừng có đập nhanh như vậy.

An Dạ: "Sợ rồi sao? Giờ còn muốn mở cửa không?"

"Tớ không dám nữa." Tần San San lại ngồi xuống đất một lần nữa.

Tiếng đập cửa ngoài phòng vẫn vang lên như cũ nhưng không còn ai nói chuyện.

Chẳng mấy chốc, tiếng đập cửa đã dừng lại, có cái gì đó động thật mạnh thẳng vào cánh cửa, làm tất cả bụi bám phía trên rơi rào rào xuống dưới, lan khắp cả phòng.

Cửa gỗ cũng không chắc chắn, nếu không phải nhờ cái tủ chắn ngang thì hoàn toàn có thể đã bị sức mạnh kia phá vỡ.

Những kẻ bên ngoài kia rất muốn tiến vào đây, vào để giết cả ba người.

Cánh cửa bất ngờ bị hờ ra một khoảng, có một bàn tay len lỏi muốn bò vào.

"Không ổn!" Bạch Hành hét lớn một tiếng.

Cả ba người vội vàng đứng dậy, chạy qua đó dùng thân thể dè dè cửa lại, ván cửa ngay lập tức đóng chặt, kẹp lấy bàn tay không cho nó vào.

"Có có.... có tay kia!" Tần San San hét lên vì kinh ngạc.

"Chặn cửa lại, mặc kệ nó!" Bạch Hành ra lệnh.

An Dạ đứng ở phía ngoài cùng, cô dùng sống lưng dè ván cửa, mà bàn tay kia nằm phía bên phải của cô, lúc này từng đốt ngón tay uốn lượn, vận vẹo một cách dữ tợn, giống y như một con rắn độc đang tìm kiếm thức ăn.

Thật gớm ghiếc!

An Dạ muốn ói, chỉ có thể nhắm mắt lại không nhìn. Va chạm bên ngoài cũng dần dần yếu xuống, giống như bọn nó đã mất hết sức lực vậy, sau đó đột nhiên im bật.

Còn bàn tay bị kẹp giữa cửa thì đầu ngón tay rũ xuống đất giống những chiếc lá khô điều tàn mất hết sinh khí.

An Dạ thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, khi cô đang định trở về thì bất ngờ bị bàn tay nhọt nhọt đó nắm lấy tóc!

"Á!" Cô nhịn không được kêu thảm một tiếng, những kẻ bên ngoài phòng giống như bị đánh thức, lại bắt đầu đột công kích thứ hai!

"An Dạ!" Tần San San hét lên, cô ấy trông thấy mấy ngón tay kia nắm chặt lấy tóc An Dạ, da đầu bị kéo đến căng ra, nó giống như muốn kéo đến rách da mới chịu!

"Đau quá!" An Dạ cau mày, với tay muốn gỡ bàn tay kia ra để kéo tóc mình về, cố gắng làm cho nó mất đi sức lực.

Vào ngày lúc này, Bạch Hành bất ngờ rút ra một con dao găm từ trong túi áo, lưỡi dao loé sáng lạnh lẽo. Anh vung tay chém xuống, trực tiếp chém rớt mấy ngón tay kia xuống đất!

Ngoài phòng vang lên một tiếng kêu rên, nó dừng mọi động tác.

Được cứu rồi!

An Dạ trượt dài xuống đất, thở từng ngụm phì phò, cô không thể nào tưởng tượng đến hình ảnh kinh hãi vừa rồi, cảm giác như bàn tay kia muốn kéo lê cô ra ngoài cửa vậy.

Cô nghiêng đầu nhìn mấy ngón tay bị chém đứt trên mặt đất thì lại phát hiện một chuyện càng đáng sợ hơn: mấy ngón tay vẫn còn "sống", chúng nó nhanh chóng bò ra khỏi vũng máu, giống như rắn chui tọt vào cổ thì thế kia, biến mất không thấy đâu nữa.

An Dạ xem giờ trên tay Tần San San, hiện tại là 10h ngày 25 tháng 12.

Bọn họ bị nhốt bốn tiếng đồng hồ.

An Dạ nhìn thì thê dưới ánh trăng, cô thì thầm: "Đến cuối cùng thì cô là ai?"

Hình như thì thê kia có thể nghe hiểu tiếng người, cũng rất có khả năng chỉ là ảo giác của An Dạ, nó vậy mà... cười.

"Chúng ta làm sao để thoát ra ngoài đây?" An Dạ hỏi.

Việc cần kíp hiện giờ là tìm cách ra ngoài, cho dù phải như thế nào đi chăng nữa, phải bằng mọi cách.

An Dạ suy nghĩ một chút lại nói: "Còn có một vấn đề."

"Cái gì?"

"Nếu ra ngoài được rồi thì sẽ không có vấn đề gì sao?"

Tần San San: "Cậu nói vậy là sao?"

"Ý tớ là, có chắc rằng khi chúng ta thoát được rồi, chạy khỏi chung cư này là có thể trở về sinh hoạt bình thường được sao? Nói không chừng hết thấy những điều này đều là ảo giác, thậm chí là một thế giới song song, chúng ta vốn không thể trốn thoát."

"Giống như quý xây tường." Bạch Hành nói một cách chắc chắn.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tần San San lo lắng.

An Dạ nở nụ cười nhạt: "Cân bằng, sự cân bằng của thế giới này, chúng ta phải phá vỡ thế cân bằng đó."

"Tớ nghe không hiểu lắm."

"Tớ ví dụ nhé, giả như gặp phải quý xây tường, những người lớn tuổi nói có thể mắng lời thô tục, có thể đi tiêu là sẽ thoát được ra ngoài đúng không? Nói như vậy thì áp dụng những cách làm kia là có thể thoát khỏi thế giới song song của quý xây tường trở lại thế giới hiện thực, cũng có nghĩa là đánh vỡ sự duy trì cân bằng của quý xây tường."

"Tớ hiểu rồi, vậy thì sự cân bằng bây giờ là gì, đánh vỡ nó bằng cách nào?"

An Dạ lắc đầu: "Tớ cũng không biết."

Bạch Hành nói: "Đầu tiên cứ thoát khỏi đây đã!"

Cũng đúng, nói không chừng khu chung cư này chính là điểm cân bằng, chỉ cần chạy ra khỏi đây thì có thể trở lại thế giới hiện thực.

Nói tới nói lui thì cũng vòng về lúc đầu.

Bạch Hành dùng dao găm vẽ kế hoạch lên sàn nhà, anh chỉ ra hai chỗ: một là cửa sổ, hai là cửa chính.

Cửa chính tuyệt đối không thể đi nhưng cửa sổ thật ra có thể suy xét.

Anh lộ đầu ra ngoài cửa sổ nhìn một chút, dưới cửa sổ có một lối đi hẹp, nối với cửa sổ bên trái, bên kia có lẽ là phòng khách.

"Anh có thể đi từ đây đến phòng cách vách." Bạch Hành nói.

Tần San San: "Lỡ đầu tụi nó cũng núp sẵn bên kia thì sao?"

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể thử xem. Đến lúc đó tôi sẽ dẫn dụ bọn nó rồi đi, nghe thấy tiếng tôi thì phải mở cửa, chạy ra ngoài, chạy đi rồi nói."

An Dạ nhìn Bạch Hành một cách đầy lo lắng, đôi môi khô mím chặt.

"Em đừng lo!" Anh cười, nụ cười như nắng ấm tháng ba, xua tan mây mù.

"Đây là bật lửa, tụi nó sợ lửa." An Dạ đưa bật lửa cho anh rồi lại nói: "Cả áo khoác của em nữa, anh cũng cầm đi, khi cần thiết thì đốt chết tụi nó!"

"Được."

Bạch Hành vẫn mỉm cười, dáng người anh mạnh mẽ, đôi tay để trên cửa sổ vừa lật thì cơ thể liền vững vàng đáp xuống gờ xi măng bên ngoài, sau đó thật cẩn thận đi qua bên trái cửa sổ, lại dùng lực tay phóng một cái liền nhảy vào trong.

Nguy hiểm thật, cuối cùng cũng xong.

An Dạ và Tần San San lộn trở lại cạnh cửa, họ vừa di chuyển cái tù thì đã nghe động tĩnh bên ngoài truyền tới.

Quả nhiên, có âm thanh gào rống và tiếng bước chân lộn xộn.

Qua một lát, có tiếng người vọng lại: "An Dạ, chạy!"

Hai người kéo cửa ra, lập tức chạy ra ngoài.

Trong hành lang tối om là Bạch Hành đang giờ một cây chổi bốc cháy đối đầu với nhóm Tiểu Tinh đang vận sức chờ phát động.

Ngay sau đó, tụi nó dường như đã nhận ra An Dạ và Tiểu Tinh, tất cả đều cùng quay đầu, lộ ra những ánh mắt thêm thường nhỏ dãi.

"Không xong!" Hai người An Dạ cất bước liền chạy nhưng đám mãnh thú kia tốc độ rất nhanh, tuy khoác da người nhưng vận tốc nhanh đến kinh hồn, giống như một cuộc đua trong bãi săn thú đẫm máu vậy, tấn công bừa bãi đối với con mồi còn sống.

An Dạ nghĩ thầm: Đến cuối cùng thì tụi nó dựa vào đâu để phân biệt người sống đây?

Một tia sáng loé lên trong đầu cô: là máu, là nguồn máu nóng đang chảy.

An Dạ lấy dao găm cắt vào tay, sau đó nhanh chóng vẩy máu lên người tụi nó.

Tụi nó quay mặt nhìn nhau trong chốc lát rồi giống như mất khống chế, đột nhiên điên cuồng mà giết hại lẫn nhau!

Toàn bộ không gian tràn ngập một mùi hôi thối kinh dị khiến người ta buồn nôn.

Bạch Hành nhân cơ hội này chạy lại đây, dẫn An Dạ và Tần San San chạy vào một căn phòng khác.

Tạm thời vẫn chưa thể thoát được, không có cách nào khác, chỉ là từ một phòng này chạy tới một phòng khác thôi, vẫn cứ xoay quanh ở trong này.

Cả ba người An Dạ chuyển vật nặng chặn cửa lại rồi tất cả đều ngồi bệch xuống, hai mặt nhìn nhau, nở nụ cười mệt mỏi.

Tất cả những chuyện này đều quá hoang đường!

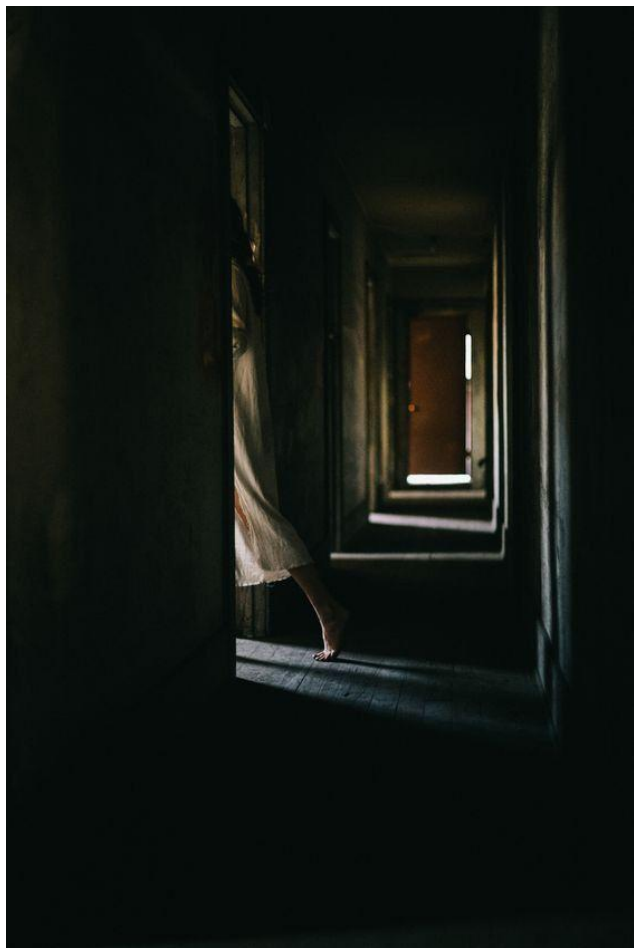
HẾT CHƯƠNG 59

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Một Người Khác (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Cô có thể làm gì khác hơn đây?

An Dạ dùng ánh mắt dò hỏi hai người bên cạnh.

Bạch Hành rũ mắt, sau một lát anh mới nói: "Thử phương pháp khác xem sao, cũng phải tìm một cơ hội thoát ra ngoài chứ."

"Hiện tại chúng ta đang ở đâu?" Tần San San hỏi.

Bạch Hành dường như không nghe thấy, ngược lại nhìn An Dạ, hỏi: "Dao găm vẫn còn?"

"Vẫn còn."

An Dạ đưa dao cho anh nhưng lại quên che vết thương trên tay, máu lại chảy ra từ miệng vết thương, tạo thành một sợi tơ đỏ nhiều xuống mặt đất.

"Chắc chắc...." Bạch Hành nhíu mày, lần đầu tiên phát ra thanh âm bất mãn như thế.

Anh xé một miếng vải từ cái chăn đơn trong phòng rồi lại tìm một chai nước khoáng rửa sạch miệng vết thương, sau đó băng bó lại.

Đây chỉ là biện pháp tạm thời nhưng ít nhất vết máu đã dần dần ít đi, điều này có nghĩa là miệng vết thương đã không còn như lúc trước không thể cầm máu.

An Dạ ngốc nghếch nói một câu: "Lần sau em sẽ cẩn thận."

"Còn có lần sau?"

"Tuyệt đối không có lần sau."

Bạch Hành không nói gì nữa, chỉ nhận lấy dao găm, lại về lên sân nhà bằng gỗ.

Anh nói: "Nếu anh nhớ không lầm thì căn phòng này là phòng bếp kế bên. Sau đó có đường đi phía bên trái, cũng chính là hướng đi tới cửa chính, chúng ta phải nhanh chóng chạy ra, hướng cửa chính chạy."

An Dạ: "Cửa sổ có đường đi đến phòng bên nữa không?"

Bạch Hành đứng dậy nhìn nhìn, lắc đầu nói: "Không được, không có lối đi phía bên trái như trước."

An Dạ như nghĩ tới cái gì đó: "Khoan khoan, anh nói phía bên phải thì có?!"

"Uhm."

Cô giống như một con mèo bị hoảng sợ, lông tóc dựng ngược lên, vội vàng chạy hướng cửa sổ.

Vào lúc này, cửa sổ vẫn mở rộng, phía bên phải cửa sổ bỗng nhiên có một bàn tay bám lên!

"Không được!"

Tần San San thét chói tai, cũng nhanh chóng vọt qua!

"Mau đóng cửa sổ!" Bạch Hành ra lệnh, anh duỗi tay đóng cửa, kẹp chặt cái tay kia giữa hai cánh cửa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, An Dạ đoạt lấy dao găm, hung hăng đâm vào bàn tay đó, thứ kia ăn đau nên kêu ré lên một tiếng, rút tay ra ngoài.

Đám người Bạch Hành bây giờ mới có thể thuận lợi đóng cửa sổ.

An Dạ mím chặt môi, nhìn cửa sổ bị ánh đèn lạnh lẽo chiếu xạ nòi lên một tầng sáng mỏng manh mà không nhìn được run lên bản bật.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Ầm ầm ùng ùng rầm!"

Bên ngoài cửa sổ bỗng nhiên xuất hiện vô số bàn tay tái nhợt, chần chịt đan chéo vào nhau, số lượng nhiều kinh người, lúc nhá lúc nhúc khiến ai nhìn thấy cũng ghê tởm, nhìn không được muốn ói.

Giữa kẽ hở của mấy ngón tay hiện lên vài tia sáng sắc lạnh, sương đen vẫn vũ.

Là đôi mắt, là gương mặt!

Bọn Tiểu Tinh... đang xuyên qua mấy ngón tay mà nhìn bọn họ chằm chằm!

Mấy tròng mắt màu đen đó giống như bị ngâm trong formalin vậy, sáng sa sáng sánh, phình lớn lên, chen đầy toàn bộ hốc mắt.

Thình thoảng còn có thể trông thấy đôi môi của Tiểu Tinh, khoe môi dính đầy máu, cô ta hé miệng để ở mu bàn tay, lộ ra tư thế hút máu.

Đôi mắt tui nó không hề chớp, tất cả đều nhìn về phía An Dạ!

"Ghê tởm quá!" Tần San San quay đầu lại nôn khan.

Dạ dây An Dạ cũng không nhìn được mà chưa chưa, cùng Bạch Hành trốn đến phía sau tủ quần áo, tránh đi tầm mắt của tui nó.

Chỉ cần không bị nhìn một cách thêm thường là tốt rồi.

An Dạ nhắm mắt lại, hồi tưởng tất cả mọi chuyện. Cô cứ cảm thấy nhóm Tiểu Tinh này có suy nghĩ đồng nhất, chúng cũng không phải tiến hành săn giết một cách mù quáng mà thôi.

Thật giống như những hành động của bọn họ sẽ bị tui nó học tập và mô phỏng, đây là một điều đáng sợ đến mức nào.

Đúng vậy, An Dạ đã nhận ra một vài chỗ kì lạ.

Cô cứ tưởng rằng Tiểu Tinh bây giờ giống như một loài thú dữ không có tư duy, chỉ dựa vào mùi vị và độ ẩm để tìm đồ ăn thế nhưng không đúng, giống như vừa rồi Bạch Hành treo tường thoát ra ngoài, tui nó bây giờ có thể học theo màn treo tường này vậy.

Đây là một điều rất khủng khiếp.

Cô không biết nên nói như thế nào nhưng bọn Tiểu Tinh cứ mô phỏng cách mà bọn họ chạy trốn, cho đến khi... bọn họ trốn không thể trốn, lui không thể lui thì chính là thời khắc cho tui nó ăn uống.

Vì cách thức chạy trốn của bọn họ có hạn nên mỗi một lần thất bại liền sẽ bị tui này lợi dụng, sau đó lại bị vây khốn, đến một lúc nào đó sẽ bị tui nó vây đến một góc chết, sau đó muốn làm gì thì làm.

Không thể trở thành đồ ăn của tui nó được, bọn họ không thể chết ở chỗ này!

Đầu óc An Dạ muốn nổ tung, cô nghĩ rằng Tiểu Tinh rất có thể đã chết.

Thì thế lúc này rất có thể chính là cô ấy, mà thậm chí... ngay từ lúc bắt đầu, Tiểu Tinh đã không còn, vốn sẽ không có cách nói người già hay người thật.

Cô nghĩ như vậy là có căn cứ hết, có ba nguyên nhân như sau:

Thứ nhất: khi bọn họ vừa mới tới nhà Tiểu Tinh, An Dạ đã ngửi thấy mùi thối kia, hơn nữa cũng ăn khớp với mùi của thi thể kia thì có nghĩa là lúc ấy đã có người chết trong nhà. Và lại thi thể đã bắt đầu thối rửa lộ xương ra nghĩa là người đã chết được một khoảng thời gian.

Thứ hai: từ đầu đến cuối, An Dạ đều không được nhìn thấy cả hai Tiểu Tinh. Những lời này có nghĩa là, nếu người cô nhìn thấy là Tiểu Tinh già, vậy thì Tiểu Tinh thật tất nhiên là bị giấu trong nhà này, bởi vì đó là một người sống sờ sờ nên không thể không phát ra một chút tiếng động nào như một cái bóng được. Vì An Dạ không thể phân biệt được lúc nào là Tiểu Tinh thật sự nên liền nói ngay lúc Bạch Hành và cô phá cửa mà vào.

Lúc ấy, An Dạ vì cứu Tiểu Tinh, muốn xác minh có hai Tiểu Tinh nên mới tiến vào căn phòng ngủ đó, nhưng cô chỉ thấy có một Tiểu Tinh, cô cũng đã kiểm tra khắp nơi cũng không thấy bất cứ ai khác cùng với chỗ có thể giấu người. Có một điều cô có thể khẳng định chính là hai Tiểu Tinh đều ở trong căn phòng lúc đấy.

Nói như vậy thì có phần hơi phức tạp, cô phải sắp xếp lại một chút, để cho mình càng nhìn rõ mọi việc hơn.

Tóm lại chính là, dưới tình huống kia, trong phòng tổng cộng xuất hiện hai Tiểu Tinh.

Một người là Tiểu Tinh (khả năng) thật. (Nếu là thật thì chỉ có cô ấy là Tiểu Tinh duy nhất, nếu là giả vậy có nghĩa là từ lúc bắt đầu đã không có Tiểu Tinh còn sống.)

Một người là Tiểu Tinh (suy yếu) giả.

Tiểu Tinh giả có thể tùy lúc hoá thành một luồng sương biến mất, về điểm này thì An Dạ đã sớm rõ ràng.

Mà Tiểu Tinh thật, chính là một người sống sờ sờ thì phải có một chỗ để giấu, giống như hiện tại bọn họ trốn trong góc này, cần phải có một vị trí nhất định.

Mà lúc ấy, khi hai người phá cửa vào thì trong phòng chỉ có một Tiểu Tinh.

Những nơi có thể giấu người thì không có ai, tạm thời cho rằng Tiểu Tinh này là thật, người già đã sớm bỏ trốn mất dạng nên không có bất cứ cách nào để mang theo người thật.

Nhưng mà sau đó, An Dạ cùng với Tiểu Tinh ở cùng trong phòng ngủ thì lại phát hiện... đối phương hành động khác thường, thậm chí là muốn giết cô, rõ ràng chính là Tiểu Tinh già.

Như vậy, kết luận cuối cùng chính là, một người duy nhất có thể là Tiểu Tinh thật đầu đã bị loại bỏ, xác nhận là giả, thế nên trong phòng này cũng không có người sống!

Vậy thì lại nảy ra một vấn đề nữa:

Thì thế kia là của ai, đó có thật sự là Tiểu Tinh?

Một người chị em sinh đôi khác của cô ấy lại đang ở đâu?

Và lại, dựa theo thời gian từ vong của thi thể, thời gian post bài, trong phòng cũng không có người sống.

Vậy thì... hết thấy những điều này đều là ma (Tiểu Tĩnh) dẫn bọn họ tới, tất cả đều là một âm mưu.

Ngay từ lúc bắt đầu thì Tiểu Tĩnh đã không phải là người!

Được rồi, cô đều đã hiểu rõ.

An Dạ cười rộ lên, có một cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Nhưng rất nhanh cô lại lâm vào một câu hỏi khác: Mục đích của cô ta là gì? Vì sao lại muốn dẫn dụ bọn họ tới đây?

An Dạ không khỏi nói tới kẻ già mạo mình trước đây, cô ta cũng đã từng nói qua: cô ta cần phải dung nhập vào xã hội này, cần phải lấy được tín nhiệm của mọi người.

Thế cho nên Tiểu Tĩnh vẫn luôn xây dựng mối quan hệ tốt cùng bọn họ, thậm chí trở thành "bạn bè".

Vậy thì dẫn dụ bọn họ đến đây sẽ có hai khả năng: khả năng thứ nhất là có một kẻ quá nhập tâm, có suy nghĩ của con người, ngược lại sau này có sự sợ hãi đối với phần thân của chính mình nên mới post mấy bài viết tự mâu thuẫn. Khả năng thứ hai là vì nhân giống, nếu dẫn càng nhiều người đến đây, tiếp thu ý tưởng "người thứ hai", sau đó nạn nhân tự tưởng tượng ra phần thân của mình, giống như An Dạ đã từng trải qua quá trình đó, có "người thứ hai" của chính mình.

An Dạ cảm thấy khủng hoảng rồi, lần trước Bạch Hành tới cùng cô. Vậy bây giờ thì sao?

Bây giờ Bạch Hành có thể là Bạch Hành thứ hai hay không? Đã lấy được tín nhiệm của cô rồi?

An Dạ nhìn chăm chăm vào Bạch Hành một cách kỳ lạ, nhìn mãi cho đến khi anh nhũn mày dò hỏi thì cô mới ngưng ngừng tránh tầm mắt đi.

Bạch Hành giận quá hoá cười: "Anh nhận ra được em, em lại không nhận ra anh sao?"

Trong lời nói của anh có sự thất vọng không hề nhẹ, An Dạ vội vàng thể thốt phủ nhận: "Không không, em nhận ra anh mà, anh là Bạch Hành, chắc chắn là anh."

"Em khẳng định?"

"Em... em không biết."

"Tốt lắm!"

"Em khẳng định! Em khẳng định mà!"

Bạch Hành không thêm đề ý tới cô nữa, chính mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật sự thì An Dạ tin tưởng Bạch Hành hết lòng bởi vì cô có một loại cảm ứng, cảm ứng này cũng ăn khớp với Bạch Hành, có thể giúp cô nhận ra anh.

Đứng rồi, cảm giác?!

An Dạ lại nhớ tới trước đây mọi người trong diễn đàn có từng nói Tiểu Tĩnh rất kỳ lạ, cảm giác cứ như một người khác vậy.

Tình huống lúc ấy như thế nào nhỉ?

Các cô đều không biết mặt nhau, chỉ có một khái niệm trong đầu từ ngôn ngữ của đối phương suy ra cấu tạo khuôn mặt.

Ngay cả không nhìn thấy mặt nhau thì cũng có thể từ sự khác nhau trong lời nói để hình dung ra sự khác nhau trong bộ dáng diện mạo.

Mà Tiểu Tĩnh lại khác với lúc trước, cách nói chuyện rất khác nên sẽ hình thành cảm giác "có lẽ là người khác" hoặc là "có lẽ còn một người khác, ngoài Tiểu Tĩnh trước đây thì bây giờ có nhiều thêm một người nữa".

Bởi vì suy nghĩ khác nhau nên mọi người suy diễn tới khuôn mặt tính cách theo đó mà thay đổi.

Vậy thì có thể khẳng định một điều — trong diễn đàn lúc ấy có một người thứ sáu, người đó chính là Tiểu Tĩnh giả với tư duy hoàn toàn bất đồng!

Nói cách khác thì từ lúc ban đầu, Tiểu Tĩnh đã là giả!

Tất cả mọi chuyện đều là bẫy rập!

Dòng suy nghĩ của An Dạ bỗng nhiên dừng lại, cô kiềm chế đầu óc đang xoay như chong chóng của mình lại, xoa xoa huyệt thái dương, để bản thân nghỉ ngơi một lát.

Thật ra, suy nghĩ nhiều cũng có ích lợi gì? Cả ba cũng không có cách nào chạy thoát.

Tất cả đều sẽ chết ở đây sao?

Không biết trong không gian song song này có làm cho con người ta cảm thấy đói khát hay không?

An Dạ nhìn nhìn đồng hồ, trên đó để là 5h sáng mà ngoài trời lại không thấy một tia sáng nào.

Bầu trời sẽ không bao giờ sáng lên, cũng có nghĩa là bóng tối vô cùng tận đi đôi với sự tuyệt vọng khôn lường.

Bọn họ đã bị chi định phải chết già ở chỗ này, bị vây khốn trong đây, ôm cảm xúc tuyệt vọng chờ mong bình minh xuất hiện, giống như chờ mong phút giây tận thế.

HẾT CHƯƠNG 60

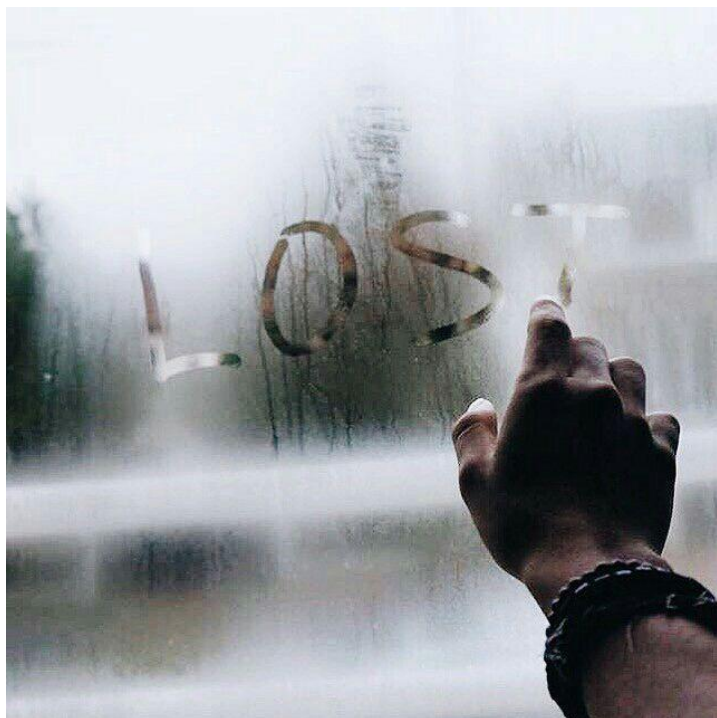
Lời editor: Má ơi, lúc làm "già vs thiệt" khiến tui muốn điên cái đầu, làm xong chương này phải đi uống thuốc gấp, mọi người đọc mà hông hiểu cũng đừng trách tui nha, khả năng chỉ tới nhieu đó thôi□□□

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngờ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Một Người Khác (10)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Những con quỷ đó dường như đã chặn toàn bộ ánh sáng chiếu vào phòng, lúc đó có vài tia sáng từ ánh trăng rơi vào nhà khiến người ta nhìn thấy bốn phía tối om om, giống như bị bịt kín bằng một tầng vải xám. Đôi mắt An Dạ khô khốc, nhìn chút xíu thôi cũng đau rất khó chịu.

Bạch Hành ngồi bên cạnh cô, bỗng nhiên đụng đụng cánh tay cô, thấp giọng hỏi: "Em có muốn ngủ một chút hay không?"

An Dạ vỗ vỗ vào vai mình, ý bảo: "Cho phép em dựa vào bờ vai rộng lớn của anh nghỉ ngơi một chút nè."

An Dạ cười với anh, cũng không xấu hổ mà dựa lên vai anh, trong chớp mắt toàn bộ đều là hương vị của đôi phương, hơi thở độc đáo chỉ thuộc về nam giới cộng thêm mùi mồ hôi thoang thoang nhưng cũng không khó ngửi.

"Aizz?!" Sướng quá ha.....!" Tần San San bất mãn, cô ấy dựa lên vai An Dạ, nói: "Tớ mệt kìa, dù sao cũng làm bóng đèn quen rồi."

"Nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp." An Dạ bắt đầu đi đáp lại, huyết thái dương của cô cứ giật liên hồi làm cô đau đớn, chỉ có thể ngủ mơ mơ màng màng.

Mặc kệ đi, ngủ trước rồi hãy nói.

Cùng lúc đó, Bạch Hành đắp áo khoác lên đầu vai cô, lòng bàn tay thô ráp vươn ra xoa xoa trán An Dạ rồi cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Có lẽ cả ba đã lâm vào tuyệt vọng cùng cực nên ngược lại chẳng sợ gì nữa. Tóm lại, bọn họ ngủ gần sáu tiếng đồng hồ, một đêm mộng đẹp.

Một lần nữa thức dậy thì Bạch Hành đã bắt đầu tính toán.

An Dạ móc ra cây súng trên người, trong băng đạn chỉ có ba viên đạn.

Bạch Hành: "Chỉ còn có ba viên thôi."

Tần San San nói không nên lời: ".... Vừa lúc đủ cho chúng ta mỗi người một viên tự sát, vẫn là tự sát tương đối tốt ha? So với bị đồ quý kia ăn tươi nuốt sống đỡ hơn nhiều...."

An Dạ: "Nói tào lao gì đó? Tớ tính nguyện giết thêm vài con còn hơn là đi tự sát."

Bạch Hành lại lắp đạn vào súng, vừa làm vừa nói: "Ý của anh là chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất. Trước tiên dẫn dụ tụi nó đến cửa sổ, sau đó chúng ta sẽ trốn từ cửa đằng kia."

"Nhưng bây giờ còn chưa đủ nhiều sao?" An Dạ lộ đầu ra nhìn trộm một cái, bên ngoài cửa sổ một mảnh đen kịt đều là Tiểu Tinh.

"Rất có thể sẽ có cá lọt lưới." Bạch Hành nhếch môi, cười như không cười: "Chơi một cú lớn đi!"

An Dạ xung phong nhận việc: "Đề em đi, dùng máu của em dính lên cửa sổ, tụi nó cảm nhận được độ ẩm sẽ có thể hấp dẫn mấy đứa khác tới."

Tần San San lắc đầu "Đề tởm đi, hai người vẫn luôn suy nghĩ biện pháp chạy thoát, lần này để cho tở. Lần trước cũng là hai người đã cứu tở, tở vẫn không quên, lần này hãy cho tở cơ hội báo đáp hai người."

Bạch Hành không nói không rằng, dường như anh khá thờ ơ đối với việc Tần San San có bị thương hay không, rất nhanh anh đã nói tiếp: "Sau khi ra khỏi cửa phải nhanh chóng làm được hai việc, thứ nhất là khóa cửa phòng bên phải, cái nữa là khóa cửa phòng này lại, vậy thì cho dù tụi nó có theo cửa sổ mà vào cũng có thể kéo dài được vài phút, hoặc nếu tụi nó vòng về đường cũ thì vẫn phải nghĩ cách phá cửa ra."

"Được." An Dạ cũng không làm ra vẻ, cô và Tần San San phân chia nhau hành động, những lúc như thế này cần phải tranh thủ thời gian.

An Dạ cầm tay nắm cửa, thủ sẵn chìa khóa trong tay, tranh thủ dùng thời gian nhanh nhất đi ra ngoài, sau đó khóa trái cửa phòng bên kia lại.

Còn Tần San San thì dùng dao găm cắt vào tay, "roen roet" bôi lên kính cửa sổ, máu máu đỏ tươi ngay lập tức dính lên mặt kính nhìn thấy rợn người.

Vào giây phút này, cả người cô đều bại lộ dưới một đồng ánh mắt thêm thường lệ khiến chân cô không khỏi phát run, chỉ muốn xoay đầu bỏ chạy.

Không được, vẫn chưa được. Cô phải tự cứu mình cứu người, đây là cô ớn tất bảo.

Đôi môi Tần San San run run, huyết sắc trên mặt dần dần rút đi, mà Tiểu Tinh ngoài cửa sổ càng lúc càng nhiều, càng bò càng nhanh, rất mau đã đầy một mảng, làm người ta nổi da gà.

"Kèn kẹt ——"

Tiểu Tinh dùng móng tay bén nhọn cào cửa kính, muốn cào thủng tầng bảo vệ này.

"Kèn kẹt kèn kẹt ——"

"Kèn kẹt kèn kẹt ——"

"Kèn kẹt kèn kẹt kèn kẹt kèn kẹt ——"

Tất cả Tiểu Tinh đều bắt chước động tác này, dường như có thể thật sự cào vỡ kính, tội nó kiên nhẫn không ngừng mà cào mãi.

Vậy nên đóng cửa sổ rồi cũng không phải là biện pháp an toàn phải không?

"Được rồi, chạy!" An Dạ hô lớn, lao ra khỏi cửa.

Tần San San nghe tiếng lao ra theo nhưng vào ngay lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng "lăng rắc", cửa sổ đã nứt ra một khe nhỏ, vết nứt càng lúc càng lan rộng ra, sắp thành một lỗ thủng lớn.

Không còn thời gian nữa!

An Dạ ở bên ngoài khoá cửa lại rồi vọt tới phòng bên phải, khi cô cầm tay nắm cửa liền cảm nhận được một lực kéo mạnh lại!

Bên trong có ai đó giật tay nắm cửa, tội nó bắt chước cũng nhanh thật!

Đa đầu An Dạ tê tái, cô báo Bạch Hành và Tần San San giúp cô, dùng lực của ba người mới miễn cưỡng khoá lại cánh cửa kia.

"Rầm rầm rầm!" Tội nó bắt đầu đập cửa một cách điên cuồng, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn giết chết bọn họ!

Mau chạy, mau chạy!

Không được chần chừ, không có thời gian để sợ hãi!

Cả ba người An Dạ cầm đầu chạy thẳng về phía trước, chạy qua khỏi nhà bếp rồi hướng thẳng về phía cửa chính.

Đoạn đường này dài thật dài, tối om om, dường như không có điểm cuối.

Bọn họ lại một lần nữa chạy ngang qua nhà bếp.

Tiếp tục chạy, phải tiếp tục chạy, không thể dừng lại.

Sau đó.... bọn họ lại ngang qua nhà bếp một lần nữa.

Trời ơi, đây là chuyện gì đang xảy ra?!

Bạch Hành đột nhiên ngừng ra, anh quay đầu lại thì thấy đám kia đang đuổi theo, trên mặt tội nó là nụ cười thoải mái khác thường, cứ nhìn bọn họ chăm chăm, trong lòng mắt có sự thêm muốn đang ngo ngoe rục rịch.

"Chạy đến nhà bếp!" Bạch Hành ra lệnh.

"Sao lại như thế chứ?!" Tần San San muốn bật khóc.

"Không có thời gian giải thích đâu."

Cả ba đều chạy nhanh vào nhà bếp đóng cửa kính lại, nhìn bọn Tiểu Tinh bên ngoài lắc lư rồi áp mặt vào kính nhìn bọn họ.

Phía sau lưng là cửa sổ nhưng may mắn thay, bên dưới không có gờ xi măng, bọn Tiểu Tinh sẽ không có cách nào bò lại đây.

An Dạ nổi hết cả gai ốc, cô nhìn tấm cửa kính trong suốt kia mà cả người như con nhím, lông tơ dựng ngược.

Ghê tởm muốn chết.

Khắp nơi đều là mặt người, những gương mặt bị chèn ép tới vận vẹo, dùng loại ánh mắt mờ mịt mà quái đản nhìn chăm chú vào bọn họ.

Cào cào cào....

Không biết là ai đã bắt đầu, bọn người kia lại bắt đầu phurong thức phá cửa sổ như lúc trước, móng tay bén nhọn cứng như sắt chọc vào cửa kính.

"Kèo kẹt ——" Âm thanh chói tai làm người nghe tê dại da đầu.

"Kèo kẹt....." nhóm Tiểu Tinh lại bắt đầu cong đầu ngón tay để trên cửa kính, cào ra từng đường sọc trắng, tội nó cố sức móc lấy tấm kính bóng loáng.

Không được, tội nó người đông thể mạnh, bọn họ rất nhanh sẽ bị ăn mất.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây?

Bạch Hành nói: "Không thể thoát ra được."

Tần San San hô to: "Cái gì?!"

Cô ấy gấp như kiến bò trên chảo nóng, xoay chung quanh An Dạ, làm bầm lều bàu: "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ đây? Uống phí nhiều máu của tớ như vậy mà lại thoát không được? Chuyện gì đang xảy ra đây chứ?"

Bạch Hành trầm mặc có đến một phút đồng hồ, sau đó vươn tay xoa xoa mi tâm, nói: "Hai người cũng đã thấy, chúng ta không có cách nào phá vỡ thể cân bằng của thể giới này, không thể thoát ra khỏi đây, đây là chuyện rất rõ ràng. Chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đi tới cái cửa đó."

An Dạ sững sốt một chút, cả người cô mềm nhũn ngã xuống như đã bị rút cạn sức lực, ý thức thoát khỏi cơ thể, từ từ bay lên cao. Nhưng rất nhanh, loại ý thức này lại bị chính cô kéo lại, tựa như một bộ phim quay ngược, hỗn phách của chính cô nhanh chóng trở về trong cơ thể.

Cô tỉnh táo lại, nói: "Nếu đã trốn không thoát vậy thì hủy luôn sự cân bằng này đi!"

Bạch Hành nghe vậy thì bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt loé sáng, anh nói: "Được, vậy thì hủy nó đi."

"Ái?!" Tần San San vẫn chưa rõ lắm, cô ấy trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn hai người bên cạnh, hỏi: "Nghĩa là sao?"

"Một mối lửa đốt luôn khu chung cư này, chúng ta sẽ rời khỏi đây!" An Dạ kéo cửa sổ ra, cô nghiêng đầu nói với Tần San San.

"Cùng nhau chết cháy tại đây?" Tần San San hỏi.

An Dạ: "Đương nhiên không phải, chúng ta nhảy cửa sổ, còn việc sống hay chết chỉ có thể nghe theo mệnh trời!"

An Dạ trèo lên bếp gas, cô nĩa quỳ cúi người nhìn ra cửa sổ, phía dưới là cảnh vật nhỏ bé, đen thui, nhìn không rõ cái gì ra cái gì.

Nếu có người nhảy xuống đó thì hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Bây giờ chỉ mong cái không gian song song này có thể giúp họ một phen, hoặc là để cho bọn họ cứ như mơ một giấc mộng, chỉ cần thoát khỏi chung cư này liền sẽ bình tĩnh.

Không còn thời gian nữa!

An Dạ lúi ra mấy thứ lụn vụn, còn có áo khoác trên người này nọ, thậm chí ngay cả áo của Bạch Hành cũng coi để làm đồ dẫn lửa.

Bọn họ lấy dầu ăn tưới lên vải, lấy bật lửa ra định đốt.

Nếu chỉ có bấy nhiêu đây thì lửa vẫn chưa đủ lớn. Cái bọn họ muốn là đốt nguyên khu chung cư này, An Dạ ngay lập tức nghĩ tới bếp gas.

Chỉ cần có thể một nỗ lực mạnh, nói không chừng có thể phá hủy đi sự cân bằng này.

Trên cửa kính xuất hiện một khe nứt rất nhỏ, tuy nhỏ thôi nhưng lại làm cho lòng người khủng hoảng.

Ai còn dám nghĩ trốn ở trong đây là an toàn? Tụi nó rõ ràng sẽ nhào tới, không từ thủ đoạn.

Không còn thời gian nữa đâu!

An Dạ đốt một mảnh vải, do chất xúc tác từ dầu ăn, trong lúc nhất thời thể lửa rất lớn!

Cô và Bạch Hành cùng với Tần San San cùng trèo lên trên bồn rửa chén, phía sau là cửa sổ đang mở rộng.

An Dạ nói: "Hai người nhảy trước, tôi còn phải làm một bước cuối cùng!"

"Em nhảy, anh ở lại!" Bạch Hành lạnh giọng cự tuyệt.

"Không được....."

"Không còn thời gian nữa, anh sẽ đuổi kịp tôi, anh bảo đảm!" Bạch Hành nói xong liền ngồi xổm xuống, tay giữ chốt mở khí gas.

Người nào làm một bước cuối cùng này sẽ gặp nguy hiểm nhất, bởi vì không biết khi mở khí gas ra có thể lập tức nổ mạnh hay không, nếu nổ ngay thì rất có khả năng người đó trốn không kịp!

Trong những lúc như thế này không thể lại làm ra vè, nếu cứ dằng dặc thì tất cả đều sẽ chết chìm!

An Dạ quay đầu lại, nhìn Bạch Hành một cái thật sâu. Trái tim cô đau âm ỉ giống như có điều lưu luyến, nhưng rất nhanh cô đã điều chỉnh tốt được cảm xúc của mình.

Không thể cứ chần chờ, không thể khiến cho Bạch Hành hy sinh, không thể làm chuyện kiểm cũi ba năm thiêu rụi một giờ!

An Dạ bước ra ngoài, cùng Tần San San đồng loạt thả người nhảy xuống dưới!

Cả hai người rơi nhanh xuống, trái tim vì sức ép mà muốn rớt ra ngoài.

An Dạ ở giữa không trung trở mình, tiếng gió gào thét thổi bay tóc cô, che lại đôi mắt cô.

Cô nhìn thấy cú nổ mạnh cùng với khói đen trào ra ngoài, có bóng người từ trên đó rơi xuống, bị áp lực của ngọn lửa đánh mạnh xuống.

Đó là Bạch Hành!

An Dạ mừng như điên khi nhìn thấy cảnh đó.

Cô vươn tay ra, định bắt lấy bàn tay trắng nõn của đối phương, nắm chặt.

Một chút nữa.... một chút xíu nữa là có thể nắm được.

Bởi vì Bạch Hành bị cú nổ đánh mạnh vào nên tốc độ rơi của anh càng nhanh hơn, đủ để cho anh đến gần An Dạ.

"Bạch Hành...." Cô chỉ có thể há miệng thờ đốc, không nói nên lời.

Bạch Hành mất đối mắt cùng cô, anh cong môi, cười cười, không nói tiếng nào.

Ngón tay An Dạ vẫn đuổi ra, cô rướn người ra một chút, chạm đến đầu ngón tay của đối phương.

Chạm đến.... được rồi, ầm áp quá! An Dạ thỏa mãn nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc, cái gì cũng không thèm nghĩ nữa.

Sau đó, Bạch Hành bắt ngờ mở rộng vòng tay ra, nương theo sức gió ôm gắt gao An Dạ vào lòng.

Cái ôm của anh vẫn giống như trước đây vậy, chậm rãi siết chặt hai tay như giữ lấy vật quý.

HẾT CHƯƠNG 61

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Một Người Khác (11)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Lúc An Dạ vừa tỉnh lại vừa vận đối diện với ánh mắt lo lắng của mọi người, cô muốn lộ ra một nụ cười thoải mái nhưng lại không kiểm được mà nhúu mày, huyết thái dương giật bụng bụng, co rút đến lợi hại.

Cô đã mơ một giấc mộng thật dài.

An Dạ nhìn nhìn đồng hồ, hiện giờ là 9:00h tối ngày 28 tháng 12, sau sự kiện kia thì cô đã ngủ li bì suốt hai ba ngày liên tiếp.

Thế nên mọi chuyện đều đã kết thúc rồi sao?

Thật tốt quá, đều đã kết thúc rồi.

An Dạ hỏi: "Bạch Hành đâu?"

"Anh đây." Bạch Hành đi vào từ ngoài cửa, anh nhìn An Dạ cười cười, đưa cho cô quả táo đã được gọt vỏ sạch sẽ, anh nói: "Em ăn đi."

An Dạ nhận lấy, để lên miệng cắn một ngụm. Bởi vì cô vừa tỉnh ngủ, miệng hơi đắng nên có chút không thể phân biệt được vị ngọt của quả táo, cảm thấy nó nhạt như nước ốc.

Cô cố nén cảm giác khó chịu, đem toàn bộ quả táo ăn sạch sẽ.

Ăn xong, cô mới hỏi: "Mọi chuyện đều kết thúc hết cả rồi?"

Bạch Hành gật đầu: "Đều đã qua rồi."

Tần San San cũng cười nói: "Đúng đó, thật tốt quá, chúng ta đã sống sót trở về."

Cuối cùng An Dạ cũng nở nụ cười, sau đó nhắm mắt lại, lại lâm vào giấc ngủ nặng nề.

Tỉnh lại một lần nữa, tất cả mọi người đều đã tản đi. Bên trong nhà chỉ còn lại một mình Bạch Hành, An Dạ hỏi anh: "Tiểu Tinh ra sao rồi?"

Bạch Hành trả lời: "Thì thể trong nhà đó là cô ấy, hình như là.... tự sát thì phải."

"Tự sát?" An Dạ khó có thể tin được, "Sao có thể? Chăm riu tự mình chém rớt đầu mình? Sao có thể chứ?"

"Loại phương pháp đó có nhiều, ví dụ như sắp xếp một vị trí tốt, để riu tự nhiên rơi xuống, hoặc tự mình dùng sức tay chặt cổ mình, tuy nghe tàn nhẫn nhưng trên hung khí cũng chỉ có máu của cô ấy, vân tay cũng của cô ấy."

"Vậy cũng được à? Nói không chừng đó là phần thân của cô ấy làm ra?! Hoặc là người chị em sinh đôi.... không đúng, vân tay chị em sinh đôi không thể nào giống nhau, không phải cô ấy, nhưng mà.... người chị em sinh đôi đó đang ở đâu?"

"Cô ấy là con gái một."

"Cái gì?! Vậy người trong tấm hình.... là ai?"

Bạch Hành nói: "Anh cũng không rõ cuối cùng thì phần thân của Tiểu Tinh có vân tay giống nhau hay không, nhưng cũng có một loại khả năng khác.... đó chính là phần thân đã giết chết Tiểu Tinh, và lại, rất có thể Tiểu Tinh đã sớm biết chuyện mình có phần thân nhưng vẫn bình thản ung dung, cũng không sợ nó."

An Dạ cảm thấy anh nói có lý, như vậy có thể giải thích được vì sao Tiểu Tinh giữ lại ảnh chụp, thậm chí còn rất vui vẻ, nếu sau khi chết mà cô ấy biết được phần thân của mình đã giết chết mình thì không biết cô ấy sẽ nghĩ như thế nào.

Hơn nữa, người bình thường vốn không nhìn thấy phần thân, cũng không nhìn thấy ma quỷ, đối với việc này thì có hai cách giải thích: thứ nhất là trên đời này không có ma, cái thứ hai là khắp nơi trên thế giới này đều có yêu ma quỷ quái nhưng tốc độ của chúng nó rất nhanh, chỉ trong chớp mắt là nó có thể tránh đi, chỉ có những thứ như camera mới có khả năng quay chụp được những bức ảnh kỳ quái mà chúng ta đã thấy.

Vậy nên thường thường sẽ có người ngẫu nhiên trông thấy ảo giác nhưng người kia thật sự không tồn tại? Hay là tốc độ biến mất của nó quá nhanh, mắt thường không có cách nào bắt kịp?

Không một ai có thể chứng minh trên đời này thật sự không có ma mà?

An Dạ đại khái đã hiểu rõ mọi chuyện nên cô cũng không muốn nhúc nhủ vì chuyện này nữa.

Một lát sau thì Bạch Hành cũng định trở về nhà.

Lúc anh gần đi, An Dạ nói: "Ngày mai anh lại đến đây nha? Em vẫn còn hơi sợ khi nhớ lại chuyện đó."

"Sợ cái gì?"

"Em cũng không biết, chỉ biết là sợ thôi."

Lòng An Dạ vẫn còn sợ hãi bởi vì chỉ có thể nghiệm chứng được Tiểu Tinh đã chết nhưng phần thân của cô ấy vẫn chưa chết, tuy đã mất đi thân phận Tiểu Tinh để dung nhập vào thế giới này nhưng nó còn có thể tìm đường khác mà.

Bạch Hành an ủi cô: "Không có gì phải sợ hết, em đừng để ý. Huống hồ, vậy cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt."

"Là sao?"

"Có được một trái tim giống nhau là có người thay thế cô ấy sống sót."

An Dạ định mở miệng phản bác và muốn nhấn mạnh tính đặc thù của một con người nhưng lại không thể không thừa nhận, Bạch Hành nói như vậy cũng đúng.

Cô nhìn theo bước chân anh rời đi, sau đó lười biếng vùi mình lên ghế sofa.

*

Bây giờ là 2h chiều ngày 29, tự nhiên An Dạ cảm thấy ừ ừ vô cớ.

Cô ôm gối ôm, đôi mắt mơ mơ màng màng, trong ánh nắng chiều ấm áp dần dần trôi vào giấc ngủ mơ.

"Đing đing đing — " không biết đã qua bao lâu, An Dạ bị âm báo tin nhắn đánh thức, thì ra là thông báo từ group chat.

[Tần San San]: Tổ viết xong chương mới rồi (vỗ tay)!

[Tiểu Cửu]: A! Giỏi quá, vỗ tay vỗ tay!

[Tiểu Na]: Không hổ là nhanh tay nha, tuyệt tuyệt tuyệt! Thật là lợi hại!

An Dạ trả lời: Lại nói, xảy ra chuyện Tiểu Tinh như vậy, chúng ta có nên loại tên của cô ấy ra khỏi nhóm hay không?

Tuy cô rất buồn vì cái chết của Tiểu Tinh nhưng lúc nền đối mặt với hiện thực thì vẫn phải đối mặt, nếu cứ giữ tên cô ấy lại sẽ cảm thấy rất quái dị.

[Tiểu Na]: Không cần đâu.

[Tiểu Cửu]: Lưu lại đi, nói không chừng cô ấy sẽ trở về thì sao?

An Dạ cười khổ: Đừng làm tớ sợ à, chuyện này làm sao có thể?

[Tần San San]: Sao lại không thể? Không phải nói nhà cô ấy còn có một người khác sao? Vẫn là một phần khác của chính cô ấy, thay thế cô ấy trở về với sinh hoạt thường ngày thì cũng hợp lý mà?

An Dạ ngăn người: Há?

Thật là kỳ lạ, vì sao suy nghĩ và quan điểm của bọn họ đều giống nhau như vậy?

Rõ ràng là một chuyện rất đáng sợ, nếu Tiểu Tinh đã chết lại bị thay thế, trở về thế giới này một lần nữa thì...

Nhưng mà Bạch Hành anh ấy cũng đồng ý quan điểm này.

Tần San San bọn họ cũng đồng ý quan điểm này.

Là cô sai rồi sao?

Cùng lúc đó, phòng bếp lại vang lên một tiếng "lạch cạch".

An Dạ nhớ trước đây cũng là như vậy, sau đó bia bị uống hết, rồi kẻ giả mạo cũng xuất hiện khiến sống lưng cô tê dại như bị kim châm.

Cô vẫn nhấn tin cầu cứu Bạch Hành rồi bước vào bếp.

Tủ lạnh quả nhiên đã bị mở ra, hai lon bia cùng với nửa củ hành tây đang nằm trên mặt đất.

Ánh đèn vàng trong tủ lạnh chiếu lên nửa củ hành giống như ánh trăng khuyết với những khe rãnh lồi lõm, hai lon bia thì vẫn còn hoàn hảo trên mặt đất, không khỏi khiến An Dạ nhớ tới trước đây cùng Bạch Hành uống rượu ngắm trăng.

Thật là hoài niệm nha!

Cô cảm khái một chút nhưng rất nhanh đã phát giác ra điểm không thích hợp, trong căn phòng này còn có người thứ hai!

Là kẻ giả mạo kia sao?

Quả nhiên nó đã tới tìm mình?

Thật là.... đáng sợ!

An Dạ ngồi xồm xuống ngay tại chỗ, cô che chặt lỗ tai của chính mình, nhắm mắt lại, nhốt mình trong trạng thái tự bế.

Lại tới nữa, tới nữa rồi.

Cái thứ kia....

Là Tiểu Tinh nhiều tay nhiều chân bò vào sao? Hay là kẻ giống cô y như đúc? Đáng sợ quá, da đầu cô đang tê liệt, tinh thần thì khủng hoảng.

"Kêu kệt — " Cửa phòng bếp bên cạnh An Dạ bị mở ra, có cái gì đó đang thông thả đến rất gần cô.

Tiếng động kia chui vào lỗ tai cô, đi thẳng vào màn nhĩ, gần như không gì có thể thoát khỏi tiếng động đó.

Cô có thể cảm nhận được nó đang tới gần, mang theo một sự lạnh lẽo, ở ngay bên cạnh cô chậm rãi ngồi xồm xuống, ngay phía sau lưng cô.

Nó dần dần đang dần tới gần!

An Dạ quá kinh hoàng nhưng lại không dám mở to mắt, cô có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia một cách rõ ràng, mang theo mùi vị cỏ cây nhàn nhạt và lạnh lẽo, là.... Ý? Hương vị này cứ như đã từng quen biết, có thể đánh thức đến tầng ký ức sâu nhất trong đầu óc cô.

"Lạch cạch." Cửa chính bị ai đó mở ra.

Bạch Hành kêu lên một cách môn nóng: "An Dạ? Em không sao chứ?"

"Em không sao." An Dạ đứng lên, cảm giác lạnh lẽo kia cũng biến mất ngay lập tức.

"Lâm anh lo muốn chết." Bạch Hành nhủ mảy không vui, trên gương mặt anh tràn đầy sự lo lắng, ngay sau đó liền ôm An Dạ vào lòng, ôm thật chặt.

Tay An Dạ cứng đờ mà vô số sóng lưng anh như an ủi đứa con nít, cô lộ ra một nụ cười nhẹ: "Không sao, đều đã qua rồi, anh đừng lo lắng."

"Anh....." Bạch Hành ngập ngừng, "Anh rất yêu em."

"Cái gì?" An Dạ sốc toàn tập.

Bạch Hành hít sâu một hơi, anh cố tìm dũng khí, nói: "Anh không thể lại mất đi em, nếu còn chuyện như vậy xảy ra nữa chắc anh phát điên mất."

An Dạ không thể lý giải cảm xúc yêu đương mãnh liệt bất thành linh này của Bạch Hành, anh ngẩng đầu, trong đôi mắt là cảm xúc đang ngo ngoe rục rịch, sóng ngầm cuộn cuộn, suýt chút nữa đã cuốn cô vào trong đó.

Cô không phủ nhận cô có tình cảm đối với Bạch Hành nhưng mà như thế này thì quá bất ngờ.... làm cô khó có thể chống đỡ.

Cô còn chưa kịp mở miệng đã bị Bạch Hành đè lên tường.

Anh từ phía sau cô đè lên, hơi thở nóng rực phun vào cổ áo An Dạ, khiến cô nổi một tảng da gà, rừng mình không dứt.

Bây giờ Bạch Hành cứ như một con báo hoang đã đang săn con mồi yếu thế, lấy dáng người mạnh mẽ cùng sự phán đoán tinh nhuệ của mình mà chớp lấy con mồi, áp chế dưới thân, không cho con mồi này nhúc nhích.

An Dạ cố gượng giữa một lát nhưng không có kết quả. Mà Bạch Hành ở phía sau cô đang quá mức xa lạ và đáng sợ, giống như ngày đó anh áp chế kẻ giả mạo vậy.

Không, vậy cũng không giống.

Cho dù đang áp chế kẻ giả mạo nhưng anh vẫn luôn kiềm chế sự nôn nóng trong lòng mà dò hỏi tâm ý của đối phương, còn Bạch Hành này thì kém quá nhiều so với anh trước đây.

Thậm chí khiến cho cô cảm thấy rằng đây không phải cùng một người!

Phải rồi! Người này không phải Bạch Hành!

An Dạ nếu muốn phán đoán một người, lúc không thể nhìn thấy mặt thì căn cứ vào lời nói và khí chất của đối phương là có thể phân biệt được đúng sai.

Lúc này, cô ngược lại nhớ tới cái ôm một nửa đầy lạnh lẽo kia, với hơi thở mang theo hương hoa nhài nhàn nhạt chính là hương vị của Bạch Hành.

Bạch Hành đang ở ngay bên cạnh cô!

An Dạ nghiêng mặt trên vách tường, cô nhìn vào đó và cố gắng hét lên: "Bạch Hành...."

Mà Bạch Hành giả phía sau cô đang đè cánh môi lên búi tóc An Dạ, thấp giọng ní non: "An Dạ, anh yêu em...."

"Quá ghê tởm!" An Dạ cười đầy trào phúng.

Cơ thể người phía sau cứng đờ, sau đó càng thêm mạnh mẽ kẹp chặt đôi tay cô để sau thắt lưng, hần ta cười nhẹ một tiếng, nói: "Cho dù em chán ghét anh như thế nào đi nữa thì em vẫn là của anh, An Dạ, em chỉ có thể là của anh!"

An Dạ cảm thấy buồn nôn, cô nhủ mảy thật sâu, chưa bao giờ cảm thấy chán ghét một người nhiều như thế này. Lấy tình yêu mù quáng của chính mình mà ép buộc đối phương thân mật, đây không phải yêu thương mà là dâm loạn.

HẾT CHƯƠNG 62

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Một Người Khác (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ cắn chặt môi dưới, tất cả không cam lòng và khuất nhục đều lộ ra trong đôi mắt. Ánh mắt cô tối sầm, mi mắt rũ xuống, muốn tìm một cơ hội cho đối phương một đòn trí mạng.

Nhưng cô có thể hạ thủ được sao? Đối phương có vẻ ngoài của Bạch Hành, nói cách khác chính là một Bạch Hành với tâm hồn và tư duy khác.

Cô.... có thể ra tay được sao?

Mà vào lúc này, Bạch Hành giả phía sau An Dạ vẫn như cũ hao hết tâm tư quyền rũ cô, hần vén áo cô lên làm hơi lạnh len vào, lạnh đến nỗi cả người An Dạ run lấy bầy.

"Thế này thì sao?" Người phía sau đột nhiên cười trầm thấp, giọng cười của hần đầy từ tính dễ nghe giống y như Bạch Hành nhưng lại nhiều hơn một phần điều cằng khó có thể miêu tả, hai sự khác biệt trộn lẫn vào nhau phác họa nên một Bạch Hành có khí chất khác hẳn trong ấn tượng của cô.

Hần ta không phải Bạch Hành!

Suy nghĩ này nhanh chóng bành trướng trong đầu An Dạ, cuối cùng đã phá vỡ một chút do dự trong cô.

Bàn tay cực nóng của Bạch Hành giả đang không kiêng nể gì mà chu du khắp eo cô, đốt lửa khắp người cô, ham muốn khơi lên ngọn lửa dục chôn sâu trong đáy lòng An Dạ.

Làm sao cô có thể có phản ứng đối với hần được?

An Dạ muốn nở nụ cười lạnh nhưng cô biết bây giờ không phải lúc, cô phải tìm một cơ hội để chế ngự, thậm chí là giết chết đối phương.

Cô cố tình để lộ một hơi thở dốc và rên rỉ, muốn mượn điều này mê hoặc hần.

Bạch Hành giả thì thầm: "Quả nhiên.... anh nói em sẽ thích anh, sẽ không phản cảm đối với anh, phải không?"

An Dạ ghé tòm hần nhưng lại không thể nói gì, cô cần phải làm cho đối phương buông lỏng cảnh giác, nếu không bản thân cô sẽ biến thành một miếng thịt nằm trên thớt, mặc người xâu xé.

Cô thỏ thẻ: "Bạch.... Bạch Hành..."

"Anh đây!" Hần tham lam hít lấy hít để hương thơm trên người An Dạ, yết hầu lên xuống, nuốt nuốt nước miếng, sau đó hần nắm chặt eo cô bằng đôi bàn tay nóng hổi của mình, hơi nóng từ hần làm cho An Dạ nhịn không được mà rùng mình.

Cô cắn môi dưới, hít sâu một hơi. An Dạ có thể nhận thấy sức lực của hần đã hơi buông lỏng, chỉ cần kiên nhẫn thêm một chút thì cô sẽ có khả năng chạy thoát, kiên nhẫn thêm một chút nữa thôi...

Bất ngờ có một luồng hơi lạnh nhanh chóng bao phủ lên thân thể cô, luồng hơi này mang theo hương vị của Bạch Hành, khiến cô có thể lấy hết can đảm hung hăng dẫm một phát lên chân kẻ kia.

"Shhhhh...." Đối phương ăn đau nên buông tay ra, nhân cơ hội này, An Dạ chụp lấy điều khiển TV trên bàn trà ra sức ném tới, trực tiếp ném thùng tràn kẻ giả mạo, khiến hần đổ máu đầu, máu máu đỏ tươi chảy xuống, chảy cả vào trong mắt hần.

Bạch Hành giả ngược mắt nhìn An Dạ, trong đó hoàn toàn là sự tàn nhẫn và mờ mịt khôn kể.

Hần nhếch môi cười, giờ tay lau máu, nói: "An Dạ, em cố ý có phải không?"

"Tôi...." An Dạ trốn tránh ánh mắt hần, đánh giá khắp nơi nhưng lại phát hiện mình đã bị hần dồn đến trong góc sofa, vốn không còn đường lui, cũng không thể chạy thoát ra khỏi căn nhà này.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ đây?

"An Dạ, em cứ vậy mà cô phụ tình cảm của anh đối với em sao?"

"Tôi..." An Dạ nói năng lộn xộn: "Anh cứ bình tĩnh một chút đi?"

"Em cho rằng anh sẽ tin em?"

"Anh..."

Bạch Hành bắt lấy cổ tay cô, vây trên sofa: "Anh đã nói em là của anh, chỉ có thể là của anh!"

Hắn ngang ngược đè An Dạ dưới thân, đôi đồng tử màu lam nhạt của hắn dưới ánh trắng loé lên nhiều tia sáng kì lạ, hình như không chống cự lại nổi khát cầu, hắn đem môi mình hơi chạm vào trên cổ tay An Dạ, thành kính in lại một nụ hôn.

"Cút ngay, anh khiến tôi thật ghê tởm!" An Dạ nhủ chặt đầu mày, cố gắng giãy giụa nhưng sức lực của cô trong mắt một người đàn ông trưởng thành như hắn chỉ như một trò cười, vốn không có bất cứ ảnh hưởng nào tới hắn.

An Dạ gấp gáp hô to: "Bạch Hành! Bạch Hành cứu em, Bạch Hành cứu em!"

Những lời này giống như một mồi lửa cuối cùng, hoàn toàn khơi dậy lửa giận của kẻ giả mạo, hắn thô bạo kẹp tay An Dạ lên đỉnh đầu rồi cúi xuống hôn hít.

An Dạ nhắm chặt mắt lại, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hắn đang phun trên mặt mình, môi hắn tựa hồ gần trong gang tấc, rất dễ dàng đã có thể chạm tới cô....

Thật là ghê tởm!!

"Đoàng!" Một tiếng nổ tung thật lớn vang lên trong phòng khách.

Cô lập tức cảm giác được môi mình ươn ướt, chất lỏng sền sệt kia rất nhanh đã tràn vào trong miệng cô, ngay cả đầu lưỡi cũng nếm được.

"Lách tách, lách tách..."

An Dạ mở mắt ra, phát hiện thì ra là vết máu.

Thật nhiều máu từ trên đầu kẻ giả mạo đang chảy xuống, thấm ướt khuôn mặt cô.

An Dạ ngừng phát đầu, thấy là Bạch Hành.

Một tay anh túm lấy tóc kẻ giả mạo khiến cho hắn đã chết đi phải ngã đầu, một tay còn lại đang cầm súng buồng lòng, cây súng rơi thật mạnh xuống đất phát ra tiếng vang thật lớn.

Bạch Hành thở hổn hển, đẩy nát anh vẫn còn có lửa giận chưa tan đi, anh khàn giọng hỏi: "Không sao chứ?"

An Dạ lắc đầu, nói: "Em không sao!"

Bạch Hành kéo thân thể kẻ giả mạo ra khỏi An Dạ rồi vươn tay đỡ cô lên.

"Đây là đâu?" An Dạ cảm nhận được có chỗ không thích hợp liền hỏi Bạch Hành.

Anh trả lời: "Vẫn còn ở trong thể giới kia, chưa thoát ra được, Tản San San thì đỡ hơn, thoát ra rồi."

"Chúng ta thoát ra bằng cách nào đây?"

"Anh không biết." Bạch Hành nhìn nhìn bốn phía một cách đầy cảnh giác, "Anh nghĩ thể cân bằng nơi đây đã bắt đầu đổ vỡ rồi."

Quả nhiên bốn phía đã bắt đầu vỡ vụn, những sự vật nơi đây đều trở nên vận vẹo dữ tợn, mấy vách tường vỡ toang, cát đá rơi xuống rào rào.

Nếu không nhanh chóng chạy đi thì sẽ bị bóng đen nơi đây cắn nuốt mất!

Bạch Hành nắm chặt tay An Dạ, liều mạng chạy về phía trước....

Không biết hai người đã chạy được bao lâu, phía trước rốt cuộc xuất hiện một chút ánh sáng ấm áp.

Bọn họ chạy như điên đến nơi đó, thân hình cả hai tan biến trong tia sáng chói lòa.

An Dạ bỗng nhiên bừng tỉnh từ trong mộng.

Vẫn giống như lúc trước, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn cô.

An Dạ áy náy nở nụ cười, cô nhìn màn hình di động thì thấy bây giờ là 9h tối ngày 28 tháng 12, thời gian vẫn giống như lúc trước.

Cô vẫn còn ở trong mộng sao? Là mộng trong mộng?

"Em ăn đi này!" Bạch Hành đưa cho cô một quả táo đã gọt vỏ, thấy cô cứ do dự liền đặt bàn tay to lớn của mình lên đầu cô và xoa một cách thích ý, anh cười nói: "Chúng ta đã trở lại."

"Đã kết thúc rồi?"

"Đã kết thúc."

"Thật sự?"

"Ừm thật sự." Bạch Hành bắt đầu đi nói, "Ngày 30 giao bán thảo, em có ý kiến gì không?"

An Dạ lắc đầu: "Không, em sẽ thức đêm viết cho xong."

"Anh ở lại đây với em."

Cô nghỉ ngơi nguyên cả một ngày, trong lúc này thì Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai đều có tới thăm cô, thậm chí cả tổng biên cũng tới nhưng khỏi cần phải nói, tổng biên chỉ dạo ngang qua sân khấu mà thôi, mục đích thật sự của ông chính là giục bán thảo.

An Dạ viết tiếp đề cương tiểu thuyết, phần đầu suốt đêm để kết thúc câu chuyện này.

Mà Bạch Hành thì lại nhàn nhã ngồi một bên, vui vẻ thoải mái uống cà phê, khoe miệng anh hơi vênh lên, bề ngoài liếc mắt nhìn An Dạ đang chịu thương chịu khó vất vả càn cù ngồi gõ chữ đằng kia, khoe miệng

ngâm cười rồi lại đắm chìm vào bên trong quyển sách anh đang đọc.

Loại cảm giác tay cầm roi da áp bức nó lẽ thật đúng là không tồi, Bạch Hành đang sắm vai nhân vật Ma Vương vui vẻ nghĩ như vậy.

Khi An Dạ viết đến kết cục "Một Người Khác" thì tác dụng của cà phê đã hết, cô cố nén cơn buồn ngủ, khoé mắt đẩy nước mắt viết xuống một đoạn cuối cùng.

"Thật ra cô ta đã nguy trạng thất bại, cô ta cũng không có cách nào làm một tôi khác."

Thậm chí tất cả mọi người đều biết thân phận cô ta, một kẻ lớn lên giống tôi như đúc nhưng rõ ràng không phải tôi.

Tôi đã từng cho rằng sau khi mọi người biết rõ chân tướng sẽ ngay lập tức từ chối tôi, mang tôi rời khỏi nơi địa ngục trần gian này nhưng mà tôi đã lầm, cái bọn họ cần cũng chỉ là một "tôi" thích hợp, bọn họ vốn đã không cần tôi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị bọn họ đồng loạt giết chết ở nơi này, cô ta đã thành công mê hoặc được bọn họ, cũng đã thành công cùng bọn họ đạt thành hiệp nghị, cho nên mọi người mới vứt bỏ tôi.

A, đúng rồi.

Ngay cả người bạn trai đầu tiên của tôi, tuy rằng tôi đã từng cùng hắn ta có quan hệ xác thịt nhưng hắn ta nói hắn càng yêu biểu hiện trên giường của cô ta hơn (chính là con à lớn lên giống tôi y như đúc), thế là hắn cũng đồng ý giết tôi.

Lại giống như cấp trên của tôi, hắn đã từng sàm sỡ tôi, tôi vô cùng chán ghét tên này nhưng cô ta thì lại khác, vì sinh tồn, cô ta sẽ đón ý nói hùa theo hắn nên hắn cũng đồng ý giết tôi.

Vậy thì cha mẹ cùng người thân của tôi đâu? Đã định không để cập tới bọn họ, nếu không phải muốn kiếm nhiều tiền phụng dưỡng họ, tôi đã không bỏn ba tôi một nơi không thân không thích mà làm việc. Cô ta chỉ cần hiểu thuận một chút, gửi cho bọn họ nhiều tiền một chút thì đã rất dễ dàng mua được những người này.

Lại nói, tôi cũng thật là thất bại, sống lâu như vậy mà lại không có một ai đối xử thiệt tình với mình.

Vào giây phút cuối cùng, chỉ còn có cô ta ở cạnh tôi.

Cô ta cười rộ lên, dùng một biểu tình dịu dàng mà trước nay tôi chưa từng lộ ra ngoài để nói với tôi: "Tất cả mọi người đều vứt bỏ cô nhưng tôi vẫn luôn làm bạn với cô nha."

Tôi mừng như điên, hỏi: "Cô sẽ bảo vệ tôi sao? Cô sẽ không giết tôi, phải không? Chúng ta đã từng thân mật kháng khí như vậy, phải không?"

Cô ta lộ ra một bộ dạng khó có thể tin: "Cô đang nói cái gì vậy? Chẳng phải cô chính là tôi hay sao? Tôi giết tôi của quá khứ, còn hiện tại tôi sẽ thay thế cô sống sót. Rốt cuộc thì tôi chính là cô nha, cô chính là ký ức bị biến mất mà thôi, cô còn không rõ hay sao?"

Tôi mở to hai mắt, trước khi chết còn hèn mọn cầu xin cô ta.

Cuối cùng thì tôi đã bị giết chết.

Trên thế giới này chỉ còn lại duy nhất một "tôi".

Có phải không? Mọi chuyện là như vậy đấy nhĩ?"

Câu chuyện cứ như thế mà kết thúc, còn lại một vài vấn đề chưa được làm rõ khiến cho người đọc cứ nghĩ về nó mãi không thôi.

Chủ đề này cũng được fans của An Dạ chào đón nhiệt tình giống như mọi khi. Bởi vì nhiều năm nay An Dạ vẫn kiên trì viết tiểu thuyết liên tục, sớm đã có một đội ngũ fans cứng cựa nên mặc kệ cô viết cái gì thì cũng hot. Thậm chí còn có người viết fanfic về An Dạ, ví dụ như gần đây nhất.... ồm, đúng ra mà nói thì thực sự có đề tài fanfic đồng nghiệp bí truyền đạo gần đây.

Ban đêm, An Dạ được Bạch Hành cho hay mới lên mạng tìm tôi một chút, thế mà cô lại có thể tìm thấy những cái tựa 罂 như thế này — [Bạch biên tập anh cứ muốn lạnh lùng như vậy? Tiểu thuyết hôn trộm đại thần thứ 55], lại hoặc là [Nhật ký theo đuổi vợ bá đạo của sếp], cùng với [Lâm biên tập của em chỉ vì muốn chiếm hữu em] vân vân và mây mây.

Tóm lại chính là lấy An Dạ và Bạch Hành làm vai chính để viết fanfic, thậm chí còn đăng lên diễn đàn X, số lượng lượt theo dõi cũng không tệ lắm?

Tuy nhiên, cá nhân An Dạ vẫn cảm thấy tương đối xấu hổ nhưng vì là một tác giả viết truyện trình thám với tính cách tương đối mềm mại bán bao, cô đăng lên tài khoản Weibo đóng bụi đã lâu của mình một vài ý kiến.

Miêu Phạn nhà Từ Bất Ngữ v: Cái kia.... lúc mọi người viết fanfic đồng nghiệp có thể đừng viết tên thật của tôi vào hay không?

HẾT CHƯƠNG 63

Bạn đang đọc truyện [Từ Bất Ngữ] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Slender (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Gần đây tôi đi công tác theo lãnh đạo về một trấn nhỏ du lịch, trú lại tại một khách sạn mang phong cách hương đồng gió nội khá là thú vị.

Com tôi là món mỳ Ý có xúc xích thêm rau mùi tây, từng sợi mỳ spaghetti phủ đầy sốt cà chua nồng đậm, vị ngon mềm mại tinh tế khiến cho người ăn nhin không được muốn thét lên chói tai luôn.

Ngon tuyệt cú mèo!

Mới ăn có một miếng mà đã bị sự mê vị này chinh phục mất rồi, tôi cúi đầu, ánh mắt lại một lần nữa rơi xuống phần nước sốt ngon bá cháy đang được đặt trên bàn.

Không chỉ mùi vị ngon mà trang trí cũng đẹp nữa, khiến người nhìn vui mắt.

Đây.... quá thật chính là nghệ thuật.

Vậy mà thủ trưởng của tôi vào lúc này lại làm hư hình tượng bằng cách bóp chai tương ớt lên đĩa com chiến hải sản nghe một cái "phẹt", ông ta ăn từng ngụm từng ngụm lớn, cách ăn thô lỗ, ngay cả dùng canh cũng phát ra tiếng húp nước "ròn rột" thật xấu hổ.

Tôi không kèm được nhieu mi, nhanh chóng ăn xong món mỳ Ý rồi vội vàng trở về phòng.

Ăn com cùng ông ta thật là quá mất mặt, bốn phía xung quanh đều là những người mặc tây trang đeo caravat sang trọng, nếu bị họ đánh đồng mình cũng giống ông kia chắc chết quá.

Tôi đi vào thang máy, không cẩn thận va phải một cô gái mặc váy đỏ.

Thuốc lá điện tử của cô ta bị tôi vô tình làm rớt, cô nàng "hừ" một tiếng đầy bất mãn.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Tôi không cố ý!" Tôi cúi đầu xin lỗi, khom lưng định thay cô ta nhặt lên.

Thật nhanh đã có một bàn tay nhanh chóng ấn xuống đất, cô ta sờ soạng một chút rồi lại duỗi bàn tay bên kia ra, đề lên mu bàn tay của mình, hai tay giao nhau nắm chặt thuốc lá điện tử nhặt lên.

Thuốc lá điện tử (vapor cigarette):

"Xin lỗi, xin lỗi cô!" Tôi vẫn còn nói xin lỗi mà đối phương đến liếc nhìn tôi một cái cũng không thèm.

"Đừng..." Cửa thang máy mở ra, cô gái đi ra ngoài, ngay cả mặt cô ta tôi cũng chưa thấy rõ nhưng theo như quần áo bên ngoài thì hẳn là một cô gái con nhà giàu xinh xắn đi?

Tôi cười cười, ôm cặp công văn đi về hướng phòng mình.

Thế nhưng vào lúc này, cô gái kia bỗng nhiên từ một phương hướng khác lộn trở lại, nhanh chóng đi về phía tôi.

"Cô đi nhầm phòng sao?" Tôi thân thiện nở nụ cười.

Đối phương làm như không nghe thấy, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm biển số phòng tôi, sau đó lại theo đường cũ vòng trở về.

Thật kỳ lạ, dường như cô ta chỉ muốn tìm vị trí của tôi vậy.

Tôi vừa lẩm bẩm vừa mở cửa, đột nhiên phát hiện một điều không thích hợp.

Lúc mới rồi khi cô ta nhặt thuốc lá hình như không có khom lưng hoặc là uốn gối thì phải?

Nếu vậy.... làm sao cô ta nhặt được?

Cô ta.... có cánh tay dài như vậy sao?

Tôi á khẩu không tự trả lời được lại không dám lén chần bên ngoài bên vội vã đi vào phòng."

Đây là chủ đề mới mà An Dạ đang viết, là phần mở đầu của "Slender", không phải loại tiểu thuyết kinh dị trực tiếp theo phong cách trước đây của cô mà cốt truyện lần này rất có thể sẽ hư cấu hơn nhiều và càng thêm thú vị, cũng có thể là chủ đề khác lạ nhất từ trước đến nay mà cô đã từng viết, cũng coi như An Dạ muốn thay đổi khẩu vị đi.

Truyền thuyết về Slender thì bên Âu Mỹ phổ biến hơn, người chứng kiến cũng nhiều hơn, là một người đàn ông tây trang giấy da lúc ban ngày, khi màn đêm vừa buông xuống liền sẽ biến thành kẻ cuồng theo dõi với tay chân thật dài, thậm chí hẳn còn nghĩ cách dụ nạn nhân tới chỗ tối để ra tay tàn sát.

Là một sinh vật rất kỳ lạ, hơn nữa còn rất đáng sợ.

Mấy ngày gần đây, quận Hoàng Sơn và cả những vùng phụ cận đều dậy lên tin này, tin tức được truyền ra từ vùng núi Hương Tê có ngành du lịch là suối nước nóng.

Mà vào lúc này, An Dạ cùng Bạch Hành đang trên xe bus đi đến núi Hương Tê, vì muốn bồi thường cho bọn họ tết Nguyên Đán còn phải tặng ca, người vắt cổ chày ra nước — tổng biên tập Quảng Tam vùng bút ký cho bọn họ được nghỉ phép ba ngày, bao ăn bao ở, đây cũng coi như là phần thưởng cuối năm dành cho hai người.

An Dạ lấy ra notebook truy cập Internet, định tìm kiếm những tin tức dạo gần đây có liên quan đến Slender.

Cô lên vài diễn đàn xem thử, nói: "Hôm nay có rất nhiều người đến Hương Tê, đa số đều muốn nhìn thấy Slender, thậm chí còn có người đặt biệt danh cho hắn là "người sâu" kia."

"Hửm?" Bạch Hành đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ hừ một tiếng từ xoang mũi tỏ vẻ dò hỏi.

"Bởi vì người này lớn lên có tay chân dài, có thể bò trên mặt đất, còn có thể từ cửa sổ bò vào nữa."

"Có nhược điểm nào không?"

An Dạ lại đánh chữ bùm bùm, sau đó nói: "Em không biết, tuy nhiên có rất nhiều người chú ý đến truyền thuyết này, ngay cả tạp chí Lace cũng bắt đầu đăng tin.Ồ, còn có một tiêu đề nói đây là sứ giả của bóng đêm, là tội phạm giết người, mà quý gì gì đều là lừa người hết."

Cô đẩy notebook đến trước mặt Bạch Hành, thấy anh vẫn là bộ dạng buồn ngủ, không khỏi hơi bất mãn lay lay vai anh: "Này, này.... Bạch Hành? Boss Bạch? Bạch Bạch?"

Đôi mắt anh hé ra một khe hở nhỏ rồi lại nhắm tiếp.

"Rõ ràng là anh không ngủ mà!"

"Anh chỉ tò mò tiếp theo em sẽ gọi anh là gì." Bạch Hành cười cười, lấy mắt kính trên cổ mang lên, xem kỹ tin trên mạng rồi nói: "Cũng không thể loại trừ khả năng này."

"Nhưng mà giết người kiểu này cũng quá tục tũn đi...."

"Vậy em có tin sẽ có người mỗi ngày đều đi theo sau lưng người khác sao?"

"Em không biết, em cảm thấy chắc Slender không tồn tại đâu ha?" An Dạ nửa tin nửa ngờ.

"Ai mà biết được." Anh lại tiếp tục nhắm mắt, như một con gấu ngủ đông thích ý vùi đầu vào áo lông ngáy khò khò.

Cái tên này.... quả nhiên chỉ có trong lúc nguy cấp mới đáng tin. An Dạ nói thầm một câu.

Rất nhanh, cả hai đã đến khách sạn suối nước nóng mà tổng biên đã đặt sẵn, khách sạn này rất nổi tiếng vì trong đây có đến mấy điểm suối nước nóng thiên nhiên nối liền với nhau, bây giờ đã được cải tạo lại thành phòng tắm suối nước nóng cung cấp dịch vụ cho du khách.

Hiện tại là 7h tối ngày 31, An Dạ và Bạch Hành đi theo phục vụ viên đến phòng ăn tối, nơi đây là ban công được làm từ gỗ hướng ra bờ sông, đối diện là bảng hiệu khách sạn với ánh đèn neon sặc sỡ.

Ban công không lớn nhưng cũng chứa được ba bốn bàn ăn, xung quanh còn có những du khách khác đang ngồi dùng cơm.

An Dạ vịn thành lan can rồi hít sâu một hơi thật thoải mái, cảm nhận được hơi thở thôn quê quanh quần đầu đây.

"Rượu đã hâm xong, đây là thực đơn, hai vị muốn dùng gì ạ?" Phục vụ viên mỉm cười một cách khéo léo, hỏi hai người.

An Dạ nhìn nhìn thực đơn rồi nói: "Chỗ này cũng có cơm Tây?"

"Có chứ ạ, khách du lịch nước ngoài đến đây cũng nhiều nên sẽ có vài món, chúng tôi còn đặc biệt mời đầu bếp người Ý, nếu hai vị có nhã hứng thì có thể nếm thử món risotto và mỳ Ý ở đây." Phục vụ viên giới thiệu.

Risotto: món cơm Ý được nấu với nước dùng chứa nhiều kem.

An Dạ xua xua tay, nói: "Trước tiên cho tôi một phần sashimi, ờm.... thêm một phần mỳ Ý với xúc xích nữa!"

Bạch Hành nói: "Của tôi một phần risotto hải sản và salad ngô. Cảm ơn."

Sashimi: cá sống cắt lát mỏng của Nhật

CocinaConPoco.com

Salad ngô:

Mỹ Ý với xúc xích:

"Không có chi à!" Phục vụ viên bị ánh mắt Bạch Hành nhìn mà hơi đỏ mặt, mắt một lúc sau mới nhớ đề ghi tên món ăn, sau đó đi một cách vội vã cứ như chạy trốn chết vậy.

An Dạ trêu chọc: "Mị lực của Bạch đại biên tập lớn quá nha."

Anh nói thăm một câu: "Mị lực thì cũng có, đối tượng lại sai."

Chờ đến khi món chính và rượu được mang đến, An Dạ trước uống một ngụm rượu chanh ấm để khai vị, sau đó dùng nĩa cuốn mỳ thành một cuộn bỏ vào miệng, khoé môi cô dính nước sốt, đôi mắt nheo nheo, nhìn không được khen nức nở: "Ngon tuyệt cú mèo!"

Bạch Hành đang nâng ly rượu bèn dừng lại, nhìn nhìn An Dạ, nhìn không được lắc đầu mỉm cười.

Nơi đây tuy ở ngoài trời nhưng bốn phía đều có bạt che, phía dưới còn để máy sưởi nên cũng không thấy lạnh cho lắm, An Dạ đã ăn no nên bụng căng mắt híp, gương mặt ửng hồng vì uống rượu, lỗ tai cũng nóng giống như đang bị thiếu cháy, cô rì rả rì rầm trong miệng: "Rượu ngon quá, nhưng sao ít quá vậy. Uống... uống nữa! Cạn ly!"

Cô vốn không say nhưng trong mắt Bạch Hành thì không phải vậy.

Anh duỗi tay xoa xoa đầu cô, thấp giọng dịu dàng: "Đừng uống nữa!"

"Em ngủ một lát nha." An Dạ nhui mày dựa người ra sau, vừa vịn ghế đầu vào ngực Bạch Hành, cô bị nhiệt độ từ cơ thể anh truyền đến khiến mình càng thêm buồn ngủ.

Bạch Hành không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng nhắc ôm lấy cô, lẳng lặng nhìn bờ sông một cách xuất thần.

"Đến 11h40 kêu em dậy, em muốn cùng anh đón năm..." An Dạ cũng không biết mình có say hay không, chỉ là rất muốn ngủ, không còn hứng nói chuyện. Cô ngay lập tức lấm vào một giấc ngủ trầm, lúc tỉnh lại thì thấy Bạch Hành vẫn còn đang nhấp từng ngụm rượu.

Cô liếc nhìn xung quanh một cách hoang mang, mấy bàn người xung quanh cũng vẫn còn ở đây, họ vừa ăn vừa uống, không khí tung bừng, hình như cũng định đón năm mới ngay tại đây.

An Dạ nhìn nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, mới có 9h40.

Cô vậy mà ngủ mê dữ? Quá kinh người rồi.

Lúc cô đang mơ mơ màng màng nhìn phía trước mặt mình thì tâm mắt bỗng nhiên khoá chặt lấy hình ảnh dưới bàn đối diện.

Có một chiếc đĩa rơi trên đất, người ngồi ở bàn đó hình như vẫn chưa phát hiện ra.

Trong lúc cô đang tò mò tự hỏi thì bất ngờ có một bàn tay mò xuống dưới bàn, chậm rãi lộ mọ cầm lấy chiếc đĩa kia rồi nhanh chóng thu trở về, ản vào trong bóng tối.

Đó là gì vậy?

An Dạ cau mày, vừa muốn nhìn thêm một cái nữa thì thấy ánh mắt của người phụ nữ ngồi đối diện, ánh mắt cô ta vừa bén nhọn mà lại tàn nhẫn, dường như mang theo móc câu mà nhìn xuyên qua người cô.

Cô ta yên lặng nhìn An Dạ chằm chằm, sau đó tiếp tục xoay qua mỉm cười, trò chuyện với người đàn ông đang ngồi cùng bàn.

Vừa rồi là tay của cô ta?

Không thể nào, tay cô ta chưa từng rời khỏi cái bàn, vẫn còn để trên mặt bàn kia, huống chi làm gì có ai có tay dài như vậy chứ?

Hay là.... có nhiều hơn một bàn tay?

An Dạ nhấp một ngụm trà nóng được tặng miễn phí, lúc này mới lấy lại tinh thần, cô nói với Bạch Hành: "Đột nhiên em lại nhớ tới một việc."

"Chuyện gì?" Bạch Hành lại nâng chén trà lên dứt cò uống một ngụm nữa.

Bị anh quấy phá như vậy, gương mặt An Dạ nóng bừng lên, ngược lại cảm thấy thẹn thùng, cô ấp úng nói: "Hình như trong khách sạn này cũng đã từng có Slender xuất hiện thì phải?"

Bạch Hành còn chưa nói gì thì bàn bên cạnh có người thò đầu qua hỏi: "Hai người đang nói tới Slender hả?"

An Dạ ngầy ngốc gật gật đầu: "Đúng vậy."

"Chúng tôi cũng vì tin đồn này nên mới đến đây." Mấy người trông như sinh viên nọ vậy tụ lại bàn An Dạ.

Vào lúc này, người phụ nữ kì lạ kia cũng đứng dậy, dẫn ông bụng bia đi cùng cô ta bước lại đây, ngồi xuống bàn rồi nói: "Tôi là Hà Lị từ tạp chí Thiên Xuyên, còn đây là boss của tôi. Nếu mọi người đang nói đến Slender thì tôi hy vọng được nghe một tí."

Ông chủ bụng bia dùng ánh mắt oán giận nhìn cô ta, về mặt trốn tránh không tự nhiên, cười nói: "Tôi... tôi tên Lý Duyệt, là tổng biên tập của tạp chí Thiên Xuyên, cô ấy là thư ký của tôi."

Mối quan hệ này không cần nói ra thì ai cũng biết, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ đều mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu cùng ý vị sâu xa.

Ông bụng bia gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, ông ta lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán rồi vội phân bua: "Tôi chưa lập gia đình, chưa lập gia đình mà, cô ấy là đối tượng kết giao của tôi!"

Lúc này thì mọi người mới không nhìn một cách soi mói nữa, ai cũng sôi nổi tự giới thiệu mình.

Cùng lúc đó, tiếng pháo hoa đã bắt đầu nổ tung bùng, biến bầu trời thành một khoảng không gian sáng rực rỡ.

Mọi người ngừng đầu, không hẹn mà cùng nhau nhìn chăm chú vào cảnh tượng lãng mạn này, nhẹ giọng chúc nhau: "Năm mới vui vẻ!"

Bây giờ đã là 12h.

An Dạ cũng nói với Bạch Hành: "Năm mới vui vẻ!"

Bạch Hành mỉm cười: "Năm mới vui vẻ!"

Không biết ai lên tiếng ra chủ ý, đề nghị: "Hay là chúng ta thức đêm kể chuyện xưa đi? Giống trò Trăm câu chuyện* ấy, kể chuyện đã từng được nghe hay đã tự mình trải qua cũng được."

Sinh viên tóc xoắn A ủng hộ: "Vụ này được, tôi đồng ý."

An Dạ cũng gật đầu.

"Vậy thì ai bắt đầu trước?" Bạch Hành hỏi.

"Đề tôi đi." Hà Lị xung phong.

* Trò Trăm câu chuyện là một trò triệu tập ma của thời kỳ Edo (Nhật), thấp lên 100 ngon nên rồi kể 100 câu chuyện ma, kể một chuyện thôi tắt một cây nến, cây nến cuối cùng sẽ là cây nến gọi hồn ma nên ai mà xui thành người cuối cùng có thể sẽ.....□

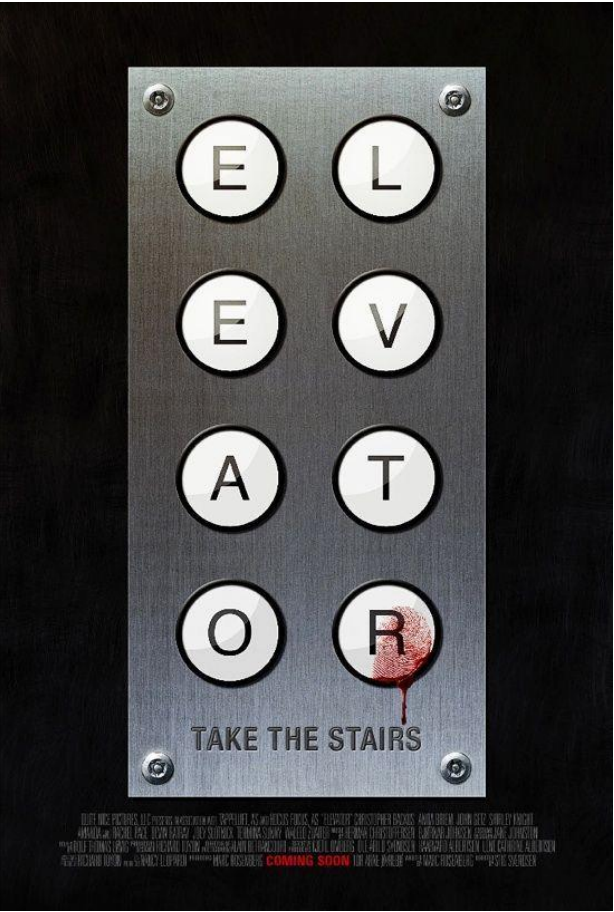
HẾT CHƯƠNG 64

Bạn đang đọc truyện [Tứ Bất Ngự] Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Slender (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Mọi người đều nín thở, tập trung sự chú ý đến trên người Hà Lị.

Ngồi gần thì An Dạ mới thấy rõ, thật ra Hà Lị lớn lên rất xinh, trên người cô ta có cái loại mỹ lực có thể khiến người khác chìm đắm, giống như mặt hồ gọn sóng, chỉ cần hơi một chút đập dềnh là đã có thể nhanh chóng tóm chặt tâm mắt và ý chí của con người, khiến người ta không kiểm được mà tối gần cô ta, cuối cùng hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Rồi ngay sau đó mặt hồ vẫn là sóng gọn lăn tăn, chờ đợi một người chìm rồi thì người sau tiếp bước kẻ trước, bị con sóng gọi tình cần nuốt không còn gì.

Trên người Hà Lị chính là hơi thở thần bí mà lại kỳ dị như vậy, khiến người ta khó có thể dời đi tầm mắt.

Cô ấy nhếch môi cười, nhìn An Dạ nói: "Vậy tôi sẽ kể một câu chuyện về Slender nha."

"Thật ra, tôi đã từng trông thấy Slender."

An Dạ kinh ngạc: "Đã từng trông thấy? Hình dáng như thế nào? Là kiểu tay dài chân dài như trong lời đồn ấy phải không?"

Ông chú hỏi đầu ngồi bàn kế bên nắc cục một cái, gương mặt đỏ rực vì rượu, ông ta lè nhè nói: "Nếu mà nói như vậy thì tôi có lẽ cũng đã từng thấy qua."

Sinh viên tộc quán A lời ra một quyển notebook, nhanh chóng lấy bút ra quẹt quẹt thật nhanh trên giấy, cuối cùng anh ta run rẩy giờ notebook lên cao trước mặt Hà Lị, hỏi: "Là.... là nó đây phải không?"

An Dạ nghiêng đầu nhìn, trên tờ giấy là vài nét bút ít ỏi, vẽ qua loa một con gì đó phù phục trên mặt đất, tay dài chân dài, miệng có răng nanh, trông giống như một con nhện hoặc là con cua cục lớn.

Hà Lị chỉ cười mà không cho ý kiến, tiếp tục nói: "Ngày nọ, Lý Duyệt đưa tôi đến trước cửa chung cư, sau khi cùng anh ấy nói câu ngon liền một mình đi lên nhà."

Lý Duyệt hỏi: "Đó là lúc nào thế?"

Hà Lị: "Ngày 30 tháng 12 đấy, anh không nhớ sao? Vòng cổ trên châu, là ngày mà anh tặng vòng cổ cho em ấy."

"A, anh nhớ ra rồi, ngày đó em gặp phải chuyện đó à?"

Hà Lị gật gật đầu, hình như nói đến đây vẫn còn sợ hãi, trong mắt vẫn còn một tia cảnh giác, chuyện ngày đó giống như đang xảy ra ngay trước mắt cô.

Hà Lị lại thấp giọng kể thêm: "Lúc tôi vừa mới tiến vào hàng hiên thì đã cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Tôi nghe thấy phía sau có tiếng lạch cách lạch cách, nói cách khác thì nghe như là tiếng nước nhiều trên mặt đất vậy á, tôi còn tưởng rằng chỗ nào đó bị dột nước, không thôi làm sao có tiếng nước được? Tôi quay đầu lại nhìn xung quanh nhưng phía sau chẳng có ai cả. Nói thật, lúc ấy tôi cũng chả sợ gì, chỉ cảm thấy buồn cười vì mình đã nghĩ thần nghĩ quỷ."

An Dạ quả thật có thể hiểu được cảm giác này, nếu như hờ tĩ mà đã bỏ chạy như động kinh thì cũng quá kỳ cục, người thường khi gặp chuyện ma quái ở lần đầu tiên đều sẽ tự an ủi chính mình, trong tiềm thức sẽ không chịu tin tưởng là có ma quỷ.

Sinh viên tóc quăn A vội vàng hỏi: "Sau đó thì sao, sau đó đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Hành cũng dời lực chú ý đến trên người Hà Lị, anh nhấp một ngụm rượu rồi chỉ cười không nói, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy được anh thật ra đang quan sát Hà Lị rất sát sao.

Hà Lị lại kể tiếp: "Sau đó thì tiếng động kia đã đổi khác."

"Đổi khác?" Mọi người ở đây đều trằm miệng một lời.

Hà Lị mỉm cười, chần chờ gật gật đầu.

"Biến thành tiếng 'răng rắc răng rắc', nghe như tiếng... lưỡi kéo nhấp nhấp vậy á. Tiếng động kiểu này làm tôi rón tóc gáy, cảm giác như có ai đó đang cầm kéo rượt theo tôi, tôi nhanh chóng chạy lên nhà, đóng cửa lại mà tiếng răng rắc ấy vẫn còn vọng bên tai, càng lúc càng lớn, tựa như chỗ nào cũng có."

An Dạ không khỏi kinh hãi, theo bản năng nhích đến bên cạnh Bạch Hành, lồng bàn tay vuốt mồ hôi túm chặt lấy góc áo anh.

Bạch Hành rũ mắt liếc nhìn tay cô rồi nhếch môi cười, để mặc cho cô tút gần mình.

Lý Duyệt bất ngờ lên tiếng: "A, anh nhớ rồi, sau đó em đã lái xe đến nhà anh, dù sao ngày 31 cũng sẽ gặp mặt ở núi Hương Tê mà tôi đó em lại còn đến nhà anh."

Hà Lị nói: "Kể tiếp lại có thêm một chuyện đáng sợ nữa đã xảy ra."

"Nói nhanh, kể tiếp xảy ra chuyện gì?"

Cô ấy nói: "Tôi nhìn từ mắt mèo ra bên ngoài xem có ai hay không nhưng mà hành lan trống rỗng, gì cũng không có. Khi đó thì tiếng kéo nhấp cũng im bật. Tôi nghĩ chắc là mình ảo giác rồi nên mới thôi, không nhìn vào mắt mèo nữa nhưng đúng lúc này tôi lại phát hiện ra chỗ không đúng! Mọi người có từng để ý không, nếu kẻ sát vào mắt mèo có thể thấy rõ bên ngoài nhưng một khi lùi về sau thì mặt kính nhỏ đó cũng chỉ có thể chiếu ra một khoảng nhỏ bên trong phòng. Tôi thấy từ mắt mèo phản chiếu ra hình ảnh, cái hình ảnh đó..."

Sắc mặt Hà Lị trắng bệch, run run, cô ấy vui đầu lên vai Lý Duyệt, hình như đã gặp phải một kích thích nào đó rất dữ dội.

"Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì?" Sinh viên tóc xoăn A hỏi một cách nôn nóng.

"Tôi..." Hà Lị mở miệng, "Bên trong hình ảnh kia chính là tôi đang đứng ở giữa nhưng bên trái tôi, cũng chính là chỗ huyền quan có một người khác đang bò trên tường! Là một người phụ nữ! Tất nhiên tôi không dám quay đầu nhìn xem, chỉ có thể mở cửa chạy ra ngoài, trực tiếp đi đến nhà Lý Duyệt."

An Dạ hỏi: "Cô nói người đó bò? Có còn nhớ rõ bộ dạng của người đó hay không?"

"Tôi không nhìn rõ được, nhưng hình ảnh kia thật sự ghê lắm, tôi không dám nghĩ lại đâu."

Ông chủ hỏi đầu nói: "Không chừng là Người Nhện trong phim thì sao, cô sợ gì chứ."

Lý Duyệt tỏ vẻ đau lòng, bàn tay vỗ vỗ trên lưng Hà Lị, trách cứ: "Sao em không sớm nói cho anh hay?"

"Lúc đó cũng không biết nên nói như thế nào, đến nhà anh xong liền uống một viên thuốc ngủ rồi ngã đầu ngủ, xong rồi đến hôm nay luôn. Định trong lúc thu thập tin tức về Slender sẽ tìm cơ hội nói với anh."

An Dạ hỏi: "Cô nghĩ rằng cái cô nhìn thấy chính là Slender à?"

"Tôi cho là vậy, nếu không thì phải giải thích sao đây? Quái vật đó đích thị là Slender."

Vậy mà vào lúc này bên cạnh An Dạ đột nhiên có một người cầm cây nến thơm thò đầu ra, khoan thai hỏi: "Rồi kể tiếp là đến lượt ai kể đây?"

"A!!!" Người đến bất thành linh khiến An Dạ hết hồn, cả người nhào vào ngực Bạch Hành, ôm chặt lấy anh như một con bạch tuột.

"Đừng sợ!" Giọng Bạch Hành nghe ra thực bất đắc dĩ.

Cô gái mới tới kia vươn tay vén tóc mái trên trán, quay qua đám anh chàng tóc xoăn A một cái rồi nói: "A ha! Không ngờ em sẽ ở đây đấy?"

Tóc xoăn A kinh ngạc: "Giai Giai? Sao em lại tới đây?"

"Em tới tìm anh, muốn tặng anh một sự bất ngờ mà."

Tóc xoăn A cười cười ngưng ngẫm: "Đây là Giai Giai bạn gái tôi, xin lỗi đã dọa đến mọi người. Vậy tiếp theo đến lượt tôi kể đi. Tôi cũng sẽ kể về Slender, hơn nữa câu chuyện này còn có liên quan đến bạn gái tôi."

Giai Giai trừng lớn hai mắt: "Có liên quan với em?"

Tóc xoăn A nuốt một ngụm nước bọt, rụt rụt cổ rồi gật đầu: "Nói đến chuyện này thì khoảng ba ngày trước đây, lúc ấy tôi vẫn còn ở trường, không cùng người trong nhóm tới Hương Tê. Nhóm của chúng tôi là hội đoàn dân gian, những lúc rảnh rỗi cũng sẽ nghiên cứu vài sự kiện thần bí, mấy cái này đều được nhà trường cho phép nên chúng tôi mới tìm hiểu mấy chuyện có liên quan đến Slender. Vào khoảng nửa tháng trước, tôi có nghe đến sự kiện về Slender bên lên mạng tìm nhiều tư liệu về khoảng này, đại khái tìm hiểu về ngoài của Slender và một số đặc điểm đặc thù. Ban ngày, Slender trông không khác gì người thường nhưng đến buổi tối sẽ bắt đầu theo dõi người khác, thậm chí sẽ tìm cơ hội ra tay giết người."

An Dạ nói: "Tuy lời đồn thì nhiều nhưng đến nay vẫn chưa nghe có ai chết vì Slender. Có rất nhiều chỗ xuất hiện lời đồn thật giả khó phân nhưng ở đây là nơi có nhiều lời đồn nhất đó."

"Lại nói tiếp," tóc xoăn A nói, "Hồi nãy có nói là ba ngày trước, là lúc xảy ra chuyện. Hôm đó tôi đã hoàn thành xong mọi chuyện trong hội đoàn liền đi tìm Giai Giai, vì tôi sắp phải cùng hội đoàn đến đây nên rất có thể sẽ không gặp cô ấy trong một đoạn thời gian nên định mời cô ấy ra ngoài ăn cơm. Sau khi ăn cơm rồi trở về kí túc xá, tôi đứng trước cửa nhìn theo Giai Giai lên lầu, vừa định đi trở về liền thấy thấp thoáng có cái gì đó bò ngang trên bờ tường, đuổi theo phương hướng Giai Giai vừa rời đi. Tôi đi theo vào lại bị dị quản lý ký túc ngăn cản, nhìn kỹ lại chẳng thấy gì nên cứ cho là mình bị ảo giác."

Mọi người đều chuyển lực chú ý lên người Giai Giai, cô ấy sững sờ trong chốc lát rồi nói: "Nhưng mà.... cái gì em cũng chưa thấy nha."

Ông chủ đầu hỏi vươn tay vỗ vỗ đầu mình: "Vậy cũng kì lạ quá nha."

An Dạ hỏi: "Còn chú thì sao, có chuyện gì hấp dẫn kể cho mọi người nghe với?"

Ông chủ nghiêm túc hẳn lên, kéo kéo áo khoác lông thật dày, nói: "Thật ra tôi là một giáo sư dân tộc học, đang giảng dạy tại đại học Nam Kỳ."

"Thật không ngờ chú vậy mà là một giáo sư đại học nha!" Tóc xoắn A có chút sùng bái.

Ông chú cười cười, trên mặt đồ ửng vì rượu lại có nụ cười khiến mọi người nhìn vào tưởng cứ ông ấy đang thẹn thùng.

Ông ấy nói: "Gần đây tôi cũng chú ý tới Slender nên mới xin nghỉ phép vài ngày, muốn tận mắt nhìn thấy. Lại nói, tôi và Slender cũng đã từng chạm mặt một lần rồi đấy. Lúc rảnh rồi tôi hay sưu tập một ít tiêu bản hoa cỏ và côn trùng để nghiên cứu, đó là sở thích lớn nhất của tôi. Buổi tối hôm đó sắc trời cũng giống như bây giờ vậy nè, không trăng, chỉ có vài ngôi sao lác đác trên cao. Tôi thấp một ngọn nến, muốn quan sát tiêu bản một con nhện gần hơn, đây cũng không phải là con nhện bình thường đâu nha...."

Lý Duyệt oán giận: "Bây giờ không ai muốn nghe ông giảng bài, nói trọng điểm!"

Ông chú bụng bia lắc đầu: "Đúng là người trẻ tuổi hấp tấp bộp chộp, không có hiểu biết! Được rồi, để tôi kể tiếp...."

An Dạ tò mò: "Vì sao phải dùng ngọn nến quan sát? Bật đèn không phải tốt hơn sao?"

Ông chú: "Cò giá trị này chắc không hiểu rồi? Nếu bật đèn sẽ không thể tập trung ánh sáng hội tụ trên mẫu tiêu bản được, ngược lại sẽ nhìn không rõ. Tuy nhiên đây cũng là điều mà tôi thích nhất trong khi sưu...."

"Ông đủ chưa?" Lý Duyệt bắt mẫn.

"Người trẻ tuổi, chắc chắc chắc... Rồi rồi, kể tiếp. Khi tôi cầm tiêu bản nhện đưa lên trước đầu ngọn nến, hình dáng con nhện chiếu trên trần nhà bị phóng đại ra nhiều lần. Ngay lúc đó, trần nhà phát ra một trận âm thanh rất kì quái, tôi ngẩng đầu nhìn thì mã ới, có một gương mặt đang ở trên đó, lúc ấy tôi muốn tông cửa bỏ chạy thì kẻ nọ lại biến mất tiêu."

Giai Giai nói: "Là bò trên tường như con sâu ấy à? Kể đó là theo con nhện đi vào sao?"

Ông chú đầu hỏi: "Ai biết? Cũng có thể là đi theo tôi vào phòng."

An Dạ hỏi: "Nhưng từ câu chuyện mọi người kể thì hình như hẳn cũng sẽ không giết người?"

"Cũng có thể tạm thời chưa giết." Bạch Hành tiếp lời c.

Lý Duyệt hơi run run: "Ghê gớm vậy á? Nhưng không phải nói lúc Slender không biến thân trông y như người thường à? Trong sinh hoạt thường ngày mọi người có nhìn thấy người đó không?"

Hà Lị nhủ mảy: "Em không có ấn tượng gì hết."

Ông chú đầu hỏi: "Tuy tôi biết người đó là ai nhưng lại bị chứng mù mặt, đã sớm quên mất rồi."

Tóc xoắn A đi đến trước mặt ông chú đầu hỏi: "Chú mắc chứng mù mặt? Chú nhìn xem tôi là ai nào?"

Ông chú đầu hỏi nói một cách đầy ghét bỏ: "Cậu là ai chứ?"

"Quả nhiên là mù mặt."

"Đi đi đi, đừng có đứng đây thêm phiền, tôi bị mù mặt chứ không phải mù mắt, chỉ là qua một thời gian thì không nhớ rõ mặt người thôi, cậu cho tôi là não cá vàng à?"

Mọi người bật cười ha ha, ai cũng tự mình rót đầy ly rồi cùng nhau uống cạn coi như từ biệt.

Trời sắp sáng, đã lộ ra vài tia hồng đông nơi cuối trời.

An Dạ và Bạch Hành cùng nhau đứng lên, tạm biệt những người khác.

Tóc xoắn A đề nghị: "Nếu mục đích của chúng ta đến đây đều là Slender vậy khi điều tra hãy kết bạn với nhau đi?"

Hà Lị ủng hộ: "Cũng được, dù sao tôi cũng phải ký lục một số chi tiết, trở về đăng bài."

An Dạ cười cười: "Không gạt mọi người, tôi là Miêu Phạn tự tập chí [Từ Bất Ngữ], hiện giờ đang điều tra thực tế đề tài Slender cùng với biên tập của tôi."

Giai Giai hỏi: "Thì ra chị là Miêu Phạn, tên thật là An Dạ đúng không à?"

"Cô biết tôi?"

Giai Giai có vẻ đặc biệt kích động, có ấy cầm tay An Dạ nói: "Em chính là fan của chị nè, còn vị này chắc là biên tập Bạch Hành đúng không? Người thật quá nhiên quá đẹp trai! An Dạ chị không biết đâu, anh ấy đã sớm trở thành đề nhất soái ca trên mạng, thậm chí đá vàng một vài minh tinh xuống đài luôn đó."

"Gi chứ?" Khóe miệng An Dạ cứng ngắc, có hơi chút không phản ứng kịp.

Ông chú đầu hỏi ném cho bọn họ một cái liếc mắt đưa tình rồi xoay người bỏ đi, lưu lại bóng dáng phong hoa tuyết đại và nói: "Được đồng hành cùng mấy cô nương xinh đẹp đây chính là tôi cầu mà không được đây nhá!"

Lý Duyệt ghé tòm đến muốn ới, nói một cách ghét bỏ: "Ai thêm cùng đồng hành với một ông chú lớn tuổi chứ, leo lên thang lầu thôi mà đã than eo đau gối mỏi thì còn làm được com cháo gì nữa!"

Ông chú đi được một khoảng xa dưới chân lao đảo một cái, suýt nữa đã té ngã, ông quay đầu lại hướng Lý Duyệt làm ra một tư thế nổ súng, bày bộ dáng ngầu lòi.

"Gớm muốn chết." Quả thực Lý Duyệt muốn phun ra.

"Đây là danh thiếp của tôi." Hà Lị sôi nổi đưa danh thiếp cho mọi người rồi lại trao đổi số điện thoại với An Dạ và tóc xoắn A, đề phòng trường hợp có thay đổi sẽ thông báo cho nhau.

"Chúng ta về ngủ một giấc thật ngon, sau đó buổi tối cùng nhau đi tắm suối nước nóng, ngày mai lại tính đến chuyện điều tra nha?" Tóc xoắn A đề nghị.

Mọi người đều đồng ý rồi ai về phòng người đấy.

Phòng của Bạch Hành là 0102, là phòng thứ hai ở lầu một.

Phòng An Dạ thì là 0202, ở lầu hai.

Thế cho nên cô đi thang máy một mình lên lầu, An Dạ cảm thê phòng mở cửa nhưng ngay vào lúc này, trên hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Cô tưởng Bạch Hành yên tâm nên cố ý lên đây, cô còn quay đầu lại nở nụ cười với anh.

Kết quả hành lang vắng hoe không một bóng người.

Cửa phòng đã mở một nửa, ánh đèn bên ngoài hắt một chùm ánh sáng qua khe cửa.

An Dạ quay đầu lại, vừa dọm bước vào phòng lại bất ngờ trông thấy một luồng bóng đen lấy tốc độ sấm sét nhanh chóng quét vào phòng.

Thật giống như có bóng người bị hút thật mạnh vào trong đó.

An Dạ nhớ đến câu chuyện Hà Lị đã kể gặp Slender trong nhà nên cô không dám bước vào nữa bước mà chỉ vội vã lộn trở lại thang máy.

An Dạ ấn nút 1 muốn đến phòng Bạch Hân nhưng thang máy không hiểu sao lại vô cớ sáng lên ở nút -1, hướng tầng ngầm mà đi.

An Dạ có hơi sợ, liên tục ấn nút mở cửa nhưng toàn bộ thang máy cứ như bị hỏng, hoàn toàn không dừng lại.

Khi tới tầng ngầm thì toàn bộ đèn bên trong đều tắt.

An Dạ sờ soạng vách thang máy, ấn vào nút điện thoại muốn kêu cứu nhưng trong đó lại chỉ truyền ra tiếng động rề rề.

Ngay sau đó, điện thoại có tiếng nói: "Là An Dạ sao, là An Dạ sao?"

"Là tôi, là tôi!" An Dạ hô lớn.

"Rề rề rề..."

"Là An Dạ sao, là An Dạ sao, là, là, là An Dạ sao, là An, là An Dạ sao?"

"Là An Dạ sao, là An Dạ sao?"

Trong điện thoại vẫn cứ luôn vọng tới câu chất vấn đầy máy móc, ngữ điệu không giống với người thường.

An Dạ lạnh lẽo, theo bản năng nhìn lên nóc thang máy, thang máy cúp điện tối đen nên cô không thể nhìn được gì.

Cứ cảm thấy bên trên có người, An Dạ nghĩ như vậy.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra và gọi cho Bạch Hân.

Vậy mà điện thoại lại mất tín hiệu, điều kinh dị nhất chính là.... từ màn hình di động phản xạ ra một bóng người, ở ngay trên đầu cô, có người bò bên trên.... đang nhìn cô!

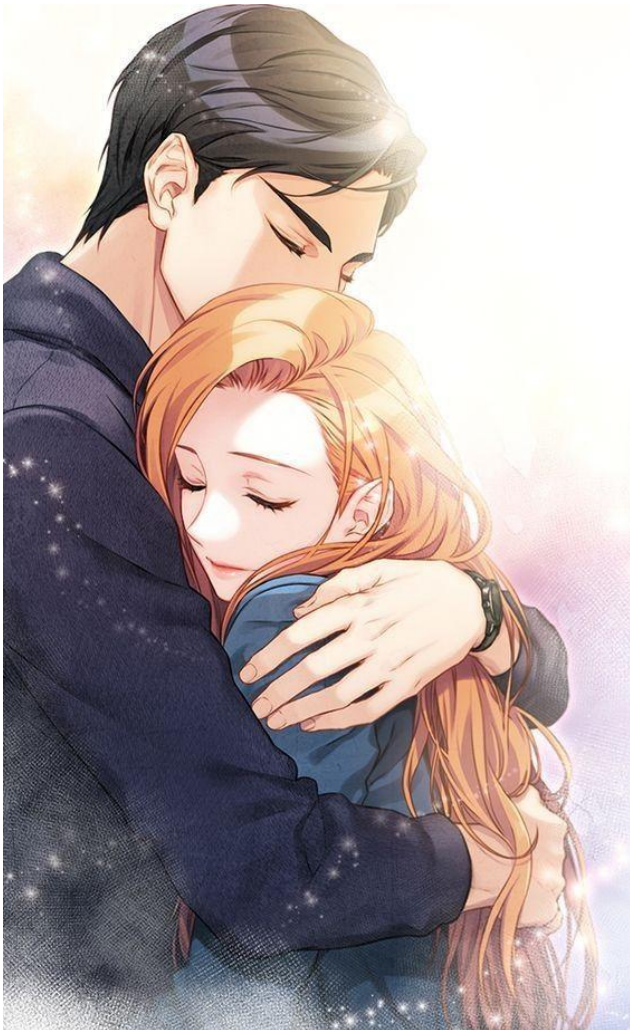
HẾT CHƯƠNG 65

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 66: Slender (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Âm thanh máy móc kia vẫn còn tiếp tục vang lên, An Dạ quan sát đáng về hần qua màn hình phản quang trên điện thoại.

Trên mặt hần không có ngũ quan, bóng loáng như một mặt gương, yết hầu hần lên lên xuống xuống, âm thanh kia chính là từ trong cổ họng hần vọng lại!

Hần ta là cái gì?

Là Slender sao?

An Dạ thấy không rõ, cô không dám cầm di động chiếu vào cơ thể hần, chỉ có thể luống xuống tay chân ấn ấn nút mở cửa.

"Là An Dạ sao, là An Dạ sao? Là, là An Dạ sao? Là An Dạ sao? Là An Dạ sao?"

Hần ta vẫn hỏi, như một cái máy đĩa CD bị đập, không thể dừng lại mở âm thanh ồn ào hỗn loạn này.

"Dừng dừng."

Rốt cuộc thì cửa thang máy đã mở, ánh đèn bên trong cũng sáng lên, những thứ đáng sợ lúc này im bật trong nháy mắt.

An Dạ nhìn quanh phía trên, cái gì cũng chẳng có.

Cô chạy ra ngoài, xông thẳng hướng phòng của Bạch Hành.

"Bạch Hành, Bạch Hành, Bạch Hành, Bạch Hành, Bạch Hành...." An Dạ kêu một cách đầy lo âu, cô vốn không dám dừng lại tiếng gọi, sợ anh không nghe thấy tiếng mình.

"Anh đây."

Lúc Bạch Hành mở cửa thì An Dạ vẫn chưa kịp ngừng ấn chuông cửa.

Cô thấy Bạch Hành mặc một chiếc áo lông màu trắng cực kỳ thoải mái, cả người được bao phủ bởi ánh đèn chỗ huyền quang, ánh lên một vòng màu trắng bạc.

Xuất phát từ tâm lý sợ hãi, muốn ý lại vào người khác, cô theo bản năng vươn tay túm chặt lấy áo Bạch Hành.

Anh cúi đầu vừa thấy, không biết vì sao nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười nhàn nhạt.

Anh đem tay xoa xoa phía sau đầu An Dạ, cuối cùng ôm cô vào lòng, gặt gao giữ lấy cô.

"Lạch cạch" một tiếng, cửa bị Bạch Hành đóng lại.

Hai người cứ thế ôm lấy nhau đứng cạnh cửa, qua một hồi lâu cũng chưa chịu tách ra.

Tìm An Dạ vẫn cứ còn đập thình thịch, nhanh đến mức làm cô muốn run lên, cô không thể thích ứng với tốc độ khi nhanh khi chậm của trái tim mình, đã sắp bị cái loại khăn trương này bức điên.

Cô buông lỏng ngón tay túm áo Bạch Hành, chuyển hướng ra phía sau lưng anh. Hình như sờ đến sống lưng, từng đốt sống rõ ràng như nắm đốt ngón tay, từng đoạn từng đoạn nho nhỏ, lại là cảm giác tồn tại mạnh mẽ dày rộng đến không ngờ.

Nhích lên trên là vai cánh tay rộng lớn của anh, đôi tay cô chạm rải bò lên, bàn tay kẻ sát bên ngoài tằm áo lông. Nhiệt độ cơ thể của Bạch Hành rất có lực xuyên thấu, xuyên qua áo lông, độ ẩm cực nóng truyền đến lòng bàn tay cô.

Thật là ấm áp, hơi nóng này lập tức đã xua tan sự bất an của cô.

Bạch Hành dán đôi môi mình trên đỉnh đầu An Dạ, một tay nhẹ nhàng vỗ về cái gáy cô, từng chút từng chút, từ đầu đến eo, như đang dỗ một đứa bé đi vào giấc ngủ, anh cực kỳ kiên nhẫn lại chứa đầy yêu chiều.

Anh lấy phương thức của chính mình đi an ủi cô, tuy rằng tư thể thân mật lại không khiến cho cô phản cảm.

An Dạ vui trong ngực Bạch Hành hít sâu một hơi, hương thơm quanh chóp mũi chính là hương hoa nhài nhàn nhạt, thoang thoảng còn có chút hơi thở tươi mát của cô cây.

Cô không có cách nào đẩy Bạch Hành ra được, cứ như vậy mà ích kỉ hấp thụ sự dịu dàng và ấm áp anh mang tới, thậm chí sâu trong đáy lòng còn bỗng nhiên nảy lên một ý tưởng, cô vậy mà lại muốn.... chiếm hữu toàn bộ Bạch Hành.

Nhất định là bởi vì bị sợ hãi quá đi? Cô cũng đã quen dựa vào anh ấy nên mới giống như bây giờ.... không nỡ buông tay, trong vô thức cô lại nắm chặt áo lông của đối phương, vài đầu càng sâu vào lòng anh.

Bạch Hành kéo cô đi vào trong, anh gỡ tay An Dạ xuống, nhét cô vào chần rồi dịch góc chần cho kín kẽ.

"Dừng đi!" An Dạ kéo lấy áo anh, nói: "Anh ngủ ở đây đi!"

Cô vỗ vỗ mép giường, nhích ra chừa cho Bạch Hành một khoảng trống khá lớn.

"Được không?" Bạch Hành hỏi lại cô.

An Dạ mím môi, gặt gặt đầu.

Bạch Hành cũng không ngại ngừng, sau khi chui vào chần thì mặt đối mặt cùng An Dạ, cảm nhận được bàn tay cô lạnh lẽo, anh bèn vươn tay nắm lấy.

Trái tim An Dạ lại bắt đầu đập dữ dội, cô cảm thấy tức ngực, chóp lỗ tai như bị thiêu cháy, máu dồn hết lên trên, căng cứng, ngay cả gương mặt cũng nhịn không được mà đỏ bừng.

Cô cảm thấy hơi thẹn thùng, từ trước tới nay chưa bao giờ cảm nhận được cảm xúc khác thường như vậy. Cả hai đều đã là người trưởng thành, ngủ cùng một phòng thì có làm sao? Hai bên vẫn chưa xác nhận bất cứ mối quan hệ nào, càng không có hành vi quan hệ tình dục.

Nhưng mà hiện tại.... là sao đây?

Chắc có lẽ chỉ vì sợ hãi nên mới ý vào sự nam tính của Bạch Hành mà thôi. Nhưng mà vì sao.... cô lại hồ hấp khó khăn, tức ngực khó thở dữ vậy?

Giống như có thứ gì đó đang lặn lẽ sinh sôi trong bóng tối, lúc bất ngờ sẽ tấp kích khiến người ta trở tay không kịp.

An Dạ muốn nhìn thẳng vào tình cảm của mình đối với Bạch Hành, không muốn băng khoảng giống như trước đây nữa, cứ luôn trốn tránh hoặc tự mình gạt mình.

Cô nghĩ, chắc có lẽ cô đã thích anh.

Đường như Bạch Hành nhìn ra được tâm sự trong lòng cô nhưng anh lại không vạch trần, chỉ cầm lấy tay cô, hạ giọng nói: "Ngủ đi!"

An Dạ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, vứt bỏ những cảnh tượng kinh khủng vừa rồi, một đêm an giấc.

Hôm sau, lúc An Dạ thức dậy đã là buổi chiều.

Bạch Hành không ở trong phòng, An Dạ nhìn thấy tờ giấy anh để lại mới biết anh đã xuống lầu đặt cơm.

Cô bèn sửa soạn lại một chút, đến trước cửa thang máy, vừa muốn đi xuống nhưng trong đầu đã nhớ lại cảnh đáng sợ hôm qua nên lập tức xoay người dùng cầu thang bộ.

Trong nhà ăn, nhóm người Hà Lị đang dùng cơm, người thông thả đến chậm là cô và ông chủ đầu hồi kia.

An Dạ ngồi xuống cạnh Bạch Hành, thấy anh đã gọi sẵn cho mình một đĩa risotto hải sản, bên trên còn cẩn thận bọc lại bằng màng bao thực phẩm, sợ món ăn đó nguội đi, điều này đã khiến đáy lòng cô trở nên mềm mại.

Ông chủ đầu hồi cũng ngồi sát bên An Dạ, gọi một phần gan bê chiên và súp đậu Hà Lan.

An Dạ múc một muỗng cơm, đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua bèn thuật lại với mọi người: "Tối hôm qua, tôi.... hình như đã gặp phải Slender."

Ông chủ kinh ngạc: "Ngay tại đây á?"

An Dạ ngần ngừ một chốc rồi gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng.

Hà Lị cũng mím môi, nhũn chặt mày.

Bạch Hành nói: "Theo tôi được biết thì toà soạn Thiên Xuyên cũng ở quận Hoàng Sơn?"

Lý Duyệt gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi cũng có nghe danh tiếng của toà soạn các vị. Tuy nhiên toà soạn chúng tôi chuyên về thu thập tin tức, lượng độc giả khác với chỗ của hai người."

Tóc xoắn A nói: "Tôi cũng học đại học ở quận Hoàng Sơn đây."

Giai Giai: "Tôi thì không cần phải nói, là bạn gái của Tóc xoắn A nên đương nhiên học cùng trường!"

Ông chủ sờ sờ cằm, dường như đang suy tư về điều gì đó: "Trên danh nghĩa thì kẻ hèn này là giáo sư của trường đại học quận Hoàng Sơn nhưng vẫn chưa chính thức giảng dạy, bây giờ đang trong đợt nghỉ phép."

Tóc xoắn A bất ngờ: "Chẳng lẽ chú là.... giáo sư mới tới kia á?"

Ông chủ: "Có lẽ là vậy."

"A.... thăm rồi!"

"Nè nè, thái độ của cậu có vấn đề rất lớn đấy nhá. Được một giáo sư như tôi dạy dỗ là phúc phận rất lớn của các người đấy, có biết không?"

"Đúng là hiện thực tàn khốc mà, giáo sư nói không phải là một cái gái đuôi cao tới nách mà là một ông chú trung niên, cũ vẫn hoàn cũ...."

Giai Giai cầm cái nĩa lên: "Sao? Anh còn muốn nhìn gái đẹp chân dài ư?"

Tóc xoắn A xấu hổ cười cười, giơ tay xin tha.

An Dạ bắt đầu dĩ can ngăn: "Được rồi, đừng đùa nữa, ăn cơm trước. Chúng ta còn phải tìm cách ứng phó với Slender đó."

Bạch Hành lại nói: "Có nghĩa là mọi người đều ở quận Hoàng Sơn?"

Tất cả đều đồng loạt gật đầu.

Anh nhếch môi nở nụ cười, cúi đầu cắt thịt, vừa bỏ một miếng nhỏ vào miệng vừa nói: "Có thể chúng ta đã từng chạm mặt nhau rồi cũng không chừng."

Lý Duyệt: "Quận Hoàng Sơn lớn như thế...."

Bạch Hành nói: "Ở đây có ai chưa từng gặp phải Slender?"

An Dạ đếm đếm: "Anh nè, Lý Duyệt, Giai Giai đều chưa từng gặp qua."

"Nói vậy thì Hà Lị, Tóc xoắn A, còn có ông chú này và em đều đã từng gặp rồi, đúng không?" Bạch Hành hỏi.

An Dạ gật đầu, bỗng nhiên đã hiểu ý anh muốn nói gì. Vì ban ngày Slender là người thường, buổi tối mới biến thành tay dài chân dài. Bọn họ vốn không thể xác định được Slender vào ban ngày theo dõi người khác tìm mục tiêu hay đến m buổi tối mới lựa chọn mục tiêu cho mình, nhưng có thể khẳng định là Slender sẽ không dò theo tung tích của chính mình.

Như vậy thì, tất cả mọi người ở quận Hoàng Sơn, ngày thường rất có thể đã từng lướt qua nhau nhưng không nhớ rõ mà thôi.

Nếu Bạch Hành, Lý Duyệt và Giai Giai đều chưa từng gặp qua thì khả năng Slender là một trong ba người bọn họ sẽ rất lớn.

Hơn nữa, ai quy định Slender chỉ có thể có một con?

Bạch Hành nói: "Vậy nên những ai chưa trông thấy nó có khả năng chính là Slender? Bởi vì là người thân cận bên cạnh nên khi biến thành Slender sẽ không tự giác mà theo dõi đối phương. Đương nhiên, những điều này đều do tôi phỏng đoán mà thôi."

Ông chủ đầu hồi húp một ngụm súp đậu rồi nói: "Nhưng nếu nói như vậy thì cũng có khả năng sẽ là người ngoài, nói không chừng đã có ai đó trông như người bình thường nhưng lại là Slender đang theo dõi chúng ta đấy sao?"

An Dạ vô thức ngẩng đầu thì chú ý tới một ánh nhìn gần đấy.

Ở ngay phía trước cô có một cô bé đang nhìn cô chăm chăm.

Hình như đã trông thấy tầm mắt An Dạ, cô bé ấy lại bắt an cúi đầu.

Cô nhóc đó đang nhìn cái gì vậy nhỉ? An Dạ nghĩ thầm.

Đến buổi tối thì mọi người đều trở về phòng tắm rửa, thay quần áo, sau đó cùng nhau đi ngâm suối nước nóng.

Bởi vì nam nữ phân ra tắm riêng nên vừa đến cửa vào thì An Dạ tách ra khỏi Bạch Hành, cô đi theo đám người Giai Giai vào một gian phòng rất lớn, không khí bên trong nóng hổi hổi, đã có rất nhiều người đang ngâm trong này.

An Dạ cũng học theo bọn họ, lấy khăn tắm màu trắng quấn quanh cơ thể trần trụi của mình, sau đó một tay đỡ trước ngực rồi mới chậm rãi ngấm mình vào dòng nước ấm áp.

"A~~~~" cảm giác thư thả thoải mái khiến cô không nhận được mà phát ra một tiếng thờ dài khoan khoái.

Bỗng nhiên Giai Giai đến gần cô, nói: "Chị An Dạ, không ngờ bình thường lúc chị mặc quần áo thì trông nhỏ nhắn như vậy nhưng khi cởi ra thì cũng có chỗ to lắm nha."

An Dạ mở bừng mắt, có hơi xấu hổ mà không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này thì Hà Lị nhếch môi cười: "Tôi có thể dạy cô một bài mát xa ngực rất hiệu quả, nếu muốn học thì cứ nói."

Giai Giai nhanh chóng bu lại, chỉ ới chị à mà vuốt mông ngựa Hà Lị, hiển nhiên tỏ vẻ rất hâm mộ đối với dáng người nóng bỏng của đối phương.

An Dạ dựa lên chiếc gối được chuẩn bị sẵn trong khu du lịch, vừa nghiêng đầu nhìn ra hướng khác thì lại thấy cô bé lúc chiều.

Cô bé ấy rất sùng sốt, sau đó đã nhanh chóng cúi đầu, không nhìn An Dạ nữa.

An Dạ hơi kinh ngạc trong lòng, cô ngồi dậy nói với Hà Lị: "Tôi đi lấy đồ một lát."

Hà Lị xua xua tay, không thêm để ý, cô ấy và Giai Giai đang nhập tâm vào câu chuyện của họ.

An Dạ tới gần cô bé kia, gần đến mức sắp chạm vào mũi chân bé ấy thì cô bé mới dùng giọng nói thật thấp của mình hỏi: "Chị là.... An Dạ phải không?"

An Dạ gật đầu: "Em vẫn luôn nhìn chị, tại sao vậy?"

"Em biết chị, chị đã từng điều tra rất nhiều sự kiện bí ẩn đúng không ạ?"

"Nếu nói về mấy truyện mà chị đã từng đăng trên tạp chí thì đúng là như vậy."

Cô bé bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ngập nước dường như đang lộ ra ma lực, hấp dẫn sự chú ý của người đối diện: "Hãy cứu bạn em, xin chị hãy cứu bạn em!"

"Người đó bị sao?" An Dạ nắm lấy bà vai cô bé mong giúp bé bình tĩnh lại, sau đó hỏi thêm một lần nữa: "Bạn em bị làm sao?"

"Bạn ấy gặp phải Slender, chị có cách nào đuổi được Slender không? Không đúng, chị nhất định có biện pháp, chị đã từng giải quyết được mấy sự kiện kia cơ mà." Cô bé ní non như tự nói.

An Dạ trầm ngâm một lát, cũng không trả lời.

Thì ra là có liên quan đến Slender, mục đích chuyến đi này của bọn họ chính là vì muốn tìm ra tung tích Slender, cơ hội thể này đương nhiên không thể bỏ qua.

"Được, chị sẽ tìm cách giúp em. Đây là số điện thoại của chị, ngày mai em dẫn bạn tới rồi chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn."

An Dạ lấy cây bút bi trên bàn rồi viết xuống lòng bàn tay cô bé ấy một dãy số, sau đó liền trở lại suối nước nóng.

Cô bé kia nắm chặt tay mình, cũng xoay người rồi đi.

"Tôi phải tìm hiểu cho bằng được chuyện về Slender, có người nói bạn của mình gặp phải Slender, chúng ta coa thể ôm cây đợi thỏ, bắt lấy hắn." An Dạ nói.

Hà Lị cười cười: "Tôm hán chắc là hơi khó, tuy nhiên, chụp vài tấm ảnh để đăng bài thì sẽ không lo vấn đề lượng tiêu thụ."

Giai Giai nói: "Vậy thì làm thôi, ngày mai cứ kêu người kia hẹn bạn ra, chúng ta sẽ hỏi thăm một tí."

HẾT CHƯƠNG 66

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Slender (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Chờ bọn họ tắm suối nước nóng xong thì đã 10h tối.

An Dạ nhờ Bạch Hành đi trả phòng dùm mình, cô muốn ở cùng phòng với Bạch Hành chứ ngủ một mình thật là đáng sợ, cho dù như thế nào đi nữa thì cô cảm thấy ở cùng anh cũng sẽ ổn hơn.

"Ting ting ting." An Dạ vừa đi đến phòng thay quần áo thì di động phát ra thông báo, rất nhanh đã có tin được gửi tới

Cô click mở ra, trong đó viết: Đã trả phòng rồi, anh đổi thành phòng đôi, dọn tới số 0103. Thay đồ xong thì tới đây, anh ở cửa chờ em."

An Dạ chậm rãi ở phòng quần áo mà chà lau thân thể, ngón chân cô bôi vì ngâm nước quá lâu nên da đã rộp lên, từng nếp nhăn uốn khúc nổi bật, sờ vào rất khác lạ. Cô bèn tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng mang vớ vào, mặc quần áo xong xuôi hết thấy.

Giai Giai và Hà Lị đã ra ngoài, trong căn phòng thay quần áo to như vậy chỉ còn lại một mình cô.

An Dạ kéo móc khoá phòng ra, đi ra ngoài. Đại khái là bởi vì quá yên tĩnh nên tiếng bước chân của cô bị phóng đại lên rất lớn, toàn bộ căn phòng đều là tiếng cô bước đi.

Theo lý thì mọi người không rời đi toàn bộ nhanh như vậy, thật giống như chỉ có một mình cô bị nhốt lại trong này.

"Lộp cộp lộp cộp."

Bước chân cô dần dần tăng tốc, càng lúc càng nhanh, thậm chí không kiểm được đã bắt đầu chạy chậm.

Vào ngày lúc này, phía sau cô lại bắt ngờ có một loạt tiếng bước chân hòa với tiếng động do cô tạo ra, âm thanh kia rất nhẹ, từng bước đi nện trên mặt đất nghe bèm bẹp như là một đứa bé tuổi còn nhỏ, không có tỷ sức lực nào, không phát ra lực đạo.

Có ai đó còn sót lại ở đây chăng?

An Dạ vô thức muốn quay đầu nhìn xem, mà rồi lại không dám nhìn.

Cô nghĩ tới hình dáng nhanh nhẹn của một con mèo, loại động vật nhỏ mềm mại đó những lúc vượt nóc bằng tường thì sẽ không phát ra một chút âm thanh nào, thân hình và tiếng bước chân của nó chính là không phù hợp với nhau.

Cô lại nghĩ tới con nhện, là một loài côn trùng kịch độc to bằng lòng bàn tay, rõ ràng cơ thể nó cũng lớn nhưng lúc bò đi thì một chút xiu tiếng vang cũng không có.

Cho nên, làm sao cô có thể khẳng định được phía sau mình là một đứa bé hiền lành vô tội chứ?

Không chừng...Không chừng vẫn là Slender luôn theo dõi cô bấy lâu nay thì sao?

Huống chi bây giờ đã là 10h tối, loại mặt hàng kia đều sẽ chờ đến khuya mới xuất hiện!

Đa đầu An Dạ như muốn nổ tung, cô chạy ra ngoài nhanh như chớp, hy vọng chạy thoát khỏi chốn không người này.

Rất nhanh, An Dạ đã đuổi kịp mấy người kia.

Hà Lị đột nhiên hỏi: "Vừa rồi cô đi đâu vậy?"

An Dạ kinh ngạc: " Tôi đâu có đi đâu."

Giai Giai cũng nói: " Kỳ lạ, vừa rồi không thấy chị, còn tưởng là chị đã ra ngoài trước rồi chứ."

An Dạ hít sâu một hơi, ra vẻ nhẹ nhàng: "Có thể là hai người hoa mắt không thấy tôi, Được rồi, ngày mai gặp lại nha. Phòng tôi ở ngay phía trước."

Đám người Hà Lị chào tạm biệt cô rồi bước vào thang máy.

An Dạ đi thêm vài bước, trông thấy Bạch Hành đã đứng nơi cuối hành lang, anh đang cầm hai bát mì ăn liền chờ cô.

Cô chạy chậm về phía anh, nói: "Đi thôi."

Bạch Hành gật gù đầu, sau đó dùng thẻ phòng mở cửa rồi theo cô đi vào.

Trong phòng có sẵn vài đôi đũa dùng một lần, Bạch Hành cẩn thận tráng đũa qua nước sôi rồi lại đưa cho An Dạ, anh nói: "Ăn chút gì nhé."

An Dạ cũng đang đói muốn chết, cô ngâm sợi nước nóng được một lát thì ngủ quên mất, vẫn chưa ăn chút gì.

Lúc này lại thấy anh quan tâm săn sóc như vậy, nói cô không cảm động chính là nói dối.

Cô cũng học theo, tráng đôi đũa sơ qua nước nóng rồi đưa cho anh, thúc giục: "Anh cũng ăn đi."

Bạch Hành do dự trong chốc lát nhưng không nhận lấy, anh nói: "Không sao, anh không đói. Em cứ ăn trước đi."

An Dạ cắn răng, trực tiếp dùng đũa kẹp vài sợi mì rồi đưa đến cạnh môi đối phương.

Bạch Hành mím môi, không chịu há miệng.

Hông lẽ vì nóng quá?

Cô thật cẩn thận thổi thổi mì trong bát, lại một lần nữa kẹp sợi mì đưa đến cạnh khóe môi Bạch Hành.

Lần này thì hình như anh đã vừa lòng, không thèm nghĩ ngợi gì mà trực tiếp ngậm lấy đôi đũa, hút mì vào miệng mình.

Hơi nóng lượn lờ quanh quần trên mặt Bạch Hành, gương mặt lộ ra ý cười tình nghịch rõ rệt.

Thì ra là đang trêu chọc cô?

An Dạ nghiêng răng nghiêng lợi, hàm răng trắng tinh cắn lấy đầu đũa, bất mãn nhìn Bạch Hành chằm chằm. Đến khi bị ánh mắt sáng quắc của anh bắt gặp thì cô lại như một con mèo vừa mới ăn vụng, chột dạ dòi ánh nhìn ra chỗ khác, hai lỗ tai không kiểm được mà nóng hết cả lên, cứ như một ngọn lửa vô danh đang thiêu đốt cô vậy.

Một đêm này, An Dạ nằm trên giường trần trọc không thể đi vào giấc ngủ. Chi cần nhắm mắt là trong đầu cô liền đầy áp những suy nghĩ miên man bất định, toàn bộ đều là những yêu cầu chăm sóc của Bạch Hành hoặc là biểu tình xa cách của anh. Tất cả đều khiến cho trái tim cô đập loạn không thể kiểm chế.

Qua ngày hôm sau, lúc An Dạ mang một đôi mắt gấu trúc tình lại thì Bạch Hành đã sớm ra ngoài dùng bữa sáng.

"Ting ting ting."

Di động bắt ngờ vang lên, là một tin nhắn.

An Dạ click mở ra thì thấy đó là một dãy số xa lạ, nghĩ chắc có lẽ chính là cô bé kia gửi tới.

Cô đã hẹn bọn họ sẽ gặp mặt tại cây cầu ở phố cổ Trần Nam.

Sau khi An Dạ rửa mặt chải đầu tuơng tát, ra ngoài tìm chút gì đó lót dạ xong liền rủ Hà Lị cùng đi gặp cô bé kia. Những người còn lại thì chia làm hai tổ, đi điều tra những nơi có dấu hiệu liên quan đến Slender.

Hà Lị lái xe, cả hai rất nhanh đã đến phố Trần Nam.

Trên cầu phố cổ Trần Nam.

Cô bé kia đang đứng giữa cầu, mái tóc đen mượt rủ xuống trước ngực, có cảm giác như sắc xanh đen mà quái thảm sâu vào tim phổi.

Chi cần liếc mắt một cái, vẻ ngoài da trắng tợn đen của cô bé sẽ ghi dấu ấn thật sâu vào lòng người, không cách nào xoá đi.

Cô bé khẽ gật đầu với hai người rồi nói: "Tên em là Mộc Thâm, hiện đang học lớp 11 ở trường trung học Trần Nam, em muốn kể về chuyện một người bạn của em"

Hà Lị kéo kính râm trên mặt mình xuống, cười nhẹ: "Tôi là Hà Lị, công tác tại tạp chí Thiên Xuyên, em có thể gọi chị Hà Lị cũng được. Xung quanh đây có quán cà phê nào không? Tôi mời em dùng điểm tâm, em kể chuyện cho chúng tôi nghe, được chứ?"

Mộc Thâm chần chừ chốc lát rồi gật đầu, nhanh chóng dẫn bọn họ đến một khu trung tâm thương mại, vào quán cà phê Phi Điều ngồi xuống.

Mộc Thâm thất thần dùng muỗng nhỏ chọc chọc lớp bơ hồng nhạt trên mặt bánh kem, nhẹ giọng kể: "Cô ấy là bạn cùng lớp với em, tên Kỳ Nguyệt."

Hà Lị viết cái tên đó vào sổ tay, cười hỏi: "Tôi có thể gọi cô ấy là Tiểu Nguyệt được chứ?"

Mộc Thâm cúi đầu, không cho ý kiến.

An Dạ nói: "Em kể một tý về chuyện của cô ấy đi? Nếu có thể giúp được gì, chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ."

Mộc Thâm nói: "Cô ấy nhìn thấy Slender."

"Thấy như thế nào?" An Dạ hỏi.

Mộc Thâm cúi đầu không nói, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Thực ra em và cô ấy không phải là bạn thân nên cụ thể ra sao thì em cũng không rõ lắm. Em chỉ biết, ngày đó, sau khi tan học, cô ấy và một vài bạn học khác hẹn nhau chơi trò đồng tiền bí ẩn, sau đó cô ấy bất ngờ hét to rồi đột nhiên bất tỉnh. Kể tiếp thì không còn đến lớp học nữa."

**Đồng tiền bí ẩn: một trò chơi bói toán tương tự trò Ouija của châu Âu.*

An Dạ hỏi: "Em đã từng đi thăm cô ấy hay chưa?"

Mộc Thâm gật gù đầu: "Cô ấy bắt đầu sốt cao không ngừng em đã đi thăm vài lần. Có lẽ bởi vì sinh bệnh nên cô ấy rất nhanh đã ý thức được em mới là người bạn tốt nhất, chỉ là đôi khi cô ấy giống như xuất hiện ảo giác, nói mình nhìn thấy Slender, sau đó cứ trốn tránh trong phòng. Em... em rất lo lắng, không biết cô ấy bị thứ gì ám phải nữa, là Slender đang bám lấy cô ấy phải không?"

Hà Lị mỉm cười: "Có tiện mang theo chúng tôi đi thăm cô ấy một chút chứ?"

Mộc Thâm trả lời: "Vâng ạ."

Ba người cùng nhau lên xe, rất nhanh đã dừng lại ở bên ngoài một gian chung cư.

Mộc Thâm mang theo hai người lên lầu, ấn chuông cửa nhà Kỳ Nguyệt.

Người mở cửa đúng là Kỳ Nguyệt, cô bé xanh xao vàng vọt, cánh mũi không khồng chế được cứ run rẩy, gắt gao nhìn Mộc Thâm chăm chăm.

Mộc Thâm nói: "Kỳ Nguyệt, bạn đừng sợ, hai chị này là tới cứu bạn đấy."

Kỳ Nguyệt cúi đầu không nói gì, được Mộc Thâm đỡ ngồi lên giường.

Cô ấy vui cả cơ thể mình vào trong chăn, chỉ để lộ ra hai con mắt tím tối cô độc, hướng cái nhìn dòn ép đè nặng tinh thần lên người các cô.

Không hiểu sao An Dạ lại cảm nhận được một sự lạnh giá khôn cùng, cô chỉ biết cắn lấy môi dưới, hơi nhàu đầu mày.

Hà Lị thì lại như hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì cả, cô ấy hỏi: "Em có thể kể với chúng tôi chuyện về Slender không?"

Lúc này, Mộc Thâm đã thoái lui sang một bên, cô bé thay thế Kỳ Nguyệt trả lời: "Bây giờ Kỳ Nguyệt không còn hay nói chuyện nữa, tuy nhiên, vừa đến chạng vạng tối thì cô ấy sẽ kể một ít về Slender, hai người có thể từ từ hỏi xem."

"Cha mẹ cô ấy đâu?" An Dạ hỏi.

Mộc Thâm thở dài: "Mẹ cô ấy là nhân viên tiếp thị rượu ở KTV, khuya lắm mới trở về, cha và mẹ cô ấy đã ly hôn rất nhiều năm rồi."

Thì ra là như vậy. An Dạ như đang suy tư về điều gì đó.

Mộc Thâm cười cười: "Nhưng cũng không sao, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh Kỳ Nguyệt. Em chính là người bạn tốt nhất của cô ấy."

Lời này vừa dứt thì Kỳ Nguyệt bỗng nhiên ngẩng ra, cả người cứng đờ.

Đôi mắt cô ấy trừng thẳng vào Mộc Thâm, đồng tử phóng đại, trong mắt hơi có chút ướt át giống như mắt mèo vậy.

Mộc Thâm nài nỉ: "Hai người có thể chờ đến buổi tối để nghe cô ấy kể một chút, cứ lấy cô ấy, được không?"

Hà Lị thay An Dạ gật đầu, nói: "Em yên tâm, có thể cứu được hay không tôi không hứa chắc nhưng nếu có liên quan tới Slender thì tôi sẽ không bỏ qua đâu."

Mộc Thâm cười cười đầy cảm kích, cô bé nhìn nhìn đồng hồ rồi nói: "Em đi mua cơm chiều cho hai chị nhé, muốn ăn món gì?"

Hà Lị nói: "Mua đại sandwich hay gì cũng được."

An Dạ cũng gật gù đầu: "Gì cũng được, chị không kén chọn."

Mộc Thâm gật đầu rồi rời khỏi chung cư.

Trong lúc này, Kỳ Nguyệt vẫn luôn ở trong tư thế căng thẳng thần kinh, chỉ dám lộ ra đôi mắt phòng ngừa nhìn An Dạ qua kẽ tóc của mình.

Hà Lị hỏi Kỳ Nguyệt hai vấn đề nhưng đối phương hoàn toàn không phản ứng, khiến cô không khỏi cảm thấy nhàm chán.

Cô đứng lên nói với An Dạ: "Tôi đi WC, chờ tôi một chút nhé."

"Được."

Hà Lị đi rồi, cửa phòng "lạch cạch" một tiếng, đóng lại.

Kỳ Nguyệt bất ngờ chui ra từ trong chăn, khiến An Dạ sợ tới mức ngã ngồi xuống đất.

Cô ấy dùng một loại tư thế bò sát quý dị bò đến gần An Dạ, tứ chi gầy rộc, hai tay dường như chồng lên nhau đi theo dáng đi của mèo, từng bước từng bước đi đến gần.

Kỳ Nguyệt cúi đầu, đôi mắt nhìn An Dạ gắt gao, đôi môi mấp máy: "Slender."

Giọng nói thì thảo đến nỗi gần như không thể nghe thấy, An Dạ kể lại một chút, hỏi: "Em nói cái gì?"

"S.....lender, đi. S.....lender!" Đầu tiên, giọng nói Kỳ Nguyệt rất nhỏ nhẹ, nhưng đến âm cuối lại rít lên, ngữ điệu thê thảm như một con mèo bị dẫm phải đuôi, ngửa đầu kêu lên đầy đau đớn trong đêm tối.

An Dạ chỉ nghe được loáng thoáng hai chữ "Slender", còn lại thì không rõ.

Kỳ Nguyệt nhanh chóng trở lại trong ổ chăn, kéo chăn lên khuất cả mũi miệng, chỉ còn lộ ra đôi mắt giống như lúc đầu.

Hà Lị đi WC xong đã trở lại, nhìn thấy An Dạ như vậy liền kinh ngạc: "Sao cô lại té ngồi trên đất vậy?"

"Tôi ngồi không vững thôi." An Dạ cười gượng một tiếng rồi lại nhanh chóng bò dậy, ngồi trở về trên ghế.

"Bây giờ là mấy giờ vậy?" Hà Lị hỏi.

An Dạ nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: "Đã 5h chiều rồi, chắc có lẽ là chàng vạng nhỉ?"

Sắc trời bên ngoài đã dịu xuống, mặt trời sắp lặn chiếu tia nắng chiều vàng vọt xuyên qua bức màn rót vào trong phòng.

Thời gian trôi đi từng chút một nhưng Kỳ Nguyệt vẫn cứ không mở miệng nói thêm câu nào.

Bỗng nhiên, có một thứ gì đó lăn từ trên bàn xuống đất, đó chính là túi xách mà Mộc Thâm đã để lại trong phòng.

An Dạ nhặt túi lên và đặt nó trên ghế.

Vào ngay lúc này, Kỳ Nguyệt bất ngờ chuyển tầm nhìn đến cái túi đó.

An Dạ dời chiếc túi đi, Kỳ Nguyệt cũng theo đó mà di chuyển cái đầu.

Kế tiếp, Kỳ Nguyệt trừng lớn đôi mắt của mình, phát ra từng tiếng đút quăng trong cổ họng nhưng chỉ toàn là những tạp âm kỳ lạ khó nghe.

"Cô ấy đang nói gì vậy?" Hà Lị hỏi.

An Dạ lắc đầu: "Tôi không biết."

"ssss....." giữa môi Kỳ Nguyệt mở ra một khe hở, từng câu nói tối nghĩa được phát ra từ trong đó, cô bé vẫn luôn nhắc đi nhắc lại mãi cái chữ "s" này.

Tốc độ của Kỳ Nguyệt càng lúc càng nhanh, càng lúc càng loạn.

Cô ấy giống như đã phục hồi lại tinh thần, hô to: "Der! Đi đi đi der..... Đi nhanh chút!"

An Dạ nhận thấy có chỗ không thích hợp liền kéo Hà Lị bỏ chạy.

Thế nhưng vào ngay lúc này, cửa bất ngờ bật mở.

"Lạch cạch" một tiếng, cánh cửa xuất hiện một khe hở nhỏ, có chút ánh sáng tràn vào phòng từ nơi đó.

Kế tiếp chính là cái đầu của Mộc Thâm thò vào, cô ấy nhìn hai người An Dạ một cách đầy khó hiểu, cả ba cứ giằng co như vậy một hồi lâu.

Cuối cùng, Hà Lị lên tiếng: "Em đã trở lại?"

Mộc Thâm bất ngờ cười nộ lên, cô ấy vói tay vào từ khe cửa, bàn tay dán chặt lên vách tường. Chốc lát sau lại có thêm một bàn tay nữa bám lên.

Đôi bàn tay của cô ta dính trên tường khiến cả nửa thân người như chen vào trong phòng.

Thế nhưng điều kinh khủng hơn đó chính là....

Không quá vài giây sau, chẳng biết từ đâu lại mọc ra thêm một bàn tay, "lộp bộp" một tiếng kẻ sát trên vách tường.

Một người làm sao có đến ba bàn tay?

"Lộp bộp, lộp bộp."

"Lộp bộp, lộp bộp."

Tay càng lúc càng nhiều, cả cơ thể Mộc Thâm bò dán lên tường tiến vào trong.

Cô ta bám trên tường giống như một con nhện hay con cua cực lớn, là con sâu, là Slender!

Thì ra kẻ đáng sợ không phải Kỳ Nguyệt mà chính là Mộc Thâm!

An Dạ nhớ lại mọi chuyện đã từng xảy ra, rồi cuộc đã phát hiện được chỗ không thích hợp.

Mộc Thâm nói mình chính là người bạn tốt nhất của Kỳ Nguyệt, mỗi ngày đều đến thăm. Vậy đối với Kỳ Nguyệt mà nói, đó không phải là một loại theo dõi chứ còn gì nữa?!

Và lại, lúc vừa vào cửa, Kỳ Nguyệt đã e sợ Mộc Thâm nên không dám mở miệng đi?

Những tư liệu viết về Slender đã từng nói ban ngày nó sẽ như người bình thường, khoác lên hình dáng của một người không quá gây chú ý, đến khi đêm xuống, bọn nó sẽ bại lộ bản chất, hoá thành Slender!

Chạy mau!

An Dạ thuận tay chụp lấy cái gì đó bên cạnh quãng về phía cô ta, duỗi tay kéo Hà Lị, nói: "Chúng ta phải chạy ra khỏi đây!"

Hà Lị sợ tới mức cả người run bần bật, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, cô ấy cũng tùy tiện ném cái gì đó vào người Mộc Thâm.

Tốc độ bò sát của Mộc Thâm rất nhanh, chỉ mới có mấy giây mà gương mặt mỉm cười của cô ta đã phóng đại ngay trước mặt An Dạ, chớp mũi gần kề vào nhau.

A!!!!

Đường như An Dạ trông thấy gì đó từ trong mắt cô ta, trong con ngươi nửa khép nửa mở chứa đầy những tia sáng xanh lục đang nhộn nhạo một cách kích động.

Giờ phút này, lỗ tai An Dạ bỗng nhiên nghe thấy tiếng tạp âm ong ong máy móc đầy lạnh lẽo — "Là An Dạ sao, là An Dạ sao, là An Dạ sao, là.... là là An Dạ sao?"

Tiếng nói đó dần dần trở nên có nhiệt độ, trùng khớp với câu nói của Mộc Thâm ở lần đầu tiên hai người gặp mặt — "Là An Dạ sao?"

Tiếng nói đó chính là của cô ta!

An Dạ hoảng sợ, bây giờ mới kịp hiểu được cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Cô vội vàng cúi đầu, luồn từ phía dưới người Mộc Thâm, mở cửa phòng liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hà Lị vẫn chạy theo sát phía sau cô, hai người vội vã phóng lên xe, An Dạ gấp rút gửi tin nhắn định vị cho đám người Bạch Hành.

Hà Lị cầm tay lái, giờ phút này cô ấy vẫn còn run run.

An Dạ hét to: "Lái xe, mau lái xe!"

Hà Lị vẫn cứ không có động tác nào, cô ấy run đến lợi hại, nói năng lắp ba lắp bắp, vuron tay run rẩy chỉ kính chiếu hậu.

An Dạ ngẩng đầu nhìn thì sợ tới mức thiếu chút nữa đã tè ra quần.

Mộc Thâm đã ngồi ngay ghế phía sau, đang mỉm cười nhìn hai người các cô.

Cô ta vẫn luôn cứ như bóng với hình mà bám theo bọn họ!

An Dạ cùng Hà Lị bỏ lết ra khỏi xe, chạy thục mạng về hướng trung tâm thành phố.

Ngay lúc này, phía trước hai người hiện lên một luồng sáng trắng chói mắt, gần như suýt đốt cháy đôi mắt của cả hai.

Cùng với tiếng còi xe âm ỹ, hai cô mới dám mở mắt ra.

Suýt chút nữa thôi là đã bị xe đụng, chỉ suýt chút nữa thôi!

Chiếc xe kia đã dừng lại ven đường, cửa xe bật mở, sau đó thì có vài người từ trên xe bước xuống, thì ra là nhóm người Bạch Hành.

"Làm tôi sợ muốn chết." Hà Lị vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Giờ phút này An Dạ đang chống lấy đầu gối thờ hồng hộc, nói: "Hù chết tôi, thật sự là hù chết tôi."

Bạch Hành nhíu mày: "Sao lại thế này?"

An Dạ bèn đem sự tình một năm một mười kể lại, sau đó cả đám cùng nhau quay trở lại xe Hà Lị.

Trong xe giờ đã trống không, bọn Lý Duyệt vừa muốn lên chung cư xem rốt cuộc mọi chuyện như thế nào nhưng cánh cửa chung cư kia đã bị khoá chặt, một khi đã đi ra ngoài thì sẽ không trở vào được nữa.

An Dạ bỗng nhớ chực là mình còn giữ dây số điện thoại của Mộc Thâm, cô bèn bấm gọi đi trong sự lo âu thấp thòm nhưng truyền lại là một hồi thanh âm tu tu, sau đó vang lên giọng nói tổng đài quen thuộc — "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."

Mộc Thâm giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian, không để lại bất cứ tung tích nào.

An Dạ chưa từ bỏ ý định, lại gọi thêm mấy cuộc nhưng vẫn không có kết quả.

Đoàn người ai cũng mang theo tâm sự lên xe, cùng nhau quay trở về khách sạn.

Trong lúc chờ bữa tối ở khách sạn, cả nhóm lại tụ tập lần nữa.

Bạch Hành là người lên tiếng đầu tiên: "Tôi muốn hỏi mọi người một vấn đề."

"Anh cứ hỏi." Tất cả đều sôi nổi phụ họa.

"Đến cuối cùng thì muốn điều tra cái gì, muốn tìm hiểu Slender đến mức độ nào?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nói: "Đấy quả thật là một vấn đề."

Lý Duyệt mở miệng: "Nếu chỉ để đưa tin thì những gì Hà Lị đã trải qua cũng đủ rồi."

Tóc xoắn A nói: "Tôi không biết, tôi chỉ tò mò nên mới muốn nhìn xem nó như thế nào."

Ông chú đầu hói: "Tôi à, thật ra tôi rất muốn bắt một con về để giải phẫu."

Tóc xoắn A phản đối: "Đó là một người đấy! Là một mạng người có được không?!"

An Dạ chỉ mỉm cười không nói lời nào, cô cũng không rõ ràng lắm. Sự kiện lần này so với mấy lần trước không giống nhau, lần này không ảnh hưởng đến tính mạng của cô, điều tra đến đây thì cũng nên dẹp đường hồi phủ rồi.

Bạch Hành cười nhẹ, nói: "Bây giờ các vị cũng đã đạt được mục đích, nếu đã thấy đủ rồi thì có thể tính đến chuyện đường ai nấy đi."

Lý Duyệt vừa là sợ hãi, lại vừa cảm thấy đã phát hiện ra được một bí mật kinh thiên động địa, nếu điều tra sâu thêm chút nữa thì không biết tạp chí sẽ bán chạy đến mức nào nữa đây.

Ông ta nói: "Tôi sẽ suy nghĩ lại, dù sao tôi Hương Tê là đề nghị phép mà."

Tóc xoắn A: "Tôi... tôi đi theo giáo sư."

Giải Giải nói: "Tôi đi theo Tóc xoắn A."

Ông chủ đầu hỏi thối râu trừng mắt: "Liên quan quái gì tới tôi? Tôi ở chơi mấy ngày là phải về rồi."

An Dạ lại càng không cần phải nói, Bạch Hành ở đâu thì cô ở đó.

Mọi người vẫn chưa quyết định được có nên ai về nhà nấy hay không thì bỗng nhiên có một người đang đi thẳng về hướng này.

Người đến khỏe miệng ngậm cười, chính là Mộc Thâm.

Cô ta cười nói: "Mọi người cũng đang điều tra về Slender sao? Tôi là biên tập viên của tuần san Phụ Nữ Đẹp, tên là Đỗ Tư Tư."

Đỗ Tư Tư?!

An Dạ và Hà Lị cùng trừng lớn đôi mắt, Đỗ cái gì Tư Tư, không phải cô ta chính là Mộc Thâm à?!

HẾT CHƯƠNG 67

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngự*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Slender (5)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Vừa nghe đến cái tên này, phản ứng đầu tiên của An Dạ là rất bất ngờ nhưng điều này cũng không ngăn trở được những nghi vấn đang nảy sinh nhanh chóng trong lòng cô.

Hà Lị kinh ngạc nhìn An Dạ, hỏi: "Cô ta lớn lên rất giống Mộc Thâm đúng không?"

An Dạ gật gật đầu, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có chuyện người giống người như vậy?

An Dạ hỏi Đỗ Tư Tư: "Có phải cô còn có chị em sinh đôi hay không?"

Đỗ Tư Tư nhú mày: "Hả? Vì sao cô lại hỏi như vậy? Tôi là con gái một, sống ở quận Kỳ Sơn."

"Trước đây chúng ta có từng gặp nhau chưa?" Hà Lị vẫn không cam lòng, tiếp tục hỏi tới, hy vọng đối phương lộ ra dấu vết.

"Không có, lần đầu tiên gặp mặt, xin chào cô." Cô ta thoải mái hào phóng vươn tay ra trước mặt Hà Lị, trên đôi môi là nụ cười xã giao lịch sự đầy chuyên nghiệp, rất có ma lực mê hoặc lòng người.

"Chào cô." Hà Lị bắt tay với cô ta, trong lòng vẫn còn đánh trống, khôn rõ chuyện gì ra chuyện gì.

Có thể nào trên thế giới có chuyện hai người giống nhau như đúc chẳng? Mà lại không phải là bản sao?!

An Dạ nhớ đến vụ Tiểu Tinh lần trước, trong lòng giật nảy, cùng một loại bản sao như Tiểu Tinh à?

Không, không không, tuyệt đối không thể!

Tiểu Tinh và người trước mắt này rất khác nhau.

Tiểu Tinh là vì muốn sinh tồn trên thế giới này nên cần phải giết chết người thật.

Còn người này thì không như vậy, cô ta giống như bại lộ một thân phận thì thân phận đó sẽ biến mất ngay lập tức, lại tạo ra một thân phận mới.

Về bản chất thì rất khác nhau, cô ta vẫn luôn là cô ta, vẫn luôn cùng một người, còn Tiểu Tinh thì từ lúc bắt đầu chính là hai người khác nhau.

Slender giống như.... bọt biến có thể biến mất bất cứ lúc nào nhưng lại có thể nhanh chóng hồi sinh từ một đám lầy khác.

Tuy nhiên An Dạ vẫn không thể kết luận vội vàng được, không thể xác định Đỗ Tư Tư này cuối cùng có phải là một con Slender hay không.

An Dạ cảnh báo những người khác, cô cũng không sợ đang ban ngày ban mặt mà Đỗ Tư Tư dám ra tay giết chết bọn họ: "Mọi người hãy cẩn thận, tôi và Hà Lị gặp phải Slender kia giống với Đỗ Tư Tư y như đúc."

"Cái gì?" Tóc xoăn A té ngã lộn nhào tới bên cạnh Bạch Hành, túm chặt lấy cổ áo anh, giống như một con gà con chạy đi tìm sự che chở từ gà mẹ.

Lông mày Bạch Hành nhíu chặt lại, không dấu vết kéo tay đối phương xuống, anh lại còn tỏ ra ghét bỏ mà phui phui mấy nếp nhăn trên áo, giống như trên đó có thứ gì dơ bẩn vậy.

Ông chủ đầu hồi thì nháp một ngụm rượu, vui tươi hơn hờ ngòì xem diễn.

Còn Hà Lị đã trốn vào trong lòng Lý Duyệt.

Đỗ Tư Tư hơi sùng sốt rồi mới phản ứng lại, cười nói: "Đùa cái gì vậy chứ? Tháng sau tôi sẽ kết hôn, nếu tôi là Slender thì chồng sắp cưới của tôi còn dám kết hôn cùng tôi sao?"

Cô ta lấy ra một tấm ảnh chụp từ trong di động của mình cho mọi người xem, trên đó quả thật đúng là cô ta và một anh chàng trẻ tuổi ôm nhau rất thân mật.

Tóc xoăn A vẫn không tin: "Cả gia đình đều là.... đều là Slender!"

Tuy lòng An Dạ vẫn còn nghi hoặc nhưng cũng không thể không tin tưởng, rất có thể đối phương chính là biến tập viên kia, cho dù thân phận có biến hoá đến như thế nào đi nữa thì cũng tuyệt đối sẽ không có khả năng dung nhập vào xã hội nhanh như vậy. Điều này đã nói lên rằng thân phận của cô ta là thật sự.

Cô ta hẳn không phải là Mộc Thâm mà là Đỗ Tư Tư.

Quá thật là quái kỳ lạ.

Chẳng lẽ thân phận Mộc Thâm kia mới là giả?

An Dạ không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể tạm thời kiểm lại sự nghi hoặc của mình và nói: "Vậy chắc chúng tôi nhìn nhầm rồi, lúc trước gặp phải Slender, rất đáng sợ."

Đỗ Tư Tư cười cười, cũng không để ý.

Bạch Hành chỉ mỉm cười không nói, giống như đang suy tư gì đó.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều rơi vào bầu không khí trầm mặc, không một ai lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này.

Cứ gắng co như vậy suốt 15 phút, sau cùng vẫn là Đỗ Tư Tư đề nghị: "Vậy tôi mời mọi người uống một chén, thế nào? Tôi thấy các người đều đến đây vì Slender, tôi cũng muốn gia nhập vào nhóm, cùng nhau điều tra, có được không?"

An Dạ bỗng nhiên nảy sinh cảm giác nuốt không trôi, để Slender tới điều tra Slender? Nghe kiểu nào cũng thấy thật buồn cười. Thật ra cô cũng không nên cứ một hai cho rằng Đỗ Tư Tư là Slender, nhờ đâu trên thế giới này thật sự có chuyện người giống người thì sao?

Giống như có một diễn viên người Nhật Bản trông tương tự như một minh tinh Trung Quốc đấy không phải sao?

Chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Đỗ Tư Tư gọi nhân viên phục vụ mang đến cho mỗi người một ly rượu chanh thêm đá, cô ta không hổ là người sành sỏi, nâng ly uống trước nhằm tỏ sự kính trọng.

Mấy người đàn ông có mặt ở đây tất nhiên không thể rơi xuống thế hạ phong, cũng sôi nổi nâng cốc uống cạn.

An Dạ và Hà Lị hai mặt nhìn nhau, miễn cưỡng lộ ra nụ cười rồi cũng phải uống một hơi cạn sạch.

"Đây là danh thiếp của tôi." Bạch Hành đưa cho Đỗ Tư Tư, "Lúc nào cần đi điều tra, chúng tôi sẽ liên hệ với cô."

An Dạ hỏi: "Trong tay cô có tư liệu gì liên quan đến Slender hay không?"

Đỗ Tư Tư lắc đầu: "Tôi chỉ nghe một ít tin đồn ở trên mạng thôi, cụ thể thế nào cũng chưa biết nên lần này mới phải tới Hương Tề. Thật ra thì tôi nhận ra cô, cô chính là tác giả viết tiểu thuyết kinh dị nổi tiếng đúng không? Nghe nói cô có thể nhìn thấy ma, thật hay giả vậy?"

An Dạ cười gượng một tiếng: "Đều là nói xạo thôi, nếu thật sự có thể nhìn thấy ma thì tôi còn ngồi đây làm chi? Chỉ là mảnh lời quảng cáo để tạp chí bán chạy hơn thôi."

"Ha ha, tôi cũng nghĩ vậy." Cô ta nở nụ cười tươi tắn, đáy mắt không có sự ngỡ ngàng của nữ sinh trung học mà ngược lại, mỗi lời nói hành động đều mang theo sự hào phóng tao nhã, chỉ có ở những người đã từng trải nhiều năm trong sự nghiệp của mình.

Sau trò khôi hài này, tất cả mọi người đều lục tục trở về phòng ngủ.

Vừa bước vào phòng, An Dạ liền nói ngay với Bạch Hành: "Cô ta quá thật giống y như Slender."

Bạch Hành gật đầu: "Ừ, anh biết."

"Nhưng mà quá kỳ lạ, thân phận hai người lại hoàn toàn khác nhau."

"Có lẽ em và Hà Lị nên đi điều tra lại Mộc Thâm kia."

An Dạ trả lời: "Anh nói đúng."

Cô bèn gọi điện thoại cho Hà Lị, bảo cô ấy cùng mình đi điều tra Mộc Thâm.

Lúc trước Mộc Thâm nói trường học nào nhỉ?

Lớp 11, trường trung học Trần Nam? Đúng rồi, chính là nơi đó.

An Dạ ngược lại rất muốn nhìn xem hai người đó có thật sự giống nhau như đúc hay không.

Sáng hôm sau, An Dạ thức dậy.

Cô theo lời hẹn đi gặp Hà Lị, cả hai dùng xe Hà Lị lái đến trường trung học Trần Nam.

Khi đến cổng trường Trần Nam thì đang vào giờ giải lao giữa các lớp.

Trong sân trường người đến người đi, từng nhóm học sinh mặc đồng phục đen trắng kéo nhau đến nhà ăn.

An Dạ và Hà Lị liên lạc với giáo viên, nói muốn gặp mặt học sinh tên Mộc Thâm lớp 11 có chuyện cần nói.

Hai người ngồi chờ trong văn phòng, rất nhanh đã có một cô bé mặc đồng phục học sinh rón ra rón rén đi vào.

Cô bé đó rũ đầu, không dám đối diện với đám người An Dạ, hình như lá gan rất nhỏ.

An Dạ nhẹ giọng hỏi: "Em là Mộc Thâm đúng không?"

Mộc Thâm ngẩng đầu, trong đôi mắt tràn đầy sự nghi ngờ và sợ hãi. Cô bé nuốt nước miếng, chậm rãi gật gật đầu.

An Dạ bỗng nhiên nhủ mày, nói với Hà Lị đang ngồi lật xem tài liệu: "Cô nhìn xem."

Hà Lị quay đầu nhìn mặt đối phương chăm chăm, sau đó nhận không được mà hít sâu một hơi.

Gương mặt đó cũng không có gì đáng sợ, mày lá liễu cong cong, đôi mắt linh động đáng yêu, đôi môi hơi mím lại, cả người toát ra sự ngây ngô của một cô bé mới lớn khiến người khác rất có cảm tình.

Nhưng mà.... đó cũng không phải là Mộc Thâm!

An Dạ nhận không được lại hỏi thêm lần nữa: "Em thật sự là Mộc Thâm à?"

Đối phương nhút nhát trả lời: "Đúng ạ, đây là thẻ học sinh của em. Hai chị nhìn đi, tên em là Mộc Thâm."

Hai người nhìn kỹ thì quả thật thấy trên thẻ học sinh viết hai chữ to: Mộc Thâm.

An Dạ bèn hỏi cô giáo: "Cô Trần, trong trường còn có học sinh nào tên Mộc Thâm không ạ? Hay là Mộc Thâm, em là con gái một hả?"

Cô giáo Trần cũng nghi hoặc: "Trường chúng tôi chỉ có một học sinh tên Mộc Thâm, em ấy cũng là con một. Rốt cuộc thì hai vị muốn tìm hiểu điều gì?"

Hà Lị bèn nói: "Xin lỗi xin lỗi, có thể là chúng tôi đã nhận sai người rồi."

"Chờ tí đã." An Dạ lại một lần nữa hỏi: "Cái đó.... tôi muốn hỏi một chút, cô Trần, lớp các cô có phải có một nữ sinh nữa tên là Kỳ Nguyệt phải không?"

Cô giáo Trần nhủ mày: "Đúng là có nhưng em ấy đang bị bệnh, tạm nghỉ học ở nhà rồi."

An Dạ lại quay đầu hỏi Mộc Thâm: "Có thể cho chị biết là tối hôm qua em ở đâu hay không?"

Mộc Thâm nói: "Tối qua em ở nhà Kỳ Nguyệt, hình như chiều hôm qua em đến nhà bạn ấy, sau đó không cẩn thận ngủ quên mất, em cũng nhớ không rõ nữa."

An Dạ vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: "Vậy thì gần đây em có phát hiện chỗ nào kỳ lạ không? Hay là Kỳ Nguyệt có điểm bất thường không?"

Mộc Thâm nói: "Không ạ. Mấy lần đi thăm Kỳ Nguyệt gần đây thì bạn ấy vẫn luôn chảy máu mũi, sau đó nói "Slender"....."

Cô bé vừa dứt lời đột nhiên che miệng lại, không nhận được nhìn thoáng qua cô giáo Trần.

Cô giáo Trần cười nói: "Hai vị cũng biết mấy lời đồn này là vô căn cứ, thời gian gần đây trong trường cũng có nghe thấy, lãnh đạo nhà trường cảm thấy không dễ nghe nên bảo các em học sinh không được thảo luận về chuyện đó nữa."

Cô ấy dừng một chút rồi lại nói: "Nếu mục đích tới đây là vì chuyện này, tôi hy vọng các vị đừng tới nữa, sẽ ảnh hưởng không tốt đến trường học."

Hà Lị lời An Dạ ra khỏi văn phòng, nói: "Chúng tôi đi trước vậy, không quấy rầy cô nữa ạ."

Cô giáo Trần đưa hai người ra khỏi cổng trường.

Khi cả hai đã lên xe, Hà Lị tức tối nện nắm tay lên tay lái một phát.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hà Lị hỏi.

An Dạ nhìn nóc xe chăm chăm, ánh mắt tan rã, cũng không biết cô đang suy nghĩ điều gì.

Sự tình càng lúc càng trở nên phức tạp.

Mộc Thâm không phải là Mộc Thâm, gương mặt kia cũng chỉ có Đỗ Tư Tư mới có.

Chẳng lẽ Đỗ Tư Tư đang ngụy trang thành Mộc Thâm?

Vậy thì Kỳ Nguyệt cũng nên tố cáo Đỗ Tư Tư ngay lúc đó chứ?

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không thích hợp.

Nếu thật sự đó là Đỗ Tư Tư thì cô ta ngụy trang thành Mộc Thâm làm gì? Sẽ được lợi ở chỗ nào?

Đỗ Tư Tư này nhất định có quỷ!

An Dạ không nói gì nữa, chỉ quay đầu trở về.

Sau khi về khách sạn thì mới biết mấy người kia cũng đều đã đi ra ngoài điều tra về tin đồn, không có ở khách sạn.

An Dạ chỉ có thể cùng Hà Lị gọi đồ ăn lót bụng, vào ngay lúc này thì Đỗ Tư Tư đi đến, ngồi xuống đối diện với hai người.

Hà Lị bị ép muốn điên rồi, cô ấy nhìn không được mà hỏi: "Cuối cùng thì cô là ai?"

Đỗ Tư Tư buồn bực: "Tôi là Đỗ Tư Tư chứ là ai?"

Hà Lị thở dài một cái, không có kết quả. Cô cũng chỉ có thể hung hăng cắt miếng bò bít tết kia giống như đang giải phẫu Slender vậy, mang theo một sự ngang ngược tàn nhẫn mà cắt.

An Dạ ăn đại vài miếng liền trở về phòng mình, trông thấy Bạch Hành vẫn còn ở đây, không đi đâu cả.

Anh gấp tờ báo trong tay lại, nhoen miệng cười với An Dạ: "Em đã trở lại?"

Trái tim An Dạ nảy lên một cái, cảm giác ấm áp khó tả len lỏi trong lòng cô, chen đẩy vào tâm thất khiến trái tim kia trở nên khô nóng khó nhịn.

An Dạ kể lại với Bạch Hành một năm một mười tất cả những chuyện ngày hôm nay bọn họ đã gặp phải, chỉ thấy đôi phương nhíu mày càng lúc càng sâu.

Bạch Hành nói: "Em về hình dáng của Đỗ Tư Tư lại cho anh xem, anh cũng sẽ vẽ một tấm."

"Vì sao?"

"Cứ về trước đã."

An Dạ ngáp ngừng gật gật đầu, quyết định nghe lời anh.

Cô có học qua một khóa vẽ phác họa nên vẽ tranh đối với cô cũng không khó. Trong vòng 15 phút, cô đã vẽ xong, lúc này mới giờ bức họa lên cao, so sánh với bức vẽ của Bạch Hành đang nằm trên bàn.

Có cái gì đó sai sai!

Người mà cô vẽ hoàn toàn không giống với người Bạch Hành vẽ!

Đây không phải do nét vẽ của cô và anh khác nhau mà rõ ràng chính là hai người!

Cô hiểu rồi, cô đã hiểu tất cả rồi!

Đỗ Tư Tư là Slender!

Ít nhất thì trong mắt cô và Hà Lị, Đỗ Tư Tư là Slender. Nhưng bọn Bạch Hành vốn chưa nhìn thấy Slender nên hình ảnh hiện lên trong mắt bọn họ chính là Đỗ Tư Tư chân chính!

Đó cũng giống như nó đang bám vào người khác!

Slender không phải một người nào đó, mà là.... tất cả mọi người đều có khả năng trở thành Slender!

Không ổn, cô để Hà Lị lại một mình với Đỗ Tư Tư, Hà Lị sẽ bị nguy hiểm!

Cô hoảng loạn chạy đến nhà ăn của khách sạn lại phát hiện hai người vốn nên ngồi ở kia đã bốc hơi không thấy tung tích.

An Dạ hỏi thẩm nhân viên phục vụ hướng đi của hai người kia, nhân viên chỉ tay về chỗ cái bàn hồi nãy rồi bỗng nhiên nghi hoặc nói: "Ý? Hai người đó đâu rồi? Vừa rồi vẫn còn ngồi nói chuyện ở đó kia mà?!"

An Dạ chỉ cảm thấy da đầu mình tê dại, nhịp tim đập mạnh đến mức thở không nổi.

Không thấy Đỗ Tư Tư, cũng không thấy Hà Lị.

Vậy thì rất có khả năng Đỗ Tư Tư, à không, Slender đã bắt Hà Lị đi rồi!

HẾT CHƯƠNG 68

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Slender (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Phải tìm Hà Lị cho bằng được, nếu không cô ấy có thể sẽ gặp nguy hiểm!

Những lời này cứ lặp đi lặp lại trong đầu An Dạ, cảm giác tự trách bành trướng trong lòng, nếu lúc ấy không để Hà Lị lại một mình ở đó thì tốt rồi.

Rất nhanh, đám người Lý Duyệt ra ngoài điều tra về tin tức của Slender đã trở lại.

Ông ta nghe thấy tình huống của Hà Lị, về phòng không thấy ai, gọi điện thoại cũng không được liên lạc tức nhủ mảy, nói: "Tôi phải đi tìm cô ấy."

Tóc xoắn A: "Tôi hù rồi làm sao mà tìm? Nhớ gặp phải Slender thì sao? Tôi kira tắt đèn, sợ sẩy một cái thôi là bỏ mạng luôn đấy!"

Lý Duyệt rống lên: "Tôi không tìm thì ai tìm? Các người không quan tâm nhưng tôi lại đề ý. Mặc kệ, tôi ra ngoài tìm trước rồi nói."

Bạch Hành lên tiếng: "Cứ đi tìm xung quanh đây thử xem."

Vì thế cả nhóm chia làm hai ngả, ra khỏi cửa tìm người. Ngay cả khách sạn cũng phát ra thông cáo, giúp đỡ tìm kiếm Hà Lị.

An Dạ thấy tìm khắp bốn phía mà vẫn không tìm ra, linh quang chợt lóe.

Cô nhớ rõ mình đã từng gặp phải Slender trong thang máy, không chừng Hà Lị cũng đang ở đó.

An Dạ lộn trở lại thang máy, lập đi lập lại hơn mười lần nhưng đèn vẫn không tắt, có lẽ Slender đã chạy thoát rồi.

Không đúng, cô lại nhớ lúc thang máy xảy ra trục trặc cứ ấn phím -1, cũng chính là tầng ngầm đỗ xe.

Hà Lị có thể ở đó không? Tầng -1 hẳn là tầng ngầm.

An Dạ cũng không dám đi một mình, lỡ đâu gặp chuyện thì không xoay sở được.

Cô bèn gọi điện kêu Bạch Hành tới, nấp phía sau anh rồi nắm chặt áo lỏng của anh, nói: "Đi tầng ngầm thử xem sao? Lần trước em trong thang máy gặp Slender, nó muốn kéo em xuống tầng -1 đó."

Bạch Hành gật gù đầu, ánh mắt dừng trên đôi tay cô đang nắm chặt áo anh, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Anh khéo léo gỡ tay cô ra, nắm tới trong tay mình, bàn tay cô nhỏ nhỏ, vừa vặn nắm gọn trong lòng bàn tay anh.

Bàn tay to rộng của Bạch Hành che chắn tay cô như một lớp kén mỏng, cảm giác hơi thô ráp nhưng lại rất ấm áp.

An Dạ ngăn người, nói không nên lời, nhưng cô cũng không phản kháng, chỉ để mặc anh túm chặt lấy mình.

Tầng ngầm quả nhiên là gara thí tằm, ánh đèn lạnh lẽo ở cửa gara chiếu xuống mặt đất làm ánh lên một vầng sáng xanh nhạt, giao hoà với ánh đèn đường ảm áp bên ngoài khiến nơi đây toát lên một cảm giác quỷ dị khó nói nên lời.

Nơi đây rất im ắng, nếu như không có bóng đèn kia tuyệt đối sẽ hù chết người ta.

Mỗi bước đi của hai người đều vang vọng quang quắc nơi đây rồi tiếng động đó phóng đại lên ngàn vạn lần, áp bách thần kinh người nghe.

An Dạ chưa bao giờ nghĩ tới một gian gara mà cũng có thể dọa người như vậy, nhìn không được co rúm lại, trốn đến phía sau Bạch Hành.

"Đừng sợ." Bạch Hành nhẹ giọng an ủi cô.

Ánh mắt cô khi thì lơ đãng nhìn lên trần nhà, khi thì nhìn vào những chiếc xe tối om om. Thình thoảng chớp mắt một cái liền cảm thấy bên trong xe có người đang ngồi và cười với cô, nhìn kỹ lại thì chẳng có gì cả, chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhưng mà nơi đây.... quá đáng sợ.

An Dạ bước thêm một bước, bỗng nghe một tiếng "răng rắc".

Cô nhấc chân lên nhìn thì thấy đó là một con bọ ngựa khô khốc.

Lại tiến về phía trước, xác côn trùng càng lúc càng nhiều, trên mặt đất phủ đầy xác mấy con côn trùng kỳ lạ nhưng đa số đều là chết khô, không con nào còn sống.

Thật ghê tởm.

Cô nhìn không được nhú chặt đầu mày.

Slender ăn côn trùng à? An Dạ bỗng nhiên có ý nghĩ lạ lùng đó, lại nhớ tới ông chủ đầu hói nói cái bóng Slender xuất hiện giống như con nhện, cũng đúng, nó giống y con nhện.

Chẳng lẽ mấy thứ này đều là bữa tối của nó sao? Nó ăn sâu ư?

Ngay lúc này thì có một mùi chua khó ngửi xông thẳng vào mũi cô.

An Dạ ngẩng phát đầu, phát hiện đằng xa xa có một bóng người dán sát trên tường.

Cô và Bạch Hành chạy tới, thấy Hà Lị bị treo trên tường bằng một tấm lưới dây bạch, miệng cô ấy cũng bị bịt kín bằng một lớp lưới mỏng, từng sợi tơ đan xen với nhau tạo thành cái kén màu trắng bao trùm xung quanh.

Những sợi tơ đó đã che hết khuôn mặt Hà Lị lại, chỉ còn lộ ra cái mũi để cô ấy hô hấp, tay chân Hà Lị bị tách ra, dán chặt lên tường giống như côn trùng bị mắc kẹt chờ chết trong mạng nhện.

Sẽ bị ăn luôn đi?

Cái này.... rõ ràng là chờ nó tới xơi mà!

Nhưng nơi đây là gara đậu xe, tại sao không ai phát hiện, vì sao không ai cứu Hà Lị?!

Không, không không, cô nhìn thấy có thể là vì cô mang khả năng kỳ lạ trong người, Bạch Hành có thể thấy bởi vì đôi mắt anh vốn nhìn thấy ma được!

Cho nên những người bình thường căn bản nhìn không ra, mới thấy chết không cứu.

Loại cảm giác này rất quái dị, giống như Slender đang trộm dùng bữa ở một nơi bí mật vậy.

An Dạ nhanh chóng xông đến đó, dùng bút bi đâm từng chút từng chút vào mạng nhện, đâm thật lâu mới có thể lột cả người Hà Lị từ trên tường xuống nhưng mấy sợi tơ trên mặt cô ấy không cách nào gỡ ra được.

An Dạ nào có thời gian để ý nhiều như vậy, may là Hà Lị còn có thể thở, cũng chỉ phải nhẫn nại thôi.

Bạch Hành và An Dạ một trái một phải đỡ Hà Lị đang hôn mê đi tới hướng cửa gara.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên An Dạ nghe thấy một thanh âm rất cổ quái.

"Răng rắc răng rắc."

Không xong, thiếu chút cô nữa đã quên.

Nếu thức ăn đã ở đây thì Slender đang chờ ăn cơm tất nhiên cũng cách rất gần!

Vừa mới ngoảnh đầu đi thì thức ăn biến mất, nó không liều mạng với An Dạ mới lạ?!

Quả nhiên, An Dạ ngoáy đầu nhìn lại thì thấy Đỗ Tư Tư với tứ chi dài chấm đất đang nhanh chóng bò tới.

Khoé miệng cô ta mở rộng tràn ra nước bọt tanh hôi, bò thật nhanh.

An Dạ cảm thấy thật buồn nôn, Slender lợi dụng thân thể con người để ăn thịt người, nếu Đỗ Tư Tư tỉnh lại mà biết chính mình đã ăn Hà Lị, có thể ghê tởm mà nôn hết ra không?

"Đỗ Tư Tư, cô bình tĩnh, cô đang bị Slender khống chế!" An Dạ hô to một tiếng, thật ra cô biết cách này cũng không giúp được gì nhưng nếu Đỗ Tư Tư còn có thể nghe thấy tiếng cô, biết đâu sẽ khống chế phần nào Slender đang bám vào cơ thể mình.

An Dạ tăng tốc, cùng Bạch Hành kéo người hướng đến thang máy.

Nhưng chân người làm sao mà so sánh được với Slender sử dụng hai tay hai chân?

Chỉ trong chớp mắt, Đỗ Tư Tư đã đuổi tới, lập tức vồ ngã An Dạ té trên đất.

Chớp mũi An Dạ và nó chạm vào nhau, cô yên lặng chăm chú nhìn thẳng vào ánh sáng xanh lóe lên trong đáy mắt kia.

An Dạ không cách nào tránh thoát, chỉ có thể cái khó ló cái khôn: "Nếu... nếu nếu cô đói thì tôi cho cô thức ăn khác nha, cô đừng ăn thịt người."

Slender vừa như nghe hiểu, lại như không hiểu, nó dừng một chút rồi lại mở rộng hàm răng, muốn cắn phập xuống bả vai An Dạ.

Bạch Hành liều chết chạy trở về, cong người đá một phát, lực đạo rất mạnh, đá Slender bay thẳng vào chân tường.

"Rầm!" một tiếng, Slender gục đầu xuống, dường như đã lằm vào hôn mê.

Anh nhanh chóng kéo An Dạ đứng lên, lôi cô chạy tới thang máy, sau đó nhớ chực lại hình như đã quên cái gì, lúc này mới hợp lực cùng An Dạ kéo Hà Lị vẫn còn sót lại bên ngoài vào thang máy.

Con Slender kia lại muốn làm khó dễ, nó vọt lại đây như một con mãnh thú vận sức chờ phát động, thế nhưng cửa thang máy bỗng nhiên đóng lại, nó cố nhào tới, đâm sầm vào cánh cửa kim loại tạo ra một dấu lõm hình mặt người.

Nguy hiểm thật!

An Dạ cuộn tròn trong một góc ngồi thờ dốc, mặt đến nỗi nói không ra hơi, chỉ có thể xua xua tay, ý bảo Bạch Hành trước tiên đừng nói gì cả.

Chờ đến khi cô phục hồi lại tinh thần thì thang máy đã đến lầu một.

Cô và Bạch Hành kéo Hà Lị ra ngoài, lại gọi cho Lý Duyệt bảo ông ta đến đây lĩnh người.

Một chuyến này hữu kinh vô hiểm nhưng lòng An Dạ vẫn còn rất hoang mang rối loạn, cứ cảm thấy mọi chuyện chẳng hề đơn giản như vậy.

Lý Duyệt lột tầng tầng lớp lớp sợi tơ trên mặt Hà Lị ra, công cô ấy đi hướng về phòng mình.

Ông ta nói đầy cảm kích: "Vất vả cho hai người rồi."

An Dạ xua tay: "Không có gì. Đứng rồi, nếu Hà Lị tỉnh lại, anh nhớ bảo cô ấy gọi điện thoại cho tôi, tôi còn phải hỏi cô ấy một số chuyện nữa."

"Được."

Sau khi An Dạ nói tạm biệt với bọn họ xong thì cùng Bạch Hành đi về hướng ngược lại.

"Răng rắc răng rắc."

Âm thanh khác thường lại một lần nữa vang lên khiến cho An Dạ quay đầu nhìn lại—

Cô nhìn không được mà hít sâu một hơi, cô thấy Mộc Thâm, a không không, là gương mặt của Đỗ Tư Tư xuất hiện nơi cuối đường.

Người Lý Duyệt công trên vai không phải Hà Lị mà là.... Slender!

"Bạch Hành!" Cô hô lên một tiếng.

"Hà?"

"Hà Lị đó không phải Hà Lị, là...."

"Là Slender đúng không?"

"Sao anh biết?"

"Anh sớm đã biết." Bạch Hành nhếch môi cười, nụ cười nhạt nhẽo không chạm đến đáy mắt.

Anh nói: "Em còn nhớ cái tay với lấy chiếc đĩa kia không?"

An Dạ hít sâu một hơi: "Anh cũng thấy rồi?"

Cô đương nhiên nhớ rõ, cái tay kia vừa mỏng lại dài, thò ra từ chỗ sâu sau mặt bàn, cầm lấy chiếc đĩa rồi lại nhanh như chớp rút trở về.

Cô vẫn luôn cảm thấy Hà Lị chính là Slender, bây giờ đã trở thành sự thật, Hà Lị đúng là Slender!

Bạch Hành nói: "Có thể nói rằng, từ lúc bắt đầu thì Slender đã đi theo chúng ta."

An Dạ: "Đi theo.... chúng ta?"

"Tất cả mọi người đều đến từ quận Hoàng Sơn, vừa khéo, ai cũng đều đã gặp qua Slender. Hơn nữa, trước đây anh đã từng đề cập đến chuyện ai về nhà nấy nhưng không ai đồng ý. Em nghĩ xem, đều đã nguy hiểm tới tính mạng, vì sao họ vẫn cứ kiên trì lưu lại nơi này không chịu trở về?"

An Dạ không nói được nguyên do.

"Mãi cho đến khi anh thấy cái này." Bạch Hành móc từ trong túi áo ra một phong thư, giữ giữ tờ giấy, bên trên đó có mấy dòng chữ, nét chữ thanh tú.

"Đây là gì vậy?"

"Thư mời." Bạch Hành nhếch môi.

An Dạ cầm lấy tờ giấy, chỉ thấy bên trên viết:

"Chào các vị, nói vậy thì mọi người đã từng gặp qua tôi, tôi là Slender.

Lần này mời mọi người tới Hương Tê là bởi vì một yêu cầu quá đáng.

Tôi muốn một trong số các vị.... trở thành đồ ăn của tôi.

Nếu không chịu chơi trò chơi này với tôi, vậy thì tất cả mọi người đều bị ăn luôn đó nha.

—Slender đến từ bóng tối."

An Dạ hỏi: "Phong thư này xuất hiện từ khi nào vậy?"

Bạch Hành trả lời: "Tôi hôm em và Hà Lị nói gặp phải Slender, anh phát hiện bức thư trong phòng. Anh cũng đã hỏi qua nhân viên phục vụ, thậm chí xem băng ghi hình giám sát nhưng cũng không phát hiện do ai làm, việc này rất thú vị. Em nói xem, có thể nào do Slender bám lên người chúng ta khiến tự tay chúng ta viết bức thư này rồi rồi đi hay không?"

An Dạ run rẩy nói: "Nhưng trò chơi mà nó nói là gì chứ?"

Bạch Hành lại cười: "Em xem mặt bên kia xem."

Cô xoay mặt sau tờ giấy viết thư, quả nhiên thấy một câu:

"Mục tiêu là một cô gái có nốt ruồi trên vai trái."

Sau những dòng này có viết lại thời gian, sau đó một ngày lại viết thêm một câu:

"Cô ta ở tầng -1, các vị hãy cố gắng nhập vai người tìm kiếm đi tìm cô ấy, nhưng mà nhớ, đừng có thật sự tìm được nha. Chỉ cần cô ta bị tôi ăn một cách suôn sẻ thì các người liền an toàn."

Slender này cố ý báo tin cho mọi người, khiến bọn họ lựa chọn cứu hoặc không cứu.

An Dạ hít hà một hơi: "Nói cách khác.... em đi cùng Hà Lị nên mới không nhìn thấy phong thư mời này, mà đám người Lý Duyệt đã sớm biết?! Không không không, dựa theo thời gian thì hẳn là.... tối hôm đó Lý

Duyệt phát hiện thư mời, biết Hà Lị chính là người có nốt ruồi trên vai trái kia, hần đã ra lựa chọn vứt bỏ người yêu, cùng tất cả những người khác che giấu tin tức này. Rồi sau đó biết được Hà Lị mất tích, hần đoán cô ấy đã trở thành thức ăn. Bọn họ vì mạng sống mà cố ý diễn một vở diễn, dựa theo lời Slender tránh đi tầng -1, chờ cho Hà Lị bị ăn luôn?!"

"Nhưng em đã cứu Hà Lị trở về rồi nên cần có một người làm kẻ chết thay, cuối cùng sẽ là ai đây?"

An Dạ đã hiểu, nói tóm lại là Slender sẽ lộ ra một ít tin tức cho mấy người kia, làm cho bọn họ tìm kiếm lẫn nhau rồi bắt lấy kẻ chết thay, hoặc là mọi người nổi điên lên, đẩy kẻ xấu số đó ra, để hần tự nguyện làm thức ăn, bảo toàn tính mạng mấy người còn lại.

Bỗng nhiên An Dạ không muốn đi cứu Lý Duyệt, cho dù Hà Lị bị Slender bám lên người thì sao, Lý Duyệt vốn đã muốn hy sinh cô ấy, nếu hần bị Slender giết chết vẫn chưa hết tội, huống chi Slender vẫn còn muốn lưu bọn họ lại làm đồ chơi, không phải sao?

Bạch Hành nói: "Đây mới chính là chỗ thú vị này, em xem, kẻ đi săn đầu tiên là Đỗ Tư Tư, bị săn chính là Hà Lị. Giờ Hà Lị không chết nên cô ấy có một cơ hội chạy trốn, biến thành Slender, hiện tại đến phiên cô ấy thành kẻ đi săn, sẵn giết một trong bảy người chúng ta."

An Dạ gấp gáp: "Vậy thôi chúng ta trốn đi?"

Bạch Hành cười nhẹ: "Slender đã sớm ám chỉ chúng ta trốn không thoát, nó đã đi theo chúng ta từ quận Hoàng Sơn đến đây, nếu trốn thì trốn được tới đâu?"

An Dạ run rẩy, đây là nó đang ép cô phải chơi trò chơi này! Hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tình của Slender kia!

HẾT CHƯƠNG 69

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Slender (7)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy run sợ trong lòng.

Đúng rồi, chính là như vậy.

Slender sẽ sẵn giết bọn họ.

Nếu thế.... giết Hà Lị thì sao?

Trong vô thức, đầu óc cô bỗng có một loại suy nghĩ đáng sợ như thế, cô theo bản năng mím chặt môi, phui sạch suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Sao cô có thể lựa chọn chính tay mình đâm chết bạn bè?

Nhưng mà.... chỉ là giả thiết, chỉ giả thiết mà thôi.

Giả thiết Hà Lị đã chết thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Sau khi phá hủy quy tắc cuộc chơi của Slender thì cuối cùng sẽ phát sinh chuyện gì? Cho dù Hà Lị không còn vẫn sẽ có một Slender khác kế tiếp. Vậy nên giết Hà Lị là tuyệt đối không được.

An Dạ thật khó có thể tin, cô hít sâu vài hơi, cố gắng bình phục tâm tình.

Có thể mà thật sự suy xét đến chuyện giết Hà Lị, hơn nữa, bởi vì biết trước kết quả sẽ không ổn nên lúc này mới lựa chọn từ bỏ.

Khóc mỗi Bạch Hành hơi nhếch, ý cười chẳng chạm đến đáy mắt: "Một lát nữa anh sẽ dẫn em đi gặp mọi người."

"Bắt đầu trò chơi?"

Anh nói: "Trước tiên cứ nghi ngại ba tiếng đã, còn có một hội nghị phải mở nữa."

An Dạ khó hiểu: "Hội nghị?"

"Hội nghị... từ vọng "

Cô run bắn người lên, không biết nghĩ tới điều gì mà lập tức im bật.

Hội nghị này có liên quan tới việc đẩy ai đi tìm chết ư? Là muốn mọi người đồng tâm hiệp lực lập ra hiệp ước từ vọng sao? Trong lúc Slender chưa cho gọi ý người bị giết là ai thì thỏa thuận điều lệ "Nếu ai là đối tượng bị săn giết thì phải cam tâm tình nguyện đi chịu chết" à?

An Dạ không dám nghĩ, lẽ đâu người bị Slender chỉ mặt đặt tên là cô thì sao?

Cô có thể cam tâm tình nguyện đi tìm chết? Để đổi lấy sinh mệnh cho những người khác.

Cô cảm thấy chính mình giống như một con người đang bị nhốt trong lồng sắt, một con người với cái bụng đói trống rỗng.

Mà bên ngoài lồng sắt là hồ báo đang ngồi rình cô, chúng nó gào rống, bao vây muốn nhai nuốt cô.

Còn trên đài cao là mấy người quyền cao chức trọng kia, những người đó đang nhìn cô chằm chằm, trong mắt toát ra tia sáng chờ mong đầy tham lam...

Không thể nào, tuyệt đối không thể.

Không cam lòng, cô không cam lòng cứ như thế mà chết đi.

Tuyệt đối... sẽ không đồng ý.

Cô chẳng thèm nghĩ nữa, vò vào đầu tóc mình rồi đi theo Bạch Hành trở về phòng, ngã vật ra trên giường.

An Dạ lăn qua lăn lại hai vòng mà cũng chưa ngủ được, chỉ có thể ép buộc chính mình nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nằm gần ba giờ đồng hồ.

Sau đó cô đứng dậy uống nước, ngẩng đầu nhìn qua thì thấy cửa phòng mở ra một khe hở nhỏ.

Bên ngoài có ánh đèn sáng, là Bạch Hành còn ở ngoài ấy.

An Dạ phủ thêm áo khoác ngoài, rón ra rón rén đi ra.

"Bạch Hành?" Cô thấp giọng gọi anh.

Bạch Hành đang dựa nửa đầu vào trên sô pha, đầu ngón tay dè chặt vào hai bên máng tang, đôi mắt anh đang nhắm bỗng nhiên mở bừng ra, thấy là cô thì hơi hơi mỉm cười.

"Thân thể anh không khỏe hả?" An Dạ không kiềm được mà hỏi thêm một câu.

Bạch Hành trả lời: "Mất ngủ chút thôi."

"Em cũng thế."

"Em đang lo lắng điều gì?" Giọng nói anh thật khàn, dày đặc tựa như bóng đêm, mang theo một sự dè dặt rất khó diễn tả.

Tím An Dạ đáp chậm một nhịp như chắn lại nơi cổ họng, cô ngập ngừng nói: "Không có gì... chỉ là hơi sợ bãi ty thôi."

"An Dạ." Bạch Hành gọi cô, thanh âm vẫn nhẹ nhàng như cũ, thấp giọng nói, "Em đừng sợ."

An Dạ vô thức tránh đi ánh mắt Bạch Hành, lỗ tai cô hơi nóng lên như có một ngọn lửa nhỏ đang thiêu đốt vậy.

Cô mới không sợ đâu.

Nói đúng hơn là vì có Bạch Hành ở đây.... cho nên cô sẽ không sợ.

"An Dạ." Không biết vì sao Bạch Hành lại bỗng dưng gọi tên cô, khiến cho đầu óc đang đi vào cõi thần tiên của cô bừng tỉnh, cúi đầu, đối diện với ánh mắt Bạch Hành.

An Dạ ngẩn ra, gò má nóng ran cả lên.

Ánh đèn trong phòng không sáng lắm, ngược lại còn hơi chút mù mờ.

Trong đôi mắt Bạch Hành thấp thoáng bóng hình An Dạ, dường như trên thế giới này chỉ có cô là duy nhất.

"Em đừng sợ, chỉ cần theo sát anh, đừng đi lạc dù chỉ một bước." Từng câu từng chữ anh bật ra thật rõ ràng, tiếng nói mềm mại mang theo sự dung túng nuông chiều, khiến người nghe cảm thấy thật ấm áp.

An Dạ vô thức gật gật đầu, hai người lại nhìn nhau không nói gì, một hồi yên lặng.

"Tít tít tít tít."

Kim đồng hồ chỉ bốn giờ sáng, sau đó lại bất động.

Bạch Hành đứng dậy, khoác thêm áo lông rồi đi ra khỏi phòng, An Dạ theo sát phía sau anh.

Anh lấy từ trong túi ra một tờ giấy, bên trên là hàng chữ viết rõ thời gian - 4:05, ba chiều.

An Dạ hỏi: "Đây là cái gì?"

Bạch Hành trả lời: "Xe buýt đi tới Bến xe phía Nam và Ga xe lửa phía Bắc chỉ có bốn chuyến vào lúc sáng sớm, còn lại cũng chỉ có thể chờ đến 8:00h sáng."

"Vậy thì sao?" An Dạ vẫn hơi khó hiểu.

"Ý anh muốn nói, là con người*."

"Con người*?" An Dạ trầm ngâm, không phải cô chưa từng xem qua mấy bộ phim điện ảnh loại này, có quan hệ tới con người* thì đều là máu me và khủng hoảng, thậm chí còn có một câu danh ngôn trong tiểu thuyết - đáng sợ hơn so với quỷ thần chính là lòng người.

Hơn nữa, trên thế giới này làm gì có sự bác ái chân chính, con người dưới tình huống không bị xâm phạm đến quyền lợi của chính mình mới đối đãi thân thiện với người khác.

Thế nhưng, nếu Từ thần cảm lười hái đứng trước mặt bạn và yêu cầu bạn phải đưa ra một chọn lựa, bạn sẽ chọn giết chết chính mình hay là người mình yêu? Người bình thường thì sẽ chọn như thế nào?

Trên đời này đặt sự có tình yêu trung trinh không đổi ư? Hay là tình bạn đủ để khiến một người nguyện trả giá sinh mệnh của mình để che chở?

Vậy mà.... Bạch Hành đã làm được.

An Dạ vẫn không quên, lần đó, trước cỗ máy gashapon, anh đã nguyện ý cứu cô mà bỏ đi sinh mạng.

Mà thôi, bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ tới những điều đó.

Bạch Hành dẫn An Dạ nằm xuống bãi cỏ bên cạnh trạm chờ xe buýt, vì vẫn còn là đêm khuya nên bầu trời tối đen, một mảnh xám xịt.

"Đây là người đầu tiên." Bạch Hành dùng ngón tay khoanh vòng vòng con số 4.05.

An Dạ nhìn đồng hồ, cách thời gian xe buýt đến còn kém 03 phút.

Không quá vài giây sau, thật sự có một người chạy tới từ cửa khách sạn.

Người nọ khoác theo ba lô, một đường chạy chậm ra đến đây liền dựa lưng vào cột điện thờ hồng học.

An Dạ híp mắt, tập trung ánh nhìn lên người nọ thì thấy chính là Tóc xoăn A.

Cô nhìn nhìn bốn phía cũng không thấy Mao Giai Giai.

Hắn vậy mà lại bỏ rơi bạn gái, định chạy trốn một mình ư?

An Dạ đã hiểu, Tóc xoăn A này nhất định nghĩ mình đã thắng một người trong số bọn họ nhưng biết đâu trò chơi vẫn còn tiếp tục, tranh thủ cơ hội này chạy thoát.

Huống chi, cho dù tỷ lệ thắng cuộc là 6/1 nhưng cũng có khả năng số hèo, so với ngồi đây chờ chết thì không bằng tìm cách thoát đi.

Nhưng mà chả lẽ cứ để hắn chạy như vậy à?

An Dạ vừa muốn đi đến gần căn thì đã thấy Bạch Hành lắc đầu với mình.

Bạch Hành nói: "Chờ một chút."

Mà vào lúc này, đầu kia của khách sạn lại bất ngờ xuất hiện một người.

Người nọ đi tới chỗ Tóc xoăn A, giọng nói đầy kinh ngạc: "Muộn như vậy rồi mà anh còn ra đây làm gì?"

Người đó chính là Mao Giai Giai.

Tóc xoăn A hoảng sợ khiến cả người ngã ngồi trên mặt đất, áp a áp ứng nói: "Anh đi ra đây.... hóng gió."

Mao Giai Giai cười cười, cô ấy đứng đưa lưng về phía đám người An Dạ, kẻ sát vào Tóc xoăn A và nói: "Vậy thì bây giờ trở về được chưa?"

"Anh...." Tóc xoăn A chợt dạ cúi đầu, đôi mắt đảo loạn nhìn khắp nơi.

Mà đối phương lại từng bước ép sát: "Anh đang định chạy trốn một mình nhì?"

"Anh không có...."

"Phải không?"

"Anh.... anh thật sự không có mà!" Tóc xoăn A còn thê thốt phủ nhận.

An Dạ nhìn về hướng đó thì đã không thấy rõ Tóc xoăn A nữa, cả người hắn bị Mao Giai Giai ngăn trở, cả hai như hoà thành một thể. Cho dù nóng ruột như thể nào đi chăng nữa thì cô cũng chỉ bóng thoáng nghe được những đoạn đối thoại rời rạc và bóng lưng của Mao Giai Giai.

Khoan đã, đó là cái gì thế?

Cô che miệng mình lại để bản thân bình tĩnh hơn.

Dưới ánh trăng, sau lưng Mao Giai Giai thoáng loé lên ánh sáng màu bạc lạnh lẽo.

Hai tay cô ấy.... đang bắt chéo vào nhau để ở sau lưng, nắm chặt một cây dao gọt hoa quả!

Cô ấy muốn giết Tóc xoăn A ư?!

Tại sao lại... muốn giết chết bạn trai của mình?

An Dạ cảm thấy thật hỗn loạn, Lý Duyệt vì mạng sống mà muốn Hà Lị chết, còn bây giờ Mao Giai Giai lại định giết Tóc xoăn A!

Mọi chuyện rối cuộc là sao đây, hết thấy đều trở nên quá điên cuồng.

Cô còn chưa kịp nghĩ nhiều thêm thì bỗng nhiên Mao Giai Giai giờ dao gọt hoa quả lên, đâm về phía Tóc xoăn A, lưỡi dao loé lên ánh sáng lạnh khiến người ta không kịp phản ứng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tóc xoăn A xoay người trong tích tắc, làm cho mũi dao của Mao Giai Giai đâm vào không khí. Sau đó, hắn té nhào xuống đất rồi bỏ chạy về phía Bạch Hành đang đứng.

Tóc xoăn A vừa chạy vừa hét lên: "Anh Bạch cứu em với!"

Mà Mao Giai Giai vẫn đuổi theo sát nút, lưỡi dao trong tay cô ấy vẫn mang theo ánh sáng lạnh lẽo khiến người khác rợn cả tóc gáy.

Bạch Hành chạy về phía trước một bước, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy lưỡi dao sắc bén trong tay Mao Giai Giai, anh mượn lực chế lực, khống chế tay đối phương rồi vận ngược lại, khoá chặt cánh tay Mao Giai Giai ra sau lưng, đè cô ấy xuống mặt đất.

Mao Giai Giai đau đến nỗi mồ hôi lạnh, bàn tay vô lực thả dao rớt xuống đất, trong đáy mắt là sự tàn khốc và không cam lòng.

Giờ phút này, mấy người núp trong bóng tối cũng đi ra, lần lượt là Hà Lị, ông chủ đầu hói và Lý Duyệt.

"Trở về lại nói." Bạch Hành vừa lên tiếng thì mọi người đều lục tục đi về hướng khách sạn.

Chờ sau khi đã an vị trong nhà ăn, Bạch Hành mới mở miệng: "Trong một ngày, chúng ta đã tổng cộng diễn hai vở diễn."

Ông chủ bổ sung: "Đầu tiên là Lý Duyệt, cô bé này cũng đã thấy rồi đó, bạn trai cô không phải là tên tốt lành gì. Tiếp theo chính là Mao Giai Giai, vì mạng sống của mình mà có thể giết chết bạn trai của cô ấy."

An Dạ hỏi: "Có thể nói rõ hơn xiu được không? Thật ra tôi vẫn chưa hiểu cho lắm."

Bạch Hành nói: "Chủ đề chính là — trò chơi lần này không có người nào đáng để tin tưởng. Mao Giai Giai là thấy trong thư mời bảo giết người, nên cô ấy lập tức đi giết Tóc xoắn A nhưng lại không biết phong thư kia là giả, tất cả đều là Tóc xoắn A suy luận ra điều này mà làm ra một ít thử nghiệm."

Tóc xoắn A thở dài một hơi: "Dù sao đi nữa thì... Giai Giai, chúng ta chia tay đi."

Hai tay Mao Giai Giai nắm lại trên đầu gối, trầm mặc.

Hà Lị cười khẩy một tiếng, rút tay mình ra khỏi tay Lý Duyệt, nói một cách bình tĩnh: "Tôi đã sớm nhìn thấu anh, hôm nay ngày lành tháng tốt, chia tay đi, tôi cũng định từ chức rồi."

"Hà Lị..."

"Anh nói gì cũng vô ích thôi, còn không phải là do anh sợ chết sao? Đánh bài tình cảm với tôi vô ích thôi, sau này đường ai nấy đi, tự giải quyết cho tốt."

"Nhưng mà trò chơi này vẫn còn tồn tại đúng không?" An Dạ hỏi, "Cái trò hiến tế đồ ăn ấy, vẫn còn đúng không?"

Không sai, trò chơi vẫn còn tiếp tục. Mấy trò trước đây bắt quả là do con người sắp đặt thử nghiệm, chính là vì muốn báo với mọi người đừng nên tin tưởng bất cứ ai, nếu không, một khi những cặp đôi hình thành liên minh sẽ gặp phải tình huống vì cầu sinh mà giết người một cách vô tổ chức, vô ý thức.

Mục đích là trước khi tiến đến cao trào của cuộc chơi, thống nhất đạt thành một nhận thức, giết người phải có kỷ luật, có tổ chức.

Thật sự quá chậm chạp.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong nhất thời, tất cả đều lăm vào trầm mặc.

Thật ra thì, đối với chuyện này, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.

Trốn là trốn không thoát rồi, Slender cũng có đủ năng lực để giết hết mọi người, bây giờ chỉ có thể cầu khẩn cho tổn thương hạ đến mức thấp nhất, chết một người mà có thể cứu sống toàn bộ những người khác.

Bạch Hành nói: "Được rồi, giờ chúng ta phải mở một hội nghị. Một lần nữa, trước khi trò chơi khởi động, các vị có nguyện ý hy sinh để bảo toàn những người còn lại hay không? Ai nguyện ý thì giờ tay."

Không có bất cứ ai nhúc nhích, bao gồm Bạch Hành và An Dạ.

"Vậy thì chỉ có thể lựa chọn kế hoạch b. Từ giờ trở đi, tất cả mọi người đều là kẻ địch, hy vọng mỗi người các vị đều sử dụng hết sức mình để đối kháng Slender."

Lý Duyệt vẫn không cam lòng: "Vì sao lại không thể cùng nhau đối phó Slender?"

Ông chủ đầu hói cười đầy nghiền ngẫm: "Người trẻ tuổi đúng là tham lam, không phải chúng ta đã cùng nhau đối phó đấy sao? Cậu xem, cậu đã biết đối tượng bị săn giết là ai mà còn dăng người lên, nói đồng đội như heo chính là nói cậu đấy."

"Nhưng nếu không có người nào chết thì ai cũng trốn không thoát."

Tóc xoắn A nổi nóng: "Vậy sao anh không đi chết đi?"

Bạch Hành nói: "Nhắc nhẹ một câu, đã xác định Slender là Hà Lị, còn thân phận con mồi thì tôi hy vọng các vị hãy linh động một chút, đừng dễ bại lộ, cũng đừng để Slender phát hiện ra."

Lý Duyệt đột nhiên cầu xin: "Hà Lị, nếu là anh, xin em đừng giết anh. Anh... anh yêu em mà."

"Giờ có nói yêu cũng đã muộn rồi."

Ông chủ đầu hói làm một ly bia: "Ha ha, vậy thì... trò chơi bắt đầu."

HẾT CHƯƠNG 70

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Slender (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Mỗi người đều ôm một bầu tâm sự khác nhau cùng ngồi ăn khuya, xong rồi ai về phòng người nấy.

Hà Lị và Mao Giai Giai lần lượt lấy thêm hai phòng riêng, mối quan hệ bị cắt đứt một cách đầy quyết liệt.

Khi Bạch Hành và An Dạ định đi lên lầu, Lý Duyệt bỗng nhiên sấn đến, nói thầm: "Người anh em, cậu xem, đã xác định Slender là Hà Lị vậy sao chúng ta không suy xét làm cách nào đối phó cô ta?"

Bạch Hành nhếch môi, đầy mắt thoáng hiện sự khinh thường.

An Dạ lại tiến lên, dùng ngữ khí chỉ hân sắt không thành thép: "Đến bây giờ mà ông còn chưa nắm rõ tình huống hay sao?"

Lý Duyệt bị nói móc một câu mà chỉ cười ha hả chứ vẫn chưa chịu tránh ra.

An Dạ nói: "Không có Hà Lị này thì cũng sẽ có Hà Lị khác. Có phải ông thật sự éo hiểu gì?"

"Chỉ cần trời chặt cô ta không phải được rồi sao?" Lý Duyệt căm giận nói: "Cũng không thể để cô ta đi giết người chứ?"

"Ông là khờ thật hay già ngu?" An Dạ quả thật nhìn không được nữa, không ngờ cái tính ích kỷ của tên này mạnh như vậy, hơn nữa là đồ ngu mà còn không chịu uống thuốc.

Thấy Lý Duyệt ngờ ngác không có phản ứng, cô chỉ có thể tiếp tục nói: "Đó là Slender, không phải Hà Lị, người bình thường có thể đối phó với nó sao? Hơn nữa, cho dù có trói lại thì sao, ông cho rằng Slender không có cách thoát à? Hay dựa theo cách của ông, giết Hà Lị thì thế nào? Người chết là Hà Lị, không phải Slender!"

Lý Duyệt thở dài một hơi, cái gì cũng không nói mà đi trở về phòng.

Thế nhưng An Dạ vừa lên lớp trách móc người ta, thật ra cũng chính là nói với bản thân mình.

Hiện tại bọn họ có bảy người, nếu dựa theo lời Slender, ăn một người thì còn sáu người sống sót.

Nhưng mà, nếu trong lúc mấu chốt, bọn họ vì sợ hãi ra tay giết Slender, không không, là giết Hà Lị.

Như vậy thì trò chơi vẫn sẽ phải lặp lại, vẫn sẽ chọn ra Slender kế tiếp bởi vì quy tắc duy nhất để chiến thắng trò chơi này chính là phải có một người bị ăn.

Điều mà mọi người có thể làm là dốc hết sức lực, nhanh chóng chạy trốn.

Tuyệt vọng, thật quá tuyệt vọng.

Đây là một trò chơi sâu không thấy đáy.

Dù dựa theo ý tưởng phá hoại của Lý Duyệt là cứ tìm Slender mà giết, ai có khả năng uy hiếp sẽ giết người đó.

Thì tình hình sẽ biến thành như vậy—

Hà Lị đã chết, còn lại sáu người, trong đó có một người là con mồi, một người là Slender đi săn.

Sau đó lại giết, lại dư năm người, trong đó có một người là con mồi, một người là Slender đi săn.

Lại giết, dư lại bốn người, trong đó có một người là con mồi, một người là Slender đi săn.

Tiếp tục giết, dư lại ba người, trong đó có một người là con mồi, một người là Slender đi săn.

Cuối cùng giết thêm một người, dư lại hai người, một người là Slender, một người khác là kẻ sống sót duy nhất.

Đúng vậy, sau đó thì Slender sẽ ăn tươi nuốt sống luôn kẻ đó. Còn lại một người, chính là người bị Slender bám vào, cũng là chính bản thân nó.

Kỳ thật chủ động đẩy ra một người làm thức ăn chính là lựa chọn tốt nhất, nếu không thì cả đám đều phải chết.

Nhưng mà làm gì có ai cam tâm tình nguyện đi chịu chết?

Nếu dựa theo phương thức của trò chơi này tính xuống, cô có thể.... tro mắt nhìn Bạch Hành đi tìm chết hay sao?

Không được, không được đâu.

Cô cần phải nghĩ cách mới được.

Tuy nhiên, trò chơi này đã đi hết một vòng, để có thể tiếp thêm một vòng nữa thì nhất định nó phải có một điểm nhấn quan trọng, đó có thể là thời gian, cũng có thể là tin tức giết người.

Nghĩ như vậy thì có hơi nhập nhằng khó hiểu, nói theo một cách khác chính là

—

Một trò chơi từ lúc bắt đầu đến kết thúc nhất định phải thông qua một quá trình công lược(*) mới có thể bắt đầu lượt chơi mới.

()Công lược: chinh phục, tấn công chiếm đóng, trong trò chơi là quá trình hoàn thành các nhiệm vụ bắt buộc.*

Mà "Bắt đầu trò chơi" có nghĩa là Slender sẵn giết mọi người lúc đầu; "Quá trình công lược trong trò chơi" nghĩa là cung cấp thông tin đối tượng bị giết sẽ là ai cho mọi người biết; "Trò chơi kết thúc hoặc bắt đầu một vòng chơi mới" chính là đối tượng bị săn giết hoặc là bị ăn luôn, hoặc có một điều đặc thù nào đó xảy ra, kích phát một vòng chơi mới bắt đầu, cũng có nghĩa một lần nữa tuyển chọn ra Slender.

Nhưng mà, đến cuối cùng thì đã trải qua những gì khiến trò chơi kết thúc và bắt đầu vòng chơi mới đây?

Là lúc đã biết được thông tin ai là con mồi nhưng mọi người vẫn chưa thành công để con mồi bị ăn?

Hay là đến sáng hôm sau mà con mồi vẫn chưa bị ăn nên sẽ tự khởi động một vòng mới?

Nói tóm lại, trò chơi vẫn luôn tiếp tục.

Nếu muốn toàn mạng thì phải hiểu rõ điểm này, đây là mấu chốt để kéo dài thời gian.

Và nếu cần thiết, có lẽ cô sẽ lấy hết can đảm để hạ độc thủ đối với mấy người kia, ngoại trừ Bạch Hành.

Bởi vì quá mệt nên An Dạ vừa đặt lưng xuống giường một chút là ngủ ngay.

Sau khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, cô phát hiện trên bức thư có một hàng chữ mới — người đến trễ.

Xong phim, bây giờ là mấy giờ rồi trời?

An Dạ không thể bị những người kia phát hiện, cô nhanh chóng thay quần áo liền vội vã chạy đến nhà ăn.

Trong nhà ăn đã sớm ngồi đầy người, cả đám như hồ rình mồi mà đồng loạt nhìn cô chăm chăm, đáy mắt họ loé lên ánh sáng khiến cả người An Dạ không được tự nhiên, sống lưng như bị kim châm.

Cô mỉm cười xấu hổ, thật cẩn thận đi đến bên cạnh Bạch Hành.

Bỗng nhiên Bạch Hành nói nhỏ với cô: "Đã lấy đồ cho anh chưa? Hồi nãy bảo em chạy về lấy mà sao đi lâu thế?"

An Dạ biết Bạch Hành đang muốn phui sạch hiềm nghi cho cô, ý muốn nói với mọi người rằng cô không phải là người cuối cùng đến nhà ăn.

Cô gật đầu lia lịa: "Em tìm cả nửa ngày cũng chẳng tìm thấy, nên mới lè mè lâu như vậy."

Nguy hiểm quá, đã giấu được việc cô là người đến cuối cùng.

Lý Duyệt liếc nhìn Mao Giai Giai một cái, tra hỏi: "Nói đi, cô là người cuối cùng đến nhà ăn phải không? An Dạ cùng tới với Bạch Hành, ông chú và Tóc xoắn A cũng tới cùng nhau, Hà Lị cũng tới sớm hơn cô, cô chính là người đến trễ kia đúng không?"

Mao Giai Giai trợn mắt há hốc mồm, xua tay phản đối kịch liệt: "Sao.... sao có thể là tôi chứ, anh đừng có ngậm máu phun người nha!"

Lý Duyệt cười lạnh: "Có phải hay không thì lát nữa sẽ biết, dù sao cũng còn gọi ý khác. Ý tôi muốn nhắc nhở cô, nếu thật sự là cô thì đừng có mà hại chết mọi người."

Tóc xoắn A dường như không đành lòng, trầm giọng quát một câu: "Đủ rồi, ăn cơm thôi, mấy thứ khác ăn xong hãy tính tiếp."

"Tôi có nên tự khoá mình trong phòng hay không?" Hà Lị rũ mắt, ní non như đang nói với chính mình: "Vi sao.... lại là tôi?"

An Dạ an ủi cô ấy: "Quên đi, có ai muốn mình biến thành như vậy đâu? Đều là lỗi của Slender chứ không liên quan đến cô."

"Nếu như cô chết rồi..." Lý Duyệt bỗng nhiên lên tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía thì nhận được ánh nhìn khó chịu của mọi người, chỉ có thể ngượng ngùng im lặng.

Chết rồi thì sao, vẫn sẽ có một Slender tiếp theo.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ rằng,

Bữa cơm này cả đám ăn mà không ném ra được mùi vị gì, đến lúc gần đi, ông chú đầu hói đột nhiên mở miệng: "Tôi nghĩ rằng thời hạn của trò chơi này chỉ kéo dài một đêm, tin tức nhắc nhở tổng cộng có ba cái. Nhưng đừng có tưởng rằng chịu đựng hết một đêm là xong, tôi phát hiện nếu trong quá trình đó mà đụng phải Slender, thì cũng sẽ có khả năng bị ngộ sát. Vậy nên hãy cẩn thận, phải chết không nhất định chỉ có người bị săn. Đương nhiên, nếu có ai đó muốn làm đồng lõa với Slender, giúp đỡ nó ăn thịt người thì cứ coi như tôi chưa nói gì."

Tóc xoắn A sồn gai ốc: "Đây là ám chỉ chúng ta trăm ngàn lần đừng đi cứu 'đồ ăn' đúng không? Bằng không thì chính mình sẽ bị ăn luôn. Nhưng mà cứ tro mắt nhìn một người đang sống sờ sờ ra đi tìm chết...."

"Cậu có cách nào khác sao?" Ông chú nổi điên.

Tóc xoắn A cúi đầu.

"Nếu không thì đừng ở đó nói nhảm nữa, ngoại trừ hành động trợ giúp thực tế, còn thương hại thì chẳng ai cần!"

An Dạ nói: "Hình tượng của ông chú đây chưa bao giờ lấp lánh như thế này."

Ông chú có hơi đắc ý: "Đó là đương nhiên."

An Dạ và Bạch Hành đi về hướng phòng mình, cô bỗng nhớ tới thông tin nhắc nhở kia — người đến trễ.

Dựa theo tình huống thực tế thì cô chính là cái người đến trễ kia.

Thế nên An Dạ là người phù hợp với điều kiện đầu tiên.

Cô sẽ phải... trở thành đồ ăn ư?

Không được.

Không thể bị nhúng vào gia vị và mấy loại nước chấm, rồi bị ăn luôn.

Cô tưởng tượng bản thân mình bị bọc bởi một lớp da đậu hũ, trong bụng nhét đầy củ cải và dưa chuột thái mỏng, sau đó bị quét lên nước sốt tỏi đặc sệt liền cảm thấy buồn cười.

Cũng chỉ có thể tự tiêu khiển một chút thế thôi.

Bạch Hành nói: "Cho dù có là em thì cũng không phải sợ."

An Dạ gật gù đầu.

Cô không nhin được mà hỏi: "Anh không nghĩ... đẩy em ra làm đồ ăn sao? Vậy thì anh sẽ có thể sống sót trở về."

Bạch Hành quay đầu lại liếc nhìn có một cái, dưới ánh đèn tường trong hành lang, trông mắt anh thoáng hiện chút ánh sáng nhàn nhạt, tia sáng kia như ánh lửa lấp loé.

Anh mở miệng, giọng nói hơi khàn, hết sức nhẹ nhàng, hết sức mềm mại.

Anh nói: "Vi sao không tin anh?"

"Gi cơ?" An Dạ ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt anh.

Bạch Hành bỗng nhiên ép cô đến trong góc, khuỷu tay anh gấp lại, chắn lên tường.

Sống lưng anh hơi cong, cúi đầu nhìn cô, cánh môi vừa mỏng lại hơi lạnh của anh lướt nhẹ trên trán An Dạ, khi thì cúi người, cọ nhẹ qua thái dương cô, cảm giác man mát.

"Anh nói..." Anh mở miệng, giọng nói lọt thẳng vào màng tai An Dạ, len lỏi trong lòng cô, vòng hết ba vòng, bao bọc lấy nơi mềm mại bí ẩn kia.

"Vi sao không tin là anh có thể bảo vệ được em?" Bạch Hành thăm thẳm.

An Dạ nói: "Em không có...."

Cô quả thực không nghĩ như vậy.

An Dạ vẫn luôn ý lại vào Bạch Hành, cũng rất tin anh sẽ bảo vệ được cô.

Anh nói: "Anh tuyệt đối sẽ không để em bị nhai nuốt bởi mấy người kia, thế cho nên em cứ yên tâm."

"Vâng."

"Thế cho nên, cũng hãy tin tưởng anh."

"Vâng."

An Dạ gật gù đầu, vẫn chưa nghĩ đến thâm ý của chữ "nhai nuốt" trong lời Bạch Hành, cô chỉ cảm thấy hiện tại anh thật dịu dàng và đáng tin cậy, vừa hiền hoà lại vô hại.

Đứng vào lúc này, nội dung trên phong thư lại thay đổi thêm một lần nữa.

Chữ viết trên đó dần dần mơ hồ, thoáng đổi thành — *Slender muốn thoả thuận với các vị, hãy bắt giữ người trên lầu hai để cho ta ăn.*

Lòng bàn tay An Dạ không kiềm được mà chảy mồ hôi lạnh, cô nhìn bốn phía xung quanh.

Đây là lầu hai!

Mà con mồi trong lời Slender lại là cô ư?

Cô đã phù hợp với điều kiện đầu tiên, bây giờ lại phù hợp cả cái thứ hai nữa.

Rất rõ ràng, cô chính là thức ăn!

Hơn nữa, nơi này trừ bỏ thang máy và cầu thang bộ thì cũng chỉ có một cánh cửa sổ ở ngã tư, cô có thể chạy đi đâu đây?

"Rầm rập rầm rập."

Dưới thang lầu đã bắt đầu truyền đến tiếng bước chân!

Mà thang máy vẫn còn đang di chuyển lên xuống, không kịp để cô chạy vào.

An Dạ tuyệt đối không thể đi hướng cầu thang vì như vậy sẽ bị mấy kẻ đang chạy lên đây tóm lấy. Điều cô cần làm bây giờ không những là chạy trốn mà còn phải khiến những người đó không biết cô chính là thức ăn.

Nếu không, rất khó để bảo đảm bọn họ sẽ không nổi lên dị tâm mà trợ giúp Slender diệt trừ cô.

Nên làm sao đây? Nên làm sao đây?

Rốt cuộc thì cô phải trốn ở đâu?

HẾT CHƯƠNG 71

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Slender (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Tình huống hiện tại rất khẩn cấp, đầu An Dạ giống như bị kẹt ở chỗ xử trảm, nếu không nói được điều gì dễ rửa sạch hiềm nghi cho mình thì sẽ bị xử từ ngay lập tức.

Chết tiệt!

Thông tin trong bức thư rõ ràng nói người ở lầu hai, An Dạ chính là người ở lầu hai.

Nếu cô không làm gì thì nhất định sẽ bị kẻ đang chạy lên đây bắt lấy, thậm chí là mấy người khác cũng sẽ hợp lực dâng cô làm thức ăn cho Slender.

An Dạ kinh hoàng, đôi môi không tự giác mà mím lại thành một đường thật mỏng.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, truyền đến từ cuối thang lầu u ám, mang theo một sự ám chỉ nào đó, tựa như tin báo tử vong, mục đích rõ ràng, lời ít ý nhiều.

Bọn họ tới để.... giết cô.

An Dạ nhìn quanh bốn phía theo bản năng, định tìm điểm đột phá.

Tâm mắt cô rơi xuống bệ cửa sổ, trong đầu nảy lên một ý tưởng không thực tế — so với bị ăn tươi nuốt sống, không bằng nhảy cửa sổ tự sát đi?

Mà lúc này, Bạch Hành bất ngờ chớp lấy cổ tay cô lôi về phía trước, chạy như điên đến cửa sổ.

Bởi vì lực kéo quá mạnh nên An Dạ cảm thấy cổ tay mình như bị trật khớp, cổ nén sự đau đớn, cô chạy sát theo phía sau Bạch Hành.

An Dạ chống tay lên bệ cửa sổ, thờ hồng hộc từng ngụm.

Lầu hai cao chừng ba mét, ngã xuống dù không chết cũng bị thương.

Ít nhất là bọn họ trốn không thoát.

Giờ phải làm sao đây?

Bạch Hành xoay người, một cánh tay bám lấy bệ cửa sổ rồi nhảy ra, treo lơ lửng giữa không trung.

Anh hít sâu một hơi, lấy giọng như mèo, nói: "Nắm lấy anh."

An Dạ không dám không nghe theo mệnh lệnh của anh, vừa sợ Bạch Hành chờ lâu sẽ bị thương, lại sợ đàn sai lang ở phía sau đến cắn xé.

Cô nắm chặt tay Bạch Hành, dùng hết sức lực trong người hỗ trợ anh.

Đối với kỹ thuật thoát hiểm, Bạch Hành rất lành nghề, chân anh thăm dò đến cửa sổ lầu một, mũi giày đá mạnh vào cửa thủy tinh chưa đóng kín một phút, sau đó, Bạch Hành mượn lực cánh tay tung cả người vào lầu một, nhẹ nhàng tiếp đất.

Anh không màng chỉnh sửa lại vẻ ngoài chật vật mà vuron tay hướng ra ngoài cửa sổ.

Giọng nói của anh bình tĩnh trước sau như một, khiến người nghe có cảm giác thật an toàn: "Túm lấy bệ cửa sổ rồi từ từ đi xuống đây, anh sẽ tiếp lấy em."

An Dạ cắn răng, tuy sợ hãi nhưng lại quyết tâm tin tưởng Bạch Hành.

Người đàn ông này luôn có thể khiến cô hồi sinh từ cõi chết.

Cho nên đừng sợ, An Dạ, hãy tin tưởng anh ấy.

Tin tưởng Bạch Hành.

Cô nghe lời, không nghĩ nhiều mà nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt sắp rơi xuống, An Dạ cảm nhận được một vòng ôm ấm áp bao lấy mình, cả người như lơ lửng trong cánh tay Bạch Hành.

Mãi cho đến khi thật sự đập lên sàn nhà lầu một, An Dạ mới như bừng tỉnh từ trong mộng, hít lấy hít để từng ngụm dưỡng khí, bù vào lúc mới rồi vì hồi hộp lo lắng mà quên hô hấp.

Lại thêm một lần hữu kinh vô hiểm.

"Khoan đã!" An Dạ bỗng nhiên nhớ ra gì đó, cô chạy vào phòng tắm, lấy ra một cái gương rồi để bên ngoài cửa sổ, còn mình thì nấp bên trong, lảng lảng quan sát mặt gương.

Nếu đúng theo cô đoán, người nhanh như vậy đã đuổi bắt cô nhất định sẽ lộ dấu ra từ cửa sổ để kiểm tra.

Vậy thì An Dạ có thể từ trong mặt gương biết được ai đã lâm thời phản chiến, phối hợp với quy tắc trò chơi của Slender, giúp nó đưa cô vào chỗ chết.

An Dạ không chỉ phải trốn thoát mà còn phải biết được người đó là ai, để tiện cho cô sau này quyết định xem cuối cùng sẽ giết hay chỉ tôn thờ tên đồng bạn lòng mang ác ý này.

Không quá một phút đồng hồ, quả nhiên đã có người chậm rãi thò đầu ra.

Gương mặt hấn ta dần dần hiện lên trong gương, hoàn toàn rõ ràng trong tâm mắt An Dạ.

Vậy mà là.... Tóc xoắn A?!

An Dạ đã từng nghĩ có thể là Lý Duyệt, thậm chí là Mao Giai Giai nhưng không ngờ vậy mà là Tóc xoắn A, người luôn treo hai chữ nghĩa khí bên miệng!

Mấy kẻ này không một ai có thể tin tưởng được, người tưởng chừng hiền hoà vô hại nhất, ngược lại có thể là kẻ mang mặt nạ giả nhân giả nghĩa, là ác ma cầm lưỡi dao sắc bén!

"Nơi này cũng không an toàn đâu." Bạch Hành nói xong, sau khi xác định Tóc xoắn A chính là kẻ lâm trận phản chiến xong liền đẩy cửa ra, dẫn An Dạ đi ra ngoài.

An Dạ: "Kế tiếp sẽ đi đâu?"

Lòng cô vẫn còn sợ hãi, trong vô thức luôn cảm thấy bốn phía đều tràn ngập nguy cơ, không biết mấy người còn lại kia đang ngủ đông nơi nào, đều đang che dấu ác ý của bọn họ sao?

Thật đáng sợ.

Con người chính là ma quỷ, bản chất con người luôn xấu xa.

An Dạ đi được hai bước thì bất ngờ nảy lên suy nghĩ.

Từ từ đã....

Hình như cô phát hiện ra chỗ không thích hợp rồi.

Slender luôn có thể nói ra thông tin của con mồi, dẫn đường cho mấy người còn lại đến bắt cô.

Vậy thì Slender đang ở đâu?

Hắn là nó đang ở chỗ tối nào đó, theo dõi An Dạ gặt gao, nếu không thì làm sao có thể nắm được hành tung của cô, sao có thể ra được mệnh lệnh như thế.

Thế nên, con ác ma kia.... đang ở ngay bên cạnh cô!

An Dạ cảm thấy sồn tóc gáy, cô chợt dạ nhìn quanh bốn phía, vừa sợ phải thấy cái gì đó, lại vừa sợ bỏ sót điều gì.

Cô vẫn luôn bận rộn suy nghĩ đến những người vâng lệnh Slender, mượn cơ hội đuổi giết cô là ai mà lại vô tình quên đi khối u ác tính là Slender.

Cuối cùng thì nó đang ở đâu?

Bàn tay phía sau thao túng mọi chuyện đang ở đâu?

Nó vẫn luôn bám theo An Dạ, xem cô chạy trốn để mua vui ư?

Tất cả mọi chuyện đều đã nằm trong sự khống chế của nó rồi ư?

An Dạ có một loại cảm giác bất an chưa từng có từ trước đến nay, hai bên mũi cô lẩm tấm mồ hôi, đôi mắt mơ hồ hoảng hốt.

"Đừng lo lắng." Bạch Hành trấn an cô: "Cho dù mọi chuyện ra sao thì cũng không nên tỏ ra sợ hãi hay cảm thấy hoảng hốt, nếu vậy sẽ rất dễ bị người khác lợi dụng."

An Dạ cố gắng bình tĩnh lại: "Anh đã bao giờ trải qua cảm giác đó chưa?"

"Tin vào người mà mình yêu thương nhất, sao đó bản thân phải chịu trọng thương." Suy nghĩ Bạch Hành trôi xa, "Chuyện của mẹ anh lần đó."

An Dạ vẫn không quên chuyện xảy ra giữa Bạch Hành và mẹ anh ấy.

Mẹ anh là một người phụ nữ rắn rết, vì muốn sống sót mà ngay cả con trai ruột của mình cũng nỡ lòng nỡ sủng.

"Đói bụng không?"

"Hả? Cái gì?" An Dạ tưởng rằng mình bị ảo giác, vừa rồi Bạch Hành là hỏi cô có đói bụng không ư?

Bạch Hành: "Có muốn ăn chút gì không?"

An Dạ sững sờ trong giây lát, cô dừng bước chân, chần chờ mà hỏi: "Ngay bây giờ á?"

Dưới tình huống chạy trốn chết mà đi ăn sao? Làm gì còn tâm tư đâu mà ăn với uống, chính bản thân cô còn bị xem như đồ ăn đây.

"Không ai có thể tước đoạt quyền ăn cơm của người khác, ngay cả Slender cũng thế, huống chi, cứ như vậy mà chạy trốn cũng chẳng phải là cách hay." Anh lời ít ý nhiều.

Bạch Hành ngồi tại chỗ cũ trong nhà ăn mà gọi cơm, chờ mấy người kia cùng đến đây.

Quả nhiên những người khác cũng đến. Mọi người giống như hôm qua, đều lục tục ngồi xuống, nhanh chóng kêu phần cơm của mình.

Bạch Hành hỏi: "Lúc này Slender nói lâu hai có đồ ăn, các người có điều tra ra được gì không?"

Mọi người liếc nhau, không ai nói lời nào.

Ánh mắt Tóc xoắn A trốn tránh, cười gượng, nói: "Tôi không đi xem nên cũng không rõ lắm. Loại chuyện đuổi giết này vẫn cứ giao cho Slender thôi, Dù sao thì tôi không phải đồ ăn là được."

Mao Giai Giai cũng cười: "Đúng vậy, ai mà quản mấy chuyện này chứ. Cũng chẳng phải kêu chúng ta làm gì, chúng ta liền làm cái đó."

An Dạ hỏi: "Mọi người có gặp Hà Lị không?"

Ông chủ đầu hỏi uống một ngụm bia: "Tôi cũng muốn biết cô ấy ở đâu, đang chờ xem biến thân mà đáng tiếc, chờ mãi không thấy."

Lý Duyệt nuốt một ngụm nước bọt: "Có thể là... ở bên cạnh chúng ta chăng?"

"Ai... ai mà biết được." Mao Giai Giai nói.

An Dạ quyết định lừa mấy người này, cô nói: "Tóc xoắn A, cậu rõ ràng đang nói dối. Vừa rồi, khi tôi đến lầu hai thì rõ ràng thấy cậu ở đó!"

Lời cô nói cũng chẳng sai, Tóc xoắn A vì muốn bắt cô nên lúc đó quả thật cũng ở lầu hai.

Tóc xoắn A hoảng thần, hấn đối diện với đôi mắt tựa như rắn độc của Lý Duyệt mà liên tục xua tay: "Tôi quả thật không... A, cái đó, sau khi nhìn thấy thông tin kia mới đi đến đó, thật sự không phải tôi, tôi không phải đồ ăn!"

"Phải không?" Bạch Hành nhẹ nhàng bình tĩnh nói, "Ai biết mọi chuyện như thế nào đâu."

Một câu của An Dạ, bốn lạng đẩy ngàn cân, vút vắn đề trở lại trên người Tóc xoắn A.

Buổi sáng Mao Giai Giai là người đến trễ, mọi người đều có hoài nghi đối với cô ấy; Tóc xoắn A lại đã từng xuất hiện ở lầu hai, khả năng là đồ ăn cũng không thấp.

Rốt cuộc đó là ai thì cũng chỉ còn một thông tin cuối cùng thôi.

Bởi vì sau ba lần nhắc nhở sẽ không còn gì nữa cho nên nhất định ở lần nhắc nhở thứ ba phải đẩy đồ ăn ra, hiến cho Slender, như vậy thì mới không gặp phải tai bay vạ gió.

An Dạ gọi một đĩa thịt vịt nướng, da vịt ánh lên một lớp mỡ bóng loáng.

Cô dùng nĩa ghim lấy một khối thịt bò vào miệng, thịt vịt xốp giòn, vào miệng liền tan.

An Dạ xốc lại tinh thần, cố gắng ăn nhiều một chút để bổ sung protein.

Lát nữa còn có một trận ác liệt phải đánh, cô không thể đến lúc đó lại ngã xuống.

Sau khi ăn xong, mọi người đều giải tán.

An Dạ muốn tìm một ít vũ khí phòng thân, cô đến cửa hàng mua một cây dao gọt hoa quả, giấu trên người để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Mà phong thư kia đến 4h chiều cũng vẫn chưa thấy xuất hiện thông tin từ ba, không khỏi khiến người ta khó hiểu.

Một mình An Dạ đi trở về khách sạn, định cùng Bạch Hành nói chuyện, vừa mới quay đầu lại đã không thấy tung tích anh đâu.

Đi đâu rồi nh?

Có lẽ Bạch Hành đã trở về phòng rồi.

An Dạ nghĩ mà sợ nên cất bước nhanh hơn, đứng ở chỗ đợi thang máy, cuối cùng thay đổi thành cầu thang bộ.

Dù sao thì cầu thang bộ cũng tiện cho cô chạy trốn hơn chứ không như lần trước, bị kẹt trong một không gian nhỏ hẹp.

Mà ngay lúc này, An Dạ đột nhiên nghe thấy tiếng động nhỏ vụn lao xao.

Rồm rộp, rồm rộp.

Rắc rắc rắc.

Như tiếng lá rụng, lại như tiếng cán khoai tây chiên xốp giòn.

Có ai đó đang ăn khoai tây chiên à?

Trong đầu An Dạ hiện lên ý tưởng quái dị như vậy.

Lại đi thêm vài bước, cô bất ngờ trông thấy một người phụ nữ đang nửa quỳ.

Đôi tay cô ta bụm lại để trước ngực, âm thanh gặm cắn rồm rộp càng lúc càng lớn, kích thích màng nhĩ người nghe.

Thế nên, đây là một cô gái đang ngồi ăn vụng?

Không, không, không đúng!

Chạy nhanh!

Đa đầu An Dạ sắp nổ tung, cô vội vàng chạy nhanh lên lầu.

Bởi vì cô đã thấy được gương mặt của người kia lúc quay đầu.

Là Hà Lị!

Đôi tay Hà Lị đang ôm đồng thi thế còn trùng khô khốc, rồm rộp cắn ăn đến vui vẻ.

Trên mặt cô ta là nụ cười thoải mái. Đặc biệt, khi trông thấy An Dạ thì đáy mắt kia tỏa ra ánh nhìn sung sướng.

Cô ta hoàn toàn muốn nói một câu khiến người ta sồn tóc gáy — thật muốn ăn tươi cô.

Trên phong thư mời của An Dạ đã hiện lên một nhắc nhở cuối cùng — đã tìm được đồ ăn rồi, thật muốn ăn tươi cô.

Dùng chữ "Cô" thì đã lộ ra là con gái.

Mà lần này, Slender không nhắc đến địa điểm, nói cách khác nghĩa là không cần bắt cứ ai hỗ trợ.

Dường như cô ta.... nhất định phải ăn.

An Dạ sẽ bị ăn tươi!

HẾT CHƯƠNG 72

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Slender (10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Dưới chân An Dạ lảo đảo một cái, suýt nữa đã té ngã.

Nỗi sợ hãi vô tận bành trướng dưới đáy lòng, hoá thành một vực thẳm ngăn cản trước mặt cô, khó có thể vượt qua được. Dường như dưới vực sâu đen tối vọng lên những tiếng thì thầm, cứ lái nhái lặp đi lặp lại một sự thật — sẽ bị ăn tươi, cô trốn không thoát đâu.

Nói về vẻ ngoài thì Slender chính là một con quái vật phản nhân loại khổng lồ; nói về số lượng tay chân, nó so với An Dạ có nhiều tay chân hoặc là xúc tu hơn, là vũ khí để công kích.

An Dạ chẳng có bất cứ ưu thế nào, ngay cả một người để giúp cô cũng không.

Mà Slender thì đang ở ngay sau lưng An Dạ.

Nó đuổi theo rồi!

Lách tách.

Lách tách.

Tiếng động của Slender ở ngay sau đầu cô, dường như chỉ cách cô mấy centimet, chỉ cần sơ ý một chút thì cái ót An Dạ có thể sẽ bị nó phập một phát, nuốt luôn vào bụng.

Cô dồn hết sức lực để chạy, cơ quan hô hấp cũng khó có thể đuổi kịp sự vận động kịch liệt như thế này.

Đã sắp đến cực hạn rồi.

Lách tách.

Lách tách.

Âm thanh rôm rộp lúc Slender ăn côn trùng ban đầu đã bị thay thế bởi tiếng lách tách của côn trùng rơi xuống đất. Nhìn sơ cũng biết là Slender thấy món ăn mỹ vị như cô nên đã từ bỏ đám côn trùng mà nó bụng đói ăn quăng hồi nãy.

Nghĩ như thế cô lẽ thật buồn cười.

An Dạ trong mắt Slender lúc này có lẽ chỉ là một con muỗi đã mất đi đôi cánh, chỉ có thể bò trên đất, một con muỗi đang hấp hối giữa giữa cùng nó chơi trò cút bắt.

Mà Slender đang có lợi thế nên nó bắt mỗi chậm thế nào cũng được, thả cho An Dạ chạy thế nào cũng không sao.

Nó dễ dãi như thế khiến An Dạ càng thêm khủng hoảng, cô chạy trốn như ngựa không dừng vó nhưng vẫn không thể nào trốn thoát.

Mọi hành động của Slender như đang muốn nói — An Dạ đầu hàng đi, An Dạ đầu hàng đi!

Cô thật sự chạy hết nổi rồi, thật sự muốn từ bỏ.

Lần đầu tiên An Dạ phải chạy đến choáng đầu hoa mắt, hai lỗ tai ong ong.

Cô rút cây dao gọt hoa quả từ sau lưng ra, trong nháy mắt một đốm nổi quỷ xuống thì nhanh chóng xoay người đâm về hướng Slender.

Dao trong tay An Dạ đâm vào không khí, cào mạnh vào mặt tường tạo ra một tiếng vang chói tai.

Slender vận dụng tứ chi của nó bò lên trên trần nhà.

Khoé miệng nó đầy nước bọt, một đôi mắt trắng dã mờ to, trông mắt là màu xanh lục trong suốt.

Gương mặt nó không còn là Hà Lị nữa mà là Mộc Thâm, không không, là gương mặt của chính Slender.

Lách tách.

Xác khô của côn trùng rơi rớt từ trên người nó xuống, từ năm ngón tay kia có cái gì đó trông giống sợi tơ mỏng màu trắng chậm rãi chui ra, dính dính cứ như một đồng bọt biển.

An Dạ bỗng run cả người, cô không quên cách con nhện ăn mồi như thế nào.

Nhện nhện sẽ trói chặt con mồi rồi tiêm nọc độc từ thân thể của nó vào khiến con mồi tê dại, sau đó mới ăn dần dần.

Từ từ đã.

Không ổn, có chỗ nào đó không thích hợp.

An Dạ hơi buồn bực, cô vẫn giữ tư thế tấn công và quan sát Slender đang vận sức chờ phát động đằng kia, trong đầu không khỏi có chút hoài nghi.

Cô đã từng cho rằng Slender thông qua việc bám vào người khác để thực hiện việc giết người.

Nói cách khác, cô cho rằng Slender cũng giống như đám cô hồn dã quỷ. Bản thân chúng nó không có sức mạnh gì, cần phải mượn thân thể con người mới có thể có sự biến hoá.

Nhưng hình như cô đã sai rồi.

Phải nói là An Dạ đã quá ma mị hoá Slender.

Ngoại trừ khả năng bám vào con người để tồn tại, Slender còn có một đặc tính khác — đó chính là nhân giống.

Khi Slender ăn con mồi cần phải tiêm nọc độc vào thân thể đối phương, chờ con mồi tê mồi rồi mới cắn nuốt. Mà trước đây, Hà Lị bị tiêm nọc độc, tuy chưa bị ăn nhưng cô ta đã biến thành Slender.

Nói cách khác, quy tắc trò chơi không chỉ như thế mà đây còn chính là một cách nhân giống của Slender.

Nói cách khác....

Bỗng nhiên, An Dạ nảy lên một suy nghĩ đáng sợ, Slender cần bản chẳng thêm để ý xem có ăn thịt bọn họ được không mà nó đang lợi dụng bọn họ để sinh sôi nảy nở!

Như vậy thì quá rối loạn, hết thấy những điều này quá điên cuồng rồi.

An Dạ ngã ngồi trên mặt đất, cô hầu như sắp muốn nổi điên.

Chán tướng thật sự.... chính là như thế này đây sao?

Cô hít sâu một hơi, sắp xếp lại những suy nghĩ của mình — nói cách khác thì Slender chỉ là muốn tiêm nọc độc vào thân thể người khác, ép buộc bọn họ cũng biến thành Slender.

Cái này vốn chẳng phải là trò chơi trốn khỏi cái chết gì hết, bọn họ chính là một đám cung cấp cho khay nuôi cấy nhân giống của Slender!

Như vậy thì mọi chuyện đã rõ.

Cho dù Hà Lị tiêm nọc độc vào An Dạ, nếu không ăn được cô thì nó cũng đã đạt được mục đích.

Cái nó muốn chính là mượn bọn họ để mở rộng chủng tộc Slender kỳ dị này.

Hơn nữa, mỗi một người vì trò chơi này mà lần lượt nhiễm phải, càng lúc càng nhiều, mãi cho đến khi tất cả mọi người đều có một nửa dòng máu Slender.

Đây không phải là trò chơi với cơ chế "tuần hoàn" mà từ lúc ban đầu, Slender vì thoả mãn ham muốn tình dục nên mới tạo ra đồng bạn, lại xuất phát từ ham muốn ăn tươi nuốt sống nên sẵn giết đồng bạn.

Chính vì Slender có thói quen ăn luôn đồng bạn nên số lượng tồn tại không cao, mới không thể lây nhiễm cho nhiều người khác. Thậm chí cũng có khả năng số lượng của chúng vẫn luôn giảm mạnh, đang kề cận bên bờ vực diệt chủng.

Vậy thì, nói khác hơn, những điều này đều chính là do Hà Lị tự biên tự diễn.

Vốn chẳng có cái gì mà bám vào người, ngay từ lúc bắt đầu, Hà Lị với một đôi tay dài nhợt lấy chiếc đuă, cô ta chính là Slender, cô ta vẫn luôn thúc đẩy mọi người bước vào con lốc xoáy này, không có cách nào để chạy trốn.

Cứ như thế, mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng.

Mộc Thâm cũng thế, cô bé học sinh cũng vậy, đều có khả năng đã bị Hà Lị lây nhiễm.

Cô ta chính là trùn cuội đứng sau màn, là cái kẻ thao tác mọi thứ trong trò chơi!

An Dạ hoảng sợ hét lên: "Mày không phải Hà Lị, mày là Slender!"

"Hô hô." Slender nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng nhồn nhột hoắc, nó đánh về phía trước, động tác mạnh mẽ lập tức khiến An Dạ ngã nhào trên sàn nhà.

Bà vai An Dạ đau buốt, cô chớp lấy dao gọt hoa quả đâm vào bên hông Slender, máu tươi đỏ thẫm bắn ra, ngập tràn trên đất.

Cô giết người rồi ư?

Slender.... không, là Hà Lị.

Cô ta đã chết rồi sao?

Slender đột nhiên buông An Dạ ra, nó phủ phục trên mặt đất giữa giữa, tứ chi co giật một cách dữ tợn, tia sáng xanh trong mắt tối dần đi.

An Dạ nghĩ mà sợ, vội vàng bò về sau hai bước.

Trong nháy mắt, Slender kia giống như một con côn trùng khô héo, lập tức rút lại thành cơ thể người thường, cuộn lại trong góc.

An Dạ không biết nên làm sao bây giờ, theo bản năng, cô ôm chặt đầu gối, ánh mắt trốn tránh.

Cứ chạy trước đã rồi tính sau, cô chán nản đứng lên, thất tha thất thiếu xoay lưng đi.

Mà vào lúc này, sau lưng cô lại bỗng nhiên có âm thanh "lách tách".

Trong lòng An Dạ lộp bộp một tiếng, tuy cô không dám quay đầu lại nhưng trong tiềm thức đã hiểu rõ hết mọi chuyện.

Slender sống lại rồi.

Lưỡi dao bình thường không giết được nó!

A!

An Dạ nhảy một bước dài về phía trước, chạy như điên.

Dựa theo tốc độ bò của Slender, cô vốn chạy không lại con quái vật này.

Chỉ có thể lựa chọn thang máy vậy.

An Dạ một bên mồn mồn nhìn thang máy còn một giây là có thể mở cửa, một bên âm thầm cầu nguyện có thể trước khi Slender đuổi tới mà chạy thoát đến khu vực an toàn.

Lúc này, cửa thang máy mở ra.

Bên trong là Lý Duyệt đang đứng, về mặt hân ta đầu tiên là kinh ngạc rồi sau đó đột nhiên cười nhạt: "Cô chính là thức ăn đúng không? An Dạ, cô đừng hòng gạt được tôi!"

An Dạ chẳng có thời gian đâu mà ở đó giải thích với hân cái gì thức ăn hay không thức ăn, cô chạy vào thang máy, nói: "Nhanh đóng cửa! Chạy mau, Slender đến rồi!"

An Dạ lấy tốc độ nhanh như chớp xộc thẳng vào thang máy, định đóng cửa thì lại bị Lý Duyệt ngăn trở.

Mà giờ phút này, Slender bất ngờ xông lên phía trước, phát ra tiếng rít đầy đe dọa về phía bọn họ. Nó nhe răng trợn mắt, đứng đối diện cách đám người An Dạ khoảng hai thước ở bên ngoài.

"FUCK!" An Dạ nhin không được mà chửi thật lớn, cô kè lưỡi dao lên mu bàn tay Lý Duyệt, lớn tiếng uy hiếp: "Thả tay ra, để tôi bấm nút đóng cửa, bằng không tôi chém đứt tay anh đó!"

"Cô ta muốn ăn cô, cô rút ra ngoài cho tôi! Cô chết rồi thì tất cả mọi người sẽ có thể sống!" Lý Duyệt lớn tiếng hô, bước vài bước đẩy An Dạ ra ngoài.

Lúc cô còn chưa ra khỏi cửa thang máy thì Slender đã không kềm chế được mà phóng thẳng vào bên trong.

Không xong rồi!

An Dạ trong cái khó ló cái khôn, trực tiếp lăn một vòng trên mặt đất, lòn giữa khe hở với Slender lăn ra ngoài.

"Ding!"

Cửa thang máy nặng nề khép lại, bắt đầu di chuyển lên xuống.

Mà bên trong đó chính là Slender và Lý Duyệt thì tên đó chết là không thể nghi ngờ.

Lòng An Dạ loạn như ma, một mặt nghĩ hân đáng đời, một mặt lại thật sự không nhin được lương tâm khiển trách.

Dù sao cô cũng tận mắt nhìn thấy một người sống sờ sờ đi tìm chết, cho dù không bị ăn thịt thì cũng sẽ biến thành một Slender khác rồi?

Trước đây Slender có thể rảnh rỗi chơi trò trốn tìm với An Dạ nhưng bây giờ mục đích của nó đã bị vạch trần, vậy chắc có lẽ đã chẳng kiếm chế được nữa, ăn nhiều thêm một người đỡ một người?

Làm sao bây giờ đây?

Trái tim An Dạ bang bang nhảy loạn, trải qua một trận hỗn chiến vừa rồi, dù thế nào đi nữa thì cô cũng không có cách nào bình ổn được tâm tình của mình. Lòng ngực cô lên xuống phập phồng dữ dội, nặng nề hấp thu lấy đường khí từ bên ngoài với ý nghĩ muốn bình phục lại nội tâm đang nồn nóng.

Cô như thế cũng là gián tiếp giết người.

Nói sao cũng được, nói cô thánh mẫu cũng tốt, nói cô vô dụng cũng vậy. An Dạ chính là không có sự tàn nhẫn độc ác như thế, thậm chí cô đã quá nhân từ nương tay, chỉ ít là cô không thể trơ mắt nhìn Lý Duyệt đi tìm chết.

Nếu cô không tận mắt chứng kiến thì là chuyện khác rồi.

Cô khẽ cắn môi, vẫn vội vàng vọt xuống lầu một, chờ thang máy mở ra.

An Dạ va phải ông chú đầu hói, cả hai cùng ngã lăn ra đất.

Trong tay ông chú đang cầm xác một con nhện khổng lồ cùng ngọn nến đang cháy.

Tầm mắt ông ta vừa vận dụng phải An Dạ rồi lại rũ mất xuống, thối tất ngọn nến và nhanh chóng cắt tiêu bản kia vào trong tay áo, ngoài miệng thì oán giận: "Con gái con lừa mà cả ngày cứ hấp ta hấp tấp, làm gì vậy!"

An Dạ giận mà không có chỗ phát ra: "Ông còn có tâm tình mà ở đây quan sát côn trùng, thì ra ông cũng không sợ chết ả."

Ông chú chán nản: "Cô cho là mình làm như vậy có tác dụng gì? Hơn nữa, chẳng phải Slender đã nói tìm được đồ ăn rồi sao, là Mao Giai Gia? Nó được ăn no rồi hả?"

"Không phải điều này, chú đi theo tôi, bây giờ cứu Lý Duyệt quan trọng hơn."

Hai người bọn họ đứng yên tại cửa thang máy, chờ cánh cửa kia mở ra.

An Dạ đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đón nhận mọi sự sợ hãi, cho dù thấy cảnh máu thịt bầy nhầy cũng thế, thấy hai con Slender cũng vậy, nếu đã quyết định phải cứu thì không thể hối hận.

"Ding."

Cửa thang máy mở ra, Lý Duyệt hoàn hảo không tổn hao gì từ bên trong đi ra ngoài.

An Dạ sững sốt: "Anh là Lý Duyệt hay là Slender? Anh đã ăn Hà Lị rồi à?"

Lý Duyệt trợn mắt liếc cô một cái: "Slender bỗng nhiên mất tiêu, tôi cho là nó đã ăn cô,,sao vậy, đến bây giờ mà còn không chịu thừa nhận mình là đồ ăn ả?"

Cái gì?

An Dạ nhú chặt lông mày, không sao giải thích được.

Slender sao lại tự nhiên biến mất vậy chứ?

Bây giờ vẫn chưa.... đến lúc rạng sáng mà.

Cô nhìn thoáng qua kim đồng hồ đang chỉ hướng mười giờ tối.

Vậy thì.... còn có Slender kể tiếp hay không đây?

Cô không bị lây nhiễm, Hà Lị cũng không cánh mà bay, nói thế thì trò chơi này đã kết thúc rồi sao?

HẾT CHƯƠNG 73

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngờ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Slender (11)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Lòng An Dạ vẫn còn sợ hãi, cô đi cùng Lý Duyệt và ông chú đầu hói đến nhà ăn mà bọn họ vẫn hay ăn bữa khuya.

Bây giờ, nhà ăn này hầu như đã trở thành căn cứ tụ họp bí mật của bọn họ, mỗi khi giải quyết xong một chuyện, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đi đến đây, gọi vài món ngon để bù đắp lại cho chính mình.

Người còn thức trong khách sạn vẫn khá nhiều nhưng hầu như không một ai biết họ phải đang tham gia một trò chơi chạy trốn cái chết đầy tàn khốc. Bọn họ theo lệ cũ uống bia nói chuyện phiếm vào đêm khuya, nhàn hạ tắm suối nước nóng, hưởng thụ kỳ nghỉ vui vẻ.

An Dạ thờ dãi một hơi, đối lập với trạng thái lơ lửng thoải mái của những người khác, cô có vẻ thật bất hạnh và đáng thương. Thế nhưng cô lại không thể làm gì, ai bảo cô xui như vậy, bị Slender quần lấy.

"An Dạ, An Dạ."

Cô đi được vài bước bỗng nhiên từ sau lưng truyền đến giọng nói của Bạch Hành.

"Bạch Hành?"

An Dạ vừa ngừng lại, Lý Duyệt và ông chú đằng trước đã quẹo qua lối khác, không thấy đâu nữa. Cô không biết nên tăng tốc đuổi theo họ hay là dừng lại chờ Bạch Hành thì mới tốt.

"An Dạ, An Dạ, An Dạ, An Dạ."

Bốn phía thật yên tĩnh, chỉ có tiếng gọi dồn dập của Bạch Hành.

Có thể là vì An Dạ đã trải qua trận chiến sinh tử kia nên một khi thoát khỏi hiểm cảnh, cô bắt đầu rất nhớ rất nhớ Bạch Hành, muốn tìm anh bọc lợ nỗi lòng, thậm chí là dựa dẫm vào anh.

Cô ngần ngại, nghe thấy giọng nói quen thuộc của Bạch Hành, theo bản năng muốn đuổi theo.

"An Dạ, An Dạ, An Dạ, An Dạ."

Tiếng gọi thăm thì kia vọng đến liên tục từ nơi cuối con đường, phía sau lưng An Dạ.

An Dạ giống như bị dụ dỗ, cô tựa như một con thuyền nhỏ bé lạc trên mặt biển khơi, rơi vào sương mù, khi không có ngọn hải đăng dẫn lối chỉ có thể đi theo tiếng hát của hải yêu, mặc kệ phía trước có thể là vực sâu vạn trượng.

"An Dạ, An Dạ."

Nếu nghe kỹ lại, thật ra có thể cảm thấy sự khác biệt trong giọng nói kia. Thường ngày, khi Bạch Hành gọi tên cô đều sẽ có loại cảm giác lưu luyến không thôi, âm tiết phát ra được kéo dài, vừa thô ráp vừa khàn khàn; nhưng bây giờ thì lại khác, tiếng gọi này vang lên giống như mây móc, cứ lặp đi lặp lại một cách dồn dập.

Vậy mà An Dạ nhận không được phải đến gần nơi phát ra giọng nói ấy, trong vô thức, cô không nghĩ đến những gian dối của con người, cũng không muốn hoài nghi giọng nói Bạch Hành.

Cô nhớ rõ mình đã từng nói sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng anh.

Bây giờ Bạch Hành đang đến đón cô, vì sao cô lại không thể đi theo anh ấy?

An Dạ mệt mỏi nhắm mắt lại, suýt chút nữa đã té xỉu trên mặt đất.

Vẫn chưa được phép ngủ, Bạch Hành vẫn còn đang chờ cô.

An Dạ hơi hé đôi mắt, giờ tay về phía trước, nói thầm trong lòng: Em đến rồi đây, Bạch Hành....

Không được!

An Dạ nhanh chóng mở to mắt, thờ dốc từng ngum từng ngum.

Cùng lúc đó, giọng nói kia biến mất trong nháy mắt.

An Dạ bất giác tỉnh táo lại, cô theo bản năng chạy về hướng ngược lại, muốn một lần nữa đuổi theo ông chú đầu hói và Lý Duyệt.

Lách tách.

Lách tách.

Răng rắc, răng rắc.

Răng rắc, răng rắc.

Mối nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn giải trừ, tình huống bây giờ giống như An Dạ gặp phải một ác mộng thật dài, tình giác thức dậy, đi uống một ngụm nước, vốn tưởng rằng có thể yên tâm nhưng bỗng nhiên cảnh tượng trong mộng lại xuất hiện rõ mười mười ngoài đời thực.

An Dạ đang rất mệt mỏi nhưng lại có tình huống bất ngờ khiến cô phải xốc lên tinh thần, phải trốn chạy một lần nữa.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy chỗ chân tường có một cánh tay trắng nõn cùng với khớp hàm siết chặt vang lên âm thanh "răng rắc răng rắc", theo đó còn có tiếng gọi thật nhỏ, mơ hồ có thể nghe ra là đang gọi "An Dạ."

Bị một sinh vật xa lạ gọi tên cùng với ý đồ dụ dỗ cô nhảy vào vực sâu, tình huống này thật khiến người ta buồn nôn khó chịu.

Tuy rằng An Dạ biết rõ không thể tin tưởng tiếng gọi kia nhưng cô cũng biết mình không nhất định có thể thoát khỏi hiểm cảnh như vậy.

Trên tay An Dạ không còn vũ khí nào, cô chỉ còn đường chạy trời chết, nhìn chân tường dần dần xuất hiện thêm cánh tay, một cái lại một cái, cứ liên tiếp không ngừng bám lên tường thành một dãy.

Tuyệt đối là Slender!

Cô không biết Slender đang định làm cái quỷ gì nhưng chờ đến khi cô chạy đến chỗ rẽ, định thoát khỏi đây thì đột nhiên bị một sức lực cổ quái kéo ngược về phía sau, hút vào trong một căn phòng nào đó có cánh cửa đang mở rộng nơi góc tường.

"Rầm!"

Khoảnh khắc cửa bị đóng lại, hình như Slender đã thành công bắt An Dạ nhốt vào căn phòng này.

Đôi mắt An Dạ bị quáng gà nên cô hầu như không thể thấy rõ bất cứ thứ gì trong bóng tối.

Trong căn phòng tối đen, cả cơ thể cô mê mang hỗn loạn, ý thức tan rã.

Ngay tại lúc cô sắp ngủ, trong phòng bỗng nhiên có một ngọn nến sáng lên.

Ánh lửa của ngọn nến thật nhỏ, lung la lung lay, chiếu sáng lên gương mặt người đó.

Vậy mà là.... ông chú đầu hói?

Gương mặt ông chú có màu đỏ nhàn nhạt, hình như đã uống một ít bia, trông có vẻ hơi say.

An Dạ bị Slender nhốt nhầm vào phòng ông chú này ư?

Cô vừa muốn lên tiếng nhắc nhở lại bất ngờ bị ngắt lời, ông ta cười ha hả, nói: "Có phải cô muốn kêu tôi chạy mau hay không?"

Cách nói chuyện thế này có gì đó sai sai.

An Dạ chần chừ, gật gật đầu.

"Đây là lần thực nghiệm đầu tiên của tôi." Ông chú đầu hói ông nói gà bà nói vịt, ông ta đang ngồi trên giường, đáy mắt toàn là cô đơn.

"Thực nghiệm?" An Dạ có một dự cảm bất an.

"Lần đầu tiên gặp các người, tôi đã từng nói mình cảm thấy rất hứng thú đối với côn trùng, đặc biệt là con nhện." Ông ta run rẩy móc từ trong tay áo ra một tiểu bản nhện Tarantula(*), thật cẩn thận soi nó phía trên ngọn nến, quan sát tỉ mỉ.

(*)Nhện Tarantula được xem là một trong những loài nhện độc nhất hành tinh với vũ khí lợi hại là nọc độc và bụi tơ của nó.

Ánh lửa của ngọn nến thật sáng, đủ để rọi ra rãnh mạch từng sợi lông tơ nhỏ nhất của con nhện. Hình dáng nó bị phóng đại lên trần nhà, hoá thành một con nhện tám chân thật lớn.

Khoan đã.

An Dạ ngẩng đầu nhìn kỹ lại trên trần nhà, cô sắp hồng mắt rồi.

Trời ạ, cái gì với cái gì vậy má!

Trên trần nhà vậy mà lại có một con Slender thật lớn đang bò! Đó chính là gương mặt mà cô đã từng thấy qua, là Mộc Thâm, là Đỗ Tư Tư hay vẫn là Hà Lị?!

"Mặt của nó...."

Ông chủ đầu hỏi nói một cách quyến luyến: "Đây là con Slender duy nhất trên thế giới, nó thật là đẹp, có phải hay không?"

"Gớm muốn chết."

"Nhưng mà nó đã chết rồi."

"Chết rồi?"

Ông ta tiếc hận nói: "Tôi đã từng nghĩ cách làm cho nó sống lại, để Slender sinh sôi nảy nở một lần nữa nhưng mà không được, cô thấy rồi đó, tôi đã thất bại."

"Nghĩa là sao?" An Dạ vẫn cứ như lọt vào sương mù.

Tiếp theo đó, ông ta dúi con nhện ra khỏi ngọn nến, cái bóng Slender trên trần nhà cũng biến mất tăm mất tích.

Ông ta lật qua lật lại vài lần, con Slender kia thật giống như rối gỗ trên tay ông ta, cùng nhau đùa nghịch, khi thì bỏ sát, khi thì nằm yên.

Con Slender này như con rối bị ông ta khống chế, nếu không có chủ nhân điều khiển thì nó chỉ là một khối gỗ, vốn chẳng có sức sống.

An Dạ xem như hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Bây giờ cô đang buồn nôn muốn chết, không biết nên nói những kết luận của mình như thế nào cho phải.

Lúc ban đầu thì Slender cũng chỉ có một con, chính là tiểu bản trên tay ông chủ đầu hỏi, nhưng sở dĩ gọi là tiểu bản bởi vì nó không có sự sống nữa, chỉ còn là hình thái vật lý. Mà Slender thì lại khác, nó tương đối đặc biệt hơn, tuy rằng đã mất đi sự sống nhưng vẫn còn hình thái vật lý và khả năng hoạt động.

Đó cũng chính là dị năng, trong đó gồm có theo dõi, hành động tự nhiên và thậm chí là nhiều tay.

Lúc ông ta điều khiển nó, nó vẫn sẽ có những bản năng như lúc còn sống, đó là bản năng nhân giống và ăn thịt đồng bạn.

Nhưng những dị năng đó đều vô dụng một khi ông ta bỏ nó xuống khỏi ngọn nến, cũng chính là tất cả công tác dị năng, nó sẽ biến mất ngay lập tức, trở thành một vật chết, chỉ còn là một con nhện tiểu bản bình thường.

Thế nên nhiều lúc Hà Lị sẽ rất bình thường, giống như một con người, có đôi khi lại biến thành Slender.

Bởi vì tiểu bản Slender chỉ có một nên dù có sinh sôi nảy nở như thế nào thì đều mang theo hình thái của tiểu bản, đều cùng một khuôn mặt.

Hà Lị cũng vậy, Mộc Thâm cũng thế, cả Đỗ Tư Tư nữa, đều là một khuôn mặt, cùng là Slender.

Mà những lúc Slender xuất hiện thì ông ta đều không ở bên cạnh mọi người, ông ta đang ở trong bóng tối điều khiển Slender, lặng lẽ tiến hành thực nghiệm tái sinh.

Nói cho rõ hơn một chút là ông ta định dựa theo phương thức nhân giống của Slender, lấy tế bào của nó cấy vào trong cơ thể người, biến con người thành khay nuôi cấy dùng để nuôi Slender.

Nhưng mà tất cả đều là công dã tràng xe cát.

Slender đã bị tuyệt chủng, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Cho dù ông ta có nỗ lực như thế nào cũng chẳng thể làm cho Slender sống lại một cách thật sự.

Ông chủ đầu hỏi mỉm cười: "Tôi cũng không thể để một con nhóc như cô phá hủy kế hoạch được, cô đã biết quá nhiều. Tôi vẫn không cam lòng, chỉ mới thất bại có vài lần, chưa biết chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện, chỉ cần nhân giống thật nhiều, cho nó ăn thức ăn nhiều hơn một chút. Nó có lẽ sẽ sống lại, không phải sao? Huống chi vẫn còn một cách chưa thử qua, cô nói xem, nếu một người có máu của Slender giao hợp với một người khác thì sau này sẽ sinh ra cái gì nhỉ, sẽ sinh ra một Slender khác ư? Là người hay là Slender, nếu là Slender vậy thì nó đã có được sinh mệnh mới rồi, có lẽ phải cần sự điều khiển của tôi thì mới hoạt động được. Tất cả những điều này thật là đáng chờ mong, không phải sao?"

An Dạ làm sao cũng không ngờ tất cả mọi chuyện đều là do một tay ông ta thao túng, người mà cô tin nhất lúc ban đầu vậy mà cũng là kẻ mang theo lớp mặt nạ giả dối.

Nhưng nếu ông ta muốn tiếp tục tiến hành thí nghiệm này thì nói nhiều thứ như vậy với cô làm cái gì?

Chẳng lẽ....

Cô đã hiểu rồi.

Ông ta còn muốn tiếp tục trò chơi, tiếp tục tiến hành các thí nghiệm ghê tởm kia, hơn nữa cũng muốn cho cô biến thành Slender.

Nếu có thể thì An Dạ thật sự rất muốn đốt mịc cái tiểu bản kia đi.

Chỉ cần hủy tiểu bản, Slender sẽ chân chính biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng mà cô thật sự làm không kịp!

Ông ta đã cầm một cái ống chích đặt lên cánh tay cô, cảm giác lạnh lẽo khiến cô bùng tỉnh.

An Dạ lắc đầu, tay chân bị Slender túm chặt, không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể nhìn cái gã đã hoàn toàn điên cuồng kia chậm rãi đâm kim tiêm vào cơ thể mình.

Đừng, đừng mà!

Đừng tiêm nọc độc vào cơ thể cô.

Cô không muốn biến thành quái vật, không muốn biến thành đồ rác rưởi, cũng không muốn biến thành Slender!

Hồ hập An Dạ hỗn loạn, hai mắt trùng to đầy bi quan tuyệt vọng nhìn chăm chăm ống kim tiêm kia.

Ông ta chỉ cười, cẩn thận và chậm rãi tiêm vào, khiến nọc độc Slender chảy xuôi khắp cơ thể An Dạ.

"Hãy biến thành bảo bối của tôi đi, hoàn thành khát vọng của tôi, có thể giao hợp với con người, cũng có thể thỏa thích nhân giống, cái tôi muốn là cứu vớt các người đấy, làm sao lại cứ chết đi như vậy, quá ngu, cô gái bé nhỏ à."

An Dạ dần dần lâm vào trạng thái hôn mê, trong đầu cô không ngừng hiện lên một hình ảnh:

Trong đó, cô với đôi mắt đục ngầu tối tăm nhìn thẳng vào ông chủ đầu hồi khi còn trẻ.

Đấy mắt người đàn ông kia hiện lên một chút âm áp, thấy cô xấu xí ghê tởm như vậy mà lại không bỏ chạy, ngược lại còn có chút hưng phấn.

Cô sắp chết rồi.

Người đàn ông kia cuối cùng ôm lấy thi thể âm áp của cô, hơi hơi bật cười.

Đây chính là ký ức thuộc về Slender.

Con Slender cuối cùng trên thế giới, dưới phương thức nhân giống và ăn luôn đồng bạn, cá lớn nuốt cá bé, là con Slender còn tồn tại duy nhất.

Mà giờ thì nó cũng đã chết.

HẾT CHƯƠNG 74

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Slender (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Khi An Dạ tỉnh lại một lần nữa thì cả người giống như vừa mới từ dưới nước bò lên, mồ hôi thấm ướt đầm.

Cô hít lấy hít để bầu không khí, lồng ngực theo động tác hít thở mà kịch liệt lên xuống.

Chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Theo bản năng, cô nhìn đến cánh tay của mình, trông thấy một lỗ kim màu tím bầm.

Không phải mộng.

Như vậy thì ông ta đã đi đâu?

Không được, cô phải bắt lấy ông ta.

Chỉ cần đốt đi tiêu bản nhện đó thì Slender sẽ không có cách nào hoạt động, vậy thì sẽ không thể chi phối bọn cô đi nhân giống.

Nhất định phải bắt lấy ông ta.

An Dạ ghé tòm đến nồn luôn, cô che miệng lại, chỉ nồn ra một ít dịch chua.

Bỗng nhiên, tầm mắt của cô trở thành một màu máu đỏ rực, giống như đang cách một tầng sương mù.

An Dạ không có cách nào sử dụng đại não để suy nghĩ nữa.

Cô cảm thấy cổ họng mình khát khô, muốn uống một chút gì đó để giải khát; sau lưng cô cũng thật là ngứa, cô bèn hung hăng với tay ra sau cào mấy cái.

Vừa ngứa lại vừa khát.

Cơ thể An Dạ vẫn không ngừng nóng lên, cô phủ phục trên giường, bò về phía trước vài bước.

Bò?

Cô đã ý thức được bản thân có chỗ không thích hợp nên cố gắng đứng lên.

An Dạ giống như bị rơi vào đồng lửa, trên người là cảm giác nóng lạnh đang choáng nhau, thiêu đốt cô đến mức không còn chút ý thức.

Nếu không phải cố gắng duy trì phần "người" thì tốt quá rồi, nếu có thể phóng túng chính mình, để cảm giác kỳ lạ này mặc sức phát triển, hoàn toàn chi phối chính mình thì tốt quá rồi.

Nếu không phải kiên trì tranh đấu cho cái gọi là nguyên tắc, An Dạ cũng sẽ không mệt mỏi như thế, sẽ không phải chịu tội như thế.

Thật là muốn từ bỏ quá đi.

Thật là muốn biến thành... Slender.

Cô đang nói cái gì vậy?

Không, không được đâu.

Chỗ xương sống lưng An Dạ nổi lên một khối u nhỏ, ẩn dưới lớp da, tựa như đôi tay trẻ con gấp gáp không chờ được mà muốn sinh ra, đỡ lấy cái bụng của mẹ để chậm rãi di chuyển.

Răng... răng rắc.

Có cái gì đó đã phá da thịt cô mà bung ra nhưng lại không có chút máu me nào hết.

Chỉ là sau lưng An Dạ giống như sinh thêm một bứu thịt nhỏ, chuyển động liên tục, dần dần to lên.

Cô đã không còn là người nữa.

An Dạ mơ hồ bám vào vách tường đi từng bước một ra ngoài.

Cô nên nói với Bạch Hành như thế nào về chuyện này đây?

Nói cô đã không phải là người?

Thật buồn cười, thật hoang đường, cũng thật đáng sợ...

Tất cả mọi người sẽ đối với cô tránh còn không kịp.

An Dạ vừa mới ra khỏi cửa đã trực tiếp đụng phải Bạch Hành.

Cảm giác biến dị ban đầu trong cô đều biến mất, ngay cả bứu thịt cũng lặn trở về trong cơ thể.

Bạch Hành lơ đãng nhăn mày, hình như anh đã nhìn ra An Dạ không khỏe: "Em đã xảy ra chuyện gì?"

An Dạ hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"8h 15 phút sáng."

Quả nhiên, đã là ngày hôm sau.

Dựa theo quy tắc trò chơi, cô biến thành Slender và bắt đầu săn giết một người.

Mà tất cả mọi người không biết là Hà Lị từng trải qua việc này đã không thể biến về thành người thường được nữa, cô ta cũng là Slender, trong trận này sẽ có hai Slender.

"Xảy ra chuyện gì?" Bạch Hành hỏi.

"Không có gì cả." An Dạ rũ mắt, tránh khỏi ánh tay Bạch Hành đang vươn ra, nói: "Tôi là Slender, cho nên anh hãy chạy mau."

Nếu không thì có thể cô sẽ ăn luôn Bạch Hành, có thể sẽ tổn thương hết tất cả những người mà cô yêu quý.

Cô đã không còn khả năng tự mình đi tìm những thứ mà mình yêu thương nữa rồi.

Bạch Hành thông dong bình tĩnh, tựa như đang nói mớ: "Phải không?"

Dừng một chút, anh lại hỏi: "Như vậy thì... anh là đồ ăn ư?"

Đồ ăn.

Từ này giống như đã gõ một hồi chuông thức tỉnh trong lòng cô, tại sao cô lại có thể quên là mình nghiện thức ăn, luôn muốn ăn liên tục chứ.

"Thư mời đang nằm trong tay anh sao? Trên đó viết cái gì?" An Dạ nồn nóng.

Bạch Hành mở bức thư ra, bên trên chậm rãi hiện lên một dòng chữ: "Đồ ăn đang ở ngay trước mặt, đã bắt được rồi."

Quả nhiên là Bạch Hành.

Ông ta muốn cô ăn tươi nuốt sống người mà bản thân cô yêu mến sao?

Làm sao có chuyện đó được.

Cổ họng An Dạ lại bắt đầu phát ngứa, cả người đều trở nên nóng cháy khó chịu, một dự h vọng nào đó đang ngo ngoe rục rịch muốn tái sinh như phượng hoàng niết bàn.

Chờ An Dạ mở mắt thêm lần nữa, tầm mắt đã trở nên đục ngầu, nhiễm một mảnh đỏ tươi.

Cô chỉ có thể trông thấy một mình Bạch Hành đang toả ra tia sáng và sức hút khác thường, khiến cho cô không nhận được mà tiến dần đến bên cạnh Bạch Hành.

Bắt lấy anh.

An Dạ vươn tay chụp lấy cánh tay rắn chắc của anh, bỗng nhiên từ sau lưng cô lại có thêm một cánh tay nữa, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều.

Vô số bàn tay đang nắm chặt lấy Bạch Hành.

Thật là đáng sợ!

An Dạ nhanh chóng buông anh ra, lui dần vào trong phòng.

Cô cuộn tròn trong một góc, dường như phải làm thế mới có thể tìm cho mình cảm giác an toàn.

Cô đã không còn là người nữa mà là Slender rồi.

Đói bụng quá, thật khó chịu.

Thật là muốn chạm vào da thịt tươi mới của con người, muốn cắn cho một ngụm, khiến máu tươi tràn ngập khoang miệng, tựa như trái cây mới mẻ ngon lành, há mồm cắn xuống là lập tức trào ra vị ngọt thơm ngon.

Cô không nhận được mà đứng lên, khoe miệng tràn ra một ít nước bọt.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân khiến An Dạ không kiềm được co rúm lại trong chốc lát, tự mình ẩn nấp ở chỗ tối.

Thì ra là Bạch Hành đang vào đây, anh đóng cửa lại, khoá chốt cửa.

Hầu như An Dạ đã nhận không được, cô muốn túm chặt lấy Bạch Hành, muốn liếm láp da thịt trên vai anh, muốn dùng hàm răng sắc bén cắn nát lớp da kia, muốn cắn sâu vào xương thịt anh.

Bạch Hành còn đang nhẹ giọng gọi cô: "Em có thể nghe thấy anh nói chuyện không?"

Trên thực tế, An Dạ đã sắp không nghe rõ nữa rồi, một chút phản "người" còn sót lại cũng dần dần bị phản "con" che lấp. Cô đã sắp sa ngã, sắp nhận không được rồi.

"Đói bụng sao?" Bạch Hành vẫn chưa có ý định bỏ chạy, anh bình tĩnh liếc mắt quét qua An Dạ một cái, an tĩnh ngồi nơi mép giường, thấp giọng hỏi cô: "Đói không?"

"Đói..." An Dạ dùng thanh âm nghẹn ngào từ sâu trong cổ họng mà nói ra từ này.

"Muốn ăn gì nào?" Giọng nói Bạch Hành vẫn dịu dàng trước sau như một, có loại cảm giác khiến người ta bình tĩnh lại, khiến An Dạ nảy sinh một sự quyến luyến mông lung trong hoảng hốt.

Cô không nói được lời nào mà chỉ phủ phục trên mặt đất, ngửa đầu nhìn chăm chú vào Bạch Hành.

Thoạt nhìn, Bạch Hành thơm ngon như thế, toàn thân đều tản ra một mùi hương khiến kẻ khác mê muội.

Thật muốn.... thật muốn thật muốn thật muốn.

An Dạ thật muốn ăn tươi Bạch Hành, ăn hết.... cả người anh.

Bạch Hành vươn cánh tay ra, để sát đến bên cạnh môi An Dạ: "Ném thử xem"

Đôi mắt An Dạ có tia sáng màu xanh lẫn lộn, cô gấp gấp khó khăn mà nâng cánh tay Bạch Hành lên, cắn xuống một ngụm thật lớn.

Trong đầu cô chẳng còn sót lại một chút lý trí nào, sợi dây duy nhất đang căng chặt kia cũng do Bạch Hành chủ động để nó không bị cắt đứt.

An Dạ hưởng thụ khoái cảm từng giọt máu cuộn cuộn không ngừng tràn ngập vành môi, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào sung sướng, không gì sánh kịp.

Ngọt ngào, ngon miệng, giống y như trong tưởng tượng của cô.

Đừng là mỹ vị nhân gian!

Hai hàm răng An Dạ nghiền lại, hầu như muốn cắn đứt miếng thịt trên cánh tay Bạch Hành xuống. Khi sắp đến thời khắc máu chảy, cô bỗng nhiên nhả ra, lui về phía sau trong sự mờ mịt.

Đã hơi có cảm giác chắc bụng nên lý trí của cô cũng dần dần quay trở về.

Suýt chút nữa thì cô đã ăn luôn Bạch Hành rồi.

Ghê tởm quá!

Không thể được!

Cô là một quái vật!

"Đi... chạy đi." An Dạ cắn chặt răng, giữa môi lưỡi phát ra mấy từ này, kiên trì muốn đuổi Bạch Hành đi.

Đi đi, đi khỏi tầm mắt cô, đi càng xa càng tốt.

Tốt nhất là cả đời đừng bị cô tìm thấy!

Nhận không được, sắp nhận không được rồi!

An Dạ bụng đói kêu vang, cô nằm gầy gù trên mặt đất, phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

"Hô hô....." cô không có cách nào mở miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm từ trong cổ họng như tiếng gió lùa qua lỗ thông gió rách nát.

Đầu óc An Dạ đã trở thành một mớ rối nùi, cô nhớ đến rất nhiều thứ, những ký ức hỗn loạn kia đang tràn ngập bên trong đại não của cô.

Nguyện vọng của cô, không, là nguyện vọng của Slender, vốn chính là có thể thanh thân chết đi!

Vì sao lại muốn cô nhân giống, vì sao lại cứu cô!

Slender đã rất chán ghét cái cảnh ăn luôn đồng bạn của mình!

"Nếu thông khổ như vậy thì không bằng cứ khuất phục trước Slender." Bạch Hành lau máu trên cánh tay, anh giống như đang đùa giỡn mà lấy đầu ngón tay chấm máu, bôi lên mu bàn tay.

"Đồ ăn của em là anh, nếu ăn anh mà có thể khiến em dễ chịu hơn một ít." Anh dừng lại một lát, "Vậy thì cứ tới ăn anh."

Giọng nói kia vẫn luôn dễ nghe như thế, luôn vì cảm nhận của An Dạ, tất cả đều là vì muốn cô hạnh phúc.

Vậy thì.... cứ ăn luôn Bạch Hành?

Những lời này không ngừng khuếch đại trong đầu An Dạ, cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần, đan chéo vào nhau.

Ăn anh ấy, ăn anh ấy, ăn anh ấy.

Ăn Bạch Hành.

An Dạ suy sụp ngồi trên mặt đất, mấy cánh tay mọc từ sau lưng cô cũng xụi lơ.

Không thể nào đâu.

Ai cũng được, nhưng Bạch Hành là không thể.

Xuyên thấu qua đôi mắt vẫn đục kia, An Dạ đột nhiên nghĩ tới những hình ảnh rời rạc.

Là Slender, cô ấy đã từng ôm đầu gối, quan sát thể giới này xuyên qua đôi mắt vẫn đục kia.

Trong một cánh rừng già tươi tốt nơi núi sâu phủ đầy sương trắng, một nơi không có con người xuất hiện, cũng chẳng có bất cứ thứ gì có thể xem như đồ ăn xung quanh đây.

Chỉ cần chốc lát nữa thôi, cô ấy sẽ có thể chết đi.

Xuyên thấu qua đôi mắt kia, cô ấy nhìn bốn phía rừng rậm đang yên tĩnh không một tiếng động.

Có bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, phát ra âm thanh rào rạc khi đáp xuống mặt đất.

Slender hình như có thể nghe thấy, lại hình như không.

Cô ấy đã đói đến mất đi cảm giác nhưng vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh.

Thì ra, trước khi chết, con người không có sự đau đớn, cả Slender cũng vậy.

Về điểm này thật ra lại giống nhau, khiến cô ấy phát hiện bản thân mình dường như không phải là một dị chủng.

Ở giây phút trước khi gặp được một con mồi cuối cùng, cô ấy đã chết.

May mắn thay, cô ấy vẫn không ăn thịt người kia, rốt cuộc thì vẫn được chết đi như ý nguyện.

.....

An Dạ mở mắt ra, mấy cánh tay kia của cô bắt đầu rút lại, trở về trong cơ thể.

Không biết là do gã đầu hói không điều khiển nữa, hay là do phần "người" trong cô chiến thắng phần "con".

An Dạ lau chùi lưng tung vệt máu trên khoe miệng mình, đứng lên thờ hồng hộc: "Chúng ta đi tìm gã đầu hói thôi."

An Dạ phải tìm ra kẻ khởi xướng chuyện này, cần phải giải quyết cho xong mọi chuyện.

Cô có rất nhiều thứ cần phải bảo vệ, có rất nhiều thứ mà mình yêu quý.

Không ai có thể cướp đoạt quyền được yêu của cô, ngay cả Slender cũng thế.

Bạch Hành gật gật đầu, cũng không nói nhiều.

Anh dường như hoàn toàn không có ý bài xích, vẫn nắm tay An Dạ giống thường ngày, dẫn cô đi, mười ngón giao nhau.

An Dạ cắn chặt môi dưới, thoáng nhìn bàn tay họ trong vô thức.

Ngón tay Bạch Hành có một lớp chai mỏng, cảm giác thô ráp, vuốt ve kẻ hở giữa những ngón tay cô.

An Dạ cảm nhận được một sự ấm áp, loại cảm giác này ập đến bất tỉnh lịnh, ấm áp mà triển miên, sền sệt mà ngọt ngào.

Đã ngay lập tức chiếm cứ toàn bộ trái tim cô.

Thật là tốt.

Tất cả mọi chuyện rồi sẽ trở về quỹ đạo, tất cả rồi sẽ có thể khôi phục như lúc ban đầu.

HẾT CHƯƠNG 75

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Slender (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Hai người An Dạ hoàn toàn không biết ông chú đầu hói đang ở đâu nên chỉ có thể tìm lòng vòng trong khách sạn.

Nói không chừng ông ta đã rời khỏi đây?

Không, cũng không thể có khả năng đó.

Ông ta nhất định đang nấp trong bóng tối theo dõi bọn họ, rốt cuộc thì cũng không phải Slender, ông ta chỉ là một người thường không có dị năng, thứ duy nhất dùng để quan sát chính là đôi mắt bình thường.

Khoan đã, còn có một thứ nữa!

An Dạ nhớ rõ, thời bấy giờ nếu muốn quan sát theo dõi thì không chỉ dùng mắt thường mà còn có một con mắt thứ ba, cũng chính là cameras.

Nhất định là ông ta đang ở phòng điều khiển, có thể vì muốn theo dõi toàn bộ mọi chuyện nên không chừng ông ta đã xuống tay với cả phòng điều khiển, để tiện cho mình ra vào.

Hơn nữa, rốt cuộc thì cả cái khách sạn này có tổng cộng bao nhiêu người bị nhiễm máu Slender, hay chỉ có mấy người bọn họ mà thôi?

Ông ta rõ ràng điên rồi, đã bị lòng hiếu kỳ của chính bản thân khống chế, không hề bận khoăn, muốn làm gì thì làm.

An Dạ và Bạch Hành vội vàng đuổi đến phòng điều khiển, cả hai còn chưa bước vào trong thì đã bị Hà Lị không, nói chính xác hơn là Slender ngăn cản bọn họ.

Ông ta lại bắt đầu thao tác Slender, ngăn lại không cho bọn họ phá hủy tiêu bản!

Sau lưng An Dạ cũng chậm rãi nóng lên, xương sống lưng phía sau bắt đầu cong lên, hạ thấp người xuống dưới, phủ phục trên mặt đất giống như một loài bò sát, hoàn toàn không thể khống chế chính mình.

Chờ khi cô lại mờ mắt ra thì hình ảnh trước mặt đã trở nên mơ hồ không rõ, dường như tất cả đều bị khóa lên một lớp pha lê đỏ thò rập với hình dạng cong cong như quả cầu, chỉ có thể phân biệt được nơi nào có dòng máu ấm áp mà thôi.

Vào lúc này, An Dạ bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện.

Slender ngoại trừ tứ chi và thân thể có độ ẩm, còn tất cả những cái tay mọc ra sau lưng đều là trạng thái chết.

Điều này có nghĩa là gì?

Nói cách khác thì người bị nhiễm vẫn còn là người, chỉ là thân thể có thêm một nửa Slender đã chết kia.

Nếu vậy thì có phải chỉ cần chém đứt bộ phận kia là xong?

An Dạ đã trải qua quá trình phần "người" chiến thắng phần "con", cho dù có đói khát thế nào đi nữa thì cô cũng sẽ không còn sợ hãi.

Chính Bạch Hành đã khiến cô hiểu ra một điều, chỉ cần cô có thể chiến thắng chính mình thì Bạch Hành sẽ vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh cô.

Những gì nên làm, anh ấy đều đã làm, vậy thì cô cũng không thể phụ sự kỳ vọng của anh ấy.

Bất quá chỉ là đôi bụng thôi chứ có gì ghê gớm đâu?

An Dạ há mồm, cô không kiểm soát được mà hít ngược khí lạnh vào bụng, mồ hôi nóng rục từ giữa trán chảy xuống, rơi trên mặt đất thấm ướt một mảng gạch men màu trắng.

Tuy rằng dạ dày vẫn rất đau như có một cỗ máy khuấy đảo trong đó, cỗ máy chuyển động mang theo từng suất riêng khiến cô đau đớn muốn chết.

Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, cô vẫn còn có thể giữ được phần "người" mà đi nói với ông ta, không phải tất cả mọi người trên thế giới này đều khuất phục trước Slender, nếu tuyệt đối không có khả năng đó thì chính cô sẽ tạo ra nó.

An Dạ cười một tiếng, lấy hết sức lực mà rống lên với ông ta: "Gã đầu hói, thấy được chưa? Tôi... vẫn là con người, sẽ không biến thành Slender, sẽ không biến thành bảo bối của ông."

Rất nhanh, bên trong cũng đã có tiếng người đáp lại: "Cô là một kỳ tích, nếu đã có loại kỳ tích này thì vì sao Slender lại không thể hồi sinh? Chúng nó mạnh hơn nhiều so với nhân loại, chỉ là phương thức giao phối không ôn hòa như nhân loại thôi, chỉ bởi vì cái này mà thượng đế liền vứt bỏ chúng nó? Thật là đáng thương, cô gái à, tôi thật sự không đành lòng."

An Dạ cắn môi dưới: "Chú đầu hói, đừng nên nghĩ đến chuyện cứu cô ấy nữa. Cô ấy vốn đã muốn chết, cái tiêu bản cuối cùng trên tay chú, một con Slender cuối cùng đó đã tình nguyện chết!"

Tâm sự sâu kín nhất bị vạch trần khiến cảm xúc ông ta dao động rất lớn. Giọng nói ông ta mang theo sự run rẩy, không còn ôn hòa như trước đây mà táo bạo phản bác: "Cô nói vậy! Cô ấy.... cô ấy còn nhỏ như vậy, rõ ràng là chết do không có thức ăn, là tôi đã chậm một bước, ý thức cầu sinh của cô ấy mạnh như thể, vốn không nên chết! Không nên chết! Tôi muốn cho cô ấy sống lại, tôi muốn cứu, tôi muốn cứu cô ấy...."

Ông ta như điên rồi, chỉ biết lải nhải mấy câu như thế, mà Hà Lị đang ngăn cản bên ngoài hai mắt từ màu xanh lục dần chuyển sang màu đỏ, dường như cũng bị cuồng hoá theo cảm xúc của ông ta.

An Dạ lùi về sau một bước, một nửa cơ thể cô bò lên trên tường, nhìn chằm chằm Hà Lị sắp phát động công kích ngay trước mắt.

Cô bất an nhìn thoáng qua Bạch Hành, lại mơ hồ thấy hai mắt anh biến thành màu xanh lục, hốc mắt bị che kín bởi tơ máu. Tuy màu mắt giống nhau nhưng ngoại hình lại khác với An Dạ, Bạch Hành cũng không mọc thêm cánh tay nào.

Đây là chuyện gì thế?

Bị lây nhiễm!

An Dạ bất chợt nghĩ ra, hồi này cô cần Bạch Hành nên anh mới bị lây nhiễm!

Vậy mà lại cam tâm tình nguyện bị cô lây nhiễm, anh.... làm sao anh lại có thể như thế.

Bạch Hành nhếch môi: "Bị ít thôi, vẫn chưa có cảm giác đói khát nên em đừng lo lắng. Nên chú ý bảo vệ chính mình thật tốt, mọi việc đều đã có anh."

Lại là những lời này.

An Dạ bình phục lại tâm tình nôn nóng bất an, chăm chú ứng phó với Hà Lị.

Bỗng nhiên, từ đằng xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Chưa đợi An Dạ kịp phản ứng, cả người cô đã bị một sự va chạm kịch liệt làm cô té ngã xuống mặt đất! Tốc độ va chạm kia rất nhanh, đối phương tựa như một con báo hoang với lực tấn công mười phần, như một con gió úi cô đụng vào chân tường.

FUCK!

Có máu của Slender nên An Dạ cũng không cảm thấy có bao nhiêu đau đớn, chỉ là cơ thể con người quá mức yếu ớt, ý thức đại não lập tức bị đánh đến tan rã.

Cô dựa vào bản năng sinh tồn của Slender mới có thể tìm về một chút lý trí.

An Dạ vừa ngẩng đầu liền thấy, thì ra cái kẻ xông tới giống một con chó điên vậy mà là Lý Duyệt?!

Rất rõ ràng, hắn cũng bị lây nhiễm!

Lúc còn là đồng bạn thì cái tên này là một kẻ hai mặt, khắp nơi làm khó làm dễ người ta.

Bây giờ biến thành Slender vẫn là cái thứ chuyên môn hại đồng đội, một lòng giúp đỡ kẻ địch giết người.

FUCK!

Cô muốn giết chết cái tên Lý Duyệt này.

Không biết do trời sinh Slender thô bạo hiếu chiến hay vẫn là vì lòng cô thật sự ghét Lý Duyệt.

Lúc này, An Dạ bỗng nhiên xốc lại tinh thần, ngừng thờ vọt lên trên, trong nháy mắt nhảy vọt đó, cô linh hoạt lợi dụng cánh tay phía sau móc một cái, nhanh chóng hung hăng cào một đường máu trên mặt Lý Duyệt.

An Dạ theo quán tính rơi xuống nhưng vẫn phủ phục trên mặt đất không nhúc nhích, chuẩn bị cho lần công kích thứ hai.

Lý Duyệt cũng chẳng cam lòng yếu thế, trong môi răng hắn phát ra tiếng "răng rắc răng rắc" đầy uy hiếp, cổ họng găm giữ, gắt gao nhìn An Dạ, trong mắt toát ra những tia sáng khác thường.

An Dạ lùi về sau một bước, chân chống lên tường, cô quay đầu nhìn lại thì mới phát hiện đây đã là góc chết, trên bức tường sau lưng có một cái cửa sổ đang mở rộng.

Cô chỉ cần dụ Lý Duyệt nhảy về phía trước một cú là có thể dồn hắn vào chỗ chết!

Nơi xa đằng kia, Hà Lị và Bạch Hành đã quán thành một khối, đánh nhau tụi bụi. Cùng lúc đó, Lý Duyệt đột nhiên phát động công kích, hắn tìm một góc độ rất khó tránh khỏi mà liều mạng phóng lên với ý đồ xé nát phần bụng yếu ớt nhất của An Dạ.

An Dạ không ngờ Lý Duyệt có thể đề tiện đến trình độ này, nhất thời chưa kịp chuẩn bị nên bị hắn ta hung hăng đánh ngã trên mặt đất, ngay lúc Lý Duyệt muốn thừa thắng xông lên, từ chỗ cao lao xuống người An Dạ là lúc hắn bị cổ gờ một chân đá ngay chỗ háng, bất ngờ đã bay Lý Duyệt ra ngoài cửa sổ.

Lý Duyệt ngã xuống dưới thì khẳng định sẽ bị mất đi năng lực hành động.

Chỉ cần hắn không cản trở An Dạ, vậy thì đối phó gã đầu hói sẽ tiện hơn rất nhiều.

An Dạ đứng lên, đi về phía trước hai bước, bởi vì quá mệt mỏi khiến cô suy chút nữa đã ngất đi.

"Cẩn thận!"

Bạch Hành bất ngờ lạnh giọng hô to, không nghe thấy An Dạ đáp lại, anh liền lập tức phóng lên, ôm An Dạ vào trong ngực, lần đến đầu cầu thang.

Tuy không có sai lầm quá lớn nhưng vẫn cứ chậm một bước.

Cánh tay phía sau của An Dạ bị Lý Duyệt ngoai cửa sổ phóng vọt vào cắt mắt, máu đỏ văng tung toé khắp nơi trong không khí, cánh tay bị cắt cũng không thuộc về bản thể nên sau đó đã hoá thành tro tàn, tiêu tán giữa không trung.

Thằng khốn này quả thật là dễ tiện vô si, thế nhưng lại cố ý lợi dụng trong nháy mắt rơi ra ngoài cửa sổ mà phát động công kích An Dạ đang không hề phòng bị!

Bạch Hành đột nhiên đứng lên, đi từng bước về phía Lý Duyệt đang kẻ sát vách tường.

Dao găm thuận tự nhiên xoay tới xoay lui trong tay anh, dưới ánh đèn lạnh lẽo thoáng hiện ra tia sáng chói lóa.

Đây là lần đầu tiên An Dạ chứng kiến Bạch Hành như thế này, trước nay anh đều mang bộ dạng ít nói ít cười, thậm chí biểu tình lộ ra ngoài cũng không nhiều lắm, cho tới nay đều là phong cách nhạt nhẽo im lặng không nói gì.

Mà bây giờ, Bạch Hành dường như đang rất giận dữ, đầy mắt đỏ tươi cộng với biểu tình lạnh lùng, tự nhiên có loại ảo giác khiến người ta không rét mà run.

Lý Duyệt theo bản năng muốn chạy trốn nhưng lại chạy không kịp, đã bị Bạch Hành nắm góc áo đập lên bụng dưới, dẫm lên mệnh môn khiến hắn không thể nào xoay người được.

Bạch Hành túm chặt mấy cánh tay đang vịn vịn sau lưng hắn, dùng dao găm cửa từng cái một, máu tươi đỏ thắm phun trào.

Giọng nói Bạch Hành không chút gọn sóng: "Đừng lo lắng, đây là tay của Slender, đối với bản thể sẽ không tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào nhưng nếu không hoàn toàn chặt đứt, vẫn còn dính với bản thể thì sẽ phát sinh một chút đau đớn thôi."

Anh nhấn mạnh mấy chữ "một chút", giọng nói trầm tĩnh.

Nếu bị cắt đứt trực tiếp như An Dạ thì sẽ không có bất cứ đau đớn nào, nhưng rơi vào tay Bạch Hành, những cánh tay kia bị cắt đến cuối cùng còn dính lại một khoảng da thịt, vẫn còn kết nối với bản thể thì hoàn toàn là chuyện khác rồi.

Chẳng những sẽ đau đớn, hơn nữa còn đau gấp ngàn gấp vạn lần so với bình thường.

Đây chính là cái giá phải trả khi nhân loại dị biến.

Lý Duyệt đau đến mức kêu rên đầy thê lương, cổ họng nghẹn ứ, mãi cho đến khi hắn hôn mê bất tỉnh ngã vào vũng máu, mất đi ý thức.

Bên kia, Hà Lị cản đường cũng đã sớm bị Bạch Hành chế phục trên mặt đất, chỉ còn lại ông chú đầu hói điều khiển Slender.

Chờ đến khi Bạch Hành và An Dạ bước vào trong phòng thì ông ta đã từ bỏ chống cự.

Đốt lên một điếu thuốc, ông ta từ từ phun ra một ngụm khói rồi lại cẩn thận quan sát tiêu bản Slender trên tay mình.

Ông ta nói: "Cô ấy thật là đẹp, đúng không?"

Không ai lên tiếng trả lời.

Ông ta lại lăm lăm bầu lâu bầu, móc từ trong túi ra một cái ống tiêm, đặt lên cánh tay chính mình: "Tôi vẫn luôn không dám nhìn trộm nội tâm của cô ấy, vậy thì hiện tại, trước khi hai người thiêu hủy cô ấy, tôi vẫn muốn nhìn cô ấy một lần cuối cùng."

Ông ta tiêm nọc độc vào cơ thể mình, trong nháy mắt lột xác thành Slender.

Dường như đã trông thấy được gì đó, trên mặt ông ta là nụ cười đầy thê lương: "Cô ấy nói cô ấy chán ghét tôi."

Bạch Hành chẳng có loại ham mê biến thái như ông ta, anh cầm lấy con nhện tiêu bản trong tay rồi dùng bật lửa đốt lên, mỗi lửa từng chút từng chút một cuốn lấy tiêu bản khô héo, thiêu đốt thành tro bụi.

Cùng với ánh lửa bập bùng trong mắt An Dạ, mấy cánh tay sau lưng cô vốn ngứa ngáy khó chịu cũng dần dần héo rũ, cho đến khi biến mất không còn tăm hơi.

Một khi tiêu bản đã không còn thì máu của nó cũng chẳng có tác dụng gì nữa cả.

Mà một chút máu kia cuối cùng cũng sẽ bị tế bào trong cơ thể người cắn nuốt, hoá thành đồ bỏ đi rồi tổng ra khỏi cơ thể.

Slender vĩnh viễn sẽ không biến được thành người, cũng không thể tổn thương nhân loại, cho dù thay đổi cấu tạo cơ thể người nhưng cũng sẽ chẳng thay đổi được tư duy của họ.

Có lẽ do ý thức được điểm này nên một con Slender cuối cùng mới có thể cam tâm tình nguyện chết đi.

Rốt cuộc thì cô ấy cũng hâm mộ nhân loại.

Hà Lị và Lý Duyệt đều bình an không bị gì, bọn họ ngủ say khoảng một ngày rồi cuối cùng cũng tỉnh.

Mà ông chú đầu hói trong buổi tối hôm đó cũng đột nhiên biến mất, theo như tin nhắn sau này của Tóc xoắn A nói ông ta trở lại trường đại học giảng bài, quả nhiên là biến thái như trong suy nghĩ của cậu, tuy nhiên, khiến người tiếc nuối chính là tiêu bản còn tròng của ông ta rốt cuộc cũng chẳng gọi lên bất cứ hứng thú nào, đây cũng là vận hạnh trong bất hạnh.

Sáng sớm, An Dạ và Bạch Hành liền trở về quận Hoàng Sơn, căn cứ vào hạn chót nộp bản thảo mà An Dạ bắt đầu con đường chạy deadline không hồi kết.

Cô viết trong notebook đoạn cuối cùng của câu chuyện [Slender] —

"Từ sau khi chuyện đó xảy ra, tôi đã bắt đầu sợ hãi người phụ nữ hay theo dõi tôi kia.

Cô ta chính là Slender trong truyền thuyết ư?

Trong lòng này sinh hoài nghi, tôi không nhận được mà cứ trộm chú ý đến cô ta, có khi cũng sẽ cố ý đi theo cô ta về nhà, tìm được chỗ cô ta ở.

Tôi hầu như đã bị người phụ nữ như rắn rết bọ cạp kia bức điên.

Cuối cùng, vào một ngày nọ, tôi không kiềm được nội tâm sợ hãi cùng phần nộ nên đã chuẩn bị hết thảy mọi thứ, lặng lẽ trở về cùng cô ta, giết chết cô ta ngay trong phòng ngủ.

Bản tay tôi nhuộm đầy máu tươi, rất sợ hãi nhưng lại không nhận được mà cười thành tiếng.

Cuối cùng cũng giải quyết được cái thứ biến thái này.

Cái thứ biến thái, cái thứ biến thái đã theo dõi tôi!

Thế nhưng vào lúc này bỗng nhiên có một người mở cửa ra.

Tôi xoay người lại, kinh ngạc phát hiện ra đó chính là người phụ nữ mà tôi đã giết chết.

Làm sao lại có chuyện như vậy?

Cô ta sống lại ư?

Tôi quay đầu thì người bị tôi giết vẫn đang ngã vào vũng máu không nhúc nhích.

"Cô là ai?" Tôi như muốn hống máu rồi.

"Tôi là Slender, hoan nghênh cô, đồng bạn mới của tôi." Cô ta mỉm cười, ngũ quan trên mặt dần dần nhòa đi, biến thành gương mặt trơn láng như một cái trứng gà.

Giết nhầm người rồi!

Tôi nhận nhầm người!

Tôi tìm chặt lấy đầu tóc mình như phát điên, hồi tưởng lại hành động trước đây của mình — theo dõi một cô gái, chuẩn bị tất cả dụng cụ để giết người.

Hành động của tôi chẳng phải giống y như Slender trong lời đồn hay sao?

Cuối cùng, tôi cũng đã hoá thành Slender, du đãng bên trong thành thị phồn hoa này, giết chết mỗi một người bị tôi theo dõi.

Người tiếp theo sẽ là ai đây?

Là người đang đọc quyển sách này sao?"

An Dạ giao truyện cho Bạch Hành, sau đó thuận lợi xuất bản thành sách, vén lên sự kiện Slender một cách trần trụi.

Chờ khi tất cả mọi chuyện này qua đi, Bạch Hành mời An Dạ đi ăn một bữa.

Trên đường về nhà có một cửa hàng nướng BBQ, An Dạ nhìn thoáng qua bên trong, vậy mà lại phát hiện có món nhện nướng.

Ông chủ còn ân cần hỏi cô có muốn thử chút hay không. An Dạ xua tay rồi rít từ chối, chạy trốn chết.

Khi Bạch Hành đưa cô đến dưới lầu, trước khi tạm biệt, An Dạ hỏi anh: "Tại sao lúc ấy lại để em cắn anh? Bộ không sợ bị em cắn anh luôn sao?"

Bạch Hành trầm ngâm: "Nếu đều bị lây nhiễm thành Slender, sức lực Slender nam có thể sẽ mạnh hơn so với Slender nữ, thể lực cũng sẽ tốt hơn một chút."

"Nghĩa là sao?"

Anh tránh đi ánh mắt cô, nhìn nhìn về phía ánh trăng: "Vậy là có thể áp chế em dễ như trở bàn tay, khỏi sợ bị ăn nữa."

An Dạ vỗ lể: "Thì ra còn có chuyện đó nữa á, Bạch đại biên tập rất thông minh nha."

"Ừm..." Bạch Hành muốn nói lại thôi, cuối cùng lại cảm như hén.

HẾT CHƯƠNG 76

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đêm Mưa (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Tôi là một phóng viên mảng hình sự, theo yêu cầu của thủ trưởng nên đợt này phải đi đến một viện điều dưỡng để điều tra về vấn đề liên quan đến ngược đãi bệnh nhân.

Lần này là đi từ quận Hoàng Sơn đến một vùng núi quanh co khúc khuỷu, bởi vì vị trí hẻo lánh nên cũng chỉ có thể vòng theo đường núi mà đi.

Nói thật ra thì thủ trưởng cũng khá thông tình đạt lý, có mua cho tôi vé xe lửa, thế nhưng sau khi biết được đó là loại vé đứng, tôi lập tức lựa chọn tự mình lái xe đi.

Nhưng mà xem ra, hiện tại có lẽ vé đứng cũng chẳng sao đi? Chỉ chậm hơn mười mấy tiếng mà thôi.

Ít nhất thì ngồi xe lửa cũng sáng suốt hơn nhiều so với con đường núi bị sạt lở không thể đi tiếp trước mặt.

Tôi hưng hăng vỗ mạnh vào tay lái, đảo đầu xe, theo trí nhớ trở về trạm xăng dầu lúc này mới đi ngang.

Nếu tôi nhớ không lầm thì bên cạnh trạm xăng dầu có một cái khách sạn.

Mưa vẫn còn rơi, từng giọt mưa phình mỏng dần chuyển thành những hạt mưa to, kích thích vồng mạc khiến ánh mắt nhìn thấy ảo ảnh màu xám trắng, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể thấy được những hạt mưa rất nhỏ kia.

Nước mưa tựa như một tấm vải màn phủ xuống cửa sổ xe, cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ.

Gần như là nhìn không rõ nữa.

Tôi rất lo lắng, dù sao thì đang đi trên đường núi, không nhìn kỹ đường là một chuyện rất nguy hiểm.

"Rầm!"

Bởi vì đoạn đường này ngập nước mưa, cát đá bị trôi đi khiến mặt đường trở thành những cái hố nước lồi lõm gồ ghề.

Tôi vô tình cán vào hố nước khiến xe trượt dài dừng phải biển báo giao thông, mà ngay cả bình xăng cũng đã cạn.

Chết tiệt mà!

Tôi chán nản mở tung cửa xe ra, xuống xe, cả người dầm mưa, gấp đến độ sứt đầu mẻ trán.

Lúc này, trước mắt tôi bỗng nhiên trông thấy một luồng ánh sáng màu vàng.

Vội vén tóc mái ướt nheo phủ trước trán lên, nhìn kỹ lại thì thấy đó chính là trạm xăng dầu mà tôi đã đau khổ tìm kiếm này giờ, bên cạnh quả thật có một cái khách sạn.

Lần này được cứu rồi!

Tôi vội vàng chạy qua đó, trước khi đẩy cửa vào cũng rất lễ phép cúi bìn đầu dưới để giầy lên trên mặt thảm, sau đó mới chặt vật gỗ cửa.

Tôi vén mái tóc ngắn qua hai bên mặt, sửa soạn cho chính mình nhìn sạch sẽ đường hoàng hơn tí.

"Xin hỏi ở đây còn phòng trống không ạ?" Tôi hỏi.

Có một cô gái đang cầm ly rượu Whiskey ngồi trên ghế dài, cô ấy liếc mắt nhìn tôi một cái rồi chỉ chỉ chìa khoá phía sau, nói: "Cứ lấy đại một cái đi, tôi đến đây cũng đã tối rồi mà không thấy ai hết."

Tôi chân chữ gật gật đầu, vươn tay lấy một chiếc chìa khoá nhưng cũng không dám mạo muội vào phòng nghỉ ngơi.

Nơi này hầu như không nhiễm một hạt bụi, giống như có người thường xuyên quét dọn vậy, nếu nói không có ai thì cũng quá kì lạ rồi.

Tôi vẫn định rời khỏi đây: "Trạm xăng dầu bên ngoài có ai trực không vậy?"

Cô gái ấy cười: "Nếu có người thì tôi đã lái xe đi mất tiêu rồi. Chiếc xe thể thao màu đỏ ngoài kia chạy nhanh hơn chiếc mini cooper của cô nhiều."

Tôi có hơi xấu hổ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy chiếc siêu xe bắt mắt kia đỗ bên cạnh trạm xăng dầu.

Quá thật là xe của cô ấy xịn hơn xe tôi nhiều.

"Đêm nay vẫn cứ nên ở lại đây đi, con đường bị sụt lún phía trước sẽ có người đến sửa thôi." Cô gái dùng một chút, nhấp một ngụm rượu rồi lại nói: "Tuy nhiên cũng có chỗ kỳ lạ."

"Kỳ lạ chỗ nào?" Tôi quét mắt đánh giá khắp mọi nơi, cảm thấy nơi này cứ sao sao ấy, không nói rõ được, chẳng biết là bởi vì bị nhiễm mưa nên lạnh hay sao nữa.

"Khi tôi đến đây thì chỗ này chẳng có ai hết, tôi đã tìm tất cả xung quanh rồi."

"Vậy có nghĩa là chủ khách sạn không có ở đây."

"Nhưng cửa vẫn mở, đèn vẫn sáng."

Tôi không rét mà run.

Cô gái ấy bổ sung thêm: "Như vậy có nghĩa là gì? Chỉ sợ khách sạn này đã sớm biết sẽ có khách tới, chuyên dùng để nghênh đón mấy vị khách không mời mà đến như chúng ta. Cô đã nghe câu chuyện này chưa? Có một nhóm người đi vào một khách sạn xa lạ, kết quả là không ai bước ra khỏi khách sạn đó vào sáng ngày hôm sau hết."

"Cô đang nói đùa đấy à?" Tôi tránh khỏi ánh nhìn như rắn rết của cô ấy.

"Tôi nói giỡn thôi." Cô gái ấy cười một cách rất khoa trương, "Đèn là do tôi mở đấy, đồ ngốc."

Cùng lúc đó, cánh cửa lại mở thêm một lần nữa, đã có thêm một người không thể đi về phía trước nên phải ở lại đây."

Đây là tác phẩm [Đêm Mưa] đang viết dở dang của An Dạ, lần này cô định viết một quyển tiểu thuyết vừa mang hơi hướng hiện thực, mở đầu bằng sự gặp gỡ trong đêm mưa, sau đó là ngồi kể nhau nghe những câu chuyện ly kỳ hoặc những tin đồn ma quái.

An Dạ và Bạch Hành lần này phải đi điều tra thực tế hoàn toàn không liên quan đến quyển tiểu thuyết này mà là vị tổng biên Quán Tam (họ Quán tên Tam) tham tiền nhận được lời mời từ chương trình "Những câu chuyện bí ẩn nơi thôn dã", phải An Dạ cùng Bạch Hành làm khách mời đặc biệt đi theo đoàn phim để ghi hình.

Nhưng An Dạ làm sao cũng không ngờ, tổng biên tập chả đáng tin cậy thì thôi đi, ngay cả tờ tiết mục kia cũng như thế. Bọn họ phải đi đến vùng núi kia trước, chờ đợi tờ tiết mục đến sau.

Thế là nhóm An Dạ lựa chọn đi trước ba ngày, hiện giờ đang vòng quanh đường núi mà đi đến thị trấn hẻo lánh kia trước.

Bóng đêm đang mờ lung, vốn còn có đom đóm chấp chôn hai bên rừng cây mà trong nháy mắt đã đổ mưa tầm tã.

Con mưa càng lúc càng lớn, không hề có dấu hiệu sắp dừng.

An Dạ đang say ngủ, đầu dựa nghiêng lên cửa sổ xe, bởi vì mưa lớn nên cái trán của cô cảm thấy lạnh lẽo, mờ bưng mắt.

An Dạ mờ mịt nhìn xung quanh, tầm mắt lại chạm tới khoé môi hơi nhếch lên của Bạch Hành, hỏi: "Sắp tới chưa?"

Một bàn tay Bạch Hành đang để nơi khoé môi đầu đi chút ý cười đó, trả lời: "Nếu em cảm thấy lái xe mười mấy tiếng nữa không là gì thì sắp tới rồi."

"Vậy thì còn xa lắm."

Bởi vì ngủ khá lâu nên cổ họng An Dạ hơi khô, cô bèn uống một ngụm nước khoáng.

"Mưa từ khi nào vậy?" An Dạ hỏi.

"Một tiếng trước."

"Anh thấy có thể ngừng mưa không?"

"Chắc có lẽ còn lâu lắm, hơn nữa mưa lớn quá nên cần gạt nước cũng không có tác dụng nữa."

An Dạ nhìn thoáng qua hai cần gạt nước phía trước xe, quả nhiên, cho dù tốc độ có mau đi chăng nữa cũng không thể quét nước mưa hết được.

Con mưa này giống như một bức màn bằng nước, khoá hết tất cả vạn vật trên thế gian trong hơi nước mênh mang, không thể nhìn rõ gì cả.

Nếu vẫn cứ lái xe như thế sẽ rất nguy hiểm.

An Dạ đề nghị: "Chúng ta ngừng lại ở ven đường nghỉ ngơi chút nha, xem gần đây có khách sạn không? Hoặc trạm xăng dầu? Tìm một chỗ nghỉ lại đêm nay cũng được, dù sao thì đến thị trấn kia cũng phải tìm chỗ nghỉ qua đêm thôi."

"Để anh xem." Bạch Hành đồng ý.

Anh chưa kịp xem thì An Dạ đã vui mừng reo lên: "Phía trước có ánh đèn kia, có thể là trạm xăng dầu hoặc cửa hàng tiện lợi 24h chẳng?"

"Đến đó xem."

Bạch Hành lái xe đến chỗ ánh đèn cách đó không xa.

Anh xuống xe, đứng nghỉ chân tại chỗ trong chốc lát rồi nói: "May mà chúng ta không đi tiếp về phía trước, nếu không rất có thể sẽ đụng vào đá, bị lật xe."

An Dạ nhìn theo hướng mà anh nói, quả nhiên núi đất nơi đó bị sạt lở, nếu không dừng lại kịp thời rất có thể sẽ xảy ra sự cố.

Tâm tình cô vui vẻ nên vội làm mặt quỷ với Bạch Hành, nói: "Nói vậy thì hình như lần nào em cũng là ngôi sao may mắn của anh ha, trước đây gặp nạn biết bao nhiêu lần, lần nào không phải bởi vì có em nên mới có thể sống sót sau tai nạn?"

"Ừ." Bạch Hành chẳng nhiều lời, chỉ gật đầu đáp lại cô.

Bọn họ đến gần trạm xăng dầu bị bỏ hoang, phía trong trạm xăng dầu chính là một cái khách sạn sáng đèn nhưng bên trong lại chẳng có ai.

Gió thổi qua cánh cửa mở tung, khóa cửa đã bị cạy, có thể do lâu ngày không có ai ở nên ăn trộm lên vào khóa hết những đồ vật đáng giá rồi.

An Dạ bật đèn lên, phát hiện ít ra còn có điện chứ cũng không đến nỗi nào, tuy nơi đây dơ dáy bụi bặm nhưng tốt xấu gì thì cũng có thể ở được.

Cả hai còn chưa kịp ngồi xuống ghế sofa thì đã có một người đàn ông vội vàng xông vào.

Trên trán anh ta có vết máu đỏ thẫm chảy cả xuống mắt nhưng anh ta không quan tâm mà chỉ nôn nóng hỏi: "Các người có nhìn thấy vợ của tôi không? Cô ấy mặc áo len trắng, vóc dáng nhỏ nhắn, tóc nhuộm màu đỏ rượu."

"Không thấy, có chuyện gì sao?" An Dạ hỏi.

Người đàn ông thống khổ bứt tóc mình, anh ta ngồi xổm trên mặt đất, nói: "Vừa rồi xe của tôi bị trượt trên đường núi, đụng ngã biển báo giao thông, trán tôi bị thương vào lúc đó, hôn mê hết mấy phút, sau khi tỉnh lại thì không thấy vợ mình đâu nữa. Cô ấy vốn ngồi bên ghế phụ lái nhưng giờ chẳng thấy đâu. Thấy chỗ này có đèn, nghĩ có thể cô ấy đang ở đây hay không."

An Dạ khuyên: "Anh đừng gấp, có lẽ cô ấy thấy anh bị thương nên đi tìm người hỗ trợ, nhất định chốc nữa sẽ trở về theo đường cũ."

Bạch Hành lấy từ trong hành lý ra một chiếc khăn lông nhỏ, đưa cho anh ta rồi nói: "Lau sạch vết máu đi, đã bắt đầu kết vảy rồi, có nghĩa là miệng vết thương không sâu, chắc cũng nhanh lành, nhưng mà anh hãy cẩn thận đừng để nhiễm trùng."

Tầm mắt anh dừng trước ngực người đàn ông kia, trên đó có vết máu loang lổ.

Ngay sau đó, Bạch Hành hỏi dò: "Anh còn bị thương ở đâu không?"

Người đó lắc đầu: "Cũng chỉ đau đầu thôi."

Anh ta cúi đầu, tầm mắt rơi xuống ngực mình, nói: "Xem ra vừa nãy ghé lên tay lái nên mới bị dính máu lên quần áo, thật ngại quá, chặt vật thể này khiến hai người chê cười rồi."

Cùng lúc đó, cửa lại bị mở ra một lần nữa, đi vào là một cô gái mặc quần jean với vẻ đẹp sắc sảo quyến rũ, trên cổ có hình xăm, cô ấy móc gói thuốc lá trong túi ra, rút một điếu rồi hỏi: "Có ai mang bật lửa không?"

Người đàn ông bị thương lắc đầu, cười: "Tôi không hút thuốc lá."

Bạch Hành trầm mặc không nói gì.

An Dạ cũng lắc đầu xin lỗi.

Cô gái có hình xăm cười một tiếng, nói: "Đều không hút thuốc à? Quên đi, tôi không hút vậy. Ai là người đầu tiên đến đây thế?"

An Dạ nói: "Chúng tôi là nhóm đầu tiên đến đây, khách sạn này đã bị bỏ hoang lâu rồi, bên trong không có ai..."

"Nói nhảm, mấy cái đó tôi biết hết rồi." Cô gái hình xăm không kiên nhẫn, "Từ dấu vết trên cửa để lại là đã biết bị trộm viếng thăm, hơn nữa, lâu thế rồi mà chẳng có ai đến sửa khóa nghĩa là khách sạn này đã bị bỏ hoang rất lâu. Mí lại cái tên nào cạy cửa vẫn còn khá non tay, chỉ chút xíu vậy mà cũng không xử lý cho tốt..."

"Sao cô lại biết?" Người đàn ông bị thương hỏi.

Cô gái hình xăm: "Trước kia tôi làm nghề này mà."

Đáy mắt người đàn ông bị thương hơi có chút khinh thường: "Có.... trước đây cô là ăn trộm ư?"

"Thế nào? Ý kiến ý cò gì? Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, tôi chính là một người dày dặn kinh nghiệm trong nghề đó, anh xam xí thêm hai câu thì tôi sẽ móc hai tròng mắt anh ra, tôi không chỉ trộm đồ mà còn đã từng giết người, hiện tại mới mãn hạn tù đây."

Người đàn ông kia co rúm ngay lập tức, không tự giác nhích đến gần Bạch Hành.

Cô gái hình xăm nở nụ cười nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt, ngữ khí cũng lạnh nhạt: "Đùa anh thôi."

HẾT CHƯƠNG 77

Lời editor: Khi làm xong chương này, mình quả thật không hiểu rõ ý của tác giả nữa. Trước đây có phần "Tay Áo Hẹp" chỉ viết có 2 chương, phần này thì chỉ có 1 chương duy nhất, thế nên vụ này bắt đầu và kết thúc ở đây. Lúc đầu mình nghĩ tác giả viết như thế là có dụng ý nào đó, ví dụ như sau này sẽ xâu chuỗi các vụ lại với nhau nhưng xem ra không phải, có lẽ tác giả viết như thế vì.... thích.

Thế nên qua chương sau sẽ là vụ án khác, mình thông báo để mọi người khỏi hoang mang hờ hững hương nhé☹

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngờ*] Ban Biên Tập *Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Cuộc Gọi Đến (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

"Khi tôi rảnh rỗi sẽ mở Weibo ra xem, giống như mấy người bạn khác lướt vòng bạn bè, lướt Teiba vậy, tôi cũng sa vào việc lướt Weibo.

Mỗi một người hiện đại bây giờ ai cũng đều cầm một cái điện thoại. Bọn họ quên mất giao lưu ngoài đời thực, giống như một đám động vật bị nhốt trong lồng nên mắt đã dần dần mất đi, tự động có thức ăn ngon đưa lên miệng là có thể mỉm cười thỏa mãn rồi.

"Đình linh linh—" đầu tiên là điện thoại của tôi rung lên một trận, sau đó, tiếng ca trầm thấp của Mạc Văn Uy bỗng nhiên bị một loại tạp âm không biết tên ảnh hưởng khiến nó trở nên quái đản lạ kỳ.

Xảy ra chuyện gì thế? Di động bị rút hư rồi ư?

Tôi đề nén cảm giác ghê sợ trong lòng, bàn tay do dự trên màn hình di động một lúc rồi vẫn lựa chọn nhận cuộc gọi.

"0..... 01 01"

"Cái gì?" Tôi hỏi.

"0..... 1, tút tút tút."

Rất nhanh, điện thoại đã phát ra những tạp âm hỗn độn, tiếng vang vốn nhỏ nay lại giống như bị cuốn vào dòng hải triều mạnh mẽ, theo lốc xoáy chìm ngập trong sương mù mênh mang.

Cái loại thanh âm gần như hoang đường đó đã nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, tôi hầu như cho rằng bản thân mình đã sinh ra ảo giác.

Nhưng đây khẳng định là sự thật. Bởi vì cảm giác sợ hãi quá mức chân thật, cánh tay của tôi còn nổi lên một tảng da gà, đến giờ vẫn chưa lặn xuống.

Tôi ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa tiệm trà sữa.

Ánh mặt trời ấm áp nhàn hạ chiếu lên người. Tất cả mọi thứ bên ngoài đều bình thản trôi qua, dường như chưa có bất cứ chuyện kỳ lạ nào phát sinh.

Tôi cười tự giễu: suy nghĩ vớ vẩn cái gì đâu không, ban ngày ban mặt, nói không chừng là ai đó gọi nhầm số thôi.

Đến buổi khuya 01h, vì tôi đang phải chạy deadline nên vẫn chưa ngủ, đang định nằm bò trên bàn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Sống lưng tôi bỗng nhiên như có thứ gì đó lạnh ngắt dán vào, cách lớp quần áo chỉ có thể cảm nhận được sự lạnh băng bất ngờ xuất hiện kia.

Nếu thực sự muốn miêu tả thì nó giống như một ly Coca đông đá đang âm thầm dần sau lưng, cái lạnh đó bị nhiệt độ phòng hoà tan dần dần, khí lạnh từ từ tỏa ra, thấm vào tận gan ruột.

Không, tôi có một cảm giác sợ hãi rất khó hiểu.

Theo bản năng, tôi nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, nhớ đến thanh âm xuất hiện trong điện thoại lúc trước, trong sự khủng hoảng nhất thời mà muốn hét to lên.

01h 01!

01h 01.....

Chính là giờ này, cuối cùng thì sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Tôi luôn có loại dự cảm không ổn, rõ ràng đang ở trong nhà mình nhưng lại cất bước bỏ chạy.

Còn chưa chạy được mấy bước, đến trong phòng lại bỗng nhiên tối sầm, có cái gì đó phát ra tiếng "tút tút tút", như là một vệt nước nhanh chóng loan ra trên mặt giấy khô, chạm đến bàn chân tôi.

Đã bị... bắt lại rồi."

Đây là tác phẩm [Cuộc Gọi Đến] mà An Dạ đang bắt đầu viết, là một truyền thuyết rất bình thường, bình thường đến nỗi quảng ra đường thì không ai không biết, không ai không hiểu. Cũng đã có rất nhiều tiểu thuyết và phim ảnh khai thác đề tài "Điện thoại ma", hầu như tràn lan bên ngoài.

Nếu An Dạ muốn dựa theo đó để sáng tạo ra ý tưởng mới thì không phải là một việc dễ dàng. Thế nhưng với tính cách của cô thì vẫn muốn thử sức mình một chút, xem có thể viết ra một tác phẩm "cũ mà mới" hay không.

An Dạ gửi phần mở đầu cho Bạch Hành xem rồi đi đến phòng bếp, lấy chân gà chiên còn dư lại hôm qua bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, rưới nước sốt cà chua lên rồi chậm rãi ăn.

Chân gà ăn rất ngon, không bị mềm quá, cắn vào một phát có cảm giác như món chân giò hun khói, hoà với sốt cà chua ngọt ngào bên trên khiến hương vị ngon miến bản.

An Dạ bắt tri bắt giác ăn một miếng, sau đó lại uống một ly sữa bò lạnh, xem như là bữa sáng.

"Đình linh linh—"

Bạch Hành rất nhanh đã gọi đến.

An Dạ ấn nút nghe, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Tút tút tút...."

Trong điện thoại truyền ra tạp âm bị mất tín hiệu, giống như cô đã miêu tả trong tiểu thuyết của mình.

An Dạ không nhận được mà nuốt một ngụm nước bọt, lại hỏi thêm lần nữa: "Này?"

"An Dạ?" Cuối cùng thì đối phương cũng trả lời.

"Em đây, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?"

"Có thể là mất sóng, anh thấy mở đầu bài viết của em không tẻ, anh sẽ đề tổng biên tập kiểm tra lại, nếu không có gì thì anh sẽ sắp xếp giúp em."

"Được, đúng rồi, chiều nay cùng nhau ăn cơm nhé?"

Bạch Hành trầm ngâm: "Ừ, nếu thuận tiện thì cứ đến ban biên tập [Từ Bất Ngờ] tìm anh, có lẽ sẽ tan tầm trễ hơn bình thường nửa tiếng."

"Quản Tam lại tặng ca?" An Dạ nhếch miệng, thấy nhiều nhưng không thể trách, "Ông tặng lương sao?"

"Không có tăng lương, nói không chừng là thăng chức." Bạch Hành nghiêm túc nói một câu bông đùa, sau khi tạm biệt thì cúp điện thoại.

An Dạ ra cửa, xuống hòm thư dưới lầu lấy đồ — bên trong bao gồm rất nhiều thư của fans viết về những tin đồn mới nhất.

Cô mở nắp hòm thư ra, thư tin rơi đầy đất.

An Dạ ảo não khom người định nhặt thư lên, bỗng nhiên sự chú ý bị hấp dẫn bởi một tấm hình.

Gì thế nhỉ?

Cô cầm lên thì thấy đó là một tấm ảnh chụp một người với kỹ thuật photoshop vụng về — trong ảnh là một cô bé mặc đồng phục nữ sinh mùa hè đang mỉm cười, bàn tay để hình chữ V, đầu gối hơi cong khiến làn váy vừa chạm đến đầu gối trắng nõn, rất ngọt ngào đáng yêu. Chỉ là đôi mắt cô bé ấy bị một đám sương đen che khuất, có ai đó đã photoshop toàn bộ trông mắt thành màu đỏ, nhìn sơ qua có hơi đáng sợ.

Tấm hình này có lẽ mới chụp gần đây vì cảnh vật sau lưng cô bé là toà tháp mới nhất, vừa được tu sửa xong từ ngày 15 tháng 02.

An Dạ không rõ hàm nghĩa của bức ảnh này, khi lật qua mặt trái bức ảnh lại thấy trên đó đầy tràn nét bút bi màu đen — cứu tôi với, số điện thoại: 191ADSGXNXA.

An Dạ không biết đây có phải là một trò đùa dai của fans hay không nữa, nếu nói là kêu cứu thì cô bé này không phải nên báo cảnh sát ư?

Cô bé lại âm thầm nhờ sự giúp đỡ của An Dạ, cân nhắc về điểm này thì có chỗ khả nghi, rõ ràng mục tiêu chính là An Dạ, vậy cũng có thể chỉ là một trò đùa mà thôi.

An Dạ ôm tâm tình phức tạp gọi điện thoại cho người fan này, lúc đầu không nghe được gì hết, rất nhanh sau đó đã có âm thanh đô đô khi thực hiện cuộc gọi đi.

Điện thoại đã kết nối, An Dạ: "Này?"

"Chào cô, xin hỏi cô là?" Giọng nói của đối phương mềm mại dễ nghe, quả nhiên là một cô bé vị hành niên học trung học.

An Dạ nghe thấy thanh âm bình tĩnh của đối phương nên nghĩ chắc không phải là chuyện gì quá ghê gớm.

Cô kiểm xuống cảm giác bất mãn, thấp giọng hỏi: "Tôi là An Dạ, cũng chính là tác giả Miêu Phạn. Em có gửi cho tôi một tấm ảnh chụp, em còn nhớ không?"

Nữ sinh đó hồ hởi: "A, là chị Miêu Phạn. Em tên Lâm Tiểu Nhã, là fan của chị! Đúng đúng, em có gửi, chị có thể giúp em được không?"

An Dạ bắt đầu đi: "Tôi định nói thế này, Tiểu Nhã. Loại chuyện đó nên báo cảnh sát chứ không nên xin sự giúp đỡ từ một tiểu thuyết gia viết truyện kinh dị, tôi không phải cảnh sát, cũng chẳng phải chủ nhiệm khoa của các em, không thể xử lý trò đùa dai này, mong em thứ lỗi."

Giọng nói Lâm Tiểu Nhã cao vút lên, cô bé nóng nảy: "Em đã báo cảnh sát rồi nhưng mà họ mặc kệ mấy vụ không xảy ra thương tổn thật sự như thế này, chỉ là án chờ, nếu có thêm chuyện gì nữa thì họ mới ra tay. Nhưng đây không phải là trò đùa dai đâu ạ, thật sự không phải. Trong điện thoại không thể nói rõ được, chị có thể gặp mặt em một lần được không? Không phải chị An Dạ muốn biết về tin đồn điện thoại ma sao, em có thể cung cấp thông tin, thật đấy ạ, gặp mặt một lần được không chị?"

An Dạ không thể nào lý giải được tâm tình bức thiết của cô bé này nhưng cũng không tuý tiện đi gặp, chỉ hẹn vào buổi tối, dẫn theo Bạch Hành giúp đỡ.

Cô thật bất đắc dĩ: "Được rồi, em cũng ở quận Hoàng Sơn hả?"

"Vâng ạ, vậy hẹn gặp tại quán cà phê Cat nằm trên đường Nam Sơn nhé chị."

"Ừ, được, vậy 6h tối nay gặp." An Dạ nói.

"Vâng vâng, cảm ơn chị An Dạ, tối nay gặp."

Lâm Tiểu Nhã cúp điện thoại, lúc này An Dạ mới kiểm tra hết tất cả thư tin còn lại, sau đó cô một mình ra cửa đi dạo phố, mua thêm nhu yếu phẩm hằng ngày.

Giữa trưa, An Dạ ăn chút mì phở trong quán rồi thẳng tiến đến chỗ ban biên tập chờ Bạch Hành.

Cô là tác giả lão làng nên hầu như mọi người trong ban biên tập đều biết mặt cô, mới bước vào đã có người làm mặt quý trọng: "Tiểu An tới tìm Bạch Hành đúng hôn?"

An Dạ sờ sờ mũi, hơi ngượng ngùng, cô cười cười: "Đúng ạ, chị Chu đang vội đi đâu thế?"

Chị Chu đưa tờ tạp chí trên tay cho An Dạ nhìn: "Em xem, khâu sắp chữ hơi có vấn đề nên phải đưa đến chỗ tổng biên tập xử lý. Em ở chơi nhé, chị bận trước đây."

"Vâng."

An Dạ cũng không nói nhiều nữa mà đi đến phòng làm việc của Bạch Hành, tìm một chỗ ngồi xuống.

Tuy cô là tác giả có uy tín trong tay Bạch Hành nhưng anh cũng không phải chỉ phụ trách mỗi cô, ngẫu nhiên cũng sẽ làm công việc tuyên truyền và tuyển thêm người mới.

Bạch Hành thân nhiên quét mắt nhìn cô một cái, hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Em ăn rồi. Còn anh thì sao?"

"Bạn nên quên mất." Giọng nói Bạch Hành khàn khàn giống như lâu rồi chưa mở miệng nói chuyện, sợ là bạn đến nổi nước cũng quên uống.

An Dạ nói: "Em đặt cơm hộp cho anh nha."

"Ừm, cảm ơn em."

Cô gọi cơm hộp, lúc định lấy tiền ra trả cho cậu trai giao cơm thì đột nhiên làm rớt tấm ảnh chụp kỷ lạ kia khỏi túi xách.

An Dạ lập tức ngồi xổm xuống nhặt lên, vậy mà lại phát hiện một điểm bất bình thường.

Bên dưới góc phải tấm ảnh có phần nửa bả vai của một người, mà người đó và vị trí của Lâm Tiểu Nhã hơi bị nghiêng góc, bố cục của tấm ảnh thoát nhìn không đúng, tựa như bị chụp lén vậy. Nói thế nào đi nữa thì người bình thường khi chụp ảnh sẽ canh đối tượng vào giữa khung hình, còn tấm ảnh này lại giống như đang nấp ở một góc bí mật nào đó mà chụp.

Thế nhưng cũng có thể cô đã suy nghĩ nhiều, nếu bình thường mà bị chụp lén thì có ai lại hướng màn ảnh mỉm cười rồi bày ra tay chữ V hay không?

An Dạ không thêm nghĩ nữa, cô đặt com hộp lên bàn Bạch Hành rồi tự mình nằm lên sofa, ngủ say sưa.

Chẳng biết đã ngủ bao lâu, cô mới bị Bạch Hành lay tỉnh.

An Dạ vừa mở mắt ra đã đối diện với gương mặt ấm áp của Bạch Hành, anh mở miệng, thấp giọng hỏi: "Buổi tối muốn ăn gì nào?"

An Dạ lẩm bẩm "A, đúng rồi, anh đi cùng em đến chỗ này."

Bạch Hành lái xe, An Dạ đọc địa chỉ quán cà phê Cat cho anh, sau đó, xe một đường là lướt mà đi.

Khi đến quán cà phê thì Lâm Tiểu Nhã đã ở bên trong, bên cạnh cô bé còn có thêm một nữ sinh khác nữa, nhìn đồng phục thì có lẽ là bạn học.

An Dạ và Bạch Hành ngồi xuống đối diện bọn họ, nhẹ giọng hỏi: "Muốn uống món gì? Tôi mời hai em."

Lâm Tiểu Nhã xua xua tay: "Không không, không cần đâu ạ, cảm ơn chị An Dạ, vốn dĩ là em đã phiền đến hai người, em mời nhé?"

An Dạ mỉm cười: "Vậy thì cura đôi, tôi không chiếm tiện nghi của tiểu muội muội đâu."

Cô gọi hai ly trà sữa đậu đỏ cho mình và hai ly trà sữa matcha cho hai cô bé ngồi đối diện.

(*) Trà sữa đậu đỏ và trà sữa matcha:

An Dạ: "Được rồi, em có thể nói đến những chuyện liên quan với điện thoại ma đi."

Lâm Tiểu Nhã gật gù đầu, không biết đang lo lắng cái gì mà cô bé cứ đứng ngồi không yên, nhìn quanh bốn phía rồi mới mở miệng: "Chuyện là thế này, khoảng nửa tháng trước, em và Trần Tĩnh, cũng chính là bạn ngồi cạnh em đây, cùng nhau đến cây cầu trước toà tháp chụp hình làm kỷ niệm. Lúc đó chỉ có em và bạn ấy nhưng chị xem, tấm ảnh này...."

Cô bé lấy điện thoại từ trong túi ra, mở hình lên đưa cho An Dạ xem: "Trần Tĩnh không có nửa tấm ảnh đó, hơn nữa cũng gửi trên điện thoại cho em. Vậy thì tấm ảnh kia là ai nữa chứ?"

An Dạ lấy ảnh nhìn thoáng qua rồi lại so sánh với tấm ảnh trong điện thoại, bỗng nhiên phát hiện chỗ khác nhau.

Kích thước cao thấp của nhân vật trong hai tấm ảnh không giống nhau! Kết cấu cũng khác.

An Dạ hỏi: "Lúc em chụp thì đã kéo cự ly ra xa nhất phải không?"

Trần Tĩnh nói: "Xa nhất đấy ạ, bởi vì Tiểu Nhã muốn chụp lấy toà tháp nhưng khoảng cách trên cầu không đủ rộng, cũng chỉ có thể kéo ra xa nhất rồi mới chụp."

Bạch Hành bất ngờ lên tiếng: "Góc độ hai tấm ảnh khác nhau, không phải cùng một người chụp."

An Dạ cũng nghĩ đến điểm này, cô nghiêm túc gật gù đầu: "Trần Tĩnh, hôm đó em cũng mặc chiếc áo dệt kim hờ cổ màu vàng nhạt này, đúng không?"

Trần Tĩnh kinh ngạc: "Sao chị lại biết thế ạ?"

An Dạ cười, quả nhiên.

Bạch Hành nói: "Trên tấm ảnh có dính một nửa bả vai, đó là bả vai của em, hơn nữa, hình người trong đó cũng nhỏ hơn nhiều so với tấm mà em chụp, vậy có nghĩa là đứng xa hơn em mà chụp, còn cả đứng sau lưng em nữa."

Da đầu Trần Tĩnh tê dại: "Sau lưng em.... có người?"

"Tiểu Nhã, lúc ấy em có thấy ai khác không? Bởi vì em đứng đối diện Trần Tĩnh, nếu có người thì em sẽ thấy trước tiên."

Mặt Lâm Tiểu Nhã trắng bệch, lắc đầu: "Không có gì hết, phía sau đó là lan can cầu, ở giữa không trung, làm sao mà có người được. Chẳng lẽ...."

"Chẳng lẽ cái gì?" An Dạ hỏi.

Lâm Tiểu Nhã thống khổ: "Chắc chị An Dạ chưa biết? Trong trường học đạo này có lan truyền một tin đồn, nói ảnh chụp gửi đi chính là báo trước của cái chết, lại còn có vị trí bị tổn thương nữa, chị xem, trên đó ghi rõ là mắt của em, là mắt của em đó! Hơn nữa, hơn nữa.... sẽ có cuộc điện thoại thông báo, cũng chính là cuộc gọi từ địa ngục, nó sẽ báo cho biết trước thời gian tử vong, trốn không thoát rồi, em trốn không thoát rồi...."

An Dạ mím môi: "Loại chuyện này có thật ư? Khó mà biết được đó không phải là trò đùa dai."

Trần Tĩnh liếm liếm môi dưới: "Nhưng lỡ đâu là sự thật thì sao? Và lại ai có thể giải thích do người nào đã chụp tấm ảnh này? Rõ ràng đâu có ai!"

Bạch Hành đặt tay lên trán gõ nhẹ, nói: "Giả sử đây đều do con người làm ra. Tấm ảnh đầu tiên không phải do người chụp...."

"Cứ nói đi, nếu không phải do người chụp...." Trần Tĩnh nói.

"Vậy thì rất có thể là do máy móc, ví dụ như Bluetooth camera, tuy nhiên, nếu muốn chụp ảnh thì kẻ kia phải ở phụ cận để thao tác vì Bluetooth camera không thể sử dụng ở khoảng cách quá xa, nếu không sẽ không có tác dụng."

An Dạ hỏi: "Cuộc điện thoại kia đã gọi đến chưa?"

"Vẫn chưa ạ." Lâm Tiểu Nhã lắc đầu nhưng rất nhanh, cô bé đã nghe thấy một loạt tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Cô bé hầu như đã phát cuồng: "Gọi.... gọi tới rồi!"

An Dạ cầm lấy điện thoại, bên trên không hiển thị số gọi đến, cô nhanh chóng nhận cuộc gọi thì chỉ nghe trong đó truyền đến âm thanh "tút tut tut" lộn xộn, rất nhanh đã truyền đến một giọng nói máy móc — "3..... 27, 01, 01."

3, 27, 01, 01?

An Dạ xem ngày, hôm nay là ngày 25 tháng 3, cũng chính là vào lúc 01h 01 ngày thứ ba ư?

Đây chính là cuộc gọi báo trước cái chết từ góc tối, khó giải quyết, thật quá khó giải quyết.

HẾT CHƯƠNG 78

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bát Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Cuộc Gọi Đến (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ suy nghĩ trong chốc lát lại nói: "Chỉ là có một chỗ hơi kỳ lạ."

"Gì ạ?"

"Tại sao.... người nọ có thể biết cụ thể vị trí chụp ảnh của em?"

Trái tim Lâm Tiểu Nhã vừa mới được trấn an bởi cách nói do người làm lại lập tức thắt chặt, cô bé lắp bắp: "Em.... vậy có nghĩa là.... thật sự có ma?"

Trần Tĩnh cũng bổ sung: "Đúng.... đúng không?"

Bạch Hành: "Thật ra cũng dễ biết lắm, người nọ có lẽ biết rõ hai em cùng với chuyện đi chụp ảnh ở toà tháp, sau lại để camera ở nơi có thể chụp được toà tháp, sẽ rất dễ dàng chụp được hình các em. Hơn nữa, người nọ có khả năng rất lớn là người quen, biết rõ sinh hoạt và lộ tuyến của hai đứa."

An Dạ: "Hai em có nói với ai khác không?"

Lâm Tiểu Nhã cúi đầu: "Chuyện này hầu như tất cả mọi người đều biết, bởi vì toà tháp đã tu sửa xong nên dân mạng rủ nhau khởi xướng hoạt động chụp hình ở đó rồi đăng lên mạng dự thi, rất nhiều người đều tham gia chứ không chỉ có học sinh trường em, mà hôm đó đi chụp ảnh thì em cũng đăng lên Weibo nói sơ qua."

"Trên Weibo?" Bạch Hành hỏi.

Trần Tĩnh nói: "Đúng vậy ạ, là hoạt động "Toà tháp đẹp nhất và bạn", phần thưởng rất lớn nên người tham gia nhiều lắm."

Nếu vậy thì người biết được tin hai cô bé đi chụp hình bao trùm hơn phân nửa quốc gia rồi.

"Phạm vi mục tiêu quá lớn, không thể dò ra được." An Dạ nói, "Hơn nữa, đối phương chọn chính xác phương hướng chụp hình của hai em là đối diện toà tháp, tuyệt đối không thể ở một hướng khác, cho dù người nọ gắn camera ở đó mà Lâm Tiểu Nhã lúc ấy không phát hiện thì bây giờ cũng sẽ không thể tìm ra được. Và lại, ai mà còn để chứng cứ phạm tội ở đó nữa? Hẳn là đã sớm gỡ ra rồi, không có cách nào tìm được manh mối."

Bạch Hành nói: "Khá thú vị, người nọ có lẽ có tâm tư vô cùng kín đáo."

Bạch Hành tự dưng mỉm cười, ý cười càng lúc càng sâu khiến An Dạ ghé mắt nhìn.

Cô hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Em xem, ngoại trừ cô bé học sinh trong tấm ảnh thì hãy nhìn vị trí của toà tháp."

An Dạ nhìn kỹ thì quả nhiên thấy toà tháp được chụp rất xa hoa lộng lẫy, bố cục cân xứng với đám mây trên bầu trời, giống như mục tiêu không phải Lâm Tiểu Nhã mà chỉ vì muốn chụp toà tháp thôi.

An Dạ bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ lớn mật: "Vậy thì có thể là do người nọ không cố tình chụp Tiểu Nhã mà chỉ chụp toà tháp? Tầm ảnh vô ý này lại bung thủ thật sự đứng sau màn lợi dụng mà thôi."

"Em không hiểu ý của chị lắm." Lâm Tiểu Nhã nói.

An Dạ mở Weibo, tìm kiếm đề tài #toà tháp đẹp nhất và bạn# mà Lâm Tiểu Nhã đã nhắc tới, quả nhiên tìm thấy tấm ảnh đoạt giải, bọn họ so sánh tấm ảnh đó cùng với tấm trên tay Lâm Tiểu Nhã, ngoại trừ không có Lâm Tiểu Nhã bên trong, còn lại kết cấu và vị trí đều giống nhau như đúc, thậm chí là hoàn hảo.

Khó trách lúc trước An Dạ lại cảm thấy kỳ lạ, thì ra bức ảnh này vốn chụp toà tháp chứ không phải Lâm Tiểu Nhã!

An Dạ nuốt một ngụm nước bọt, giải thích: "Không biết hai em đã từng nghe qua hay chưa, đó chính là lấy camera mini hoặc những loại camera khác gắn lên chân chống rồi mới đặt trước địa điểm muốn chụp. Cả ngày nương theo ánh mặt trời lặn dần về phía Tây thì sẽ có lúc tìm được góc độ và ánh sáng đẹp nhất, chụp được tác phẩm vừa lòng nhất."

Lâm Tiểu Nhã cũng không ngờ: "Đúng là có chuyện này, chị An Dạ, ý chị muốn nói là.... tên cuồng theo dõi kia rất có khả năng là người đã chụp hình toà tháp đó."

An Dạ lắc đầu: "Không nhất thiết là vậy, cũng có khả năng tên theo dõi đoán được hai em sẽ ở gần đó, vừa lúc lợi dụng điều kiện thiên nhiên như thế để chụp hai đứa rồi mới dùng tấm ảnh kia photoshop lại, sau đó uy hiếp các em. Nếu như cái tên theo dõi chính là người đã chụp tấm ảnh đoạt giải thì hẳn cũng đã quá kiêu ngạo rồi, làm ra chuyện quá đáng như thế mà vẫn yên tâm thoải mái đăng ảnh lên Weibo, làm như sợ người khác không tìm ra được vậy."

Lâm Tiểu Nhã hơi yên tâm: "Vậy thì rất có khả năng là do người làm phải không? Chỉ cần không phải do ma quỷ là tốt rồi...."

Bạch Hành nói: "Em hãy đem tin đe dọa trên điện thoại đến cục cảnh sát báo án đi, nếu cần thì chúng tôi có thể đưa em đi, trong đó có hai người là bạn của tôi."

"Có thể chứ ạ? Cảm ơn anh Bạch Hành." Lâm Tiểu Nhã thốt lên đầy cảm kích.

Trước khi rời khỏi quán cà phê, An Dạ bất ngờ lấy điện thoại Lâm Tiểu Nhã gửi đi một tin nhắn.

"Tôi liên lạc với người chụp ảnh một chút, cho dù hẳn không phải cuồng theo dõi thì nhất định cũng sẽ có ấn tượng với người đã chụp ảnh em vào ngày hôm đó." An Dạ giải thích.

Cô có thể khẳng định kẻ photoshop bức ảnh chắc chắn đã âm thầm theo dõi Lâm Tiểu Nhã hoặc cũng chính là người chụp ảnh toà tháp kia, nói tóm lại, không phải ma quỷ gì có thể đoán được chỗ hai cô bé chụp ảnh mà là một kẻ theo dõi tận dụng mọi thứ để thu thập tin tức.

Nói cách khác, tâm tư kẻ này kín đáo khiến người khác không thể khinh thường.

Và lại, biết được hành tung của Lâm Tiểu Nhã mà không bị hoài nghi, rất có khả năng là người quen bên cạnh cô bé.

Bạch Hành dẫn nhóm Lâm Tiểu Nhã đến chỗ Tiểu Chu, Tiểu Chu và Mũ Lưỡi Trai vừa mới ra ngoài phá án trở về, hai người ngồi xui xẻo trên ghế dựa, há hòng lè lưỡi mất hết hình tượng, không có một chút tự giác của cảnh sát nhân dân.

Lâm Tiểu Nhã không khỏi hoài nghi: "Đáng tin không?"

An Dạ ho khan: "Tiểu Chu, Mũ Lưỡi Trai, lâu rồi không gặp."

"Áy, chị An Dạ?" Hai mắt Mũ Lưỡi Trai sáng rực lên, hi hi ha ha nhào tới ôm vai An Dạ, sau đó chỉ vào Lâm Tiểu Nhã và Trần Tĩnh, hỏi: "Hai cô bé này là ai thế?"

"Chào chị ạ, em tên Lâm Tiểu Nhã, là học sinh trường trung học Nam Xuyên đã báo án hôm trước."

Tiểu Chu neho mắt, nói một cách không kiên nhẫn: "À, chính là tấm ảnh đe dọa kia, có phải em giết bạn trai của ai không, sao lại chọc ra chuyện như thế?"

An Dạ: "Thôi thôi thôi, nói tào lao gì đâu không, cô bé nhận được một cuộc gọi đe dọa!"

"Áy?" Tiểu Chu háng hái ngồi thẳng người lên, chăm chú nghe An Dạ kể lại mọi chuyện, cậu bỗng nhiên nhủ thầm: "Mấy chuyện này không phải chưa từng xảy ra, kết quả cuối cùng đều toàn là trò đùa dai. Và lại hiện giờ chưa có gì xảy ra nên chúng tôi cũng không có cách nào."

Trần Tĩnh hỏi: "Vậy phải làm sao đây?"

"Chỉ có thể chờ thôi, chờ đến hành động tiếp theo của kẻ kia." Tiểu Chu trả lời.

Tóm lại, đến đây một chuyện là công cốc.

Sau khi Lâm Tiểu Nhã và Trần Tĩnh đi rồi, Tiểu Chu giữ An Dạ và Bạch Hành ở lại, hẹn họ cùng nhau ăn cơm.

Chỉ cần Tiểu Chu phát ra tín hiệu này, An Dạ đã biết cậu ấy thêm rượu rồi.

Bạch Hành cũng không từ chối, cả bốn người tìm một quán rượu, ngồi xuống liền nâng cốc.

Cuối tháng Ba, trước đó vài ngày trời còn đổ mưa nên gió đêm vẫn lạnh lẽo, nhấp được một ngụm rượu là cảm thấy ấm áp từ cổ họng cho tới dạ dày.

Tiểu Chu chắc lưỡi một cái, nói: "Mấy hôm trước Bạch Nam có tới tìm tôi, bảo muốn gặp đích danh Bạch đại ca cậu đó."

Bạch Hành nhấp một ngụm rượu, mắt điếc tai ngơ.

Tiểu Chu lại bồi thêm một câu: "Hình như có chuyện gì quan trọng lắm thì phải, nói có người đang tìm cậu, bảo cậu trốn cho kỹ, đừng để lộ."

Lúc này, ánh mắt Bạch Hành bỗng nhiên trầm xuống tối tăm, cảm xúc dường như hơi dao động.

Tiểu Chu kẻ sát vào: "Chuyện gì vậy ta? Mà ngay cả Bạch Nam cũng không giải quyết được?"

"Không rõ lắm, chưa thấy người thì làm sao mà tôi biết có chuyện gì." Khó có khi Bạch Hành chịu giải thích một câu, cười khò, giống như sự thật chính là vậy.

Ở chỗ tối có một kinh dịch đang ẩn nấp, mạnh đến nỗi ngay cả anh cũng đoán không ra.

An Dạ nghe thấy như lọt vào trong sương mù rồi cũng không nghĩ nhiều.

Cô chạm cốc cùng Mũ Lưỡi Trai, uống một ngụm.

"Tôi đi WC, chờ tôi trở lại rồi uống tiếp nhá." Từ lượng An Dạ không cao, uống vài ly là say, may mà vẫn chưa say lắm, bước chân chi hơi lảo đảo.

Cô đi được vài bước, lúc sắp đến WC thì mới nôn vào thùng rác.

Bỗng nhiên, sau lưng cô thoáng qua một bóng người.

Cô nhanh chóng quay đầu lại, thấy có một tấm ảnh rớt bên cạnh gót giày, trong ảnh là cảnh cô đang nôn vào thùng rác, bên trên có một vết bút màu đỏ tô lên chân cô giống như cái chân đó sẽ bị thương, đỏ bừng như máu, nhìn thật ghê người.

An Dạ nhìn nhìn thì thấy đây là một tấm ảnh chụp lấy liền, hơi bị mờ, còn có nhiệt độ hơi nóng nữa, hẳn là mới vừa chụp không lâu.

Cô bèn đuổi theo, trước mặt là cửa hậu, có lẽ hẳn đã trốn rồi, dù sao thì bên ngoài đã không còn ai.

Chết tiệt, để hẳn chạy thoát.

An Dạ cầm tấm ảnh về lại chỗ ngồi, gõ gõ lên nó rồi nói: "Tôi nhận được ảnh đe dọa, rất có thể lát nữa sẽ nhận được cuộc điện thoại báo tử."

Bạch Hành bỗng nhiên nhủ mấy giống như có suy nghĩ gì đó rất sâu xa.

Tiểu Chu dùng đầu ngón tay cầm một góc nhỏ của tấm ảnh, giờ lên trước ánh đèn xem khúc xạ ánh sáng trên đó.

Cậu "chặc" một tiếng, nói: "Cái này quá sạch sẽ, đối phương là một kẻ lão luyện đây, mang bao tay hành động nên không lưu lại dấu vân tay, chỉ có một dấu vết đầu ngón cái trơn nhẵn, còn lại đều là của An Dạ."

Mũ Lưỡi Trai lên tiếng: "Xem ra là một tên lõi đời, chị An Dạ phải cẩn thận nhé."

Bạch Hành nói với An Dạ: "Kẻ nọ theo dõi chúng ta, có lẽ là đang cảnh cáo em xen vào việc người khác."

"Làm sao bây giờ?"

Vào lúc này, điện thoại An Dạ đột ngột vang lên.

Cô hết hồn, trái tim vô cớ thất lại thờ không nổi. Giờ phút này càng khiến người ta khản trương hơn, tựa như chỉ cần cô cử động là sẽ gặp phải sự đe dọa nào đó, giống như người nọ đang kẻ mũi dao lạnh băng trên cổ An Dạ vậy.

"Đình linh linh."

Nhắc máy không? Hay là khỏi nhắc?

Trái tim An Dạ đập thình thịch một cách bồn chồn, cô định lừa mình dối người, cảm thấy không nhắc điện thoại là có thể thoát khỏi khó khăn nhưng cũng hiểu rõ lúc này sẽ dễ dàng ứng đối hơn, và lại, nếu kẻ đó đã có ý định giết người thì dù cô không nhận điện thoại cũng chẳng thay đổi được gì? Không thể nào tránh khỏi cái chết.

Bạch Hành tiếp cuộc gọi thay cô, mới đầu là âm thanh "tút tut tut", rất nhanh sau đó đã được thay thế bằng một giọng nói bằng phẳng đầy máy móc: "3..... 27, 04, 04."

03, 27, 04, 04?

Thời gian đã thay đổi.

Lúc trước là 01, 01, bây giờ lại 04, 04, cách nhau ba tiếng đồng hồ. Nhưng từ lúc Lâm Tiểu Nhã nhận được cuộc gọi kia cho đến khi cô nhận cuộc gọi này cũng đã cách nhau đúng ba tiếng.

Chẳng lẽ là theo công thức 0101, 0202, 0303, 0404.....? Giữa cô và Lâm Tiểu Nhã còn có thêm hai người khác nữa ư?

Nhưng bằng cách nào để có thể theo dõi cùng lúc nhiều người như thế?

Câu chuyện này đến đây đã lộ ra rất nhiều điểm kỳ lạ, ngay cả cô cũng không hiểu được mọi thứ ra sao nữa.

Huống chi, nếu thật sự là do con người gây ra thì kẻ đó sao lại có số điện thoại của cô được? Cho dù biết cô, là người quen của cô thì làm sao lại biết cả Lâm Tiểu Nhã?

Vòng tròn giao tiếp giữa An Dạ và Lâm Tiểu Nhã hoàn toàn khác nhau, sẽ không có khả năng một người bạn nào đó đồng thời quen biết cả hai cô.

Chẳng lẽ.... thật sự là điện thoại ma?

Tất cả đều do ma quỷ gây ra chứ không phải do con người?

Mặc kệ nói thế nào đi nữa, An Dạ đều có cảm giác hốt hoảng khó mà kiềm chế.

Đối diện với đôi mắt trong trẻo thăm trầm của Bạch Hành, nhịp tim An Dạ đập chậm lại, cô chỉ nghe thấy anh dùng giọng nói trước sau như một của mình thông thả an ủi: "Đừng sợ."

Vẫn luôn là thế, An Dạ vẫn luôn được Bạch Hành dùng cách này để trấn an nỗi lòng nồn nóng của cô.

Từ lúc bắt đầu là như vậy.

HẾT CHƯƠNG 79

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Cuộc Gọi Đến (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Hiện giờ, An Dạ cũng bị hấp sâu vào trong đó.

Rõ ràng chỉ là một người không liên quan mà lại bị cuốn vào biển lửa một cách vô tội vạ, chỉ có thể chạy như điên theo con đường chưa bị lửa liếm tới.

Hết lần này tới lần khác cứ là cô, cứ là An Dạ bị kẻ trốn trong bóng tối đuổi kịp.

Cô hít sâu một hơi, nói: "Trước tiên hãy đi tìm người đã chụp hình toà tháp kia."

Lúc này An Dạ còn hơi chút men say, giờ bị cơn gió lạnh thổi qua gò má nên tỉnh táo lại rất nhanh.

Cô và Bạch Hành đi thanh toán, sau đó tạm biệt nhóm Tiểu Chu rồi về nhà.

Bởi vì xảy ra chuyện kia nên An Dạ lại một lần nữa mời Bạch Hành về nhà cô, làm cận vệ cho cô. Thật ra, bọn họ chỉ cần xác nhận mối quan hệ thì đã có đủ lý do để luôn ở cạnh nhau.

Suy nghĩ của An Dạ đang lơ lửng, cô rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Khi về đến nhà, cả hai chia nhau đi tắm rồi tụ lại trong phòng khách, bắt đầu phân tích một vài manh mối.

An Dạ bày cả hai tấm ảnh lên bàn, viết xuống giấy dây số: 03270101 và 03270404.

Cô mỉm cười: "Trong hai tấm ảnh, một tấm bôi đi chân của em, một tấm bôi đi đôi mắt của Lâm Tiểu Nhã, chẳng lẽ có ý là hai bản án treo cho em và cô bé?"

Bạch Hành nói: "Tin tức có được hiện tại chỉ là hai bộ phận này của hai người nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó và thời gian từ vong của cả hai."

"Dựa theo tin đồn kia thì nội trong khoảng thời gian đó sẽ chết, đồng thời sẽ xảy ra tổn thương nào đó với vị trí đã báo trước trên cơ thể. Thế nhưng điều mà em muốn biết nhất chính là người nọ đã âm mưu từ lâu hay chỉ nhất thời nảy ra suy nghĩ này, nếu chỉ là ý nghĩ nhất thời thì tại sao lại biết số đi động của em?"

Bạch Hành ngừng một chút, nói: "Có thể nào là do kẻ đứng sau màn dự Lâm Tiểu Nhã tới tìm em, mà mục tiêu thật sự thật ra chính là em? Nên hẳn đã sớm điều tra được số điện thoại của em?"

An Dạ nhũn mày: "Nếu dựa theo cách nói của anh thì cũng có lý. Nhưng mà tin tức của em sao lại lộ ra ngoài được? Hơn nữa, em và Lâm Tiểu Nhã cũng không đồng thời quen biết với ai cả, bạn bè cũng chẳng

liên quan đến nhau, làm sao có thể biết được thông tin của cả hai?"

Bạch Hành có một suy đoán, anh đưa số điện thoại của An Dạ vào phần mềm truy tìm, kết quả đã tìm ra được một địa chỉ trang web lưu lại số điện thoại của cô.

An Dạ mờ mịt: "Em chưa từng rò rỉ số điện thoại của mình lên mạng, cuối cùng là ai đã bỏ lên vậy?"

"Trọng điểm không phải chỗ này."

Bạch Hành nhấp vào địa chỉ trang web kia, bên trên hiện ra tiêu đề — [Điện thoại ma].

Đây là một trang web kinh dị, cùng thể loại với trang web nguyên rùa, tất cả mọi người có thể bỏ tin tức người mà mình thống hận lên đây, điện thoại đến từ địa ngục sẽ giúp đỡ bọn họ xử lý hết những kẻ bị chán ghét này, là dịch vụ diệt trừ cận kề một cách nhanh chóng.

An Dạ vậy mà cũng bị người ta thống hận, đến cuối cùng thì ai lại nhảm chán đến thế cơ chứ?

Cô nhìn sơ qua trang web này một cái, thấy trên đó ngoại trừ cô và Lâm Tiểu Nhã, quả nhiên còn có thông tin của hai nữ sinh khác nữa, vậy thì suy đoán trước đó của cô đã đúng.

Thời gian từ vòng có quy luật, người thứ nhất là Lâm Tiểu Nhã 0101, sau đó là 0202, 0303, 0404 cứ như vậy mà suy ra...

An Dạ trùng hợp là người thứ tư.

Nói cách khác thì đây chính là hành động có chủ mưu đã lâu do con người làm ra đúng không? Ngay từ lúc bắt đầu, người mở trang web này đã điều tra tất cả mạng lưới quan hệ của cả bốn người bọn cô, sau đó đẩy mạnh tiến trình mưu sát.

Tuy nhiên, chỉ là một trò đùa dai hay sẽ thật sự hạ độc thủ đây?

An Dạ lại mở ra trang web một lần nữa.

Đầu tiên, giao diện trang web sẽ hiện ra một dòng chữ màu đỏ tươi, viết — điện thoại từ địa ngục.

Rời hình ảnh đó vỡ ra, dần dần hiện lên hình nền đen tối, một dòng chữ màu đỏ trôi nổi trên nền đen, liên tục từng câu một theo tốc độ đọc của người xem: "Có người sinh ra từ địa ngục, lại không phải ác ma; có kẻ hạ xuống từ thiên đường, lại có thể là ma quỷ. Hãy giao hết tất cả cho tôi, tôi sẽ thay bạn hoàn thành tâm nguyện, đốt cháy hết mọi tội nghiệt, mang xuống địa ngục."

Sau đó, dòng chữ biến mất, một bài post với thông tin của An Dạ và ba người còn lại hiện lên, hơn nữa, bài post này được cài đặt chế độ không nhận comment.

Xem ra, nếu không xử lý hết bốn người họ thì bài post này sẽ không biến mất.

An Dạ để Bạch Hành truy tìm IP của người đăng bài post, kết quả phát hiện IP đều ở quận Hoàng Sơn nhưng lại là nhiều người khác nhau, có nghĩa là bài post đó không phải do cùng một người viết.

An Dạ hỏi: "Có cách nào để tìm ra được địa chỉ cụ thể của người sử dụng IP đó không?"

Bạch Hành trả lời: "Trừ phi liên hệ trực tiếp đến nhà cung cấp mạng, bọn họ có thể biết được thông tin của người sử dụng. Mấy cái này thì phải nhờ Tiểu Chu giúp đỡ chứ người thường không thể hỏi được."

"Cũng cần phải điều tra thông tin người chủ trang web, em muốn biết là ai đã sáng tạo ra cái quỷ này."

"Ừ." Bạch Hành liên lạc với nhóm Tiểu Chu, đợi bọn họ xin lệnh của cấp trên.

An Dạ viết lại số điện thoại của hai nữ sinh kia, định ngày mai sẽ gọi cho hai người đó hỏi thăm mọi chuyện.

Trước khi ngủ, An Dạ vào hộp tin Weibo kiểm tra lại một lần, hy vọng người chụp hình toà tháp trả lời tin nhắn nhưng chỉ giống như đá chìm đáy biển, trong nhất thời chẳng có tin tức gì mới.

Tình huống bây giờ đã hơi rõ ràng hơn, tóm lại là có kẻ muốn mưu sát các cô, bỏ thông tin lên mạng, còn gửi cả ảnh chụp và điện thoại đe dọa, lợi dụng tin đồn để tiến hành kế hoạch máu tanh kia.

Kệ đi, An Dạ lỏng rời như tơ vò, trở mình chìm vào giấc ngủ.

"Đỉnh linh linh —"

Điện thoại An Dạ lại vang lên, tiếng chuông trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, tựa như một lưỡi dao sắc bén xuyên qua màng nhĩ cô, khiến cô giật mình bừng tỉnh, thờ dốc dồn dập.

"Hô...." An Dạ ngồi dậy, dựa vào đầu giường nhưng tiếng chuông đã chấm dứt.

Cô cảm thấy cổ họng khát khô, nuốt một ngụm nước bọt đắng ngắt, cô vói lên ly nước ở tủ đầu giường.

Cô nghĩ có lẽ bản thân đã ngủ bốn năm tiếng rồi thì phải?

Không tính là đủ giấc nhưng dù sao cũng ngủ khá sâu, đầu óc đau nhức khó có thể chịu được, đây chính là biểu hiện của việc mất nước, thiếu ô-xy.

An Dạ sờ thấy ly nước, cảm giác lạnh lạnh khiến cô yên tâm ngay lập tức.

Nhờ uống nước nên nhịp tim của cô đã ổn định trở lại.

Đột nhiên, có thứ gì đó mềm nhệ như tơ mon trơn lướt qua mu bàn tay khiến cô giật bắn mình.

Là gió ư?

An Dạ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng cửa sổ đã đóng kín, cửa phòng cũng đóng.

Vậy thì đó là cái gì?

Ở một nơi kín mít như trong căn phòng này mà có thể di chuyển tự nhiên như thế, là.... là ma ư?

"Đỉnh linh linh —"

Tiếng chuông điện thoại khiến người ta lo âu lại vang lên, dồn dập và liên tục.

An Dạ sốt ruột vươn tay về chỗ để điện thoại, tay vừa mới duỗi lơ lửng trong không trung thì bỗng nhiên cứng đờ.

Chạm đã.

Thị lực An Dạ quả thật có vấn đề, đôi mắt cô có một con hai mí, một con một mí, về ngoài hơi khác nhau, hơn nữa một con mắt bị quầng gà, một con thì không, những thứ nhìn thấy trong bóng tối không nhất định chính xác.

Nhưng thính lực của cô lại rất tốt, không có vấn đề gì.

Cho nên, cô có thể kết luận rằng tiếng chuông kia không phải xuất phát từ điện thoại của mình.

Cô có thể phân biệt được âm thanh phát ra từ hướng nào, tóm lại là không phải điện thoại cô.

"Đỉnh linh linh —— "

Tiếng chuông vang lên một lần nữa, lần này lại là một hướng khác.

"Đỉnh linh linh —— "

"Đỉnh linh linh —— "

Bốn phía xung quanh An Dạ đều có tiếng chuông điện thoại, hết đợt này tới đợt khác.

"Đỉnh linh linh —— "

"Đỉnh linh linh —— "

Những tiếng chuông này giống như bị một ai đó điều khiển vậy, có mặt khắp bốn phía, bao lấy An Dạ, đẩy cô vào góc chết.

Thanh âm này chỗ nào cũng có, vây chặt An Dạ.

Đã sắp.... tóm được cô.

"Á!!!!"

An Dạ bỗng nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, cô há miệng thở dốc từng ngụm.

Là giấc mộng, chỉ là một giấc mộng thôi.

An Dạ lau mồ hôi lạnh, phát hiện trời cũng đã sáng.

Cô vô thức cầm lấy điện thoại, mở hộp tin Weibo ra, kiểm tra tin nhắn. Cô đã may mắn nhận được tin trả lời của người kia, An Dạ lại nhắn: "Ảnh chụp của bạn rất đẹp, tôi là nhân viên của tạp chí [Từ Bất Ngờ], không biết có thể mời bạn chụp một vài tấm ảnh cho tạp chí của chúng tôi hay không? Tất nhiên là có thù lao ạ. Đây là số điện thoại của tôi, nếu được thì mong bạn hãy liên hệ với tôi."

Không bao lâu sau đã có người gọi điện thoại cho An Dạ, đối phương là một chàng trai trẻ.

An Dạ và cậu ta hẹn xong địa điểm cùng thời gian, định gấp mặt rồi lại nói tiếp.

Cô ăn xong món cháo đậu xanh do Bạch Hành nấu, cả hai hầu như không có thời gian nói chuyện phiếm đã cùng nhau đi đến nơi hẹn với vị nhiếp ảnh gia kia, là một quán cà phê.

An Dạ kinh ngạc phát hiện, nhiếp ảnh gia này vậy mà lại là người giao com hôm qua.

Cô chào cậu ta, nói: "Thật ra, tôi hẹn cậu tới là có chuyện khác."

Cậu trai com hộp: "Vâng? Chuyện gì vậy?"

"Cậu đã từng gặp qua bức ảnh này chưa?" An Dạ trực tiếp đặt tấm ảnh trước mặt cậu.

Cậu trai com hộp: "Từ kết cấu và góc độ thì quả thật là ảnh của tôi. Nhưng lại không phải do tôi chụp."

"Có ý gì?" An Dạ nghe câu trả lời này cứ như lọt vào trong sương mù.

"Chỉ có chú ý đến chi tiết trên bức ảnh có vài vòng cung màu đỏ tím hay không?"

"Đó không phải vì lỗi kỹ thuật khi chụp ảnh à?"

Cậu trai com hộp lắc đầu: "Đây chính là vì chụp lại trên màn hình máy tính, nói cách khác, bức ảnh này không phải do tôi dùng phần mềm chụp ảnh mà do ai đó đã chụp lại trên màn hình máy tính của tôi tại hiện trường lúc đó."

An Dạ thấy manh mối này cũng sắp đứt, vội vàng hỏi: "Vậy cậu đã gặp qua người chụp bức ảnh này chưa?"

Cậu trai com hộp nói: "Lúc ấy tôi đang gọi điện thoại ở chỗ khác, không chú ý rõ kẻ đó là ai. Chỉ nên biết, ngồi cả ngày ở đó chờ thời điểm tốt nhất để chụp ảnh là một chuyện rất mệt mỏi, tôi cũng cần phải nghỉ ngơi nên gọi một cuộc điện thoại xả stress là chuyện rất bình thường."

Rốt cuộc cũng chẳng hỏi được gì ở chỗ cậu trai com hộp này cả, điều duy nhất có thể khẳng định chính là kẻ đứng sau màn kia vẫn luôn theo dõi nhóm Lâm Tiểu Nhã, do đó mới chôm tấm hình này.

Nếu vậy cũng không thể loại bỏ hiểm nghi đối với cậu ta được, ai biết có phải vừa ăn cướp vừa la làng hay không?

Tóm lại, kẻ nọ quá là xảo quyệt đi!

Không được, không thể để cho hắn được như ý!

HẾT CHƯƠNG 80

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Cuộc Gọi Đến (4)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ liên lạc với Lâm Tiểu Nhã và hai người bị nguyên rùa còn sót lại kia, bốn người hẹn gặp tại quán cà phê Cat lúc trước.

Hôm nay là thứ bảy nên học sinh trung học không phải đến lớp.

An Dạ dựa theo đầu người gọi bốn ly trà sữa và một ly cà phê cho Bạch Hành.

Không bao lâu sau thì có vài nữ sinh cùng nhau đến. Nhìn vào đồng phục của họ là biết học chung một trường.

Nếu có thể, cô nhất định không muốn tham dự vào một sự kiện đe dọa đầy "chăm chọc" như vậy.

Trong bốn người bị hại thì có ba người là học sinh cùng trường, chỉ có cô là nhân vật không chút liên quan, giống như cô bị ép buộc lôi vào cho đủ số ấy.

Lâm Tiểu Nhã giới thiệu với An Dạ: "Đây là Tiểu Di, còn đây chính là.... bạn học Lý Tương."

An Dạ thấy thái độ phân biệt rõ ràng của cô bé này, xem ra Tiểu Di và Tiểu Nhã có mối quan hệ rất tốt, Lý Tương lại kém hơn nhiều.

Cô lẳng lặng quan sát Tiểu Di và Lý Tương một chút, thấy hai người này cũng bình thường như những nữ sinh trung học khác, chẳng có gì khác biệt.

An Dạ: "Tôi dặn các em mang đến ảnh chụp, đã có đủ cả chứ?"

Tiểu Di và Lý Tương vẫn hơi sợ hãi, liếc nhau rồi gật đầu, đặt ảnh lên trên bàn.

Hai bức ảnh đều là chụp lén, góc độ rất kín đáo.

Bức của Lý Tương là chụp sườn mặt khi cô bé mặc đồng phục đang đứng nói chuyện cùng ai đó, lỡ tai bị bôi đi; Tiểu Di là bị chụp lén khi đang đổ rác, cô bé mặc đồng phục, một bàn tay bị bôi đi.

Ba bức ảnh đều có điểm chung là mặc đồng phục, nêu rõ thông tin trường học. Góc độ của cả ba bức ảnh đều chụp từ trên cao xuống, đối phương có thể có dáng người cao ráo.

An Dạ hỏi: "Có thể biết được thời gian cụ thể khi bị chụp không?"

Lý Tương nói: "Tấm này chắc là chụp hồi tuần trước, em nhớ rõ con búp bê kia là quà của một người chú."

Tiểu Di: "Em thì bị chụp vào ba ngày trước, khi đó là chạng vạng, em về đến nhà rồi đi đổ rác, lúc đó thấy sau lưng loé lên cái gì ấy, không chú ý lắm, sau khi nhận được bức ảnh này mới cảm thấy sợ hãi."

"Ngày của Lý Tương là 3-27-02-02 đúng không? Còn Tiểu Di là 3-27-03-03?"

"Đúng rồi ạ." Hai cô bé gật đầu.

Vậy thì An Dạ đã phán đoán chính xác về thời gian, trình tự từ vong dựa theo thứ tự chụp hình, ngày 25 mới lần lượt gửi đi thông báo tử vong theo thứ tự đó.

Ngày 27 gặp nạn nhưng hôm nay đã là 26.

Chỉ còn lại một ngày cuối cùng, An Dạ có thể làm gì với một ngày này đây?

An Dạ lấy điện thoại ra, mở trang web nguyên rùa kia lên rồi đưa cho họ xem, nói: "Thông tin của bốn người chúng ta đều bị tiết lộ trên website này, đây là một trang web giết người, ít nhất thì hiện tại chính là như vậy."

"Website này...." Lý Tương nói đầy kinh ngạc, "Website này chính là do mấy anh khoá trên lập ra, mọi người trong trường học đều biết! Nhưng mà gần đây hình như đã bị hacker xâm nhập, bọn họ không thể thao tác gì được."

An Dạ hỏi: "Có thể liên hệ được với mấy cậu ấy không?"

Lý Tương lắc đầu, trả lời: "Bọn họ đã xuất ngoại du học, bây giờ không gặp được. Trang web này trước đây cũng đã từng có người bị tiết lộ thông tin nhưng không xảy ra chuyện gì hết, sao lần này lại..."

Lâm Tiểu Nhã đột nhiên đứng phắt dậy: "Lý Tương, cậu nói đi, có phải cậu đã đăng thông tin của tôi lên đó, cậu lại biết số điện thoại của tôi nữa, có phải cậu ghim tôi đã lâu rồi hay không?"

"Có làm hay không vậy? Thông tin của tôi cũng ở trên đó nha! A, tôi biết rồi, cậu vừa ăn cướp vừa la làng, thông tin của tôi là do cậu tung lên đó đúng không? Kết quả bản thân cậu không ngờ đã kết thù chuốc oán quá nhiều nên cũng bị thọc một dao."

"Tôi biết cậu thích A, chỉ vì cậu ấy thích tôi mà cậu lại trả thù tôi như vậy à?"

Đường như Lý Tương bị nói trúng tim đen, hùng hổ lên: "Nói bậy gì đó? Tôi méo thèm ưa cậu ta đâu, cậu đừng có nói bừa, làm như cả thế giới này đều muốn tranh đoạt với cậu vậy."

Hai người vốn không hoà thuận nên cãi nhau ầm to.

An Dạ đứng dậy, nói: "Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, vẫn chưa rõ được đây chỉ là trò đùa dai hay mưu sát thật sự, hiện tại hãy tính toán trước đi, cùng nhau hợp tác tìm được kẻ đứng sau màn thao túng vụ này. Chúng ta cùng đến toà tháp đi, không chừng sẽ tìm được manh mối nào đó."

Bạch Hành vốn luôn im lặng không nói gì, lúc này bỗng nhiên lên tiếng: "Đồng phục của em còn khá mới, em là học sinh chuyển trường ư?"

Lâm Tiểu Nhã trả lời: "Ài à? Anh Bạch hỏi Tiểu Di sao? Cậu ấy đúng thật là học sinh chuyển trường, vừa chuyển tới năm nay."

Tiểu Di nín thở, gật gật đầu.

Bạch Hành dừng một lát rồi mới nói tiếp: "Nút áo chỗ tay áo sắp rơi rồi kìa, nhớ may lại nhé."

"Vâng... vâng à." Tiểu Di vừa cúi đầu đã thấy nút áo bên tay trái quả thật lỏng lẻo sắp rớt ra, cổ tay áo còn hơi bị mòn và dính một chút bụi bặm trên tường. "Không cần thận nên quẹt trũng vách tường, có lẽ bị bắn từ lúc đó."

Nơi bọn họ muốn đến là cầu treo gần toà tháp, rất nhiều người đến đó chụp ảnh vì từ nơi đó có thể chụp được cả mặt biển xanh thẳm và toà tháp khiến bố cục bức ảnh có vẻ rất cân đối và duy mỹ.

Bởi vì khá đông nên cả nhóm chọn lựa đi xe buýt, khi đến nơi đã là chạng vạng.

Con gió lạnh lẽo thổi qua trong đêm khiến An Dạ run bần bật.

Cô rút cổ, ngón tay khẽ vén sợi tóc bị vướng trên môi ra phía sau vành tai, toàn bộ động tác nhìn qua rất điềm tĩnh và thành thục.

Bạch Hành hỏi: "Có lạnh không? Cần anh cởi áo khoác ra cho em không?"

An Dạ lắc đầu: "Không cần đâu."

Cô đôi mắt đánh giá khắp nơi, tay vỗ vỗ lan can cầu treo, bên trên đó không có bất cứ dấu vết gì. Bọn họ tới đây nhiều lắm là quan sát phong cảnh xung quanh toà tháp chứ manh mối thì lại chẳng có gì.

Nơi bọn họ đứng là làn đường giữa cầu, hai bên còn có một vài chiếc xe qua lại tấp nập.

Lâm Tiểu Nhã hỏi: "Chị An Dạ, có phát hiện điều gì không ạ?"

"Không có gì cả, trở về thôi." An Dạ giờ tay lên định gọi mấy chiếc taxi.

Mà vào lúc này, bỗng nhiên cô nghe thấy một tiếng động rất kỳ lạ, khác với tiếng còi xe, tiếng động này nghe như tiếng nứt gãy giòn giã vậy.

Lúc đầu, bề mặt bê tông của cây cầu hơi nứt ra một chút, vết nứt như kẽ hở cho người khác nhìn trộm vậy, từng chút một bị kéo ra, sau đó lại như vết nước ẩm ướt loang ra, uốn lượn tấn công tới mọi chỗ mọi nơi.

"Ầm ầm"

"Ầm ầm ầm ầm"

Tiểu Di bất ngờ hô to: "Cầu... cây cầu!"

Giọng nói cô bé bỗng nhiên im bật, chưa kịp phản ứng thì đã bị đá vụn khiến cho ngã nhào xuống đất.

Bây giờ An Dạ mới nhận ra một sự thật đáng sợ — cây cầu bỗng nhiên xuất hiện vết nứt, kể bên bờ vực sụp đổ.

Cô vội hô to một tiếng: "Chạy mau!"

Vừa dứt lời, cô đã bị Bạch Hành mạnh mẽ kéo tay chạy về phía trước như điên.

Mặt An Dạ bị gió quất vào phát đau, cô được Bạch Hành kéo đi, hầu như chạy học tốc không ngừng về đằng trước. Lâm Tiểu Nhã chạy trước mặt, bên trái cô là Tiểu Di.

Khắp nơi đều là tiếng la hét và âm thanh rơi xuống nước. Tựa như khung cảnh tận thế, tiếng khóc la nhuộm đầm bi thương vang lên trong không khí hết đợt này tới đợt khác, toàn bộ bề mặt cầu bị chia năm xẻ bảy, bụi bặm bay lên tới tấp.

"Ầm ầm ầm ầm"

An Dạ hầu như không thể chạy nổi nữa, cô mặt thờ không ra hơi, vừa thả lỏng một cái là vết nứt đã đuổi gần đến gót chân. Cô cuống quýt nhảy qua phía bên trái, giữ chặt dây cáp treo sắp đứt rồi!

Mà rào chắn hai bên cũng lần lượt sụp xuống, rơi vào trong biển sương mù mênh mông.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Bạch Hành không thể kéo An Dạ qua một bên khác, vì đá vụn trơn trượt nên anh đã vô ý thả lỏng tay ra.

Anh nhú chặt mày, hướng về phía An Dạ hét lên: "Giữ chặt dây cáp, đừng có buông ra!"

An Dạ vừa định đáp lời lại phát hiện mặt đất dưới chân đã nứt ra, dây cáp đang căng chặt bị thả lỏng, lực quán tính thật lớn quăng cô bay lên trời!

An Dạ có chết cũng không thể buông sợi dây này ra, dù cho nó quăng quật khắp nơi, lực quăng lại mạnh nhưng cô phải nắm nó thật chặt!

Chỉ trong chốc lát, cô đã bị đưa lên cao giữa không trung, gió lạnh thấu xương thốc vào miệng, lấp đầy lồng ngực. Dưới tốc độ dao động lớn như vậy, An Dạ như muốn nôn hết mặt xanh mặt vàng ra ngoài, sức gió thật mạnh ép vào lồng ngực cô, khiến cho một câu cô cũng nói không nổi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?!

Lòng bàn tay An Dạ đỏ đẫy mồ hôi, cả cơ thể đu trên dây cáp cũng mất hết sức lực.

Nhưng cô quyết không thể buông ra, quyết không thể từ bỏ như vậy được.

"Vút —!"

Đột nhiên, An Dạ nghe thấy một tiếng gió rít thật lớn.

Cô quay nhìn về phía sau, sợ tới mức trái tim như muốn nổ tung.

Vậy mà lại là một sợi cáp treo khác văng qua hướng này, nếu như bị đập trúng thì cái đầu của cô rất có khả năng sẽ bị đập nát bét!

An Dạ vội vàng rụt đầu lại, mặc cho sợi dây kia quất ngang qua, đập lên sợi dây mà cô đang nắm lấy, lực ma sát làm nảy lên những tia lửa kêu xoèn xoẹt.

May mắn thay, cô phúc lớn mạng lớn nên không bị đập trúng!

Bị sợi dây cáp kia đụng trúng nên sợi dây trong tay cô cũng lắc lư dao động liên tục.

Sợi dây cáp dần dần dừng lại, rũ xuống bên cạnh bề mặt cây cầu, không còn quăng cô lên không trung nữa.

"Nhảy xuống, nhảy xuống đây nè!" Bạch Hành đứng phía dưới lớn tiếng kêu gọi, chỉ vào một vị trí không có nhiều vết nứt.

"Em không làm được!" An Dạ hầu như sắp khóc rồi, bây giờ cô mới biết sợ, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở. Tuy như vậy chẳng ra làm sao nhưng nếu ai đã từng trải qua chuyện này mà còn cười tươi hơn hờ thì người đó thật đúng là trang anh hùng.

"Đừng sợ, An Dạ! Có anh ở đây." Bạch Hành lại lớn tiếng an ủi cô thêm một lần nữa.

An Dạ hít sâu một hơi, dần dần bình tĩnh lại.

Cô cần phải nhảy, nếu làm không tốt rất có thể sẽ cứ thế rơi xuống biển sâu, bị vùi lấp theo từng con sóng, thì thể không còn, nếu cô không nhảy thì khi thể lực chịu hết nổi, cây cầu cũng sụp đổ, cô chết là điều chắc chắn.

An Dạ, mày có thể làm được.

Hãy tin tưởng vào bản thân nào An Dạ!

Cô lại hít sâu một hơi, canh chuẩn góc độ lắc lư của sợi dây cáp rồi thả người nhảy xuống!

Thật ra, sợi dây cách mặt cầu không xa, chỉ là theo quán tính của nó, rất có thể An Dạ sẽ bị rơi ngay chỗ mặt cầu bị vỡ và rớt thẳng xuống biển cả mênh mông. Cô chỉ có thể dựa vào may mắn, dựa vào sự bình tĩnh cùng với sức chịu đựng của mình để tranh thủ nắm lấy cơ hội với tỷ lệ sống sót cao hơn.

Cô nhất định sẽ thành công!

An Dạ sắp tiếp đất, ngay vào lúc này đột nhiên lại có một khối đá vụn bay tới, va trúng bắp chân cô, xuyên qua da thịt khiến góc độ của cô xuất hiện sự lệch lạc, lập tức rớt xuống lỗ hổng bên cạnh mặt cầu.

Nửa thân trên của An Dạ bám vào mặt cầu, hai chân treo lơ lửng, sắp rớt xuống biển.

Vẫn là Bạch Hành vọt lên, nhanh chóng giữ chặt tay cô, giúp An Dạ có thêm đà để leo lên trên cầu.

Nguy hiểm thật!

Hiện tại, An Dạ mới nhận ra sự đau đớn, chưa bỏ được lên trên nhưng cả người cô mệt mỏi rã rời.

Bắp chân của cô đã bị thương, máu tươi đỏ rực giống như bức ảnh kia đã dự đoán!

An Dạ quay đầu nhìn về phía biển rộng dập dềnh sau lưng, mặt biển xanh thẳm. Chân trái của cô đau buốt giống như bị gãy xương vậy!

Thì ra là thế, cô hiểu rồi!

Do An Dạ thiếu cảnh giác, cô vẫn luôn cho rằng 03270404 là thời gian từ vong chính xác của mình, cô lại quên mất nó cũng rất có thể mang ý nghĩa thời hạn chót của cái chết.

Trước 4h 04 phút sáng, An Dạ sẽ không được an toàn, có khả năng mất mạng bất cứ lúc nào!

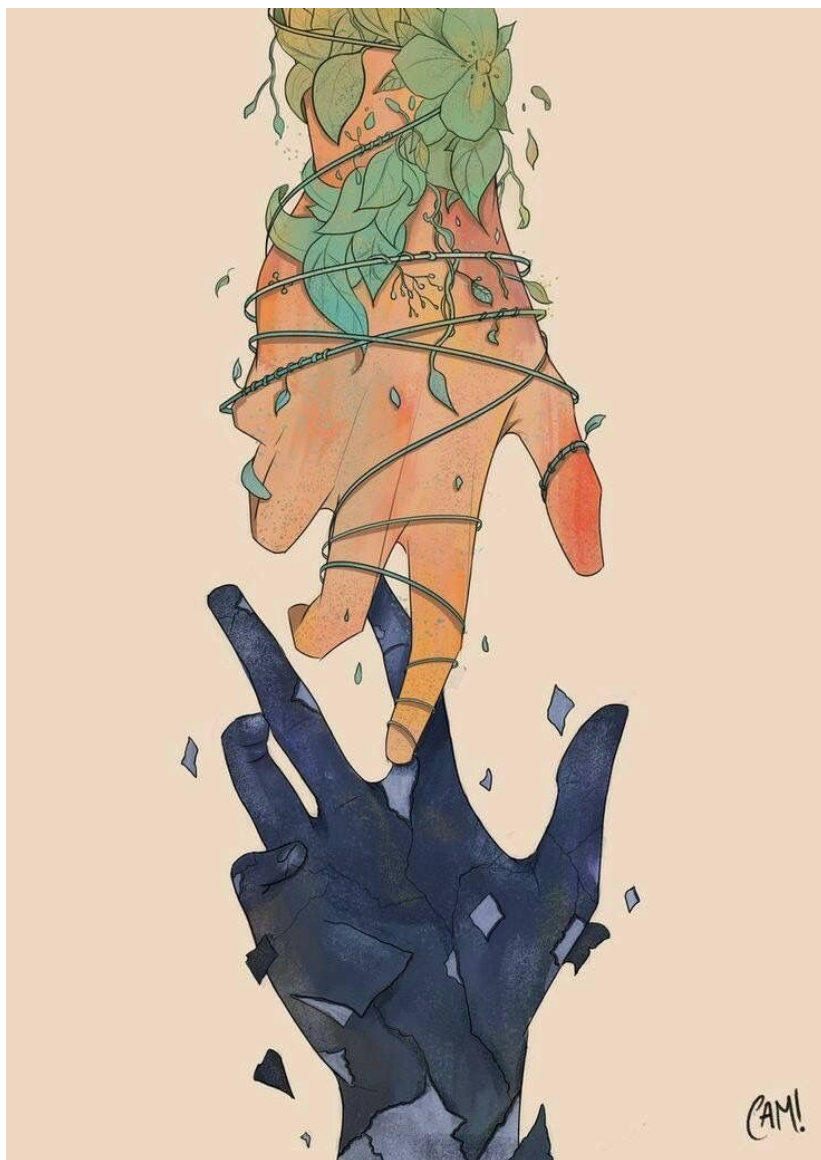
HẾT CHƯƠNG 81

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Cuộc Gọi Đến (5)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Đôi mắt An Dạ đau đớn, trông mắt bị gió thổi khô rát, thậm chí chỉ liếc qua lại thôi là đã cảm nhận cái đau thật mãnh liệt.

Cô không kềm được chớp chớp mắt, hy vọng có thể khiến trông mắt dễ chịu hơn chút.

Vào lúc này, An Dạ bỗng nghe được một tiếng động rất nhỏ như đến từ địa ngục khiến người nghe cảm thấy bất an, tiếng động đó tựa như giọng hát thật nhỏ, dần dần kích thích thần kinh cô, càng nghe càng sợ.

Đây là thanh âm quý giá gì vậy chứ?

Cô càng thêm bất an, hô hấp dồn dập hỗn loạn.

Dự cảm, cô có một loại dự cảm rất mãnh liệt.

Có một sự giải thích trong thần học rằng khi con người ở khoảnh khắc nguy hiểm nhất sẽ có thể đoán trước được tương lai gần. Mà tương lai này đều giống nhau, là những kết cục hết sức bi thảm.

Ví dụ như hiện tại, cô cứ cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sẽ xảy ra.

"Nắm chặt anh!" Lòng bàn tay Bạch Hành chảy đầy mồ hôi khiến anh bị trượt mất một đoạn trên cổ tay An Dạ.

Hầu như anh không thể ổn định cơ thể, suýt chút nữa đã rơi xuống biển cùng cô. Cuối cùng, vẫn là Tiểu Di xông lên, cúi người bắt lấy một cánh tay khác của An Dạ, giúp cô cố định giữa không trung.

Những chuyện đang xảy ra này đều không phải trong mấy bộ phim mạo hiểm hay phim hành động. An Dạ vốn không có tài chết đi sống lại như trong phim, chỉ với lực tay của Bạch Hành mà treo lên được.

Đây là chuyện không thể bởi vì chỉ cần Bạch Hành hơi nhòai người ra chút nữa thôi, chẳng những không kéo An Dạ lên được mà còn rất có khả năng sẽ bỏ mạng cùng cô!

Đây là cuộc chiến sinh tử, nếu hơi lơ là sẽ có thể đánh mất sinh mệnh, hơn nữa, xác suất này cao đến 99.9%.

"Chị An Dạ, đừng từ bỏ!" Tiểu Di cúi đầu gọi cô, trong mắt là một tầng ánh nước lấp lánh.

An Dạ thở dốc từng ngụm, không thể nói câu nào. Đang treo giữa không trung vốn sẽ rất khó thở, hiện giờ hai tay lại đang giờ lên, cơ bắp cánh tay siết chặt chút dưỡng khí còn sót lại trong lồng ngực, cô cũng không thể điều khiển dây thanh quản một cách bình thường nên không nói ra tiếng được.

Cô chỉ có thể liều mạng túm lấy tay Bạch Hành nhưng ngệt ngã là lòng bàn tay anh lại chảy đầy mồ hôi, làm thế nào cũng không thể dồn lực vào đó.

Cô sắp.... rơi xuống rồi!

"Rít rít rít."

Những tiếng động thật nhỏ kia lại xuất hiện, ngay lập tức đã lấp đầy đại não cô, phản chiếu ra hình ảnh kỳ quái — An Dạ hình như nhìn thấy chính mình rớt xuống biển sâu, bên trên là gương mặt của Bạch Hành và Tiểu Di.

Những ảo giác khi sắp chết này kích thích thần kinh An Dạ, ảnh hưởng đến phán đoán của cô.

Cô rất sợ chết, rất sợ!

Nếu có thể, cô nhất định sẽ không bước chân lên cây cầu này nửa bước.

Tất cả đều quá điên cuồng!

Tiểu Di bỗng nhiên lên tiếng: "Chị An Dạ, em sắp kéo không nổi rồi!"

Giọng nói Tiểu Di hơi run rẩy, mang theo nỗi sợ hãi. Cô bé không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm An Dạ, đáy mắt có sự thương hại và một cảm xúc khó nói nào đó.

An Dạ không tự chủ được, lực chú ý dồn lên đôi đồng tử kia.

Lông mi Tiểu Di dính một lớp hơi nước thật mỏng với lực hấp dẫn khó hiểu, khiến An Dạ không tự giác mà cứ nhìn chăm chú vào cô bé.

"Chị An Dạ, cố lên, đừng buông tay!" Tiểu Di nói.

An Dạ đã kiệt sức, thậm chí cô còn cảm thấy nếu buông ra sẽ có được cảm giác sáng khoái nào đó.

"Không được, tôi..." Cô nhú mày một cách thống khổ, lại chăm chú nhìn Bạch Hành một lần nữa.

Mặt Bạch Hành ửng đỏ, đây là do dùng sức quá nhiều nên bị sung huyết. Anh cũng rất cố gắng, rõ ràng đã dùng hết sức nhưng không chịu buông tay.

Sắp chết đến nơi, anh cũng không muốn từ bỏ cô.

Đột nhiên, Bạch Hành nở nụ cười, nói: "Nếu em muốn đầu hàng, vậy thì anh nhảy xuống đó cùng em."

An Dạ nhìn anh đầy mờ mịt, trong đầu hiện lên lời nói lúc trước của anh khi họ gặp Slender.

Rõ ràng anh biết cô đã biến thành quái vật nhưng lại chịu đưa tay cho cô hút máu, tự nguyện để cô cắn nuốt da thịt chính mình, thậm chí cô muốn ăn luôn anh vào bụng cũng được.

Bạch Hành không phải nhà tiên tri, anh chỉ là một người bình thường, bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn, thế nên anh không thể nào đoán trước tương lai, vốn cũng không biết An Dạ có thể chiến thắng bản ngã của mình mà không ăn thịt anh hay không.

Cho nên Bạch Hành chỉ muốn thỏa mãn cảm giác đói khát của An Dạ thôi, chỉ vì bảo vệ cô, thỏa mãn cô.

Đơn giản chỉ có vậy, không hơn.

Đây là những chuyện mà Bạch Hành vẫn luôn làm, giống như hiện tại.

Nếu An Dạ chết đi, Bạch Hành sẽ lập tức chết cùng cô.

An Dạ ở đâu thì Bạch Hành giống như cái bóng theo đến đó, theo cô dù có tiếng xấu thế nào, theo cô đi vào địa ngục.

Đây chính là tình yêu mà Bạch Hành luôn giữ vững, tình yêu này khiến An Dạ lộ vẻ xúc động và cũng khiến cô.... tìm đập tình thích.

"Anh cũng muốn nhảy xuống đó cùng với chị ấy sao?" Tiểu Di đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối, trong mắt cô bé mang theo sự sợ hãi, bất ngờ gia tăng sức lực, nói: "Anh Bạch Hành, chúng ta hãy cùng nhau nỗ lực, thử một phen cuối cùng để kéo chị An Dạ lên!"

Bạch Hành ngẩn ngơ một chút rồi gật đầu, anh nín thở, dồn sức.

Mà không biết Tiểu Di lấy sức từ đâu ra, thế nhưng thật sự phối hợp với Bạch Hành, mạnh mẽ kéo An Dạ lên.

An Dạ nằm phủ phục bên mép cầu gãy, cô mặt rử rượi, không muốn làm gì.

Bạch Hành và Tiểu Di ngã ngửa về phía sau, cả hai nằm luôn trên đất, thờ hồng hộc.

Rõ ràng đã an toàn leo lên cầu nhưng An Dạ vẫn còn có cảm giác không quá yên tâm.

"Rít rít rít."

Lại là sự rối loạn kinh hãi này, giống như đàn chuột qua đường, đen nghìn nghịt một mảnh, chạy tán loạn. Nhưng dù có cẩn thận đuổi theo thế nào, học cách mèo bắt chuột thì vẫn không thấy được bóng dáng của chúng nó.

Tiếng động nhỏ xú kia đang ẩn nấp ở nơi tối tăm, khiến người ta bất an và sợ hãi.

"Chị An Dạ! Mặt cầu chỗ gót chân chị sắp nứt ra rồi!" Tiểu Di đột nhiên hét to lên.

An Dạ chưa kịp phát ra tiếng thì chỗ gót giày cô bỗng xuất hiện một khe hở trống rỗng, sâu hun hút.

"Rắc rắc rắc." Vết nứt dần dần mở rộng, lộ ra lỗ hổng đen thui.

Rầm một tiếng, mặt cầu đã gãy!

Không thể đứng vững, An Dạ bị rơi xuống vực sâu cùng với đồng đá vụn!

Cô ngẩng đầu đón lấy biển sương mù, trông thấy gương mặt Tiểu Di và Bạch Hành phía trên.

Giống như hình ảnh trong đầu cô trước đây, kết cục giống nhau, gần như y hệt.

Cô cứ như vậy mà chết đi ư?

An Dạ nặng nề nhắm mắt lại, bỗng nhiên, cô nghĩ đến điều gì đó.

Chờ đã, trước khi rơi xuống, hình như cô đã nhìn thấy cái gì thì phải!

An Dạ vừa rơi tự do trong không trung vừa không ngừng nhớ lại ký ức trước đây, trong đầu là đủ loại hình ảnh mình đã thấy.

Trước khi rơi xuống, cô dường như đã thấy đôi mắt của Tiểu Di. Cơ hồ là theo bản năng, cô nhìn về phía Tiểu Di, An Dạ thấy khi Tiểu Di chớp mắt, trong phút chốc lộ ra ánh xanh nhợt nhạt xuyên qua con ngươi màu đen.

Cũng có nghĩa là Tiểu Di mang contact lens chứ màu mắt vốn có là màu xanh lam, đúng không?

An Dạ không thể nào nhìn lầm, tốt xấu gì thì cô cũng có kinh nghiệm hoá trang nhiều năm như thế, nếu không phải Tiểu Di mang lens trông quá giống thật thì làm sao mà cô nhận lầm được?

Nói cách khác, Tiểu Di trăm phương ngàn kế muốn che dấu màu mắt thật sự của mình.

Đây là điểm đáng ngờ đầu tiên và cũng là điểm quan trọng nhất.

Mà điểm còn lại là cổ tay áo của Tiểu Di bị mài mòn và dính màu của bức tường, đây là Bạch Hành đã nhắc nhở cô.

Tiểu Di đưa tấm ảnh cô bé bị chụp lên ra, có thể thấy góc độ chụp trong đó rất cao, trạng thái hơi nghiêng, hơn nữa, một mặt khác trong tấm hình chính là bức tường, màu sắc trên tường giống với màu trên cổ tay áo Tiểu Di.

Thế nên có thể Tiểu Di đã đặt giờ cho camera, gắn trên góc tường, cố tình tạo thành giả thiết "một người rất cao to đã chụp lên" sao?

Không chỉ có bấy nhiêu điểm đáng ngờ mà còn một chỗ quan trọng nhất.

Bên trong tấm ảnh chụp lên Lý Tương kia còn có người cùng nói chuyện với cô bé.

Nếu tất cả những điều này đều do Tiểu Di làm thì sẽ trở cù lặp lại, gắn camera trên cao tạo thành giả thiết người chụp lên rất cao.

Nhưng Lý Tương không phải có ấy, không thể nào ngoan ngoãn đứng một chỗ chờ đến giờ camera chụp hình, vậy thì rất có khả năng chính Tiểu Di đã đi tìm Lý Tương nói chuyện, kéo dài thời gian để chụp được ảnh!

Sau đó mới cắt đi hình ảnh của mình trong tấm hình!

Nhưng cô bé này lại quên mất một điều quan trọng nhất, đó chính là không cắt cả hình cánh tay của mình, tuy có hơi mờ nhưng cái nút áo lỏng lẻo sắp rớt kia vẫn có thể thấy rõ ràng.

Cho nên sự kiện ảnh chụp điều đang chỉ hướng về phía Tiểu Di.

Mà Tiểu Di đi theo An Dạ cũng là có mục đích, nhưng mục đích đó là gì?

An Dạ sắp điên lên rồi, cô không hiểu vì sao Tiểu Di muốn hại cô rồi lại cứu cô, lại vì sao còn muốn che dấu màu mắt của chính mình?

Đồng tử màu... xanh lam, màu xanh lam rất nhạt.

Trong nháy mắt, An Dạ đã nghĩ tới Bạch Hành, anh là con lai nên đồng tử cũng có màu lam nhạt nhạt!

Nếu vậy thì mục đích lần này của Tiểu Di chính là vì Bạch Hành! Rất có thể cô bé và Bạch Hành có quan hệ huyết thống, hơn nữa không muốn hại anh chết mà muốn hại An Dạ!

Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Vì sao muốn hại chết An Dạ?

Hơn nữa, Tiểu Di có thể ngay lập tức nói ra tình hình nguy hiểm, không không, không phải cô ấy nói ra mà là hạ lời nguyện.

Cũng chính là biết trước, thậm chí thay đổi tương lai!

Trước khi cầu sập, Tiểu Di có nhắc chuyện liên quan đến cây cầu, quả nhiên thành sự thật; khi An Dạ an toàn leo lên mặt cầu, nói cầu sẽ sập một lần nữa, cũng thành hiện thực.

Cô bé ấy đã nguyện rủa An Dạ nhưng vì không muốn Bạch Hành nhảy xuống theo cùng cô, sau khi cứu cô lên lại tự tay hành hạ cô đến chết.

Lần thứ hai mở mắt ra, An Dạ hình như nghe thấy tiếng Bạch Hành đang gọi cô đến khăn cả giọng.

Đáng tiếc đã quá muộn, dù bấy giờ An Dạ biết rõ hết thảy nhưng chậm mất rồi.

Bởi vì ở độ cao như thế, cho dù rơi xuống biển nhưng cũng giống như rơi xuống nền xi măng.

Trừ khi... trừ khi có kỳ tích.

Nhưng không thể nào tạo ra được bất cứ kỳ tích gì.

Trong đầu An Dạ lại hiện lên gương mặt Bạch Hành, anh đã từng hỏi nhỏ bên tai cô: "Vì sao không tin anh? Vì sao không tin anh có thể bảo vệ em?"

An Dạ cô đây rất muốn tin tưởng Bạch Hành nhưng lần này có lẽ không được rồi.

Luôn có những chuyện mà Bạch Hành không thể nào khống chế được, giống như hiện tại.

Hoặc là, cô có thể lại tin tưởng anh thêm một lần, ôm ấp hy vọng, tin anh một lần cuối cùng.

Ít nhất thì đến chết, An Dạ cũng luôn tin tưởng anh.

Cô vẫn còn đang rơi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đúng lúc này, từ nơi xa bỗng truyền đến tiếng chim kêu rất to.

Một đàn chim không biết tên từ ngoài biển rộng bay nhanh đến, vắt ngang qua sông lưng cô, khiến cô rơi hơi chậm lại một chút.

An Dạ rên lên một tiếng, lục phủ ngũ tạng giống như bị va đập nát nhừ nhưng vẫn còn đỡ, cô vẫn chưa sao.

Từng đàn, từng đàn chim bay đến, không biết từ đâu mà chim bay tới tấp, bện thành một lớp vòng lót bên dưới lưng cô, giúp cô rơi chậm hơn, cuối cùng có thể giúp cô giữ lấy thăng bằng, tựa như một mũi tên bắn thẳng xuống mặt biển sâu.

An Dạ tỉnh táo lại, cô ngừng thở, nương theo sức đẩy của mặt nước trời lên trên.

Cô vuốt nước trên mặt, cố gắng bơi trong dòng nước biển lạnh căm, không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng trực thăng và tàu cứu hộ từ nơi xa truyền đến.

May quá, cô vẫn còn sống.

Cô được cứu rồi.

HẾT CHƯƠNG 82

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngữ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cuộc gọi đến (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Nước biển ban đêm lạnh một cách dị thường, dần dần bao phủ An Dạ, thấm vào từng ngõ ngách.

Miệng vết thương của cô bị ngâm trong nước biển mặn chát khiến sự đau đớn càng phóng đại lên, tựa như bị những cái dằm đâm vào, cơn đau càng lúc càng dày đặc.

An Dạ không thể từ bỏ, cô đã nỗ lực đến lúc này rồi, nếu từ bỏ thì xem như đã phủ nhận hết tất cả những cố gắng trước đây. Cô không cam lòng, cô không thể đầu hàng như vậy.

Nhanh lên.... Cố bơi thêm chút nữa.

An Dạ tự ép mình không suy nghĩ nữa, chỉ bơi không ngừng, dựa vào lực đẩy và lực nâng lên của nước biển mà bơi từ từ gần đến thuyền.

"Ừm——"

Thuyền cứu hộ đã nhận được tín hiệu liền nhanh chóng thả thuyền nhỏ đến gần An Dạ.

Lần này, cô đã thật sự không còn sức lực, vừa mới ghé lên thành thuyền đã lảo đảo hôn mê.

Hít thở khi bơi trong nước biển rất khó khăn, sức nén khổng lồ của nước đè ép ngực cô khiến hoạt động hô hấp đơn giản cũng trở nên nặng nề khó chịu.

An Dạ biết mình đang nằm mộng, cô nhắm mắt lại, nằm trên giường.

Từ chỉ của cô lạnh như băng nhưng rất nhanh đã được một cái gì đó ấm áp bao trùm, qua một lúc sau, tay chân cô đã bắt đầu ấm trở lại, đầu ngón tay cũng có chút nhiệt độ.

Là chân ấm, là giọng nói con người.

Lỗ tai An Dạ như nghe thấy tiếng gì đó, mí mắt nặng nề nhưng cũng có thể hé mở để cảm nhận được ánh sáng và hình ảnh bên ngoài.

Thế nhưng cô quá mệt mỏi, thân thể hình như không còn là của mình nữa, cô không thể điều khiển nó nên cũng không tỉnh dậy được.

An Dạ lựa chọn đầu hàng, dần dần buông xuôi theo ý thức mà lảo đảo hôn mê.

Đây là đêm đầu tiên sau khi An Dạ được cứu, một đêm không mộng mị.

Chờ khi cô tỉnh lại lần nữa đã là 2h chiều.

Vết thương trên đùi cô được băng lại nhưng không bó thạch cao, xem ra không bị gãy xương như cô đoán mà chỉ là vết thương ngoài da thôi.

"Em tỉnh rồi?"

Bạch Hành đi vào từ bên ngoài, trong tay anh là quạt tảo đã gọt sạch vỏ, anh đưa cho An Dạ.

Hình như người này rất thích ăn táo hay sao ấy, cứ mỗi lần An Dạ không khỏe thì anh đều gọt một trái cho cô.

"Có từng nghe qua câu này hay chưa?" Bạch Hành hỏi.

"Chưa từng." An Dạ trả lời, anh hỏi một câu vô nghĩa như vậy, ai biết anh muốn nói tới cái gì.

"Mỗi ngày ăn một quả táo, không cần khám bác sĩ. Đây là chân lý."

An Dạ nghe theo lời anh, cắn một ngụm, thịt quả ngọt ngào lập tức tràn ra trong khắp khoang miệng cô.

An Dạ hỏi: "Tiểu Di đâu? Những người khác đâu?"

"Đang ở bên ngoài, anh đã bảo Tiểu Chu trông chừng nó. Những người khác không bị thương, đều đã được cha mẹ đón về nhà."

"Tiểu Di là người đã khôi xướng tất cả những chuyện này, cô ấy làm hết thảy...." An Dạ còn chưa nói xong đã bị Bạch Hành ngắt lời.

"Anh biết, khi nó nói ra lời tiên đoán thì anh đã đoán được rồi."

An Dạ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nằm lại lên giường: "Cho nên tất cả đều kết thúc rồi phải không? Tiểu Di đã bị bắt, sẽ không còn ai mở lời tiên đoán nữa. Tuy nhiên vẫn còn một vài vấn đề, em muốn hỏi cô ấy vài câu, có thể để cô ấy vào đây được không?"

"Ừm, anh cũng có nhiều điều muốn biết.... có liên quan đến nó." Bạch Hành ám chỉ, anh đoán được Tiểu Di có thể đã đi tìm Bạch Nam nên anh ấy mới nói ra mấy lời để Bạch Hành lưu ý.

Nhờ Tiểu Di ban tặng, hiện tại Bạch Nam vẫn còn đang nằm trong một bệnh viện xa xôi mà đường thương qua ngày.

Tiểu Chu dẫn Tiểu Di vào, đẩy cô ấy ngồi xuống ghế.

Miệng Tiểu Di bị dán băng kín mít, thoát nhìn hơi có vẻ vô nhân đạo nhưng lời nói của cô ấy đáng sợ hơn nhiều so với tất cả các loại vũ khí.

Bạch Hành đóng cửa lại, khoá chốt cửa rồi mới móc từ sau lưng ra một khẩu súng, là khẩu súng mà Bạch Nam đã cho anh lần đó, anh vẫn luôn giữ gìn rất cẩn thận.

Bạch Hành dí súng lên trán Tiểu Di, gần giọng: "Hoặc khai hết tất cả ra, hoặc là tôi sẽ nổ súng ngay lập tức, hủy diệt cỗ vũ khí di động là cô đây."

Bạch Hành gọi cô ta là vũ khí chứ không phải con người, rất chính xác và cũng rất hình tượng.

Tiểu Di nhủ mảy, đôi đồng tử màu lam nhạt nhìn chằm chằm vào Bạch Hành, đầy mắt chột co lại.

Cô ta gắng co một lát với Bạch Hành rồi mới gật gật đầu một cách chán chờ.

Tiểu Chu xé băng dính trên môi cô ta xuống, để cô ta có thể tự do nói chuyện.

An Dạ điều chỉnh lại suy nghĩ một chút rồi mới vào vấn đề: "Cô đã theo dõi chúng tôi bao lâu rồi? Vì sao lại lựa chọn bốn người chúng tôi?"

Tiểu Di mím môi, không nói.

"Không nói lời nào cũng sẽ chết." Bạch Hành hơi bóp cò súng, giống như muốn nói thể với Tiểu Di.

Tiểu Di cất lời, giọng không còn mềm mại và nhỏ nhẹ như trước đây, cô ta bình tĩnh đến đáng sợ, rất khó để tưởng tượng đây chính là lời nói từ một học sinh trung học.

Cô ta nói: "Trước khi tôi chuyển trường đã sắp xếp xong tất cả mọi chuyện, vì tôi không đủ kinh nghiệm, không đủ nhân lực nên mới thất bại thôi."

Bạch Hành bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: "Dựa theo năng lực của ông ta, cô cần gì phải vòng một vòng lớn như thế chứ?"

Tiểu Di nói: "Là tôi muốn tìm anh chứ không phải ông ấy. Nếu do ông ấy hạ mệnh lệnh thì giờ đây anh đã bị tóm về rồi."

"Vì sao lại muốn tới tìm tôi?" Bạch Hành hỏi.

"Bắt một kẻ chạy trốn còn cần phải có nguyên nhân à?" Tiểu Di trả lời.

An Dạ bị họ nói tới nỗi lui sắp hôn mê: "Tôi không muốn nghe hai người nói mấy điều này, tôi chỉ muốn biết vì sao lại theo dõi bốn người chúng tôi?"

Tiểu Di: "Không, người tôi theo dõi chỉ có cô. Tôi muốn biết nếu giết cô thì anh trai tôi sẽ biến thành cái dạng gì, điều đó rất thú vị, không phải sao?"

"Anh trai có?!" Tiểu Chu và An Dạ cùng kinh ngạc kêu ra tiếng.

Thật ra, đáy lòng An Dạ đã có một nhận thức mơ hồ, chỉ có thể đoán được Tiểu Di có mối liên hệ nào đó với Bạch Hành nhưng không ngờ cô ta lại là em gái anh ấy.

Nhưng mà cũng hợp lý, bọn họ đều có một đôi mắt màu xanh lam, đều có năng lực khác với người thường.

Năng lực của Bạch Hành là đôi mắt có thể nhìn thấy ma quỷ, Tiểu Di thì lại có thể tiên đoán một vài chuyện trong tương lai.

"Em gái cùng cha khác mẹ." Bạch Hành nói.

"Vậy thì thông tin của bốn người trên trang web đều do cô đăng lên?"

Tiểu Di đáp: "Không, tôi chỉ lợi dụng trang web kia thôi. Thông tin của tôi và chị đều do tôi đăng lên, thông tin của những người khác đã có sẵn trên đó rồi, có lẽ chính là một đám nam nữ tuổi dậy thì quậy phá chút đỉnh thôi."

Cô ấy nói giống như mình lớn lắm rồi vậy, rõ ràng cũng chỉ là một cô bé mới 18 tuổi.

An Dạ lại hỏi: "Vậy mục đích đăng tin lên đó là gì?"

Tiểu Di: "Lợi dụng câu chuyện [Cuộc Gọi Đến] mới nhất của chị mà tiến hành đe dọa, hơn nữa còn hướng sự chú ý của các người lên trang web nguyên rủa kia, sẽ không nhận ra đó là tôi. Tôi vốn định chối bỏ sự nghi ngờ về mình, đem tất cả đổ cho quý thần nhưng không ngờ chị lại phản ứng nhanh như thế, khi trò chơi còn chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc."

"Thế nên, vì muốn làm tất cả những chuyện này mà cô chuyển đến trường trung học kia, sau khi chuẩn bị sẵn sàng mới trà trộn vào trong chúng tôi, thực hiện đe dọa mưu sát."

"Không sai biệt lắm." Tiểu Di không có bất cứ giải thích nào, còn lấy điều đó làm niềm tự hào.

An Dạ hỏi: "Đúng rồi, còn một vấn đề nữa, mỗi lần điện thoại vang lên là lại có âm thanh kỳ quái kia, thế là thế nào?"

Tiểu Di mỉm cười: "Hẹn trước thời gian gọi điện thoại, khi cuộc gọi thông thì để bên ngoài tai nghe một mảnh sắt mỏng, nó sẽ làm nhiễu sóng điện. Hơn nữa, tôi dùng máy ghi âm để báo thời gian, giọng nói máy móc nhất định sẽ có những tạp âm riêng."

"Thì ra là thế." An Dạ nói, xem ra tâm tư cô bé này kín đáo không thua kém gì một người trưởng thành như cô.

An Dạ đã hiểu đại khái mọi chuyện, cho nên điện thoại mà này chính là một cái bẫy, bây giờ cũng đã bắt được hung thủ, tất cả đều kết thúc rồi.

Chỉ thương cho những người bị rơi xuống biển khi cầu gãy, vì sự tiên đoán của Tiểu Di mà đã đánh mất sinh mạng hoặc phải chịu tổn thất rất nghiêm trọng.

Chuyện dùng lời nói để giết người thế này không biết sẽ tạo ra bao nhiêu hậu quả, có lẽ cảnh sát cũng cảm thấy thật khó giải quyết đây?

Nhưng vào lúc này, Tiểu Di đột ngột đứng dậy, nhắc chân đá văng khẩu súng trong tay Bạch Hành.

Hình như cô ta biết rõ Bạch Hành nhân từ nhường nhịn, không thể nào xuống tay nên vốn không sợ khẩu súng đó, liền linh một cước đá văng.

"Cây súng này ngay cả khoá an toàn cũng chưa từng mở, anh thật đúng là ần hại, mềm yếu nhu nhược giống y trước đây." Tiểu Di bày ra tư thế công kích, trên khoé môi là nụ cười trào phúng nhàn nhạt.

Tiểu Chu vừa định hỗ trợ đã bị Bạch Hành ngăn lại.

Anh cũng bày ra tư thế đón đánh, không chút nào bị ảnh hưởng bởi lời nói khích tướng của Tiểu Di.

Mới đầu An Dạ còn cảm thấy buồn cười, một cô bé mới bảy lớn mà đã muốn đánh bại người đàn ông cao to như Bạch Hành, đó chẳng phải quá vớ vẩn hay sao?

Nhưng khi chú ý đến sự cảnh giác và phòng bị trong mắt anh, cô bèn thu lại sự khinh thường ngay lập tức.

Người mà ngay cả Bạch Hành cũng không dám xem nhẹ thì cô nên phán đoán lại thêm một lần nữa.

Nói thì chậm mà xảy ra lại nhanh, Tiểu Di quét một cú bên trái, dùng sức tàn nhẫn, góc độ xảo quyệt, đá thẳng vào cẳng dưới của Bạch Hành, mục tiêu chính là vị trí lõm vào giữa yết hầu và xương quai xanh của anh.

An Dạ biết nếu bị đá trúng chỗ đó sẽ không thở nổi trong nháy mắt, đau đớn khó chịu. Là chiêu võ phòng thân trong những tình huống khẩn cấp, dùng để đối phó với mấy tên bắt cóc.

Bạch Hành ngửa đầu tránh đi, lợi dụng chỗ trống khi Tiểu Di tung ra cú đá mà nghiêng qua, định tiếp cận cô ta lần thứ hai. Anh giống như một con báo săn mồi mẽ luôn tìm tât cả những điểm có thể đột phá.

Bạch Hành nâng cánh tay lên đánh trả lại bị Tiểu Di nhanh chóng né tránh, cô ta lập tức lùi ra phía sau Bạch Hành, vung tay kẹp cổ anh, cả người như bị Bạch Hành công lên.

Lực cánh tay của cô ta rất mạnh, nhanh chóng thít chặt cổ Bạch Hành, ép anh ngửa về phía sau, hầu như sắp ngã trên mặt đất.

Không xong!

Bạch Hành lập tức bị không chế hô hấp, thở hỗn hển khó khăn. Sắc mặt anh đỏ lên nhưng lại không quá gấp gáp, nếu lúc này mà rối loạn thì tương đương như đã thua một nửa.

Khuỷu tay anh vòng ra phía sau, thúc một cú vào bên hông Tiểu Di.

Tiểu Di bị đánh một cú quá nặng nên kêu lên một tiếng, ngay lập tức cánh tay mất lực, bị Bạch Hành nhân cơ hội thoát thân dễ dàng, cả cơ thể bị quăng trên mặt đất.

Nhưng cô vẫn không chịu thua, chỉ là do cô quá mức kiêu ngạo tự mãn, đoán rằng Bạch Hành sẽ không ra tay với mình nên mới cận chiến một cách không kiêng nể, với tình huống trước mắt, xem ra người đàn ông này đã thay đổi quá nhiều rồi, thủ đoạn cũng tàn nhẫn hơn xưa.

Tiểu Di thờ dõc, cười khê: "Anh trai à, anh đã thay đổi rồi."

Bạch Hành cup mắt không nói gì, anh tiếp tục bày ra tư thế phòng bị, điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

Sự tức giận và sát ý trong mắt anh khiến An Dạ sợ hãi, hình như cô chưa bao giờ thấy anh lộ ra sự lạnh lẽo thấu xương đối với một cô bé như vậy.

Tiểu Di liều chết xông lên một lần nữa, sử dụng cả tay lẫn chân, đá xoáy một cú bên hông, lợi dụng khoảng cách mà nâng cánh tay lên nên xuống, động tác nhanh, chuẩn, tựa như một con thỏ linh hoạt.

Mà Bạch Hành thì điềm tĩnh hơn nhiều, ban đầu, anh đứng yên không động đậy, cong đầu gối phá lực công kích của cú đá kia, giờ bàn tay che ngang khuôn mặt, hoá giải trạng thái bị động. Chờ đến khi Tiểu Di thờ hông học, anh mới xoay người tấn công, bắt lấy tay đối phương vịn một cái, để cô tay ra phía sau lưng.

Động tác này có tốc độ rất nhanh, An Dạ không nhìn rõ lắm Bạch Hành đang làm gì, chỉ biết khi cô phản ứng lại thì Tiểu Di đã bị khống chế trên mặt đất, không nhúc nhích gì được.

Người đàn ông này đúng là sâu không lường được, ban đầu bị động như vậy bất quá là vì muốn thăm dò quy luật tấn công của Tiểu Di, chờ đợi cơ hội phản công tốt nhất mà thôi!

Mà ngay lúc An Dạ thờ dài một hơi nhẹ nhõm thì điện thoại lại vang lên.

"Đỉnh linh linh —"

Cô nhắc điện thoại, lên tiếng: "A lô?"

Bên đầu dây kia chẳng có ai, dãy số gọi đến lại là số lạ.

Bỗng nhiên có tiếng người phát ra trầm thấp, ngữ điệu kỳ quái: "04020404."

Cái gì?!

Điện thoại An Dạ rớt trên mặt đất, sống lưng cô đã lạnh toát.

Giọng nói kia....?

Vì sao cô còn nhận phải cuộc gọi báo trước cái chết này, không phải Tiểu Di là người khởi xướng hay sao? Không phải cô ta đã bị bắt rồi sao?

Tiểu Di hình như hiểu hết tất cả, cô ta bỗng nhiên cười rộ lên: "Cái này không phải do tôi làm, đúng rồi, chị còn nhớ rõ tấm ảnh kia không? Cái tấm chụp Lâm Tiểu Nhã ấy? Đó cũng không phải do tôi chụp."

An Dạ mím chặt môi, trán đổ mồ hôi hột.

Vậy thì tấm hình kia là ai chụp?

Kẻ thứ ba đã chụp Lâm Tiểu Nhã và Trần Tĩnh, cuối cùng thì hẳn là ai?

HẾT CHƯƠNG 83

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cuộc gọi đến (7)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Nhịp tim An Dạ tăng tốc, cô phải liên tục chịu đựng sự lo âu trong lòng, ngay cả mặt sinh lý cũng bị ảnh hưởng không ít.

Cô mím chặt môi, làn da trên môi khô khốc ép thành một đường trắng bệch. Không cần nhìn cũng biết nội tâm cô bị dày vò siết bao, có phải vì cô đã tự cho là đúng nên mới hại đến sinh mạng của hai nữ sinh khác hay không?

Cô có Bạch Hành bên cạnh còn đỡ, mà hai cô bé kia cứ nghĩ nguy cơ đã được giải trừ rồi cứ thể thoải mái về nhà, có thể sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn nào không?

An Dạ nôn nóng hỏi: "Đưa số di động hai nữ sinh kia cho em, điện thoại em đâu rồi? Đưa em nhanh lên, em... em muốn gọi điện thoại."

Bạch Hành đưa di động qua cho cô, trấn an: "Đừng nóng vội, chuyện này không liên quan đến em, không trách được bất cứ ai."

"Nếu hai em ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Nếu chậm một chút, để em tìm hiểu rõ ràng thì tốt rồi." An Dạ rầu rĩ gọi điện thoại nhưng đầu dây bên kia lại truyền đến âm báo bận.

Là kẻ đứng sau màn kia đang thông báo từ vọng cho hai cô bé đó sao?

Điều này thật là.... quá điên rồ.

Đây là lần đầu tiên cô có cảm xúc dao động kịch liệt như thế này, có lẽ vì đã trải qua một trận chiến sinh tử, hiểu được sinh mạng quá yếu ớt nên từ sau vụ cầu gãy kia, An Dạ bắt đầu này sinh mỗi nghi ngờ đối với tương lai, thậm chí là sợ sệt.

Loại cảm giác này không nói rõ được, không biết nó đến từ đâu mà bỗng nảy sinh sự sợ hãi đối với tự nhiên.

Không phải An Dạ sợ Tiểu Di, ít nhất thì Tiểu Di là con người, chỉ cần cô ta ngậm miệng, thế giới này sẽ yên bình. Nhưng hiện giờ, cái mà cô sợ chính là những sự vật không biết rõ, bao gồm cả tương lai không biết trước nhưng nhất định sẽ đến.

Ai biết được cô sẽ gặp phải chuyện gì đây? Lúc đó còn có thể tìm đường sống trong chỗ chết hay không?

Tuy nhiên, vì sao cô lại cứ dần dần bị cuốn vào vực sâu — bị coi thành mục tiêu nên thân bất do kỷ chỉ có thể đi tìm chân tướng mọi việc; hay là bản thân khuất phục lòng hiếu kỳ, chủ động lao đầu vào khiến bị liên lụy.

Lần này, An Dạ thật sự có hơi chùn bước.

Hình như Bạch Hành phát hiện được nỗi bất an và bàng hoàng của cô, anh vươn bàn tay ấm áp của mình lên vuốt ve mái tóc dài đen nhánh kia, giống như đang vỗ về chó con mèo con mà nhẹ nhàng vuốt đuôi tóc cô.

An Dạ mờ mịt ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng.

Trái tim Bạch Hành bỗng nhói một cái như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào, khiến trái tim đau đớn khó nhịn, cẩn thận xem lại thì không tìm thấy bất cứ miệng vết thương nào.

Anh nói nhỏ: "Tất cả những điều này không liên quan đến em, mục tiêu của

kẻ kia là em, dù sao dĩ nữa em cũng sẽ bị cuốn vào. Mọi chuyện đều là trùng hợp, không phải em là người thúc đẩy bánh răng của cái thông báo tử vong này mà do chúng nó ngẫu nhiên chọn lựa em."

Anh dừng một chút rồi nói tiếp: "An Dạ, em muốn tránh cũng không thể tránh, lại không thể lùi bước, vậy thì hãy phản chấn tinh thần, bày ra tư thế nghênh chiến. Nếu cảm thấy áy náy thì càng phải nên cố gắng đối phó với tình huống sắp xảy ra. Huống chi...."

"Vâng." An Dạ buồn bực gật đầu.

Bạch Hành nhíech môi, lộ ra một nụ cười rất nhẹ: "Huống chi em còn có anh, anh vẫn ở bên cạnh em, không phải sao? Cho nên, An Dạ à, em đừng sợ, anh đã nói câu này rất nhiều lần rồi."

"Không sợ." An Dạ giống như tự khuyến khích tinh thần, cô hít sâu một hơi, tay nắm lại thành quyền, "Em không sợ."

Bạch Hành cung cấp địa chỉ của hai nữ sinh kia cho Tiểu Chu, đề cậu ấy lấy cớ "bị người khác theo dõi" đi báo cho phụ huynh biết, hy vọng có thể khiến bọn họ cho con mình ngủ bên ngoài, nghỉ ngơi dưới sự bảo vệ của cảnh sát trong hai buổi tối.

Còn Tiểu Di cũng bị Tiểu Chu dẫn đi, tạm thời giam lại ở cảnh cục, sau này sẽ có biện pháp xử lý sau.

An Dạ có quá nhiều thứ muốn hỏi Tiểu Di nhưng trong nháy mắt, cô cũng không biết nên hỏi gì, chỉ có thể ngo ngác nhìn Bạch Hành, mãi cho đến khi bốn mắt chạm nhau.

"Sao thế?" Bạch Hành hỏi.

An Dạ ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào mắt anh.

Dưới ánh đèn ám áp, tròng mắt màu xanh xám của Bạch Hành phản chiếu ánh sáng rực rỡ trong veo.

Trên người anh có quá nhiều bí mật, cũng có thể không phải là bí mật mà do quá ít người biết đến, hoặc những gì An Dạ được biết không phải là tất cả quá khứ của anh.

An Dạ nhắm mắt lại, cố gắng moi ra hết những manh mối có liên quan đến anh —

Trên lưng Bạch Hành có nhiều vết sẹo chẳng chịt như một dãy núi đá lởm chởm, cái lõm cái lõm, có thể thấy được anh đã trải qua những ngày đáng sợ như thế nào.

Bạch Hành có một sự sợ hãi nhất định đối với cây súng, thậm chí có thể nhìn ra anh rất sợ phải nổ súng với người mà mình thương yêu, điều này đại biểu cho cái gì? Trước đây anh đã phải chịu kích thích về mặt này ư? Còn Tiểu Di sao lại đối với anh rõ như lòng bàn tay, nhắc lại chuyện anh đã từng không dám nổ súng, rồi còn bảo anh nhu nhược trước mặt người khác.

Rõ ràng không phải như thế, trong lòng An Dạ, Bạch Hành chính là người anh dũng thông minh nhất trên đời.

Chính là như vậy, không sai.

Còn có một điểm quan trọng nhất, lần bị bóng đèn kia, Hạ Tuyết từng ám chỉ với cô: "Nghe nói mấy năm trước có một vị cảnh sát Bạch phá án như thần, sau này lại chết trong một vụ án nào đó."

Cái này đang nói đến Bạch Hành sao? Quả thật là chân anh bị thương, hơn nữa đã từ chức.

Vậy thì đến cuối cùng, Bạch Hành đã trải qua những chuyện gì?

Có thể nói là An Dạ không hiểu chút gì về Bạch Hành, cô hoàn toàn không biết gì về anh nên đối với phần cảm tình ái muội kia, cô cũng cố gắng lảng tránh.

Cô không biết nên tiếp nhận Bạch Hành như thế nào, lại bằng cách nào mà thuyết phục bản thân rằng mình có thể nắm giữ được một người đàn ông thần bí khó lường đến thế.

An Dạ liếm liếm môi dưới rồi quyết định lên tiếng: "Đến cùng thì anh cất giấu những bí mật gì? Có thể nói cho em biết không? Tại sao lại muốn giấu em? Với lại, anh thật sự là Bạch Hành ư? Rốt cuộc thì anh là ai?"

Hoài nghi của An Dạ đối với Bạch Hành đã lên đến cực hạn, hình như anh đã biết trước mọi chuyện sẽ như thế này nên vừa không chùn bước mà làm bạn bên cạnh cô, vừa cố gắng biểu lộ nỗi lòng, thẳng thắn thành khẩn mà ái mộ cô.

An Dạ không phải đùa ngốc, cô có thể cảm nhận hết những điều này. Cô chỉ đang trốn tránh, không muốn nói toạc hết ra, cũng không muốn làm rõ mọi chuyện nhanh như vậy.

Trong mơ hồ, cô còn cảm thấy lo sợ, cảm thấy Bạch Hành xa xôi không thể với tới, một ngày nào đó anh sẽ bỏ cô mà đi.

Và Bạch Hành có thật là "Bạch Hành" không? Thân phận này là thật chứ?

Điều An Dạ muốn hỏi quá nhiều nhưng cô không thể nào hỏi được, cho đến hôm nay, những nghi vấn đó đã không thể nào đè nén được nữa, chỉ vừa hơi mở ra thì tất cả đều mãnh liệt trào ra, mãnh mẽ cuộn cuộn.

Bạch Hành nhìn cô một cái thật sâu, trầm mặc gần năm phút đồng hồ mới từ từ nói: "Thân phận của anh là thật, anh là Bạch Hành."

"Còn gì nữa?"

"Nếu em muốn biết, trừ khi em có thể đảm bảo sẽ rời khỏi anh."

An Dạ sững sờ trong chốc lát, "Anh nói gì? Muốn em rời đi?"

"Hoặc là, anh sẽ rời khỏi em." Bạch Hành nói một cách bất đắc dĩ.

"Vì sao?"

Anh mỉm môi, nói: "Đã không còn an toàn nữa, anh vốn đã chết một lần nhưng giờ vẫn bị tìm thấy. Lần này không thể trốn được nữa, nếu em ở bên cạnh anh rất có thể sẽ bị tổn thương, thậm chí sẽ chết."

An Dạ bỗng run lên, thế nhưng trong vô thức, cô vẫn không muốn rời khỏi Bạch Hành.

Đầu óc cô rối loạn như hồ dán, dung dịch đặc dính đó như bị khuấy đảo lên, khuấy tung toàn bộ suy nghĩ của cô.

Giờ khắc này, nội tâm An Dạ chỉ kêu gào những chuyện có liên quan đến Bạch Hành, tuyệt đối không thể để anh rời đi như vậy, tuyệt không để anh bỏ rơi cô.

Giương mặt anh đối diện ánh đèn tỏa ra ánh sáng êm dịu, tầng ánh sáng mỏng manh kia chiếu lên lớp lông tơ trên mặt anh.

Anh nói: "Cho dù không nói cho em biết thì anh cũng sẽ đi. Ngay cả Tiểu Di còn biết lấy em làm mục tiêu, rất khó bảo đảm mấy kẻ kia không biết. Anh không thể lựa chọn để cho em hy sinh nên anh rời đi, rửa sạch mối quan hệ với em trước khi bọn họ tìm được anh."

Âm cuối của An Dạ run run: "Anh làm vậy xem như là bảo vệ em ư?"

"Đừng."

"Ai thèm anh bảo vệ kiểu đó!" An Dạ quát, cô không kiểm được lửa giận trong lòng, cũng không biết lấy ra dũng khí từ đâu mà nổi điên lên với Bạch Hành.

Bạch Hành giống như không nghe thấy: "Em muốn biết chuyện xưa của anh, anh sẽ nói cho em biết."

An Dạ cắn môi, không nói gì.

"Khi còn bé, anh vẫn luôn được nuôi trong nhà Bạch Nam, cha của anh ấy là cục trưởng, đã nhận nuôi anh trong vụ án của mẹ anh. Có thể là hình ảnh cha anh ấy lúc đó quá mức hùng vĩ, cái nhìn về nghề cảnh sát đã thay đổi trong anh một cách thâm lặng, khắc một dấu ấn thật sâu trong đầu anh. Sau đó anh cũng làm cảnh sát, công tác cùng Bạch Nam, thậm chí đã từng là cộng sự với nhau trong một thời gian dài."

Đầu mày Bạch Hành nhíu lại: "Sau một lần nọ, anh phải tiếp nhận một vụ án từ lý kỳ, khi cùng người trong đội truy bắt hung phạm thì bị trùng kẻ, bị phía cha ruột anh đuổi bắt. Người tới bắt anh là Tiểu Di, lúc đó cao lắm chỉ mới bảy, tám tuổi, anh không thể nào nỏ súng vào nó, thậm chí khi nó gọi một tiếng 'anh ơi', anh đã bị mê hoặc, bị bắn ngay chân rồi ngã xuống sườn núi. Sau đó, bọn họ không tìm được anh, cha của Bạch Nam nói dối rằng anh đã chết, thay đổi thân phận và công việc khác, ngay cả Bạch Nam cũng không biết gì hết."

An Dạ nói: "Cho nên khi anh ấy gặp lại anh mới tức giận như vậy, thậm chí còn đánh nhau với anh trước mặt mọi người?"

"Ừm."

"Cha ruột anh làm gì?"

"Anh không biết rõ, cũng chưa bao giờ tiếp xúc với bọn họ."

An Dạ đã hiểu đại khái câu chuyện, chỉ là không biết cha ruột Bạch Hành cuối cùng định làm gì, chẳng lẽ là vì muốn giam cầm anh, xem anh như một loại vũ khí để sử dụng?

Có phải là.... hơi phản nhân loại quá không?

Bạch Hành nói tiếp: "Đây là những chuyện anh từng trải qua, cái gì nên biết thì em cũng đã biết hết rồi."

An Dạ không dám đáp lời, sợ anh sẽ thuận theo đó mà nói ra câu xa cách.

Cô chỉ có thể nghĩ đến đề tài khác hòng qua mặt anh: "Nói cách khác là từ năng lực của Tiểu Di mà anh đoán ra cô ấy chứ cũng không biết ngay từ đầu?"

"Ừ, con bé thay đổi quá nhiều. Trong nhất thời, ngay cả anh cũng không nhận ra được."

An Dạ im lặng, lúc này cô không biết nên nói gì tiếp nữa. Cô lại không dám kéo dài sự yên tĩnh này, sợ Bạch Hành sẽ vòng lại đề tài hồi này.

May mà cửa phòng bệnh đúng lúc bị Tiểu Chu mở ra, cậu ấy lò đầu vào, cười hi hi: "Không quá rầy hai bạn làm việc chứ?"

Hầu như là cùng lúc đó, trên cổ Bạch Hành ửng hồng, dần dần đổi thành màu đỏ sậm.

An Dạ xấu hổ: "Không.... không sao mà."

HẾT CHƯƠNG 84

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cuộc gọi đến (8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Tiểu Chu sắp xếp mọi chuyện xong xuôi thì trở lại phòng bệnh, báo tin cho An Dạ và Bạch Hành.

"Lần trước nhờ anh điều tra IP của nhà cung cấp mạng, có tin gì rồi sao?" An Dạ hỏi.

"Những gì hai người muốn biết thì tôi đã điều tra được. Tiểu Di không nói dối, thông tin của cô và cô ấy quả thật do cô ấy gửi đi. Còn thông tin của hai nữ sinh kia là do một bạn học đăng lên, đã tìm ra được IP máy tính của người đó." Tiểu Chu có sao nói vậy.

An Dạ: "Cho tôi nhìn một chút."

Tiểu Chu đưa một xấp hồ sơ chứa báo cáo sơ lược cho An Dạ, trên đó viết IP của người đăng — đều là Trần Tĩnh!

Trần Tĩnh? Tại sao lại có Trần Tĩnh trong này?

An Dạ bất giác nhủ chặt lông mày, thầm nghĩ: Nếu Trần Tĩnh phát tán thông tin của Lâm Tiểu Nhã lên mạng có nghĩa là về ngoài hiền lành kia đều chỉ để nguy trang? Cũng có nghĩa là cô bé đó rất hận Lâm Tiểu Nhã?

Nhưng nếu hận Lâm Tiểu Nhã thì vì sao lại đăng luôn cả thông tin của Lý Trương?

A, đúng rồi, mục đích là vì muốn xáo trộn mọi chuyện. Lý Trương là đối thủ một mất một còn của Lâm Tiểu Nhã, rất dễ bị dính hiểm nghị.

Chuông cảnh báo trong lòng An Dạ rung lên mãnh liệt, cô bất ngờ hỏi: "Hai nữ sinh kia đâu rồi? Đang ở cục cảnh sát sao?"

Tiểu Chu thấy cô có vẻ khác lạ, cậu luôn tin tưởng vào trực giác của An Dạ nên lập tức nói: "Đang trên đường đến cục cảnh sát, sao thế?"

Đúng rồi, đúng rồi.

Tám ảnh đầu tiên chụp dính bả vai Trần Tĩnh, vậy thì tại sao cô ấy không dùng điện thoại di động sao chép lại một bức ảnh khác từ màn hình máy tính? Hơn nữa, dựa theo tình huống lúc đó, cậu trai com hộp nói mình đang gọi điện thoại ở một chỗ khá xa, hoàn toàn không chú ý ai đã xuất hiện trước máy tính của mình. Sau này lại có Tiểu Di thực hiện mấy cuộc gọi tử vong nên Trần Tĩnh càng có cơ xuống tay với Lâm Tiểu Nhã. Có đầy đủ yếu tố thiên thời địa lợi nhân hoà khiến Trần Tĩnh càng thuận lợi hơn với âm mưu của mình.

Huống chi Trần Tĩnh bị chụp dính trong tám ảnh khiến tiềm thức của tất cả mọi người đều tự động loại trừ cô ấy.

Bức ảnh đầu tiên rất có khả năng chỉ là sự đe dọa của Trần Tĩnh, ngẫu nhiên bị Tiểu Di phát hiện nên mới dụng tiến hành một loạt âm mưu giết người.

Thật không ngờ, Trần Tĩnh ngay từ đầu đã là con người ôm tâm tư độc ác!

Lâm Tiểu Nhã gặp nguy hiểm, phải nhanh chân lên mới được!

"Không kịp rồi, Lâm Tiểu Nhã gặp nguy! Trần Tĩnh không chờ nổi đâu, nếu không nhanh lên thì cô bé ấy sẽ chết!" An Dạ hô to, cô nhảy cẫng xuống giường bệnh, luống cuống tay chân kêu Tiểu Chu lái xe đến đó tiếp ứng.

Nhất định Trần Tĩnh đang nấp trong bóng tối quan sát mọi chuyện, cô ta đã chuẩn bị đầy đủ, biết rõ lần này là thời cơ hoàn hảo để xuống tay, sẽ không có khả năng Trần Tĩnh chờ đến khi Lâm Tiểu Nhã được cục cảnh sát bảo vệ mới hành động.

Ngày đêm nay chính là cơ hội tốt nhất.

An Dạ gọi điện thoại cho cha mẹ Lâm Tiểu Nhã mới biết được buổi chiều Lâm Tiểu Nhã làm bài tập ở nhà Trần Tĩnh, sau khi nhận được tin, có lẽ cô bé đã đi thẳng đến cục cảnh sát.

Bọn họ nhận được địa chỉ thì chạy từ cục cảnh sát đến nhà Trần Tĩnh, sợ đi chọn tuyến đường này là vì sợ sẽ bỏ lỡ Lâm Tiểu Nhã đang trên đường đi.

Phía trước là đường dành cho người đi bộ, không thể lái xe.

"Tôi tìm chỗ đậu xe, hai người đi trước đi." Tiểu Chu nói.

An Dạ chỉ có thể xuống xe, nhảy lò cò đi về phía trước.

Bạch Hành nhủ mảy: "Em thế này chỉ càng vướng víu thêm thôi."

Trên trán An Dạ đổ đầy mồ hôi: "Không tận mắt nhìn thấy Lâm Tiểu Nhã thoát hiểm thì em không yên tâm."

"Lên đây." Bạch Hành thấp giọng bảo cô.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của anh trong đêm sương mù lộ ra một chút ấm áp không tên.

Bạch Hành ngồi xổm xuống trước mặt An Dạ, bả vai dày rộng hơi khom, anh cúi đầu, cố gắng hạ thấp độ cao vì để ý đến vết thương của An Dạ.

Trái tim An Dạ đập thình thịch đầy rung động, cô cắn răng bò lên rồi ôm chặt lấy cổ anh.

"Ngồi cho vững." Bạch Hành ra lệnh.

Anh chậm rãi đứng dậy, hai tay điều chỉnh tư thế thật tốt mới nhấc chân, chạy chậm đến nơi họ cần đến.

Tiếng bước chân Bạch Hành gấp gáp, tựa như có thể cảm nhận được tâm tình nôn nóng của An Dạ, anh không tự chủ được mà gia tăng tốc độ theo nhịp tim cô.

An Dạ đưa mắt nhìn phía xa, hình như có bóng người xuất hiện ở cuối hẻm.

Nếu cô đoán không nhầm thì đó chính là Trần Tĩnh và Lâm Tiểu Nhã.

Lâm Tiểu Nhã vẫn mặc trang phục xinh đẹp như ngày thường, cô bé có cái eo thon nhỏ, đáng người hoàn hảo nên chiếc váy liền thân có thể phô bày hoàn toàn vẻ đẹp thanh tân của thiếu nữ. Cô bé khoác túi xách đi phía trước, Trần Tĩnh thì cúi đầu, ẩn trong bóng tối đi theo sau.

"Nhanh thêm chút nữa." An Dạ thúc giục.

Cô còn chưa kịp dứt lời, chỉ thấy một ánh sáng lạnh lẽo chọt loé lên, cùng với tiếng thét chói tai của Lâm Tiểu Nhã là lưỡi dao đâm xuống.

"Dừng tay!" An Dạ hô to.

Nghe thấy tiếng hô, Trần Tĩnh vốn đang định giết Lâm Tiểu Nhã giống như gặp quỷ, xoay người bỏ chạy.

Quả nhiên là thủ pháp phạm tội của học sinh trung học, lại dám tiến hành mưu sát một cách trắng trợn ngay gần nhà.

Nếu không nhanh chân sẽ dễ hưng thủ chạy thoát!

An Dạ nói: "Anh thả em xuống, đuổi theo cô ta, khi cần thiết hãy liên lạc với Tiểu Chu."

Bạch Hành ngăn ngor gạt đầu, anh thả An Dạ xuống rồi vọt lên.

Vết thương nơi cổ chân An Dạ bị ảnh hưởng, cô dựa vào tường, chậm rãi trượt dài xuống đất, hít thở liên tục.

Đằng xa là Lâm Tiểu Nhã đang té trên mặt đất, phần đầu cô bé có máu chậm chậm tuôn ra, cô lẽ đã bị thương trên mặt.

An Dạ gọi xe cấp cứu đến, một mình ngồi xồm dưới đất chờ cứu viện.

Không còn sự âm ỉ lúc này, bốn phía lập tức yên tĩnh trở lại.

An Dạ ngẩng đầu nhìn xung quanh, bây giờ mới phát hiện bản thân đang ở trong một con hẻm nhỏ tối tăm, ngọn đèn đường cũ kỹ chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Xẹt xẹt...."

Đèn đường hình như sắp hỏng, chớp chớp vài cái, mấy con côn trùng bay đi tứ tán về hướng khác.

"Xẹt xẹt...."

Ánh đèn bỗng chốc tắt ngúm, chỉ còn lại vầng sáng le lói của dây tóc bóng đèn.

Tối quá.....

An Dạ bỗng dưng lên nỗi sợ vô cớ, cô nhìn bốn phía xung quanh, mấy chỗ khác còn hơi có ánh sáng chứ chỗ cô thì tối hù, giống như một vùng đất bị vứt bỏ.

Cô cảm nhận được sự bất thường nên chống một chân lên, chuẩn bị bỏ chạy.

Thế nhưng vào lúc này, đột nhiên có thứ gì đó nhanh chóng cuốn lấy bên chân bị thương của An Dạ kéo mạnh về sau một cái khiến cô té ngã xuống đất.

Cái gì thế? Đó là cái gì?!

Cảm giác nhẵn mịn, không giống dây thừng hay là gậy gỗ cứng cáp, nếu muốn miêu tả thì cảm giác như một bàn tay vậy.

Có ai đó.... đang nắm lấy chân cô sao?

Chân cô bắt đầu chảy máu, miệng vết thương đã kết vảy bị nứt ra. Máu tươi chảy tí tách, mùi vị ri sất gay mũi trộn lẫn với mùi mốc lâu ngày trong ngõ nhỏ khiến ai ngửi thấy cũng muốn nôn.

An Dạ cắn chặt môi, cô nín thở bò về phía trước, không muốn lại bị ma trảo kia bắt được.

Vào lúc này, cái thứ bí ẩn kia lại muốn quán lấy cổ chân cô một lần nữa.

Giống như đang tìm một vị trí tốt nhất, trước tiên nó dán lòng bàn tay lên chân cô, tiếp đến là ngón trỏ, ngón giữa.... cuối cùng là ngón út.

Nó túm chặt lấy An Dạ không buông!

"Cứu... cứu tôi!" Cổ họng An Dạ khô khốc, sau một lúc lâu mới thốt nên lời.

Nó nắm lấy cái chân bị thương của An Dạ chậm rãi kéo về phía sau, hướng đến chỗ sâu trong hẻm.

An Dạ không có cách nào quay đầu lại nhìn, quyền chủ động của cô đã lọt vào cái tay kia, cô chỉ có thể đá đập lung tung, hy vọng có thể tạm thời thoát khỏi nó.

Cô như muốn điên lên, không biết vì bị dọa hay do đau đớn mới vậy.

An Dạ hầu như sắp không chịu nổi nữa!

"Cứu tôi với...."

Cô hô hấp dồn dập, cảm thấy sắp nghẹt thở đến nơi.

Tốc độ cái tay kia càng lúc càng nhanh hơn, giống như muốn xé rách An Dạ vậy, mạnh mẽ quật một cái, nó định đánh cô văng lên tường!

"Á!"

"Đoàng!" Một tiếng sùng vang lên bất ngờ đã phá vỡ khung cảnh yên tĩnh.

An Dạ sắp va vào tường thì ngừng lại một cách khó khăn, mũi chân cô dính sát chân tường, lòng bàn chân có cảm giác âm ẩm, mềm mềm rất kỳ lạ.

"An Dạ, có sao không?" Người đến là Tiểu Chu, cậu lo lắng vọt đến bên cạnh cô.

An Dạ hỏi: "Anh có thấy không? Có thấy không?"

"Thấy cái gì?"

An Dạ muốn phát điên: "Cái tay đó bắt lấy chân tôi!"

"Tôi không thấy rõ, chỉ thấy động tác của cô rất kỳ quái, cứ bò về phía trước với tốc độ rất nhanh. Tôi nghe thầy tôi bảo như thế là đang bị ám, bắn một phát súng sẽ có thể dọa nó bỏ chạy."

Khoan đã, Tiểu Chu nói cô đang bò?

Chẳng lẽ những gì cô trông thấy không giống như người khác? Hơn nữa, cô là đang.... tự giết mình?

Cuối cùng là chuyện gì thế?

Rõ ràng không phải cô, là cái tay kia!

Chính là nó!

An Dạ phục hồi tinh thần, cô bỗng nhận ra tay trái mình đang túm chặt cái chân bị thương, vết bầm cũng hoàn toàn khớp với bàn tay cô.

Thật đúng là chính cô đã túm chân mình.

Bị quý ám rồi.

Quả thật là quý ám.

An Dạ che mặt, qua khe hở ngón tay, cô thất thần nhìn vào khoảng không vô định.

Sau đó, Tiểu Chu chạy đi giúp đỡ Bạch Hành, thành công bắt được Trần Tĩnh.

Còn vấn đề cô ta là trẻ vị thành niên được pháp luật bảo vệ, không thể ra phán quyết nghiêm khắc thì lại là chuyện khác.

Lâm Tiểu Nhã được đưa đến bệnh viện, cô bé bị đâm trúng sau vai và khoe mắt bị lưỡi dao khoét một lỗ, suýt chút nữa đã bị mù.

An Dạ lẩm bẩm "Chị bị thương ở chân, em bị thương đôi mắt, thật giống như đã sắp xếp sẵn."

Ai cũng đều mang tâm sự nặng nề nên không có lời đáp lại.

Lý Trương mỉm cười bổ sung: "Lần đó ở trên cầu, vành tai em bị gọt một mảng, lỗ tai cũng bị thương giống như trên ảnh chụp."

Tiểu Chu học đòi hút một điếu thuốc, bị sặc ho khù khụ rồi mới nói: "Cái này mà không phải gặp quý thì méo ai tin được, không phải anh Bạch bảo chỉ khi nào Tiểu Di ở gần nguyên rủa thì mới có chuyện ư? Sao bây giờ lại thế này? Tiểu Di vốn không ở hiện trường nhưng cả đám vẫn bị thương giống như lời tiên đoán... thôi quên đi... chờ chúng ta nghĩ ra được thì mộ phần Tiểu An cũng đã cỏ mọc cao ba thước rồi."

"Nói bậy cái gì đó, Chu sư huynh! Anh cầm miếng được không?" Mũ Lưỡi Trai đoạt lấy điếu thuốc trong tay cậu rồi dúi mạnh vào đồ gạt tàn.

Sau khi Bạch Hành trầm mặc một lúc lâu thì bỗng nhiên lên tiếng: "Ai nói không thể có quý?"

"Anh... anh nói vậy là ý gì?" Tim

An Dạ giật đánh thót một cái.

Bạch Hành: "Phần án do con người gây ra đã kết thúc, ai có thể chắc chắn những chuyện phát sinh tiếp theo đó không phải do ma quỷ tạo nên?"

"Vậy nên mấy cái này là chuyện ma quái?" Tiểu Chu hỏi.

"Nếu không tìm thấy dấu vết con người thì chính là quỷ thần. Chúng ta không cần tìm cái gì mà chân tướng, cái chúng ta muốn là tránh hết tất cả mọi chuyện này, tồn tại qua ngày từ vong đã báo trước."

An Dạ im lặng không nói gì, Bạch Hành không sai, họ vốn không cần biết chân tướng. Thứ cô cần chính là sống sót, phải sống đến thời khắc cuối cùng.

HẾT CHƯƠNG 85

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Cuộc Gọi Đến (9)

Cuộc Gọi Đến (9)

0 0 0

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Làm sao bây giờ?

An Dạ chất vấn chính mình, nghĩ nghĩ, cô thay đổi tiền đề — có thể sống sót không?

Lần này không giống mấy lần trước, thậm chí cô chẳng biết con lốc xoáy này hình thành như thế nào, tựa như một con sóng thần xuất hiện bất ngờ, đến khi cô phản ứng lại thì đã không kịp bước lên con thuyền Noah nữa(*), chỉ có thể mặc cho nước chảy bèo trôi, bị cuốn vào vực sâu.

(*)Con thuyền Noah: Tàu Nô-ê (hay Noah) là con thuyền được nhắc đến ở chương 6 đến chương 9 của Sách Sáng thế trong Kinh Thánh. Văn bản đó mô tả việc ông Nô-ê đóng con tàu này theo ý Chúa là để cứu ông và gia đình cùng các loài động vật nhằm khỏi bị diệt vong bởi trận trùng phạt đại hồng thủy của Thiên Chúa.

Nếu là trước đây, An Dạ luôn xác định được mục tiêu rõ rệt, cô có thể vạch ra kế hoạch rồi tìm một loạt các phương thức cứu trợ.

Ví dụ như lần bị bóng đè, đó chỉ là mộng, chỉ cần không ngủ sẽ không sao; lần Slender thì bị cắn mới bị nhiễm, chỉ cần không tiếp xúc trực tiếp là xong; lần có phân thân kia chỉ cần tàn nhẫn một chút, giết một "bản thân" khác của mình là hết chuyện.

Nhưng lần này lại là cái gì?

Điện thoại ma?

Vì sao lại tìm tới các cô? Vì sao lại tiến hành việc giết chóc dựa theo trang web kia? Nếu đây thật sự là chuyện ma quái thì cũng giống như có kẻ đã triệu hồi ác ma từ trong địa ngục ra vậy....

Nếu gọi điện thoại, vậy cứ hủy cái di động đi là được.

An Dạ gom điện thoại di động của tất cả mọi người lại thành một đồng, cô dùng cây rìu để phòng trường hợp khẩn cấp trong cục cảnh sát bỏ mạnh một phát.

"Rắc rắc rắc."

Màn hình điện thoại xuất hiện một vài vết nứt loang lổ, vết nứt dần mở rộng rồi nát bầy, hiện ra phần trong tối đen.

An Dạ cảm nhận được một loại khoái cảm khó hiểu, trước mắt cô hiện lên một lớp sương đen mỏng manh, mờ mờ thăm ướt mặt. Có lẽ con người ta luôn có chút nhân tố bạo lực tiềm ẩn, cô vậy mà lại có được sự thoải mái chưa từng có từ trước đến nay, tiếng vỡ nát bên nhơn như thế vọng vào tai, cô lại ngỡ như tiếng trời.

Từ từ đã, cô làm sao vậy?

An Dạ tỉnh táo lại, cô thờ hồng học, ngã ngồi xuống đất.

Mấy cái điện thoại trên mặt đất đã bị đập nát bét, chia năm xẻ bảy, mùi kim loại nhức mũi lan tỏa ra khiến cô gom lại được những suy nghĩ đang tứ tán của mình, ý thức An Dạ tựa như những tàn hồn trời dạt khắp nơi, trong tích tắc đã hút trở về cơ thể.

"Chị An Dạ?" Lâm Tiểu Nhã đã tỉnh, cất tiếng gọi.

"Hả?" An Dạ nở nụ cười cứng đờ, nói với Lâm Tiểu Nhã, "Không sao đâu, em xem.... không sao mà, ít nhất thì nó không thể gọi điện thoại cho chúng ta được nữa, cũng không thể tìm thấy chúng ta."

"Lâm vậy thực sự có tác dụng sao?" Giọng Lâm Tiểu Nhã mang theo sự run rẩy.

"Đừng lo." An Dạ vừa vuốt tay vuốt tóc cô bé, vừa lăm bằm lăm bằm: "Chúng ta đều sẽ sống sót, cho dù tất cả đều là chuyện ma quái thì cũng không có gì đáng sợ. Đừng lo lắng, đừng lo lắng...."

Trên thực tế, An Dạ là đang nói cho chính bản thân mình nghe chứ trong lòng cô hoàn toàn không chắc chắn.

An Dạ cắn chặt môi dưới, miễn cưỡng nở nụ cười nhạt.

Đúng vậy, cô ý thức được bây giờ mới là điện thoại ma thật sự, bắt đầu từ giờ trở đi.

Trước đây chỉ là một vài trò đùa dai nho nhỏ, thế nhưng vì Trần Tĩnh và Tiểu Di lạm dụng cách làm của điện thoại ma, khiến nhồn quý thần nên cuộc gọi tử vong mới thật sự xảy ra. Có lẽ, các cô.... ai cũng trốn không thoát!

An Dạ lăm bằm tự nói: "Lúc tìm được em, chị đã từng nhìn thấy có một cánh tay túm chặt cẳng chân chị."

Lâm Tiểu Nhã hỏi: "Là quý sao?"

Cô lắc đầu: "Nhưng đến cuối cùng, chị mới phát hiện là chính mình đã tự tay túm chân mình."

"Sao lại thế được, xuất hiện ảo giác ư?"

"Các loại thuốc gây ra ảo giác thì có rất nhiều, nhưng nếu chỉ là một luồng ý thức mà có thể thao túng khiến đại não con người sinh ra ảo giác chân thật như vậy, nó sẽ là cái gì đây?"

Lâm Tiểu Nhã á khẩu không trả lời được.

An Dạ: "Suýt chút nữa chị đã giết chính mình, sau khi cuộc gọi tử vong thật sự gọi đến, chị phát hiện những cái đó đều là những việc con người không thể nào làm được."

"Chị An Dạ?"

"Nếu không gặp sự cố dẫn đến cái chết, chúng ta cũng có thể sẽ tự sát." An Dạ kết luận.

"Tự sát ư...." Lý Tương sờ tóc gáy.

An Dạ hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Di đâu?"

Tiểu Chu đáp: "Đang bị tạm giam, sao thế?"

"Trong số chúng ta, có thể chống lại quý thần cũng chỉ có cô ấy, mà cô ấy cũng là đối tượng điện thoại ma đang truy nã, cần phải hợp tác cùng cô ấy!" An Dạ nói một cách dứt khoát.

Bạch Hành đề nghị: "Đề anh đi, nếu không, con bé sẽ không dễ dàng thỏa hiệp đâu."

"Em đi cùng anh." An Dạ đuổi theo anh.

10:00h tối ngày 26 tháng 03, lúc này cách thời hạn cuối cùng của thông báo tử vong khoảng năm, sáu ngày.

Phòng tạm giam trong cục cảnh sát tạm thời bị cải tạo thành phòng giam kín mít, bên trong chỉ có một chiếc đèn bàn loại nhỏ, tia sáng tối tăm bao phủ Tiểu Di đang mơ màng sắp ngủ.

Đến khi Bạch Hành tới gần, Tiểu Di bỗng giật mình thức tỉnh.

Cô ngẩng đầu, thật cảnh giác nhìn chăm chú từng cử động một của An Dạ và Bạch Hành, hỏi: "Có việc gì?"

Bạch Hành nói thẳng: "Có chuyện cần cô, có thể bàn điều kiện."

"Sau khi xong chuyện phải thả tôi đi."

"Được."

Tiểu Di hỏi: "Chuyện gì?"

An Dạ: "Điện thoại ma đã thật sự xảy ra."

"Điện thoại ma?"

"Không biết vì sao, từ ban đầu chỉ là trò đùa dai của cô mà bốn người chúng ta hiện tại đã thật sự nhận được điện thoại ma, trên danh sách tử vong có bốn cái tên, tuy không biết cô thì sao nhưng ba người chúng tôi đều đã nhận được cuộc gọi tử vong rồi."

"Ồ, vậy bây giờ cũng có tôi, tôi cũng nhận được cuộc gọi đó." Tiểu Di đáp, "Các người muốn tôi làm gì?"

"Dùng năng lực tiên đoán của cô liệu mạng với nó, tránh thoát được cho tới khi hết thời hạn tử vong là xong." Bạch Hành nói.

Tiểu Di liếm liếm khoe môi, dùng nước bọt thấm ướt môi dưới, suy nghĩ rồi bảo: "Anh cũng biết năng lực của tôi chỉ có thể thay đổi đồ vật, hơn nữa chỉ là những chỗ mà ánh mắt tôi nhìn tới được, nếu tôi nhìn không tới thì bỏ tay."

"Thế nên bốn người chúng ta phải ở cạnh nhau mọi lúc mọi nơi?" An Dạ chần chừ nêu ý kiến.

"Trên lý thuyết, vậy cũng không sai nhưng nếu thật sự là điện thoại ma, tôi cũng có thể không có cách nào, cô hiểu chứ?"

"Tôi hiểu." Trong lòng An Dạ rất rõ, cho dù năng lực Tiểu Di khác với người thường thế nào đi nữa thì cô ấy cũng chỉ là người phạm mà thôi.

Cho nên cô ấy có thể bảo đảm được sự an toàn cho mấy người An Dạ hay không, chẳng ai nói trước được.

"Cách thời hạn tử vong còn vài ngày, mà bây giờ tôi muốn đi ăn một bữa thật no nê." Tiểu Di đưa ra một điều kiện khiến tất cả mọi người ở đây cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Tiểu Di cau mày, nhắc tới ăn, giọng nói đột nhiên mềm nhũn ra: "Không được sao? Trò chuyện cũng tiêu hao nhiều thể lực lắm đó."

"Cô là trốn tới đây?" Bạch Hành bắt ngờ hỏi một câu.

Trông mắt Tiểu Di đảo một vòng, không nói không rằng.

"Quả nhiên là trốn tới đây."

"Tiêu hết tiền rồi, vì muốn diễn tốt thân phận nữ sinh trung học mà tôi đã rất cố gắng nhịn ăn nhịn xài, đây chính là một trong những nguyên nhân tôi muốn tìm anh."

Bạch Hành mỉm cười nhìn cô.

"Tôi mời cô, muốn ăn món gì?"

"Muốn ăn... đi dạo một vòng thư xem đã." Tiểu Di đột nhiên háng hái, đưa ra yêu cầu muốn ra ngoài, cũng không có ai cự tuyệt cô.

An Dạ nghĩ nghĩ, quả thật tối nay chưa ăn gì cả, huống hồ dù có nấp trong cục cảnh sát cũng chưa chắc tránh được ma quỷ tấn công nên tất cả mọi người đều được cô mời, đi đến một tiệm lẩu gần đây ăn.

Trên đường lái xe đến đó, An Dạ thấy Tiểu Di dán sát vào cửa sổ xe với đầy vẻ chờ mong thì đột nhiên cất tiếng hỏi: "Trước tối giờ cô rất ít được ra ngoài ăn sao?"

"Hầu như là không có cơ hội, mấy người kia sợ năng lực của tôi biến mất, thậm chí còn nghiên cứu ra thực đơn nhằm có lợi cho khả năng biết trước của tôi. Tôi chịu không nổi nên mới trốn ra." Tiểu Di đáp.

An Dạ bỗng cảm thấy cô bé này thật đáng thương, nhưng cảm xúc thương hại còn chưa kịp biểu lộ ra thì đã bị giọng nói đều đều của Tiểu Di chặn lại: "Đừng vội thương hại tôi, loại người như tôi có nhiều thù đoạn lắm, nếu không, cô cho rằng một mình tôi sao có thể sống được đây?"

"Cũng đúng."

Chọn một quán lẩu gia đình mang phong cách hoài cổ, Tiểu Di đi theo Bạch Hành chọn nguyên liệu, mấy người khác thì đối với cô tránh không kịp, thậm chí là trốn khá xa.

Tiểu Chu nói: "Ăn com cùng cô ta thật sự không sao chứ? Có cần phải bịt miệng cô ta lại không? Lỡ đâu con bé này nửa tôi bị chết đuối trong nước lẩu thì sao?"

Mũ Lưỡi Trai liếc xéo Tiểu Chu: "Vậy ha, tôi sẽ nhắc nhở cô ấy."

Tiểu Chu: "....."

Mấy câu bông đùa của mọi người đã giúp tâm tình An Dạ vốn đang phiền muộn đỡ hơn rất nhiều. Cô hít sâu một hơi, cố để xuống nội tâm sợ hãi, khiến bản thân tập trung vào niềm vui sướng vì được ăn ngon.

Không chỉ một cái lẩu mà Tiểu Di còn gọi thêm vài món ăn kèm nữa.

Cô cầm đôi đũa gắp mỗi thứ một chút, trên mặt nở nụ cười với má lúm đồng tiền.

An Dạ ăn mà không nếm được mùi vị gì, cô gắp một trái đậu bắp chấm vào chén nước sốt dầm tương rồi cho vào miệng.

Vị ngon ngọt của đậu bắp hoà với nước sốt sền sệt đậm đà lập tức khiến nụ vị giác của An Dạ tỉnh ngủ trở thành tù binh, cả cơ thể cô như được sống lại.

Bạch Hành cất tiếng: "Di động đã bị đập vỡ, không còn công cụ để từ thần gọi đến nữa nên không cần lo lắng cuộc gọi từ vọng, trước cứ ăn uống cho no, mấy chuyện khác tính sau."

Anh nói rất có lý, bây giờ nghĩ thế nào đi nữa cũng chẳng giải quyết được gì. Huống chi Bạch Hành còn ở ngay bên cạnh cô, mặc kệ chuyện gì xảy ra thì anh luôn luôn có cách tháo gỡ.

Nhưng nếu như anh không còn nữa....

An Dạ lại nhớ đến lời nói lúc trước của Bạch Hành rằng anh sắp sửa phải rời xa cô.

Cho nên lần này cô khác thường như vậy, cứ đứng ngồi không yên là bởi vì Bạch Hành đã nói câu ly biệt, mới khiến cô không còn cảm giác an toàn nữa?

Cũng chỉ có một khả năng này thôi, không ngờ Bạch Hành lại ảnh hưởng đến cô lớn như thế, trong vô thức đã thấm sâu vào xương tủy, trở thành một bộ phận cơ thể cô.

Lâm Tiểu Nhã đột nhiên lên tiếng: "Thật ra truyền thuyết điện thoại ma là có thật."

"Sao?" An Dạ tỉnh táo tinh thần, "Em nói sao? Đây không phải chỉ là chuyện trùng hợp thôi ư, thế nào lại....?"

Lý Tương bổ sung: "Cậu nói là số 47?"

"Cái gì số 47?" An Dạ nhíu mày đầy khó hiểu.

"Trên thực tế, điện thoại ma là truyền thuyết xuất phát từ trường của tụi em." Lâm Tiểu Nhã đáp.

"Trường học của các em?" Hình như truyền thuyết này xuất phát từ một nơi nào đó nhưng đã lan truyền rất nhanh khắp quận Hoàng Sơn, hầu như chẳng có ai cẩn thận tìm hiểu xem tin đồn này bắt đầu từ đâu.

Tiểu Di bổ sung thêm: "A, chính là học sinh mãi không chịu biến mất kia?"

"Ừm" Lý Tương gật đầu.

HẾT CHƯƠNG 86

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 87: Cuộc gọi đến (10)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Hai tay Lâm Tiểu Nhã lồng vào nhau, nín lấy làn váy, cứ nín vào rồi lại thả ra.

Cô kể: "Năm lớp mười, lớp chúng em có tổng cộng 47 học sinh, bạn học thứ 47 là một nữ sinh chuyển từ trường khác đến, tên Vương Viên Viên. Có một ngày, bạn ấy nhảy lầu tự sát, cảnh sát tìm được số điện thoại cuối cùng trong nhật ký cuộc gọi của bạn ấy là tự bản thân Vương Viên Viên gọi vào số của mình, hiển thị cuộc trò chuyện đến ba phút."

Tiểu Chu hỏi: "Điều này có gì không đúng sao? Rất có thể ai đó nghĩ trò này vui, tự mình gọi điện thoại cho mình, đâu có gì lạ đâu?"

Bạch Hành đột nhiên góp lời: "Nhưng... tự mình gọi cho mình thì di động sẽ báo là "số thuê bao này đang bận" chứ không thể gọi thông được."

Tiểu Chu run rẩy, lắp bắp: "Cô ấy gọi được ư?"

Lý Tương nói: "Không chỉ vậy, nghe nói có giáo viên không cẩn thận cầm nhầm số đầu bài trước đây, khi điểm danh sợ ý kêu số 47 Vương Viên Viên. Chuyện kinh dị đã xảy ra, lúc gọi xong cái tên này, dưới lớp thật sự vang lên âm thanh đáp "có!""

"Bảo sao khi tôi chuyển trường đến lớp các người, số thứ tự là 47 thì các người nhìn tôi kỳ lạ như vậy." Tiểu Di nói.

An Dạ hỏi: "Sao các em không kể chuyện này sớm hơn?"

"Em không nghĩ tới chuyện này, nhưng mà bây giờ ngẫm lại, chẳng lẽ là Vương Viên Viên đến trả thù chúng ta?"

Lý Tương cũng nói: "Đúng vậy, mối quan hệ của bạn ấy trong lớp không tốt, nhất định là.... nhất định là trở về trả thù lớp chúng ta."

Bạch Hành: "Đây là vụ án xảy ra hai năm trước rồi, tại sao bây giờ mới lộ lời đồn điện thoại ma?"

"Bởi vì cách đây không lâu, có người bảo rằng mình nhận được cuộc gọi từ Vương Viên Viên!" Lý Tương nhớ lại, lời kể đầy hùng hồn lý lẽ.

"Nhưng mà không biết người nhận cuộc gọi đó là ai, bài post kia vẫn còn đăng trên diễn đàn trường chúng ta, trong đó ghi lại cuộc trò chuyện lúc đấy." Lâm Tiểu Nhã nói.

An Dạ hỏi: "Có thể cho chị xem bài post đó không?"

Tiểu Di: "Tôi cũng lấy linh cảm từ bài post đấy, tuy nhiên nó đã bị nhà trường gỡ xuống rồi, mấy diễn đàn khác giải thích về bài post này, thậm chí còn hoài nghi phần ghi âm đó bị cắt ghép, sau khi kiểm tra lại, ghi âm đó là thật, không có bất cứ dấu vết sửa chữa nào. Thế nên nếu Vương Viên Viên đã chết thì cú điện thoại đó là chuyện gì xảy ra?"

Bạch Hành bảo: "Quản lý diễn đàn là ai? Nói không chừng có thể phục hồi lại bài post."

Tiểu Chu: "Việc này cứ giao cho tôi, mọi người chờ nhé, đến lúc đó, người nào đăng bài cũng bị tôi tóm cho xem."

"Vậy được, làm phiền anh rồi." An Dạ nói.

"Khách sáo gì chứ."

An Dạ xoay đầu, chuyển tầm mắt lên người Bạch Hành, cô lên tiếng: "Anh còn nhớ câu nói lúc chúng ta mới biết nhau không?"

"Hửm?" Bạch Hành hơi kéo dài âm cuối, cô hóng khăn khăn.

"Anh đã nói bất cứ sự vật nào muốn thành hình cũng đều phải có đủ điều kiện, bao gồm cả sinh vật sống và sinh vật chết. Nếu xuất hiện những chuyện ma quỷ, muốn duy trì từ trường này cũng cần phải đáp ứng điều kiện nào đó. Giống như Tiểu Nhân duy trì được oán khí là vì xác của cô ấy bị giấu đi. Khi đó, cái chết của cô ấy chưa bị vạch trần, một khi phát hiện ra rồi thì cô ấy cũng biến mất. Vậy cái chết của Vương Viên Viên nhất định cũng là một bí ẩn, rất có khả năng không chỉ tự sát đơn giản như vậy. Nếu ma quỷ muốn giết chúng ta thật sự là cô ấy thì ta nên vạch trần vụ án này, phá hủy điều kiện tồn tại của ấy, không phải sao?"

Bạch Hành nhếch môi: "Không sai, đúng là vậy."

"Thế nên bây giờ sẽ có hai phương hướng, một là điều tra cái chết của Vương Viên Viên, hai là tìm hiểu cuộc gọi từ vong." An Dạ kết luận.

Tiểu Chu nêu ý kiến: "Bài post và nguyên nhân cái chết cứ giao cho tôi, nhưng lúc trước cảnh sát đã không tìm ra được, theo tôi thấy bây giờ đi điều tra cũng khó khăn, tôi sẽ tìm một ít hồ sơ vụ án đó giúp đỡ mọi người."

An Dạ dừng một chút, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện: "Vói cả, chúng ta cần dựng lên một sơ đồ, giả thiết thật sự là ma quỷ trả thù, chị muốn biết trong số các em thì Vương Viên Viên ghét ai nhất. Lý Tương, Tiểu Nhã, hai em đến lớp học triệu tập các bạn, chị sẽ đặt một phòng riêng tại quán Cat, tối mai chúng ta gặp nhau, chị cần phải hỏi một vài vấn đề liên quan."

Cả đám người ăn uống no say rồi nghỉ lại trong nhà An Dạ. Mặc kệ có thể bị ma quỷ điều khiển mà tự sát hay không thì một đám người gom lại cùng nhau vẫn tốt hơn, một khi phát sinh chuyện gì cũng tiện giúp đỡ nhau.

Nhóm Lý Tương đi liên hệ bạn học, qua 8h tối hôm sau, tất cả mọi người cùng xuất phát đến quán cà phê Cat.

An Dạ ôm một chú mèo lông xám trong lòng, vừa mỉm cười vừa nói: "Hôm nay đã phiền mọi người đến đây, xem như hợp mặt trước khi tốt nghiệp cấp ba vậy, chúng ta trò chuyện vài tiếng đồng hồ sẽ giải tán, không làm trễ nãi thời gian học tập của mọi người."

Tất cả đều hai mặt nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

"Chị muốn hỏi là năm lớp mười, lớp các em có bạn nào tên Vương Viên Viên hay không?" An Dạ hỏi.

"Á! Số 47?" Có người đã nhận ra.

"Con ma Viên Viên?"

"Tại sao bỗng nhiên lại hỏi chuyện của bạn ấy?"

Tình hình có vẻ mất khống chế, dường như đề tài về Vương Viên Viên chính là một quả bom nặng ký, lập tức nổ oành giữa nhóm người, nổi lên một đám mây hình nấm khổng lồ.

An Dạ nói: "Vậy chị sẽ hỏi thẳng, các em đối xử với Vương Viên Viên thế nào?"

Một nam sinh nữ cười: "Còn có thể thế nào? Em nhìn cũng không dám nhìn, sợ vãi!"

Cả nhóm học sinh cười nắc nẻ, hoàn toàn không khớp với vấn đề An Dạ hỏi chút nào.

Nếu cứ thế mãi, An Dạ sẽ chẳng hỏi được gì. Cô gấp đến độ trán đổ đầy mồ hôi, chú mèo trong ngực dường như cũng cảm nhận được cô vuốt lông nó mạnh hơn, bèn "meo" một tiếng rồi nhảy xuống khỏi chân cô.

Vào lúc này, Bạch Hành chữa lửa: "Tôi qua, Vương Viên Viên đã về báo mộng, cô ấy nói không phải mình tự sát, muốn tìm ra hung thủ, nói cách khác chính là trả thù cả lớp."

Lời này mới nghe giống như đang gạt con nít nhưng mấy hôm nay, nhóm học sinh trung học này đã trải qua vô số sự kiện không thể tưởng tượng nổi, trong phút chốc thật sự cảm thấy hoảng sợ.

Trước tiên là vụ việc Vương Viên Viên tự sát quá nổi bật, sau đó có người đăng bài nói Vương Viên Viên gọi điện thoại cho mình, bây giờ lại nghe lời đồn phong phanh rằng mấy người Lâm Tiểu Nhã là bị Vương Viên Viên ám...

Rốt cuộc có nên kể ra hay không đây?

Bọn họ nhúc nhúc nhích, liếc nhìn lẫn nhau nhưng tất cả đều giữ im lặng.

Rõ ràng có cả đồng người ngồi đây, trong khoảnh khắc lại lặng ngắt như tờ.

Bạch Hành hỏi: "Không chịu nói? Tôi sẽ hỏi tuần tự từng câu, nếu ai nói dối sẽ rất có thể bị quý quần thần đẩy nhá."

Anh bắt đầu bẻ một chú mèo đen từ dưới đất lên, thấp giọng ní non: "Con mèo này đã bị Vương Viên Viên bám vào, tốt nhất là mấy đứa khai thật, nếu ai dựng chuyện thì con mèo này sẽ nhào lên xé xác người đó đấy."

"Không phải chứ?" Phía dưới có ai đó lăm bằm phàn bác nhưng lại không dám đối diện với Bạch Hành.

"Vậy.... bắt đầu từ cậu. Trước đây, cậu có từng khi dễ Vương Viên Viên không?" Một tay Bạch Hành ôm mèo đen đối diện nam sinh đầu tiên, chú mèo tựa hồ có linh tính, ngừi ngừi cổ áo nam sinh kia, đôi mắt màu xanh trong trẻo dò xét kỹ càng.

Cậu bạn này nuốt nước bọt, thấp giọng đáp: "Không có, em chưa từng khi dễ bạn ấy. Vương Viên Viên là học sinh chuyên trường, lúc đó em không thân với bạn ấy nên ít nói chuyện lắm."

"Là vậy ư?" Bạch Hành rậm rì hỏi nhỏ.

"Thật đó, em rất ít nói chuyện cùng bạn ấy." Cậu nam sinh cụp mắt, xoa xoa chóp mũi, lẩn tránh ánh mắt mèo đen.

Bạch Hành khoác tay lên vai cậu ta, lên tiếng: "Tốt nhất cậu nên suy nghĩ cho kỹ nha, hình như chú mèo này không quá tin cậu."

Bạch Hành vừa dứt lời, mèo đen quả nhiên nhào lên đầu vai cậu nam sinh, động tác tấn công vừa nhanh vừa mạnh, dọa cậu ta té ngã xuống đất.

Nam sinh này lết về sau vài bước, cuộn tròn trong một góc, gần như là chạy trốn chết.

Bạch Hành ngồi xồm xuống, nửa khuôn mặt của anh ẩn trong bóng tối, anh cầm lên một bàn tay cậu ta, nói nhỏ: "Khi con người nói dối sẽ sản sinh một loại hormone là catecholamine(*), khiến cho các tế bào bên trong xoang mũi sưng to, sinh ra cảm giác ngứa ngáy, theo bản năng, con người sẽ đưa tay chạm lên chóp mũi. Đây là một tiêu xảo trong tâm lý học, ngay cả tôi còn hoài nghi cậu đang nói dối chứ huống hồ gì là mèo đen đã biết rõ mọi chuyện?"

*(*Còn gọi là nội tiết tố do căng thẳng, là những hormone được tiết ra trong các tình huống căng thẳng để giải phóng năng lượng của cơ thể và chuẩn bị cho một tình huống "chiến đấu hay trốn chạy".*

Cậu nam sinh á khẩu không nói được câu nào, bất chợt rút tay về, những người khác cũng dần yên tĩnh lại.

"Cho nên, nếu khai thật thì tôi có thể sẽ cứu được các cô cậu." Bạch Hành nói.

Lần này, tất cả đều biết thân biết phận, hầu như là biết gì nói đó, không chút giấu diếm.

Kết quả cuối cùng chính là — bởi vì tính cách Vương Viên Viên hướng nội, gia cảnh lại bình thường nên đám học sinh trung học vốn có tính bài xích người ngoài đều đã từng khi dễ cô bé ấy, thậm chí có cả Lý

Tương và Lâm Tiểu Nhã.

Này mới khó đây, muốn ép chết cả một lớp sao?

An Dạ mỉm môi, hỏi: "Các em có thể kể lại mấy chuyện ma quái sau khi Vương Viên Viên chết không?"

Có người giờ tay lên, nói: "Em nghe người ta kể ba ngày sau khi Vương Viên Viên chết, khi đi lao công quét dọn đến toà nhà thí nghiệm, nơi bạn ấy nhảy lầu thì thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng bước chân."

"Bộ tiếng bước chân lạ lắm sao?" An Dạ hỏi.

"Vấn đề là toà nhà kia đã bỏ hoang lâu rồi, vốn không có học sinh hay giáo viên đặt chân đến, ban công toà nhà đó là thánh địa của những bạn học muốn tò tính, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện nhảy lầu chứ."

"Còn gì nữa không?"

"Còn một chuyện ghê nhất, mọi người đều nghe nói trong điện thoại Vương Viên Viên có lưu lại cuộc gọi bạn ấy tự gọi cho mình, đúng không?"

"Ừ, rồi sao?" An Dạ hỏi.

"Lúc đó chúng em học lớp mười, thứ hai vào lớp phải nộp điện thoại lên, thứ sáu mới được lấy lại. Lâm sao Vương Viên Viên có điện thoại?"

"Nhất định là điện thoại của bạn ấy nhận được cuộc gọi từ vong, sau đó dẫn dụ bạn ấy đi đến ban công nhảy xuống."

"Nhất định là thế, rõ ràng là tự sát, tại sao lại trả thù chúng ta?" Có người lên tiếng oán giận.

"Đúng vậy, không ngờ nó...."

"Suyt, nó còn ở đây kia, con mèo đen đó."

"Á!"

Một nữ sinh nhỏ nhắn hỏi Bạch Hành: "Con mèo đó thật sự bị Vương Viên Viên bám vào sao? Bạn ấy thật sự muốn giết bọn em?"

Bạch Hành chỉ cười không nói, anh mở lòng bàn tay trái ra, bên trong có vài hạt thức ăn mèo. Anh ném đại ra một chỗ, chú mèo giống như mũi tên bắn khỏi dây cung, vọt đến chỗ thức ăn rồi chén sạch vào bụng.

Bạch Hành nói: "Nó người thấy mùi ngon mới nhào tới thôi, gặp quý đầu có đơn giản như vậy."

Thì ra là một hồi sợ bóng sợ gió, mọi người đồng thời thở dài nhẹ nhõm.

"Nhưng mà gặp quý cũng có thể hoàn toàn xảy ra đó nha."

Đường như Bạch Hành nhớ đến điều gì, khoé môi anh dần cong lên thành một đường hình cung, cười như không cười, tạo cảm giác mập mờ che dấu, khiến mọi người không phân biệt được lời anh nói là thật hay giả.

HẾT CHƯƠNG 87

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Cuộc gọi đến (11)

Vết thương trên chân lại phát tác khiến An Dạ đau đớn khó nhịn, cô thấp giọng nói: "Cảm ơn mọi người đã phối hợp lần này, giải tán thôi."

Bạch Hành dẫn cô đi thay băng gạc, chưa kịp thay xong thì đã nghe Tiểu Chu báo một tin xấu — Trần Tĩnh đã chết.

An Dạ: "Đã chết? Chết như thế nào?"

Tiểu Chu: "Suyễn cấp tính phát tác, chưa cấp cứu kịp thời nên đã chết."

"Lâm sao có thể như thế được?" Theo bản năng, An Dạ cảm thấy vụ án lần này không đơn giản như vậy, cô nhủ mảy dầy lo lắng: "Chỉ là một sự cố sao?"

"Hiện tại thì là vậy, trong quá trình vây bắt, đạo phạm đã vận động kịch liệt khiến bệnh suyễn cấp tính phát tác. Tuy nhiên, pháp y đã tìm ra thành phần aspirin còn dư lại trong dạ dày người chết, aspirin cũng là một nhân tố bên ngoài có thể kích phát bệnh suyễn."

An Dạ nghĩ: Một người mắc bệnh suyễn sẽ uống loại thuốc như aspirin? Huống chi bây giờ mới đầu tháng tư, là mùa phấn hoa tràn lan, phấn hoa cũng là nhân tố bên ngoài có thể kích phát bệnh.

Ngay cả An Dạ từng có bệnh viêm mũi dị ứng, nếu không chú ý chăm sóc sức khỏe thì rất có thể sẽ vì hít phấn hoa quá nhiều dẫn đến bệnh suyễn.

Vậy nên lần này chính là một vụ mưu sát sao?

Có người đã tính tới chuyện cô sẽ cứu Lâm Tiểu Nhã, sẽ đuổi bắt Trần Tĩnh nên trước đó đã cho Trần Tĩnh uống thuốc?

Người này có thể đoán trước tương lai? Hẳn là vì muốn Trần Tĩnh phải chết ư?

Hay tất cả đều chỉ là một sự trùng hợp?

Lý do Trần Tĩnh muốn giết Lâm Tiểu Nhã đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, ví dụ như bị đoạt bạn trai hay đại loại vậy. Mà aspirin thì dùng để giảm sốt giảm đau, trước đó Trần Tĩnh có bị phát sốt hay gì không, nên mới uống loại thuốc này?

An Dạ lại hỏi: "Tiểu Chu, các anh có kiểm tra ra được trước đó thân thể Trần Tĩnh bị bệnh gì không?"

"Lúc còn sống, quả thật cô bé ấy có bị sốt, nếu vì muốn giảm sốt mà uống aspirin thì cũng hợp logic. Với cả thời gian uống thuốc vào khoảng 4h chiều đến 7h tối, trong lúc đó có ra ngoài một chuyến, kế tiếp thì cùng làm bài tập với Lâm Tiểu Nhã, cuối cùng là bị bắt."

"Ừm, tôi còn nhớ mấy chuyện này." An Dạ cứ cảm thấy không đúng ở đâu đó nhưng lại không thể nói nên lời.

"Dù sao thì căn cứ vào hiện tại, đây chỉ là một sự cố, không phải án mưu sát, hơn nữa Trần Tĩnh cũng là một tội phạm giết người, cứ chấm dứt như thế thì ai cũng bớt lo chứ?" Tiểu Chu lăm lăm một câu.

An Dạ trầm mặc, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

Cô chỉ biết nếu cô là một người bị bệnh suyễn, dù thật sự có phát sốt cũng nhất định sẽ không uống aspirin - thứ có thể kích phát cơn bệnh.

Nhưng cũng có thể đây chỉ là một sự cố.

Tuy An Dạ còn nhiều điều muốn hỏi Trần Tĩnh nhưng cô ấy chết đi như vậy nên chẳng hỏi được gì, ngay cả điều quan trọng nhất là nguyên nhân mưu sát cũng không thể hỏi ra.

Mọi chuyện rơi vào ngõ cụt, bọn họ không thể làm gì tiếp được nữa.

Buổi tối, mấy người lại tụ họp, viết tắt cả những tin tức trước mắt lên tờ giấy trên bàn, cả nhóm phân tích các manh mối thật rõ ràng.

An Dạ dùng bút đỏ khoanh mấy vòng tròn trên giấy, nói: "Đầu tiên, cái chết của Vương Viên Viên có bị ẩn nào không, tiếp theo là vì sao Trần Tĩnh muốn giết Lâm Tiểu Nhã, sau đó chính là bài post ghi lại cuộc trò chuyện kia do ai gửi. Cuối cùng, kẻ gọi điện thoại cho chúng ta là người hay quý."

Lâm Tiểu Nhã mím môi, hỏi: "Chị An Dạ cảm thấy Vương Viên Viên không phải tự sát ư?"

"Theo cảm giác của chị thì không phải."

"Vì sao?"

"Vì trong phim cũng thường hay chiếu như vậy, nếu oán khí của một người mãi không tiêu tan thì nhất định là chịu oan."

"Chịu oan?" Lâm Tiểu Nhã bỗng run rẩy.

Lý Tương cũng sợ đến mức ngồi dịch sát vào Lâm Tiểu Nhã, hô lên: "Không thể nào? Có quý thật sao?"

"Nhưng em cảm thấy Vương Viên Viên nhất định là tự sát." Lâm Tiểu Nhã nói một cách đầy kiên định.

"Em cũng cảm thấy vậy, nhiều lắm chính là bạn ấy nghĩ mình bị chúng em khi dễ, chịu không nổi nên mới nhảy lầu." Lý Tương tiếp lời.

"Cũng không chắc lắm, nếu điều tra nữa thì chị cảm thấy có hứng thú với tin tức trò chuyện trước khi chết của cô bé ấy. Rốt cuộc phải làm sao mới gọi được cuộc gọi kỳ dị như vậy, thật sự là cuộc gọi tử vong sao?" Đầu ngón tay An Dạ vuốt ve cánh môi dưới của mình, suy nghĩ sâu xa.

Bạch Hành đột ngột lên tiếng: "Nếu trong tiềm thức mọi người thật sự cho rằng đây là chuyện do ma quỷ gây ra thì khó giải quyết rồi. Còn nếu tin tưởng chắc chắn rằng trên đời này không có quỷ, chuyện này do con người gây ra, có lẽ còn một cách giải thích nữa cho cái gọi là cuộc gọi tử vong."

"Không thể nào? Làm sao tự mình gọi điện thoại cho mình được, nhất định là có ma!" Mũ Lưỡi Trai khó tin.

Bạch Hành không nói gì mà chỉ móc di động của mình ra, lại mượn di động của Mũ Lưỡi Trai tới.

Bạch Hành: "Vậy tôi sẽ thực hiện cuộc gọi tử vong cho quý vị xem."

Anh đổi hai thẻ sim của hai cái di động, sim của anh bỏ vào di động Mũ Lưỡi Trai, ngược lại, bỏ sim của Mũ Lưỡi Trai vào lại di động của anh.

Sau đó, Bạch Hành dùng sim của Mũ Lưỡi Trai gọi vào di động cô ấy, cuộc gọi thông, để ba phút lại cúp máy.

Vì nhật ký cuộc gọi nằm trong điện thoại, cho dù đổi sim cũng sẽ không bị mất đi nhật ký trò chuyện trước đó.

Chờ sau khi Bạch Hành đổi lại sim, trong di động xuất hiện dãy số của mình gọi cho mình, hơn nửa hiển thị là trò chuyện ba phút.

Chi đơn giản như vậy, trước đây nghe thì thấy không thể tưởng tượng nổi, thật ra thao tác lại dễ đến mức khiến người khác khó tin.

Tiểu Chu tròn mắt há hốc mồm: "Chỉ vậy thôi?"

Bạch Hành: "Chỉ vậy thôi."

"Thế này thì cũng quá...." Cậu lập bắp nửa giây mà chẳng thốt thành câu.

Bạch Hành ngẩng đầu lên, nói: "Tuy nhiên, chính vì vậy nên có thể chứng minh Vương Viên Viên nhất định không phải tự sát mà là bị giết."

"Tại sao?" Tiểu Chu hỏi.

An Dạ trả lời thay Bạch Hành: "Bởi vì sau khi Vương Viên Viên chết mà còn có người động tay chân vào nhật ký cuộc gọi, như vậy chứng tỏ trong lúc cô bé chết, bên cạnh còn có những người khác. Cũng có thể nói rằng rất có khả năng Vương Viên Viên không phải tự sát mà là bị người kia đẩy xuống lầu."

"Không thể nào có chuyện này được." Lý Tương phản bác, "Vương Viên Viên lấy điện thoại ra bằng cách nào, mọi người đều bị thu điện thoại hết rồi, chỉ riêng điện thoại của bạn ấy là không thấy đâu. Nếu không phải do ma quỷ làm thì không hợp lý chút nào."

Tiểu Chu đắc ý: "Cái này thì đơn giản thôi, năm xưa, tôi chính là một tay lành nghề trong chuyện cạy ngăn tủ giáo viên, cũng đã từng trộm chìa khoá, có gì khó đâu?"

Mũ Lưỡi Trai huyếch khuỷu tay vào Tiểu Chu, nói: "Chu sư huynh à, lộ rồi nha, đừng dạy hư học sinh, ok?"

An Dạ lên tiếng: "Tuy nhiên, nếu dựa theo tình huống này cần phải có hai cái di động, nhưng lúc trước dò hỏi thì giáo viên cũng chỉ nói bị mất di động của Vương Viên Viên thôi, của những người khác vẫn còn. Nếu thật sự do bạn cùng lớp giết thì khi để lại di động của mình vào chỗ cũ, tại sao không để luôn cái của Vương Viên Viên vào? Tiểu huy chứng cứ như vậy, cũng không ai kiểm tra điện thoại."

"Đồ mọi chuyện cho ma quỷ." Bạch Hành nói một câu.

Đứng rồi, bởi vì chột dạ nên chỉ có thể làm ra hạ sách này.

Giống như khi bọn họ nghe thấy tự mình gọi điện thoại cho mình, phản ứng đầu tiên đều nghĩ là gặp quỷ.

Hung thủ có ý làm cho vụ án trở nên khó bề phân biệt, khiến người khác không bắt được nhược điểm.

Hướng chỉ hiện trường là nơi hẻo lánh, thời gian bị giết hại lại sau giờ học nên người có khả năng phạm tội nhiều vô số. Thêm nữa là ngày hôm sau mới phát hiện thi thể Vương Viên Viên, những chuyện hung thủ có thể làm sau đó quá nhiều, dấu vết tại hiện trường hầu như đều bị xoá.

Còn cả sau khi sự việc xảy ra, có người nói nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, chưa biết chừng vì hung thủ không yên tâm, muốn trở lại kiểm tra xem mình còn để sót dấu vết nào không, lúc bấy giờ mới để lại ấn tượng "bước chân ma" cho người khác.

Tiểu Chu nhận một cuộc gọi rồi trở lại nói: "Đã tìm được người post bài viết kia, là Trần Tĩnh."

"Chắc." Tiểu Di nhủ mảy.

An Dạ hết hồn, vậy mà là Trần Tĩnh?

Lẽ nào cô bé ấy mới là người đầu tiên phải chết? Bởi vì nhận được cuộc gọi tử vong nên đã chết? Đến cuối cùng thì đây là một sự trùng hợp hay mưu sát?

Vì sao? Tất cả những chuyện này xuất phát từ nguyên nhân nào?

Nhưng điện thoại mà không thể đoán trước tương lai, huống chi.... huống chi câu đó điện thoại mà không phải đã được Bạch Hành giải thích rồi sao? Trên đời này vốn không có điện thoại mà, không phải sao?

Sao lại thế này? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Vì Trần Tĩnh đã chết nên tất cả đầu mối đều trở về điểm xuất phát.

Thế nhưng vào lúc này, di động Bạch Hành bỗng nhiên vang lên, anh cái tiếng chuông chính là loại cũ nhất, không có bất cứ âm điệu nào, chỉ là tiếng "reng reng reng" đơn điệu buồn tẻ.

Anh nhìn màn hình, thấy hiện lên dãy số thật ngắn, là số điện thoại công cộng.

Bạch Hành cảm thấy kỳ lạ, anh nhận cuộc gọi và nhấn vào loa ngoài, đầu tiên là tiếng rè rè, tiếp đó vang lên tiếng người: "04020404"

Là.... là cuộc gọi tử vong!

Bạch Hành vẫn chưa kịp nói gì, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến giọng điệu mơ hồ: "Hoa viên Tĩnh Nguyệt, số 0204."

Dứt lời, đầu dây bên kia nhanh chóng cúp máy.

Tiểu Chu nhớ kỹ thời gian và dãy số kia, rất nhanh đã đi điều tra.

An Dạ sồn tóc gáy, câu thông báo địa chỉ kia vẫn còn lờn vờn trong đầu cô không tiêu tan, địa chỉ đó.... không phải là địa chỉ nhà cô đấy sao?

Tại sao kẻ nọ biết những điều này, biết số di động của cô, biết số của mấy người Lâm Tiểu Nhã? Được rồi, biết số điện thoại của bốn người vì thông tin các cô bị đăng lên mạng, nhưng làm sao lại biết số điện thoại Bạch Hành?!

Kẻ thực hiện cuộc gọi này là người hay ma?

Hắn đang trà trộn bên cạnh bọn họ sao? Hay là nói.... ngay từ đầu, hắn đã theo dõi bọn họ?!

Đây là một đòn cánh cáo, muốn bảo bọn họ không nên tiếp tục điều tra? Không thể phá hỏng kế hoạch báo thù của Vương Viên Viên ư?

Nhưng tại sao lại là bây giờ? Đã chết hai năm mới bắt đầu công cuộc trả thù?

Không đúng, học cấp ba, 18 tuổi.

Nhóm học sinh đều trưởng thành, đang là lúc lột xác hoá bướm, là thời cơ vỗ cánh bay cao.

Kẻ kia, hoặc là con quý gia.... muốn tự tay bẻ gãy đôi cánh của họ, tự tay đập nát hy vọng của họ, đưa tất cả bọn họ xuống địa ngục!

An Dạ bỗng nhiên hiểu ra được một chuyện kinh khủng, cô nói: "Rất có thể cả lớp các em không trốn thoát được đâu, Vương Viên Viên muốn tất cả mọi người đều phải chết. Việc này liên lụy tới chị là vì chị giúp đỡ các em. Bốn người chúng ta chính là ví dụ sống sờ sờ, chúng ta còn chết trước hơn so với những người còn lại."

HẾT CHƯƠNG 88

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngự]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Cuộc gọi đến (12)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Qua hôm sau, nhóm An Dạ đến trường học điều tra nghe ngóng.

Vì không có lệnh khám xét nên họ chỉ có thể giả làm phụ huynh tham quan trường học. Cả nhóm chia làm hai hướng, An Dạ và Bạch Hành giả làm phụ huynh đến phòng chủ nhiệm lớp Lâm Tiểu Nhã nói mấy lời khách sáo, còn Lâm Tiểu Nhã thì dẫn đoàn người Tiểu Chu đến quan sát hiện trường nhảy lầu là toà nhà thí nghiệm kia.

Bạch Hành ôm eo An Dạ, thấp giọng dặn dò: "Đừng để bị lộ."

An Dạ gầy gù một tý, thấy không có kết quả thì buồn bực nói: "Không cần diễn thật như vậy chứ?"

"Nếu không làm vậy sẽ bị phát hiện rất nhanh, em muốn bị đuổi ra ngoài à?"

"....." An Dạ câm nín.

Ngay lúc này, cô chủ nhiệm bước đến đón khách, cười nói: "Là anh Bạch phải không ạ?"

Bạch Hành: "Là tôi."

Cô chủ nhiệm: "Tôi nghe Hiệu trưởng báo anh chị định chuyển trường cho con đến đây nên muốn tham quan một chút?"

An Dạ đáp: "Đừng vậy, chúng tôi muốn xem xét môi trường học tập nơi đây thế nào, dù sao thì hoàn cảnh không tốt sẽ ảnh hưởng đến sức học của đứa trẻ."

Cô chủ nhiệm xua xua tay: "Ai da, cô cứ yên tâm. Trường chúng tôi vừa đạt danh hiệu lớp thực nghiệm ưu tú nhất toàn quận Hoàng Sơn, mối quan hệ giữa các học sinh rất hoà hợp, về mặt học tập cũng rất rõ ràng."

An Dạ hỏi lại: "Lớp thực nghiệm ưu tú nhất à? Lớp nào đạt được vậy?"

Cô chủ nhiệm cười rộ lên, không chút chột dạ mà nói: "Là lớp của tôi, năm nay lớp mười hai, từ lớp mười đã cùng nhau đạt được danh hiệu này, liên tục trong ba năm lận."

"Thật lợi hại, vậy năm tới con tôi chuyển đến có thể vào lớp cô được không ạ? Năm nay thằng bé học lớp mười, sợ là sang năm bị lưu ban, phải học lại lớp mười." An Dạ nói.

Nụ cười của cô chủ nhiệm hơi khựng, hỏi: "Học sinh lưu ban?"

Bạch Hành nhích môi: "Cô đừng lo, lực học của thằng bé không có vấn đề gì, chỉ là trước đây bị thương, phải nghỉ học một thời gian dài nên mới chọn lưu ban để học bù."

"À, thì ra là vậy. Anh chị chuyển con mình vào lớp tôi dạy thì cứ yên tâm, tôi rất biết cách điều tiết mâu thuẫn giữa học sinh với nhau, sẽ nhanh chóng giúp con anh chị hoà nhập vào tập thể lớp."

Đột nhiên Bạch Hành nhủ mảy, giống như lo lắng mà hỏi: "Nhưng mà tôi nghe nói trước đây có vụ học sinh chuyển trường nhảy lầu tự sát? Là vì quan hệ không tốt với mấy bạn cùng lớp hay sao?"

Ánh mắt cô chủ nhiệm sụp xuống trong chốc lát, đây là động tác quen thuộc khi suy nghĩ, cô đáp: "À, cái đó, là vì trường học trước đây của bạn ấy không có áp lực học tập quá lớn, đến lớp tôi, bạn ấy hơi không theo kịp chương trình dạy. Tôi đã trao đổi với bạn, nói không theo kịp thì cứ từ từ. Nhưng đứa bé này vừa trầm lặng lại hiểu thẳng, không chịu nổi áp lực học tập mới làm ra chuyện như vậy. Đối với chuyện này,

tôi thật sự đau lòng, rớt cuộc thi học tập không phải là con đường duy nhất, học không giỏi rồi cũng sẽ có con đường cho chính mình, anh Bạch nói có đúng hay không?"

An Dạ mỉm cười gật đầu: "Vây là tốt rồi, tôi còn lo lắng con mình sẽ không hoà nhập với lớp nữa. Cảm ơn cô giáo, vậy chúng tôi có thể tự mình đi tham quan xung quanh khuôn viên trường được không? Có cứ việc bận chuyện của mình, chúng tôi tuy tiện nhìn xem một chút thôi."

Cô chủ nhiệm nói: "Vây thì tốt quá, tôi còn có tiết, xin phép đi trước. Có vấn gì thì anh Bạch và chị nhà có thể tìm nhân viên nghiệp vụ, bọn họ sẽ giúp anh chị liên hệ với tôi."

"Được, được." An Dạ đáp.

Bạch Hành buông An Dạ ra: "Nhìn ra điều gì không?"

An Dạ: "Giáo viên này cũng xem như là một bàn tay phía sau màn, nói không chừng Vương Viên Viên đã báo vụ bắt nạt cho cô giáo nhưng vì muốn giữ cho lớp hoà thuận, giành lấy danh hiệu nên nhắm mắt làm ngơ."

"Mấy chuyện ma quái muốn tồn tại phải có đủ điều kiện nhất định, hiện giờ đã xuất hiện nguyên nhân giấu giếm, chỉ cần phanh phui cái chết này ra thì có thể sẽ may mắn thoát nạn."

Vào lúc này, điện thoại Bạch Hành lại vang lên.

"Reng reng reng ——"

Đáy lòng An Dạ tự dưng lộp bộp một tiếng, cô vô thức lui về sau, muốn tránh khỏi âm thanh kia.

Bạch Hành liếc nhìn phản ứng của An Dạ, làm trò trước mặt cô mà mở loa ngoài lên, thì ra là Tiểu Chu gọi đến.

Bạch Hành lại tắt loa ngoài, hỏi: "Thế nào?"

Bên phía Tiểu Chu giọng rất lớn, cùng tiếng nói chuyện là âm thanh xào xạc nho nhỏ, cậu đứng ngược gió, lớn tiếng nói vào điện thoại: "Này? Bạch Hành?"

"Tôi đây," Bạch Hành đáp.

"Tôi không phát hiện được gì cả, đã là chuyện của hai năm trước rồi, bây giờ làm gì còn chứng cứ nào để lại đâu?" Tiểu Chu nói.

An Dạ sắp bị mạch não của Tiểu Chu dọa sợ, bọn họ đâu có ngu tới mức kêu cậu ấy đi tìm chứng cứ hai năm trước? Chỉ đơn giản đi quan sát địa hình, xem có người nào hoặc vị trí nào khả nghi hay không thôi.

An Dạ đoạt lấy điện thoại, nói: "Tôi biết rồi, tôi đến xem sao."

Bạch Hành vừa định đuổi theo lại bị An Dạ ngăn cản, cô bảo: "Anh âm thầm đến lớp Lâm Tiểu Nhã kiểm tra, em đi một lát rồi trở về, mấy chỗ như vậy không nên có quá nhiều người, cứ chia ra mà làm, như thế sẽ càng thu được nhiều tin tức hơn."

Bạch Hành không phản đối, cất bước rời đi.

An Dạ nhìn theo hướng anh đi rồi hít sâu một hơi, chạy đến chỗ hẻo lánh nhất trong khu dạy học.

Lúc An Dạ đến thì không thấy Tiểu Chu đâu, chỉ còn lại một mình Lâm Tiểu Nhã.

"Tiểu Chu đâu?" An Dạ hỏi.

"Anh ấy về cục cảnh sát, hình như có chuyện gì đó, bảo em ở đây chờ chị."

"Được rồi, chúng ta lên đó xem sao."

An Dạ theo Lâm Tiểu Nhã đi vào toà nhà thí nghiệm, móc khoá của toà nhà này đã bị ai đó bẻ gãy mà nhà trường cũng không đến sửa, có lẽ họ cảm thấy không cần thiết phí thêm tiền dự toán cho chỗ này.

Bên trong vô cùng yên tĩnh, rất ẩm ướt, cộng thêm mùi mốc thật gay mũi.

An Dạ không kiềm được đưa tay che mũi, cô nhàu mày, đi chưa được hai bước đã dừng lại.

Vào lúc này, Lâm Tiểu Nhã lên tiếng: "Chị An Dạ, em nhớ ra rồi, trước khi chết thì Vương Viên Viên rất thích đến phòng truyền thông ở cuối hành lang đằng kia."

"Chúng ta đến đó xem."

An Dạ đi đằng trước, Lâm Tiểu Nhã ở phía sau, hình như cô bé rất sợ, rụt rè bám theo sau An Dạ, bước chân nhẹ thật nhẹ như là lo quấy nhiễu đến người nào đó.

An Dạ dâng lên cảm giác hoảng hốt khó tả, cô bước vào phòng, đột nhiên nghe thấy một tiếng "bộp" truyền đến từ trong góc tối.

An Dạ xoay người nhưng không thấy Lâm Tiểu Nhã đâu.

Cô bé đó đi đâu rồi? Âm thanh vừa này là gì thế?

Theo bản năng, An Dạ chạy về phía cửa nhưng phát hiện cửa đã bị ai đó khoá lại, tiếng động vừa rồi hẳn là tiếng ổ khoá va vào nhau!

Không ổn, cô bị khoá từ bên trong rồi!

An Dạ kéo màn cửa ra, định nhảy cửa sổ.

Nhưng vén màn cửa lên rồi, cô phát hiện tuy cửa kính đã vỡ nhưng bên trong cửa sổ còn có một lớp phòng trộm, chính là loại có rất nhiều cây sắt hàn sát vào nhau, vô cùng kiên cố.

Lâm Tiểu Nhã đứng đối diện An Dạ, trên mặt toàn là nước mắt, giọng nói run rẩy: "Chị An Dạ, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

"Tiểu Nhã? Em làm sao thế? Mở khoá ra trước đi, chị bị nhốt rồi."

Về mặt Lâm Tiểu Nhã lúc này vô cùng kỳ lạ, giống như một người bị thôi miên không thể tỉnh táo, trong miệng cô ấy cứ lặp đi lặp lại "thực xin lỗi".

Lâm Tiểu Nhã kéo một bức màn từ bên trong ra, mở bật lửa, dí ngọn lửa lên tấm màn.

"Phùng" một tiếng, ánh lửa cao tận trời!

Xong đời, màn che trong phòng truyền thông rất dày, một khi bắt lửa thì toàn bộ căn phòng này sẽ bị thiêu cháy, cô sẽ chết cháy bên trong!

An Dạ lớn tiếng kêu lên: "Lâm Tiểu Nhã, thả tôi ra ngoài! Lâm Tiểu Nhã!"

Trông mặt Lâm Tiểu Nhã bị lặp đi bởi ánh lửa biến thành màu đỏ tươi, cô ta vừa lui về sau vừa nói: "Chị An Dạ, thật xin lỗi, em không thể để chị điều tra tiếp được nữa, em không thể."

Vừa dứt lời, Lâm Tiểu Nhã đã bỏ chạy.

An Dạ trượt dần xuống đất, cô ôm đầu gối, cả người hoảng hốt.

Điện thoại của cô đã bị chính cô đập nát rồi, Bạch Hành lại không thể đuổi đến kịp thời.

Nhưng vì sao Lâm Tiểu Nhã lại muốn giết cô?

Có sơ hở nào đó đã hé lộ, là do cô không cẩn thận chú ý.

An Dạ xâu chuỗi lại toàn bộ hình ảnh của Lâm Tiểu Nhã trước đây, bắt đầu từ cái chết của Trần Tĩnh, người ở cạnh Trần Tĩnh lúc đó là Lâm Tiểu Nhã, Trần Tĩnh biết được những gì? Còn thuốc aspirin nữa, chẳng lẽ do Lâm Tiểu Nhã đánh tráo ư?

Đúng rồi, đúng là vậy rồi.

Ở cùng Trần Tĩnh lúc đó là Lâm Tiểu Nhã, ngay từ đầu, Lâm Tiểu Nhã đã muốn giết Trần Tĩnh!

Nhưng lý do vì sao? Vì sao Lâm Tiểu Nhã muốn giết Trần Tĩnh, Trần Tĩnh cũng muốn giết Lâm Tiểu Nhã?

Vì sao Lâm Tiểu Nhã không muốn cô tiếp tục điều tra?

An Dạ đã hiểu, Lâm Tiểu Nhã chính là hung thủ hại chết Vương Viên Viên, cũng chính là người nắm giữ một cái di động khác, cô ta muốn giết Trần Tĩnh có thể là vì Trần Tĩnh biết rõ mọi chuyện!

Cho nên, rất có khả năng Trần Tĩnh là bạn thân của Vương Viên Viên, cô ấy ẩn nấp bên cạnh Lâm Tiểu Nhã, đầu tiên là đăng bài khiến hung thủ hoảng sợ, sau đó lại dựa theo kế hoạch giết hại Lâm Tiểu Nhã!

Nhưng không ngờ tất cả đều bị Lâm Tiểu Nhã khám phá, kết quả ngược lại bị giết.

Ngay từ đầu, An Dạ không hề nghi ngờ Lâm Tiểu Nhã vì trong ánh mắt cô gái kia đều là vẻ đẹp trong sáng, khi cười rộ lên thật ngọt ngào động lòng người.

Ngay từ đầu, An Dạ đã bị cô ta che mắt, cảm thấy đó chỉ là một học sinh trung học vô tội bị liên lụy.

Bây giờ xem ra trong lòng những kẻ này đều có một con quỷ ẩn nấp, đáng sợ hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Lửa càng lúc càng lớn, ánh lửa chiếu sáng đầy mắt An Dạ, khói bụi bám đầy gương mặt vốn hồng hào của cô.

Cô che miệng lại, sặc đến nỗi không nói được gì.

Ý thức An Dạ mơ hồ, loáng thoáng nghe thấy tiếng động ồn ào dưới lầu.

Rốt cuộc.... rốt cuộc cô cũng không được cứu.

An Dạ cảm thấy thật đau đớn, loại cảm giác cực nóng liếm lên da thịt giống như bị quay tròn trên lửa, tứa ra mỡ trơn rồi trở thành một khối thịt cháy đen nhẵn nhéo.

Cô sẽ bị ngọn lửa cắn nuốt, cả cơ thể hoá thành tro tàn.

Không còn thời gian nữa.

Trên người An Dạ chốc thì nóng, chốc thì lạnh, cô giãy giụa trong cơn mơ hồ.

Đến khi cô mở mắt một lần nữa thì đã ở trong bệnh viện.

"Bạch Hành?" Anh đứng phía bên trái đầu giường cô nằm, đang nghiêm chỉnh gọt vỏ táo.

Bạch Hành đưa quả táo cho An Dạ, nói: "May mắn không sao, em thoát hiểm kịp thời."

An Dạ kiểm tra cơ thể mình, quả nhiên không có chỗ nào bị bỏng hết.

Tiểu Di lên tiếng: "Nếu không phải do tôi tới nhanh thì cô đã bị thiêu chết rồi."

An Dạ không kịp nói lời cảm tạ mà thông báo: "Đúng rồi, Lâm Tiểu Nhã là hung thủ!"

Bạch Hành phản ứng thật lạnh nhạt: "Ừ."

Tiểu Chu mím môi: "Chúng tôi phát hiện thi thể Lâm Tiểu Nhã bên ngoài trường, đôi mắt cô ấy bị một lưỡi dao sắc bén đâm bị thương, tử vong do bị cắt cổ họng."

"Sao lại thế được?" An Dạ che miệng.

"Vẫn còn đang tìm kiếm hung thủ, vụ án đang trong vòng điều tra."

Lý Tương sắp phát điên: "Chỉ An Dạ, Lâm Tiểu Nhã là người thứ nhất phải chết đúng không? Vị trí bị thương của cậu ấy là đôi mắt, cậu ấy thật sự.... thật sự đã chết như vậy."

"Nhưng tại sao lại là đôi mắt?" Tiểu Di hỏi.

Lý Tương như bừng tỉnh từ trong mộng: "Em nhớ rõ là Lâm Tiểu Nhã đã từng chế giễu đôi mắt Vương Viên Viên, nói cậu ấy lớn lên xấu xí. Em.... em là lỗi tai, em đã từng làm lỗi tai Vương Viên Viên bị thương, khiến vành tai bạn ấy chảy máu!"

Tiểu Di nhún vai: "Anh chụp của tôi và An Dạ đều làm đại thời, tôi chưa từng gặp Vương Viên Viên nên có lẽ sẽ không bị thương ở những vị trí đó. Vết thương ở chân An Dạ là do tôi làm nên cũng không quan hệ đến sự kiện mà quái đầu tiên."

"Vậy nên vẫn còn một hung thủ nữa đúng không? Ngoại trừ Lâm Tiểu Nhã còn có một người nữa đang đứng sau màn." An Dạ ra kết luận.

HẾT CHƯƠNG 89

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 90: Cuộc gọi đến (13)

Editor: Dưa nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Lâm Tiểu Nhã bị người khác giết nên là do con người làm ra.

Có ai đó vẫn luôn điều tra nguyên nhân cái chết của Vương Viên Viên, hơn nữa còn lợi dụng Vương Viên Viên tạo nên sự đe dọa, sau đó ra về thân bí mà sẵn giết bọn họ.

Người này là ai?

Lúc đầu là Trần Tĩnh, kế tiếp là Lâm Tiểu Nhã, rốt cuộc thì hắn đã dùng cách nào để có thể hoàn thành từng bước một, diễn một cách hoàn hảo cho đến bây giờ?

Nếu là người, vì sao lại biết số điện thoại An Dạ, thậm chí là số của Bạch Hành nữa?

Không ổn, đầu An Dạ sắp nổ tung rồi.

Cô giống như nhút chí, ngã đầu lên trên gối, nói với Bạch Hành: "Em muốn ngủ một lát, anh và Tiểu Chu cũng về nghỉ ngơi đi."

Bạch Hành đáp: "Anh ngủ trên ghế dựa, em tự lo cho mình là được rồi. Tiểu Di và Lý Tương ở tạm nhà Mũ Lưỡi Trai, còn có Tiểu Chu bảo vệ, đừng suy nghĩ nhiều quá."

An Dạ nhắm mắt lại, tròng mắt bị một lớp da ướt át phủ lên, lúc đầu cảm thấy hơi rất nhưng lúc sau thì thoải mái hơn nhiều.

Cô ngẫm kỹ lại, bản thân mình quả thật đã lâu chưa được ngủ một giấc đã đời.

Nhưng những thứ hỗn loạn bí ẩn kia tựa như mạng nhện vừa mỏng manh vừa dính dấp, lập tức bao phủ cả khuôn mặt cô, khiến cho cô phiền muộn trong lòng.

An Dạ liên kết mọi chuyện từ ngay lúc bắt đầu —

Trước tiên là Lâm Tiểu Nhã nhận được ảnh chụp đe dọa, bên trong tám ảnh đó xóa đi đôi mắt Lâm Tiểu Nhã, đây là tác phẩm của Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh là bạn thân Vương Viên Viên, sau khi biết được sự thật thì ẩn nấp bên cạnh Lâm Tiểu Nhã, một lòng muốn trả thù cô ta, chờ đợi cơ hội ra tay. Cổ tình là Lâm Tiểu Nhã tìm An Dạ xin giúp đỡ, lúc bấy giờ mới khiến Trần Tĩnh không thể không quan sát kỹ hơn, xuống tay cũng chậm hơn.

Mà thông tin trên trang web của Lâm Tiểu Nhã do Trần Tĩnh gửi lên, thậm chí vì muốn đánh lừa dư luận nên gửi luôn thông tin Lý Tương - đối thủ một mắt một còn với Lâm Tiểu Nhã, chỉ là vì tạo nên không khí ma quái.

Sau đó Tiểu Di ra tay, cô ấy vẫn luôn theo dõi An Dạ, biết chuyện Lâm Tiểu Nhã gửi đúng chỗ ngựa, lợi dụng chuyện này mà bắt đầu, hơn nữa còn kết hợp với điện thoại ma, tạo nên hướng đi hoàn mỹ cho sự kiện ma quỷ.

Cô ấy gửi thông tin An Dạ lên trang web tử vong, hơn nữa còn đưa cả thông tin của mình lên vì không muốn để người khác hoài nghi.

Lúc đó, điện thoại ma và ảnh chụp đều do đích thân Tiểu Di làm nên.

Kế tiếp là Trần Tĩnh không kiểm được nữa, muốn sát hại Lâm Tiểu Nhã. Lúc bấy giờ, Lâm Tiểu Nhã thấy Trần Tĩnh có chỗ kỳ lạ nên ra tay trước chiếm lợi thế, đổi thuốc hạ sốt của Trần Tĩnh thành aspirin, lại không ngờ Trần Tĩnh thật sự có thể xuống tay độc ác, nếu không phải nhờ An Dạ đến kịp, Lâm Tiểu Nhã ngày đó có lẽ đã chết.

Cuối cùng, cũng chính là mấy tiếng trước, Lâm Tiểu Nhã ý thức được An Dạ thúc đẩy cuộc điều tra đi về một hướng khác nên đã lợi dụng tình huống lúc đó, nhất thời nóng đầu nhốt An Dạ vào phòng học, định thiêu cô chết.

Lại không ngờ được, Lâm Tiểu Nhã bị một người đứng sau màn giết chết, ngay sau khi cô ta cho rằng mình đã may mắn chạy thoát.

An Dạ mở mắt ra, cô nhìn lớp nước son xám xịt trên trần nhà, tròng mắt không tự giác di chuyển theo bóng đèn đang đung đưa.

Đột nhiên, tầm mắt cô dừng ở một nơi nào đó trên bóng đèn, chăm chú nhìn trong chốc lát, ánh mắt nheo lại...

A, không đúng.

Có chỗ nào đó không hợp lý.

Có lẽ mọi chuyện được liên kết rõ ràng nhưng vẫn còn một ít dấu vết nho nhỏ.

Tổng cộng có bốn bức ảnh, đôi mắt Lâm Tiểu Nhã trong ảnh là do Trần Tĩnh xóa đi, chân An Dạ và tay Tiểu Di đều do chính Tiểu Di xóa, nhưng còn Lý Tương, lỗi tại cô ấy cũng do Tiểu Di xóa sao?

An Dạ gọi điện cho Tiểu Di, hỏi: "Tiểu Di, tôi hỏi cô một vấn đề."

"Nói."

"Lỗi tại Lý Tương trong bức ảnh đó là do cô xóa hả?"

"Tôi không nhớ, nhưng bức ảnh đó do tôi chụp nên có lẽ thuận tai xóa luôn?"

"Nói cách khác, cũng có khả năng cô quên xóa, kết quả bị người khác làm thay?"

"Ai biết đâu!" Giọng nói cô ấy đầy sự khinh thường thì bỗng nhiên khựng lại: "Đợi chút, ý cô là có người theo dõi tôi?"

"Tôi nhớ rồi, Lý Tương nói lỗi tại cô ấy bị xóa đi là chính xác, cô ấy từng làm bị thương lỗi tại Vương Viên Viên nên mới bị liên lụy. Tôi nghĩ.... khả năng thật sự có lẽ không phải do cô xóa."

"Điều này...."

"Cô đưa điện thoại cho Lý Tương đi, tôi hỏi cô ấy vài vấn đề." An Dạ nói.

"A lô? Chị An Dạ?" Giọng nói Lý Tương thật nhỏ nhẹ, cách điện thoại nên hầu như chất giọng bình thường đều thay đổi, trở nên trầm khàn và mềm nhẹ hơn.

"Lý Tương, có phải em gat chị chuyện gì hay không?" An Dạ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy tất cả mọi người hầu như đều không đáng tin, Lâm Tiểu Nhã chính là một ví dụ điển hình, cũng khiến cô ăn thiệt một vỏ lớn.

Bất kể thế nào thì cô phải hỏi cho rõ ràng, không thể để xảy ra sơ xuất gì nữa.

"Chị An Dạ...." Lý Tương có tất giật mình, giọng nói dần thấp xuống.

"Nói rõ ràng, nếu không, tôi sẽ báo Tiểu Chu đưa cô về nhà."

"Đừng mà, chị An Dạ, em về nhà rồi lỡ bị nó tìm tới thì phải làm sao?"

"Đó là chuyện của cô."

Lý Trương cắn răng một cái: "Vậy em nói, thật ra.... em biết chuyện Vương Viên Viên lấy đi động. Lúc đó em là người có trách nhiệm giữ đồ, chìa khoá ngăn tù do em cầm, cũng là em cố ý để trên bàn cho bạn ấy lấy đi, định chờ bạn ấy lấy đi động, ngày hôm sau sẽ tố giác bạn ấy. Nhưng em không ngờ bạn ấy lại nhảy lầu, làm chuyện bung bét ra như vậy."

"Còn gì nữa?"

"Chiều hôm đó, em không thấy đi động Vương Viên Viên trong tù nữa, chìa khoá cũng nằm ngay ngăn trên bàn. Em cố tính đến toà lầu thí nghiệm, chỗ bạn ấy hay bị phạt quét rác, định hỏi đi động đâu. Kết quả em thấy bạn ấy ngã chết dưới lầu, em không dám làm lộ ra, sợ chuyện chìa khoá bị phanh phui nên bỏ chạy."

"Khó trách...." An Dạ nghĩ: "Lý Trương sẽ bị theo dõi vì cô ấy cũng là một bàn tay phía sau màn. Nếu cô ấy báo án sớm hơn, nói không chừng Lâm Tiểu Nhã sẽ không thể thoát tội."

Hiện giờ suy đoán sơ bộ thì hẳn là Lâm Tiểu Nhã báo Vương Viên Viên trộm chìa khoá lấy đi động, sợ Vương Viên Viên tố cáo mình nên Lâm Tiểu Nhã cũng báo Vương Viên Viên lấy đi động của cô ấy theo, sau đó nảy sinh tranh chấp hoặc cái gì đó mà đẩy Vương Viên Viên xuống lầu. Lâm Tiểu Nhã sợ thì sợ nhưng lại không ngu, đơn giản tạo dựng thành hiện tượng điện thoại ma, sau khi xong việc, Lâm Tiểu Nhã để đi động của mình vào lại ngăn tù, đồ cho Vương Viên Viên tự tiện lấy đi động mới bị ma quỷ dụ dỗ nhảy lầu.

Vì không có chứng cứ nào lưu lại hiện trường nên cảnh sát kết luận vì Vương Viên Viên không chịu nổi áp lực học tập, lựa chọn tự sát.

Mà theo dõi tất cả những việc này không chỉ có Trần Tĩnh, phía sau Trần Tĩnh còn một người nữa vẫn luôn nhìn bọn họ chăm chú, hơn nữa còn định báo thù thay cho Vương Viên Viên.

Từ bức ảnh Lý Trương bị xóa đi lộ tai là có thể nhìn ra người kia đã điều tra rõ chân tướng, hơn nữa, hẳn không thỏa mãn khi chỉ giết mỗi hai người, cái hẳn muốn là xử từ hình tất cả những ai đã từng ức hiếp Vương Viên Viên.

Thậm chí.... bao gồm cả An Dạ.

Kẻ kia đã gần như biến thái, ngay cả An Dạ và Tiểu Di mà hẳn cũng muốn xuống tay.

Hơn nữa, hẳn không chỉ biết số điện thoại An Dạ, còn biết cả số Bạch Hành.

Điều này có nghĩa là gì?

Rất có khả năng An Dạ biết hẳn, hoặc rất lâu trước đây đã ngủ đông bên cạnh cô!

Ngay từ đầu, hẳn đã dõi theo An Dạ cùng Bạch Hành.

Từ đầu đến cuối, hẳn ẩn nấp thật kỹ, giữ một khoảng cách như gần như xa, lảng lảng nhìn bọn họ chăm chú.

Không được, bên cạnh cô.... có người!

Điện thoại bàn truyền đến tiếng vang "tút TUT TUT", biểu thị cuộc gọi đã chấm dứt, lập tức khiến thần kinh An Dạ như muốn đứt ra.

Có phải cô đã quá nhạy cảm hay không?

An Dạ thờ ơ hất một hơi, cất tiếng kêu: "Bạch Hành?"

Không ai đáp lời cô.

Bạch Hành đâu rồi?

An Dạ chống người ngồi dậy nhìn quanh bốn phía. Giờ thì cô mới nhận ra cánh cửa chỉ hơi khép hờ, hình như lúc nãy Bạch Hành có nói anh phải đi WC, khi đó cô đang trò chuyện rất nhập tâm nên không nghe rõ.

Dù gì thì Bạch Hành cũng sẽ trở về nhanh thôi, An Dạ nhắm mắt lại, định ngủ.

"Kéttttt —— " cửa đột nhiên bị kéo ra, vang lên tiếng động thông thả rõ ràng.

Giống như có gió thổi qua, sự lạnh lẽo ập tới trên mặt An Dạ, khiến cô nổi da gà toàn thân, trong phút chốc làm người ta rợn tóc gáy.

"Bạch Hành? Là anh hả?" An Dạ hỏi.

—— đương nhiên không phải.

Suy nghĩ của cô giống như muốn cãi lại cô, trong đầu cứ mãi nghĩ đến những chuyện đáng sợ nhất.

Tựa như sau khi cô hỏi xong sẽ có người thật sự trả lời: "Đương nhiên không phải."

Không phải Bạch Hành thì là ai?

An Dạ không dám nhắm mắt, cô cứ cảm thấy lông mống trên mặt dựng đứng lên, cảm giác thật căng thẳng. Một khi nhắm mắt lại, cô sẽ suy nghĩ miên man, sẽ cảm thấy có người đang đối diện cùng cô, hơi thờ phun lên mặt cô, lảng lảng chăm chú nhìn cô.

Sao có thể chứ?

An Dạ mới không tin mấy chuyện quỷ thần này, cô co rúm lại, cả cơ thể vùi sâu vào trong chăn, bàn tay chậm rãi kéo chăn lên che hết mũi miệng.

Cô không dám nhìn loạn, chỉ sợ sẽ trông thấy thứ không nên thấy.

Cái gì cũng không thấy đâu, An Dạ tự an ủi chính mình.

"Kéttttt —— " hình như cửa đã đóng lại.

Phù.

Xem ra là gió thật rồi?

Cô thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh lại nghĩ đó có phải là tín hiệu có người vào phòng rồi hay không?

Người kia kéo cửa ra nhìn cô chăm chú, sau đó vào phòng rồi đóng cửa lại.

Huống chi dựa theo trước đây, quả thật đã từng có người theo dõi cô trong bóng tối đấy, không phải sao?

"Ai đấy?" An Dạ hỏi.

Không ai trả lời cô.

"Là ai vậy?" Cô lại hỏi, giọng nói run run, thậm chí có loại cảm giác tức giận bản thân, cô không tự giác nâng âm lượng lên: "Rốt cuộc là ai?"

An Dạ không nhận được mở to mắt ra, cô thử hơi nheo lại để đôi mắt dần tiếp thu ánh sáng và mờ rộng tầm nhìn.

Vào lúc này, bóng đèn đột nhiên tắt ngấm!

Toàn bộ phòng bệnh chìm vào sự yên lặng kinh dị, rốt cuộc thì An Dạ cũng không chịu nổi nữa, hô to: "Cứu mạng!"

"An Dạ?" Bạch Hành bất ngờ đẩy cửa ra, mang theo ánh sáng ngoài hành lang vào phòng.

Anh nhú mày nhìn lên trần nhà, chắc một tiếng, nói: "Bóng đèn hư rồi? Anh kêu hộ sĩ đến sửa."

An Dạ vẫn còn sợ: "Anh đừng có nói đi là đi như vậy chứ."

Bạch Hành hơi sững sốt, có chút xấu hổ, phản trả: "Loại chuyện này đâu có nín được...."

"Khụ khụ khụ." An Dạ ho khan mấy tiếng, hai lỗ tai đỏ ửng.

Cũng đúng, đòi anh nhận không đi WC gì đó đúng là không phúc hậu.

HẾT CHƯƠNG 90

Bạn đang đọc truyện [*Từ Bất Ngờ*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cuộc gọi đến (14)

Editor: Dưa nụ

An Dạ đi tìm cha mẹ Vương Viên Viên vì cô nghi ngờ số di động của cô bé vẫn còn được cha mẹ giữ lại, thế nhưng nhà họ đã dọn đi chỗ khác vào một năm trước, không biết tin tức.

Tất cả manh mối bị cắt đứt tại đây, những chuyện ma quái dồn đến tới tấp cũng bỗng nhiên biến mất.

Nếu không phải An Dạ có trực giác thúc đẩy mãnh liệt thì cô suýt chút đã quên bống mấy chuyện này.

Vài ngày sau đó rất yên tĩnh, sinh hoạt của An Dạ trở về trạng thái không gọn sóng như lúc bình thường.

Cô hầu như đã quên cái ngày từ vong đó, thậm chí còn cho rằng sau khi giết chết Lâm Tiểu Nhã thì điều kiện hình thành oán khí đã mất, Vương Viên Viên cũng biến mất theo.

Mãi cho đến 7h tối ngày 01 tháng 04, An Dạ ăn xong cơm tối đã đi tìm Bạch Hành thảo luận về tác phẩm mới.

Lúc bấy giờ, Bạch Hành bất ngờ nhận được một cuộc gọi từ Lý Tương: "Chị An Dạ có ở chỗ anh không ạ?"

An Dạ nhận điện thoại: "Sao thế?"

"Chị ơi, hình như em bị theo dõi."

"Cái gì?"

Giọng nói Lý Tương run rẩy, cô bé khẽ nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Em không biết nữa, nhưng em thật sự nghe thấy có người đi theo em, em sợ lắm, em có thể đến chỗ chị được không?"

Đúng rồi, hôm nay là ngày 01 tháng 04, nếu hẳn muốn ra tay thì rất có thể sẽ lựa chọn ngày này.

Bọn họ vẫn chưa thoát khỏi vòng tròn chết chóc kia, không một ai thoát được!

Cảm giác căng thẳng lại bùng vậy An Dạ thêm một lần nữa, tim cô đập nhanh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, âm thanh đó cứ kéo dài không dứt.

"Em tới toà soạn đi, chị đang ở đó." An Dạ nói, "Đừng rồi, gọi Tiểu Di tới luôn nhé, cô ấy là nhân tố quyết định thắng thua đấy."

Đã đến lúc tan tầm nên toà soạn không còn mấy người.

An Dạ quyết định ở lại đây thêm chút nữa, rốt cuộc thì kẻ kia biết địa chỉ nhà cô, ở nhà cũng không nhất định sẽ an toàn.

Rất nhanh, Tiểu Di và Lý Tương đã đến toà soạn.

Thế nhưng vào lúc này đột nhiên truyền đến tiếng kêu hét hoảng của Tiểu Di — "Lý Tương!"

An Dạ vội vã lao ra khỏi văn phòng, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Bị người ta bắt đi rồi!" Tiểu Di ảo não đáp.

Bạch Hành nhìn thoáng qua hướng chiếc xe kia bỏ chạy rồi cùng An Dạ và Tiểu Di đuổi theo.

Anh ghi nhớ biển số xe, gửi tin nhắn cho Tiểu Chu, hy vọng cảnh sát có thể cho người chặn lại chiếc xe bất cóc này.

Chiếc xe màu đen kia lại không phải chạy trốn mà giống như đang dẫn đường hơn, định dẫn bọn họ đến nơi nó muốn.

An Dạ luôn có loại cảm giác bất ổn, cô không rõ cảm giác này đến từ đâu, chỉ là theo bản năng muốn quay đầu thoát khỏi nơi này.

Nhưng Lý Tương bị bắt rồi, một người sống sờ sờ bị bắt cóc trước mắt họ.

Sao có thể.... từ bỏ như vậy được?

Nhất định không thể để Lý Tương đi tìm chết!

Chiếc xe kia chạy vào một khu nhà xưởng bỏ hoang trên đỉnh núi, Bạch Hành dừng xe bên ngoài, anh không biết có nên tiếp tục đi vào hay không.

"Vào trong không?" Anh hỏi.

An Dạ cắn răng: "Vào đi."

Bạch Hành cũng lái xe vào khu nhà xưởng theo chiếc xe kia.

Rất nhanh, có một người bước xuống từ chiếc xe đối diện, đứng là chị Chu.

Người này là đồng nghiệp của Bạch Hành nên dĩ nhiên biết số điện thoại của anh.

Lúc đầu, khi nhận được ảnh chụp Lâm Tiểu Nhã, An Dạ đã từng đụng mặt chị Chu, bây giờ nghĩ lại thì rất có khả năng chị ta đã chú ý hướng đi của An Dạ ngay từ đầu.

Chị Chu mỉm cười: "An Dạ, lâu quá không gặp."

"Chị Chu? Tại sao vậy?"

"Tôi là mẹ Vương Viên Viên, dựa theo nhật ký con bé để lại mới điều tra được mấy chuyện này, bây giờ đang báo thù thay con bé. Ban đầu tôi tưởng toàn bộ cả lớp hại chết con tôi nên định giết hết tất cả mọi người, giờ đã tìm ra hung thủ, tôi đây bèn làm thánh mẫu một chút, không liên lụy đến người vô tội."

Ngay lúc này, lâu hai truyền đến một giọng nam: "Đừng lộn xộn, nếu không thì có thể tôi không nhắm chuẩn đấy."

Trong lòng An Dạ hoảng hốt, cô quay đầu nhìn lại, vậy mà là cậu trai com hộp đang cầm súng đứng trên lầu hai, vẻ mặt cậu ta nở nụ cười sung sướng, đôi mắt không hề chớp nhìn bọn họ chăm chăm.

Cậu trai com hộp nhếch môi: "Tôi biết cô muốn hỏi gì, tôi là anh trai Vương Viên Viên."

Thật sự là.... cả nhà tôi báo thù.

Chị Chu dừng một chút, nói: "Phía sau tôi đã bị tưới xăng, chỉ cần các người cử động, tôi sẽ ném bật lửa khiến nơi đây trở thành một biển lửa ngay lập tức."

Mặc kệ thế nào, An Dạ đều phải chết.

Đây không phải bắt cóc, cũng không phải một vụ giao dịch.

Mà là sau khi bọn họ tuyên bố kiểu chết thì ép nhóm người An Dạ chọn một kiểu.

An Dạ mất diết tai ngơ, chỉ hỏi: "Lý Tương đâu? Tôi thấy các người bắt cô ấy lên xe."

Chị Chu cười rộ lên, nói: "Tôi đã từng xem rất nhiều phim điện ảnh."

"Cái gì?" An Dạ không hiểu rốt cuộc chị ta muốn nói gì.

"Rất nhiều nhân vật phản diện vốn có thể giết nhân vật chính rồi mà lại nói dai nói dài, để nhân vật chính chờ được người tới cứu, những kẻ đó đều chết vì tội nói nhiều." Chị Chu lại lên xe, kéo Lý Tương ném xuống mặt đất.

Chị ta nói: "Cho nên tôi đã giết nó trước khi nói chuyện với các người."

"Cái gì?!" An Dạ muốn điên rồi, cô nhìn thăm trạng Lý Tương ngã trong vũng máu mà da đầu tê tái, cả người sắp hồng mắt.

Không phải cô bị ảo giác, cũng không phải nhìn lầm.

Mà Lý Tương thật sự đã chết, chị ta căn bản không ra bài theo lẽ thường.

Cái chị ta muốn chính là giết bọn họ, chỉ một mục đích đơn giản và rõ ràng như thế.

"Tôi không thể thoát tội nên các người sẽ phải chết cùng tôi." Chị Chu nói.

"Khoan đã! Khoan đã!" An Dạ lạnh giọng quát.

Chờ một chút, đừng vội nổ súng; chờ một chút, đừng đốt thùng xăng.

Nhưng cậu trai com hộp vốn không cho An Dạ cơ hội này, trong mấy giây cô ngần cân kia, cậu ta đã giờ súng lên nhắm chuẩn vào thùng xăng, muốn thông qua sức bắn sinh ra tia lửa, khiến thùng xăng bằng kim loại nổ tung.

"Cây súng kia, tự nổ cho ta!" Tiểu Di hô to một tiếng.

Cây súng đó lập tức tự nổ giống như lời cô sai khiến, làm tay của cậu trai com hộp bị thương.

May mắn quá, nguy hiểm nhưng lại không xảy ra chuyện gì!

An Dạ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vào lúc này, chị Chu đột nhiên ném bật lửa về phía thùng xăng!

Lần này thì không kịp rồi, người ta bảo tốc độ lời nói không nhanh bằng tốc độ vật thể rơi xuống. Tiểu Di không thể cứu bọn họ được nữa.

Ba người che lỗ tai lại theo bản năng, sợ dòng khí đánh vào màng nhĩ sẽ làm lỗ tai chấn thương.

"Oành" một tiếng, ngọn lửa đỏ rực giống như con rồng khổng lồ nuốt chửng Lý Tương cùng chị Chu vào bụng, đốt thành tro tàn.

Bởi vì nhiệt độ không ngừng tăng lên, từng thùng xăng nối tiếp nhau phát nổ, đốt mấy vách tường thành than, dòng không khí cực nóng không ngừng trào ra!

Cả nhóm An Dạ sắp bị thiêu chết ở chỗ này rồi, không ai có thể chịu nổi nhiệt độ nóng như vậy được!

Tiểu Di bị khói hun đến nỗi không nói thành lời, cô ho khan một tiếng, nghẹn ngào hét lên: "Vách tường nứt ra cho ta!"

"Oành", vách tường hình thành một khe hở rồi dần dần nứt ra.

"Mau mau!" An Dạ hô to.

Cô thấy một thùng xăng cách phía sau không xa đã bị độ nóng làm cho biến dạng, sắp phát nổ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay thời khắc đám lửa phía sau càng lúc càng lớn, nhóm An Dạ nhanh chóng nhào về phía trước, chạy ra khỏi nhà xưởng rồi lăn xuống dưới sườn núi.

Mà chiếc xe vì không chịu nổi sức nóng nên lại phát nổ thêm một trận nữa.

Nơi này bị nổ khiến một ít cây cối trên đỉnh núi cũng bị cuốn vào ngọn lửa đang hùng hục cháy.

Bên trong nhà xường chẳng còn lại gì, tất cả đều theo từng đám khói hoá thành tro tàn.

Đám người Tiểu Chu đuổi tới kịp thời, nhân viên cứu hỏa cũng dập tắt được trận hoả hoạn này.

Bọn họ căn cứ theo dấu vết để lại hiện trường, thẩm tra đối chiếu lời khai của Bạch Hành và An Dạ, sau khi điều tra chứng thực được mọi chuyện thì đề vụ án này xuống.

An Dạ còn nhớ rõ trước đây bản thân giống như bị quỷ ám, thật sự muốn tự mình giết mình. Cô đoán có lẽ là điện thoại của Vương Viên Viên vẫn chưa bị phá hủy, chờ khi Tiểu Chu tìm được, phản ứng đầu tiên của cô là ném nó vào khu nhà xường bị cháy kia.

Những sự kiện ma quái đều chỉ là dấu hiệu lúc nạn nhân còn sống, có những điều kiện riêng biệt nào đó nên duy trì được từ trường riêng biệt. Cũng giống như oan hồn tồn tại là vì có oan tình, mà sở dĩ Vương Viên Viên tồn tại không chỉ vì chưa vạch trần được nguyên nhân cái chết, quan trọng hơn là cái điện thoại liên quan đến mọi chuyện vẫn còn đây.

Bây giờ thì cái gì cũng không còn, tất cả đều đã bị An Dạ xử lý hết nên lúc này hẳn là sẽ may mắn thoát nạn.

Chuyện đó đã trôi qua một tuần mà lỗi tai An Dạ vẫn còn thanh âm ong ong, bác sĩ nói đây là di chứng của vụ nổ mạnh, triệu chứng ù tai có lẽ còn tiếp diễn thêm một khoảng thời gian nữa.

An Dạ không còn cách nào, chỉ có thể viết cái kết trong tình trạng này:

"Tôi thật sự rất sợ, bất kể tôi cúp máy thế nào thì cuộc gọi từ vong kia vẫn cứ đều đặn gọi đến.

"Thời gian còn lại của bạn là 5 tiếng đồng hồ."

"Thời gian còn lại của bạn là 3 tiếng đồng hồ."

Nó giống như bùa đòi mạng, cứ một lần lại một lần quấy nhiễu suy nghĩ của tôi.

Nên làm gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Tôi hạ quyết tâm đập vỡ cái điện thoại này, đập tan nát, chia nó ra thành vô số linh kiện nhỏ, đem chôn hoặc đem đốt cũng được.

Tôi phải phá hủy hoàn toàn điện thoại của tôi.

Rốt cuộc thì không còn bất cứ tiếng chuông nào vang lên nữa.

Tôi như được đại xá, nằm bẹp trên giường nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vậy mà vào lúc này lại bất ngờ có tiếng chuông đổ dồn.

"Rìng rìng rìng —"

Sao có thể như vậy chứ?

Đầu óc tôi tê dại, theo bản năng nhìn về phía phát ra tiếng chuông — thật sự là điện thoại của tôi!

Không không, cái này không phải điện thoại tôi.

Tuy là nó giống y như đúc nhưng lại có một vài dấu vết khác lạ.

Điện thoại ma muốn gạt tôi nhưng tôi có muốn tránh cũng không tránh được.

Sẽ bị bắt thôi!

Chân tôi bị một cái gì đó lạnh băng níu lấy, là một bàn tay!

Tôi nhìn đồng hồ, vừa lúc là ngày chết của tôi, thời gian dừng lại ở 01h 01s.

Hầu như trong nháy mắt, tôi bị kéo vào vách tường rồi biến mất.

Mã đồng hồ cũng chỉ tạm dừng có một giây, sau đó cứ tích tắc tiếp tục công việc của nó.

Hết thấy mọi chuyện vẫn cứ như bình thường."

An Dạ giao bản thảo cho Bạch Hành đọc lại, bài viết đã được đăng lên rất nhanh.

Cô là tác giả gạo cội, có lượng đọc giả riêng, mỗi lần viết tác phẩm mới thì cốt truyện lại hấp dẫn nên nổi tiếng cũng nằm trong dự kiến.

Buổi tối, An Dạ thực hiện lời hứa mời Bạch Hành ăn cơm.

Cô và Bạch Hành uống vài lon bia, chỉ chốc lát sau đã ngà ngà say.

Bạch Hành kể sát vào An Dạ, dưới ánh đèn vàng ấm áp, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ nhợt nhạt kia đã hút lấy tâm mắt cô ngay lập tức.

Cô không tự giác dời ánh nhìn lên cơ thể anh, gương mặt hơi nóng lên.

An Dạ nắc cục một cái, vừa định nói gì đó đã cảm thấy trên môi hơi nóng, có một vật thể ướt át mềm mại chạm lên môi rồi đến chóp mũi cô.

An Dạ trừng to hai mắt, bị biến cố xảy ra bất thành linh khiến ánh nhìn đều không thể tập trung.

Là.... là Bạch Hành ư?

Anh ấy.... hôn cô ư?

Cả người An Dạ như tê dại, hai chân không tự chủ mà nhũn hết cả ra, cô túm vạt áo sơ mi của Bạch Hành, hai bàn tay mướt mồ hôi.

Bạch Hành nhẹ nhàng hôn lấy cánh môi cô, đầu lưỡi liếm láp rồi dần dây dưa bên trong khoang miệng cô.

Không còn là một nụ hôn nhẹ nhàng nữa, dường như anh đang thăm dò khám phá, không tự giác mà tiến càng sâu khiến cả hai như rơi vào cõi mộng.

An Dạ sắp nghẹt thở, cô đẩy nhẹ Bạch Hành ra, dùng ngón tay cái mân mê khoé môi ướt át, không nói nên lời.

Đều là người trưởng thành cả rồi, mấy chuyện này hẳn phải tự hiểu rõ mà không cần nói ra chứ nhỉ?

Tuy Bạch Hành chưa nói gì hết nhưng An Dạ vẫn hiểu được lòng anh.

Thôi thì.... trước cứ vậy đi.

An Dạ lại uống một ngụm bia, cảm giác cay nồng cuốn vào cổ họng, tiếp đó chạy thẳng đến dạ dày.

Bạch Hành cũng nhấp một ngụm rồi nhìn lên trần nhà.

Lâu thật lâu sau, anh vẫn chỉ dám nhìn mỗi cái trần nhà, hai lỗ tai ửng đỏ.

HẾT CHƯƠNG 91

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Chuyến tàu địa ngục (1)

Editor: Dưa nụ

Không thấy Bạch Hành đâu.

An Dạ tìm khắp tất cả mọi nơi nhưng vẫn không tìm thấy anh.

Anh gửi đơn từ chức, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thu dọn đã biến mất, quả thật như bốc hơi khỏi thế gian này vậy.

An Dạ suy sụp ngã lên giường, cô thổi mấy sợi tóc trước mặt, tầm mắt nhìn thẳng lên trần nhà, rơi vào suy nghĩ sâu xa: "Anh ấy đi đâu? Có phải liên quan đến lời từ giả lúc trước hay không?"

Trong đầu An Dạ không tự chủ mà hiện lên gương mặt Bạch Hành, ánh mắt anh có màu xanh lam nhân nhật lẫn trong màu nâu đen tựa như vân đá hổ phách.

Lúc anh không cười, gương mặt nhìn nghiêng đầy vẻ lạnh lùng khiến người khác cảm thấy rất an toàn; lời nói luôn đánh thẳng vào trọng tâm, vừa hay vừa chính xác; cho dù gặp nạn thì cách giải quyết của anh cũng nhanh và chuẩn.

Một người tốt như vậy lại sẽ thật sự biến mất khỏi cuộc sống của cô sao?

Không đâu, cô không muốn!

An Dạ không kiềm được bèn lấy điện thoại gọi cho Tiểu Di: "A lô? Tiểu Di?"

"Có việc gì?" Giọng điệu Tiểu Di thật khó ở.

"Bạch Hành biến mất rồi."

"Cái gì?" Hình như Tiểu Di cũng vô cùng kinh ngạc, ngữ điệu của cô không giống đang làm bộ, "Không xong, nhất định anh ấy đã bị bắt về rồi."

An Dạ nhú mày: "Bị bắt về?"

"Tôi mới bỏ trốn khỏi chỗ đó, nhất định là bọn chúng thiếu người nên giờ đã bắt Bạch Hành về rồi." Tiểu Di nói.

"Bắt đi đâu? Tôi muốn đi tìm anh ấy." An Dạ nói một cách đầy kiên định.

"Cô đi một mình sẽ không tìm được chỗ đó đâu, rất xin lỗi, tôi cũng không thể dẫn đường cho cô, tôi không muốn trở lại chỗ đó."

"Cô làm ơn dẫn tôi đến đó đi, hoặc chỉ đường cũng được, tôi sẽ tự đi."

Tiểu Di do dự.

"Cô cũng không muốn Bạch Hành rơi vào tay bọn họ đâu?" An Dạ nói không sai, cô nhìn ra được tình cảm của Tiểu Di đối với Bạch Hành rất đặc thù, không những không hận mà còn vì mối quan hệ huyết thống nên không muốn chia lìa, thậm chí cô thề nói rằng Tiểu Di là đặc biệt đến tìm Bạch Hành, nếu không thì cô ấy đã ra tay hại anh từ lâu rồi.

"Cô có đi cũng không làm được gì, còn có thể sẽ bỏ mạng ở chỗ đó nữa. Tôi không nói đùa đâu, đây là sự thật, chỗ đó rất nguy hiểm, ngay cả Bạch Hành cũng chưa chắc sẽ tồn tại được."

Từng câu nói của Tiểu Di lọt vào tai An Dạ không sót một chữ nào, đáy lòng cô đột nhiên trầm xuống. Vừa rồi cô ấy nói gì? Có thể Bạch Hành đã chết? Không thể nào, anh nhất định sẽ không dễ dàng chết đi như thế. Ít nhất là đối với sự hiểu biết của cô về anh, Bạch Hành không gì làm không được, chắc chắn anh sẽ ngủ đông, cho dù bị tăng tăng mạng nhện trời buộc thì anh cũng nhất định có thể phá kén mà ra.

"Dẫn tôi đến đó đi mà, cầu xin cô đấy."

"Một lần cuối cùng thôi đó, đây là tôi báo đáp ân tình anh ấy đã không giết tôi lúc đầu." Tiểu Di hơi ngập ngừng, hỏi, "Bạch Hành có kể với cô chưa? Chuyện anh ấy không dám nổ súng."

An Dạ chỉ biết chút ít nên gật đầu một cách chần chừ, ngay sau đó ý thức được mình đang gọi điện thoại nên lời ít ý nhiều mà đáp "Ừ" một tiếng.

"Lần đó rõ ràng anh ấy có cơ hội thoát hiểm nhưng lại không chịu nổ súng vào tôi. Lúc quan sát đôi mắt tôi, có lẽ anh ấy đã đoán rằng chúng tôi có quan hệ huyết thống." Tiểu Di ngai ngùng hạ thấp giọng, "Nên lần này tôi sẽ dẫn cô đi."

"Tốt lắm"

Bọn họ định ra thời gian, An Dạ còn theo lời Tiểu Di, gọi Bạch Nam đang ở nơi xa đến.

Bạch Nam lấy cớ bị bệnh xin nghỉ, mang theo súng ống đạn dược, trang bị đầy đủ mà ra trận.

Khuya hôm sau, theo dặn dò của Tiểu Di, Bạch Nam lái xe đến một nơi đồng không mông quạnh, chờ lên chuyến tàu hỏa chỉ chạy vào ban đêm.

Bọn họ lái xe đi xuyên qua một đường hầm cuối cùng, phía trước mặt đã là đồng cỏ xanh mơn mơn.

Tàu hỏa đã đến trong bóng đêm mịt mùng. Bên ngoài thân tàu là lớp nước sơn màu xanh lá cây kỳ loang lổ, trên cửa sổ toàn là lỗ đinh, bánh xe thì rỉ sắt, cả toa xe xám xịt một màu, nhìn sơ qua thấy cổ xưa vô cùng.

Nơi này có đường ray tàu hỏa từ lúc nào thế?

An Dạ mờ mịt không hiểu ra sao.

Cô vô thức lặp đi lặp lại hai chữ "tàu hỏa" trên môi.

[Kính Quan Vô Lượng Thọ] có giảng: Người làm ác nên phải đọa ác đạo, lúc sinh mệnh đến hồi kết thúc tất có một chuyến tàu cháy rực lửa địa ngục đến đón.

Trong nhà Phật giảng về tàu hỏa là: Tàu hỏa rực lửa, lúc sinh tiền đã từng làm chuyện ác thì sẽ phải lên chuyến tàu bị Vong linh thiêu đốt mà xuống địa ngục.

Đây là một chuyến tàu rực lửa có đi không có về.

Tàu hỏa.

An Dạ phục hồi lại tinh thần, Bạch Nam và Tiểu Di đã mua vé lên tàu trước.

Đội đến khi cô trả tiền, người bán vé không đưa vé cho cô mà chỉ xoa tay làm ra tư thế xoa đuôi.

An Dạ nhú mày khó hiểu.

Cô lui về sau một bước, bỗng phát hiện chuyến tàu này có chỗ không thích hợp. Có tổng cộng năm toa xe, mỗi một toa đều đánh số thứ tự từ 1 đến 5. Tiểu Di vào toa thứ hai, mà Bạch Nam thì vào toa thứ tư.

Không lý nào cùng nhau lên xe lại phải tách ra mỗi người một vị trí, trừ khi là.... bắt buộc phải tách ra như vậy.

Nhưng tại sao?

Tại sao An Dạ không có cả tư cách lên tàu?

Vào lúc này thì Tiểu Di nhảy xuống, đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng.

An Dạ không dám mở miệng nói chuyện, chỉ lắp bắp tiếp tục thuyết phục người bán vé: "Tôi có việc gấp phải lên xe."

Thái độ người bán vé rất cứng rắn, chính là không chịu để An Dạ lên xe.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bên hông giày Tiểu Di bất ngờ bật ra một lưỡi dao găm sắc bén, đột nhiên đâm vào sống lưng người bán vé một nhát. Cô hầu như tăng thêm sức, đâm lưỡi dao ngập sâu vào da thịt đối phương.

Không có máu, cũng không có miệng vết thương.

Giương mặt người bán vé giấu dưới vành nón chỉ có một màu xám xịt, càng không thể thấy rõ biểu tình đau đớn dữ tợn của ông ta.

"Rầm."

Cả người ông ta bay lên không rồi biến mất, chỉ để lại một bộ đồng phục bán vé rơi trên đất, là một vỏ bọc tây trang.

An Dạ trừng lớn hai mắt, khó có thể tin: "Cô giết người?"

Tiểu Di đáp: "Không có thời gian giải thích đâu, vào toa xe thứ năm đi. Cô phải dựa vào khả năng của chính mình mà đến toa thứ nhất, hơn nữa phải làm cho chuyến tàu này dừng lại. Nhớ kỹ, cô nhất định phải làm tàu dừng lại bằng bất cứ giá nào."

"Nếu không dừng được thì sao?"

Tiểu Di nhếch môi nở nụ cười lạnh lẽo mà tang thương: "Đây là.... chuyến tàu từ vong đi thẳng xuống địa ngục."

Những lời này của cô thật khác nghiệt.

An Dạ đã hoàn toàn hiểu rõ, đoàn tàu này chia chỗ ngồi dựa theo giá trị vũ lực của mỗi người, một người tay trái gà không chặt như cô không có tư cách đặt chân lên chuyến tàu hung hiểm như vậy. Khả năng thật sự của An Dạ có thể không giống người thường nhưng muốn phát huy khả năng đó cần phải có Bạch Hành.

Rốt cuộc thì Bạch Hành là dạng người gì? Hay anh còn tồn tại một mặt đáng sợ không muốn cho người khác biết?

Mặc kệ thế nào, cô nhất định phải tìm được anh.

Tuyệt đối không để cho cái người trộm nụ hôn kia nhon nhon ngoài vòng pháp luật!

Đoàn tàu bắt đầu hạ còi, khi cửa toa xe sắp đóng là lúc An Dạ đẩy cửa ra với hai bàn tay không, bước lên tàu.

Cô không thể quay đầu, cũng không còn đường lui.

"Dừng —" cửa toa xe đóng lại.

An Dạ vừa bước về phía trước hai bước bỗng nhiên bị vướng một túi bưu kiện làm cho té lộn nhào.

Cô cầm bưu kiện thật dày bằng giấy màu vàng kia lên, tháo sợi chỉ ra, lấy từ bên trong một tấm ảnh, là ảnh copy lên giấy viết thư, người trong ảnh chỉ là một cái bóng mờ hồ ngược sáng, gương mặt mờ ảo nhưng từ hình dáng có thể nhận ra đây là một người phụ nữ.

Dưới tấm ảnh có một hàng chữ — không nên tin tưởng người này, lấy chìa khóa trên người cô ta rồi thủ tiêu đi.

An Dạ nhét tấm ảnh lại trong bưu kiện, cô vào trong toa xe quan sát khắp nơi, trong này không khác gì so với những toa xe bình thường, hai hàng ghế ngồi theo thứ tự, phía trước là cánh cửa đi qua toa thứ tư đã bị khóa lại, có một lỗ khóa có thể mở ra.

Đây chính là tác dụng của cái chìa khóa nhắc đến trong tấm ảnh? Không có chìa thì ai cũng không thể đi về phía trước.

Nhưng cô thật sự phải giết người sao?

Không... không, có thể những người này đều không phải con người, bước lên tàu chỉ có ba người An Dạ, mấy thứ đồ hần là một vài chương ngại vật hoá thành hình người, tựa như người bán vé kia vậy. Bọn chúng có thể là quái, là sương mù, tóm lại cô không nên có bất cứ gánh nặng tâm lý nào.

An Dạ tự bom tinh thần cho mình, thực tế thì cô không thể xuống tay được. Theo như lời người bán vé, cô vốn đã không thích hợp với chuyến tàu này.

Trong toa xe có tổng cộng bốn người, một người phụ nữ giống bên trong tấm ảnh, một đứa bé, một người đàn ông mặc đồ tù có vết sẹo trên mặt và An Dạ.

Cô sờ soạn cây dao quân dụng cứng cáp trong túi, đáy lòng hơi yên tâm hơn.

An Dạ nhìn ba người kia đầy cảnh giác, không nói câu nào.

Người phụ nữ cười cười, lên tiếng: "Cô là người mới lên tàu?"

"Đừng vậy." An Dạ gạt đầu một cách cầu nệ.

Người phụ nữ kia chỉ nói lời khách sáo thôi, trên mặt cô ta nở nụ cười gượng gạo, hỏi: "Lúc cô mới bước lên đây có nhận được thứ gì hay không?"

An Dạ lắc đầu: "Chẳng có gì hết."

Hai mắt tên tội phạm loé ánh sáng lạnh, hần cúi đầu, tầm mắt không kiêng nể gì mà quét tới quét lui trên mặt hai người phụ nữ, bất ngờ nói: "Cô có hay không?"

"Có cái gì?" An Dạ hỏi lại.

"Còn giả ngu? Có thì giao ra đây!" Tên tội phạm đột nhiên nhào lên, đôi tay cứng như sắt của hắn siết chặt cổ An Dạ, ép cô trả lời.

"Cô có hay không?! Có hay không? Nhất định là có! Đã nói là cô có mà!"

Theo bản năng, An Dạ dùng móng tay bầu lên tai hắn, muốn cho hắn thả tay ra nhưng sức lực hai người cách nhau quá lớn, nếu cứ thế thì An Dạ sẽ thật sự bị bóp chết!

"Cứu tôi..." An Dạ dùng khẩu hình gửi tín hiệu cầu cứu cho người phụ nữ kia.

Cô ta cắn răng một cái rồi cũng xông lên phía trước tách mấy ngón tay tên tội phạm ra.

Bỗng vào lúc này, đứa bé trai đang ngồi cất giấy bắt ngỗng lùi về sau vài bước, nó đạp lên ghế nên độ cao ngang bằng với tên tội phạm đang khom lưng tấn công.

Thằng bé nhắm chặt hai mắt, tay chân run rẩy, nó hầu như theo bản năng đâm kéo vào sau gáy tên tội phạm.

Tên kia hơi sững sờ, che đầu lại, hần lùi về sau rồi lập tức té ngã trên mặt đất, khiến cả cây kéo đâm lút hoàn toàn vào sọ não.

"Oành!"

Tên tội phạm đột nhiên biến mất.

"Không có chìa khoá...." Người phụ nữ thì thào lầm bầm.

"Tôi sắp phát điên rồi, tôi muốn ra ngoài, tôi không muốn ở chỗ này nữa!" Người phụ nữ la hét như nỏ con.

Cô ta bất ngờ móc dao găm từ trong túi da ra, túm chặt đứa bé đang cầm bút màu sắp vẽ loạn lung tung trên giấy, muốn đâm vào người nó.

Cô à này điên rồi!

An Dạ không hiểu lắm cô ta đang làm gì, chỉ tiến lên theo bản năng định kéo cô ta ra.

Nhưng người này lại giống như chó điên chỉ biết cắn bậy, hoàn toàn không nghe lời người khác.

Chó điên, chó điên, nếu không giết nó thì nó sẽ giết người!

Đứa bé khóc rống lên, tiếng khóc vang dội, nói một câu đã kéo suy nghĩ An Dạ quay trở về.

Phải cứu người, cô phải cứu người!

An Dạ kéo rịt cổ áo cô ta về phía sau, cổ áo rộng thùng thình bị An Dạ kéo giãn ra, tuy chất vải co giãn rất tốt nhưng dưới tình huống bị kéo quá mạnh sẽ dẫn tới biên độ cao nhất, hoá thành sợi dây vải vừa chắc vừa mỏng.

Người phụ nữ kia bị siết không thể thở nổi, cô ta buông lỏng tay ra, theo quán tính nên An Dạ bị xô lên tường, khuỷu tay cô ta thúc mạnh vào bụng An Dạ.

An Dạ đau muốn tắt thở, cong chân lên, cả người co rúm lại.

Người phụ nữ không cam lòng, nghiêng rặng nghiêng lợi quay lại liếc An Dạ một cái, đáy mắt toàn là tơ máu, cô ta còn định tấn công tiếp nên nhanh chóng nhào lên.

An Dạ lấy dao quân dụng trong túi, bấm lò xo khiến lưỡi dao bật ra, cô học theo tư thế của Tiểu Di, đâm một nhát sau lưng cô ta.

Đã đến nước này rồi, tuyệt đối không thể thua!

An Dạ rút dao, dùng toàn bộ sức lực từ khi còn bú sữa mẹ mà đâm liên tiếp cho đến lúc người phụ nữ kia tắt thở.

Cô ta hoá thành bụi mù, lập tức biến mất giữa không trung, trong toa xe chỉ còn lại âm thanh đoàn tàu di chuyển, tất cả đều trở lại như bình thường.

Theo như dòng chữ trong tấm ảnh thì trên người cô ta có chìa khoá, thế nhưng An Dạ không thấy gì hết.

Cho nên tấm ảnh đó lừa cô.

An Dạ nhớ lại lời người phụ nữ khi tên tội phạm bị giết, rằng không phát hiện chìa khoá.

Chẳng lẽ bọn họ cũng có tấm ảnh nhắc nhở?

Tất cả mọi người đều không có chìa khoá, chỉ dựa theo lời nhắc nhở đó mà quyết định giết người hay bị người giết.

Sẽ luôn có một người sống sót cuối cùng, mà những người khác đều phải chết.

Thế nên quy tắc trò chơi này chính là — giết hại lẫn nhau?

"Chị ơi." Đứa bé trai cầm một quyển tập vẽ đưa sát vào cô, nói: "Em vẽ hình chị này."

An Dạ thờ hào hển, ngay cả nói cũng không còn sức.

Đứa bé nâng cao bức vẽ lên, để trước mặt An Dạ cho cô xem — bên trong vẽ An Dạ ngã ngồi trên mặt đất, trước ngực bị bút sáp màu đỏ tô lên, trông như máu.

Đứa bé trai này.... có vấn đề!

Đứa bé mỉm cười, rút cây kéo ra từ phía sau, một cái tay khác cầm hình vẽ để trước mặt An Dạ nói: "Chị ơi, em muốn có chìa khoá mở cửa. Chị cho em được không? Em biết chìa khoá nằm trong trái tim chị, cho em cắt một lỗ nhỏ thôi được không? Chỉ một lỗ nhỏ xíu thôi."

Nó bước lên, dồn An Dạ đang kiệt sức vào góc chết, hầu như là ngay lúc đó, An Dạ cũng hung hãn đâm dao quân dụng tới.

Thằng bé chết vì cánh tay nó không dài bằng An Dạ, chưa kịp chạm tới cô đã bị lưỡi dao đâm trúng tim.

Kết quả chém giết này giống như một trò đùa nhưng cô hoàn toàn cười không nổi.

"Đau... em đau quá." Thằng bé nhú mồm, giãy giụa trong phút chốc rồi biến mất.

"Lạch cạch." Cửa toa xe thứ tư mở ra.

An Dạ không có thời gian do dự, cô bước về phía trước vài bước, vừa tiến vào toa xe thứ tư, cánh cửa sau lưng đã đóng lại.

Trong toa xe này không có Bạch Nam, đây cũng giống như không gian song song, mỗi người đều có một chuyến đi cho riêng mình.

Trong này rất tối tăm, không có cửa sổ, không có một tia sáng nào, tựa như một cái hố vuông đen như mực, thế này thì ra ngoài bằng cách nào đây?

HẾT CHƯƠNG 92

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chuyến tàu địa ngục (2)

Edit: Quyên

Beta: Dura nư

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ có chứng sợ không gian kín, một khi bốn phía hoàn toàn tối tăm thì cô sẽ sinh ra tâm lý sợ hãi, thậm chí sẽ có cảm giác hơi khó thở.

Cô cảm thấy bóng tối vào khoảnh khắc này hoàn toàn khác so với lúc bình thường, bóng tối lúc bình thường cũng chỉ là một bầu trời âm đạm, cảnh vật xung quanh bị che phủ trong một lớp ánh sáng mờ ảo, trông có vẻ hiu quạnh và tối tăm nhưng hiện giờ lại khác, hiện giờ chỉ toàn là bóng tối đen đặc, ngay cả vị trí bàn tay của mình mà cô cũng không phân biệt được, giống như các dây thần kinh thị giác đã hoàn toàn mất hết tác dụng.

Trong nháy mắt, các giác quan của An Dạ bị ngăn chặn, vừa cảm, vừa điếc, vừa mù.

Không được, cô phải đi ra ngoài.

An Dạ không thể ở lại đây dù chỉ một giây nào nữa.

Không hiểu sao mà vào lúc này An Dạ lại nghĩ đến bãi tha ma, cơ thể cô giống như bị nhốt trong một chiếc quan tài, xung quanh âm u lạnh lẽo, không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Cô không thể ra ngoài cũng không thể gọi người giúp đỡ, giống như đã chết rồi vậy.

An Dạ cố gắng tỉnh táo lại, cô ngồi xổm trên mặt đất, thu hết những suy nghĩ của mình về, se nó lại thành từng thớ rõ ràng như một sợi dây thừng, nhớ lại từng chút một từ đầu đến cuối — cô là An Dạ, bây giờ cô đang ở toa xe thứ tư và cô cần phải đến toa thứ nhất để yêu cầu tài xế dừng lại, sau đó sẽ cứu Bạch Hành.

An Dạ vừa mở mắt ra, lọt vào mắt cô là một màu đen kịt đậm đặc như thuốc độc.

Không biết có phải là ảo giác hay không mà An Dạ cảm thấy khoe mắt đau xót như sắp rơi lệ.

Cô đứng dậy và bắt đầu sờ soạng ở khoá trên vách toa xe.

Chẳng lẽ cô phải tìm chìa khoá trong bóng tối dày đặc này sao?

An Dạ mò mẫm dưới mặt đất nhưng vẫn không tìm thấy gì, vách tường bóng loáng như gương, giống như một chiếc hộp màu đen to lớn trống rỗng.

Chết rồi, chết rồi.

An Dạ túm tóc mình, hàm răng cắn chặt, cơ thể luống cuống cả lên.

Cô lại đứng lên thêm một lần nữa, bám sát vào tường, nhón chân bước đi như con mèo, cô đo chiều dài căn phòng bằng những bước chân của mình.

Kết quả đo được chiều dài bằng mười ba và chiều rộng bằng tám bước chân.

Nhưng rốt cuộc phải rời khỏi đây bằng cách nào bây giờ?

An Dạ cảm thấy càng ngày càng khó thở hơn, trong một không gian hoàn toàn khép kín, sớm muộn gì không khí cũng sẽ bị giảm dần, chỉ còn lại khí CO2 khiến đầu óc người ta mụ mị.

"Mình là An Dạ, mình phải cứu Bạch Hành...." An Dạ liên tục trấn an bản thân, cô cảm thấy trong hoàn cảnh như thế này sẽ khiến cho cô quên đi điều gì đó, đến cuối cùng cô sẽ không nhớ được điều gì cả.

Thời gian dần trôi qua, không khí càng ngày càng vẫn đục, kéo theo nhiệt độ dần nóng lên khiến An Dạ lo lắng và khó thở hơn.

Sắp chết vì ngạt thở rồi....

An Dạ hít thở mạnh hơn, lồng ngực lúc lên lúc xuống, tạo nên rung động dữ dội.

An Dạ từng nghe nói rằng khi một người chết vì đói, nếu là nữ giới thì trước tiên sẽ tiêu hao hết phần mỡ trong cơ thể và trở nên gầy gò, tiếp theo là phần ngực sẽ co rút đáng kể và cuối cùng sẽ tổn hại đến tim, thậm chí dẫn đến suy tim và chết bất đắc kỳ tử.

Cái chết rất dễ dàng nhưng cũng rất đáng sợ.

Đặc biệt là khi ở trong không gian tuyệt vọng như thế này.

Cho dù phát ra một chút âm thanh hay một chút ánh sáng cũng tốt.

Thậm chí An Dạ còn hy vọng sẽ trở lại toa xe thứ năm, dù cho có người lòng dạ xấu xa nhưng cũng khiến cô nhận thấy mình vẫn còn sống trên thế giới này.

Nhưng rốt cuộc thì tất cả những chuyện này là sao đây?

Cô phải làm sao để có thể trốn thoát ?

"Mau thả tôi ra!" An Dạ vung tay thành nắm đấm ra sức đánh vào vách toa xe, mặc dù ngón tay bị cọ xát mất đi một lớp da cô cũng không quan tâm, thậm chí nỗi đau này còn khiến cô cảm thấy vui mừng hơn.

Nếu đau, có nghĩa vẫn còn sống.

Nhưng dù cô có đánh mạnh đến đâu cũng đều vô dụng, ở đây không có người, Bạch Hành cũng không thể đến cứu cô.

Có người nào có thể.... đến cứu cô không?

An Dạ đi vòng quanh toa xe, từng vòng từng vòng mà đi mãi.

Đến vòng thứ mười, cô bất ngờ phát hiện một chi tiết khác biệt nho nhỏ.

Trước đó, cô đã đo được chiều dài căn phòng là mười ba bước chân và chiều rộng là tám bước. Nhưng hiện tại, chiều dài đã thay đổi thành mười một bước và chiều rộng là bảy bước chân.

Căn phòng này đang dần thu nhỏ lại, từ cái hộp to biến thành hộp nhỏ, có khả năng khiến cho An Dạ bị ép thành một đồng thịt vụn.

Nói tóm lại, cô chết là cái chắc.

An Dạ đã bỏ cuộc, cô đổ mồ hôi đầm đìa, mồ hôi dính đắp thấm ướt mái tóc, dán sát lên mặt cô.

An Dạ cảm nhận được căn phòng đang từ từ bị thu nhỏ lại.

Thậm chí cô cũng cảm nhận được đường khí đang càng lúc càng ít.

Cô há miệng giống như một con cá sắp chết đang cố gắng hút lấy dưỡng khí còn sót lại trong không khí. Nhưng tất cả đều không có tác dụng, đã định sẵn là một con đường chết rồi.

An Dạ không biết mình đã ở đây bao lâu, trên mặt cô có cảm giác đau nhói, giống như hơi nóng và ẩm ướt khi cách mạch máu bị vỡ ra.

Toàn bộ khuôn mặt đang nóng lên nhưng cô lại không thể làm ra bất cứ biểu tình nào.

Trong toa xe đột nhiên tràn vào một lớp nước lạnh, từng chút một thấm ướt quần áo An Dạ.

Có nước ?

Điều đó chứng minh có một chỗ nào đó để nước tràn vào!

An Dạ bò xung quanh, hy vọng có thể tìm thấy điểm đột phá đó.

Nhưng thực tế rõ ràng như tát vào mặt cô, tại đây không có bất khe hở nào để nước có thể tràn vào, giống như bố trí thiếu sót trong một trò chơi, hoàn toàn không phù hợp quy luật khoa học.

Không có quy luật nào ở đây cả.

An Dạ tuyệt vọng ngồi xuống tại chỗ.

Dần dần, nước tràn vào đến đầu gối cô, sau đó đến bụng, trong chốc lát đã tràn vào sát mũi cô, nó muốn chui vào mũi cô, lấp đầy không chút lỗ hổng.

Lạnh quá!

An Dạ ôm chặt cơ thể, xung quanh là tiếng nước ào ào.

Sắp bị chết đuối rồi!

Trong lúc An Dạ chưa kịp nhận ra thì cả cơ thể đã chìm hẳn vào trong nước.

Cô phồng má lên nhưng không khí liên tục hoá thành bọt khí thoát ra từ miệng An Dạ, phát tán ra xung quanh.

Không còn thời gian nữa.

An Dạ dùng chút sức lực còn lại bơi lung tung trong nước, đảo qua đảo lại không có mục đích.

Không thể nín thở được nữa.

Khoang mũi An Dạ đau đớn, nước tràn vào khoang mũi kích thích lối thông hơi, tràn xuống miệng cô.

An Dạ không nhận được, cô nuốt một ngụm nước, phun tất cả dưỡng khí trong miệng ra bên ngoài.

Lần này chết chắc rồi.

An Dạ chìm chìm trong thùng nước tối đen, tối đến nỗi không thấy rõ năm ngón tay, không thể nhúc nhích gì được.

Cô không biết bản thân mình đã từ bỏ tia cầu sinh duy nhất từ lúc nào nữa, chỉ cần có ý muốn sống cũng đã là một loại cực hình.

Nhưng mà, từ bỏ vào lúc này có được hay không?

An Dạ mơ hồ mở mắt ra, cô để mặc cho dòng nước đục ngầu kia chảy vào mắt mình.

Có ánh sáng. Cô không biết đó là ảo giác trước khi chết hay là ảo ảnh sinh ra do nhiệt độ thay đổi liên tục?

Thế nhưng vào lúc này, cô muốn đánh cược một lần cuối cùng.

"An Dạ, mày còn rất nhiều việc phải làm nên không thể chết được, tuyệt đối không thể.... chết!". Cô tự thi thảm dưới đáy lòng, tinh thần hoảng hốt, cô cảm thấy dường như Bạch Hành đang nói chuyện với mình.

Cô không thể chết vào lúc này, có ánh sáng, không còn bóng tối nữa.

Trước mắt An Dạ xuất hiện một vệt sáng tựa như một loại dấu hiệu chỉ đường. Cô lấy hết can đảm và dùng hết sức lực bơi về phía trước.

Có một vòng sáng trên lỗ khóa, giống như số "3" được viết bằng ánh sáng, đã thành công qua cửa rồi sao?

An Dạ xông tới, ngay lập tức rơi vào vòng sáng đó.

...

"A."

An Dạ đột ngột tỉnh dậy từ giấc mộng. Cô nhìn xung quanh, thấy một bác sĩ đang cầm đèn pin y tế.

Bác sĩ mỉm cười, nói: "Cô đã ngủ suốt một năm, cuối cùng cũng tỉnh lại. Đứng là một kỳ tích!"

"Cái gì?" An Dạ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bác sĩ nói: "Khi mới tỉnh dậy có hiện tượng này là điều rất bình thường, cô đừng quá lo lắng, tất cả sẽ tốt hơn, nhịp tim cũng bình thường. Mặc dù dạ dày bị co lại nhưng chỉ cần tăng lượng cơm hàng ngày thì có thể sẽ hồi phục trong vòng nửa năm."

"Thật ngại quá, nhưng tôi không hiểu ông đang nói gì cả." Giọng nói An Dạ khàn khàn. Cô nhìn vào cánh tay gầy gò như da bọc xương của mình, cho dù có bổ sung thêm chất dinh dưỡng bằng cách truyền dịch cũng không tốt như tự mình ăn.

Tình trạng hiện giờ của cô như đèn treo trước gió.

Nhưng mà, bác sĩ nói có đứng hay không ?

An Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chói mắt bên ngoài phản chiếu một mảnh trắng xoá.

Đường như bên kia cửa sổ là vườn hoa, cô còn ngửi được hương thơm ngào ngạt của hoa cỏ.

"Tên tôi là gì?" An Dạ hỏi.

"An Dạ phải không? Còn chữ Dạ nào thì tôi không để ý lắm." Bác sĩ đáp.

"Ừm, Dạ trong tên tôi là ban đêm." An Dạ nói.

"À, bạn của cô đến rồi, tôi đi kiểm tra cho những bệnh nhân khác, nếu cô cần gì có thể gọi y tá, nếu có chỗ nào đau cô hãy nói với chúng tôi, tôi sẽ làm một vài xét nghiệm."

"Được rồi, cảm ơn bác sĩ!" An Dạ nằm xuống giường, nghiêng đầu nhìn ra cửa.

Hoá ra là Bạch Hành.

Bạch Hành?

An Dạ bất giác lên tiếng: "Bạch Hành?"

"Cô đã tỉnh?" Trên mặt anh không lộ ra biểu tình gì khác.

"Em muốn biết tại sao mình lại ở bệnh viện?"

"Cô có nhớ tác phẩm [Khe Hở] không? Cô đã viết nó vào một năm trước."

"Là Tiểu Nhân?" An Dạ không tin.

Bạch Hành bỗng nhiên nhú mày, lăm bắm: "Tiểu Nhân?"

An Dạ nói: "Đúng vậy, khi đó chúng ta đi điều tra thực tế, sau đó ở lại trong một căn nhà kỳ lạ, chúng ta cũng là người đã tìm ra nguyên nhân cái chết của Tiểu Nhân."

"Đó là một tác phẩm không tệ." Bạch Hành kết luận. "Có một lần chúng ta đi thực tế đã xảy ra tai nạn xe cộ. Cô không cẩn thận đã buông lỏng dây an toàn trong lúc lấy nước uống, đúng lúc đó có một chiếc xe đụng vào, khiến phần đầu của cô bị thương và hôn mê đúng một năm. Tôi thì bị thương ở chân, nhưng đã được chữa lành rồi."

"Chân của anh không phải bị thương trong lúc làm nhiệm vụ sao? Anh không phải là cảnh sát hình sự ư?"

Bạch Hành nói: "Hả? Tôi tốt nghiệp ngành văn học, làm biên tập đã được 8 năm"

"Chờ một chút.." An Dạ không hiểu, chẳng lẽ từ đầu đến cuối, tất cả mọi chuyện đều do cô tưởng tượng sao?

Điều này.... sao có thể thế được?

Cô không tin!

Rõ ràng Bạch Hành rất yêu cô, không phải cô cũng yêu Bạch Hành sao? Mọi chuyện hiện giờ là như thế nào vậy?

"Vài ngày nữa tôi sẽ quay lại thăm cô, bây giờ cô nên nghỉ ngơi thật tốt." Có lẽ Bạch Hành cảm thấy áy náy nên hầu như đã đến thăm cô suốt một năm chưa từng gián đoạn.

Vậy là An Dạ đã sống uống phí suốt một năm nay? Mà cô nghe thấy giọng nói Bạch Hành nên mới cứng rắn ép giọng nói đó vào trong mộng?

Sao lại thế này? Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra vậy?

Rốt cuộc thì đầu mới là thế giới thực?

"Shhhhh."

An Dạ cảm thấy lạnh, cô run lên một cái, nhìn về chỗ kim tiêm trên cánh tay, có thể vừa rồi trong lúc đứng dậy cô đã không cẩn thận di chuyển cuộn ròng rọc, khiến nước truyền dịch chảy nhanh hơn một chút.

Cô điều chỉnh lại tốc độ và nằm xuống giường một lần nữa.

HẾT CHƯƠNG 93

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Bản Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Chuyến Tàu Địa Ngục (3)

Mất khoảng 2 tháng sau, An Dạ mới dần khôi phục lại trạng thái như ban đầu.

Hiện giờ có lẽ cô ăn được một chén cơm nhỏ, lượng cơm phải gia tăng từ từ chứ không thể nào ăn một bát thành bả béo được, và lại nếu ăn như thế có khả năng sẽ no đến mức thũng dạ dày.

Sau khi xuất viện, việc đầu tiên An Dạ làm là kiểm tra tài khoản ngân hàng.

Quả nhiên là vậy. Một năm nay đều xài tiền trong tài khoản, giờ đã không còn bao nhiêu.

Lúc này bỗng có người gọi điện thoại cho cô: "An Dạ, chúc mừng cô đã xuất viện nhé." Là tổng biên tập của [Tứ Bất Ngữ].

An Dạ đáp: "Cảm ơn anh đã đặc biệt gọi điện hỏi thăm, gần đây tạp chí buồn bán thế nào rồi?"

"Tôi muốn nói với cô chính là chuyện này, cô xem với sức khỏe hiện tại của cô có thể còn viết tiểu thuyết được không?"

An Dạ cắn răng: "Viết chứ, còn viết được."

Cô không có sở trường nào khác ngoài khả năng vui đầu viết truyện này, không lấy nó kiểm com thì lặn lội bằng cách nào nữa?

"Vậy được, tôi sẽ sắp xếp giúp cô. A, đúng rồi, cô hôn mê suốt một năm, Bạch Hành đã bị tôi chuyển qua làm biên tập cho một tác giả nổi tiếng khác. Về phần cô thì sau khi chúng ta gia hạn hợp đồng sẽ chuyển một biên tập khác cho cô. Được rồi, cô nghỉ ngơi đi nhé, chờ tin của tôi."

"Vâng." An Dạ cũng không biết mình đã đồng ý như thế nào, lúc cô nghe nói Bạch Hành đổi qua làm biên tập cho một tác giả khác thì trái tim đã hơi nhói đau, tựa như có một tảng đá đè nặng trên lồng ngực khiến trái tim không ngừng rơi xuống, chìm ngấm dưới đáy cốc.

Kết quả thế này cũng tạm được rồi, An Dạ hít sâu một hơi, cố gắng khiến mình tỉnh táo lại.

Chuyện lúc trước chắc là một giấc mộng nhỉ?

Vừa ma quỷ lại vừa tàu hỏa, sao có thể chứ?

An Dạ lại mở mắt ra một lần nữa, chăm chú nhìn ngắm thế giới này: "Toà cao ốc chót vót chọc trời như xuyên thẳng qua đám mây; ánh nắng loá mắt rải đều khắp mọi nơi, phản chiếu lên tia sáng trắng xoá; người và xe cộ qua lại không ngừng, tiếng ồn ào không dứt bên tai.

Nhìn thế nào cũng giống như cô đã mơ một giấc mộng thật dài, chỉ vừa mới tỉnh dậy.

Huống chi cô cũng cảm nhận được sự đau đớn khi tự nhéo mình.

Cho nên sầu triển miên yêu say đắm trước đây đều chỉ là ảo tưởng của cô?

Sao có thể như thế được? Thật quá không cam lòng.

An Dạ cố tình đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ nhìn bệnh án của cô rồi giải thích: "Xuất hiện loại tình huống này sau khi ngủ say một năm là rất bình thường, nếu còn có gì không ổn định, tôi có thể kê cho cô vài loại thuốc uống."

An Dạ nhanh chóng cầm lại bác sĩ đang viết vào hồ sơ bệnh án, nói: "Nhưng tôi cảm thấy mọi chuyện vô cùng chân thật, giấc mộng đó cũng thế, chân thật giống như ký ức khắc sâu trong đầu tôi vậy."

Bác sĩ: "Giải thích như vậy nhé, lúc cô vừa tỉnh ngủ có từng cảm thấy hơi lẫn lộn trong vài giây hay không? Chính là hoàn toàn không biết bản thân mình đang ở đâu, sau đó trong đầu vẫn còn nhớ những cảnh trong mơ, thậm chí nó còn ảnh hưởng đến sự nghe nhìn của cô nữa?"

"Hình như đã từng có."

"Trong tình huống đó, cô thường phải đứng dậy từ trên giường, sau đó tiếp nhận tin tức từ vật thể khắp bốn phía, trong tiềm thức sẽ nhớ lại những đoạn ký ức gần gũi trước đây, như vậy mới có thể từ từ khiến thông tin trong đại não sống lại, bắt đầu xác định một điều — tôi là ai, tôi đang ở đâu và tôi cần phải làm gì." Bác sĩ giải thích xong lại nói một câu bông đùa, "Tôi cũng thường hay bị vậy, tuy nhiên trong những lúc đó tôi sẽ vì tiếp nhận thông tin trong vài phút mà đến trễ, còn gọi là ngủ quên."

Hiện giờ An Dạ không cảm thấy tức cười chút nào, cô nhủ chặt lông mày, từng hình ảnh trong đầu bắt đầu khởi động.

Cô vô thức đặt ngón tay lên huyết thái dương, nhắm chặt hai mí mắt nặng nề rồi tự hỏi: "Nhưng ở trong mộng tôi cũng cảm nhận được sự đau đớn, ngay cả té lầu, bị nỗ mạnh này nọ, tôi cảm nhận được độ nóng, thậm chí là.... tôi còn yêu người khác nữa."

Bác sĩ tâm lý dựa vào lưng ghế, anh ta thoát nhìn trông rất trẻ, bàn tay cầm bút để nhẹ lên môi, nói: "Cái này cũng dễ giải thích, chỉ là tôi không biết cô có thể hiểu được hay không. Tôi đổi một ví dụ khác nhé, ví dụ hiện giờ cô cảm thấy mình đang nằm mơ...."

"Nằm mơ...." An Dạ hỏi lại.

"Đúng vậy, hiện giờ đang nằm mơ, tôi là mộng, cô cũng là mộng, đều là những thứ hư ảo."

An Dạ nhíu mày, hơi khó hiểu.

"Cô không tin, đúng không?" Bác sĩ tâm lý mỉm cười.

"Cái này thì...." Cô chẳng biết phải nói thế nào nữa.

"Vì sao lại không tin?"

An Dạ không nói gì, cô không trả lời được.

"Tôi trả lời giúp cô nhé, bởi vì hết thấy đều quá chân thật, hoàn toàn không giống đang nằm mơ, đúng không?" Bác sĩ tâm lý nói, "Hơn nữa, cô không biết phải tỉnh lại bằng cách nào, chỉ biết nếu bây giờ đang ngủ thì đây chỉ là một giấc mơ. Nhưng làm sao mà ngờ được, "giấc mơ" này thật ra lại là hiện thực?"

"Ừm...." Anh ta nói đúng.

Bác sĩ lại nói: "Chúng ta lấy thêm ví dụ khác, tôi và cô gặp một người thực vật, ông ấy hôn mê đã lâu, ngẫu nhiên tỉnh lại một lần, qua 2 phút lại lâm vào hôn mê. Nhưng đối với chính bản thân thì ông ấy giống như đang sống trong giấc mơ kia, ngủ 2 phút, mơ một giấc thấy mình đang ở trong phòng bệnh, sau đó lại tỉnh."

"Mộng có thể là hiện thực, hiện có thể là mộng?"

"Không sai, bây giờ tôi sẽ nói cho cô nghe tại sao lại cảm nhận được sự đau đớn trong giấc mơ. Có một giải thích rằng chính cô trong thế giới thực cảm thấy đau đớn, phản chiếu lại trong giấc mơ, ví dụ như cô là người thực vật vẫn còn đang hôn mê, trong những lúc truyền dịch thì cô bên trong giấc mơ có thể sẽ cảm nhận được sự đau đớn." Anh dừng một chút, tiếp tục nói, "Nhưng tựu chung thì lúc con người bị kim châm sẽ lập tức tỉnh lại, người thực vật thì không, nên đại nào mới chiếu lại toàn bộ cảnh này vào trong mơ."

"Vậy phải làm cách nào mới phân biệt rõ giữa mơ và thật?" An Dạ hỏi.

"Nếu là bác sĩ khác có thể họ sẽ nói bây giờ chính là hiện thực. Nhưng tôi thì khác, tư tưởng của tôi là tôn trọng nhân quyền một cách triệt để, tôi chỉ có thể nói với cô rằng bản thân cô nguyên ý tin tưởng cái nào, cái đó sẽ là hiện thực. Những người bị bệnh tâm thần sống trong thế giới của chính họ, làm sao lại không sung sướng? Tôi cũng không cảm thấy bệnh tâm lý là một loại bệnh mà do người đời dùng nó làm thành một quy chuẩn phân rõ đâu là thế giới hiện thực thôi."

"Anh thật đúng là khác người."

"Cô muốn thử lại không? Trở về giấc mộng kia.... một lần nữa?"

An Dạ cần môi, trầm nghĩ: Trở lại thế giới có Bạch Hành yêu cô, thế giới có đầy những hứa hẹn và mục đích phấn đấu kia sao?

"Muốn chứ, tôi phải trở lại! Là mộng cũng được, tôi có một người và một chuyện rất quan trọng phải làm ở đó."

"Vậy tôi sẽ thử dùng cách thôi miên đưa cô đi, để cô có thể nhìn lại thế giới đó thêm một lần nữa." Bác sĩ tâm lý đột nhiên nở nụ cười vừa tối nghĩa vừa thần bí.

An Dạ được hướng dẫn nằm trong một căn phòng nhỏ, bác sĩ tâm lý khoá cửa lại và đốt huân hương lên.

Anh ta ngồi bên cạnh, nói: "Không cần gượng ép, cô chỉ cần ngủ rồi tôi sẽ ra ám thị cho cô."

An Dạ nhắm mắt lại, không biết có phải do tác dụng của huân hương hay không mà cô cảm thấy hơi buồn ngủ, mùi hương hoa nhài nhàn nhạt với một ít hương vị cỏ cây, rất giống mùi của Bạch Hành.

Cô không kiểm được mà lâm vào giấc ngủ, mùi hương thần bí này tựa như một loại chỉ dẫn nào đó, chiếu sáng con đường vốn u ám tối tăm của cô, dẫn cô từng bước tiến vào nước sông.

Đã sắp.... bị chìm mất rồi.

An Dạ tỉnh lại một lần nữa, hóp từng ngum từng ngum không khí.

Cô mở mắt ra, cả cơ thể trôi nổi trên mặt nước, bốn phía u ám như cái hộp tối đen trước đây.

Nhưng vẫn đỡ vì còn có đường khí, cô sẽ không bị ngạt thở. Và lại mặt nước cũng không cao, cô có thể đạp tới đáy, thỉnh thoảng sẽ được sức nâng của nước làm cho nổi lên, cô bơi khá giỏi, bơi bơi chút đỉnh cũng không đến mức bị chết đuối.

Hiện đang là tháng Tư, nhiệt độ không khí ấm lên nên nước sẽ không lạnh đến nỗi khiến cơ thể mất đi ý thức.

An Dạ tự bầu mình một cái, cánh tay vẫn cảm thấy đau. Tuy nhiên đau đớn này không đủ chứng minh rốt cuộc là cô có phải đang ở thế giới thực hay không.

Cô vẫn còn nhớ rõ lời nói của vị bác sĩ tâm lý kia, rằng rốt cuộc thì bên đó mới là hiện thực.

Nhưng hiện giờ cô thật sự đang ở trong toa xe đó, cái toa xe chật hẹp tối tăm.

"Rầm rầm!" Bỗng nhiên, bức vách trước mặt An Dạ vang lên tiếng động như bị đập vào.

Cô đầu tay sờ lên, quả nhiên có cái gì đó đang đập vào vách toa xe, hằn lên thành một vòng cung, có lẽ xuất phát từ toa xe thứ ba.

"Rầm rầm!"

Có cái gì đó sắp phá tung vách toa xe mà vào.

An Dạ hồi hộp đến mức không thể hô hấp, tìm đập nhanh hơn.

Vách toa xe bất ngờ xuất hiện một kẽ hở, có cái gì đó hơi nghiêng qua, hút hết nước qua đó.

Bên kia hằn là một toa xe trống không nên nước mới rút hết như vậy.

Cái lỗ trên vách càng lúc càng lớn, ngay cả An Dạ cũng không điều khiển được cơ thể, lập tức gã vào trong cái lỗ đó, rớt qua toa xe thứ ba!

Cứu mạng!

Cô hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng tỉnh dậy.

Cô vẫn còn ở trong căn phòng kia nhưng cánh cửa đã bị đập vỡ.

Một màn cuối cùng An Dạ nhìn thấy chính là — bác sĩ tâm lý kia đang gãy gập, sau đó bị người ta bắt đi.

An Dạ bước ra khỏi cánh cửa bị đập nát bét, thấy trong phòng khám còn có một người bác sĩ khác nữa, anh ta đã viết xong phiếu khám bệnh, đưa cho An Dạ và nói: "Cô không có bất cứ vấn đề gì cả, tôi kê cho cô một số thuốc an thần, cô An Dạ."

Cô An Dạ?

An Dạ chần chờ nhận lấy tờ giấy kia, trong phiếu khám cũng không có tên cô.

Theo bản năng, An Dạ liếc qua hồ sơ bệnh án của mình, bên trên không có bất cứ dấu vết nào giống như đã bị lật ra, thậm chí cũng không bị xê dịch.

Người bác sĩ đầu tiên biết tên cô là vì anh ta đã xem hồ sơ bệnh án của cô, nhưng người bác sĩ này chưa từng gặp mặt, làm sao anh ta lại biết tên cô chứ?

Chẳng lẽ là.... Người bác sĩ tâm lý kia tự tiện đem cô về hiện thực nên đã phá hủy quy tắc của thế giới này. Nói cách khác, thế giới này cân bằng nhờ vào hệ thống miễn dịch, nếu có virus xuất hiện, định phá hỏng sự cân bằng sẽ bị bạch cầu cắn nuốt, cũng chính là bị bắt đi!

Bác sĩ tâm lý kia chính là một loại virus, cũng là người duy nhất có thể cứu được cô.

An Dạ lao ra khỏi cửa phòng bệnh, hy vọng tìm thấy người kia.

Thế giới này quả nhiên có vấn đề!

HẾT CHƯƠNG 94

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chuyến tàu địa ngục (4)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Edit: Ngọc Ánh

Beta: Dura nư

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ chạy nhanh như bay. Cô chạy xuống cầu thang, xoay tới xoay lui trong ngõ hẻm

Nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy bác sĩ tâm lý kia, bốn phía yên tĩnh giống như không gian trong một tấm ảnh nào đó. Rõ ràng là có người có xe nhưng An Dạ lại như ngắm hoa cách một màn sương, vừa điếc lại vừa câm.

Cảm giác này y như bị nhốt trong một quả bong bóng, từ từ bay lên trời, vạn vật dưới chân cô chỉ lớn hơn hạt mè hạt đậu một chút, dần trở thành từng mảnh nhỏ.

"Này? Có nghe thấy tôi nói không?" An Dạ hô to lên với những người xung quanh nhưng không ai đáp lại cô.

Những người này như cái xác không hồn, mù quáng tự bước đi trong thế giới này.

Cho dù cô gọi thế nào thì đều vô dụng, không ai có thể nghe thấy được, không ai sẽ thay đổi vì cô.

An Dạ chỉ đang uống phí sức lực, trật tự và cân bằng trong thế giới này đã bị phá vỡ. Cô không thể hòa nhập trở lại và cũng không thuộc về nơi này.

Phải làm cái gì bây giờ?

An Dạ chán nản ngồi xuống đất, cô túm tóc nghĩ lại: Rốt cuộc nên làm thế nào để trở lại toa xe đó bây giờ?

Không tìm thấy được người bác sĩ kia, An Dạ chẳng có manh mối nào cả.

Không ai giúp đỡ cô, cũng không có ai cứu cô.

Thì ra tháng ngày rời xa Bạch Hành sẽ lại khổ sở khó chịu nhường này, cô hầu như không thể bước tiếp dù chỉ một bước.

Không có Bạch Hành, cô giống như một người tàn phế, chẳng dám làm gì, chẳng dám nghĩ gì, gặp phải một vài trắc trở cũng đều do cô không đủ năng lực.

Rốt cuộc thì phải làm sao mới thoát ra ngoài được đây?

"Muốn thoát ra ngoài đúng không?" Bác sĩ tâm lý đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

An Dạ ngẩng đầu, không yên lòng mà nhìn vào người đàn ông này.

Bác sĩ cười khế, nói: "Tôi có thể đưa cô ra ngoài."

"Anh là ai? Tại sao phải giúp tôi?"

"Cô cứ nghĩ là virus, hoặc cho rằng tôi là BUG đi." Bác sĩ tâm lý nói.

"BUG?"

Bác sĩ tâm lý nheo mắt lại, nói: "Tiểu Di rời đi khiến cho nơi này ngày càng bất ổn, những người có ý định trốn thoát đã chế tạo ra tôi."

"Ý anh là gì?"

"Tôi chỉ là một nguyên vọng được hình tượng hóa, nếu Bạch Hành rời đi sẽ có thể hủy hoại nơi này, khiến nó hoàn toàn sụp đổ."

An Dạ nói: "Anh là một nguyên vọng ư? Nguyên vọng của anh là gì?"

"Tôi đã nói mình là một lỗ hổng, tôi tồn tại là để phá hủy nơi này cho nên tôi giúp cô một lần, để cô dẫn người đàn ông kia đi."

An Dạ không hiểu lắm, cô ngập ngừng rồi hỏi: "Nhưng chính xác thì đây là nơi nào?"

"Cô có thể coi nó như là địa ngục, được rồi, thời gian không còn nhiều, tôi chỉ có thể giúp cô vượt qua toa xe thứ ba, còn lại sau đó thì chúc cô may mắn vậy, không chừng tới lúc cuối chúng ta sẽ còn gặp lại nhau đấy." Bác sĩ tâm lý nói.

Anh ta trở nên trong suốt như không khí mỏng manh, khiến người ta khó mà nhìn thấy.

An Dạ ngăn anh ta lại, hỏi: "Tôi phải thoát ra ngoài bằng cách nào đây?"

"Tôi quên nói kết luận cho cô biết, khi ý nguyện của một người bành trướng lên tới đa là có thể quyết định tâm lý của người đó, là mộng hay thực, hoàn toàn xuất phát từ trái tim cô."

An Dạ không nắm bắt được trọng điểm, cô chỉ có thể ngồi xuống và chuyển tâm nghĩ tới Bạch Hành.

Cô nhớ Bạch Hành, nhớ giọng nói đặc biệt trầm lắng cùng khuôn mặt kiên nghị của anh, tất cả về anh đều luôn có lực hấp dẫn giống như được mạ lên một lớp vàng, khiến cô bị thu hút khó có thể cưỡng lại được.

Mùi hương trên người Bạch Hành là như thế nào nhỉ?

An Dạ nhắm mắt lại suy nghĩ sâu xa, khoé môi mỉm cười đầy ấm áp.

Mùi hương của Bạch Hành hình như vẫn còn quyến luyến trên người cô, vẫn là mùi sữa tắm hay dùng nhưng đến trên người anh lại khác, ngoại trừ hương hoa nhài nhàn nhạt còn có thêm một thoáng mùi sương sớm khó nắm bắt, vô cùng thô ráp, thêm cả mùi hương cỏ cây thoang thoảng khiến người ta say mê.

Cô đứng là... nhớ Bạch Hành như thế.

An Dạ cảm thấy hơi lạnh, mí mắt nặng tựa ngàn cân, cô cố gắng vài lần cũng không thể mở mắt ra như ý muốn.

Cô cảm thấy lạnh hơn, như trong hầm băng vậy, khiến cả người cô đông cứng lại như một cây nước đá.

Lần tiếp theo An Dạ mở mắt ra thì bên cạnh cô rất đông người, có Tiểu Chu, Mũ Lưỡi Trai, tổng biên tập, thậm chí còn có Bạch Hành, đều là những người cô quen thuộc.

Phía xa xa có một chút ánh sáng ấm áp, cô chạy về phía đó, bỏ mặc những người tưởng chừng quen nhưng không thân này chẳng chút lưu luyến.

Bọn họ thật sự không phải là người, Bạch Hành mà An Dạ yêu tha thiết cũng không có ở đây.

Cô phải dùng hai mắt của mình để phân biệt rõ ràng, sau đó chạy ra ngoài đi tìm anh, tìm Bạch Hành thật sự.

Sắc trời dần tối, áo khoác An Dạ căng phồng lên vì cơn gió thổi tới từ phía xa.

Cô chạy thực mạng về phía trước, chen vào bên trong quảng sáng kia, trong nháy mắt đã ngã vào toa xe.

Hình như hiện giờ An Dạ đang trong toa xe thứ tư, cô không tìm thấy chìa khóa nhưng kỳ lạ chính là.... Tàu hỏa bất ngờ dừng lại.

Không phải nói chỉ khi nào cô đến được toa đầu tiên thì tàu hỏa mới dừng lại sao? Đang xảy ra chuyện gì thế?

Bỗng nhiên có một cánh cửa mở rộng trước mắt cô, bên ngoài là Tiểu Di đang gọi: "An Dạ, xuống mau. Tôi cố tình phá vỡ không gian nơi này, hiện giờ tàu hỏa đang ngừng, cô có thể xuống rồi. Nhanh lên, tốc độ nhanh lên chút."

"Được."

An Dạ không chút nghĩ ngợi vọt nhanh xuống dưới, ở đây, Tiểu Di là người dẫn đường, nghe lời cô ấy sẽ không sai.

An Dạ đi theo Tiểu Di đến phía trước, cô không kiểm lòng được mà quay đầu lại nhìn đoàn tàu hỏa màu xanh kia một cái, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ngay khi cô vừa quẹo vào con hẻm, đột nhiên có một bàn tay bịt miệng mũi cô lại, cứ thế đưa cô tới một nơi khác.

Đôi tay kia thật kỳ lạ, hình như da đen, bên trên còn có một loại mùi đặc biệt, vừa ngửi vào là mơ mơ hồ hồ, khiến An Dạ hôn mê ngay tại chỗ.

Chờ khi cô tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình đang ở bên trong một căn phòng nhỏ.

An Dạ hoa mắt choáng váng, giờ tay lên bóp vào trán một chút.

Rốt cuộc là thế nào?

Tại sao cô lại ở chỗ này?

An Dạ suy nghĩ một chút nguyên nhân hậu quả — Cô chạy thoát từ ảo cảnh của toa xe thứ tư, sau đó đến toa thứ ba, trước khi ảo cảnh ở toa thứ ba bắt đầu thì tàu hỏa đã bị Tiểu Di làm hỏng nên dừng lại. Cô vốn định theo Tiểu Di tìm Bạch Hành nhưng nửa đường lại bị người khác bắt đi, ép đến chỗ này. Đây là nơi nào? Những người đó là ai? Muốn làm gì với cô?

"Ti tách."

An Dạ nghe được tiếng nước nhỏ giọt, ngay dưới chân trái của cô, có nước mưa chảy xuống theo kẽ hở của căn phòng.

Cô đi lần theo âm thanh đó, lại nhìn thấy ngay phía trước mình có một cánh cửa sắt, bên trong hình như đang nhốt người nào đó, lờ mờ nhìn không rõ.

An Dạ kẻ sát lại mới thấy đó là từng ống sắt được hàn lại thành một cánh cửa sắt, trên dưới hai đầu đóng đinh vào trong bùn đất vô cùng kiên cố.

Cửa sắt không có ổ khoá, tựa như có phép mà nhốt người vào trong đó hoặc là người ta làm biếng chế tạo thêm ổ khoá, nói tóm lại là không muốn ai có thể tiến vào.

Mà người bên trong đang cúi thấp đầu có thân hình tiểu tụy, yên lặng một cách chết chóc.

An Dạ không khỏi cảm thấy không ổn, cô nheo mắt lại, điều chỉnh tiêu cự, lúc này mới phát hiện — đó là Bạch Hành.

Đây là Bạch Hành đang hôn mê bất tỉnh!

Cô bất ngờ đập vào cọc sắt nhưng không thể tạo nên bất cứ tiếng vang nào.

Bạch Hành nằm rũ trong góc giống như đã chết. Cỗ tay anh bị cố định bằng khoá sắt, dưới khoá sắt là một sợi dây xích thật dài cắm thật sâu xuống nền xi măng.

Không biết An Dạ đau lòng hay là gì khác mà trái tim cô đột nhiên rung động như bị chuột rút, tiếp đó, bụng dưới cũng bị co thắt đến phát đau.

"Bạch Hành?" Cô thấp giọng gọi tên anh, người ở ngay trước mặt cô, gần như vậy, gần đến nỗi có thể giờ tay là với tới.

Bạch Hành yên lặng giống như đã chết, không đáp lại một câu.

Ánh mắt An Dạ rơi xuống trên cổ tay của anh, chỗ kia da thịt bầy nhầy, máu kết vảy, vết thương đỏ thẫm loang lổ không chịu nổi, mùi máu tươi tanh nồng tỏa ra khắp nơi.

Cô cảm thấy đau lòng nhưng không thể làm gì.

An Dạ không thể làm được gì cả.

Phải làm sao với cánh cửa sắt này đây?

Không có khóa, cũng không có bất kỳ đồ vật gì để phá bỏ, cô không có khả năng bẻ cửa này bằng tay.

Có rồi!

An Dạ nghĩ ra một cách, cô cúi áo trên ra, chỉ giữ lại áo ngực màu trắng rồi mặc áo khoác màu xám bên ngoài, giống như mặc bikini với áo choàng.

An Dạ không rành lo xấu hổ hay không xấu hổ, chỉ cần có thể cứu người, cô đều phải thử một phen cuối cùng!

Cô cầm áo ngâm nước mưa, quần nó lên hai cây sắt, sau đó nắm chặt hai đầu vải áo, vắn thành một cái bánh quai chèo, định lợi dụng nguyên lý đòn bẩy để bẻ cho hai cây sắt gần hơn, lộ ra khoảng trống lớn hơn để cô chui vào.

Sức An Dạ vẫn chưa đủ, cần phải tìm một cây gậy để lên dây thừng bằng vải áo, làm giống như tay lái vậy, giúp cô mượn lực để xoắn nó lại. Thế nhưng cô tìm khắp nơi trong phòng cũng không tìm được gì, An Dạ chỉ có thể đánh mất về phía cái ghế trong góc phòng.

Cô đập cái ghế tan tành, lấy một cái chân ghế nhét vào giữa vải áo, bắt đầu xoay giống như đánh tay lái.

An Dạ mất rất nhiều sức, cọc sắt cũng bắt đầu bị bẻ cong, dần dần lộ ra khoảng cách lớn hơn.

Thân hình cô nhỏ bé, đủ để chen vào bên trong nhà ngục đen như mực.

Lúc này khó khăn lắm An Dạ mới chui vào được, định đến gần Bạch Hành.

Nhưng tay của cô còn chưa đụng vào gương mặt Bạch Hành, đôi phương bỗng mờ mắt ra, đôi con ngươi sâu thẳm như hồ nước sáng quắc lên, hình ảnh này dừng lại trong tầm mắt An Dạ.

Ngay sau đó, Bạch Hành rút dao từ phía sau ra, lập tức để ở yết hầu của An Dạ!

"Anh muốn làm gì?" "An Dạ hồ to.

Nhưng cô không dám lên tiếng nữa vì lưỡi dao đã kề đến thật gần, da trên cổ cô bị rách một lớp, dòng máu đỏ thẫm chậm rãi chảy xuống.

Giờ phút này, tiếng còi xe lửa truyền đến bên tai An Dạ, tạp âm kéo kẹt cùng lúc phát ra từ bánh xe lăn.

Xong đời.

Cô còn ở toa xe thứ ba, đây chỉ là một thử nghiệm

Mà người cô yêu nhất hình như đang thật sự.... muốn giết cô.

HẾT CHƯƠNG 95

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chuyển tàu địa ngục (5)

Edit: Phên

Beta: Dura nư

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ không dám nhúc nhích chút nào, cổ họng cô siết chặt lại, bên trong có một ít nước bọt nhưng ngay cả nuốt xuống cô cũng không dám. Chỉ cần yết hầu của cô di chuyển xuống dưới một chút thôi sẽ có thể bị lưỡi dao làm tổn thương, miếng vết thương sẽ rách lớn hơn.

Vết thương của cô không sâu, chỉ bị rách lớp da mỏng, đó là lý do khiến cho máu không ngừng chảy ra. Máu đỏ tươi loang lổ trên làn da trước ngực cô, nhuộm lên chiếc áo ngực màu trắng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Hành ra tay thật không hề nhẹ, An Dạ theo bản năng nghĩ như vậy.

Nhưng mà... Đây là Bạch Hành sao?

An Dạ hồi phục lại tinh thần, trong vô thức cho rằng đây nhất định là ảo giác, hoặc Bạch Hành này là giả.

Bạch Hành của cô tuyệt đối không có khả năng làm cô bị thương, An Dạ có thể khẳng định.

Giống như mối nguy của máy gashapon lần trước, trong trí nhớ, An Dạ thấy Bạch Hành chìa súng vào mình, nhưng tất cả điều này đều là phán đoán chủ quan của cô, Bạch Hành chưa từng nghĩ đến việc muốn tổn thương cô.

Bắt đầu từ rất lâu trước đây, Bạch Hành vẫn luôn bảo vệ cô, hơn nữa chưa bao giờ làm trái lại lời thề này.

Cũng có thể nói ngược lại rằng nếu có ai đó ra tay làm cô bị thương thì người ấy chắc chắn không phải Bạch Hành.

Cho dù có vẻ ngoài giống nhau, tên họ giống nhau, động tác thần thái cũng giống nhau nhưng không có trái tim yêu tha thiết thì người kia nhất định không phải là Bạch Hành!

Chẳng qua là An Dạ vẫn chưa chắc chắn.

Cô nhắm mắt lại, căng thẳng bất động, trong đầu đang suy nghĩ tình hình lúc này — An Dạ vẫn nhớ rõ ràng động tác chống cự của Bạch Hành khi gặp nạn, tuy rằng ánh mắt của anh đã mất đi ánh sáng trước đây, chỉ còn một màu xám xanh mờ mịt nhưng từ tốc độ phòng thủ và góc độ chiều thức của mỗi động tác, người này đích thị là Bạch Hành.

Vậy cô sẽ xác nhận lại một lần cuối cùng.

An Dạ không có ý định giẫy dụa nữa mà ngược lại, cô lùi một bước nhỏ, ngả người ra phía sau, dính sát lên ngực Bạch Hành, nhiệt độ cơ thể của anh rất lạnh nhưng mỗi một tác da thịt nơi ngực anh vẫn có cảm xúc chân thật như vậy.

Cô gần như lưu luyến giao hoàn toàn cơ thể cho Bạch Hành, nghiêng mặt, tựa như chim thiên nga trắng câu lấy cổ bạn đời, khuôn mặt cô dán chặt vào lồng ngực anh.

Bạch Hành hoảng hốt đến nỗi rung một cái, lưỡi dao trong tay cũng nói lòng nửa tác(*).

(*)1 tác = 10 cm

An Dạ ti mi người người, khóa miệng nở nụ cười để lộ ra má lúm đồng tiền. Đây là mùi hương của Bạch Hành, tất cả hoàn toàn đều là mùi hương của anh.

Không giống với những ảo giác cô thấy trước đây, An Dạ có thể nhận ra được anh chính là Bạch Hành.

Nhưng mà, có chỗ nào đó hơi kỳ quái...

An Dạ không thể nghe tiếng nhịp tim của Bạch Hành, anh giống như không có trái tim, chỉ còn lại mỗi thể xác.

Cô lùi về phía sau quan sát kỹ hơn, bỗng nhiên nhủ mảy.

Bạch Hành anh ấy... không có bóng!

Tại sao?! Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

An Dạ bỗng giật mình bừng tỉnh, cô mở mắt ra, còn chưa kịp cử động thì lại bị kẹt dưới lưỡi dao một lần nữa.

Chỉ có điều lần này Bạch Hành dường như có sơ suất, đầu mũi dao bị lệch đi, chỉ tạo ra một vết thương trên xương quai xanh của An Dạ.

Đau quá!

An Dạ phản ứng kịp, trong nháy mắt, mồ hôi nóng rẫy đã thấm đầy hai bên tóc mai.

Cô vội vàng nghiêng người, nâng khuỷu tay, bắt ngờ giáng cho Bạch Hành một cú khiến anh phải buông tay.

An Dạ trốn đi, có thể thoát thân.

Bạch Hành chỉ có thể xác nhưng không có trái tim giống như một người mù, chỉ biết dựa vào âm thanh mà tấn công theo bản năng, không có suy nghĩ cảm xúc, cũng không thể đưa ra phán đoán.

Đây không phải là Bạch Hành thật sự mà chỉ là một ảo cảnh.

Có người đã cố gắng giữ chân cô bằng một Bạch Hành như vậy, ngăn cản An Dạ đi tiếp.

Thật ra, trong tiềm thức, An Dạ không tin, cô không tin Bạch Hành lại biến thành cái dạng này, nhất định chỉ là giả dạng, nhất định chỉ là ảo giác.

Nhưng mà, làm thế nào để có thể thoát khỏi nơi đây, thành công tiếp cận toa xe thứ nhất đây?

Cô nhất định phải cứu Bạch Hành, ít nhất cũng không thể để anh duy trì bộ dạng như hiện giờ.

Điều An Dạ muốn là một Bạch Hành có máu có thịt, có tình cảm, cảm xúc chứ không phải là một con rối để mặc cho người khác định đoạt.

Đây cũng là lúc đến phiên cô tới cứu anh!

"Keng — "

Đúng lúc này bỗng vang lên âm thanh như của kim loại.

Hóa ra là một con dao găm bằng vàng từ trên trời rớt xuống. Con dao này rất đặc biệt, cán dao có hình dạng chia khóa, giống như là biểu tượng để mở cửa toa xe.

Mà khó có thể tin được chính là, phần ngực trái trần trụi của Bạch Hành có một hoa văn hình mắt khóa.

Nói cách khác, An Dạ phải cầm dao này đâm vào ngực Bạch Hành, đâm vào trái tim của anh.

Không, không đúng, anh không có trái tim, cho nên mới đó có lẽ trống rỗng.

Phải làm thế nào bây giờ?

An Dạ không biết bây giờ nên làm gì.

Cô không biết tất cả những điều này chỉ là ảo giác hay là cái gì, cho dù không phải ảo giác thì người trước mắt cô cũng không phải Bạch Hành, có lẽ đây là một phản biến hoá ra từ ý chí của anh, cũng chính là một loại hình thái nào đó.

Bạch Hăng chân chính khẳng định đang bị nhốt ở một nơi tối tăm không có ánh sáng mặt trời, những người đó che lại năm giác quan của anh, lấy đi trái tim anh, khiến anh không thể nói, không thể nhìn, không thể di chuyển.

Bạch Hành quan trọng như vậy, ít ra sẽ không có người coi anh là vật hi sinh mà thử nghiệm.

Nhưng An Dạ vẫn không xuống tay được, cô không thể đâm dao vào ngực người đàn ông trước mặt này.

"Mình không làm được." An Dạ vất dao trên mặt đất, keng một tiếng, cổ găng hấp dẫn sự chú ý của Bạch Hành.

"Anh có nghe thấy em nói chuyện không? Bạch Hành?" An Dạ hô to.

Ánh mắt anh vẫn không hề có ánh sáng mà chỉ cúi thấp đầu, thời điểm không cảm nhận được sự nguy hiểm, anh giống như cái xác bị xì hơi, không có một chút tác dụng gì.

An Dạ cầm lấy dao, bước vài bước tới gần, theo động tác của cô thì Bạch Hành cũng đứng lên, làm ra một tư thế nghênh chiến.

Bạch Hành như vậy là quá đau khổ.

An Dạ biết rõ anh là dạng người gì, cô quyết định cầm lấy dao, bắt đầu tấn công về phía người mình yêu nhất.

Không vì điều gì khác, cô chỉ muốn Bạch Hành dễ chịu hơn một chút thôi.

Cái lần An Dạ biến thành Slender kia, anh cũng đồng ý để cho cô cầm cánh tay, đồng ý theo cô xuống địa ngục. Vì vậy, cô cũng như thế, nếu Bạch Hành khó chịu như vậy thì hãy để cô giải thoát giúp anh, cho dù anh sẽ biến mất, sẽ rời khỏi cô, An Dạ cũng không sợ.

Bởi vì có cô ấy à, sẽ vĩnh viễn đi theo Bạch Hành, mặc kệ phải mang tiếng xấu hay sa xuống vùng bùn, cho dù ở chỗ sâu nhất trong địa ngục Hồng Liên, An Dạ cũng sẽ không nề hà gì mà đuổi theo anh.

Cho nên bây giờ cô sẽ giúp Bạch Hành.

Cô phải tự tay giúp anh cởi bỏ xiềng xích, tự tay giải cứu anh khỏi thế giới này. Nếu không thể sống cùng nhau thì chết cùng huyết vậy.

An Dạ cắn răng, lần thứ hai liều chết lao tới, lưỡi dao trong tay cô xẹt qua một tia sáng loá, tựa như dây câu chớp nhoáng tóa ra dài ánh sáng màu trắng bạc.

"Két!" Động tác của Bạch Hành rất nhanh, lập tức bật lên lui về phía sau, găm trên mặt tường.

Anh lợi dụng sơ hở lúc An Dạ đắm vào không khí, mũi chân mượn lực đập vào vách tường, cả người giống như mũi tên mà lao lên tấn công, lập tức đẩy An Dạ xuống đất.

An Dạ vốn không thể ứng phó được với cú đánh như vậy, cả người cô bị sức lực tàn phá cực mạnh đánh ngã xuống đất, cô lăn vài vòng, vội vàng lui về phía sau, tránh khỏi phạm vi tấn công của anh.

Bạch Hành lại yên tĩnh, anh cúi thấp đầu không nói một lời nào, lông mi của anh như một chiếc quạt nhỏ che khuất con ngươi màu xanh xám.

Anh bị dây xích trói chặt bên trong phạm vi có hạn, như một con thú nhỏ bị thương đang tự liếm vết thương, ịu xù mà cuộn tròn lại trên mặt đất.

Sống lưng An Dạ đụng phải tường, suýt nữa thì bong gân.

Cô kêu lên một tiếng đau đớn, lao đảo bò dậy lần nữa.

Dao vẫn còn trong tay An Dạ, mà Bạch Hành lại bị nhốt trong phạm vi giới hạn, không có khả năng tiến về phía trước.

An Dạ không có bất kỳ sự tự tin nào để có thể đánh bại được Bạch Hành, thậm chí là một Bạch Hành hoàn toàn xa lạ này.

Anh đối xử với An Dạ giống như tấn công một cách vô điều kiện bất cứ thứ gì đến gần, điều đó có nghĩa là anh chỉ còn dư lại mỗi xúc giác, những giác quan khác đều bị khóa lại, không có cách nào cảm nhận được An Dạ, không có trái tim, cũng không thể bày ra bất kỳ tâm tình gì liên quan đến tình yêu.

Tấn công trực diện, An Dạ sợ là không thể thực hiện được, cô lựa chọn đường vòng cứu nước, dự định khiến anh nhớ ra cô là ai, hi vọng anh có thể thả lỏng cảnh giác một chút.

Nhưng cô nhất định cũng sẽ phải giết cái xác này.

Nếu Bạch Hành không có trái tim mà vẫn có thể sống thì cô sẽ nhét tim gan phèo phổi vào trong lồng ngực trống rỗng kia, không thành vấn đề.

An Dạ nhất định phải mở ổ khóa này ra, thoát khỏi tàu hỏa, đi cứu Bạch Hành chân chính chứ không phải một cái xác không hồn như bây giờ.

Bạch Hành của cô nhất định đang bị giam ở nơi nào đó, điều cần làm hiện giờ là phải thử xem phương hướng phán đoán của vật thí nghiệm này.

An Dạ thử dùng dao gỗ lên tường, kiểm tra năng lực nhận diện âm thanh của Bạch Hành.

Nhưng cô phát hiện ra anh thực sự không nghe thấy, cũng không nhìn thấy cái gì.

Nhưng mà anh có xúc giác, khi An Dạ tiến về phía trước, anh có thể cảm nhận được cô đang chuyển động và luồng gió khi cô bước đi.

Thế nên có thể dễ dàng nhận biết vị trí của cô, hơn nữa là vừa nghe đã hiểu.

Thậm chí An Dạ còn tưởng tượng một cách khoa trương rằng có thể Bạch Hành xem cô như một con quái vật đang tấn công, nên anh mới phải căng thẳng đến mức này.

An Dạ tính toán chiều dài sợi dây xích, khi anh đưa hai tay ra cũng không có cách nào chạm được tới chỗ gỗ cán dao, nơi phát ra âm thanh cộc cộc cộc và cảm giác chấn động hấp dẫn sự chú ý của Bạch Hành.

Quả nhiên, Bạch Hành đi vài bước đã nhảy đến trước mặt An Dạ, anh nhàu mày phân tích tình hình xung quanh, từng chút từng chút đưa ngón tay ra, chạm vào chóp mũi An Dạ.

An Dạ nắm chặt lấy tay anh, khi anh muốn chống cự lại, ngón tay cô dịu dàng viết vài nét lên lòng bàn tay của anh, cô viết một chữ "Dạ".

Cô không biết ký ức của Bạch Hành còn lại nhiều hay ít, chỉ có thể lấy vận may đánh cược một lần, cược nếu anh còn nhớ rõ cô, anh sẽ không làm cô bị thương.

Bạch Hành vốn muốn rút tay về nhưng khi An Dạ viết nét cuối cùng, anh đột nhiên bất động.

Anh ngồi xồm trên mặt đất, thống khổ ôm lấy đầu, rơi vào trạng thái kích động.

An Dạ không sợ anh, lúc này mới nhích lại vài bước và vươn tay ra, đặt tay lên mái tóc Bạch Hành, nhẹ nhàng xoa xoa hai cái.

Tóc anh rất mềm mại, không phải đen như mực mà có màu xám đen nhàn nhạt, tương tự như kết cấu phản chiếu của một cây bút chì, phát sáng một cách đẹp đẽ.

Anh từ từ an tĩnh trở lại, không hề làm An Dạ bị thương như lúc đầu, thậm chí xuất phát từ bản năng, anh tìm kiếm sự ấm áp, tựa đầu lên đầu gối của An Dạ.

An Dạ giống như vừa thuần phục được một con mãnh thú, không nhanh không chậm vuốt tóc anh từ trán tới lưng, khiến anh an tĩnh trở lại, thả lỏng tâm tình của mình.

Nhưng mà, cô vẫn phải giết anh.

Chẳng qua là dưới tình huống như vậy, nếu giết Bạch Hành có phải đã quá mức tàn nhẫn hay không?

Bạch Hành giống như vừa nhớ ra cái gì đó, hơn nữa anh đã giao tấm lòng thành cho cô nhưng cô lại lợi dụng sự tin tưởng của anh mà cầm dao đâm vào tim anh.

An Dạ không làm được, bây giờ cô thật sự không làm được.

Cô ngửi mùi mồ hôi nhàn nhạt và mùi máu tươi trên người Bạch Hành, mùi hoa nhài bình thường anh thích dùng để tắm rửa đã tiêu tan không còn tung tích, chỉ còn lại mùi hormone đầy nam tính.

An Dạ, tỉnh táo lại nào!

Cô đột nhiên kịp phản ứng, một lần nữa nắm chặt cán dao.

Vật thí nghiệm này rất nguy hiểm, nếu như cô cam tâm buông tha cho cái túi da này của anh thì rất có khả năng sẽ vứt bỏ Bạch Hành thật sự lại sau ót, ném vào trong bóng tối.

Bạch Hành thật sự vẫn còn đang chờ cô tới cứu, cô tuyệt đối không thể dừng lại ở đây.

An Dạ hầu như là run rẩy cầm lấy lưỡi dao, mồ hôi đổ đầy trán, cánh môi mím chặt thành một đường, sau đó cô cầm lưỡi dao lạnh như băng đặt trên ngực Bạch Hành.

Cô viết lên tay Bạch Hành một lần nữa — "Xin lỗi, em phải ra ngoài."

Nhưng lúc này, cho dù Bạch Hành biết được có nguy hiểm cũng không đẩy cô ra.

Ánh mắt anh vô hồn, khóe môi cong lên một nụ cười yếu ớt giống như đồng ý với việc làm của cô.

"Xin lỗi, xin lỗi." An Dạ nhắm chặt mắt lại, chẳng biết tại sao lại rơi nước mắt.

Cô đâm lưỡi dao vào ngực Bạch Hành, nghe thấy anh ngấm ngấm chịu đựng không phát ra một tiếng kêu rên nào, từ từ hóa thành tro tàn.

Quả nhiên, cửa toa xe số 2 đã mở ra, để lộ một góc của toa số 1.

Trên mặt An Dạ dính đầy nước mắt, cô đưa tay lên lau đi.

Cô nhặt dao lên, dường như trong nháy mắt đâm về phía tài xế, cắm phập vào lưng hắn.

"Két." Xe lập tức dừng lại bên đường, phát ra tiếng va chạm rất lớn.

An Dạ cắt dao đi, không chần chờ đã đẩy cửa đi xuống.

Cách thức nhanh nhất để xuống xe chính là giết chết tài xế, mà chính đoàn tàu hỏa này đã dạy cho cô cách vứt bỏ tình cảm, trải qua kinh nghiệm cận kề cái chết, hơn nữa còn tặng cho cô dũng khí để giết người.

Như vậy chứng minh rằng đường đi tiếp theo sẽ không dễ dàng như thế.

Bất cứ lúc nào, An Dạ cũng có thể phải bỏ mạng.

Mà cách đó không xa, Tiểu Di nhìn cô cười khanh khách: "Vây mà cô lại có thể sống sót xuống tàu, xin chúc mừng."

Bạch Nam cười lạnh một tiếng, nói: "Ngần dậm tìm chồng? Chắc, trò cũ rích."

HẾT CHƯƠNG 96

Bạn đang đọc truyện *[Tư Bất Ngữ] Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hồ sâu (1)

Edit: Phên

Beta: Dura nư

An Dạ cài lại khuy áo khoác, lúc này mới không đến mức phơi bày bản thân.

Cô ôm chặt cánh tay, cả người co lại ngăn không cho gió lùa vào bên trong cơ thể qua khe hở trên tay áo.

Bên ngoài đoàn tàu là một vùng đất hoang vu, giờ đã chạng vạng tối, trăng khuyết treo lơ lửng phía cuối chân trời, đây là thời điểm cuối tháng 4 đầu tháng 5.

An Dạ hỏi: "Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?"

Tiểu Di đón gió, cô nheo mắt lại nhìn về phía xa xa: "Tôi không biết, nhưng mà chắc chắn sẽ gần đây thôi."

An Dạ khó hiểu: "Không phải cô đã trốn thoát ra từ chỗ đó sao, tại sao lại không biết?"

"Có người thả tôi ra, tôi lên một chuyến xe, sau đó chạy trốn đến chỗ các người."

"Tôi muốn biết rốt cuộc nơi ở trước kia của cô là chỗ nào? Tại sao bọn họ lại bắt Bạch Hành?"

Tiểu Di: "Chuyện đã tới nước này tôi cũng không muốn gạt cô làm gì. Cô đã nghe qua câu điều kiện cần thiết để duy trì dấu hiệu khi còn sống chưa?"

An Dạ đã từng nghe Bạch Hành nói qua.

Trên thế giới thực sự có thứ gọi là oán khí, mà muốn duy trì oán khí cần rất nhiều điều kiện — không gian chật hẹp, cái chết không rõ nguyên nhân, không tìm được hài cốt hoặc là hoàn cảnh hoang vu.

Những dấu hiệu khi còn sống chính là "ma quỷ" mà mọi người vẫn thường hay gọi. Nếu điều này còn chưa đủ rõ ràng thì đổi lại một cách giải thích khác vậy.

Thường hay có người trong lúc quay đầu lại sẽ thấy cái gì đó, lại lầm tưởng là do mắt mình có vấn đề, thị giác tiếp nhận thông tin chưa kịp để đại não xử lý, kết hợp với những thứ trong tầm mắt tạo thành ảo giác.

Thế nhưng cũng có khả năng những thứ kia là có thật.

Ví dụ, nếu như thấy một cô bé đang ngồi xỏm trên mặt đất, đến lúc bình tĩnh lại đã không thấy tăm hơi cô bé ấy đâu. Cũng có thể thực sự đã có một cô bé đang ngồi xỏm ở đó nhưng điều kiện để cô bé tồn tại lại không đủ để duy trì dấu hiệu khi còn sống nên đã tiêu biến trong giây lát.

Nói tóm lại, có "quỷ" là sự tượng trưng cho một điều kiện cần thiết.

Tiểu Di bổ sung thêm: "Tất cả ma quỷ đều là một dòng từ trường, là dấu hiệu khi còn sống và cần có một điều kiện để chống đỡ sự tồn tại của họ trên thế giới."

"Ừ." An Dạ gật đầu.

Tiểu Di: "Nhưng còn có một loại hiện tượng tâm linh khác, không có đầy đủ điều kiện cho nên không thể tồn tại trên cái thế giới này."

"Có ý gì?" An Dạ hỏi.

Tiểu Di nhếch môi nụ cười trào phúng: "Chính là một con ma vì bị phát hiện ra thì thể giấu trong bụi cỏ nên không đủ điều kiện tồn tại, sau đó thì biến mất. Nhưng có người cố tình muốn nó ở lại thế gian nên đã tạo ra điều kiện đó."

"Ý cô là Bạch Hành chính là điều kiện kia?"

"Không sai." Tiểu Di nói, "Anh ấy có đôi mắt có thể phân định quỷ thần, cũng vì anh ấy thấy được chúng nên cũng có thể xác định được sự tồn tại của chúng nó, như vậy chính là một điều kiện. Cho dù không có nhưng chỉ cần Bạch Hành muốn, anh ấy cũng có thể tạo ra điều kiện. Để tôi làm một ví dụ, cô đã xem qua mấy bộ phim thể loại nguyên rủa oán hận chưa? Có mấy con ma giết người không phân biệt, rõ ràng đã tìm được nguyên nhân cái chết rồi nhưng vẫn không chịu đi. Mấy con ma như vậy được duy trì bởi những người như Bạch Hành, anh ấy là điều kiện để bọn chúng tồn tại trên thế giới."

An Dạ đã hiểu, cho nên vị trí bây giờ cô đang đứng cũng đều là ảo ảnh hư vô, tất cả những thứ này đều lấy Bạch Hành làm trung tâm, là do hai mắt anh duy trì một thế giới khác.

"Cho nên nếu như Bạch Hành chết thì tất cả những thứ này đều sẽ biến mất, vậy chứng minh rằng anh ấy vẫn còn sống đúng không? Hơn nữa nếu anh ấy rời khỏi chỗ này, mấy sự kiện tâm linh cũng chỉ còn lại những cái mà tự bản thân nó có điều kiện này thôi, có phải không?" An Dạ hỏi.

"Đúng vậy, nhưng mà... cô có thể tự tay giết Bạch Hành sao? Đây là vấn đề trừ tai họa cho dân. Cô có tò mò xem vì sao mấy thứ ma quỷ kia chỉ dây dưa với cô không? Thật ra người bọn nó dây dưa không phải cô mà là cùng cô làm bạn với Bạch Hành." Tiểu Di nói.

An Dạ mím môi, rơi vào trầm tư.

Cô phải giết Bạch Hành sao?

Không có khả năng, cô cũng không thể làm được.

Cô chính là một người ích kỷ như vậy đấy, thế giới bị phá hủy cũng được, nổ tung cũng thế. Cô chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của Bạch Hành, được anh cưng chiều xoa xoa mái tóc cô như mọi khi, cùng cô nói cười, nắm chặt tình luyến.

"Tôi sẽ không giết anh ấy, tôi không phải là thánh mẫu, người khác bị làm sao cũng không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ muốn cứu Bạch Hành, cùng anh ấy chung sống bình yên."

Tiểu Di nói: "Cô không sợ sao? Chỉ cần ở cùng với anh ấy thì vẫn có khả năng sẽ gặp phải những chuyện kia, tôi nghĩ bây giờ Bạch Hành đã phát giác ra nên mới lựa chọn cách rời xa cô."

"Không sợ."

Nếu như đây là cái giá phải trả thì cô sẽ vui vẻ chịu đựng.

An Dạ rất hiếm khi có được sự kiên định như vậy, cô bày tỏ nỗi lòng, trong mắt là sự dứt khoát.

Bạch Nam trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên u ám nở nụ cười, xen mồm vào nói: "Cũng không phải chẳng có cách nào, chỉ cần móc mắt cậu ta ra là được rồi, không phải sao?"

An Dạ nhú mày, không thêm đề ý đến anh ta.

Ngược lại, Tiểu Di rất nghiêm túc gật đầu: "Cái này cũng coi như là một ý kiến hay."

An Dạ cất bước về phía trước, nghĩ thầm: Hai người này cũng thật xứng đôi.

Bọn họ đi hai bước, trước mắt xuất hiện một hồ nước lớn trông giống như một tấm gương sáng kéo dài đến tận chân trời, mặt nước lấp lánh trong veo.

An Dạ tìm xung quanh nhưng không nhìn thấy con đường nhỏ nào có thể băng qua cái hồ này. Hai bên trái phải của cô đều là bờ hồ và một mảng ánh sáng trắng, nhìn không thấy bờ đâu.

Tiểu Di hỏi Bạch Nam: "Tôi bảo anh chuẩn bị đồ đạc, anh có mang theo không?"

Bạch Nam không nói gì, bỏ cái túi trên lưng xuống và lấy một số dụng cụ bên trong ra.

Anh nói: "Mang theo nhiều đồ như vậy, những thứ này để làm gì?"

"Đột một lát nữa anh sẽ biết." Tiểu Di lấy ra ba thứ, sau đó hỏi An Dạ: "Cô có biết bơi không?"

An Dạ không rõ lắm nhưng vẫn gật đầu, nói: "Biết."

"Tôi mang theo đồ lặn, còn có mặt kính và ba bình khí nhỏ nhưng không thể dùng lâu, cho nên chỉ có thể thử vận may." Tiểu Di nói.

An Dạ đã rõ ràng, cô hỏi: "Ý cô là muốn lặn xuống nước á?"

Tiểu Di nói: "Tôi cảm thấy trước đó tôi nhất định đã bị giam dưới đáy nước, cô xem xem ở đây vốn không có chỗ nào khác."

"Vậy thử một chút xem sao, nhưng mà mấy thứ đồ này cùng lắm cũng chỉ có thể chống đỡ được hơn 10 phút." An Dạ đã từng lặn nên cô biết lượng oxy trong bình dưỡng khí đủ dùng trong bao lâu.

Tiểu Di nói: "Bên dưới chắc chắn có một nơi có thể hô hấp."

"Thành phố dưới đất?" Bạch Nam hỏi.

"Tôi không biết, nhưng tôi có thể khẳng định được trước đó tôi đã bị nhốt tại một nơi khô ráo, hơn nữa nó nằm ngay dưới đáy hồ này. Dù thế nào thì cứ phải thử trước rồi hãy nói." Tiểu Di nói.

Sắc trời từ từ tối dần, nếu không nhanh một chút thì xuống nước sẽ thực sự là người mù.

Tiểu Di lấy một cây mã tấu ra, nhắm vào bên hông của Bạch Nam nói: "Quay ra chỗ khác cho tôi, đừng có mà nhìn tôi thay quần áo."

Bạch Nam chế giễu một tiếng: "Nhìn cô? Trên người cô có hai cục thịt mà tôi thích nhìn sao? Trước không lời sau không vênh, lại nói... cô có bộ phận nào phát triển không mà cho người khác nhìn?"

Tiểu Di nhắc chân lên đá về phía xương sườn của Bạch Nam.

Bạch Nam bất ngờ không kịp đề phòng nên bị đập trúng, ngã xuống đất.

Anh nghiêng rặng nghiêng lộn nhưng cũng không thể làm gì được, xoay người sang chỗ khác: "Đừng để rơi vào tay tôi."

An Dạ và Tiểu Di từng người một thay đồ lặn, quần áo lúc đầu và đồ dùng hằng ngày cũng chỉ có thể ném sang một bên, không thể nào mặc xuống nước được. Quần áo mà dính nước thì sẽ nặng nghìn cân, nếu như mặc theo xuống nước không chỉ làm vướng chân vướng tay mà còn có thể nảy sinh những nguy hiểm khác.

An Dạ lùi lại phía sau, đạp chân vịt, gợn tay bật đèn lặn.

Cô chậm rãi lặn vào trong làn nước đục ngầu, giống như Tiểu Di đã dặn dò, cô lặn dọc theo bờ tường nhẵn bóng thẳng đến chỗ sâu.

Đêm tối, ngoại trừ ánh sáng từ mặt trăng và đèn lặn trong tay cô thì bên dưới gần như là một mảng đen kịt.

An Dạ bóp mũi, dùng miệng hút oxy trong ống thở, sau đó mím chặt miệng mũi lại để lỡ tai giải phóng áp lực, nếu không lặn càng sâu, áp lực nước càng lớn sẽ chèn ép khiến màng nhĩ đau buốt.

Nước ở chỗ này đục như một lớp mực đen trải lên đáy hồ, thỉnh thoảng lại có ánh sáng le lói chiếu xuyên qua rồi nhanh chóng biến mất.

An Dạ không nghe được gì cả, ngay cả ngực cũng giống như bị hai tảng đá ép chặt hai bên, chen lấn vào khoảng trống trong lồng ngực khiến hô hấp cũng trở nên rất khó khăn. Cô hít một chút không khí trong ống thở rồi chậm rãi tổng khí thải ra ngoài. Ngay cả nhịp đập của tim cũng trở nên rất khó khăn, cả người đau nhức như bị ai đâm một cú vậy, thật khó có thể chịu đựng được.

Đã lâu rồi cô chưa lặn xuống nước, trước đó đều có huấn luyện viên làm bạn chứ không giống như bây giờ không có ai, hành động lại vội vàng. Ở dưới nước, quỳnh lên một cái là có thể sẽ xảy ra sự cố, vô cùng có khả năng chết dưới này.

An Dạ không thêm nghĩ nữa, cô vịn vào tường đá, đi xuống từng chút một.

Vách đá có rất nhiều đá ngầm bên nhọn quăn cùng với dây leo dưới đáy hồ, đèn lặn chiếu qua một cái là trắng xoá, bóng lưỡng. An Dạ toàn là nắm mấy sợi dây leo này mà đi, dây leo có độ bám dính rất lớn, sẽ không bị đứt khỏi đá, nhiều chiếc thuyền bị đắm có dây leo này bỏ lên, cả trăm ngàn năm cũng đều không loại bỏ được nó.

Nhưng mà cô phải cẩn thận một chút, không thể bị trầy xước chảy máu được. Ở dưới nước mà bị chảy máu thì không biết sẽ dẫn đến thứ gì, hơn nữa cái hồ này đã vắng lặng hàng nghìn năm, không một ai biết được rốt cuộc bên dưới có cái gì.

An Dạ đã tìm tòi một lúc lâu nhưng cũng không phát hiện ra được gì.

Không có cửa hang động, cũng không có chỗ nào kỳ lạ.

Nhưng không khí trong bình dưỡng khí đã sắp hết, cô nhất định phải đưa ra quyết định, nên bơi lên hay tiếp tục lặn xuống dưới, cố gắng hết sức tìm cửa vào trước khi dùng hết chút oxy cuối cùng.

An Dạ chỉ có cơ hội lần này, không có nguồn cung cấp tài nguyên nào khác, hay nói cách khác, nếu như cô quyết định bơi lên, cô có thể sẽ không bao giờ tìm thấy cửa vào nữa.

Như vậy cũng đồng nghĩa với việc không còn cách nào có thể cứu Bạch Hành.

Không được, cô phải cố chịu đựng.

Tiểu Di cũng không thể chịu được nữa, cô ra hiệu cho An Dạ, vì ở dưới nước mà động tác trở nên chậm lại, trong khi vùng vẫy còn tạo ra vô số bọt khí nhỏ làm hoa mắt người nhìn.

An Dạ từ chối, cô sợ soạng xuống thêm vài bước nữa, lặn xuống sâu hơn.

Nhưng vào lúc này, cô đột nhiên sờ được một khe hở, một con đường nhỏ chật hẹp, có thể vừa một người đi qua.

Nhưng xem ra cô chui vào cũng vô dụng, không thể nào đến được nơi không có nước trong thời gian ngắn, bình dưỡng khí của cô không đủ để giúp cô bình an đi đến chỗ có không khí, cũng có thể sẽ bị chết giữa đường.

Hay là phải liều mạng?

An Dạ không quyết định được, nhưng mà cô không thể quay lại lần nữa. Lần trước ngồi tàu hỏa, một đường hiểm trở đều do người khác trợ giúp vượt qua, nếu như trở lại lần nữa, cô có thể sẽ chết ở giữa đường.

Huống chi, cô có thể đợi được nhưng Bạch Hành có chờ được không?

Không được, cô phải vào trong!

Tiểu Di phất tay một cái, kéo cô bơi lên.

An Dạ không kịp phản kháng thì đã bị hai người bọn họ một trái một phải kéo lên.

Khoảng cách với khe hở càng ngày càng xa, An Dạ chỉ có thể tuân theo quyết định của hai người họ, chậm rãi bơi lên trên, ngoi lên mặt nước.

Tiểu Di buông ống thở ra, cô thờ dốc nói với An Dạ: "Đừng làm mấy chuyện ngu ngốc nữa có được không?"

"Nhưng đây là cơ hội cuối cùng." An Dạ uể oải nói.

"Nếu cô chết thì làm sao bây giờ?" Tiểu Di không thể hiểu được, cô lắc lắc bình khí, nhìn mức hiển thị phát hiện ra bên trong quả thực trống không, không còn cách nào khác đành bỏ lên bờ.

Nhưng đúng lúc này bỗng dưng truyền đến tiếng rít của tàu hỏa.

Tay Tiểu Di ra dấu, nằm sấp xuống nước, đề thấp cơ thể nói: "Cơ hội lần thứ hai đến rồi."

"Cơ hội gì?" An Dạ chưa kịp hỏi thì đã bị Tiểu Di kéo vào trong nước.

Sắp xuống nước thì Tiểu Di hỏi: "Cô có thể nhịn thở được bao lâu?"

"Hơn một phút không thành vấn đề." An Dạ nói.

Bạch Nam: "Cô không cần hỏi tôi có thể nhịn trong bao lâu đâu."

Tiểu Di liếc anh ta một cái, nói: "Lát nữa hãy dùng sức đánh như thế này cho tôi, dê béo sẽ bị mắc câu."

"Cái gì?" An Dạ vừa muốn mở miệng thì đã bị Tiểu Di ấn vào trong nước.

Cô phồng miệng lên, giữ không khí trong khoang miệng, sau đó lặn một hơi xuống nước.

Trên mặt An Dạ vẫn còn đeo mắt kính nên cô có thể thấy rõ được bên ngoài mặt nước.

Chỗ bọn họ tới đen nên cho dù có người tới gần cũng sẽ không phát hiện ra mà ngược lại, bọn họ có thể thấy rõ được vị trí của đối phương.

Đây chính là lợi thế của việc mình nấp trong tối, địch ở ngoài sáng.

Đi lại trên bờ rất có thể làm nhiễu loạn đến đáy nước, An Dạ cũng có thể cảm nhận người phía trên có động tĩnh gì.

Lúc có người cầm đèn chiếu sáng mặt hồ, Tiểu Di ngẩng đầu lên, cả người phủ một lớp màng nước chậm rãi bơi lên trên, cô lao ra khỏi mặt nước đấm một quyền, đánh người kia ngã xuống đất.

Có bảy, tám người tới, vừa thấy Tiểu Di thì rút súng ra.

Bạch Nam cười khẩy, nói: "Bắn cảnh sát, các người là người đầu tiên đấy."

Tiểu Di: "May mà gặp trên bờ, tôi còn có thể cử động, nếu như gặp nhau trong nước, tôi không thể lên tiếng thì vô dụng."

Mấy người kia hai mặt nhìn nhau, không hiểu lắm, từng bước đến gần, hỏi: "Các người là ai?"

Tiểu Di nói: "Vứt hết súng đi, nếu không tôi sẽ xử đẹp các người."

Quả nhiên mấy khẩu súng bị kiểm soát, dồn dập rơi xuống đất.

Bỗng có một người phụ nữ mặc quần áo da bó sát xông tới, giơ tay lên đấm một quyền. Cánh tay của cô ta rất có sức, tư thế đánh ra cũng đẹp, không một chút do dự và động tác dư thừa nào, vừa nhìn đã biết là một người thành thạo.

Bạch Nam vốn rất giỏi trong phương diện đánh nhau, anh nghiêng mặt tránh né, cúi đầu, quét chân một cái tấn công phía dưới của đối phương, định khiến cô ta chú ý phía trên, không lo được phía dưới. Nhưng ý đồ của Bạch Nam lại không thành, người phụ nữ kia trực tiếp xoay người ra phía sau một cái, lặn mấy vòng, nhảy ra xa vài mét, một lần nữa cố thủ cánh tay ở phía trước, tạo ra tư thế tấn công cố định.

Cô ta hỏi: "Các người là ai?"

Tiểu Di nói: "Tôi còn đang muốn hỏi các người là ai!"

Người phụ nữ kia lại hỏi: "Các người cũng tới đây vì kho báu?"

"Kho báu?" An Dạ hỏi.

"Ở dưới hồ này có kho báu, chúng tôi tới là vì cái này. Bây giờ cũng không phải lúc để đánh nhau, với ai cũng không có lợi."

Bạch Nam nói: "Chúng tôi đã đánh thắng các người, không cần nói hiệp ước hòa bình."

Người phụ nữ nhũ mày: "Chỉ dựa vào mấy người các cậu thì sợ cũng không đến được phía dưới. Không bằng chúng ta cùng hợp tác, đi xuống trước rồi hãy nói."

Bạch Nam muốn nói gì đó nhưng Tiểu Di ngược lại nở nụ cười, nói: "Được, các người mang đồ tới cho chúng tôi chọn trước đi, số còn dư lại, cô muốn mang theo bao nhiêu người thì mang theo bấy nhiêu người."

Người phụ nữ mỉm cười, dường như hiểu được ở đây cô ta là người duy nhất có thể chiến đấu, sợ là không thể làm gì được đám người An Dạ.

Lúc này, người phụ nữ thả lỏng, nói: "Ừ, được thôi. Tôi tên là Nhạn Từ."

"Tôi là An Dạ." An Dạ nói.

"Tiểu Di."

"Anh Bạch đẹp trai." Bạch Nam nói.

"....." An Dạ trắng mắt liếc nhìn người này.

Nhạn Từ giả bộ thân thiện, xem ra lai lịch không nhỏ, ngược lại cũng không lộ ra nhiều như vậy, chỉ nói là đi mua đồ cổ gặp một số manh mối, biết được dưới hồ này có kho báu thì lên tàu hỏa tìm tới đây.

Nhưng nhìn bọn họ có mang theo dụng cụ lặn là có thể đoán được những người này đang nói dối, rõ ràng đã đến, cũng biết nơi này có hồ. Bọn họ chắc chắn có mục đích nhưng chưa thực hiện được, nếu không thì cũng sẽ không trở lại đây.

Dựa theo phân tích của An Dạ, hiện giờ những người này đồng ý thỏa hiệp là vì muốn Tiểu Di dẫn đường xuống phía dưới, bọn họ đã bỏ tay.

Nhạn Từ nói: "Có một vị trí dưới đáy nước nhưng chúng tôi làm thế nào cũng không thể tìm thấy nó."

An Dạ: "Rất có thể phía dưới có một thế giới tương tự như thành phố dưới nước, hơn nữa còn khô ráo, không gian không ngập nước, đó là những điều mà tôi biết ngay lúc này."

Nhạn Từ nhũ mày, không giải thích được: "Không phải nó chỉ là đồng kho báu còn sót lại từ hài cốt của thành phố cổ sao? Làm sao có thể có không khí được chứ?"

"Cô đã nghe nói đến bên trong mấy con thuyền chìm còn chứa túi không khí chưa? Đó cũng chính là hang khí. Nếu như thuyền gặp tình huống nguy hiểm nhanh chóng lật nghiêng, không khí bên trong khoang thuyền ít hơn nước nên thường thì không khí sẽ trào lên trên nhưng mà thuyền đã lật nghiêng, không khí sẽ bị giữ lại dưới đáy khoang thuyền, không bị thấm nước, tạo thành trạng thái nổi." An Dạ giải thích, "Thậm chí còn có người dùng loại kỹ thuật này để xây dựng các ngôi mộ dưới nước, cũng chính là xây xong ngôi mộ rồi nhanh chóng đánh chìm xuống đáy nước, không khí bên trong sẽ hình thành trạng thái đẳng cao và nhanh chóng tràn vào phần trên của ngôi mộ, sau đó cô lập ra một phần nước."

Nhạn Từ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Ý cô là phía bên dưới này cũng có cấu tạo như vậy?"

An Dạ lắc đầu: "Khó mà nói được."

"Nhưng còn một điều nữa..." Một người đàn ông đầu tóc vọt đến bên cạnh Nhạn Từ, hắt ta hỏi: "Vậy làm thế nào để đi vào trong? Nước sẽ không tràn vào chứ?"

An Dạ nói: "Trên nguyên lý thì sẽ không, giải thích như thế này đi. Nếu như chúng ta từ phía dưới đào cát đi vào, cho dù nước có chảy ngược vào bên trong cũng không thể nào ngập toàn bộ kiến trúc được, bởi vì không khí trong kiến trúc bị kín đã tạo thành một túi khí vật lý, phía trên có áp lực nước đè nặng, tồn tại một cách vững chắc nên cùng lắm chỉ tràn một ít nước vào bên trong, thế nhưng muốn tổng ra hoàn toàn không khí thì vẫn không thể nào."

An Dạ quay đầu lại liếc nhìn mặt hồ, nói: "Huống chi tôi vừa mới sờ được khe hở bên bờ. Các người xem, bờ cao hơn mặt hồ, không chừng ở trong bờ có một không gian lớn, cái này càng thực tế hơn so với kiến trúc phong kín."

"Nói cách khác, bên trong thực sự có thể có kho báu sao?" Mắt tên đầu tóc sáng lên, bị Nhạn Từ lườm cho một cái.

Nhạn Từ nói: "Được, vậy chúng ta cùng xuống xem một chút. Nếu tìm được kho báu thì chúng ta chia đều. Lúc này chúng ta là một đội, không ai được tranh chấp nội bộ có được hay không?"

Tiểu Di và Bạch Nam khá cao ngạo, rõ ràng coi thường sức chiến đấu của bọn họ nhưng lại cần dựa vào trợ cấp của bọn họ để đi tiếp, chỉ có An Dạ gật đầu, nói: "Được."

Mọi người đã chuẩn bị xong, đang sắp lặn xuống, những người khác không có trang bị thì chỉ có thể lựa chọn chờ đợi trên bờ hoặc lên đường trở về.

An Dạ hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, một lần nữa nhảy vào trong nước.

Cô vẫn luôn cảm thấy Bạch Hành đang ở phía xa đợi cô.

HẾT CHƯƠNG 97

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 98: Hồ Sâu (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Edit: Quyên

Beta: Dura nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Trang bị của đám người nọ rất hoàn hảo, trước khi xuống nước, An Dạ cố ý kiểm tra nhãn hiệu của mấy thứ này, vậy mà đều là đồ được đặt từ nước ngoài, xem ra lai lịch họ không nhỏ.

Theo bản năng, cô có chút bất an nhưng vẫn chưa biểu lộ ra.

An Dạ hít sâu một hơi trong ống thở cho không khí lấp đầy lá phổi, khiến bản thân bình tĩnh lại trong không gian chật hẹp này.

Cô chiếu đèn lặn lên phía trên, muốn xem mình đã lặn được bao xa.

Ánh sáng đèn lặn không thể nào chiếu sáng xuyên lên mặt hồ, bên trên là nước hồ tĩnh lặng tối om om, có một vài gợn sóng màu đen thoáng qua, nhìn sơ cũng đã đủ sâu.

Trách sao An Dạ cảm thấy càng lúc càng khó thở, khí quản vốn thoải mái giống như bị sức mạnh từ bên ngoài bóp chặt thành một sợi dây mỏng manh, nếu không bình tĩnh hít thở sẽ rất dễ bị ngộp, đây chính là điểm nguy hiểm của việc lặn xuống nước.

"Ừng ục ừng ục."

Tuy không thể nói chuyện dưới đáy nước nhưng vẫn có thể cảm nhận được một vài động tĩnh hơi lớn.

Cách một lớp đồ lặn kín mít, lỗ tai An Dạ cũng có thể nghe thấy một loại tạp âm trầm đục giống như gió quất vào mặt trống da trâu, tuy không thể tạo nên tiếng vang nhưng cũng có một kiểu sắc thái rất riêng.

Tiểu Di vốn bơi theo phía sau bỗng nhiên có sức vẩy tay, làm ra động tác rất khó hiểu.

Bọt khí Tiểu Di thở ra nhiều hơn bình thường, giống như một đám sương trắng nhanh chóng che khuất gương mặt cô.

Không ổn, có chuyện rồi!

An Dạ cảnh giác bơi ngược ra phía sau, sống lưng kề sát vào lớp đá ngầm tối âm u.

Cô luống cuống tay chân chiếu đèn lặn về phía Tiểu Di, không thấy thì thôi, vừa thấy suất chút đã bị hù chết — phía sau Tiểu Di bỗng có một đàn cá xuất hiện, mấy con cá đó có hàm răng sắc bén, vậy mà lại không sợ người sống!

Động vật hoang dã đều sợ người, sợ tiếng động, thậm chí cả tiếng gió cũng sợ, càng khỏi nói đến bầy cá rất dễ bị hoảng loạn, còn mấy con cá tự động bu tới giống vậy thì hoặc là đường đi của nó bị họ cố tình quấy rầy, hoặc là chúng nó đang vầy bắt con mồi, cũng có nghĩa là.... loài cá chuyên ăn thịt người!

"Chạy!" An Dạ không nói nên lời, cô vừa khẽ nhếch miệng đã lập tức bị bọt khí bao phủ hết mặt mày.

Dù con người có nhanh thế nào đi nữa so ra cũng kém bá chủ dưới mặt nước, đặc biệt là nguyên một bầy tới tìm thức ăn như này, có thể đánh lui được nó mới lạ.

Tiểu Di túm đám rong biển bám trên đá ngầm quăng qua phía bầy cá rồi móc dao quân dụng bên eo ra, thẳng tay đâm xuống. Hồ nước vốn đen đặc giờ đã biến thành một mảng sương đỏ, chưa đâm được mấy con thì cái thứ răng nhọn hoắt đó đã cắn rong biển nát nhừ, một lần nữa đuổi sát theo bọn họ!

Không được rồi, trốn không thoát!

Tiểu Di và Bạch Nam vẫy vẫy tay cùng An Dạ, ý bảo cô dẫn Nhạn Từ chạy trước, mấy người đi theo bọn họ sẽ hợp lực giải quyết bầy cá kia.

An Dạ cũng hiểu tầm quan trọng của việc chia ra hành động, đặc biệt là ở dưới nước, lỡ có sơ suất gì đó thì kết quả chính là cái chết, giờ giữ được người nào đỡ người nấy.

Cô vạch ra được kế hoạch trong đầu bèn ra dấu nhắc nhở nhóm Tiểu Di. Sau đó, An Dạ không chút chần chừ đã dẫn Nhạn Từ lặn sâu vào bên dưới.

Chuyện An Dạ có thể làm không nhiều lắm, trước cũng chỉ có thể cầu nguyện nhóm Tiểu Di không bị bầy cá cắn trúng, nếu bị chảy máu trong nước sẽ rất dễ dàng hấp dẫn mấy thứ khác tới.

Tốc độ lặn của An Dạ nhanh hơn, cô bám vào vỏ sò trên đá ngầm bèn nhón, đi thẳng một đường về phía trước.

Khẽ hờ dờ ở gần đầu dây nhưng rốt cuộc là chỗ nào?

Lần trước An Dạ đánh bầy đánh bạ tìm ra nó, giờ trở lại thì cô chỉ nhớ đại khái vị trí chứ không biết cụ thể nó nằm ở đâu.

Cô dùng chuỗi cây mồi tấu để phòng thân đập vào đá ngầm, tìm chỗ có độ vọt không giống những chỗ khác.

Bỗng nhiên, An Dạ cúi vào một lỗ hổng mờ mờ, bên trong trống trải, có lẽ đây chính là cửa vào mà họ đã nghĩ tới.

An Dạ chưa kịp thông báo cho Nhạn Từ thì sau lưng bắt ngờ phát đau, nước hồ mặn chát thấm vào miệng vết thương lập tức khiến cô mất thăng bằng chìm thẳng xuống dưới giống như đang rơi xuống vực sâu.

Cơ thể nhỏ nhắn của Nhạn Từ rơi vào khe hở, trước khi đi còn lộ ra nửa khuôn mặt, cô ta cầm cây dao dính máu phát phát với An Dạ, ra dáng như tình thế bất buộc phải vậy.

Không xong, cô trúng kế rồi!

An Dạ không kịp bơi lên đuổi theo, cô cuống quýt thở gấp vài hơi, lại luống cuống dùng tay che lại miệng vết thương trên lưng.

Tuy vết thương không sâu nhưng chảy máu thế này cũng đủ để hấp dẫn tới rất nhiều động vật kỳ lạ. Những thứ trong nước thích giết chóc và ăn thịt, vô cùng nhạy cảm đối với máu của sinh vật khác, trong phạm vi trăm dặm, chúng đều có thể ngược dòng theo mùi mà đến.

Bỗng vào lúc này, đột nhiên có cái gì đó như một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn túm chặt mắt cá chân An Dạ, bề mặt của nó có cảm giác dính nhớp, sức lực lại lớn, giống như một lớp kẹo mạch nha cuộn lấy ống quần cô, dính vào là gỡ không ra, tạo thành một lớp thuốc dán cứng rắn màu trắng.

An Dạ sợ đến nỗi suýt làm rơi ống thở, cô bơi nhanh lên trên nhưng chỉ mới đi chuyển được một tý đã bị kéo ngược trở về.

Bàn tay đó là gì vậy? Trong đáy nước sao lại có tay?

An Dạ chưa kịp nghĩ, vừa muốn bơi lên đã bị bàn tay đó túm lấy kéo xuống lòng hồ sâu thẳm không thấy ánh mặt trời, bốn phía tĩnh lặng.

An Dạ nhớ đến truyền thuyết người cá, tương truyền khi thuyền đi ngang qua một số địa điểm gặp phải người cá, nếu nghe tiếng hát của họ sẽ tự động nhảy xuống biển, bị họ ăn thịt.

Chẳng lẽ cô gặp phải người cá trong truyền thuyết?

Nhưng trên đời này.... thật sự có loại sinh vật đó sao?

Sống lưng An Dạ liên tiếp tràn ra từng đường máu loãng như sương mù rồi nhanh chóng biến mất trong hồ nước.

Có một bầy cá lúc nhúc vây xung quanh cô, bơi vòng vòng như muốn chia một phần ăn.

Bàn tay kia vẫn nắm chặt cô không buông, càng lúc càng kéo cô sâu xuống dưới, lực kéo cũng lớn hơn.

"Àm!"

Giữa lúc đó, đáy hồ vốn tối đen bắt ngờ sáng rực lên.

An Dạ nhìn kỹ lại thì thấy đó chính là một viên ngọc trai cực lớn, màu sắc viên ngọc này sáng bóng lấp lánh, tựa như một bóng đèn cao áp thấp sáng cả đáy hồ.

Con trai người được mùi máu của An Dạ nên mới tỏ ra một đoạn vòi thịt dùng để săn mồi, trông giống như một bàn tay trắng nõn.

Nhưng An Dạ không thể lại bị chìm nữa, nếu cứ chìm xuống thì rất có thể cô sẽ bị con trai không lồ nuốt sống, bị lớp thịt trắng bóng bao phủ và trở thành món ngon khó gặp của nó.

Mẹ nó!

Ngày lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, thật là chó má!

An Dạ nhện đau, rút dao quân dụng ra đâm phập vào cái vòi đầy thịt kia, con trai bị đau, lập tức buồn lòng An Dạ ra theo phản ứng tự nhiên.

Cô tạm thời được an toàn, bị cái vòi kia quăng trúng một bên vách đá ngầm nên sống lưng cô suýt chút đã bị gãy làm hai.

An Dạ nghỉ mệt trong chốc lát rồi bắt đầu sử dụng hai chân bơi nhanh lên trên. Cô nhất định không thể để cho Nhạn Từ nhanh chân đến trước, cô cần phải tìm cho ra Bạch Hành, cần phải đi vào chỗ đang giam giữ anh ấy.

An Dạ bơi đi xa, con trai không nghe thấy mùi máu nên khép vò lại khiến bốn phía trở nên tối thui, đuổi tay ra không thấy rõ năm ngón tay, yên tĩnh tựa như cái chết.

Đèn lặn bị con trai cuốn đi nên đã không còn thứ để chiếu sáng, An Dạ luống cuống bơi lung tung trong nước, cô đuổi tay sờ lên mặt đá ngầm rồi theo đó đi sâu xuống dưới.

Vào lúc này đột nhiên có thứ gì đó màu xanh đen trào ra từ đáy hồ như nước tro đen đặc, đen hơn cả đôi con người màu đen, trong phút chốc đã khuấy đục cả lòng hồ.

Trước mặt An Dạ hoàn toàn biến thành màu đen, không thấy được chút gì.

"Rệt." Không biết từ đâu thoáng qua một âm thanh kỳ lạ.

Hồ nước vốn đang yên tĩnh lẽ lẽ như bầu không khí thì giờ bỗng nhiên phân chia ra thành mấy đường, là do bọt khí trắng xoá tạo nên, đám bọt khí này càng lúc càng nhiều, tựa như một bức tường trắng hoàn toàn ngăn cách tầm mắt An Dạ.

Cô nhanh chóng bơi lùi về phía sau nhưng sức mạnh của bức tường càng lúc càng lớn, cuốn hết tất cả mọi thứ xung quanh vào trong luồng nước kỳ lạ kia, khắp nơi dậy sóng.

Là mạch nước ngầm hay là nước trong hồ này?

An Dạ cảnh giác nhìn chăm chăm chỗ kia, căn cứ theo mặt phẳng nghiêng thì hình như đây là một.... xoáy nước thật lớn!

Không xong rồi!

Cô nhất định không thể bị cuốn vào đó, nếu không, một khi xảy ra va chạm cùng xác tàu đắm, lực va chạm sẽ khiến cô nát bầy!

Phải chạy thôi!

An Dạ cố gắng bơi về hướng không có hai dòng chảy giao nhau nhưng ở dưới nước không giống như trên bờ, bình thường thì dòng chảy của nước đã ảnh hưởng rất nhiều đến tốc độ bơi, huống chi giờ còn là xoáy nước dưới đáy hồ.

Cô hầu như không thể chống cự, xoáy nước kia cuốn đến rất nhanh, trong nháy mắt đã gần ngay sát bên.

An Dạ tránh không kịp, chớp mắt đã bị cuốn vào, theo dòng nước mênh mông lúc cao lúc thấp mà trôi vào tâm lõi xoáy.

Rất cuộc là cái gì đã hình thành nên một con lõi xoáy lớn thế này dưới đáy hồ?

Là vì đáy hồ nứt ra, phun trào dung nham nên mới phát sinh tình huống này sao?

An Dạ không kịp nghĩ thêm đã thấy phía trước có một con thuyền thật lớn đang lao tới, thân thuyền rất buồm không nổi nhìn, bên trên bám đầy dây leo, một đồng màu nâu đen khiến da đầu người ta tê dại.

Mẹ nó! Sắp bị đâm trúng rồi.

An Dạ không thể khống chế cơ thể mình, chỉ có thể bỏ mặc cho dòng nước đưa đẩy.

Giữa lúc này, trước mắt cô là một sợi dây thừng dài ngoằn rồi mới tới chiếc thuyền to lớn kia.

An Dạ không chút suy nghĩ đã túm chặt dây thừng, sợi dây theo lực của dòng nước kéo An Dạ qua một hướng khác, tránh được con thuyền trong đường tơ kẽ tóc.

Đầu cô vừa lúc quẹt qua thân thuyền, cách trung tâm xoáy nước càng lúc càng gần.

Nguy hiểm thật!

An Dạ tránh được tai nạn trong tích tắc nên giờ phút này đang ôm lấy dây thừng không dám nhúc nhích

Nhưng cô còn chưa kịp vui mừng bỗng phát hiện ra một sự thật khiến người ta càng sợ hãi hơn — trong trung tâm xoáy nước là một con bạch tuộc lớn như một quả núi nhỏ đang mở hai con mắt màu xanh lục như hai cái đèn lồng, nếu không trốn nhanh, rất có thể cô sẽ phải tán thân trong bụng nó.

"Răng rắc."

Mà trời không chiều lòng người, sợi dây thừng trong tay An Dạ bất ngờ phát ra âm thanh giòn vang giống như sắp đứt phụt.

Cô phải nhanh chóng leo lên con thuyền đang bị dựng thẳng đứng theo dòng nước kia, nếu không thì cô chết là điều không thể nghi ngờ!

HẾT CHƯƠNG 98

Bạn đang đọc truyện [*Tứ Bất Ngự*] *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hồ Sâu (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Edit: Tiểu Thuần

Beta: Dura nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Hồ nước chỗ An Dạ càng lúc càng cạn, do hình thành xoáy nước trong rồng ngoài cao, tạo ra một thứ có hình mũi khoan giữa không gian.

Tốc độ xoay tròn nhanh như vậy khiến An Dạ bị choáng đầu hoa mắt, suýt thì phun cả mật ra, thức ăn còn sót lại trong dạ dày đều nôn ra hết, cô ở bên trong lốc xoáy bị quăng quật rất đau, tựa như móc lưỡi câu vô cực đá vẩy, cố gắng bám vào để không bị rơi xuống

Tay trái An Dạ vòng qua vài vòng dây thừng để mượn lực, một bên kéo lấy đoạn dây đằng xa, vừa kéo vừa thả, cố gắng trèo lên cột buồm trước khi dây thừng đứt để leo vào bên trong chiếc thuyền.

Nhưng mà bò kiểu này cũng không dễ hơn leo núi là mấy, trong tay hay dưới chân cô đều không có chỗ mượn lực, chỉ dựa vào lực cánh tay để leo lên, cộng thêm lực đẩy của gió mạnh sóng lớn, thật sự là khó càng thêm khó.

An Dạ vẫn chưa từ bỏ, trong đầu cô tưởng tượng đến vẻ mặt Bạch Hành, hình như tiếng sóng bên tai cũng mang theo giọng nói trầm thấp mơ hồ của anh. Cô nhắm chặt hai mắt, bò từng chút một về phía trước.

"Rắc!"

Âm thanh đứt đoạn của dây buồm càng lúc càng lớn, sắp đứt làm hai rồi. Hai tai cô ong ong, ngay cả mắt cũng không thể mở, vận tốc của con lốc tăng lên, gió cao sóng gào nhanh chóng quăng cô qua một bên mạn thuyền.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong chớp mắt An Dạ vút qua cột buồm đã vuron tay vững vàng nắm lấy một mảnh vải bạt, nắm dây thừng leo lên trên cột buồm.

Cô vắt và lấm mới có giữ được cơ thể, giống như con gấu koala bám chặt trên cột buồm, xem như cuối cùng không còn nguy hiểm nữa, tránh được một kiếp.

Ồi, nguy hiểm quá!

An Dạ bám theo cột buồm bò xuống, dựa cả cơ thể lên độ nghiêng trên boong tàu mà thở phò phò, cả người không thể nhúc nhích nổi.

Tình hình hiện tại phải nên làm sao đây?

Bên trong xoáy nước có một con quái vật đang làm mưa làm gió, cô lại bị kẹt trên một chiếc thuyền trong dòng nước lênh đênh, trông có vẻ không trụ được bao lâu, thân thuyền sẽ bị đập cho nát bét, đến lúc đó cô nên làm gì bây giờ?

Không lẽ lại dễ dàng để con bạch tuộc gớm ghê này ăn tươi nuốt sống sao?

Không được, tuyệt đối không được.

An Dạ xoay người, nhìn lên trời.

Cô nghĩ phải nhanh chóng tìm ra biện pháp.

Nhưng vào lúc này, có một đốm đen từ bên trên rơi xuống.

An Dạ nhìn kỹ lại, phát hiện thì ra là Tiểu Di cùng Bạch Nam, bọn họ cũng bị cuốn vào lốc xoáy ư?

Nhưng dựa theo tốc độ rơi của họ thì dù có rơi xuống sàn thuyền cũng giống như ngã lên sàn xi măng vậy.

An Dạ nghiêng rặng xé một miếng vải bạt, căng ra trên không, hi vọng có thể phần nào ngăn được tốc độ bọn họ rơi xuống.

Không lâu sau, hai người họ rơi ào xuống tấm vải bạt tạo thành hai vết rách hình người thật lớn, sau đó trực tiếp hôn sàn thuyền!

Bạch Nam nhe răng trợn mắt, anh giật ống thở trong miệng xuống, kim nén bọc bội phun ra một ngụm bọt máu lớn, rất dễ nhận ra là khoang miệng anh vừa mới bị trầy xước.

Anh lại đeo ống thở, viết lên tay An Dạ vài chữ, đại ý là: "Mấy người kia mưu đồ làm loạn, đã xử lý rồi. Chúng ta phải nhanh chóng vào trong khe hở đó."

An Dạ cũng viết lại vài chữ rồi lại kiểm tra vết thương cho họ, ý là Nhạn Tử đã làm phản, bọn họ phải chạy đi.

Chỉ có điều trong loại tình huống này thì muốn chạy trốn cũng khó như lên trời.

Nhất là... Con bạch tuộc kia dường như đã phát hiện ra bọn họ!

Hai mắt của con bạch tuộc khổng lồ giống như cặp đèn pha mạnh mẽ, lia qua cơ thể con người phát ra ánh sáng xanh âm u.

Nó giờ lên xúc tu khổng lồ định nện xuống thuyền, bên dưới các xúc tu được bao phủ bởi chi chít giác müt, giống như những cái đĩa sứ trắng, số lượng nhiều như vậy làm cho người ta tê rần cả da đầu, sợ đến mất mật.

An Dạ nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu lỡ bị xúc tu đập trúng mình sẽ biến thành hình dạng gì, chắc là ngay cả thất lưng cột sống có thể bị chặt đứt trong phút chốc, chia cắt hai nơi.

Cô sốt ruột chỉ huy, hai tay ra dấu ý muốn nói: "Đến chỗ cầm lái, thử xem có thể dùng được hay không, lái thuyền, chúng ta lái thuyền đi!"

Chuyện như vậy nhất định phải giao cho Bạch Nam, anh ta là đàn ông có sức lực mạnh mẽ, nhất là về mặt điều khiển này thì bọn họ luôn có khả năng trời cho.

Bạch Nam bước lên nắm lấy tay lái, mạnh mẽ bẻ qua hướng không có mấy cái xúc tu. Hình như thuyền còn chạy được, máy móc bên dưới vẫn chưa hoàn toàn rỉ sét, vẫn có thể nổ máy, điều khiển tay lái một tí là sẽ khiến hai bên thân thuyền hoạt động tạo thành lực đẩy, giúp chiếc thuyền di chuyển. Cho dù chiếc thuyền này đã quá cũ kỹ, khắp nơi đều bị ngâm nước, thân thuyền bám một lớp vỏ sò thật dày tựa như áo giáp vô cùng cứng rắn.

"Soạt."

Cú tẩn công đầu tiên của con bạch tuộc quất xuống, đập thẳng vào sóng nước, nước dâng lên mang đến một cơn bão lớn, tựa như mưa rơi, cuồng phong bão táp kéo tới, khiến cho chân người ta như sắp nhũn ra.

Nguy hiểm quá, không nên trúng thuyền, bằng không thì sẽ có bao nhiêu người phải chết?

Nhưng mà bạch tuộc cũng không dễ chơi như vậy, nó không đập trúng mục tiêu thì lập tức trở nên dữ tợn, cũng không quậy đục nước lên nữa, nó ngừng lại, toàn bộ cơ thể to lớn lúc nhúc hướng tới con thuyền, tư thế chậm chạp mà nhàn nhả, giống như chiếc thuyền này đã ở trong lòng bàn tay nó.

Xoáy nước dần dần thu nhỏ, chiếc thuyền từ lúc đầu phải đâm xuyên qua bức tường nước thì giờ đã thành nhẹ nhàng trôi trên mặt nước, đồng thời, theo hồ nước khôi phục lại sự phẳng lặng mà thuyền không ngừng dâng cao, hầu như sắp trôi lên khỏi mặt nước.

Bạch tuộc chia tám cái xúc tu ra phía sau, làm cho cơ thể căng ra rồi thu lại, giống như một chiếc dù đen liên tục đóng mở, dần dần tiến gần tới mục tiêu.

Phải làm sao đây?

Cũng không thể trở thành món ngon của nó chứ?

An Dạ vẫn chưa muốn chết!

Chờ thuyền trôi lên khỏi mặt nước, cuối cùng Tiểu Di có thể gỡ ống thở xuống và nói chuyện, cô nói: "Thứ này nếu như không chết thì sẽ đi theo chúng ta mãi, những thứ trên biển có thể ghi thù, chỉ cần nhìn thấy, nó sẽ một mực đi theo, đuổi cũng không đi."

An Dạ hỏi: "Vậy phải làm gì đây?"

Bạch Nam dùng ngón cái lau vết máu ở khóe miệng, nhàu mảy xuyết xoa một tiếng, nói: "Phải làm gì? Thì tìm cách giết nó thôi."

An Dạ: "Tiểu Di, không phải cô có khả năng tiên đoán hay sao, cô giết nó đi!"

Tiểu Di nói: "Tôi chỉ có thể dự đoán những thứ không có sinh mạng, ví dụ như gió, như một vài vật nhỏ nhỏ nhưng lần này là quái vật biển biết cử động, nó đang sống, nên tôi bất lực."

Làm sao bây giờ?

Sự tình lại lâm vào cục diện bế tắc.

Rất rõ ràng là tất cả mọi người đều vô cùng rầu rĩ, ai cũng không muốn chết.

Cách mạn thuyền, An Dạ cúi đầu nhìn mặt hồ giống như rất yên ả.

Trong chớp mắt, từ dưới nước xuất hiện ánh sáng màu xanh biếc đối diện tầm mắt An Dạ, sáng ngời khiến cho cô lóa mắt.

Chết thật, thứ kia đã trông thấy cô!

An Dạ sợ đến nỗi lui lại hai bước, ngã xuống sàn thuyền.

Cả người cô ôm lấy đầu gối run run lấy bầy, ngoại trừ sợ hãi còn có cả giả lạnh, sau lưng thậm chí còn đau buốt, chắc chắn vết thương sẽ bị nhiễm trùng, ngâm lâu như vậy trong nước, cũng không biết có thể mưng mủ hay không.

Dù gì thì không chết là tốt rồi, bởi vì cô lẩn tránh nhanh, vết thương lại không quá sâu, trong thời gian ngắn cũng không chết được.

Có rồi!

An Dạ đã nghĩ ra cách!

Cô để Bạch Nam xuống dưới khoang thuyền tìm đồ, nhất định trên thuyền sẽ có thùng dầu dự phòng, kho chứa dầu cũng ổn, dù sao dầu chính là chất xúc tác.

Bọn họ dốc hết sức mang thùng dầu lên trên mặt thuyền, đây là một chiếc thuyền cũ chơ ruợ, bên trong còn có một số thùng ruợ vang, không biết là ở niên đại nào, lúc này họ đồng loạt rưới ruợ lên bề mặt thuyền, trút ra hết.

Con bạch tuộc khổng lồ ở cách họ một màng hơi nước, từ từ nhô lên khỏi mặt hồ.

Nó như một con quái thú khổng lồ bị đánh thức, với sức mạnh không thể tả và tính khí hung bạo, nó nhất định phải đập tan nát kẻ nào dám tự tiện đụng vào nó.

Trên thực tế, nguyên nhân quan trọng nhất chính là An Dạ đã đổ máu, quá nhiều đến loại quái biển này nên mới dụ nó đến đây kiểm ăn.

Không đợi bọn họ chuẩn bị xong, con bạch tuộc đã hung hăng nện xúc tu to lớn lên thân thuyền, nếu không phải do An Dạ phản ứng nhanh, lúc bề mặt trơn mềm của xúc tu kẻ sát đến đã lẩn một vòng lớn thì ắt hẳn người chết chính là cô.

Con bạch tuộc đập vỡ một mảng thuyền lớn, dễ dàng và đơn giản cứ như phá nát chiếc kính thủy ngân vậy, tạo thành vô số vết nứt, nước bắt đầu chảy vào khoang thuyền, đoán chừng không bao lâu nữa lại sẽ chìm xuống nước.

Con quý này thật sự đã trăm phương ngàn kế đưa bọn họ vào chỗ chết!

An Dạ hô to: "Không được, cứ để cho nó đập kiểu này thì thuyền sẽ vỡ nát mất, chúng ta phải tìm cách cố định con thuyền!"

Tiểu Di hiểu ngay, có lẽ cô đã rõ ý định của An Dạ nên lên tiếng: "Giao cho tôi đi, Bạch Nam đem dây thùng sang đây, chúng ta dùng nó buộc cột buồm lên!"

Lúc này Bạch Nam cũng đồng ý, cúi đầu từ một tiếng, chỉ mấy bước đã lao tới cột buồm thực hiện một vài động tác.

Ba người bọn họ mỗi người đều thực hiện nhiệm vụ tương ứng, từng bước một.

An Dạ làm mọi thứ thu hút sự chú ý của con bạch tuộc, trong tay cô cầm dao quân dụng, chậm rãi tiến gần đến mép thuyền, hô to: "Đến đây, tao ở chỗ này, không phải nãy thêm máu lắm sao, ở đây này!"

Cô cắt ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu xuống hồ.

Chỉ có một ít máu, vào nước là tan ngay, tựa như một sợi chỉ màu đỏ nhanh chóng biến mất.

Con bạch tuộc tám chân đặc biệt nhạy cảm với mùi máu tươi, lập tức xuất hiện từ đáy nước tối tăm, nó vung lên xúc tu thật dài, ra sức đánh tới chỗ An Dạ đang đứng, ra đòn vừa nhanh vừa chuẩn giống như bị bắt buộc phải làm vậy.

Thứ này đã mắc câu rồi!

An Dạ xoay người né tránh, đến lượt Tiểu Di biểu diễn.

Tiểu Di giờ tay chém xuống, dùng con dao quân dụng một cách dễ dàng. Lực cánh tay của cô thật kinh người, chỉ thoáng một cái, con dao quân dụng đã đâm xuyên qua xúc tu, ghim chặt trên ván thuyền.

Con quái vật tám chân bị ấn đau nên quấy đục nước, lui về phía sau, toan rút xúc tu ra.

Nhưng nó còn chưa kịp rút ra, Bạch Nam đã tiến lên buộc chặt cái xúc tu kia lại, nhờ vào con dao găm mà mượn lực chống đỡ, buộc chặt nó lên trên cột buồm.

Lần này không tốn một chút công sức, con bạch tuộc tám chân này e là trốn không thoát.

Con quái vật biển tám chân này cũng không chịu yếu thế, trực tiếp tung ra đòn chết người, mấy cái xúc tu còn lại lần lượt quăn lên thân thuyền, muốn dùng sức lực mạnh mẽ của mình nghiền nát con thuyền.

"Cơ hội tới rồi!" An Dạ vui mừng.

Bạch Nam lấy ra cái bật lửa đã bị thấm nước, đánh thử mấy cái, may mắn thay, vẫn còn dùng được, mặc dù ngọn lửa nhỏ nhưng vẫn còn có Tiểu Di dùng tiếng nói của mình trợ lực.

Bọn họ không có nhiều thời gian do dự, rối rít nhảy xuống hồ nước trước khi thuyền bốc cháy.

Tiểu Di gọi gió từ bốn phía trợ giúp cho ngọn lửa, lửa nhờ gió, thoáng cái đã nhấn chìm con thuyền, nhấn chìm luôn cả con bạch tuộc tám chân kia, bên trong sóng lửa bao phủ ngập trời cả một màu trắng vàng, nung đỏ hơn nửa góc trời, cháy bùng lên trong mắt mọi người.

Bọn họ không có thời gian do dự, một lần nữa ngâm chặt ống thở, lặn sâu xuống đáy hồ, bắt đầu lần theo khe hở mà An Dạ tìm được.

Trong khe hở quả nhiên có một không gian khác, bọn họ cùng bơi hướng lên trên, chợt phát hiện ra đất bằng, lúc này mới nhanh chóng leo lên, đi dọc theo con đường nhỏ tiến về phía trước, nơi không biết nông sâu thế nào.

Nhịp tim An Dạ tăng mạnh, không biết là do hồi hộp hay là hạnh phúc.

Cô chỉ biết mình đang ở rất gần Bạch Hành, gần trong gang tấc nhưng lại thật xa.

Rất nhanh thôi, cô sẽ có thể nhìn thấy anh.

Nỗi thương nhớ đêm ngày khiến cô chưa từng có một giấc ngủ ngon.

HẾT CHƯƠNG 99

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Hồ sâu (4)

Edit: Phi Phi

Beta: Dura nư

Nguồn ảnh: Pinterest

Họ đi bộ dọc theo con đường mòn uốn lượn không biết đã bao lâu, các hang động trên đầu lúc cao lúc thấp, đầu người chen lấn, khó khăn lắm mới đi qua được.

Tiểu Di và An Dạ còn dễ, Bạch Nam thì hầu như phải quỳ xuống mới đi được.

Anh khịt mũi chế nhạo: "Là Võ Đại Lang xây con đường này sao?"

"Nhất định là để ngăn chặn những kẻ xấu như anh."

"Tôi không nhỏ chút nào đâu nha, không tin thì cô kiểm tra thử xem?(*)" Hầu như Bạch Nam đã tìm được cách khiến Tiểu Di ghen hòng, đánh nhau thì đánh không lại, miệng có độc cũng không độc chết được cô, thế thì chọc ghẹo cô vậy, cô sợ cái gì anh sẽ chọc cái đó, dù sao cái mỏ của anh cũng lợi hại lắm.

(*)Chỗ này tác giả chơi chữ, bên trên Tiểu Di nói là "phòng ngừa những kẻ xấu (tiểu nhân) như anh." Bên dưới Bạch Nam chọc ghẹo, bảo rằng anh "không nhỏ (tiểu = nhỏ, bé)"

Tiểu Di tròn trắng mắt lên nhìn anh, vốn cũng chẳng có tiếng nói chung cùng người này mà.

Tầm nhìn ở đây cực thấp, ngay cả có đèn pha loại nhỏ cũng không cách nào nhìn rõ được. Con đường hẹp này vừa sâu vừa dài, tràn ngập hơi nước và mùi mục nát, ngoài ra còn có mùi hôi thối của đầm lầy.

"Xệt xệt xệt."

Đèn pha của Tiểu Di nhấp chôn, xem ra là báo sắp hết điện, chỉ sợ sẽ không duy trì được lâu.

Họ phải đi nhanh lên mới được, phải đi sâu hơn để xem liệu có thể tìm thấy gì không.

Đầu ngón tay An Dạ cọ vào tường, mặt trên phủ một lớp tảo mềm màu xanh lục thật dày bao phủ lên màu sắc ban đầu của bức tường, trông như từng khối nấm thật lớn.

Thế nhưng chúng lại rất mỏng manh, chỉ cần đầu ngón tay cô chạm nhẹ vào đã rơi xuống đất, để lộ ra màu sắc của những viên đá trên tường.

Đội đã, có hình ảnh trên đó.

"Nhìn xem, trên này có hình vẽ kia, vẽ gì thế nhỉ?" An Dạ hỏi.

Bạch Nam thì thầm: "Quái vật biển?"

Tiểu Di chỉ nhủ mày, nói: "Không... có thể là yêu quái biển."

An Dạ cũng không chắc chắn, cô quét sạch những dấu vết nhỏ nhất trước mặt, ngón tay lướt qua những vết tích thặng trầm cổ xưa. Mặt trên khắc một người phụ nữ, hai tay bị tách ra nhưng hai chân khép vào nhau, không biết đây là sự vô tình của người thợ điêu khắc hay cố ý làm như thế.

Các đường nét được khắc trên tường có vẻ hơi thô, thậm chí còn có lỗ rỗng, không biết có phải do ngâm quá lâu trong nước hay là do kết cấu của chúng nữa.

Nếu như xem xét cẩn thận thì trông nó như một nàng tiên cá ngồi hát trên tảng đá ngầm, cũng có chút giống với hải yêu Siren trong huyền thoại ngoài biển khơi.

Theo truyền thuyết, vào lúc trăng tròn, nếu như mặt biển dày đặc sương mù sẽ có thể xuất hiện hải yêu hoặc pogiao nhân, tiếng hát của họ ngọt ngào, thân hình uyển chuyển, cơ thể lơ lửng dưới trăng như được điểm xuyến bởi những ngôi sao li ti.

Người cá khiến người ta mê muội như lạc trong màn sương, nghe theo tiếng hát mà từ bỏ nhân tính, bước chân sa đoạ, cũng giống như sa vào tình yêu tội lỗi, lỡ một bước là rút xuống vực sâu.

An Dạ cảm thấy đầu óc khô khốc như bị điện giật đau đớn.

Cô nhận ra có gì đó không ổn, lùi lại một bước lớn, vừa định chạy khỏi chỗ đó nhưng đã bị bức tranh trên tường giữ lại.

Bức tranh này thật kỳ lạ!

Nhưng hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

An Dạ lại mở mắt thì trước mặt đã trở nên mơ hồ hư ảo tựa như được bọc một lớp lụa mỏng, ánh trắng sáng soi rọi khiến hình người trong bức họa sống động như thật.

Không biết là do tác dụng của sương mù hay vì cô bị mê man đến nỗi thần trí không rõ.

Bức tranh vốn nằm trên vách đá bắt đầu chuyển động, hoá thành sóng biển rồi chuyển thành mặt hồ đen như mực.

Bức chân dung màu nâu sẫm ban đầu hóa thành một người phụ nữ khóa thân đối diện với ánh trắng. Cô gái nghiêng đầu, đôi mắt ánh lên một màu đỏ nhợt nhạt suýt nữa đã bắt được linh hồn An Dạ. Cô bắt buộc mình phải nhắm mắt lại, không dám nhìn vào nó một chút nào.

Tuyệt đối không thể bị hấp dẫn, tuyệt đối không thể bị lạc ở chỗ này.

Cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi hương hoa nhài thanh lịch nhẹ nhàng đầy quen thuộc, thoảng trong đó là mùi máu tanh và còn hơi ẩm ướt.

Đây là mùi cỏ cây mà Bạch Hành sử dụng, An Dạ sẽ không cảm nhận sai.

Cô đi theo mùi hương, chân ướt sũng như bước vào trong nước.

An Dạ không dừng lại mà tiếp tục đi.

Cô tin tưởng Bạch Hành, biết rằng Bạch Hành đang chỉ dẫn cô thoát khỏi nguy hiểm

"Đình — "

An Dạ bị một sợi xích dưới chân móc phải, lập tức ngã trên mặt đất.

Lúc này cô mới tròn mắt quay lại nhìn.

Chỉ thấy Tiểu Di và Bạch Nam, thậm chí Nhạn Tử đều ngã trái ngã phải trên mặt đất, lằm vào hôn mê.

Chỉ có An Dạ là tỉnh táo, ngồi trong đại điện được chống đỡ bởi bốn cây cột, bao quanh là dây xích lắc lư rung động.

An Dạ quay đầu lại thì thấy một cái bục cao bằng đá, người nằm trên đó chính là Bạch Hành.

Cô tìm thấy anh rồi, tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi.

An Dạ tiến đến vài bước, bước chân cô rất nhẹ, sợ đánh thức anh dậy và cũng sợ dây chỉ là giấc mơ, bắt cần một chút sẽ phá vỡ giấc mơ đó.

Bạch Hành nhắm chặt đôi mắt, dề lên mắt là hai hòn đá nhỏ và đẹp, trên hai hòn đá có hình vẽ hai con mắt sống động như thật, không biết đặt nó ở đó có dụng ý gì.

An Dạ bước đến gần Bạch Hành khi anh đang ngủ say. Cô vươn tay hướng về phía mặt anh, cách thật xa, lòng bàn tay cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi tỏa ra từ người anh.

Bạch Hành còn sống, thật tốt quá.

Cô đến đón anh về nhà, cứ như vậy mà đưa Bạch Hành bình an không có việc gì về.

"Ken kết."

Không biết từ chỗ nào truyền đến tiếng bánh răng ngừng hoạt động, tiếng máy móc ma sát vào nhau vừa trong trẻo vừa lạnh löt lập tức chui vào lỗ tai An Dạ, chấn động khiến vành tai cô như nóng lên.

"Két!"

Bốn phía xung quanh bục đá nơi Bạch Hành đang nằm đột nhiên trời lên vô số cọc sắt kéo dài lên trên, giống như dây leo đan chéo vào nhau, nối liền lên trần nhà tạo thành một tổ chim với rất nhiều nhánh cây bằng sắt giao nhau.

Bạch Hành bị kẹt trong đó, không thể chạy thoát được.

"Bạch Hành!" An Dạ khàn giọng gọi anh, nhưng tổ chim dường như có thể ngăn cách sự hỗn loạn vào không gian trống xung quanh nó, tạo thành tiếng vọng lại xung quanh đại điện.

Rõ ràng đã rất gần, suýt chút nữa thôi là cô đã chạm được vào Bạch Hành.

Chỉ thiếu một chút xíu nữa.....

Dường như lòng bàn tay An Dạ vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, nóng cháy rồi nhạt dần, từ từ lạnh đi khiến cô thật bất an.....

Không được, không được!

An Dạ vội vã chạy lên nhưng không thể phá vỡ bức tường sắt dày cộm.

Cô cố gắng thử treo lên các thanh sắt hướng lên trên, hy vọng trên đỉnh lưới sắt có điểm đột phá hoặc khoảng trống nào đó, để cô có thể nhìn Bạch Hành một cái thôi cũng được.

An Dạ nắm tay thành nắm đấm, hung hăng nện vào lưới sắt, rõ ràng là vô ích nhưng cô không dừng lại, đến khi cảm thấy đau đớn tới nổi máu thịt bầy nhầy.

Cô như sắp điên rồi, giống như món đồ mà cô khát vọng đã lâu sắp đến tay lại bị kẻ khác cướp đi.

Làm sao cô có thể không hận, sao cô thể cam tâm?

Bốn phía lưới sắt bỗng xuất hiện một vòng lửa, lúc đầu chỉ là tia lửa nho nhỏ nhưng An Dạ biết chỉ trong chốc lát nữa thôi, nơi đây sẽ hoá thành biển lửa.

Đây hẳn là cơ cấu hoạt động của cơ quan hủy diệt chỗ này, một khi Bạch Hành được cứu, cơ quan hủy diệt này sẽ được khởi động, tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây, ngay cả Bạch Hành cũng thế.

Nhưng tại sao chứ?

Rõ ràng Bạch Hành là yếu tố quan trọng nhất để duy trì thế giới này, tại sao ngay cả anh cũng sẽ chết?

Cứ cháy theo cái đà này, Bạch Hành bị mắc kẹt trong lưới sắt sẽ không bao giờ thoát ra được!

An Dạ cũng không thể từ trên lưới sắt leo xuống. Một khi cô leo xuống sẽ rơi vào bên trong ngọn lửa, chết là cái chắc.

Gần như ngay lập tức, ngọn lửa đỏ rực đã liếm đến mặt đất.

Vật thể bằng sắt sẽ dẫn nhiệt, nhiệt độ đủ để đốt cháy da thịt lập tức truyền đến lòng bàn tay An Dạ, lòng bàn tay cô nổi lên các vết bong rộp, gần như buộc cô phải buông tay ra, hòa vào biển lửa.

Bây giờ mà buông tay chỉ có đường chết, Bạch Hành cũng sẽ phải bỏ mạng nơi này.

Không phải An Dạ chưa từng bị lửa thiêu, đầu tiên là khói đen lăm đến mắt cay xè như sắp mù, kế tiếp là cổ họng khô khốc, không thể nói chuyện, khói bụi sặc chết người kia sẽ xộc vào khoang mũi, đi thẳng vào phế quản, hoàn toàn bịt kín đường hô hấp.

Người bình thường bị lửa thiêu như vậy sẽ chẳng còn xương cốt.

Nếu nói nhất định phải chết, An Dạ có thể chạm vào Bạch Hành thì tốt biết bao.

Mà không phải cách một rào cản giống như bây giờ, ngay cả nhịp tim của đối phương cũng không cảm nhận được.

An Dạ nghiêng đầu, nhìn vào khoảng trống bên trong nhìn anh. Đôi mắt cô bị khói hun đến khô khốc, nước mắt tuôn rơi, thật ra cô không thể thấy rõ bộ dáng của Bạch Hành, chỉ biết nơi đó có người, bóng dáng mơ hồ, chứa đựng đầy sự quẫn luyện của cô.

Cô đã cố hết sức mình, làm rất nhiều điều mà trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Vì yêu mà cô trở nên điên cuồng, bỏ lại hết tất cả sau lưng. Cuộc đời này, An Dạ đã cố gắng chống chọi một lần như vậy thì cũng đã đủ rồi.

Cho nên, cùng nhau chết ở đây cũng không có gì không tốt.

Quên đi, một mối quá rồi.

Tay An Dạ không còn sức, cô nhắm mắt lại, dần dần buông tay.

Khi cô ngã, đầu ngón tay lướt qua lưới sắt, chạm vào một mảnh nóng bỏng.

An Dạ rơi mạnh xuống đất, gần như hoà làm một vào màu đỏ tươi của lửa.

Cô nhắm mắt lại, nghĩ thầm "Đây có phải là lần đầu mình rơi xuống đất không?"

Mấy lần trước, mỗi lần nhảy xuống đều là Bạch Hành theo cô, luôn ôm cô vào lòng, mang lại cho cô cảm giác vô cùng an toàn.

Đáng tiếc lần này lại không được, lần này mà muốn Bạch Hành cứu cô thì đúng là đã khó xử cho anh rồi.

An Dạ cắn chặt môi dưới, hầu như nghẹn ngào ra tiếng.

Nhưng vào lúc này cô bất ngờ ngửi được một mùi hương mà cô đã khát cầu như hơi thở, hương hoa nhài dịu dàng, mùi hương giống như loại sữa tắm cô hay dùng nhưng sau khi hoà với hơi ẩm nam tính đã thay đổi hoàn toàn, có nhiều thêm một ít mùi mồ hôi nhưng lại không khiến người khác chán ghét.

Bỗng nhiên có một cảm xúc mềm mại ảm áp quán trên eo An Dạ.

Trong lúc rơi xuống, có ai đó đã ôm siết cô vào lòng như mọi khi

Đây là Bạch Hành!

An Dạ đột nhiên mở mắt, nhìn chăm chăm vào cơ thể cao lớn đang bao phủ mình. Cô cắn chặt môi dưới, vươn hai tay ra ôm lấy đôi phương như muốn khắc anh vào sâu tận xương tủy.

Bạch Hành, Bạch Hành của cô đã trở lại.

"Đừng sợ, An Dạ." Anh thì thầm bên tai cô, giọng anh khàn khàn như vừa tỉnh dậy, mang theo sự mệt mỏi.

"Vâng."An Dạ trả lời.

Bạch Hành nhẹ nhàng rơi xuống đất, không biết vì sao, ngọn lửa trên mặt đất cũng tắt ngay lập tức.

An Dạ nhìn lại lần nữa, đây là bức tường đá trước đó, vẫn không có gì thay đổi.

Có phải đại diện và lưới sắt đều là ảo giác khi cô bị lạc trong tiếng hát của mỹ nhân ngư hay không?

"Không có thời gian giải thích, chạy về phía trước, đừng quay đầu lại." Bạch Hành lập tức nói.

Quả nhiên, đường hầm ở đây bắt đầu sụp đổ, đá vụn rơi ào ạt, giống như chiếc bánh nướng da giòn bị nứt ra, cát bụi không ngừng rơi xuống.

Đội của họ liều mạng chạy về phía trước, nơi có ánh sáng, không dám dừng lại dù chỉ một giây.

Không biết chạy bao lâu, bọn họ mới ra khỏi con đường này, bỏ ra sườn núi rồi lăn xuống, lăn đến cuối cùng, lọt vào tầm mắt là một mảnh thảo nguyên mênh mông, trắng treo trên núi.

Có một ngọn đèn rực rỡ ngay trước mắt, hình như là một thị trấn vô danh.

Bạch Hành từ dưới đất đứng lên, đôi mắt anh tối tăm tựa như ngọn đèn dầu đã tắt, không thể tìm được bất cứ cảm xúc hay màu sắc nào.

An Dạ cảm thấy trong lòng bất an, cô mím môi, sau một lúc lâu không dám mở miệng.

Bạch Hành hỏi: "Thoát ra ngoài rồi sao?"

An Dạ bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, hoảng loạn hỏi: "Đôi mắt của anh bị sao vậy?"

Bạch Hành ngửa mặt về phía ánh trăng, sườn mặt trở nên nhợt nhạt, anh hơi nhếch khóe miệng, nói: "Có lẽ là.... mù rồi."

"Không thấy được gì sao?" An Dạ nghẹn ngào.

Khó trách trong đó sẽ có cơ quan hủy diệt, cho dù Bạch Hành ở bên trong cũng không hề sợ hãi. Bởi vì chúng đã lấy đi đôi mắt của anh, đủ để duy trì thế giới kỳ lạ này.

Cho nên hủy hoại Bạch Hành sẽ chẳng ảnh hưởng gì hết, chúng đã không cần anh nữa!

HẾT CHƯƠNG 100

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Trấn nhỏ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Edit: Ngọc Ánh

Beta: Dura nư

Nguồn ảnh: Pinterst

Dù thế nào thì An Dạ cũng chưa từng nghĩ rằng mọi chuyện sẽ đi theo hướng này. Rõ ràng cô đã trải qua trăm ngàn cay đắng mới tìm được Bạch Hành nhưng giờ vẫn không thể giúp anh bình an trở về.

Cảm giác này giống như có được búp bê sứ mà mình hằng mong ước, lại không ngờ trên người búp bê có thêm một vết trầy.

Phải tìm về đôi mắt, cô phải tìm về đôi mắt cho anh.

An Dạ không thể để Bạch Hành trở về như thế này, tuyệt đối không được.

Bạch Hành nói: "Nơi này hẳn là có tàu hỏa trở về, chúng ta đợi một chút xem.""

"Cứ thế này mà trở về ư?" An Dạ hỏi.

"Vây cũng khá tốt." Bạch Hành lại chẳng có gì không ổn, anh vẫn bày ra nụ cười nhạt đầy bình tĩnh giống như tất cả sương mù đã tan đi, hết thấy đều trở về quỹ đạo ban đầu.

An Dạ bướng bỉnh nói: "Em không đồng ý, không thể cứ trở về như vậy. Đôi mắt của anh...""

Cô không muốn làm tổn thương trái tim Bạch Hành, muốn nói rồi lại thôi.

Nội tâm An Dạ đang tranh đấu lẫn nhau, thật ra thì cô cũng biết Bạch Hành đang lo lắng điều gì.

Bạch Hành không muốn để cho cô lại mạo hiểm, anh đã chứng kiến tất cả mọi chuyện trước đây, anh bắt đầu đi, bàng hoàng, thậm chí là đau lòng, cũng giống như tình cảm của cô đối với anh. Lần trước gặp Slender cũng thế, vì không muốn cô bị cảm giác đói khát dày vò mà anh có thể cắt thịt mình ra đút cho cô.

Bạch Hành chính là một người dịu dàng như vậy, nhìn như trầm tĩnh ít nói nhưng trái tim anh lại mềm mại ấm áp hơn bất cứ ai.

"Em không đồng ý, em muốn đi lấy đôi mắt của anh về."" An Dạ kiên định nói.

Tiểu Di nhủ mày, lên tiếng: "Đi thôi, cùng lắm thì tôi sẽ ở lại chỗ đó, có cơ hội lại trốn ra là được. Hơn nữa anh đã bị mù, dù chúng ta có lên tàu hỏa trở về cũng không nhất định sẽ thuận lợi xuống tàu, đừng mạo hiểm như vậy."

Bạch Hành không nói chuyện mà chỉ cụp mắt xuống, rơi vào suy nghĩ sâu xa.

An Dạ lại thuyết phục: "Tiểu Di cũng hiểu rõ nơi đó, cô ấy sẽ không nói sai đâu. Chúng ta thử xem thế nào? Nếu gặp chuyện gì khó quá thì chúng ta lập tức trở lại, sẽ cứ thế mà trở lại, được không?"

"Được."" Cuối cùng Bạch Hành cũng đồng ý.

Nhóm người bọn họ đi về phía thị trấn có ánh sáng dưới chân núi, tuy cách đó không xa cũng phải mất hết nửa giờ mới đến nơi.

Ánh trăng không lặn, mặt trời cũng không mọc lên, nơi này vĩnh viễn đều bị sương trắng bao phủ thành một tầng xám xịt, nhìn như lọt vào trong mây mù, như cách một lớp màn che mỏng manh.

Thị trấn kia càng lúc càng gần, hầu như không bao lâu thì bọn họ đã đến nơi.

Đầu thị trấn có tấm bảng, trên đó viết — Trăng Không Lặn.

Tiểu Di nói: Đây là sân thí luyện, muốn đánh vào "trung tâm" là phải vượt qua chỗ này.

"Trung tâm? Rốt cuộc thì nó là chỗ nào?" An Dạ hỏi.

Tiểu Di dừng một chút nói: "Giải thích thế này vậy, những ai có năng lực mạnh nhất mới có thể vào đến được "trung tâm", cha tôi, cũng chính là cha của Bạch Hành vẫn luôn là người kế thừa dòng máu này, tức là người có năng lực mạnh nhất, nhưng trên đời vốn có rất nhiều người tài ba, tất cả đều muốn chứng minh thực lực của bản thân nên toàn bộ đều tiến vào "trung tâm" để giết chết người cầm đầu."

"Cho nên bọn họ muốn giết Bạch Hành? Không, là đôi mắt Bạch Hành?"

"Có thể nói như vậy, nhưng bên trong đây bị bộ tộc chúng tôi độc chiếm nhiều năm, chưa từng có người nào phá vỡ được quy củ này, cho nên rất nhiều người cũng không biết, những ai xâm nhập vào bên trong giết người cầm đầu đều lần lượt bị bắt lại. Những người này cho rằng bên trong có bảo tàng hoặc là cái gì đó đại loại như vậy, lúc bấy giờ mới đầu không biết một ở sân thí luyện của thị trấn, sau đó đánh bại tất cả đối thủ, mới lấy được thư mời đi vào trung tâm."

An Dạ đã hiểu, tất cả những ai có dự định đều muốn đến đây, bao gồm cả đám người Nhạn Tử. Những người này vì muốn vào trung tâm, nếu không nghĩ rằng bên trong có bảo tàng thì cũng là một nơi cất giữ đồ vật gì đó rất quan trọng.

"Trước đây, người canh giữ trung tâm là tôi, chưa từng có ai thành công vượt qua được. Lần này thì bọn họ ngay cả Bạch Hành cũng không tin, chỉ lấy mỗi đôi mắt, chỉ sợ là không cầm cự được." Tiểu Di nói.

An Dạ bỗng nhiên nhớ đến người bác sĩ tâm lý được hình tượng hoá từ BUG, cô nói: "Tôi biết trong trung tâm xuất hiện một kẻ hồ, tôi thấy được kẻ hồ đó."

Tiểu Di chợt nhú mày, ho một tiếng, không nói chuyện.

"Trước tiên hãy tìm một nơi nghỉ ngơi chút đã." Bạch Hành nói.

Thị trấn nhỏ này không khác gì mấy so với những thị trấn thông thường, chỗ khác nhau rõ ràng nhất chính là tất cả những kẻ lữ đi đều tập trung tại đây.

Đầu thị trấn hình như có hội chùa, hai bên là các quán nhỏ, ngoài quán có treo đèn lồng lưu ly, bên trong là ánh đèn vàng ấm áp lung linh bao bọc lấy sắc đỏ.

Trên quầy là hàng hoá rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có.

An Dạ lo lắng đề phòng, không dám để bầu không khí ấm áp làm cho mê hoặc.

Cô theo sát mọi người đi đằng trước, bước vào một khách sạn.

Khách sạn này thiên về phong cách Châu u, ông chủ nhìn như ngoài 30 tuổi, rất trẻ trung, mang một cặp mắt kính mỏng.

Anh ta hỏi: ""Mấy người?""

""Bốn người."" Bạch Hành nói.

""Muốn bốn phòng?""

An Dạ chen vào: ""Ba phòng.""

Tiểu Di nghĩ nghĩ nhìn sang cô, gương mặt An Dạ đỏ ửng, ngại giải thích, chỉ ho một tiếng rồi nói: ""Tôi và cô ngủ cùng một phòng.""

"À." Tiểu Di nói: ""Vậy ba phòng.""

Bạch Nam đột nhiên nói: ""Nếu không thì hai phòng, cô ngủ cùng tôi?""

Tiểu Di nói: "Anh tưởng tôi có thời gian rảnh đến nửa đêm để treo anh lên xà nhà?"

""....."" Bạch Nam lặng im

An Dạ cùng đám người Tiểu Di lần lượt cầm chìa khóa lên lầu, An Dạ đưa tay dắt Bạch Hành đi, đi một bước thì chỉ dẫn một tiếng: ""Có bậc thang, cẩn thận một chút, đi theo em này."

Bạch Hành bất đắc dĩ: ""Thính giác anh hơi nhạy bén hơn người bình thường nên em đừng lo lắng.""

Vừa mới vào phòng đã lập tức khoá cửa.

An Dạ bất ngờ đẩy Bạch Hành ngã lên tường, một tay cô chống tường, nhót anh chặt chẽ ở giữa hai tay mình.

Rõ ràng biết Bạch Hành không thể nhìn thấy gì nhưng chẳng hiểu sao mà lỗ tai cô vẫn nóng lên, hai vành tai giống như bị lửa đốt, cứ như đứng giữa đám cháy, khắp cơ thể cô đều đang bị lửa nóng bao phủ, nóng nao khó chịu.

Không sai, cô đúng là có ý nghĩ xấu với Bạch Hành, đặc biệt là hiện giờ chỉ có mỗi mình anh và cô trong căn phòng này.

"Hửm?" Bạch Hành nâng cao âm cuối, ngược lại cũng không cự tuyệt, không chống cự, ngoan ngoãn làm một con thỏ hoang bị săn bắt.

"Em...." An Dạ cứ tưởng hiện giờ mình có thể nói rõ nỗi lòng nhưng một khi mặt đối mặt lại trở nên nhút nhát như vậy.

Cô cũng chỉ nhắm mắt, nhón chân, kẻ sát về phía Bạch Hành.

Chạm rai đến gần.

An Dạ cảm nhận được hơi thở ấm áp như gần như xa, mang theo cảm giác ướt mềm của Bạch Hành.

Cô cũng không dám nghĩ nhiều như vậy, cả gan dè lên, mới chạm cánh môi.

Đây là lần đầu tiên An Dạ chủ động nên hoàn toàn không có kỹ xảo, động tác vừa lố mẫm lại vừa trúc trắc, thật vất vả nhắm ngay mục tiêu rồi lại không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Cô liếm môi dưới Bạch Hành, tạm dừng lại ở đó, càng thêm xấu hổ.

Những lúc thế này thì nên làm gì đây?

Cô cũng không có kinh nghiệm gì mà.....

Bạch Hành bắt chợt nở nụ cười, thuận theo tự nhiên nhắm mắt lại.

Anh duỗi tay, lòng bàn tay dán lên eo An Dạ, ôm chặt đối phương vào lòng. Cánh môi vừa mềm vừa lạnh của anh vẫn còn lưu luyến nơi khoé môi An Dạ, anh thuận thế cạy mở hàm răng cô, khẽ cắn liếm láp, trần trọc cọ xát, dầy dụa không thôi.

Tốt xấu gì thì Bạch Hành cũng là một người đàn ông mạnh mẽ, chỉ hơi động tình một chút thôi đã đẩy An Dạ ngã ra phía sau.

An Dạ lùi lại mấy bước, không biết nên chống đỡ thế nào với sự tấn công mãnh liệt này của anh.

An Dạ từ từ khép hai mắt lại, tầm nhìn bị bao phủ bởi một lớp hơi nước thật mỏng khiến cô không nhìn rõ được gì.

Bấp chân của cô tựa lên khung giường, không đứng vững, cô ôm lấy Bạch Hành rồi ngã xuống giường, để mặc anh nằm trên người mình.

Tình huống gì đây chứ?!

An Dạ cảm nhận được sự mềm mại trên cơ thể, lúc này mới mở đôi mắt mộng lung mơ hồ, nửa tỉnh nửa mê ra nhìn Bạch Hành.

Mọi chuyện đến nước này rồi... là sẽ "làm" phải không?

Về mặt này, cô chẳng có chút kinh nghiệm nào cả, hai mươi mấy năm trời đều đắm chìm trong thế giới mộng mơ do ngòi bút mang tới, ngay cả yêu đương cũng biết rất ít, hiện giờ muốn cô bước một bước dài thế này thật sự là độ khó quá cao.

Không biết do gió lùa vào phòng hay là gì khác.

An Dạ vô thức run một cái, hai vai rụt lại.

Bạch Hành buông cô ra, nửa quỳ ở phía trên An Dạ.

Hình như anh đang cố gắng kiềm chế, vừa mới động tình dầy dụa một trận nên khoé mắt long lanh nước đã đỏ lên, vừa có phản gợn cảm lại giống như đang cố sức đè nén một loại cảm xúc xao động nào đó.

An Dạ liếm liếm môi dưới, chẳng biết tại sao mà cô họng có chút ngứa.

Tầm mắt cô dán vào hầu kết đang nhấp nhô lên xuống của anh, nhẹ nhàng hỏi: "Anh... khó chịu lắm ư?"

Đương nhiên là An Dạ biết Bạch Hành rất khó chịu, mấy chuyện như này hình như không cần hỏi cũng có thể biết được chút ít.

Bạch Hành không nói chuyện, thật lâu sau mới khàn khàn lên tiếng: "Vẫn được, không có việc gì."

"Nếu như anh muốn thì em... em cũng không để ý đâu."

Bạch Hành sấn sóc mà lau đi nước bọt trên khoé môi An Dạ, lòng bàn tay áp lên môi cô, vuốt ve dịu dàng.

Anh nói: "Lần sau nhé, lần sau... anh sẽ là người chủ động."

"Vâng..." An Dạ nhớ lại hành động phóng túng của mình trước đó thì gương mặt đỏ ửng như tôm bị nướng lên.

Cô thật đúng là ý vào sự dịu dàng của Bạch Hành nên muốn làm gì thì làm, khụ khụ.

Đêm ấy, An Dạ và Bạch Hành ăn một ít gì đó, tắm rửa xong rồi cùng nằm trong chăn.

An Dạ có chút e thẹn nhưng vẫn tuân theo tiếng lòng là ôm eo Bạch Hành ngủ, một đêm mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, An Dạ mới thức tỉnh từ trong giấc mơ.

Cô thoáng nhìn qua đồng hồ báo thức, thấy đèn sắp sáng nhưng ngoài cửa sổ vẫn là màn đêm tối tăm bao phủ chứ không có bất cứ dấu hiệu nào của ban ngày.

Bạch Hành cũng thức giấc, ôm lấy cô và nói bằng giọng ngái ngủ: "Tên thị trấn này là Trăng Không Lặn nên mãi mãi sẽ là ban đêm, mặt trời không bao giờ mọc."

"Vậy à?" An Dạ thăm thỉ tự hỏi.

Cô và Bạch Hành chuẩn bị hết mọi thứ rồi đi theo cả nhóm xuống lầu.

Lúc rẽ vào sảnh ăn, hình như An Dạ nhìn thấy một người.

Bóng lưng người kia rất quen thuộc, đầu hơi cúi, vừa thấp vừa béo, lại còn bụng bia.

Hình như đã gặp ông ấy lúc đụng độ Slender!

Đợi chút, ông chủ đầu hói? Nếu thật là ông ấy thì tại sao lại ở chỗ này?

An Dạ cảm thấy kỳ lạ, nếu thật là ông chủ đầu hói vậy cũng có nghĩa là Bạch Hành đã bị người ở thế giới này để mất đến từ lâu rồi, không phải sao?

Cô không rét mà run, nói: "Hình như em nhìn thấy ông chủ đầu hói."

Bạch Hành cau mày lại, nói nhỏ: "Coi chừng một chút."

"Ủm" Dù sao trực giác Bạch Hành chưa từng sai.

Bọn họ đi vào phòng ăn, gọi món ăn cùng Tiểu Di.

An Dạ gọi bánh kem và sữa chua táo đỏ, lại giúp Bạch Hành gọi một phần xù mại cùng sữa đậu nành.

Cô biết Bạch Hành không nhìn thấy nên đã đặt các món ăn tới trước mặt anh, đồng thời lúc ăn thì chỉ cho anh biết vị trí của những món đó.

Bạch Hành cắn một miếng xù mại, cảm thấy mùi vị không tệ, gương mặt anh vốn đang lạnh lùng dần giãn ra, yên lặng thong thả dùng bữa sáng.

Tiểu Di chọn món bánh gạo nếp nhân đậu đỏ chấm cùng tương đậu, há miệng nhét cả cái bánh vào trong khiến quai hàm phồng lên, cô vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói: "Quy định của thị trấn này là chơi trò trốn tìm, cuộc chơi bắt đầu vào mỗi buổi tối, những người bị đào thải sẽ bị đuổi ra khỏi thị trấn, những ai cảm được thư mời là có thể vào đến trung tâm."

"Chơi trốn tìm?" An Dạ không rõ lắm nhưng cảm thấy không đơn giản như vậy.

"Nói thế nào nhỉ, chính là tìm người, thư mời vốn không phải một phong thư mà là một cô bé tên "Hồ", cô bé này là đèn dẫn đường, chỉ cần tìm được sẽ có thể bước vào "trung tâm". Nhưng đến lúc đó cũng là lúc cuộc tàn sát lẫn nhau bắt đầu, ai cũng muốn bắt được Hồ nữ, tất cả mọi người đều là kẻ địch của nhau."

"Nghe có chút tàn nhẫn." An Dạ nói.

Bạch Nam sờ cằm, nói: "Hừ, một đám cận bã."

"Cứ cẩn thận là trên hết, những kẻ ở đây đều không phải người bình thường đâu." Tiểu Di lẩm bẩm một câu như vậy rồi cũng không nói gì thêm nữa.

Bên ngoài vang lên tiếng chuông, trong nháy mắt đã đến buổi đêm.

Không chờ bọn họ kịp phản ứng, ánh trăng bên ngoài đã dần chuyển thành màu đỏ như đã thủ khát máu, tòa ra từng tia sắc nhọn lúc sáng lúc tối.

HẾT CHƯƠNG 101

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Trò chơi trốn tìm (1)

Edit: Tiểu Thuần

Beta: Dura nụ

An Dạ ra ngoài ngắm trăng, lúc này cô mới trông thấy hàng loạt những hạt li ti màu đỏ giống như hạt cát đang ồ ạt che kín cả bầu trời.

"Cát ở đâu ra vậy?" An Dạ tự hỏi.

Theo bản năng, cô cảm thấy có điều tồi tệ sẽ xảy ra nhưng lại không biết đó là gì.

Tiểu Di nheo mắt lại, cô bám vào cây cột bên cạnh nhà trọ, leo lên ban công lầu hai rồi nhìn về phía xa.

"Là mấy bức tường! Trò chơi bắt đầu, bốn bên đều bị những bức tường thành bao quanh nên không tài nào thoát ra được!" Tiểu Di nói.

Những bức tường cao lớn này được xây lên nhằm ngăn người tham gia trò chơi tháo chạy, giống như bị giam hãm trong một tòa thành, không có đường lui mà chỉ có thể tiếp tục tiến sâu vào.

Nhưng họ lại không biết rằng những ai ở trong này đều đã không tiếc mạng sống tìm mọi cách trốn ra ngoài.

An Dạ không thể để cho những kẻ này được đắc ý, bằng không bọn chúng sẽ hủy đi đôi mắt Bạch Hành để độc chiếm ngôi vị thống lĩnh.

Cô phải nhanh hơn nữa, phải tìm ra Hồ nữ kia mới có thể cứu được Bạch Hành.

An Dạ không có thời gian suy nghĩ lại, cô bị đám người rộn ràng nhốn nháo chen tới chen lui, rốt cuộc không tìm thấy Bạch Hành.

Cô nghiêng người chen chúc trong đám đông, hướng về phía bức tường thành bạc trắng với bề mặt loang lổ để lộ ra những viên gạch đỏ.

Vài tia sáng xuyên qua mây đen chiếu xuống giống như từng hạt tuyết rơi trong đêm, phủ lên bề mặt bức tường một màu trắng như hoà làm một cùng với bầu trời.

Cảm giác... Không ổn lắm.

Vì sao không ai nhận ra rằng bọn người nơi đây thật ra rất thèm khát vị trí thống lĩnh đó. Thậm chí không tiếc xây bốn bức tường, muốn ép buộc mọi người phải chém giết lẫn nhau.

Đúng là một lũ điên.

Rất nhanh, An Dạ đã bị đám người kia bỏ lại, cô nhìn quanh quất nhưng cũng không phát hiện được bất cứ dấu vết nào của Hồ nữ.

Rốt cuộc nó đang ở đâu?

Còn nhóm Bạch Hành đang ở nơi nào?

Đúng rồi, hiện giờ Bạch Hành không thấy đường, liệu anh có gặp nguy hiểm hay không?

An Dạ như choáng tỉnh sau một giấc mộng dài, cô chạy vào bên trong con hẻm với hi vọng có thể nhanh chóng tìm ra Bạch Hành.

Con hẻm này vừa quanh co vừa sâu hun hút, cô chạy rất lâu nhưng vẫn không gặp được bất kỳ ai.

"Leng keng..."

Gió đột nhiên thổi dậy làm lay động vũng nước trên mặt đất.

An Dạ lắng tai nghe thì nhận ra âm thanh này phát ra từ hướng Đông Nam.

Cô đuổi về phía đó, thấy ở gần đấy có một bé gái đang cầm trên tay một chiếc đèn bằng đồng.

Bàn tay của cô bé trắng nõn, trên mu bàn tay có mấy cái lỗ li ti. Cô bé che lại ánh lửa từ chiếc đèn đồng rồi nhìn An Dạ bằng một đôi mắt rực đỏ như màu máu.

Là.... là Hồ nữ!

An Dạ vừa xông tới thì cô bé kia đã nhẹ nhàng lướt qua rồi biến mất, chỉ còn lại tiếng lục lạc leng keng vang lên nơi mắt cá chân.

Đuổi theo vào sâu trong con hẻm, An Dạ chống tay lên đầu gối mình mà thở hồng hộc.

Ngay lúc này, đột nhiên có cái gì đó lạnh buốt lướt nhẹ sau gáy An Dạ, tầm nửa tắc nữa là có thể chạm đến da thịt cô.

"Cáo." Giọng nói của cô bé vừa mềm mại lại vừa giống như tiếng chuông gọn sóng.

"Tôi cần cô, hãy cùng tôi vào trong thành..." An Dạ vừa nói xong thì lưỡi dao trên vai đã hạ xuống.

Hồ nữ vòng qua trước mặt cô với một đôi mắt long lanh, sáng lạ thường.

Cô bé ôm chăm lấy An Dạ và nói: "Dạ, Dạ đã trở về rồi?"

"Trở về?" An Dạ cảm thấy hoang mang tốt độ, cô định dò hỏi cho rõ ràng thật hư mọi chuyện.

Tiểu Di bất ngờ nhảy xuống từ trên tường, cô xoay người lộn mèo một cái, chống một gối xuống đất rồi lập tức bịt miệng Hồ nữ lại, nói: "Chúc mừng cô đã tìm được Hồ nữ."

"Cô ấy vừa nói..."

Tiểu Di lập tức cắt ngang lời An Dạ: "Hồ nữ giỏi nhất là làm rối loạn lòng người cho nên đừng tin bất kỳ lời nói nào của nó."

An Dạ ngơ ngẩn gật gật đầu, cúi xuống nhìn Hồ nữ, chỉ cảm thấy ánh mắt cô gái này thật dịu dàng, luôn quyến luyến nhìn cô, không giống như đang giả bộ.

Tiểu Di rút ra con dao quân dụng, dùng sức bóp miệng Hồ nữ, buộc Hồ nữ phải thè lưỡi của mình ra.

Trong chớp mắt, Tiểu Di đã dùng mũi dao trên tay mình khắc xuống đầu lưỡi của Hồ nữ khiến cho máu trào ra khắp khoang miệng, dường như vì quá đau đớn nên Hồ nữ nghẹn ngào ra tiếng, dù đã qua một hồi lâu nhưng cô bé không cách nào thốt được nên lời.

"Để tôi chăm sóc cho cô bé." An Dạ không đành lòng, cô đoạt lấy Hồ nữ từ trong tay Tiểu Di rồi ôm trọn cô gái nhỏ vào lòng.

Tiểu Di nói: "Chúng ta cần phải di chuyển nhanh hơn, phải đưa Hồ nữ vào bên trong thành, không thể để bọn người kia đến trước được."

"Còn Bạch Hành đang ở đâu?" An Dạ hỏi.

"Ở phía trước, sẽ hợp mặt với chúng ta nhanh thôi."

Tiểu Di đi phía trước, An Dạ dẫn theo Hồ nữ theo sau.

Dù là lần nào An Dạ quay đầu lại thì Hồ nữ vẫn khư khư bầu chặt lấy vạt áo của cô, từng bước nhỏ khập khiễng bước theo sau.

Dáng đi của cô ấy hết sức kỳ lạ, nếu như không để ý kỹ thì sẽ không ai có thể phát hiện ra chân cô gái này đang bị xích lại bằng một sợi xích mảnh như sợi dây câu mò mò ảo ảo.

Tại sao lại xích cô ấy lại? Là vì sợ cô ấy bỏ trốn hay sao?

An Dạ hoàn toàn không biết gì về thể giới này, cô chỉ cảm thấy rằng mọi thứ đều thật lạ lẫm và kỳ quái nhưng lại không biết nên diễn tả thế nào.

Hồ nữ khẽ liếc nhìn Tiểu Di, bất chợt nắm lấy bàn tay An Dạ rồi ngoặc ngoặc viết ra một chữ "tháp" trong lòng bàn tay cô.

Tòa tháp?

Tòa tháp biểu thị cho cái gì?

An Dạ chỉ biết là trong trò bói bài tarot, khi hình ảnh tòa tháp xuất hiện trên lá bài thì nó sẽ tượng trưng cho sự hủy diệt.

Không lẽ ý của hồ nữ là Tiểu Di tượng trưng cho sự hủy diệt hay sao?

Ngay từ đầu, cô đã luôn cảm thấy nơi này có cái gì đó không đúng?

"Em muốn nói gì?" An Dạ nghi hoặc hỏi cô.

Hồ nữ giật mình, cô chỉ im lặng rồi lại chỉ chỉ về phía Tiểu Di.

Ý cô bé là Tiểu Di có vấn đề?

Hồ nữ đang muốn làm rối loạn suy nghĩ của An Dạ hay là muốn nhắc nhở cô điều gì đây?

Theo bản năng, An Dạ không hoàn toàn tin tưởng lời Hồ nữ.

An Dạ vừa đi được vài bước thì gặp Bạch Hành đang đi cùng Bạch Nam.

"Mau chạy đi!" Bạch Hành hét lớn.

An Dạ vội chạy theo Bạch Hành, quay đầu nhìn một cái, thấy đám đông đen ngịt người từ đâu xuất hiện, trong tay cầm theo bó đuốc hung hãn xông đến.

"Mau giao ra Hồ nữ! Mau giao Hồ nữ ra đây!"

"Nếu không nhanh chóng giao nộp thì bọn ta sẽ giết chết tất cả các người."

Đám người này dùng dùi sắt khời, đi cướp đồ mà nói năng cũng hùng hồn đầy lý lẽ.

Một đám người đóng nghịt tới gần, rù nhau làm bầy mà khí thế mười phần, giống như nhất định phải chiếm cho bằng được.

Nhóm An Dạ và Bạch Hành bị bọn người đó đuổi tới một cái nhà trọ, họ xông thẳng vào căn phòng trống trên lầu hai, nhanh chóng khóa ngược cửa lại rồi dùng tù sắt chặn cửa.

Cứ đà này chắc chỉ có thể cầm chân bọn chúng được một lúc mà thôi.

Từ cửa sổ, An Dạ nhìn xuống bên dưới thì thấy bọn người kia đang chạy qua chạy lại, chất đồng các bó cũi xung quanh ý muốn thiêu rụi khu nhà trọ này.

"Tiểu Di, cô nhanh làm gì đó đi, bằng không chúng ta đều sẽ bị thiêu chết đó!" An Dạ cảm thấy bản thân rất xui xẻo, hết lần này đến lần khác đều gặp những tai nạn liên quan đến lửa như thế này.

Tiểu Di cau mày rồi nói: "Vô ích thôi, tôi không thể sử dụng được khả năng của mình trong thế giới này. Nơi đây có thứ gì đó đang khắc chế khả năng của tôi, không nhìn thấy được bọn họ cũng không thể điều khiển được đồ vật khác, nhiều lắm là dao găm và mấy bó đuốc thôi, được không?"

"Vậy phải làm sao bây giờ? Không lẽ lại để bị thiêu chết ở đây hay sao?" An Dạ nói.

Bạch Nam bất ngờ lên tiếng: "Nếu không thì cứ giao cô gái này cho bọn chúng, sau đó chúng ta sẽ giờ cò trắng cầu hoà."

"Đành vậy." Tiểu Di nói.

"Chờ xem tình huống sao đã." Bạch Hành nói.

Cánh cửa bị bọn chúng tông vào tới tấp tạo nên những âm thanh đinh tai nhức óc. Chỉ một lát sau, giữa những tiếng lộn xộn âm ỉ truyền đến âm thanh rạn nứt nho nhỏ giống như tiếng cây gỗ đứt gãy liên tục, một lỗ thủng thật lớn xuất hiện như một lưỡi dao khổng lồ đã bổ vào cánh cửa vậy.

Không được, nếu tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ bị giết chết ở chỗ này.

Làm sao bây giờ?

Ngay tại thời khắc căng thẳng này đột nhiên có một ai đó từ sân nhà chui lên, thì ra là ông chú đầu hói.

An Dạ sững sờ, cô cứng họng: "Ông chú đầu hói?"

Đường như ông chú này vừa mới uống rượu xong, gương mặt ông ấy hơi ửng hồng, nắc lên một cái rồi nói: "Mau lên, nhảy xuống trước đi rồi hẵng nói."

Được cứu rồi.

An Dạ theo ông chú nhảy xuống đường hầm, sau đó nhanh chóng kéo tấm ván gỗ che kín miệng hầm lại.

Cô đi theo ông chú, hỏi: "Sao ông lại tới đây?"

"Sau lần từ biệt lúc trước, tôi trở về quận Hoàng Sơn rồi phát hiện một vài thứ. Là mấy thứ đó chỉ dẫn tôi đến đây, cụ thể ra sao tôi cũng không rõ, có thể tôi bị ai đó theo dõi, người kia hy vọng tôi có thể đến đây làm vài chuyện."

"Là thứ gì?"

"À, tôi cũng không biết nữa, vài lời nhắc nhở, một cái địa chỉ. Nhưng cô nên hiểu rằng chung cư của tôi đã được sửa lại đáng hoàng, tôi rành rồi thì thích nghiên cứu khoá cửa này nọ, độ an toàn hầu như lên tới cấp quốc gia, vốn không ai có thể vào nhà tôi, trừ khi... là một tôi khác."

"Một người khác là ông?"

Ông chú lè nhè, phì cười rồi nói: "Đùa thôi đùa thôi, đừng có xem là thật. Mấy cô bé bây giờ thật dễ bị lừa."

Tiểu Di nói: "Đây chính là lối vào bên trong thành, mau mang Hồ nữ sang đây, chúng ta cần lấy máu cô ta để có thể vào được bên trong."

"Lấy máu của Hồ nữ?" An Dạ nói, "Không tha được à?"

Hồ nữ khẽ co rúm người lại, nấp vào lòng An Dạ, chui rúc vào trong y phục của cô.

Hồ nữ còn chưa có cơ hội phản kháng đã bị Tiểu Di tóm lấy cổ mà nhấc bổng lên.

"Chờ đã." Bạch Hành hỏi, "Vậy cần bao nhiêu máu?"

"Phải phủ lên được toàn bộ cánh cửa này." Tiểu Di chỉ tay về phía một cánh cửa bằng đồng sáng loáng trước mặt.

Bạch Hành lấy cái đèn bằng đồng mà Hồ nữ ôm trong ngực đặt trên mặt đất rồi lại tự mình cầm dao găm cắt thịt Hồ nữ, anh chỉ xuống tay ở những bộ phận không quan trọng để sau khi lấy máu xong thì cô bé không bị tổn hại đến mạng sống.

Cánh cửa kia đáp lại lời kêu gọi của máu, phát ra một tia sáng rồi từ từ mở ra.

An Dạ ôm Hồ nữ đang chồng chất những vết thương trên thân thể vào lòng mình, vuốt ve vầng trán ướt đẫm mồ hôi của cô bé rồi đổ dành bằng một giọng nói ấm áp.

Hồ nữ thực sự không phải người thường, trong nháy mắt, những vết thương đã nhanh chóng lành lại, một vài chỗ đã tự khỏi hẳn, mặc dù rơi vào trạng thái hôn mê nhưng xem ra không có gì đáng ngại.

Bọn họ vừa mới đi được hai bước, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa sắt, họ bèn lùi lại thì lại có một cái khác ở phía sau vậy chặt lấy họ.

An Dạ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đau đầu ghê gớm rồi khụy xuống đất.

Nơi này có vấn đề!

Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì mọi người xung quanh đều đột nhiên biến mất.

Vừa nhìn lại, cô đã thấy mình ở trong một hành lang bệnh viện bị bỏ hoang, phía trước có đánh số 2, ý chỉ tầng hai, nhưng kỳ lạ là nơi này không có bất kỳ lối đi nào cả, ngay cả thang máy hay bậc thang đều cũng không thấy đâu, giống như một căn phòng kín vậy.

"Rít rít..."

Âm thanh có sát bén nhọn trên mặt đất giống như tiếng rên rỉ chói tai của viên phấn đang bị ghi sát lên mặt bảng.

Có ai đó đang viết, để lại tin nhắn đầu tiên trên mặt đất — Hãy đi ra ngoài và tìm bọn họ.

Tìm họ? Là tìm nhóm Bạch Hành ư?

Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải biết cách ra ngoài nhà, chỗ này méo có đường!

HẾT CHƯƠNG 102

Bạn đang đọc truyện *[Tứ Bất Ngữ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Trò chơi trốn tìm (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Edit: Phi Phi

Beta: Dura nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

An Dạ nhìn quanh bốn phía, cảm giác hoảng loạn khiến cô hành động không suy nghĩ, chỉ biết lỗ mãng đi tìm điểm đột phá.

Trên đời này tuyệt đối không có một tòa nhà nào kín hoàn toàn. Thứ nhất là sự bất tiện trong việc xây dựng và trang hoàng, thứ hai là hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Nếu muốn chạy trốn ra ngoài thì chỉ có thể cố phá hủy bức tường kia.

Ý tưởng này hơi táo bạo nhưng An Dạ sẵn sàng thử. Mặc dù với sức lực của cô thì cả năm trời cô cũng không thể phá hủy được một viên gạch.

An Dạ đứng lên, đi vòng qua hành lang đến phía trước, phát hiện trong góc có một phòng, ngoài cửa phòng có một ổ khoá mật mã.

Cô nhìn thoáng qua mức độ hao mòn của các con số, nhớ kỹ mấy số hơi bị mờ, bấm thử trong chốc lát, cuối cùng cửa cũng mở ra.

Bên trong cánh cửa có đèn và điện nhưng bụi bay đầy trời, một mùi bốc lên hơi chua như mùi giấy, người vào thật khó chịu.

Trong góc là một cái bàn, trên bàn đặt một chiếc máy ghi âm hiệu Tiểu Bá Vương, bên ngoài có một chồng băng từ.

An Dạ chạm vào máy ghi âm và quan sát, chợt cảm thấy nhớ về ngày xưa.

Khi cô học trung học dường như là dùng cái này để nghe băng tiếng Anh.

Mà xui quý khiến, cô đặt băng từ vào bên trong máy ghi âm và bật nó lên. Mới đầu là tiếng rè rè, dường như có giọng nói của ai đó, nhưng giọng nói bị cuốn vào tiếng máy móc trở nên rất khó nghe.

"Nghe thấy không?"

Có ai đó thì thầm rất nhỏ đến nỗi cô không thể nghe chính xác họ nói cái gì.

An Dạ kể sất vào, tai dề lên nặt trên của máy ghi âm, chỉ nghe được bên trong truyền đến một câu: "Nghe tôi nói, tuy rằng tôi không biết có thể có ai nghe cuộn băng này không, nơi này..... Nơi này là...."

Giọng nói còn chưa dứt đã nghe thấy một tiếng thét đinh tai nhức óc.

Máy ghi âm trong tay An Dạ rơi xuống đất, chạm vào nút tắt, giọng nói đột ngột dừng lại.

Cô cảm thấy lạnh lẽo, xoay người thì thấy giống như có cái gì đó vụt qua rất nhanh.

An Dạ nhanh chóng đuổi theo ra khỏi hành lang, đi vài bước không phát hiện cái gì bất thường, nhưng cô nhớ lại giọng nói kia, bỗng nhiên sồn tóc gáy — từ từ, giọng nói vừa rồi hình như là của chính cô!

Tại sao một người lại ghi âm giọng nói của mình trong máy?

Hơn nữa còn lưu lại giọng nói ở một nơi mà mình chưa hề đặt chân tới.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Là một trò đùa chẳng? Hay là có một "cô" khác ở đây?

An Dạ không nghĩ được và cũng không thể nghĩ ra trong một khoảng thời gian ngắn.

Cô chỉ cảm thấy nơi này còn có những người khác, có những người còn ẩn nấp ở nơi bị phong kín này.

Đó là một sinh vật khủng khiếp có thể khiến cô sợ hãi và hét lên.

Ở đâu vậy?

An Dạ nghi ngờ quay lại, chả có gì cả.

Cô lại cảm máy ghi âm lần nữa, nhấn nút khởi động, tiếp tục nghe: "Tôi tới đây đã được nửa tiếng, có lẽ cô chỉ mới tới có 5 - 10 phút gì thôi. Cảm cái máy ghi âm này đi, không chừng có thể may mắn thoát nạn đây. Nếu tôi chết thì đây có lẽ là thứ cuối cùng mà tôi lưu lại trên thế giới này hoặc là được người tiếp theo nhặt được, có thể giúp cô tránh được một vài tai họa. Rốt cuộc thì chúng ta đã đề lễ lẫn nhau, tôi đến nơi này sớm hơn cô một chút."

An Dạ có một ý tưởng táo bạo, cô suy nghĩ cẩn thận ý tứ những lời này, nghĩa là thời gian hiện tại của cô có khả năng chồng lên thời gian của đối phương.

Có lẽ nói vậy hơi khó giải thích, nói cách khác là trên hai đường thẳng song song, vị trí của họ cùng một khoảng thời gian nhưng sẽ có một chút "chênh lệch giờ", chút "chênh lệch" này có thể giúp An Dạ tránh được một vài nguy hiểm sắp tới, cũng có nghĩa đây là những lời tiên đoán.

Điều đó có nghĩa rằng người trong bản ghi âm rất có thể là một An Dạ khác, mà cô bị nhốt ở chỗ này, hơn nữa còn để lại ghi âm, muốn giúp bản thân hiện tại tránh được một số nguy hiểm.

Như vậy, có thể có một An Dạ khác sao?

Rốt cuộc thì đây là hai không gian song song hay là một vòng tuần hoàn chết chóc, mà cuộn băng ghi âm này là di ngôn của An Dạ đã từng chết đi?

Nếu nó là vòng tuần hoàn thì toang rồi.

Sở dĩ gọi vòng tuần hoàn vì nơi kết thúc của nó cũng là nơi bắt đầu.

Cũng chính là trước đây An Dạ cố gắng thoát khỏi chỗ này đã chết, cho nên mới sẽ bắt đầu lại một vòng tuần hoàn, và vòng mới bắt đầu từ cô.

Đó là một vòng tròn lớn được hình thành do miệng cá ngậm đuôi cá.

Cái chết đại biểu cho sự hủy diệt, cũng đại biểu cho ánh sáng hồi sinh.

Tuy nhiên, nếu cô bắt đầu một vòng mới, điều đó có nghĩa An Dạ trước đây đã gặp phải điều gì rất khó khăn, hơn nữa không thể chống cự mà phải chết ở đây.

Kể tiếp An Dạ cũng sẽ gặp những điều này, cô chỉ có thể dựa vào trực giác còn sót lại và tin tức của người ghi âm để thay đổi tương lai.

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục lắng nghe cuộc trò chuyện trong máy ghi âm "Trở lại trong phòng, đứng ra ngoài, đừng nhìn ngó gì hết. Bây giờ tôi bị thương, không còn nhiều sức để nói chuyện, nói không chừng tôi sắp chết, cô nên trân trọng phần ghi âm này, hãy nhớ ở yên trong căn phòng này. Tôi thăm dò con đường bên ngoài rồi, sẽ chết, sẽ chết hết. Cứ ở trong phòng là tốt nhất."

"Rê rê rê." Băng ghi âm nhanh chóng vang lên tiếng ồn ào rồi dần dần mất tín hiệu.

An Dạ nghĩ thầm, có lẽ một "cô" khác đã chết rồi?

Cô bất lực đặt máy ghi âm lên bàn, đột nhiên có tiếng đập rầm rầm phát ra từ ngoài cửa.

Có người đang cố tình phá cửa đi vào.

Là tới bắt cô!

Không, không được! Cô không thể bị bắt được.

An Dạ dùng thân thể chặn lại cánh cửa kia, chịu đựng những va chạm mãnh liệt hết lần này đến lần khác. Cột sống của cô sắp vỡ ra, chỉ cảm thấy đau nhức khó mà chịu nổi. Lực va đập rất mạnh, từng tiếng rầm rầm kéo dài mãi không thôi.

Mỗi lần va chạm, cánh cửa sẽ nổi lên vết trắng nhợt nhạt, xuyên qua ánh sáng sẽ biến thành màu bạc hơi sắc nhọn, phản chiếu hình ảnh của An Dạ, cực kỳ bắt mắt.

Cô cũng không biết đằng sau cánh cửa là con quái vật gì nhưng trong không gian bị phong kín thế này mà còn có những người khác là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Những nguy hiểm này cuối cùng sẽ đảo lộn nhận thức của An Dạ và hủy diệt cô.

"Là ai?" An Dạ lớn tiếng hỏi.

Tiếng động bên ngoài bỗng chốc ngừng lại, qua một giây thì sự va chạm càng kịch liệt hơn lúc ban đầu!

Rốt cuộc là thứ gì vậy! An Dạ sờ tóc gáy, lông tơ trên người dựng lên như một con nhím gặp nạn, lập tức nổi lên những mũi nhọn đối diện với kẻ thù.

Đột nhiên, một con dao găm xuyên qua cánh cửa gỗ đâm vào bụng trái An Dạ khiến máu tươi chảy lênh láng.

Cô mờ to mắt, che miệng vết thương trên bụng rồi từ từ trượt xuống đất.

Tại sao? Tại sao lại như thế?

Mình sẽ chết như thế này sao?

Làm sao cô có thể cam lòng cứ chết đi như vậy, sao cô có thể cam tâm!

An Dạ bò về phía trước hai bước, cô tìm một cuộn băng tron, định ghi lại những gì mình đã trải qua để chính bản thân cô sau này có thể may mắn thoát nạn.

Cô gắng gượng ần vào nút ghi âm, hơi thở nặng nề ngắt quãng tựa như đang chạy nhanh đón gió lạnh nơi vùng quê heo lánh vào buổi sáng, trong miệng phun ra dòng khí trắng hoà quyện cùng đám sương mù.

An Dạ nói một cách yếu ớt: "Này, có nghe thấy không? Có thể tôi chỉ sớm hơn cô nửa tiếng, nhớ kỹ là phải trốn trong phòng, đừng lấy lưng chặn cửa lại, nếu không sẽ gặp nguy hiểm đấy, những kẻ đó có mặt khắp mọi nơi, hãy tin tưởng tôi."

Cô ghi âm xong và vội vàng đặt cuộn băng lên bàn.

Do dự một lát, An Dạ quyết định hủy đoạn băng ghi âm được nghe lúc đầu để tránh bị lẫn lộn, khiến cô của tương lai càng bối rối hơn.

An Dạ lấy băng ghi âm trước đó, định ném nó vào trong ngăn tủ.

Kết quả là khi mở ngăn tủ ra, cô phát hiện có rất nhiều cuộn băng khác.

Đến tận cùng là đang xảy ra chuyện gì?

An Dạ hiểu rồi, thì ra cô đã thất bại nhiều lần mà chưa từng chạy thoát được lần nào, bao gồm cả hiện tại.

Cô cũng đã từng tiêu hủy cả đống băng ghi âm giống như hiện giờ. Nếu những ghi chép trước đây đều ở chỗ này, rất có khả năng từ trước đến giờ cô chưa từng thành công thoát khỏi nơi đây.

Thật sự quá tuyệt vọng, cô sẽ phải kẹt mãi chỗ này hay sao?

Không cứu được ai, thậm chí chính cô sẽ chết ở đây.

Mọi thứ sẽ bắt đầu lại và cô sẽ chết ở đây.

Đừng, đừng mà.

An Dạ gục đầu xuống, cô cảm thấy cả người rét run, ý thức cũng dần dần tan biến như một đám sương mù bay khỏi đầu óc cô, bị gió thổi qua và dần bốc hơi giữa không trung.

Cô cảm thấy cơ thể mình cũng nhẹ bẫng, bay theo gió về một nơi xa thật xa.

An Dạ rất thông khổ, rốt cuộc phá ra hơi thở cuối cùng và chết đi.

.....

Cô không biết mình đã nằm mơ suốt bao lâu, tỉnh lại một lần nữa, phát hiện chính mình đang ở bên trong một bệnh viện, bốn phía không có cửa sổ, không có lối ra, là một ngõ cụt.

Làm sao bây giờ?

Cô đi ra ngoài như thế nào đây?

An Dạ đứng lên, thấy một gợn ý trên mặt đất - đi ra ngoài và tìm họ.

Tìm họ? Tìm Bạch Hành sao?

Nhưng làm thế nào để cô đi ra ngoài được?

An Dạ quay đầu lại, nhìn vào một căn phòng không bị khóa. Cô sờ soạn dấu vết ổ khóa.

Bên trong là một mảnh đen kịt, trên bàn có một cuộn băng từ cùng một máy ghi âm.

Ma xui quỷ khiến, cô mở máy ghi âm ra, một giọng nói yếu ớt vang lên lẫn với tiếng gió, mơ hồ không thể nghe rõ, một người phụ nữ nhẹ nhàng nói: "Này, có nghe thấy không? Có thể tôi chỉ sớm hơn cô nửa tiếng, nhớ kỹ là phải trốn trong phòng, đừng lấy lưng chặn cửa lại, nếu không sẽ gặp nguy hiểm đấy, những kẻ đó có mặt khắp mọi nơi, hãy tin tưởng tôi."

Đây không phải ai khác mà hình như chính là giọng nói của cô.

Sao lại thế này?

Cô đã từng đến đây sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ai tới..... cứu cô với!

An Dạ chỉ có thể khóa cửa, bất lực chờ đợi mọi thứ xảy ra.

Cánh cửa ngoài kia quả nhiên vang lên tiếng đập cửa rầm rầm, có ai đó đang động mạnh vào từng cái một.

Đến tột cùng là loại quái vật gì vậy?

Cô kim nén nỗi sợ hãi, không dám đến gần cánh cửa một xiu nào.

Vào lúc này, đột nhiên có cái gì đó..... Nắm chặt bả vai cô!

HẾT CHƯƠNG 103

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* Ban Biên Tập Đêm Khuya được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Trò chơi trốn tìm (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Thảo Đăng Đại Nhân

Edit: Tiểu Thuần

Beta: Dura nụ

Nguồn ảnh: Pinterest

Đau quá.

Là một bàn tay chop lấy bả vai cô, rõ ràng lớp vải mềm mại ngăn ở giữa có độ dày nhất định, bàn tay đó không thể tiếp xúc trực tiếp với da thịt nhưng sức mạnh của nó vẫn thấm vào tận trong cốt tủy, giống như khắc sâu vào làn da cô.

An Dạ trở tay túm lấy nó, nghiêng mắt nhìn qua thì thấy bàn tay này đen thui, trơn nhớt, mới chụp được đã bị vuột ra.

Tay đen như vậy sẽ không phải là người da đen chứ?

Nơi này có người, cũng không an toàn.

Cô không dám mở cửa, tiếng đập cửa ma quái cứ vang lên liên hồi, không biết loại sinh vật nào đang ở bên ngoài.

An Dạ vẫn không rõ lắm mấy thứ đó là gì, và theo bản năng cô lục tung hết một thứ trong phòng. Đột nhiên, cô phát hiện một tủ chứa bí mật với rất nhiều cuộn băng bên trong, giống hệt cuộn băng mà lúc đầu cô đã nghe được.

An Dạ mở lên từng cuộn một, tất cả đều là giọng nói của cô.

"Tôi đang bị thương, ngoài cửa có người và không thấy rõ bộ dạng. Tôi không biết ai sẽ nghe được cuộn băng này nhưng nếu có thể giúp Bạch Hành bọn họ tránh được nguy hiểm cũng tốt."

Trên cánh cửa cũng có nguy hiểm rình rập, kẻ kia bất ngờ nhảy xổ ra và cầm dao đâm vào ngực tôi, thời gian gấp gáp nên chỉ có thể thở đến đây, hy vọng mọi người sẽ không giẫm lên vết xe đổ như tôi nữa."

"Nếu Bạch Hành nghe được đoạn băng này thì em chỉ muốn nói với anh rằng anh phải mau chóng rời khỏi nơi đây, em không về được nữa rồi, đừng cố cứu em làm gì."

"Đi mau, đi mau lên, có thể đến đây được có nghĩa là có đường, nhanh nhanh theo đường cũ trở về đi, kẻ kia có mặt ở khắp mọi nơi!"

"..."

Sau khi An Dạ nghe xong mấy cuộn băng, thì trong lòng nảy lên một suy đoán táo bạo, có lẽ mình đã bị nhốt ở đây lâu lắm rồi, một tháng? Hay là một năm?

Cô cũng không biết bởi vì ký ức không hề lặp lại, cô không thể biết được trước đó đã xảy ra chuyện gì.

An Dạ chỉ biết... Lúc đầu, cô cùng nhóm Bạch Hành tiến vào trong thành, cô cần phải xông qua cánh cửa này mà chạy ra ngoài.

Cho nên mấy cuộn băng này có thể giúp cô tránh được nguy hiểm.

Lúc trước cô nhất định không biết về vòng tuần hoàn này, ít nhất là cô của lần đầu tiên vào đây sẽ không biết, bởi vì bước vào đây lần đầu tiên nên sẽ không có bất cứ cuộn băng nào ghi lại, lúc đó cô ghi âm chắc vì muốn nhắc nhở nhóm người Bạch Hành, không ngờ trời xui đất khiến nên giúp được chính cô.

An Dạ liếm đôi môi khô khốc của mình, cô rất sợ, một nỗi sợ tuy nhỏ bé nhưng âm i len lỏi trong cô thật khó hiểu.

Không phải cô chưa từng gặp được những phiên bản khác của bản thân nhưng lúc đó thời gian vẫn cứ trôi, chưa biết được tương lai.

Huống chi, cuối cùng cô cũng chiến thắng bản sao kia, bình an sống sót.

Nhưng bây giờ lại khác, bây giờ cô biết trước tương lai và cũng sẽ không có ngoại lệ, kết cục của cô chỉ có cái chết.

Đây mới là điều khiến cho An Dạ sợ hãi.

Nói không chừng hiện giờ cô cũng đang bước dần đến cái chết, từng bước từng bước một bị lói xuống vực sâu.

Bởi vì không thể may mắn thoát khỏi, không phải sao?

Lúc này trong phòng chỉ có máy phát cùng những cuộn băng ghi âm, An Dạ cho tay vào túi quần sau lấy ra một con dao quân dụng cỡ nhỏ. Bên trên có lỗ xo, chỉ cần ấn một cái là có thể sử dụng được ngay.

Đây là thứ duy nhất có thể bảo vệ cô ngay lúc này nên nhất định phải giữ nó cho thật kỹ.

Liên kết tất cả mọi thứ lại với nhau thì có thể thấy nơi này không có bất kỳ cửa sổ hay cửa ra vào nào, hoàn toàn là một không gian kín, kể đó chỉ có máy phát và những cuộn băng ghi âm, nếu nói còn thứ gì nữa thì ở đây có bàn ghế gỗ và một cái tủ, trên cửa có treo một ổ khóa, ngoài ra không còn thêm thứ gì khác.

Đúng rồi, ở đây còn có một kẻ da đen đang ẩn nấp trong bóng tối luôn chực chờ tấn công khi người ta sơ hở.

Sức lực của cô không đủ để có thể đánh bại kẻ đó, vậy bây giờ cô nên làm gì đây?

Cô phải làm thế nào để có thể thoát ra bên ngoài?

Không đúng, chắc chắn có kẻ đi ra đi vào nơi này nên nhất định là còn cơ quan bí mật nào đó mà cô chưa phát hiện ra.

Không lẽ phải sử dụng pháp thuật làm biến mất bức tường này?

An Dạ cười gượng rồi không nói gì.

Cô gỡ cái khóa trên cửa xuống, cảm trong tay mà ngẫm nghĩ nó. Trọng lượng ổ khoá này rất nhẹ, không nặng như những loại ổ khoá sắt thông thường.

An Dạ vô thức suy nghĩ, tự dưng cô có linh cảm.

Cô mấp máy môi rồi tự nói: "Không thể nào... Chẳng lẽ?"

Cô lắc nhẹ ổ khóa trên tay, nghe được bên trong tiếng khớp khóa đang dịch chuyển rất khẽ. Không chừng sẽ có được đầu mối gì đó!

Chắc chắn đây chính là điểm mấu chốt.

An Dạ có cảm giác hưng phấn khôn kể, cảm xúc này đè ép trái tim cô, chặn lại hô hấp của cô, nhịp tim tăng nhanh đến mức hít thở không thông, đó chính là cảm giác mừng như điên.

Cô chọc mũi dao vào trong ổ khoá, cố gắng cạy mở.

Đúng lúc này, đột nhiên có một âm thanh trầm thấp truyền đến giống như tiếng gào thét bị kìm nén lại, vừa thoi thóp như trút hơi thở cuối cùng vừa giống như tiếng đau quặn từ cổ họng bị cắt đứt, cố gắng phát ra âm thanh nhưng vô ích.

Ở ngay phía sau, nó nhanh chóng bao phủ toàn bộ cơ thể cô.

Thôi xong!

An Dạ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đổi bàn tay màu đen găm ghì chặt nơi cổ họng, cô liều chết giãy dụa cố gắng lùi về phía sau.

Chiếc khóa trong tay cô rơi xuống vang lên một thanh âm trong trẻo khiến cô giật thót tim.

Dao quân dụng, phải rồi, cô còn có dao quân dụng..

An Dạ ra sức phản kháng, khuôn mặt đỏ bừng, các mạch máu bên dưới yết hầu tưởng chừng vỡ tung, cảm giác căng thẳng dâng tràn khắp cơ thể, nung nóng từng thớ thịt khiến toàn thân cô ướt đầm mồ hôi, những đường mạch máu đỏ sẫm lan dần lên cằm An Dạ tạo thành mấy dấu vết màu đỏ.

Tên này quá mạnh, hầu như cô không thể dùng sức trên tay mình!

Không lẽ phải chết như vậy sao? Cô thật sự không chấp nhận được chuyện đó!

Tuyệt đối không được!

Giữa kẽ tay An Dạ không ngừng tiết ra mồ hôi, vừa ướt vừa trơn khiến cô không thể cầm chắc được con dao trên tay mình.

Cô cố gắng dùng hết sức lực bẻ ngược lưỡi dao sắc lạnh về phía mình, kè sát lên cổ rồi thẳng tay cắt vào bàn tay đen khô cứng đó.

"Xuyết..."

Bàn tay kia bị đau nên lập tức buông cô ra, rút vào lại trong góc tường.

An Dạ thờ phào nhẹ nhõm rồi ngồi phịch xuống đất.

Cô há hốc miệng thờ đốc từng ngụm, khao khát luồng không khí trong lành tràn ngập là phổi tựa như lữ khách đi lạc trong sa mạc, khi gặp nước thì uống lấy uống để giống như muốn uống đến vỡ bụng mà chết.

Nước mắt An Dạ bệt lại nơi khóe mi, mí mắt vừa sưng vừa ướt, cả nước mũi cũng chảy ra, đây chính là phản ứng sinh lý bình thường.

Cô thật may mắn vì đã thoát khỏi cái chết trong tích tắc.

An Dạ đứng dậy, định đi nhặt cái khóa nhưng khi vừa ngồi xồm xuống đất đột nhiên nghe thấy tiếng hỗn loạn.

"Thứ quý quái này vẫn còn ở đó..." Cô buộc miệng nói, lưng áp sát vào tường, trước mặt cô là toàn bộ không gian trống.

An Dạ nhanh chóng tiếp tục dùng con dao cạy mở khóa, xoay một cái, khóa đã mở ra.

Ngoài những bộ phận cơ quan của ổ khoá thì còn có một trang giấy bị kẹt sâu nhất bên trong, trên giấy viết rằng: "Ngày 8 tháng 4 năm 1936, bệnh viện Nam Lâm đã nhốt những người bị bệnh dịch vào trong căn phòng này, cố tình tạo nên một đám cháy, trộn hòa loạn đã thiêu cháy 13 người và không một ai sống sót."

Bệnh viện? Phòng?

Là nơi này sao?

An Dạ cuối cùng cũng đã hiểu ra, đây chính là nơi mà những bệnh nhân kia bị thiếu chết, căn phòng bị khóa trái nên không ai có thể thoát ra được và cũng không ai khác có thể đến cứu họ. Khi đó, bệnh dịch không có thuốc trị cho nên càng kéo dài thời gian thì bệnh tình lại càng trầm trọng, người chết càng lúc càng nhiều.

Những người da đen kia đều là những bệnh nhân bị chết cháy sao? Hơn nữa không chỉ có một người?

13 người cùng ở trong một căn phòng nhỏ như vậy, nói cách khác... khắp nơi đây toàn người là người.

An Dạ đột nhiên bình tĩnh, cô nhìn bốn phía, dường như phát hiện ra có thứ gì đó đang chuyển động trong bóng tối.

Cô không dám động đây, nhìn chăm chú vào những góc tối, giờ khắc này, đột nhiên cô cảm thấy rùng mình.

Những cái bóng này rất kỳ lạ, không giống như mấy cái bóng bình thường, nếu xét theo mức độ chiếu sáng từ ánh đèn mờ nhạt này thì có một số vị trí không thể nào hình thành bóng được.

Cho nên bọn chúng... Đều là con người!

Vây quanh An Dạ đều là người!

Chẳng trách vì sao cô không trốn thoát được, cũng chẳng trách sao cô lại bị dồn vào chỗ chết nhiều lần như vậy... A!

Những cái bóng di chuyển về phía An Dạ giống như một dòng chất lỏng màu đen to lớn, từng chút một xâm chiếm lấy mặt đất rồi bám lên người cô.

An Dạ mở cửa, lui mấy bước rồi đóng cửa lại để ngăn bọn người đó xông ra, cô tiếp tục khóa cửa, mặc cho bên trong những kẻ đó có ra sức đập nện đến mấy, cô vẫn kiên quyết không mở cửa.

An Dạ thờ hồng hộc, áp tai vào cửa nghe ngóng.

Dường như cô nghe thấy những âm thanh chày xém đang liếm lên cơ thể, lúc đầu, da sẽ bị nướng cháy đến khô quắt lại, sau đó là từng mảng da thịt sẽ lần lượt bong ra giống như một đóa hoa hồng bị khô héo, từng cánh từng cánh hoa cứ thế rụng rơi, cuối cùng tất cả sẽ hóa thành tro, hoà quyện làm một với xương cốt.

Cô chỉ có thể thấy chết không cứu, giống như trước đây những kẻ kia đã khoanh tay đứng nhìn cái chết của những nạn nhân họ.

Cô không phải là một vị thần, không thể cứu bất cứ ai, mạng sống của cô cũng rất quan trọng nên chỉ đành trơ mắt nhìn bọn chúng biến thành tro bụi cùng ngọn lửa hừng hực kia.

Ngay lúc này, đột nhiên bức tường trước mặt An Dạ sụp xuống để lộ ra một khe hở, rất nhanh, khe hở đã trở thành một miệng hang thật lớn.

Cô cầm con dao gựa ra phía trước, bước qua đồng sắt thép cũ kỹ đồ nát đi đến hành lang tiếp theo.

Hình như cô vẫn còn trong bệnh viện chưa thoát ra ngoài được.

Đi được vài bước nữa, An Dạ phát hiện có ai đó vội vã chạy vụt qua trước mặt cô.

Cô không chút suy nghĩ đã nhanh chóng đuổi theo, có người đi cùng vẫn tốt hơn là đi một mình.

An Dạ còn chưa bước được mấy bước thì người kia lập tức biến mất.

Đột nhiên, từ sau lưng cô truyền đến một giọng nói thân thuộc: "An Dạ?"

An Dạ quay phắt lại, kè lưỡi dao lạnh lẽo lên cổ đối phương.

"Đừng sợ, là anh đây." Từ trong bóng tối, người đó bước đến hai bước, lần nữa lên tiếng: "Anh là Bạch Hành đây mà."

An Dạ nhú mày, không biết người trước mặt là thật hay giả, cô bước đến gần, sau khi ngửi được mùi hương hoa nhài quen thuộc từ người đối diện, cô mới nói một cách yên tâm: "Cuối cùng em cũng tìm được anh rồi."

Bạn đang đọc truyện *[Từ Bất Ngờ]* *Ban Biên Tập Đêm Khuya* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.